

STAR TREK

VOYAGER

Harmadik Évad

42. Basics, Part II - Küzdeni eronk szerint, II. rész

Chakotay csapata hatalmas sziklák között halad előre, a parancsnokkal az élen. Chakotay idore hátrapillant, hogy lássa, hogy vannak a többiek, ekkor figyel fel Waltmanre, aki gyermekét a karjában tartva igyekszik lépést tartani a többiekkel. A parancsnok hagyja hogy a csapat elhaladjon mellette, bevárja a not, majd így szól: "Adja ide, majd viszem egy darabon." "Köszönöm, kibírom." rázza meg a fejét Waltman. "Ne merítse ki magát teljesen. ... És ez mindenkire vonatkozik! Takarékoskodjanak az erejükkel." emeli fel a hangját Chakotay miközben átveszi a gyereket.

a Janeway vezette csapat is sziklás terepen halad, ám a hatalmas kodarabok itt néhol egymásnak dolve fedett területeket alakítottak ki, egy ilyen folyosó végén pedig egy minden oldalról kövekkel védett térség található. Janeway megsejlemléli a környeket, majd elégedetten így szól: "Azt hiszem eddig ez a legjobb amit láttunk. Van elég fedett terület, és elég jól védhető is. ... Úgyhogy letáborozunk."

"Neelix, nézzon csak ide!" hívja közelebb egy technikus a talaxiait, akinek csapata egy hegyoldalon kapaszkodik fölfelé. A technikus egy barlangot vizsgálga: "Mintha mesterséges lenne ez a nyílás... Lehet hogy barlanglakók élnek ezen a bolygón?" "Elképzelhető. De ha így van, azt hiszem ez fölöttébb hangsúlyos 'ne zavarjanak' tábla..." mutat Neelix a barlang szája előtt porladó csontokra, "Ezek a csontok humanoidoktól származnak. ... Fegyvernek vagy szerszámnak azért jók lehetnek. Segítene összegyujteni, Mr. Hogan?" "A technikus aggodalmasan szemléli a csontokat, nem igazán akaródzik neki összeszedni oket. "Valami baj van?" kérdezi Neelix. "Nem. Mindet összeszedjem?" "Nem pocsékolunk el semmit. Ez a túlélés egyik alapszabálya." "Neelix! Jöjjön csak ide!" hallatszik egy noi kiáltás, valahonnan lejjebbről, mire a talaxiai elsiet. Hogan nekiáll összeszededegetni a használható méretű csontokat, ám hirtelen mintha zajt hallana a barlang felöl. A bejárat felé fordul, de nem lát semmit, így folytatja a gyujtögetést. Neelix félúton járhat a többiek felé, mikor fájdalmas kiáltást hall a barlang és Hogan felöl. Azonnal visszafelé indul, néhány közelebb álló legénységi taggal együtt, akik szintén hallották a kiáltást. A barlang szájánál nincs senki és semmi, ezért Neelix beljebb övakodik, majd bekiabál a sötétbe: "Hogan...?" Választ azonban nem kap.

"Számítógép, ismételje meg a stabilizátorok vizsgálátát." mondja Paris, a sikló egyik szervizjáratában fekvé. "Károsodás a gyorsulásérzékelő szenzorokban." "Hiszen épp most javítottam meg oket..." morogja Paris. "Figyelem! Hajó közeledik." Paris kihátrál a járatból a füsttel teli kabinba, és a pilótafülkébe siet. "Azonosítható?" "Kazon járórhajó." "Ez aztán már igazán nem hiányzott." rázza meg a fejét a hadnagy, miközben megpróbálja legalább a nagyját elkerülni a sikló felé záporozó lövéseknek, "Számítógép, minden gépnek állj!" A sikló szinte megtorpanni látszik az urben, az üldözö kazon elságuld mellette. "Teljes impulzusmeghajtás!" szól Paris, mikor a kazon hajó beúszik a látóterébe. A sikló megugrik, Paris pedig tüz alá veszi a rossz pozíciója miatt hiábavalóan manoverezni próbáló kazon siklót, és néhány lövéssel megsemmisíti. "Kellott neked kellemetlenkedni." mondja Paris elégedetten, majd visszafordítja a siklót az eredeti irányba.

"Ennyi maradt Hogan egyenruhájából, kapitány. Ot magát nem találtuk sehol." mondja Chakotay a tépett szövetdarabot vizsgálga Janewaynek a kapitány csapata által felfedezett búvöhelyen. Idoközben beesteledett, és a négy csapatra oszlott legénység újraegyesült. "Az én hibám... Miért ragaszkodtam annyira azokhoz a csontokhoz..." mondja Neelix. "Nem hibáztathatod magad." rázza meg a fejét Kes. "Hagyják abba. Ezért senki nem felelos. Hogan jó tiszt volt, és jó ember. ... De gondoskodnunk kell arról hogy hosszú idore o legyen az egyetlen halottunk. Nem hagyhatom hogy ez a bolygó elpusztítsa a legénységemet! ... A barlangokat ezentúl kerüljük, és egyértelmu szabályokat állítunk fel. Mr. Tuvok, fegyverekre van szükségünk!" mondja Janeway. "Már tettem ez

irányú lépéseket." bólint a vulcani. "Mi a helyzet a vízzel és az élelemmel?" fordul a kapitány Chakotay felé. "Nem valami fényes megoldás, de összehozhatunk egy napenergiával működő desztillátort..." "Rendben." "Kapitány, egyetlen csoport sem fedezett fel semmiféle olyan növényt, ami tápértékkel bírna." mondja Neelix. "Akkor nincs más hátra... Meg kell néznünk, mi van a kövek alatt." mondja Janeway, ezzel a sziklafal oldalában heverő kövekhez megy, és arrébb lökdösi őket. Az egyik alól néhány tucatnyi két-három centis féreg kerül elő. Janeway felmarkol egy párat: "A túlélésünk függhet ezektől a jószágoktól." A javaslat nem arat osztatlan sikert.

"Vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" mondja Seska, belépve a gyengélkedobe. A Doktor, aki már régóta üzemel, úgy tesz mintha csak most kapcsolódott volna be: "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." mondja, kilépve az irodából. "Üdv Doktor. Remélem nem felejtett még el." mondja Seska, miközben lefekteti a magával hozott gyereket az egyik vizsgálóasztalra. "Egy ilyen figyelemre méltó orvosi rejtélyt? Egy bajorit, aki megdöbbenően hasonlít egy cardassaira? Hogy van, Seska? Úgy látom, van egy új utasunk." "Doktor... Tájékoztatom kell egy hatalomváltásról. Kíváncsi vagyok mit szólna hozzá. ... A Kazon-Nistrim elfoglalta a hajót." "Ez fölöttébb érdekes..." mondja a Doktor, miközben a gyereket vizsgálja egy trikorderrel. "Okoz ez valami problémát a programjának?" "A humanoid lények meglehetősen egyformák egy hologram szemszögéből. Arra programozták hogy nyújtsak orvosi segítséget mindenkinek, aki rászorul." "Mondja csak, a programja képessé teszi hazugságra, vagy valakinek a félrevezetésére?" "Megtanultam hogy bizonyos esetekben szükséges lehet... Hogy is mondjam... Részgazságokat közölni a beteggel. De teljesen valótlan állításában vagy személyek félrevezetésében nincs különösebb tapasztalatom. viszont képes vagyok tanulni. Ha szükségesnek ítéli ezen tulajdonságom fejlesztését, valószínűleg meg tudnám tanulni." "Nem éppen erre gondoltam. Maradjon csak olyan, amilyen." "Ahogy óhajtja. A gyermek teljesen egészséges." mondja a Doktor, elpakolva az orvosi trikorderrel. "Ezt örömmel hallom. El sem tudná képzelni, milyen primitív a kazon orvoslás. Chakotay biztosan örülne ha tudná hogy vigyázok a fiára." "Chakotay fia? Ez itt nem Chakotay gyereke." "Attól tartok, téved, Doktor. Magam végeztem el a mesterséges megtermékenyítést, a tole származó génkészlettel." "Meglehet hogy ez volt a szándéka, de nem ez lett az eredmény. ... Nézze csak meg." hívja oda a Doktor Seskát az egyik terminálhoz, "Cardassiai DNS-szerkezet... Ez a szakasz pedig egy kazontól származik. Emberi DNS-nek nyomát sem látni." "Pedig annyira biztos voltam benne hogy az ő fia." "Ehelyett az első sikeres keresztezés cardassiai és kazon között. Éppen ezért nem lehet megjósolni a felnőttkori testfelépítését. A kazon jelleg talán csak később alakul ki nála." "Cullah biztos örülni fog..." mondja Seska nem túl nagy lelkesedéssel, majd a kijárat felé indul. "Orvosi hologramot kikapcsolni." A Doktor engedelmesen eltunik, majd miután az ajtó bezárult Seska mögött, újra bekapcsolja magát. "Az orvosi naplóba. CsillagIdo 50032.7. Megállapítást nyert hogy Seska gyermekének nem Chakotay parancsnok az apja. Bár informálhatnám erről valahogyan. Mihez kezdjek most? Próbálkozzam egyszemélyes lázadással? Talán hozzam létre Nathan Hale és Che Guevara hologramjait? Orvos vagyok, nem felkelő. ... Szedd össze magad. Nem egy egyszerű hologram vagy, hanem Csillagflotta-hologram. ... Mi lenne..." tunodik hangosan a Doktor, miközben az iroda felé veszi az irányt, majd leülve az íróasztalhoz, aktiválja az asztali terminált, "Ha összeköttetést teremtenék a taktikai adatbázissal. ... Lássuk mit ír a gerillaharcról. ... Számítógép, hány főt tartózkodik a hajón?" "Kilencvennyolc kazon és egy betazoid." "Kilencvennyolc..." ismétli kétségbeesetten a Doktor, majd felkapja a fejét: "Hogy mi? Egy betazoid?!" "Egy betazoid tartózkodik a fedélzeten." ismétli türelmesen a számítógép. "Ki? Hol?" "Kérem pontosítsa a kérdést." "Ki az a betazoid?" "Lon Suder." "Suder... Hol van most?" "A nyolcas és kilences szint között." A Doktor elgondolkodik, majd aktiválja kommunikátorát: "A Doktor hívja Sudert..." "Igen... Igen, Doktor, hallom önt." suttogja Suder egy szintközi átjáróban kúszva. "A hajót elfoglalták a kazonok." "Tudom. Ezért rejtőztem el." üzeni a betazoid némiképp bosszankodva. "El tud jutni a gyengélkedobe?" "Azt hiszem igen."

"Számítógép, törölje Mr. Suder kommunikátorának elérési módját a rendszerből. Senki ne tudjon róla hogy valaki a fedélzeten maradt!" adja ki a parancsot a Doktor.

"Ha fáznak, bújjanak össze. Ez nem a legalkalmasabb hely a szégyenlosságra." mondja Janeway, keresztülsietve a táborhelyen. "Kapitány hogy szereti a tojást?" bukkan fel Kim, Torres és még néhány másik legénységi tag, méretes tojásokkal a kezükben. "Találtunk egy fészket úgy két kilométerre innen." újságolja B'Elanna. "És ez még nem minden. Valami uborkaféle is van." mondja Kim, miközben Torres felmutatja a zsákmányt. "Nagyszerű. Mutassák meg Neelixnek, és szóljanak neki hogy a bogarakat egyelőre kihúzhatja az étlapról." mondja Janeway elégedetten, majd tovább folytatja a 'vizitet'. Hamarosan rábukkan Waltmanre, és megáll mellette. "Hogy van, Samantha?" "Elég fárad, és olyan... Fásult." rázza meg a fejét a no, a karjában tartott gyerekre pillantva. "Lehet hogy csak nehezen alkalmazkodik a környezethez. Hiszen az urben született. Maradjanak a tüz közelében. ... Már ha lesz tüz..." mondja Janeway, tovább indulva a nem messze tüzgyújtással kísérletező Chakotay felé. "Itt ragadtam egy primitív bolygón, és úgy tunik, pont én vagyok az egyetlen indián a világegyetemben, aki nem tud tüzet gyújtani." morogja Chakotay dühösen, "Gyerekkoromban se ment igazán, és a helyzet azóta a jelek szerint csak romlott." "Ne izgassa magát emiatt. A többiek sem könyvelhetnek el túlzottan fényes sikereket." "Kellene valami, ami a fánál könnyebben fog tüzet..." tunodik Chakotay, majd tekintete megakad Janeway haján, mire a kapitány nagy szemeket mereszt a parancsnokra.

"Egyelőre ennyi talán elég lesz." mondja Kim, miután egy akár élesnek is nevezhető kodarabot egy nagyobbhoz dörzsölve, melyen Janeway a fejét nyugtatja, sikerült levágnia egy tincset a kapitány hajából. Nem a kapitány az egyetlen áldozat, néhány, az átlagosnál hosszabb hajú no vetette alá magát a kényszerű frizuraigazításnak. A hajtincsek Chakotay tüzgyújtó-szerkezetén kötnek ki, a gyakorló indián pedig újult erővel lát neki a feladatnak. A láng végre-valahára fellobban, mire Chakotay elégedetten néz körül: "Na látják!"

Neelix megáll az egyik tüz mellett, aminél Kes is melegszik, néhány másik no társaságában. "Rakjanak köré néhány követ, amik ha átmelegsznek, nagyobb területen sugározzák ki a hőt. ... Várjanak, hozok néhányat." mondja a talaxiai, majd elindul alkalmas kodarabokat keresni. Kes egyszer csak aggodalmas arccal felkapja a fejét, egy darabig figyeli a helyet ahol Neelix eltűnt a sötétben, majd utána ered. "Neelix...? Nem kellene ennyire eltávolodni a többiektől..." mondja a lány, megállva a sziklák között. Neelixnek közel s távol semmi nyoma, Kes pedig a fenyegető sötétség miatt jobbnak látja sürgösen visszatérni a tüz fénykörébe. Azonban hirtelen egy árny válik ki a sziklák közül, megragadja a lányt, és magával vonszolja.

"A Kazon-Nistrimek elfoglalták Voyager-t." mondja a kommunikációs pulton látható talaxiai, Paris futársiklójában, "Az összes szubtércsatornát telekürtölték vele." "A legénységről tudni valamit?" "Semmit. Sajnálom." "Ha tudnak segíteni a javításban, hamarosan útra kelhetünk." mondja Paris, nagyot sóhajtva. "Hadrág... A mi hajóink a közelébe sem érnek a Voyager-nek, és az ön egyetlen siklójával..." "Paxim parancsnok... A társaim számítanak a segítségükre! ... Figyeljen... Nálam nem sokan ismerik jobban a Voyager-t, a gyenge pontjait, a hibáit. És már van is egy tervem!" "Rendben. Egy órán belül elérjük önt. Paxim kilép." "Szóval egy óra... Addigra jobb lesz ha kitalálok valami tervet." néz körül Paris a siklóban.

A gyengélkedő egyik falán lévő szerviznyílás ajtaja megmoccan, majd résnyire nyílik, végül Suder dugja ki rajta a fejét óvatosan. "Már azt hittem, eltévedt." mondja a Doktor, mikor felfedezi a résen kikukucskáló betazoidot. "Sajnálom. Még mindig javítják a hajót, kerülgetnem kellett őket." mondja Suder, elbújva a nyílásból. "Nem vesztegethetjük az időt. A számítógép szerint görbületi meghajtással haladunk. Módot kell találnunk a hajó lelassítására, mielőtt még túlságosan eltávolodnánk a legénységtől." mondja a Doktor az iroda felé indulva. Suder követi egy darabig, de végül lemarad, és maga elé bámulva megáll a muto bejáratánál. "Mr. Suder? Figyel rám egyáltalán?"

"Igen." fordul a Doktor felé a betazoid. "Ahh... Már értem. Gondolom elgondolkodott néhány alternatíván." "Hogyan?" "Hogy visszanyerhetné elvesztett szabadságát. Ostobaság volna segítséget várnom öntől." "Téved." rázza meg a fejét Suder, "Segíteni akarok." "Akkor?" Suder, hátát a falnak vetve nagyot sóhajt: "Meg kell majd hogy öljek néhányat közülük." "Igen, elképzelhető. Lehet hogy eroszakra lesz szükség a hajó visszafoglalásához." bólint a Doktor. "Annyira... Keményen dolgoztam az elmúlt hónapokban azon, hogy elfojtsam az agresszív érzéseimet. Már majdnem sikerült tisztába jönnöm önmagammal." "Mr. Suder, ha Tuvok hadnagy most itt lenne, azt mondaná hogy vannak helyzetek, amelyekben az eroszak elkerülhetetlen. Hogy megvédje magát, vagy a hajót. De mindenek előtt a legénységet." "Igen... A legtöbb ember számára az eroszak ilyen logikus okokra hivatkozva elfogadható. De ha én újrakezdem..." "Együtt kell működnie, Mr. Suder. Ha önmagában nem bízik, bízson bennem. Én támogatom. Egy hologram és egy pszichopata nem éppen ideális kazonellenes összeállítás, de... Cselekednie kell."

"A tábor közelében küzdelemre utaló nyomokat találtunk." áll meg Chakotay a Tuvok által barkácsolt reflexíjak egyikét próbálgató Janeway mellett, "És idegenektől származó nyomokat." "Nem várhatunk reggelig a felkutatásukkal." mondja Janeway. "Nyomolvasásban jobb vagyok mint tuzcsiholásban." biztosítja Chakotay. "Készítettem néhány egyszerű, de használható fegyvert." jegyzi meg Tuvok, átnyújtva egy másik íjat Chakotaynak. "Köszönöm a figyelmességét, de az én törzsem soha nem használt íjat. Ezen a téren nincs tapasztalatom." nyújtja vissza a fegyvert a parancsnok. "Tulajdonképpen az íjat magamnak csináltam. Íjászatot oktattam a Vulcani Küzdosport Akadémián." "Vigyenek annyi embert amennyit jónak látnak." mondja Janeway.

A felkelő nap első sugarai fölöttébb kellemetlen helyzetben köszöntik Neelixet és Kest: egy csapat helyi osember gyurujében igyekszenek megőrizni méltóságukat, miközben a törzs férfijai szemmel láthatóan Kes birtokjoga fölött vitáznak, inkább fizikai, mint észérveket használva. Hirtelen nagy kiáltás és rohángálás támad, a közeli sziklák közül elobukkanó Chakotay láttán. A parancsnok nyugodtan lesétál a lejtőn, egészen Neelixékhez, az itteniek babonás félelemmel húzódnak félre a fekete ruhás, büszke tartású idegen elöl. "Parancsnok... De jó hogy látom." sóhajt fel Neelix. "Jól vannak?" kérdezi Chakotay. "Nem bántottak minket." nyugtatja meg Kes. "Ki tudták deríteni melyik lehet a vezetőjük?" méri végig Chakotay a helyieket. "Azt hiszem, az az idesebb, azzal a villás fával." int Kes a fejével az egyik osember felé. "Én is így gondolom. Legalábbis az a ketto amelyik vitatkozott, mintha az a tanácsát kérte volna. Remélem nem azt nem tudják eldönteni hogy milyen körettel tálljanak fel minket..." jegyzi meg Neelix. Chakotay szűrős szemmel végigméri az ittenieket, majd az valószínűsített vezér felé fordul, és nyugodt hangon így szól: "Figyelje a hangomat... Akkor észreveszi hogy nem ártó szándékkal jövök. Fegyvereim sincsenek." tárja szét a karját Chakotay, "De az embereimet elviszem." int Neelix és Kes felé. Ez utóbbi gesztus nem kis felzúdulást vált ki, de az öreg letorkollja a perlekedőket, majd Chakotay felé fordul, és mond néhány szót, végül kiragadva egyet a közelben állók közül, odalöki Chakotaynak. "Köszönöm... De neki itt a helyen. Én oket szeretném elvinni." Az öreg ekkor talpra rángatja Neelixet, arrébb húzza, majd Kesre mutatva néhány kérdő hangsúllyal ejtett szót intéz a talaxiaihoz. "Mi?" mered rá Neelix, majd úgy dönt, kockáztatni kezd: "Nem! Ez elfogadhatatlan!" kiáltja, az öreg szemébe nézve. "Kes, lassan álljon föl, és lépjen mögém..." mondja Chakotay. A lány engedelmeskedik, majd a parancsnok intésére Neelix is visszavonul. Ezúttal a tiltakozás valamivel szerényebb mértéku, az is főként az öreg felől érkezik. "Most távoznunk kell." mondja Chakotay, majd megfordulva Neelix és Kes után indul. A hátuk mögül felhangzó kiáltás hallatán így szól: "Ne álljanak meg, ne nézzenek hátra." A kiabálás azonban egyre erősödik, és a törzs férfiai rohamra indulnak, Chakotay és a megmentettek is futásnak erednek, a célba vett sziklák tetején pedig Tuvok bukkan fel néhány emberrel. A vulcani habozás nélkül ereszti el az első nyílveesszót, ami az elöl haladó üldöző mellkasába fúródik. A távolból is ható fegyver láttán az osemberek megtorpannak, ekkor Tuvok társaitól kapnak a nyakukba néhány dárdát, majd a Voyager legénységi tagjai villámgyorsan eliszkolnak a helyszínről.

Azonban a helyismeret az osemberek oldalán áll, a sziklák alkotta labirintusban sikerül bekeríteniük Chakotayékat. "A barlangba..." szól a parancsnok, megpillantva egy sötét nyílást, nem messze. "De... Ez pont úgy néz ki mint aminél Hogan..." tiltakozna Neelix. "Tudom!" csattan fel a parancsnok, "És ha ok is tudják, talán nem követnek. Úgyhogy befelé!" A csapat erre besorjázik a barlangba, az itteniek pedig valóban megtorpannak, nem messze a bejáratról.

"Úgy csináltok mintha még soha nem láttatok volna görbületi hajtóművet!" tájékoztat Cullah a gépház galériáján. "Gondolom senki sem próbálta rendesen beállítani az antianyag-áramlást..." jegyzi meg Seska a központi szinten állva. "Nem, senki." rázza meg a fejét a keverokamra melletti szerelvényből csak nyaktól fölfelé kilátszó kazon, miközben keresgélne a nyílás mellett felsorakoztatott szerszámok között. "Ha hazudsz, hamarosan egy fejjel alacsonyabb leszel." morogja Cullah, leliftezve a központi szintre. "Kellett volna hogy valami eljele legyen az injektorok beragadásának." mondja Seska a marj felé fordulva, "Maghomérséklet-növekedés, instabilitás a szigetelomezoben... Vagy hazudik, vagy..." "Vagy mi?" kérdezi Cullah. "Számítógép, egyes szintu letapogatás! Behatoló keresése!" "A kérés nem végrehajtható. A belső szenzorhálózat megsérült." "Nem azt mondtad hogy befejeződött az összes javítás?" fordul vissza Cullah a hajtóműmag mellett dolgozó kazonhoz. "Mert befejeződött!" emelkedik fel az a nyílásból, "Legalábbis úgy gondoltuk hogy minden kész." "Azt akarom hogy vizsgálják át a teljes hajót, szintrol szintre, a Jeffries-folyosókat is!" szól Seska.

"Használják a Szövetségek trikordereit." hallatszik a nő hangja a főorvosi iroda asztali terminálja felől, amin keresztül Suder és a Doktor az eseményeket figyelik. "Nincs véletlenül egy hordozható Toron-generátora?" kérdezi a betazoid. "De van. Sugárkések kezelésénél használjuk." válaszolja a Doktor, elokerítve a hengeres szerkezetet egy közeli állványról. "Régi Maquis trükk. A toronrészcsek elfedik az emberi életjeleket a trikorderek elöl." veszi át Suder a szerkezetet, majd a működését ellenőrizve a szerviznyílás felé indul. "Mr. Suder... Fegyverekre van szükségünk, ha vissza akarjuk foglalni a hajót." jegyzi meg a Doktor, mire a betazoid megtorpan, és tanácstalanul álldogál egy darabig. végül egy szót sem szólva eltűnik a szervizjáratokba vezető bejáratban.

"Lázás..." pillant fel Waltman a mellette megálló Janewayre. "Kértek egy kis vizet." bólint a kapitány, ezzel a kijárat felé indul. Odakint Kim és néhány sárga betétes egyenruhás éppen szegényes vízkészletük biztonságba helyezésével foglalkoznak, egy szikla tetején egy biztonsági fürkészi a környéket, jókora husánggal a kezében. "Kellene egy kis víz a gyerekeknek." áll meg Janeway Kimék mellett. A talaj, ki tudja hányadszor a reggel folyamán, megrázkódik. "Mintha egyre erösebbek lennének a rengések..." jegyzi meg Kim. "Chakotayék még mindig nem értek vissza. Ideje lesz megkeresni őket, mielőtt túlságosan meleg lesz. Szedjen össze pár embert, mindjárt visszajövök."

A jelek szerint az itteniek már egész fejlett taktikai érzékeléssel rendelkeznek, ugyanis elhatározták hogy kifüstölik a barlangban rejtőzködő Chakotayékat, ráadásul szó szerint. Tüzeket raktak a barlang szájára elé, minek következtében odabent fölöttébb kellemetlenné vált a légkör. "Jöjjenek. Talán lesz valahol egy másik kijárat." indul el Chakotay a barlang mélye felé. Beljebb a füst még nem annyira tömény azonban mikor a föld megremeg, kövek kezdenek záporozni a barlang tetejéről, szerencsére egyelőre csak viszonylag kisebbek. "Légmozgást érzek..." mondja valamivel később Kes. "Errol jön." néz be egy oldaljáratba Neelix. A csapat irányt módosít, és hamarosan megérkeznek egy nagyobb barlangba, aminek közepén egy tekintélyes méretű, hülloszerű teremtmény alszik összetekeredve.

"Tényleg úgy gondolja hogy Chakotayék bemenészkedtek oda, tudva mi történt Hogannel?" kérdezi Kim, Janewayjellel együtt visszahúzódva a sziklák közé, miután szemügyre vették a barlang előtt gyülekező ittenieket. "Ha nem maradt más lehetőségük..." bólint a kapitány. "De hogyan jutunk el hozzájuk?" kérdezi Torres. "Kezdem hiányolni a fézereket." jegyzi meg Kim. "Melyikük a legjobb

futó?" kérdezi Janeway. "Dekatonista voltam az Akadémián, és a futószámokban nemigen volt ellenfelem." mondja Torres. "Még valaki?" kérdezi Janeway, mire egy másik volt Maquis is jelentkezik, és egy zászlósno. "Rendben, önök lesznek a sprintereink." bólint Janeway.

"És most merre, Tuvok?" kérdezi Chakotay halkán, a hatalmas lényt szemlélve. "Taktikai szempontból vizsgálva nem túl jók a kilátásaink. De a lény mögötti folyosó akár egy másik kijárat is lehet." "Hát jó... Szép lassan megkerüljük. Egyenként." határoz Chakotay.

A barlang előtt guggoló osemberek orra elé néhány dárda csapódik be, majd kövek kezdenek rájuk záporozni a hátuk mögött levo szikla tetejéről. A válogatott futócsapat gúnyolódva kiabál egy darabig, majd mikor a feléjük útnak indított kövek száma ugrásszerűen megnövekszik, jobbnak látják odébbállni. Az itteniek a nyomukba erednek, és hamarosan üldözőverseny alakul ki a két csapat között a szelíd ejtésű hegyoldalon.

"Mind elmentek... Gyorsan, tegyük szabaddá a kijáratot!" mondja Janeway, miközben Kimmel és a többiekkel elbújnak a rejtékhelyükről.

A barlang peremén körbevezető párkány nem éppen a legszeleesebb, és a jelek szerint eléggé omlékony is. Legalábbis a Chakotay mögött haladó férfi lábai alatt egyszer csak kifordul egy kő a párkányról, és a lent fújtató lényre hullik. A férfi is majdnem követi, de a parancsnoknak és Neelixnek sikerül elkapniuk. Azonban nem sokra mennek vele, a nagy mocorgásra a lény felébred, majd felmérve a helyzetet, egy villámgyors mozdulattal elragadja a párkányról lelógó férfit, Chakotayt és Neelixet is majdnem lerántva. A csapat kövekkel, és a néhány megmaradt dárdával kezdi dobálni a lényt, Tuvok pedig az íjjal igyekszik kritikus találatot elérni.

Janeway és társai eközben szétszedték a barlang szája elé rakott tüzet, és elindulnak befelé.

"Vissza!" adja ki a parancsot Chakotay, majd Tuvokkal együtt fedezi a többiek visszavonulását, végül ok is elindulnak. A lény, ami kiegyenesedve inkább egy vaskos kígyóra emlékeztet, a feje mögött valamivel hátrébb, a teste körül elhelyezkedő lábszerű nyúlványra támaszkodva felkapaszkodik a folyosóba, és a négy végtagot a barlang aljának, falainak és tetejének támasztva Chakotayék nyomába ered.

A parancsnok, és Janeway csapata félúton a kijárat felé futnak egymásba. "Vissza! Felébredt!" kiabálja Chakotay a kijárat felé integetve, Janeway pedig a nagy sietség láttán úgy dönt, később is ráér megtudni, kirol is van szó pontosan. Tuvok, Chakotay és egy harmadik férfi kissé lemaradnak, a vulcani a plafont kezdi nézegetni. "Dárdát." szól a harmadik férfinak, majd a kihegyezett karót a plafon sziklái közé dőlve, rángatni kezdi. "Chakotay, segítsen." A kövek megmoccannak, majd egyre nagyobb darabok kezdenek lefelé potyogni. "Most aztán tűnés!" szól a parancsnok, mikor a kohullás már megállíthatatlannak tunik, és a lény is egyre közelebb ér. Mindhármán kiviharzanak a barlangból. Janeway és a többiek valamivel odébb várják oket.

"Ez bosszantó..." morogja az egyik kazon, miközben trikorderrel a kezében várja hogy a társa is felkapaszkodjon mellé a szintközi átjáróba, "Egy toronforrás van valahol a folyosórendszerben. Semmi mást nem észlelek, csak azt. Menjen, ellenőrizze a következő szintet!" A kazonok szétválnak, az egyik elindul fölfelé, majd a következő átjáróba felmászva találmra kinyitja az egyik szakaszajtót, és bekúszik a mögötte levo folyosóba. Azt még csak nem is sejt, hogy Suder, kezében a toron-generátorral, minden lépését szemmel tartja a folyosóval párhuzamosan futó kábelcsatornából.

"Szubtér-üzenet érkezett az orvosi hologram számára." jelenti a számítógép a főorvosi irodában. "Az orvosi hologramnak?" kérdezi meglepetten a Doktor, majd az asztali terminálon fogadja a hívást. A

monitoron Paris jelenik meg: "Doki, remélem maga látja ezt az adást. Ha nem, akkor halott vagyok. A jel egy hamisított kazon vivovel érkezik a hajóra. Remélem hogy az orvosi vészhelyzetekre fenntartott csatornát nem figyelik. ... Segítséget viszek, de meg kell tennie egy apróságot. Mikor támadni kezdünk, gondoskodnia kell róla hogy a fézerek energiabankjainak tartalék kicsatoló-rendszere üzemképtelenné váljon. A tartalék! Az üzemi áramkörökkel én is el tudok bántani, de a tartalékkal nem tudnék mit kezdeni. Érték el hogy túlterhelodjon a rendszer. A támadás kezdetéig ne csináljon semmit, nehogy a kazonok gyanút fogjanak. Egyelőre ennyi. hamarosan találkozunk. ... Legalábbis remélem." Alig ért véget az üzenet, zaj hallatszik a szerviznyílás felől, és hamarosan Suder bukkan fel az ajtó mögül. "Jó híreim vannak. Úton a segítség, Mr. Parisnak a jelek szerint sikerült..." A Doktor, mikor egy pillantást vet a szervizjárat belsejébe, abbahagyja mondókáját. A folyosóban egy halott kazon hever, akit nyilván Suder vonszolt el ideig, a járatokon át. "Nem tudtam mit kezdjek vele. Nem akartam olyan helyen hagyni, ahol könnyen rábukkannak." mondja halkan Suder. "Jó ötlet volt idehozni. Berakjuk egy sztáziskamrába." bólint a Doktor, miközben Suder néhány bizonytalan lépéssel eltávolodik a folyosó bejáratától. "Most már csak..." mondana valamit a betazoid, ám erőtlenül összeomlik. "Csak azt tette amit muszáj volt, Mr. Suder." térdel le mellé a Doktor, "Hozok öt egység improvizált." "Ne... Nem akarok nyugtatót. ... Egyenletes légzés... A fény... Az életem vezérloje..." motyogja a földön heverő Suder, mire a Doktor úgy dönt, hogy egyelőre mellette marad.

"Épp most kaptunk híreket a jároreinktől." mondja Cullah, berontva a készenléti helyiségbe, ahol Seska az ablakokon át a csillagokat bámulja. Cullah az asztali terminálhoz megy, bekapcsolja, és olvasni kezdi a jelentést: "Megtalálták a Voyager siklóját. És megsemmisítették!" "Ketten voltak a fedélzeten?" kérdezi Seska. "Az nincs a jelentésben." von vállat Cullah. "Mikor összegyűjtöttük a legénységet, ketten hiányoztak. Találtak behatolóra utaló nyomot a hajón?" "Nem. De több helyen toron-részecskéket észleltek, ami lassítja a keresést." "Toron-részecskék?!" kapja fel a fejét Seska, "Egy régi Maquis trükk, a trikorderek becsapására!"

"Az eseményeknek köszönhetően számíthatunk az itteni lakosok támadására." mondja Tuvok a menedékház szolgálati barlang előtt, Janewaynek és Chakotaynak, "Ezért újabb fegyvereket kell készítenünk, és ki kell képezni a legénységet a használatukra." "Ez egyáltalán nem tetszik, hadnagy. Lehet hogy hosszabb távon leszünk kénytelenek a környékükön élni." rázza meg a fejét Janeway. "Ez nem kizáró ok." mondja Tuvok. "Egyetérték a kapitánnyal. Módot kell találnunk arra hogy békésen megosszuk velük a területet." bólint Chakotay. "Önök kedvelik nemesnek látni azt ami vad. Pedig az a legtöbbször csak meg akarja ölni magukat." jegyzi meg Tuvok. "Én nem így látom." rázza meg a fejét a parancsnok. Ekkor Kes érkezik futva a menedék bejárata felől: "Kapitány... A gyerek nagyon beteg! A láza tovább emelkedett, és légzési nehézségei vannak. Nem tehetek érte semmit..." A talaj ekkor minden eddiginél erősebben megrázkódik. "Kapitány...!" kiáltja a valamivel odébb álló Kim, valahová a hegység magasabb pontja felé figyelve. Janeway és két beszélgetőtársa a zászlóshoz sietnek, és a példáját követve a hegy teteje irányában fordulnak. "A jelek szerint változott a program... El kell tűnnünk, mielőtt az egész hegy felrobban!" mondja Janeway, a magasban a levegőbe záporozó lávát, és a kövek közül feltörő gázokat figyelve.

A Doktor kíváncsian fordul a gyengélkedő kinyíló ajtaja felé. Seska és néhány fegyveres kazon sorjázik be a helyiségbe. "Miért van még itt? Kikapcsoltam, mikor elmentem." mondja Seska minden bevezető nélkül. "Nyilván rosszul emlékszik." "Hol van a toron-generátora?" "Nemrégiben megsemmisült egy felderítő-akció közben." mondja a doktor, visszafordulva a laborasztal felé, hogy folytassa félbehagyott munkáját. "Ki maradt a fedélzeten az eredeti legénységből?" kérdezi Seska. "Nem tudom." Ezt nem hiszem. "Rendben... Akkor több tucatnyian vannak, és egyfolytában azon dolgoznak, hogy szabotálják a hajó rendszereit." morogja a Doktor. "Ez is hazugság. Csak egy emberrel van szó, mégpedig valószínűleg egy volt Maquisról." "Tényleg, most hogy mondja..." von vállat a Doktor. "Ne nézzon engem bolondnak! Nem hiszem hogy egyedül csinált mindent!"

"Márpedig így van. Mivel így is úgy is kikapcsolnak, elvállalom ezt a dicsőséget. Egyedül tettem, feltéve ha a hajó számítógépe nem számít. Egyébként az egyik emberük meglepett..."

"Maga ölte meg?" kérdezi Seska, a sztáziskamrák egyikéből elokerülő halott kazont méregetve.

"Nem volt más választásom." mondja a Doktor. "Miért hoz létre valaki toronszivárgást, ha nem akar vele leplezni semmit." "Mit gondol? Esetleg azért hogy azt higgyék, hogy fedezni akarok vele valakit... Az emberei pedig órákon át mászkáltak a hajóban, behatolókat keresve." "Úgy látom, sokkal járatosabb az efféle cselekedben, mint ahogy azt állította." jegyzi meg Seska. "Egy jelentos szaktekintély jelenléte inspirál..." mondja a Doktor gúnyosan. "Számítógép, ezentúl figyelmen kívül hagy minden parancsot, ami Csillagflotta-tisztektől származik! Biztonsági zárlat! Azonosító: Cullah nulla egy." A Voyager ekkor megrázkódik, a találatot kapott pajzsok jellegzetes hangjától kísérve. "Seska hívja a hidat: mi történik?!" "Néhány talaxiai hajó támadott ránk. Aggodalomra semmi ok." Seska a kijárat felé indul, de mielőtt távozna, visszafordul a hologram felé: "Viszlát, Doktor. Nem akarok feleslegesen kockáztatni." Ezzel a nála levo fézerrel szétlövi a gyengélkedo kivetítőegységének vezérlését, mire a Doktor eltunik.

A talaxiai hajók két-három egységből álló kötelékekben végeznek rárepüléseket az egyelőre róluk tudomást sem vevo Voyager ellen.

Suder óvatosan bújik elő a szervizalagútból, és keresni kezdi a Doktor a gyengélkedoben. Mikor sehol nem találja, a számítógéphez fordul: "Vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" "Parancs megtagadva. A hozzáférés a Csillagflotta személyzet számára tiltott." Néhány másodperc múlva hangjelzés hallatszik az iroda asztali terminálja felől, majd a Doktor szólal meg: "Mr. Suder. Amennyiben ezt az üzenetet hallja, épp most próbált meg parancsot adni a számítógépnek. Ezt az üzenetet úgy rögzítettem, hogy akkor kerüljön lejátszásra, ha működésképtelenné válok. ... Ami pedig azt jelenti hogy a Voyager sorsa ettől a pillanattól kezdve az ön kezében van. Tudom, hogyan érezhet most, és éppen ezért szeretném elmondani hogy teljes mértékben megbízom önben, mert az eddigiek során bátorságról és elkötelezettségről tett tanúbizonyságot. Hagytam egy feljegyzést Tuvok hadnagy és Janeway kapitány számára az ön által tanúsított hosies viselkedésről, arra az esetre ha... Többé nem tudnak működöképes állapotba hozni. ... Tudja mit kell tennie, és hogy mikor kell cselekednie. Remélem hogy az ön segítségével sikerül visszaszerezni a hajót. sok szerencsét, Mr. Suder." A betazoid felegyenesedik a talaxiai lövésektől rázkódó Voyager gyengélkedőjében, nagyot sóhajt, majd megmarkolva a zsákmányolt kazon fegyvert, útnak indul.

"A talaxiaiak a köd felé vonulnak vissza." jelenti egy kazon a hídon. "Majd én megmutatom nekik, mit kapnak ha meg merik támadni a Nistrimeket!" tajtékzik Cullah, "Elfogópálya!"

"Paxim parancsnok hívja Parist." éled fel a futársikló kommunikációs panelje. "Hallgatom." szól Paris. "A kazonok követnek minket, ahogyan terveztük. Egyenesen magához csaljuk oket." "Értettem, készen állok. ... Remélem maga is kész, Doki."

A hegyről útnak induló láva kezdi feltölteni a sziklás terep mélyedéseit, lustán hömpölyögve a kisebb-nagyobb vágatokban és völgyekben, így a Voyager legénységének egyre többször kell kerülöt tennie. Azonban nem ok az egyetlenek, akik a láva elől menekülnek, az osemberek is felkerekedtek a fenyegetés hatására. A két csapat, mivel csak egyfelé mehetnek, végül összefutnak, ráadásul eléggé kétségbeesjó körülmények között. A helyiek menete épp megtorpant, mert az egyik sereghajtó egy sziklán rekedt, amit idoközben teljesen körülfolyt a láva. Társai kétségbeesetten kiáltoznak valamivel feljebb, de nincs ötletük, hogyan segíthetnének. A Voyager legénységének eldoorsében haladó Chakotaynak nincs túl sok ideje a töprengésre, gyorsan szemügyre veszi az elszigetelodött sziklához vezető meredek falat, majd mászni kezd lefelé. Az eldoors többi tagja, köztük Janeway és Tuvok csak akkor érnek a helyszínre, mikor a parancsnok már félúton jár lefelé. Mikor Chakotay leér a lávafolyam szintjére, kiderül hogy a helyzet nem annyira rossz mint amilyennek felülről látszott, a ko alig egy méternyire van a legközelebbi biztonságos helytől, így Chakotaynak jóformán csak lépnie kell egy nagyot, hogy elérje a bajbajutottat. A vízszeruen áradó,

lassan emelkedő szintű lángra való tekintettel úgy dönt, nincs idő hosszas magyarázkodásra, gyorsan a vállára kapja a humanoidot, és elindul vele felfelé a többiekhez. Az utolsó pár méteren már a törzs néhány bátrabb tagja is segít, felhúzzák Chakotayt és terheli a biztonságos sziklaperemre. A törzs öregje alaposan megnézi magának a parancsnokot, majd Janewayt, végül a fennsík egyik pontja felé mutatva mond valamit. Janeway bólint, és a hirtelen új szövetségesekkel kiegészült csapat útnak indul az öreg által jelzett irányba.

Két talaxiai hajó kanyarog lustán az őket üldöző Voyager előtt, miközben egyre közelednek egy haragosvörös színű ködhez. Valahol a felhoben Paris siklója várakozik. A hadnagy kíváncsi a legmegfelelőbb pillanatra, majd mozgásba hozza a siklót: "Most kezdődik a móka!" A két talaxiai hajó fejest ugrik a ködbe, egy pillanat alatt eltűnve a Voyager szenzorai elöl, a futársikló pedig bevágódik a Voyager hasa alá, és Ioni kezdi a hajó hasi részének jobb oldalát.

"Mi folyik itt?!" csattan fel Cullah. "Tűz alá vették a fézerenergia-elosztót." jelenti a kommunikációs tiszt a pultrán álló kazon. "Honnan? Ki?" kérdezi Seska dühösen. "Senkit sem látni, a letapogatók sem észlelnek hajót. De pajzsok gyorsan gyengülnek." "Kitéromanover!" szól Cullah.

A gépházban nagy a nyüzsgés, a kazonok még mindig az eddig nem látott technológiával ismerkednek. A Jeffries-folyosókra vezető bejárat helyiségre azonban nem ügyel senki, így Sudernek észrevétlenül sikerül kicsusszannia az egyik folyosóból. Kipillant a helyiségből, hogy felmérje a helyiségben tartózkodók hollétét, majd kivetíti magát rejtékhelyéről, és energianyalábokat szórva mindenfelé, végigviharzik a gépház központi szintjén. Az egyszemélyes roham hatása mindent elsöprő, mire a kazonok egyáltalán reagálhatnak a fedezéktől fedezékig száguldó profi gyilkosra, már egy sincs életben közülük. Suder megáll a hirtelen elcsendesedett helyiség közepén, és lassan leereszti a fegyvert. Tétován odaballag az egyik félreeső vezérlőpulthoz, a szerteszét heverő holttesteket kerülgetve, majd hirtelen a sarokba vágja a fegyvert, és a pultr szélének támaszkodva lehajtja a fejét. Hamarosan összeszedve magát, munkához lát, így nem veheti észre, hogy a háta mögött heverő kazonok egyike megmoccan, majd felkönyököl, és egy Csillagflotta-féret húz elő a ruhájából. A kazon összegyűjti maradék erejét, és hátra lövi a gyanútlanul dolgozó Sudert. A fegyver a jelek szerint normál energiaszintre volt állítva, mert a betazoid nem semmisül meg azonnal, hanem fájdalmasan felkiáltva a pultra dol, és magatehetetlenül elkezd csúszni lefelé. Megpróbál egyik kezével megkapaszkodni a pultr peremében, a másikkal pedig egyre messzebb kerülni látszó szenzort próbál elérni, amivel érvényesíthetné az új beállítást. Mielőtt ereje végleg elhagyná, újra a sima felülethez nyomódik. A terminál hangjelzéssel nyugtázza a parancsot, miközben Suder lassan a padlóra roskad.

"Megvan. Egy Szövetségi sikló támad bennünket!" jelenti a kommunikációs tiszt, mire Seska gúnyosan Cullahra pillant. "Fézerek, célbemérés. Semmisítsék meg!" szól Cullah. "Az elodleges fézerrendszer üzemképtelen." "Kapcsoljon tartalékra!" csattan fel Seska. "Megtörtént. cél befogva." "Tűz!" mondja Cullah. A tűzvezető pultrán vészjelzés hallatszik. "Ez nem értem. A rendszer túlterhelést jelez..." mondja a taktikai tiszt. A híd falai ekkor sístregni kezdenek, és egy fényes villanás tölti be a helyiséget.

"Ez az, Doki!" kiáltja elégedetten Paris, mikor a Voyager testén narancsvörös energiahullámok futnak végig, "Paris hívja Paxim parancsnokot: itt az idő! Küldöm a parancskódokat a Voyager-nek." "Értettük."

A Voyager hídján heverő testek egyike-másika mocorogni kezd. Elsőként Seska küzd térdre magát, és kúszni kezd síró gyermeke felé, a készenléti helyiségbe. "Seska! ... Seska...!" kiabál utána Cullah hiábavalóan. Seskának sikerül talpra állnia, de amint betámaszkodik a készenléti helyiségbe, lábai újra összecusklanak alatta. Hamarosan Cullah is megérkezik, és térdre rogy a mozdulatlanul heverő nő mellett. "Seska...?"

A híd közepén négy transzportersugár ragyog fel, Parist, és három fegyveres talaxiait hagyva maguk mögött.

"Gépház hívja Cullah marjot: behatolók a hajón." "Hajót elhagyni... Mindenki." üzeni a kazon, majd a gyereket magához ölelve a készenléti helyiség másik kijárata felé indul.

"Lezárom a hidat." mondja Paris, a kormányospulthoz sietve, miközben a három talaxiai megbizonyosodik róla hogy a kazonok valóban ártalmatlanná váltak-e, "Azután újra kell indítani a számítógépet. Az összes Csillagflotta hanghozzáférést letiltották." "egy kazon sikló hagyja el a hajót, és több mentoegységet is kilottek." jelenti a kommunikációs tiszti pult mögé állt talaxiai. "Hadd menjenek. Fontosabb dolgunk is van."

Miután a menekülőknek sikerült elérniük az öreg által javasolt biztonságos helyet, itt az ideje hogy foglalkozzanak néhány egyéb dologgal is. Waltman és Janeway némiképp aggódva figyelik, ahogy a törzs öregje összemorzsol néhány lédús levelet, majd a pépet a lázas gyerek torkára keni, és óvatosan betakargatja a beteget. "Mintha valamivel máris könnyebben lélegezne." mondja Kes. Az öreg feléje fordul, és halkan két szót mond.

Valamivel odébb, az összekeveredve pihenő Szövetségiek és bennszülöttek között mozgolódás támad, az egyik fiatal itteni harcos az ég felé kezd fülelni, majd kiáltozva a magasba mutat.

"Visszajött... Itt a Voyager! ... Megmenekültünk!" terjed a hír futótuzként a hosszú láncban széthúzódtott flottatisztek között, mire mind felállnak, és az eget kémlelik a jelzett irányban. Az égen egy sötét pont növekszik lassan, s hamarosan már kivehető a pontosan ebbe az irányba tartó Voyager púpos parancsnoki tányérja, a hajtómugondolák nyúlványai, és a deflektoremitter kék ragyogása. A hajó közeledtével egyre erősödik a légköri hajtóművek által keltett dübörgés, és a Voyager egyszer csak ott lebeg a boldogan egymásra pillantgató legénység fölött.

"Üdvözlöm a fedélzeten, kapitány." fordul hátra Paris, mikor Janeway és Kim megérkeznek a hídra, ahol a hadnagyon kívül néhány talaxiai dolgozik a pultoknál. "Szép munka volt, hadnagy." siet le Janeway a híd emelt hátsó részébe, és kezét nyújt Parisnak. "Volt néhány segítők is. A talaxiaiak, a Doki, Mr. Suder..." "Suder?" kapja fel a fejét Kim, és Janeway is meglepetten pillant a hadnagyra. "Azt hittük, az első támadás során meghalt." mondja Kim, miközben átveszi a kommunikációs tiszti pultot az ott ügyelő talaxiától. "Nem. Ő és a Doktor szabotálták a hajót. Sudernek sikerült kikapcsolnia a fézereket, a halála előtt."

"Büszke lett volna rá, Mr. Tuvok." mondja a Doktor a gyengélkedő egyik ágyán fekvő Suderre pillantva. "Fogadjon el egy vulcani imát, Mr. Suder. ... Hozza el a halál a békét, amit az élet meg nem adhatott." mondja a vulcani, megérintve Suder homlokát.

Chakotay valamivel odébb, egy másik halottat búcsúztat. Sokáig nézi Seska nyugodt arcvonásait, félresöpör egy kóbor hajtincset a no homlokából, majd lassan a testre igazítja a fekhely takaróját.

"Mr. Kim..." lép ki Janeway a készenléti helyiségből, "Készen áll a hajó az útra?" "Meghajtás és navigáció üzembész, kapitány." "Nagyszerű. Akkor vegyünk búcsút új otthonunktól, és folytassuk az utat a régi felé. Nyolcas görbület, Mr. Paris." szól Janeway. "Új irány: 41.77, az Alfa Kvadráns." Janeway leereszkedik a kapitányi székbe, majd tekintetét a foernyore szegezve megszólal: "Jóváhagyva!"

43. Flashback - Emlékszem, egyszer...

"Emtretei citrom és narancslé, egy kevéske pupolakivonattal vegyítve..." mondja Neelix, miközben valami narancsszín folyadékot tölt Tuvok poharába az étkezőben, "Kísérleti keverék." "Az eddigi gasztronómiai kísérleteinek sikerességi mutatója nem túl magas." jegyzi meg Tuvok, az italt méregetve. "Golbot zászlós tegnap már megkóstolta, és neki ízlett. Sot, újra kért belőle, amire még nem volt példa." "Golbot zászlós buliai. Az emésztorendszerének védőrétege még savtól is megvédené." "Legalább kóstolja meg, Mr. Vulcani." Tuvok felsóhajt, majd kortyol egyet a folyadékból. Egy darabig forgatja a szájában, végül lenyeli, de a poharat visszat teszi az asztalra, és csak ennyit mond: "Hatásos..." Neelix elégedetten dörzsöli össze a kezét: "Már csinálom is a következő adagot! ... És mindjárt kész a reggeli is. Porokasi tojás." Neelix ezzel elsiet a konyha felé. "Porokasi...?" kérdezi Tuvok. "A legízletesebb tojások az egész szektorban. Rántottaként tálalva, egy kis rangazoval... Igazi különlegesség. ... És nem is könnyű elkészíteni a tojásokat. Miután begyűjtöttük őket a Porokas VI-rol, három napig különleges kezelésnek kellett alávetni őket, azután pedig..." "Mr. Neelix, a reggelim élettörténete nem érdekel különösebben." "Talaxon szokás elmesélni a fogás történetét, mielőtt az ember nekilát... Az anyám mestere volt ennek..." meséli Neelix, miközben az egyik tuzhelyen készíteni kezdi Tuvok rántottáját, "Legjobban azt a történetet szerettem amelyikben... Oóó..." Tuvok kíváncsian fordul hátra, és még éppen látja az ideiglenesen tuzoltóvá átvédlett Neelixet, amint egy fedot borít a hevesen lángoló serpenyőre, ami a tuzhelyből hirtelen felcsapó lángok miatt gyulladt be. "Mi történt?" kérdezi Tuvok, odalépve a kiadópulthoz. "Valami energialökés... Attól tartok a reggelije károkat szenvedett. Az anyám ilyenkor szomorú véget talált ki a történetnek." mondja Neelix letörten, miután egy gyors pillantást vetett a fedo alatt rejtőző elszenesedett maradványokra. "A mérnökök átalakítottak néhány plazmavezeték..." tunodik Tuvok, "Hogy csatlakoztassanak néhány új rendszert. Lehet hogy nem tökéletes a beszabályzás." "Janeway hívja Tuvokot: kérem jelentkezzen a hídon. Mr. Neelix, önre is szükségünk lehet."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50126.4. Felfedeztünk egy gáztartalmú jelenséget, amely zirconiumot tartalmaz, ami pedig jól éghető, sokoldalúan felhasználható energiaforrás. Útirányt változtattunk, hogy elvégezzünk néhány vizsgálatot."

"Zirconium?" kérdezi Neelix meglepetten. "Igen, méghozzá valószínűleg nagy mennyiségben." bólint Janeway a kapitányi székből. "Ha a dolog megerősítést nyer, minél többet be kell gyűjtenünk belőle. A hármas raketeret szigetelt tárolóvá alakítjuk." "De... Az az éléskamra..." "Sajnálom Neelix, de másik helyiséget kell találnia." "Tudja... Ha zirconiumot használhatnák a tuzhelyeimben, lerövidíthetném a fozési időt." tunodik Neelix. "És mellesleg a levegőbe repítené vele a konyháját." jegyzi meg Torres a mérnöki pult mellől, "Hajtómuplaszma-katalizátorként nagyobb hasznát vesszük." "A gázzal a pajzsok hatékonyságán is lehetne javítani." teszi hozzá Tuvok. "Mekkora tolongás..." jegyzi meg halkán Chakotay. "A jó ötlet sosem haszontalan..." pillant rá Janeway, "Visszajelzést kérek minden részlegről, hogy tudják-e valamire használni a zirconiumot." "Igenis." bólint Chakotay. "A jelenség látótávolságban." mondja Tuvok. "Képernyőre." A fomonitoron egy méltóságteljesen gomolygó, liláskék, belső fénnel ragyogó köd jelenik meg. "Elemzést, Mr. Kim." "Tizenhetes osztályú köd, nagy mennyiségű hidrogén és hélium, és hét tízezred részben zirconium." "A Bussard-kollektorokat javaslom a zirconium összegyűjtésére." mondja Torres. "Elég jelentős turbulenciákat észlelek a ködben. Rázós utunk lesz." jegyzi meg Paris. "Tuvok, tudja valamennyire a pajzsokkal egyensúlyozni ezt a hatást?" kérdezi Janeway, majd hogy másodpercekig nem kap választ, a hadnagy felé fordul. Tuvok a pultjánál állva erosen reszket, és remego bal kezét bámulja. "Tuvok...?" kérdezi aggodalmasan Janeway, Chakotay pedig indulna, hogy segítsen a szemmel láthatóan rossz borban lévő vulcaninak: "Mi történt, hadnagy?" "Nem... Tudom. Szédelve, és tájékozódási zavaraim vannak. Jobb lesz ha felkeresem a Doktort." Ezzel Tuvok, a hídon tartózkodók döbbs pillantásától kísérve, betápolyog a turbóliftbe.

"Ötös szint." adja meg a célt Tuvok, mikor becsukódik mögötte az ajtó. A lift elindul, Tuvok pedig néhány pillanat múlva hangokat vél hallani, Egy kislány kétségbeesett hangját: "Segítség...! Tuvok, segíts!" A lift megérkezik az ötödik szintre, Tuvok kitámolyog a folyosóra. Egy hallucináció csap le rá: kisgyerekként egy szakadék pereménél fekszik, és kétségbeesetten igyekszik megtartani egy hozzá hasonló korú földi lányt, aki a mélység fölött lóg. A kép többször visszatér, miközben a vulcani a gyengélkedo felé küzdi magát, és az utolsó jelentkezésekor a kislány végül a szakadékba zuhan, mert keze kicsúszik Tuvok eleretlenedo ujjai közül.

Kes a foorvosi iroda terminálján dolgozik, mikor meghallja a gyengélkedo ajtajának szisszenését. Kíváncsian pillant fel, majd mikor meglátja az ajtó szélébe kapaszkodó Tuvokot, aki alig áll a lábán, a vulcanihoz siet. Az elgyengülve a karjaiba dol, de a lány nem bírja megtartani, csak valamennyire fékezni tudja Tuvok zuhanását a padló felé.

"Egy kislány kezét szorítottam, megpróbáltam megóvni attól hogy lezuhanjon egy szakadékba." mondja az idoközben kissé erore kapott Tuvok, a gyengélkedo egyik vizsgálóasztalán ülve, "De túl gyenge voltam ahhoz hogy megtartsam, és végül lezuhant." A Doktor egy trikorderrel vizsgálja Tuvokot, Kes valamivel odébb várakozik, Janeway pedig Tuvok előtt áll. "De ez nem minden... Érzelmileg is részese voltam a dolognak. Félelmet éreztem... Majdnem irracionális düh, mikor lezuhant..." "Mikor történt mindez?" kérdezi Kes. "Soha. Nem ismerem azt a kislányt, soha nem voltam ilyen helyzetben. ... Ilyen voltam gyerekkoromban, és az egész olyan volt mint egy régi emlék, de... Nem emlékszem rá." "Traumatikus élmény volt. A pulzusa háromszázig emelkedett, az adrenalin szintje százharminc százalékig, a neuro-elektromos aktivitása meg lelógott a kijelzóról." sorolja a Doktor, "Ha ember lenne, azt mondanám, pánikba esett." "De nem vagyok ember." mutat rá Tuvok. "Mit nem mond... Nem tudom mi történt önnel, de lehet néhány magyarázat." mondja a Doktor, felvéve egy jegyzetfüzetet: "Hallucináció, telepatikus kommunikáció egy másik fajjal, elnyomott emlékek, idoleges kapcsolat egy párhuzamos valósággal... Választhat. Épp eléggé különös a világegyetem." "Mr. Kim ellenorizni fogja a szenzoraplót, talán a kód fejtett ki önre valamilyen hatást." mondja Janeway. "Egyelőre elbocsátom, hadnagy. Az értékei stabilizálódtak, maradandó szervkárosodásnak nincs nyoma. De..." állítja meg a Doktor a kijárat felé kiloni készülő Tuvokot, "Viselni fogja ezt az agykéreg-monitorot." Ezzel a Doktor egy kis korongot biggyeszt a vulcani bal füle mögé. "Ha a dolog újra elofordul, az eszköz rögzíteni fogja az agyműködésének jellemzőit, és értesíti a gyengélkedot." "Hasznos óvintézkedés. Köszönöm." bólint Tuvok, majd most már tényleg elhagyja a gyengélkedot.

"Szerkezet... Logika... Funkció... Irányítás... Egy szerkezet nem állhat alapok nélkül. A logika a funkció alapja. A funkció pedig az irányítás lényege. ... Enyém az irányítás..." mondja Tuvok, miközben kabinjának egyik asztalánál ülve egy különféle jelekkel ellátott elemekből készülő építmény összeállításán fáradozik, csukott szemmel. Ám keze az utolsó elemek egyikénél megremeg, és a nem túl stabil építmény összeomlik. A következő pillanatban csengetnek. "Jöjjön." Kes érkezik, majd megáll néhány lépésnyire az ajtótól. "Kes... Mi hozta ide?" áll fel Tuvok az asztaltól. "A Doktor megkért hogy végezzek el néhány beállítást a monitoron, hogy rögzítse bizonyos fehérjék elofordulási arányát is. ... Később is visszajöhetek ha nem alkalmas az idopont." "Nem. Lászon csak hozzá." Kes Tuvokhoz sétál, és a kezében tartott muszert a monitorhoz csatlakoztatva állítgatni kezdi a szerkezetet. "Min dolgozik?" kérdezi kicsivel később, futó pillantást vetve az asztalon szétszóródott építőelemekre. "Egy katera-n." "Katera? Mit jelent ez?" "A hozzávetoleges fordítása: a harmónia szerkezete." Kes ekkorra befejezi a beállítást, így Tuvok visszaül az asztalhoz. "Egy meditációs segédeszköz. Az összeállításához egyensúlyérzék, és jó térlátás szükséges. A munka rendezetté teszi a gondolkodást, erősíti a koncentrációt." "Egyelőre nem néz ki túl harmonikusan..." jegyzi meg Kes, végignézve a szétszóródott darabokon. "Nem. Sajnos." ismeri el Tuvok, szemügyre véve a darabokat. "Érdekelne... Hogy néz ki egy katera, mikor felépült?" "Nincs előre meghatározott alakja. A végso forma az építő pillanatnyi lelkiállapotát tükrözi. Ezért aztán minden alkalommal másként néz ki." "Szívesen megnézném ha elkészült." mondja Kes, majd

begyűjtve a monitor beállításához szükséges szerszámot az asztalról, ahová korábban lerakta, távozni készül: "Akkor hát... Jó éjszakát." "Kes..." szólal meg Tuvok, mikor a lány már éppen kilépne az ajtón. "Persze. Megértem..." bólint Kes vidáman, majd elsiet. Tuvok elgondolkodva néz utána egy darabig, majd légzését egyenletessé téve becsukja a szemét, és újra az elemekre kezd koncentrálni.

"És hogy érzi magát ma reggel?" kérdezi Chakotay, Tuvokkal az oldalán a gépház felé tartva. "Ha a tegnapi esetre gondol, azóta nem jelentkezett. Szolgálatra alkalmas vagyok." "Nem a teljesítménye miatt aggódom, hanem ön miatt." "Nincs oka aggodalomra." jelenti ki Tuvok. "Akkor bocsánat hogy megkérdeztem." "Én kérek bocsánatot. Kissé fáradt vagyok, tizennégy órát töltöttem el folyamatos meditációval, megpróbálva kideríteni a jelenség okát. Eredménytelenül." "Talán jobb ha az egészséget elfelejtjük. Néha akkor jön rá az ember a megoldásra, mikor éppen egyáltalán nem a problémával foglalkozik." "Nehéz megfeleledkezni a dologról ha az ember egy agykéregmonitort hord a füle mögött." jegyzi meg Tuvok. "Ez nyomós érv." bólogat Chakotay. Eközben megérkeztek a gépházba, és meg sem állnak az egyik pultnál dolgozó Kimig. "Mr. Kim?" fordul hozzá Chakotay. "Ellenoriztem a szenzoraplókat. Semmi nyoma annak hogy a felhobol bármi befolyásolhatta volna Tuvokot vagy a hajót." "És magában a felhoben nincs valami különleges?" kérdezi Chakotay. "Nincs. Egy teljesen szokványos tizenhetes osztályú kód." "Javaslom hogy végezzünk egy tachyonletapogatást. Az láthatóvá teszi a felhoben esetlegesen álcázva rejtőző hajókat." mondja Tuvok. "Álcázott hajók?" kérdezi meglepetten Chakotay. "Igen. Ilyen közel a Klingon határhoz, óvatosnak kell lennünk." A közel s távol egyetlen klingon, ráadásul csak félvér, rosszalló pillantást vet Tuvokra: "Tuvok, a Klingon Birodalom a galaxis másik végében maradt." Tuvok összevont szemöldökkel mered Torresre, majd megrázza a fejét: "Igen. Természetesen igaza van, "Nem is értem hogyan véhettem ilyen nyilvánvaló... Hibát..." "Jobb lesz ha inkább meglátogatja a gyengélkedőt..." javasolja Chakotay, miközben Tuvok az egyik monitoron látható kódot bámulja. "Tuvok...?" A vulcani azonban újra a látomás hatása alá került, s mikor a kislány ismét lezuhan, megtántorodik, és elvágódna, ha Chakotay és Kim el nem kapják.

"Márpedig egy elnyomott emlékről van szó." jelenti ki a Doktor, az agykéreg-monitor által rögzített adatokat tanulmányozva a gyengélkedőben, "A hipocampus oldalsó részében látható egy megszakadt engram. És ez fizikai károsodást is okoz a környező sejtekben. A vulcani orvostudomány ezt Telalkin-szakadásnak nevezi..." magyarázza a Doktor a mellette álló Janewaynek, "Ez azt takarja, hogy egy mélyen eltemetett megrázkódtatás emléke igyekszik újra a felszínre törni." "És ez okoz agykárosodást?" kérdezi hitetlenkedve Janeway. "Valóban szokatlan." bólint a Doktor, "Egy földi embernél az ilyesmi legfeljebb némi tanácsadói segítséget igényel, de a vulcani agyban fizikai kihatásai is lehetnek a tudatos és tudattalan gondolkodás harcának. Extrém esetben előfordulhat hogy a beteg agya... Kiegyenlíti saját magát." "Kezelhető a jelenség?" "Nincs rá semmiféle orvosság, vagy orvosi eljárás. A vulcani orvoslás tudatösszeolvasztást javasol egy közeli családtaggal, és így a két összeolvadt tudat megpróbálja az elveszett emléket a felszínre hozni." "Azt hiszem, talán én vagyok a leginkább valami családféle a hajón, Tuvok számára." mondja Janeway. "Éppen ezért kérttem ide önt. ... Mr. Tuvoknak lenne egy kérése."

Janeway az egyik ágyon, csukott szemmel meditáló Tuvok fölé hajol. Az megérezve a no jelenlétét, kinyitja a szemét. "Tájékoztatta a Doktor a helyzetéről?" kérdezi Tuvok érdes hangon. "Igen. ... Tuvok, tényleg ezt tartja a leghelyesebbnek?" "Nem tudom, mi mást tehetnék. ... A Doktor azt mondja, egy emlékről van szó. Márpedig én nem tudom felidézni, akármilyen mélyre nyúlok is le az emlékeimben. Ha a Doktornak igaza van, és egy olyan élményről van szó, amit a tudatalattimba számuztam, veszélyessé válhat a számomra. Életveszélybe sodorhat. ... Tudom, sokat várok el ezzel öntől, kapitány. Felkértem volna bármelyik vulcanit a hajón, de... Az önnel történő összeolvadás... Bensőségesebb lenne. ... Azért egy családtaggal kell végrehajtani ezt a fajta összeolvasztást, mert vele nagyon közeli kapcsolatban van az ember. ... De a hajón senkiben nem bízom jobban... Önnél."

"Bármi történik is, rám számíthat, Tuvok. Segítetek kilábalni ebből." mondja Janeway, szeretetteljes pillantást vetve barátjára. Tuvok felül az ágyon, és magyarázni kezdi a részleteket: "Az összeolvasztást én irányítom, egészen addig míg el nem érjük a kérdéses emlékeket. Miután ott vagyunk, ön lesz a pylorám." "Pylora?" "Vezeto, tanácsadó. Segít az emlékek helyreállításában. És ha újra átélem az emlékeket, segít objektíven megítélni őket. Ezáltal feldolgozzuk az élményt, és nem lesz szükség arra hogy továbbra is eltemetve munkáljon bennem. Így fölébe kerekedhetek az emlék által felszabadított érzelmeknek is, visszailleszthetem az emléket a tudatos énembe." "Mikor ott leszek a tudatában, önálló személyként élem át az eseményeket?" "Nem. Rajtam kívül senki nem észleli majd a jelenlétét. Megfigyelo lesz, nem résztvevo. Így semmi sem fogja befolyásolni az objektivitását." "Mikor kezdünk neki?" "Kell egy kis ido az elokészületeknek. Kérem jöjjön vissza egy óra múlva."

Janeway és Tuvok egymással szemben ülnek egy-egy széken a gyengélkedoben, mindkettojük füle mögött agykéreg-monitor. A Doktor és Kes a központi terminálon figyelik a szerkezetek által szolgáltatott adatokat. "Ha készen áll, kapitány..." bólint a Doktor, mire Janeway Tuvok felé fordul. A vulcani a kontaktuspontokra igazítja ujjait Janeway arcán: "Lelkem a lelkedhez... Gondolataid a gondolataimhoz... A múltba viszem mindkettonket, ahhoz a fiúhoz, aki egykoron voltam. Vissza, a szakadék peremére..."

Janewayt egy pillanatra suru csend veszi körül, majd a terhelt pajzsnak a hajó burkolatán átszurodo, semmivel sem összetévesztheto hangja robajlik fel körülötte. A kapitány egy hajó hídján van, hatalmas felfordulás közepedte. Vörös készültség van érvényben, a rázkódás miatt különféle dolgokba kapaszkodó tisztek parancsokat és jelentéseket kiabálnak egymásnak. Janeway észrevétlenül mozog a fekete nadrágot, piros félkabátot, magas nyakú fehér pulóverfélét, és Csillagflotta-emblémával díszített széles borövet, a huszonharmadik századra jellemzo egyenruhát viselo legénységi tagok között. Eltámolyog a kormányospultokig, megpróbálva megtalálni Tuvokot a felfordulásban. Egy erosebb rázkódás után egy csövetek szakad fel valahol a plafonban, a kizúduló fehéres gáz elborítja a kapitányi szék környékét. A fehér gomolygásból egy nem túl nagy termetu alak emelkedik ki. Az ázsiai arcvonásokkal rendelkezo, jóval ötven körüli férfi metszo pillantással méri fel a helyzetet a hídon, Janeway pedig egy pillanatra elakadó lélegzettel bámulja Hikaru Sulu kapitányt. "Zárják le ezt a vezetékot!" kiáltja Sulu, igyekezve kitérni a feléje süvítő gáz útjából. "Burkolati kár a tizenkettes szinten, a negyvenhetes szektornál." jelenti a kommunikációs tisztt, egy Sulunál alig valamivel fiatalabb, szoke no, "Energiakiesés az ötös, hatos és tízes szinteken. Sebesültekrol is érkeznek jelentések, eddig tizenkilencrol számoltak be." Janeway eközben megtalálja Tuvokot, aki egy sebesült mellett térdel: "Tuvok, na végre... Hol vagyunk?!" "A Excelsior-on. Az első küldetésemen." "Miért ide hozott?" "Nem volt szándékos." "El tud vinni a szakadékhöz, meg a kislányhoz?" "Oda akartam eljutni." "Akkor kell hogy legyen valami oka annak hogy mégis ide hozott bennünket a tudata. Ennek itt valami köze van a kislányhoz. ... Mikor volt ez a küldetés?" "CsillagIdo 9521-kor. Vagyis úgy nyolcvan éve." "És ki az ellenfél?" kérdezi Janeway, körülnézve a hídon, ahol valamelyest csökkenni kezd a felfordulás. "A klingonok." "Mielott összeesett a gépházban, azt hitte, a Klingon határhoz közeledünk. ... Miért harcolnak egyáltalán a klingonokkal?" "Egy félreértésnek köszönhető, ami három nappal korábban következett be." Janeway meglepetten pillant körbe...

...Egy legénységi szálláshelyen. A kommunikációs tisztt lép be a helyiségbe: "Gamma ügyelet, figyelem! Gázjellegu anomáliák felderítését kaptuk feladatul, amelyek veszélyeztethetik a Szövetség területét." "Gázjellegu anomáliák? mi is észleltünk egy olyat." mondja Janeway, a nem messze álló Tuvokhoz sietve. "És pontosan akkor kezdődött az egész." bólint Tuvok. "Ez nem lehet véletlen." jelenti ki Janeway. "Hogy van ma reggel, zászlós?" kérdezi a kommunikációs tisztt, lép közelebb a kommunikációs tisztt Tuvokékhoz, mire a vulcani kihúzza magát. "Köszönöm, jól, parancsnok." "Gondolom, átnézné az üzeneteket, mielőtt szolgálatba lép. Van itt egy üzenet a Yorktown-ról, ami azt hiszem, érdekelni fogja." mondja a no, a kezében levo hordozható terminálra pillantva, "Az

apjától érkezett." "Köszönöm." veszi át Tuvok az áttetsző lapból, és az annak a széléhez rögzített kezelőegységből álló terminált. "Ezt aligha lesz ideje nyugodtan meginni." pillant a parancsnokra a Tuvok előtti asztalon lévő teaőrző készletre, "Öt perc múlva a hídon kell lennie." "Nem is nekem lesz, hanem a kapitánynak. Észrevettem hogy Sulu kapitány szívesen fogyaszt teát reggelente. Gondoltam, egy különleges vulcani keverék talán ízleni fog neki." "Értem. Látom, már az első hónapban hadnagy akar lenni... Bár én lettem volna ilyen történet a maga korában. De nekem három évembe került hogy zászlós legyek." jegyzi meg a parancsnok vidáman. "Biztosíthatom, ezzel nem voltak hátsó szándékaim." jelenti ki Tuvok önérzetesen. Janeway egyre szélesebb mosollyal hallgatja a beszélgetést, időnként lapos pillantást vetve Tuvokra. "Ha maga mondja, zászlós... A hídon találkozunk." Ezzel a parancsnok távozik. "Nekem bezzeg soha nem hozott teát." mondja sértődötten Janeway, majd állat felszegve elvonul. Tuvok egy klingont is megszégyenítő mordulással ad hangot véleményének.

A kapitányi székben ülő Sulu nagyot kortyol a Csillagflotta-logóval, és 'USS Excelsior NCC-2000' felirattal díszített csészéből, majd elégedetten pillant Tuvokra: "Kiváló. ... Ezért még lehet hogy eloléptetem." A szék mögött álló Janeway kíváncsian fordul a kommunikációs tiszt felé, aki mosolyogva figyeli a beszélgetést. "Nem ez vezérelt, kapitány." mondja Tuvok, "Nem állt szándékomban behízelegni magam a kegyeibe." "Mr. Tuvok... Ha huzamosabb ideig akar a hajómon maradni, meg kell tanulnia nevetni a vicceimen. ... És azt ne merje mondani hogy a vulcaniaknak nincs humora, mert ezzel kapcsolatban személyes tapasztalataim vannak." mondja Sulu vidáman. "Igyekezni fogok, uram." "Remélem is. ... És még egyszer, köszönöm." Tuvok bólint, majd a munkahelye felé indul, Janeway pedig követi. "Másképp néz ki mint a portrén a Foparancsnokságon." jegyzi meg a kapitány. "A huszonharmadik században még nem volt túl finom a holografikus rendszerek felbontása." "Ez egy tudományos pult..." állapítja meg Janeway, mikor Tuvok leül. "Igen. Én vagyok az új biztonsági tiszt." "Tuvok... Miért nincs erről semmi a szolgálati lapján? Úgy tudtam, a Wyoming-on szolgált elször." "Ez egy hosszú történet. De ez volt az első időszakom a Csillagflottánál. Huszonkilenc éves voltam." "És mi fog történni. Klingonokkal futunk össze?" kérdezi Janeway, körülnézve az egyelőre csendes hídon. "Nem közvetlenül. A Praxis nevére klingon hold fel fog robbanni." "Praxis...?" "Ekkoriban a Klingon anyabolygó fő energiatermelő állomása volt." "Praxis... Hát persze! A megsemmisülése nagy hatással volt az egész kvadránsra, tulajdonképpen ennek volt köszönhető hogy aláírhattuk az első békeszerződést a klingonokkal." "Így van." helyesel Tuvok. "De mi köze van mindennek ahhoz a kislányhoz a szakadék szélén?" Az Excelsior ekkor remegni kezd, majd éles csattanás hallatszik, mikor Sulu teaőrzője lerázódva az asztalról, darabokra török a padlón. "Energia-hullámfront kétszáznegyven egész hattized fok felől." jelenti a taktikai tiszt. "Adja a képernyőre!" szól Sulu, majd mikor a széles, liláskék energiaáramlat megjelenik a fomonitoron, döbbszerűen áll fel: "Isten... Az égből. ... Pajzsokat bekapcsolni!" Az első hullámfront átgördül az Excelsior-on, és ekkor derül ki hogy mindez csak eloszele volt a mögötte érkező fohullámnak: egy, az egész képernyőt betöltő kékesfehér energiafalnak. Nincs idő semmire, a hullámfront már magával is ragadja a hajót, a lökéstől a hídon tartózkodók szerteszét repülnek. "Pályakorrekció sikertelen..." jelenti a pultja szélébe kapaszkodva lógó kormányos. "Fordítsa a hajót az áramlatba!" szól Sulu, miközben igyekszik visszakapaszkodni a székébe, "Egynegyed impulzus!" "Gépház a hídnak: rossz a kapcsolat, nem értjük önöket." A hullámfront ekkorra elrohan a hajó mellett, és lassan stabilizálódik a helyzet. Sulu megkönnyebbülten sóhajt fel, széke karfájába kapaszkodva. "De nehogy azt mondja nekem valaki hogy csak egy kis meteorfelhő volt..." néz körül a hídon. "Negatív, uram. Szubtér-lökéshullám volt... Kiindulási pontja a Praxis nevére klingon hold." jelenti a taktikai tiszt. "A Praxison van a fő energiaközpontjuk, nem?" kérdezi meglepetten Sulu. "Mi történt ezután. Elindultak Praxis felé?" kérdezi Janeway. "Nem. A klingonok határozottan megtiltották. Folytattuk a felderítési feladatunkat. De valamivel később hírt vettünk hogy két Csillagflotta-tisztet a klingon kancellár meggyilkolásával vádolnak, és a Klingon anyabolygón bíróság elé állították őket." A felidézett emlék valamivel előreugrik az időben, Tuvok és Janeway a

kapitány széke mögötti kis emelt részen állnak. "Sulu kapitány hosszú ideig szolgált a szóban forgó két tiszt alatt, és most kötelességének érezte hogy tegyen valamit." magyarázza Tuvok. Sulu ekkor így szól: "Kormányos, irány a Kronos! Maximális görbület. Vágjunk át az Aerjer-ködhöz, annnyival is rövidebb lesz az út." "Ezt most nem értem. Mire készül?" kérdezi Janeway. "Mentoakcióra. Kirk kapitány és Dr. McCoy megmentésére. És mint láthatja, minden jelenlevo szó nélkül elfogadja a parancsmegtagadás tényét. Én azonban... Más véleményem voltam." Ezzel Tuvok tesz néhány lépést Sulu felé: "Kapitány, jól gondolom hogy mentoakcióra indulunk?" "Így van. Talán ez gondot jelent önnek, zászlós?" "Igen. Ezzel megszegjük a Csillagflotta Foparancsnokságtól kapott utasításainkat, és fegyveres konfliktust robbanthatunk ki a Szövetség és a Klingon Birodalom között." "A tiltakozását tudomásul vettem. Térjen vissza a posztjára." "Uram, mint a Csillagflotta tisztjének, kötelességem hivatalosan tiltakozni." "Tuvok...!" szól helytelenítően a kommunikációs tiszt. "Ez elég bátor cselekedet egy zászlós részéről, aki csak két hónapja van az urben." jegyzi meg Sulu bosszankodva. "Ennek tudatában vagyok. Azonban ugyanennyire a kötelességeimnek is, amelyeknek meg akarok felelni." "Most már elég, zászlós! Felfüggesztem a szolgálat alól!" mondja a kommunikációs tiszt felpattanva, "Bocsásson meg, kapitány, biztosíthatom hogy ez még egyszer nem fog elofordulni." Sulu azonban leinti a parancsnokot, és Tuvokra nézve így szól: "Teljességgel igaza van. ...És ugyanakkor hatalmasat téved. Meg kell tanulnia hogy a hídon folyó munka nem csak parancsok teljesítéséből áll. Hanem többek között husékból azokhoz a nokhoz és férfiakhoz, akikkel együtt szolgál az ember. Ez egyfajta család érzését adja. ... Az a két ember, akik fölött most ítélni készülnek, és én, hosszú ideig szolgáltunk együtt. Megmentették az életemet, legalább egy tucatszor, ha nem többször! Most ok vannak bajban, én pedig segíteni fogok rajtuk! Bármilyen parancs és utasítás ellenében." "Uram, az érvelése fölöttébb logikátlan." jelenti ki Tuvok. "Ebben teljesen igaza van." bólint Sulu, majd a kormányospult felé fordul: "Kormányos, gyorsítunk!" Tuvok visszatér a valamivel odébb várakozó Janewayhez, aki odasúgja neki: "Szerintem helyesen cselekedett." "Talán..."

"Kapitány, közeledünk az Aerjer-ködhöz." jelenti a kormányos. "Képernyőre." rendelkezik Sulu. A fomonitoron megjelenő liláskék forgatag láttán Janeway szeme elkerekedik: "Tuvok... Ez a köd... Nagyon hasonlít ahhoz amit mi láttunk." Tuvok megszemeleli az ernyön látható képet, majd hirtelen megrándul, ahogy újra elokerül az emléktöredék.

Janeway, mikor Tuvok megszakítja a mentális kapcsolatot, kissé elgyengülve dol hátra a székből. Tuvok azonban sokkal rosszabb borben van, ismét hevesen rángatózik, szemmel láthatóan nem észlelve a környezetét. "Ötven milligramm chordazine-t!" rendelkezik a Doktor, a vulcanihoz sietve.

"Működési rendellenesség lépett fel a hipocampusban. Az volt a szerencse hogy itt voltak, különben kómába esett volna." mondja a Doktor az egyik ágyon fekvő Tuvok mellett álldogáló Janewaynek, "Ez volt a jó hír. A rossz pedig az, hogy a szinaptikus pályái továbbra is leépüloben vannak. Ha az eltemetett emlék magától tör a felszínre, az egész idegrendszere összeomolhat, és agyhalottá válik." "Pedig már kezdünk haladni. Épp a küszöbén voltunk annak hogy rábukkanjunk az emlékre. Láttam a fiatal Tuvokot, és a kislányt a szakadéknál. Beszélhetnék vele?" "Még nem. Komoly megterhelés érte, egyelőre lenyugtatóztam. Értesíteni fogom, amint megfelelő állapotban lesz a folytatáshoz." Janeway aggodalmas pillantást vet Tuvokra, majd csendben távozik.

"Jöjjön be." pillant fel Janeway a készenléti helyiség asztali termináljáról. Kim jelenik meg a kinyíló ajtóban. "Ahh... Zászlós..." "Nem találtam semmi összefüggést e között a köd között, amivel az Excelsior találkozott nyolcvan éve." mondja Kim futólag rápillantva a nála levo jegyzetfüzetre, "Ez itt tizenhetes, az övék pedig tizenegyes volt. Mindkettőben volt nyomokban fellelhető zírillium, de ez az összes egyezés." "Pedig nagyon hasonlítanak egymásra." "Szabad szemmel valóban. De már egy felületes szenzoros vizsgálat s felfedi a különbséget." mondja Kim, átnyújtva a jegyzetfüzetet. "Beszéltem a Doktorral, és ő említette hogy az eltemetett emléket egy zaj, vagy képi benyomás is

elozhhatja. Talán a két köd hasonlósága miatt emlékezett Tuvok az Excelsior-on történetekre." "De akkor hogy kerül a kislány a képbe?! Mi köze van azokhoz az eseményekhez, amiket Tuvok Sulu hajóján élt át? Az Excelsior eléggé messze esik egy gyermekkori tragédiától." "Ki tudhatja mi folyik egy vulcani fejében." jegyzi meg Kim vidáman, "Lehet hogy valóban nincs semmi kapcsolat, és az Excelsior felbukkanása csak véletlen volt. Egy kósza gondolat, ami a két köd hasonlósága miatt ötlött fel Tuvokban." "Igaza lehet. ... Azért belekukkantottam az Excelsior hajónaplójába." "És, mit talált?" "Az égvilágon semmit." "Semmit?!" "A jelek szerint Sulu kapitány ezt a kis kitért nem vezette be a hivatalos hajónaplóba. Az aznapi bejegyzésben csak annyi áll hogy a hajó megsérült egy gázjellegű anomáliával történő találkozás során, és javításokat kellett végezniük. De ezen felül semmi más." "Vagyis... Meghamisította a hajónaplót?" kérdezi Kim elhulve, mire Janeway vidáman hátradol: "Azok más idők voltak, Mr. Kim. Sulu kapitány, Kirk kapitány, Dr. McCoy... Ok egy egészen másképp nevelkedett tiszt korosztály voltak. De képzelje csak el a korukat... Az Alfa Kvadráns nagy része még teljesen ismeretlen volt, az emberiség véres háborút vívott a klingonokkal, romulanok bujkáltak a ködökben, a technológia ami ma már mindennapos, akkor még gyerekcipőben járt. Se plazmafegyverek, se többfázisú pajzsok, és a hajók is csak fele ilyen gyorsak voltak." "Se replikátor, se holodeck..." folytatja a felsorolást Kim, "Azóta hogy az Akadémián tanultam a Csillagflotta múltjáról, érdekelné milyen is volt az a kor valójában." "Az ur mindenképpen sokkal nagyobbak tunhetett akkoriban. ... Nem lep meg hogy itt-ott figyelmen kívül hagytak néhány szabályt, kicsit a maguk módján értelmezték az elsődleges Irányelvet, és gyakrabban ragadtak fézert mint trikordert. ... Elismerem, ennek a módnak meg kellett szunnie, de... Azért szívesen részt vettem volna azokkal a tisztekkel egy hadgyakorlaton." "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt: Mr. Tuvok ébreszthető állapotba került." "Értettem. Máris ott vagyok."

"Néhány órával a felhobe való belépésünk után rajtunk ütöttek. Harcba keveredtünk a klingonokkal, és meg kellett szakítanunk a mentoakciót." mondja az ágy szélén ülo Tuvok Janewaynek. "És összefügghetnek ezek az események a kislánnyal?" kérdezi a kapitány. "Nem. Legalábbis ha van is bármiféle összefüggés, én nem vagyok ennek tudatában. Egy újabb összeolvasztást javaslok, talán ezúttal sikerül elérnünk a megfelelő emléket." "Egyetérték." bólint Janeway, ezzel mindketten a még mindig a korábbi helyükön álló székekhez mennek. Kes elhelyezi az agykéreg-monitort Janeway fején, majd mikor a Doktor felkészült a diagnosztikai pultnál, Tuvok megkezdte az összeolvasztást. "Lelkem a lelkedhez... Gondolataid a gondolataimhoz... A múltba viszem mindkettenket, ahhoz a fiúhoz, aki egykoron voltam. Vissza, a szakadék peremére..."

"Burkolati kár a tizenkettes szinten, a negyvenhetes szektornál." jelenti a kommunikációs tiszt az Excelsior hídján. Janeway körülnéz, majd leguggol a sebesült taktikai tiszt mellett térdelo Tuvokkal szemben: "Már megint a klingonokkal vívott csatánál kötöttünk ki." "Nem tudok magyarázatot adni a dologra, de egyre kevésbé valószínű hogy véletlenül van szó." mondja Tuvok. "Én is így látom. Térjünk vissza arra a pontra, amikor eloször pillantotta meg a ködöt. mi történt akkor?" "Sulu kapitány úgy becsülte, vagy öt óránkba kerül majd áthaladni a felhon, és elérni a klingon területet. Úgy döntött, pihenésre van szükségünk mielőtt belevágunk, ezért az ügyeleteseken kívül a szálláshelyére küldött mindenkit."

Janeway és Tuvok a következő pillanatban egy legénységi szálláshelyen vannak, Tuvok az egyik emeletes ágy alsó fekhelyén ül, Janeway pedig a falat támasztja nem messze tole. Én aludni próbáltam, de szobatársaim egyike, Dimitry Valtein, szükségét érezte a helyzetünk megvitatásának." mondja Tuvok, hanyatt dölve az ágyon. A fölso fekhelyen hevero férfi, a taktikai tiszt, lepillant az ágy pereme mellett: "Hé, Tuvok... Alszik?" "Nem." "Én se. Alig hiszem el hogy tényleg erre készülünk. Ezt nem néztem volna ki a kapitányból." "Mit?" "A bátorságot, hogy ellenszegüljön a parancsoknak, és mentoakcióba kezdjen néhány régi barátja megsegítésére." "A szavainak hangsúlyából úgy veszem ki, csodálja ezt a lépést." "Hát persze! Nagyon bátor tett!" "Logikátlan, és szabályellenes. Ezt meg is próbáltam a tudtára adni a hídon." "Ahh... Ugyan már Tuvok. Valamivel jobb szórakozás lesz mint egy gázfelhő méricksélni!" "Az emberek ilyenfajta szórakozás utáni

vágya sok véres tragédiát okozott már. Nem is értem, hogy tudott a fajuk túlélni ennyi... Szórakozást." "Vulcaniak... Hogy mér' nem tudnak ezek kicsit finomabban viselkedni..." morogja Valtein, majd visszahúzódik. "En személy szerint nem is akarok. Az Akadémiára való felvételem óta szenvedem a földiek egocentrizmusát. Azt hiszik hogy a galaxisban mindennek úgy kell működni, ahogy náluk, hogy mindannyiunknak osztoznunk kell sajátos humorukban, és értékrendjükben." "Ha ilyen borzasztónak találja, minek lépett be egyáltalán a Csillagflottába?" "A szüleim nyomást gyakoroltak rám. De elhatároztam, hogy ennek a küldetésnek a befejeztével kilépek." "Hát... Ez a maga baja." mondja a taktikai tiszt egykedvűen. A beszélgetés befejeződteivel Janeway közelebb húzódik a vulcanihoz: "Tuvok... Tényleg komolyan gondolta?" "Az életemnek ebben a szakaszában... Igen." mondja Tuvok felülve, "Az élmények, amelyeket az akadémián és az Excelsior-on szereztem, nem voltak éppen kellemesek." "Azt tudtam hogy ötven évre elhagyta a Csillagflottát, de azt nem hogy a földiek miatt." "A Csillagflottáról és a földiekrol alkotott képemet az is nagyban befolyásolhatta, hogy egyáltalán nem akartam itt lenni." "A szülei kényszerítették az Akadémia elvégzésére?" "Ez volt a kívánságuk. Én pedig kötelességemnek éreztem, hogy eleget tegyek neki." "Mit csinált az alatt az ötven év alatt?" "Visszatértem a Vulcanra, és elvonultam a világtól. A kohlina-ra készültem, egy szigorú szertartásra, amely az érzelmektől való végleges megszabadulást segíti." "És utána?" "Hat évnyi tanulás után elérkezettnek láttam az idő a pon farr-ra. Feleséget választottam." "T'Pelt." szúrja közbe Janeway. "Igen. Elhatároztuk hogy családot alapítunk, ezért befejeztem a tanulást." "És mi hozta vissza a Csillagflottához?" "A gyermekeim felnevelése közben értettem meg, mit éltek át a szüleim az én nevelésem során. És világossá vált előttem hogy több akkori döntésem nem épp a javamra szolgált. Megértettem, miért küldtek az Akadémiára. Mert tudták hogy a földiektől, és más fajúaktól sokat tanulhatok. Ezért elhatároztam, hogy gyarapítom az ismereteimet a világegyetemről, és a Csillagflotta volt erre a legjobb lehetőség." "Nagyon örülök hogy meggondolta magát." jegyzi meg Janeway vidáman. "Én nem kevésbé. Habár a logikának nagyobb szerepe volt ebben, mint a dolog fölött érzett örömmek." "Ebben biztos vagyok." bólogat Janeway. A hajó páncélzata ekkor megdörren, és bejelentés hallatszik az interkomból: "Vörös készültség! Mindenki a harcálláspontokra!" "Most meg már mi van?" kászálódik le Valtein bosszankodva a felső ágyról, "Arról volt szó hogy lesz öt nyugodt óránk a klingonokig." "Egy klingon csatacirkáló bukkant elő álcázásból a köd belsejében. Ebben a pillanatban heves tüz alatt tartja a hajótörzset." mondja Tuvok, majd egyenruháját megigazgatva a kijárat felé indul a többiekkel együtt.

"Hívnak bennünket, kapitány." "Csatornát nyiss!" szól Sulu. "Mr. Sulu... Amint látom, végre érdemeit elismerve kapitánnyá léptették elő." mondja a fomonitoron megjelenő klingon. "Köszönöm, Kang." "De mindenáron el is akarja veszteni az új rangját?!" "Kang, ennek a ködnek a tanulmányozását kaptuk feladatul, de... A navigációs rendszerünk kissé gyengélkedni kezdett, és attól tartok, végül eltévedtünk." mondja szélesen mosolyogva Sulu, "Amint befejeztük a javításokat, azonnal tovább indulunk." Janeway közben Sulu mellől indulva előresétál a foernyoig, és egészen közelről tanulmányozza a klingon arcvonásait. "Szívesen visszakísérjük önöket Szövetségi területre." ajánlja fel Kang. "Milyen nagylelkű ajánlat, de köszönöm, remélem egyedül is boldogulunk." "Ne utasítson vissza!" "Tulajdonképpen... Jól jönne egy kíséző. Nem hiányzana hogy még egyszer eltévedjünk." adja be a derekát Sulu. "Akkor fordítsák a hajót 181.2-es irányba!" "Örülök hogy összefutottunk, Kang." búcsúzik Sulu, de a klingon szó nélkül bontja a kapcsolatot. "Sulu kapitány?" kérdezi Valtein. "Egyelőre maradjon a posztján. Azért ilyen könnyen nem adjuk fel. Kormányos, fordulunk!"

Az Excelsior méltóságteljesen visszafordul a Szövetségi terület felé, a klingon csathajó pedig némi távolságot tartva a nyomába szegődik.

"Taktikai helyzet?" kérdezi Sulu. "Az előlso diszruptorukkal ránk céloznak, uram." jelenti Valtein. Sulu elégedetlenül széke karfájára csap, majd felállva előremegy a híd előlso részébe: "Tuvok zászlós, miből is áll pontosan ez a köd?" "Foként hidrogénből és argonból, elenyésző mennyiségben pedig xenon, fluor, és zirconium található benne." "Zirconium? Az egy fölöttébb éghető anyag, nem

igaz?" "Így van." bólint Tuvok. "Be lehetne valahogy gyűjtani?" "Egy szubtéri tartományba modulált pozitronsugár, beindíthatná a szükséges reakciót." "Mint égo gyufa a benzineshordóba... Kibírná a pajzsuk a robbanást?" "Igen. De a szenzorok és a tüzvezető rendszer másodpercekre megbénulna" "Annyi pont elég lesz." mondja elégedetten Sulu, "Készítse elő a sugarat. Begyűjtjük a zírilliumot, amint elhagytuk a ködöt." mondja Sulu, majd visszatér a székéhez: "Kormányos, a jelzésemre teljes görbületre gyorsítunk!" "Igenis, uram." Sulu ezzel általános felhívásra kapcsolja az interkomot: "Figyelem, mindenki! Itt a kapitány beszél. Szakasztatókat lezárni, állomásokat biztosítani!" "A pozitronsugár készen áll." jelenti Tuvok. "Amikor jelt adok, zászlós..." szól Sulu. "Kértünk a ködből." jelenti a kormányos. "Mr. Tuvok, gyűjtás!"

A ködből elbukkanó Excelsior egy sápadt fényű sugarat bocsát ki maga mögé. A ködben fehérész kezdődik, ami gyorsan terjed ahogy a zírillium belobban. A robbanás közepéből a klingon cirkáló vágódik ki, stabilizálatlanul forogva függőleges tengelye körül.

"A klingon hajó stabilizálatlanná vált, már nem követ minket, uram." jelenti Valtein. "Kormányos, irány a Kronos. Jóváhagyva!" szól Sulu.

"Rand parancsnok..." fordul Sulu a kommunikációs tiszthez, miután már jó ideje úton vannak azóta hogy elbántak a klingon hajóval. "Uram, a távolsági szenzorok három klingon csatacirkálót észlelnek, elfogópályán." jelenti ekkor Valtein, félbeszakítva Sulu mondandóját, "Torpedókat készítenek elő." "Új irány, uram?" érdeklődik a kormányos. "Tartjuk a jelenlegit."

A görbület sebességtől elmosódott csillagok közül két sárgás, fénypázmákat lövő fénypont válik ki, és néhány pillanat múlva becsapódnak az Excelsior pajzsába.

"Tűzet viszonzni!" szól Sulu. "A célszkennereink üzemképtelenek." jelenti a taktikai tiszt.

"Álljanak kézi vezérlésre!" "Mr. Valtein, a konzolja alatti plazmavezetéken repedéseket észlelek!

Menjen odébb a konzoltól!" "Csak még egy pillanat..." "Dimitry, azonnal..." A konzol azonban

ekkor felrobban, kivette székéből a taktikai tisztet. "Híd hívja a gyengélkedőt, orvosi vészhelyzet!"

üzeni Tuvok, miközben Valteinhez siet, és letérdel mellette. "Tuvok..." mondja elhaló hangon

Valtein, mire Janeway és a vulcani összenéznek. A következő pillanatban mindkettejüket hatalmába keríti az emlékfoszlány.

"Doktor, mi folyik itt?" kérdezi Kes, mikor a diagnosztikai pult kijelzőin az értékek majd leszaladnak a skáláról. "Az emlékezet-engram szétbomlóban van. Valami nincs rendben az összeolvadással. Jobb lesz ha megszakítom." mondja a Doktor, majd utasításokat küld az agykéreg-monitoroknak, de az eredménytől csak a Doktor homlokán szaporodnak meg a ráncok, a mentális kapcsolat nem bomlik el. "A neurális mintázataik összevegyültek... Nem tudom megszakítani az összeolvadást." mondja a Doktor, majd trikordert ragadva Tuvokhoz siet. "Az idegszövet károsodása gyorsul. Még húsz perc, és agyhalott lesz belőle. Agykéreg-stimulátort!"

"Megint láttam, Tuvok. A kislány... Épp mikor Valtein meghalt." Tuvok ekkor megborzong:

"Valami nincs rendben az összeolvadással..." "Ekkor Sulu feléjük fordul, és meglepetten mered

Janewayre: "Maga meg ki az ördög? ... Biztonsági riadó, öröket a hídra!" "Mi történhetett? Hogy

láthat engem?" kérdezi Janeway Tuvoktól, miközben odébb vonulnak. Sulu azonban nem tágit:

"Magát kérdeztem! Ki maga? Mit csinál a hajómon?" "Az agyamban zajló leépülési folyamatok

hatással lehetnek néhány dologra." "Zászlós, ismeri ezt a személyt?!" kérdezi Sulu, de nem nagyon

törődnek vele. "Kapitány, megszakítom a kapcsolatot." "Még ne! Most már biztosan nyomon

vagyunk, és Valtein halálának fontos szerepe van ebben!" "Eközben újabb kárjelentések érkeznek,

így Sulu végül úgy dönt hogy a hajó egyelőre fontosabb, és magukra hagyja Tuvokékat. "Talán

történt valami abban a pillanatban kettejük között. Valami apróság, ami fel sem tűnt..." tunodik

Janeway, "Vizsgáljuk meg az eseményeket még egyszer." "Megpróbálok. De az ön agya is

károsodni fog ha az idegrendszerem összeomlik, míg fennáll az összeolvasztás." "Értem..." Ekkor

megérkeznek a Sulu által kért biztonságiak, mire a kapitány így szól: "Vigyék mindkettőt a

fogdába!" "Kapitány... Ha visszatérünk a megfelelő ponthoz, de ön újra láthatóvá válik, az eltereli az

emlékeket a megfelelő irányból..." mutat rá Tuvok, miközben hagyják hogy az örök egy liftbe kísérik őket. "Akkor módot kell találnunk arra hogy láthatatlanná váljak."

"Gamma ügyelet, figyelem! Gázjellegű anomáliák felderítését kaptuk feladatul, amelyek veszélyeztethetik a Szövetség területét." mondja Rand parancsnok, belépve a legénységi szálláshelyre. A jelenlevők, Tuvok kivételével elindulnak szolgálai helyeik felé, Rand pedig a vulcanihoz megy: "Hogy van ma reggel, zászlós?" Janeway ekkor elolép a fekhelyek közül, mire Rand meglepetten fordul felé: "Hát maga kicsoda?!" Tuvok kihasználva az alkalmat, elkábítja Randot, és miközben a padlóra fektetve megszabadítja egyenruhájától, Janeway megjegyzi: "Meg is kérhettük volna..." "Noi tisztet arra kérni hogy vegye le az egyenruháját, félreértésekhez vezethet." mutat rá Tuvok.

"Közvetlenül a telepatisz gócot vesszük célba toronsugárással, ami meg fogja gátolni az összeolvasztás folytatását." mondja a Doktor, elhelyezve az agykéreg-stimulátort Tuvok homlokán, "Kezdjen egy öt másodperces impulzussal, húsz kilodyne szinttel." Kes aktiválja a rendszert, a Doktor pedig elégedetten állapítja meg: "Működik. A mintázatok kezdenek szétválni. ... Magasságos..." "Mi történik?" kérdezi Kes. "Ez itt Tuvok mintázata, az a másik a kapitányé, de honnan van ez a pirossal jelölt harmadik jel?!" mutat a Doktor a kijelzőre. "Egy harmadik minta? Hogyan lehetséges ez?" kérdezi Kes. "Sehogy! Vagyis ez nem is lehet harmadik minta. ... A neurokémiai elemzés alapján azt mondanám, valami engramnak álcázta magát. Mint ahogy bizonyos vírusok a vér természetes összetevőinek álcázzák magukat, hogy védekezzenek az antitestek ellen." "Valamiféle vírusnak gyanítja?" "Igen. És a jelek szerint a toronsugárzás tette láthatóvá. Lehet hogy erősebb sugárzástól elpusztul? ... Tíz másodperc, negyven kilodyne."

"A klingon hajó stabilizálatlanná vált, már nem követ minket, uram." jelenti Valtein. "Kormányos, irány a Kronos. Jóváhagyva!" szól Sulu, majd a híd bal oldala felé fordul: "Ki ügyel a kommunikációnál?" "Rand parancsnok lenne szolgálatban, uram." "Akkor hol van most?" kérdezi Sulu, de mielőtt bárki válaszolhatna, Valtein szólal meg: "Uram, a távolsági szenzorok három klingon csatacirkálót észlelnek, elfogópályán. Torpedókat készítenek elő." "Új irány, uram?" érdeklődik a kormányos. "Tartjuk a jelenlegit." mondja Sulu. Az egyik kiegészítő pult előtt, mindenkinek háttal ült Janeway, mikor a hajó megrázkódik az első találattól, huszonharmadik századi egyenruhájának védelmében átvág a hídon Tuvokhoz. "Mr. Valtein, a konzolja alatti plazmavezeték repedéseket észlelek! Menjen odébb a konzoltól!" fordul Tuvok a taktikai tiszt felé, épp ekkor. "Csak még egy pillanat..." "Dimitry, azonnal..." A konzol azonban ekkor felrobban, kivette székéből a taktikai tisztet. Tuvok és Janeway odasietnek a földön heverő testhez. "Mindjárt itt lesz megint..." mondja Janeway, "Igyekezzen megjegyezni minél többet a következő pillanatokból. Koncentráljon!" "Tuvok..." mondja elhaló hangon Valtein, a következő pillanatban pedig felhangzik a kislány hangja: "Segíts! ... Segíts Tuvok!" "Láttam... Láttam a kislányt! Próbálja megtartani!" mondja Janeway. "Igyekszem... De egyre nehezebben tudok koncentrálni." "Ez az utolsó lehetőség. Vigyen minket a szakadékhoz! A kislányhoz!"

"Működik. A kapcsolat már majdnem megszakadt, és a jelek szerint a sugárzás hamarosan végez a vírussal." állapítja meg a Doktor, majd döböntően mered a kijelzőkre: "A vírus átköltözött... Most a kapitány agyában van! Még egy agykéreg-stimulátort!"

"Kathryn... Segíts, kérlek! Ne hagyj leesni! Ne engedj el!" kiabálja kétségbeesetten a magát a szakadék szélén találó Janeway kezébe kapaszkodó kislány, ám Janeway keze elerőtlenedik, és a kislány lezuhan.

"Ötven kilodyneos impulzusokat!" rendelkezik a Doktor, miután elhelyezte a stimulátort Janeway homlokán.

Most ismét Tuvok van a szakadék szélén, de az emlékfoszlány egy pillanat múlva elillan.

"A vírus fehérjeszerkezete lebomlóban van. Növelje a sugárzást nyolcvan kilodynera, tizenöt másodperc!" mondja a Doktor.

"Dimitry, segíts! Ne engedj el!"

"Még egyszer!" szól a Doktor.

Az emlékek összekavarodnak, különböző fajú és nemű gyerekek hasálnak a szakadék szélén abban a pillanatban, mikor a kislány zuhanni kezd a mélység felé, majd a hamis emlékek egy villanással szertefoszlanak.

Janeway és Tuvok ernyedten dolnak hátra székeikben, ahogy a mentális kapcsolat megszakad.

"Egyértelműen vírusjellegű parazita, de sehol sincs regisztrálva." mondja a Doktor, a diagnosztikai pulton látható képet tanulmányozó Janewaynek és Tuvoknak. "Egy toronsugárral sikerült elpusztítanunk." teszi hozzá Kes. "Mit tudnak még róla?" kérdezi fáradt hangon Janeway. "A vírus az agy által termelt bizonyos fehérjéken szaporodik el, és emlékezet-engramnak álcázza magát." magyarázza a Doktor, "Mégpedig egy olyan megrázó emlékeknek, amit a hordozó igyekszik elfelejteni. Így a vírus az agynak egy olyan részében rejtőzhet el, amiről a tudat nem akar tudomást venni." "És ha a vírus hordozója meghal, újat keres magának." mondja Janeway. "Ezért költözött át Valteinból belém." bólint Tuvok. "És mi van a kislánnyal?" kérdezi Kes, "Tényleg létezett, vagy csak a vírus hozta létre a képét?" "Az emlékek ehhez túlságosan összetettek. A vírus inkább szerezte valahonnan, és eltárolta. De a sok másolódás miatt az emlék annyira eltorzulhatott hogy a forrása már aligha azonosítható." mondja a Doktor. "Köszönjük, Doktor." bólint Janeway, majd Tuvokkal a nyomában a kijárat felé indul.

"Érdekelne... Sikerült az Excelsior-nak megmentenie Kirköt és McCoyt?" kérdezi Janeway, mikor kiléptek a folyosóra. "Nem egészen. Vissza kellett vonulnunk Szövetségi területre. Kirk kapitány mint általában, végül öneróbol mászott ki a bajból, de jelentős szerepünk volt az ez után következő Khitomeri csatában." "Mr. Tuvok... Mármost úgy érzem, örömmel gondol vissza az Excelsior-on töltött napjaira." "Pedig ez egyáltalán nincs így. Nem vagyok nosztalgiára hajlamos. ... De néha eszembe jutnak azok a napok... Mikor találkoztam Kirkkal, Spockkal, és a többiekkel. És örülök hogy ott lehettem." "Különös, de egy kicsit úgy érzem mintha én magam is ott lettem volna." jegyzi meg Janeway vidáman. "Talán ön nosztalgiázik mindkettenk helyett." mondja erre Tuvok, mire Janeway széles mosollyal arcán pillant a vulcanira.

44. The Chute - Farkasok között

"Hé... Új hús érkezik! ... Ember, jön az új fogoly! ... Lássuk, lássuk... Már itt is van!" hallatszanak a kiáltások a füstös levegoju, rideg fémépítményben, ahol szakadt alakok igyekszenek egy csúszda vörös fénnel megvilágított vége felé. A csoben valamivel följebb elhelyezkedő íriszkapu szétnyílik, és test csusszan ki a nyílásból, hogy nagyot puffanva érjen földet az úgy egy méterrel lejjebb lévő padlón. Harry Kim a nem éppen puha landolástól szédelegve megpróbálja kivenni a fölébe hajló alakok arcát, de az már az első pillanatban nyilvánvaló számára hogy nem számíthat túl sok jóra. "El az útból! Eresszetek!" lökdösi félre a csoportosulást egy ismeretlen fajú humanoid, akinek a többiek szemmel láthatóan igyekszenek minél gyorsabban engedelmesskedni. A jövevény Kim fölé hajol, és kritikus szemmel méregetni kezdi, majd megragadja a ruhájánál fogva, felrántja a földrol, és a többiek közé löki. Azok egy darabig lökdösi egymás között, majd hamarosan verni kezdik. Kim megpróbál visszatámadni, később már csak védekezni, de a tucatnyi ellenféllel szemben semmi esélye, hamarosan újra a padlón köt ki. Nem sokáig heverészhet, hamarosan megint felrángatják, és újrakezdődik a lökdösődés. Kim végül egy ismeretlenül köt ki. Egy pillanatig meglepetten mered Parisra, majd megkönnyebbülten sóhajt: "Tom..." Paris azonban nem épp a remélt módon reagál: meglendíti öklét, és alaposan hasba vágja Kimet, aki megint egyszer összeroskad, de ezúttal végre békén hagyják. Az emberek lassan szétszélednek, azt kivéve aki Kim érkezése után szemügyre vette a zászlóst: "Senki sem szól hozzá. Az enyém." jelenti ki a fickó, majd a lábánál megfogva vonszolni kezdi az aléltan hevero Kimet. Az a mozgásra kissé magához térve kapálózni kezd: "Hagyja abba! Ez tévedés, nekem nem kellene itt lennem!" "Tényleg? Akkor hazaviszlek!" mondja a Kimet vonszoló alak, majd egy jobbcsapottal elhallgattatja zsákmányát, és megfordul hogy tovább vonszolja. Azonban Parist pillantja meg maga előtt. "O az enyém." jelenti ki a hadnagy. "Én mondom neked hogy nem." "O tehet arról hogy itt vagyok! A társam volt egy bombamerényletben... Negyvenhét akritiri ort öltünk meg. Negyvenhetet! Aztán ez a mocsok a bírói tanács előtt feladott, csak hogy mentse a borét. Úgyhogy még egyszer mondom: o az enyém!" "Márpedig én megtartom." jelenti ki Kim vonszolója, mire Paris egy villámgyors mozdulattal a fickó mögé kerül, és az hirtelen egy késpenge hidegét érezheti meg a nyakán. Ettől gyorsan megváltozik a véleménye: "Megkaphatja. Egyelore..." Paris felhúzza a földrol Kimet, majd elvezeti valahová a fém tartóoszlopok és félrehajigált térelválasztók labirintusába. "Miért kellett ekkorákat ütnie...?" nyöszörgi Kim, a Paris által birtokolt zugban. "Itt jobb ha nem mutat könyörületességet az ember." "Ezt megjegyzem magamnak. ... Van valami ennivalója?" "Nem láttam ételt, amióta behajítottak ebbe a lyukba." "Mióta van már itt?" "Néhány napja. Szép kis felszíni kimenő, mi? ... És magával mi lett miután elváltunk?" "Az akritiriak kihallgattak. Mikor nem akartam magamra vállalni a merényletet, azt mondták hogy maga már mindketten helyett vallott, és elítéltek." "Velem pont ugyanezt csinálták!" méltatlankodik Paris, "Aztán elkábíthattak, mert annak a csúszdának a végén tértem magamhoz az itteni barátságos fogadóbizottság körében." "Valakinek el kell mondanunk hogy tévedés történt!" "Mégis mire gondol?" "Egy felvigyázónak... Egy ornek..." "Egy árva ort sem láttam az egész környéken." csattan fel Paris dühösen. "Börtön, örök nélkül?!" "A többiek szerint háromszáz méterre vagyunk a bolygófelszín alatt. Lehet hogy ezért tartják feleslegesnek az öröket az akritiriak." "Kaphatnék egy kicsit...?" kérdezi Kim, rábukkanva Paris vizesedényére. A hadnagy dühösen fordul vissza, és kiveri az edényt Kim kezéből: "Mégis mit gondol hol a fenében vagyunk?! Egy istenverte hotelben? Egy csepp víz nincs az egész környéken! ... Szedje már össze magát!" Majd kissé lehiggadva leül: "Sajnálom... Csak napról napra nyugtalanabb vagyok... A kampó miatt." "Mi miatt?!" "A foglyok csak így hívják. Ez itt..." mondja Paris, majd úgy fordul hogy Kim láthassa a fejének hátsó részére rögzített kis szerkezetet. "Mi az?" "Azt hiszem, valami szinapsziszterjesztő-féle. Legalábbis hatással van az idegrendszeremre. Amióta idelent vagyok, egyre idegesebb leszek. Ráadásul viszket is veszettül..." mondja Paris a hajába túrva.

"Mit gondol, mire szolgálhat?" "Talán valami kínzóeszköz..." "Miért nem vesszük le?" kérdezi Kim, kitapogatva az ő fején lévő szerkezetet. "Meg ne próbálja! Láttam valakit aki ezzel kísérletezett. Az az íz megölte! ... csak egy lehetőségünk van: kivezeto utat találni innen." "Aha... De valamit azért jobb ha rögtön tisztázunk. A legközelebb a behúzó egyet... Vissza fogok ám ütni." mondja Kim elvigyorodva, mire Paris megveregeti a vállát. Ekkor sziréna szólal meg, villogó kék fényektől kísérve. "Ez meg mi?!" néz körül Kim, a hirtelen felbolydult börtönblokkban. "Talán egy újabb fogoly." von vállat Paris. "Kaja!" kiáltja valaki, mire Tom Kim felé fordul: "Van kedve velem vacsorázni?" Ezzel ők is elindulnak a többiek után. A foglyok a csúszda felé tartanak, aminek kapuja hamarosan szétírszelodik, és barnás színű hasábok záporoznak ki rajta. Dulakodás kezdődik a hasábokért, a foglyok némelyike gyilkosságtól sem riad vissza csak hogy többjusson neki. Paris és Kim inkább kívánnak egy kicsit. A nyílás közben bezárult, és egy biztonsági erotér ragyog fel elotte. "Hé... Csak ennyi?!" kiabálja az egyik fogoly a nyíláshoz rohanva, és eközben megéri a védomezot. Az dühösen felbrummog, és odébb löki a foglyot, aki halott, mire teste eléri a padlót. "Valahogy elment az étvágyam." jegyzi meg Paris, szemügyre véve a szétszóródó foglyok után maradt csatateret, és a holttesteket.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50156.2. Hetvenkét óra elteltével Paris hadnagy és Kim zászlós még mindig nem került elő, én pedig lassan kezdem elveszíteni az akritiri hatóságok iránti jóindulatú türelmemet. Továbbra sem engednek le bennünket a felszínre, és azt sem hajlandók sem megerősíteni, sem megcáfolni hogy a legénységünk tagjai túléltek-e a robbantásos merényletet."

"Valami újság?" pillant fel Janeway az emelt taktikai pultnál álló Tuvokra, kilépve a készenléti helyiségből. "Elvégeztem egy szenzoros letapogatást, és egy multispektrális elemzést. Semmi nyoma nekik vagy a kommunikátoraiknak a felszínen." "Lyria nagykövet hív minket." szól Chakotay. "Képernyőre. ... Jelenleg csak jó híreket vagyok képes elviselni, nagykövet." fordul Janeway minden bevezető nélkül, nem túl szívélyes hangvételt használva, a fomonitor felé. "Attól tartok, nem járhatok a kedvében." "Meghaltak?" "Nem, nagyon is életben vannak." mondja a fomonitoron látható kanapén terpeszkedő kék ruhás férfi, a börtönben lévő foglyok fajtársa. "Akkor hol vannak?" "Az embereit elítélték a Lantiviai pihenőközpont ellen elkövetett bombamerényletük miatt. Amivel negyvenhét, a pihenőidejét töltő ort ölték meg." "Biztosíthatom nagykövet, az embereimnek ehhez semmi köze." mondja Janeway ridegen, miközben Chakotayval együtt leülnek székeikbe. "A kezükön és a ruhájukon megtaláltuk az alkalmazott robbanóanyag nyomait." "Mint mindenki más, aki a közelben volt. Ez nem elég egy gyanú bizonyítására." jegyzi meg Chakotay. "A bomba töltete trilitium volt. Csakhogy trilitium az egész rendszerben sehol nem található. ... Elképzelhetik a meglepetésünket, amit akkor éreztünk mikor kiderült hogy a hajójuk hajtóműve dilithiumot tartalmaz, ami a tudósaink ismeretei alapján könnyedén trilitiummá alakul át. ... Már régen gyanítottuk hogy a magát 'Open Sky'-nak nevező terroristacsoportnak külső támogatói vannak. És most már azt is tudjuk, kik azok." "Kapitány, két akritiri hajó közeledik." jelenti Tuvok, mire Janeway kérden Lyriára pillant. "Készüljenek fel a hajójuk átvizsgálására, kapitány." mondja a nagykövet. "Ha ezzel bizonyíthatjuk az ártatlanságukat, fontolóra fogom venni az engedélyezését. De előbb tudni akarom hol vannak a embereink, és beszélni akarok velük." "A foglyokkal való kommunikáció senki számára nem engedélyezett." "Ha az együttműködésemet akarja elérni, nagykövet, jobb ha megszervezi a dolgot." "Talán félreértette a szavaimat. Hadd írjam le a jelenlegi helyzetüket: a hajójukat elkobozzuk, magát és az embereit pedig letartóztatjuk." "Kapitány, a hajóik aktiválják a fegyvereiket." jelenti Tuvok. "Mr. Tuvok, pajszokat föl. Mr. Chakotay a kormányhoz." mondja Janeway, mereven a foernyon látható Lyria szemébe nézve, "Szívesebben oldottam volna meg a helyzetet békés úton, de most kénytelen leszek nyilvánvalóvá tenni a maguk helyzetét: nem hagyom hogy bárki a közelébe jöjjön a hajómnak!" "Akkor rosszul ítéli meg a helyzetet, kapitány." mondja Lyria, ezzel bontja a kapcsolatot.

A két aprócska akritiri harci gép hosszú sorozatokat megeresztve közeledik a Voyager felé. A lövések nagy része eltalálja a hajó pajzsait, amelyek könnyuszerrel semlegesítik a támadás energiáját.

"Viszozzuk a tüzet?" kérdezi Tuvok. "Azzal nem kerülünk közelebb Tomhoz és Harryhez." rázza meg a fejét Janeway, tudva hogy a Voyager fézerei könnyuszerrel lerobbantanák az égről a két okvetetlenkedő hajócskát, "Parancsnok, egyelőre visszavonulunk."

A Voyager, amihez képest, mivel eddig orbitális pályán keringett, villámgyorsnak látszottak az akritiri hajók, most teljes impulzusra gyorsítva megugrik, és egy pillanat alatt faképnél hagyja a támadókat.

Kim nyugtalanul várja hogy Paris elokerüljön valahonnan. mikor Tom végre visszaérkezik, a zászlós idegesen pattan fel: "Mi tartott már ennyi ideig?! Én már egy fél órája visszajöttem!" "Kezdi már érezni, mi?" kérdezi Paris, mire Kim elszégyelli magát: "Igaza lehet." "És ez egyre csak rosszabb lesz. Küzdenie kell ellene! ... Úgyhogy összpontosítsunk inkább valami hasznos dologra."

"Gondolom nem talált semmi ehett." "Vagy tizenöt tiszteletreméltó polgárával beszéltem eme kedves kis közösségnek... De nem jártam eredménnyel." "Vagyis ez nemleges válasz." "Úgy valahogy. De... Ha mégiscsak sikerül valami ennivalót szerezni, találtam egy remek helyet egy piknikhez." "Nagyszerű. Akkor már csak a Delaney-lányok hiányzanak, és egy nagyszerű napnak néznék elébe." jegyzi meg Kim vidáman. "És ön? Látott valami érdekeset a körútja során?" kérdeti Paris. "Ha szökési lehetőségre gondol, abból van boven. Bárhol nekieshetünk a falaknak hogy átrágjuk rajta magunkat." "Akkor egy véleményen vagyunk. Szóval az egyetlen kiút az a cső lehet a központi térben." "A kérdés csak az, hogyan jussunk át az erőterén anélkül hogy ropogásra ne sütné bennünket. Látta a fickót aki nekiesett..." "Ez esetleg a segítségünkre lehet..." mutat fel Paris egy képalkatrészt, amit ki tudja honnan szedett össze, "Ha elég vezeték tudunk összegyűjteni, talán sikerül egy rövidzárat készíteni az erőterhez. Utána meg indulás fel a csövön." "Meg lehet próbálni." bólint Kim. "Igen. És ha sikerülne végezni ezekkel az átkozott implantokkal is, már készen is állnánk az indulásra."

"Legalább nem követtek bennünket." jegyzi meg Chakotay a tanácssteremben. "Nyilvánvalóan az volt a szándékuk hogy megszabaduljanak tőlünk, nem pedig az hogy kiderítsék az igazságot." állapítja meg Janeway. "Vissza kell mennünk hogy kiszabadítsuk..." szól Torres, mire Janeway és Tuvok is csitítani kezdik: "B'Elanna..." "Nincs információ a tartózkodási helyükről. És ha visszatérünk, újra ellenséges lépésekkel kell szembenéznünk." mondja Tuvok. "Tuvoknak igaza van. Inkább Tom és Harry ártatlanságának bebizonyításán kell fáradoznunk." bólint Janeway. "És mégis, hogyan?" kérdezi Torres. "A robbanószerkezetben állítólag trilitiumtöltet volt. Ha kiderítjük honnan származik, megtalálhatjuk a valódi merénylőket is." "A távolsági letapogatás megerősítette Lyria állítását. nincs trilitium a rendszerben." mondja Chakotay. "És mi a helyzet a paralithiummal? Ionhajtóművekben használják, de abból is lehet trilitiumot előállítani." mutat rá Torres. "Akkor a szenzoraplóból kiderítjük, milyen hajók voltak velünk egy időben akritiri térben, és hogy használt-e valaki ezek közül paralithiumot. Ha igen, ki volt az, és merre ment tovább?" mondja Janeway.

"Gyerünk már... Gyerünk..." sürgeti magát Kim, ahogy keze remegésén igyekszik úrrá lenni, miközben a csúszda mellett lefejtett takarólemez alatti áramkörökkel foglalatoskodik. "Csak nyugi..." mondja Paris. Kim kezéből kicsusszan a rövidzár egyik darabja, mire Harry dühösen vágja Földhöz a másik alkatrészt: "A francba is! Nem tudok gondolkodni, nem tudok koncentrálni!" "Jól van, nyugi... Lássuk csak... Képzeld el egy ízletes báránycsombot... Barnarizzsal... És egy 2296-os Chateau Lafitte Rotchild-et. ... Olyat amit csak Sandrine pincéjében rejtegetnek." Kim beszáll a játékba, és percekig különféle menüket állítanak össze egymásnak, miközben Harry összeszereli a rövidzárat, és megkezd bekötni a csúszda áramkörébe. "Olyan éhes vagyok hogy akár még Neelix leoola-levesét is megenném." mondja Kim, mire Paris a fejét vakargatva bólint: "Én is. Még akkor is ha egyébként teljesen ehetetlen az a borzalom." "Na, most megpróbáljuk..." mondja Kim, ezzel összeköti az utolsó

vezeték is. Az eredmény egy csinos kis kisülés, ami ellöki a zászlóst a nyílástól. "Jól van...?" térdel le mellette Paris aggódalmasan, mire Kim bólogatni kezd. A mocorgásra azonban vendégek érkeznek, néhány fegyenc képében. "Mit csinálnak ott?" "Csak sétálgatunk." von vállat Paris, miközben Kim talpra áll. "Aha..." bólint a fegyenc trió vezetője. "Na gyerünk, tovább!" löki odébb Paris Kimet. "És az micsoda?" kérdezi a fegyenc a Kim kezében lévő rövidzárra mutatva. "Egy darab csó." "Hadd lássam!" "Na ide hallgass, jobb ha félreállsz az útból!" fordul vissza Paris, mire a fegyenc felnevet, miközben egyre többen csatlakoznak a csoportosuláshoz. Paris és a fegyenc elorántják fémhulladékból barkácsolt késeiket, és késpárbajba kezdenek, miközben Kimet többen lefogják, megakadályozva hogy beleavatkozzon a harcba. Parisnak eredeti ellenfelét sikerül legyőznie, ám egy másik fegyenc mellélép, és orvul belédöfi a kését. Miközben Tom térdre rogy, Kim megszabadul kissé megritkult oreitól, és a vaskos csodarabbal a fegyencek felé sújtva sikerül eljutnia Parisig. A tömeg szétszéled, az egyik fogyoly azonban Parisék felé indul. Kim a csövet markolva szembefordul vele, de a férfi széttárja a karját: "Nem harcolni jöttem..." "Ezzel letérdel, és megvizsgálja Paris sebeit. "Ha nem vérzik el, fertőzés végez vele pár napon belül." "Orvoshoz kell vinnünk!" mondja Kim. "Persze. Hívunk egy mentot, és azok szépen elviszik egy kórházba." mondja gúnyosan a fegyenc. Kim erre félrelöki, majd Parist támogatva elindulnak egy csendes zug felé. "Hé... Mit akarsz kezdeni a halott csizmájával?" szól utána a fegyenc, mire szörványos nevetés hangzik fel.

"Már csak párlépés és ott vagyunk..." nógatja Kim a magát vonszolni is alig bíró Parist. "Hiába... Otthon a legjobb..." jegyzi meg a hadnagy, "Harry... Elég jól elintézték..." "Gondját viselem." "Meg kell ígérnie valamit..." "És pedig?" "Ha a helyzet rosszabbodik... És döntenie kell... Ne legyen rám tekintettel. Csak magával tördjön. Megegyeztünk?" "Inkább fogja be..." jegyzi meg Kim, majd meglepetten pillant arra a zugra, ahol korábban Tom és ő húzták meg magukat, azt ugyanis idoközben már elfoglalták.

"Na jó. Üzletet ajánlok." áll meg a Paris támogató Kim, a hadnagyot a támadás után megvizsgáló fegyenc zuga előtt, "A csizmám, egy kis tiszta szövetért, egy liter vízért, meg két olyan eheto valamiért. ... Meg hogy a barátom itt maradhat amíg jobban lesz." "Nem fogadok be társbérloket." fordul vissza a férfi néhány pergamenfeléhez, amire egy fémszilánkkal, és némi sötét folyadékkal feljegyzéseket készít. "És ha adok hozzá néhány ruhadarabot is?" "Nem tetszik a színe." "Hagyja, menjünk. Ez az alak nem fog segíteni..." mondja Paris. "Mondja meg, mit akar azért amit felsoroltam!" "Az a csó amin dolgozott... Az érdekelne." "Azt sajnos nem kaphatja meg." "Akkor nem lesz semmi az üzletből. És most ha megkérhetem, álljon odébb a fény útjából." "Magunkkal visszük." próbálkozik tovább Kim. "Magukkal? hová?" "Tudom hogy lehet lelépni innen." jelenti ki Kim. "Én már hat éve vagyok itt, és soha nem hallottam szökési lehetőségről." "A csúszda." "Aki hozzányúl, azt az energiamező elintézi." "Ezzel a csovel rövidre tudnám zárni, és egy kis szerencsével elérhetjük a felszínt." A fegyenc erre feláll, majd Kim elé lépve alaposan megszemléli a zászlóst. "Mit bámul?" "Megpróbálom kitalálni, hazudik-e. Vagy már becsavarodott a kampótól." "Egyik sem. És be is bizonyítom." "Makacs fickó. ez tetszik nekem." "Tehát, áll az alku?" "De egyet ne felejtsem el: ha hazudik... Megölöm!"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Eddig három paralithiumplazma-hajtóművet használó hajót mértünk be, de egyik sem tunik annak amelyiket mi keressük. Jelenleg egy negyedik hajót követünk."

"Kommunikációs távolságban vagyunk az akritiri teherhajótól, kapitány." mondja Chakotay a kormányospult mellett megálló Janewaynek. "Csak két élőlényt észlelek a fedélzeten." jelenti Tuvok. "Csatornát." szól Janeway, "Itt Kathryn Janeway a Voyager nevu Szövetségi csillaghajó kapitánya. Az akritiri teherhajó kapitányát hívom." "Itt a kapitány." jelentkezik be egy fiatal férfi, egy lánnyal az oldalán, "Mit akarnak?" "A legénységünk két tagját börtönbe csukták az akritiriek, egy állítólagos bombamerénylet miatt. Be akarjuk bizonyítani az ártatlanságukat, és azt feltételezzük

hogy egy olyan hajó, mint például a maguké, ami paralitiumot használ a hajtóművében, szolgáltathatta az alapanyagot a bombához amit használtak." "Tunjunk el..." sűgja oda a lány a férfinak. "Hallgass! ... Ez itt egy teherhajó..." "Csak pár emberünk menne át körülnézni." mondja Janeway. "Ha nem zavarja oket hogy átvágjuk a torkukat..." mondja az akritiri, majd bontja a kapcsolatot, mielőtt Janeway tovább érvelhetne. "A jelek szerint nem ön az egyetlen kapitány aki meg akarja védeni a hajóját." jegyzi meg Chakotay, mire Janeway felvont szemöldökkel mered rá. "Kapitány..." szől figyelmeztetően Torres, mire Janeway a mérnöki pulthoz siet, "Trilithiumnyomokat észlelek. Azt hiszem, megtaláltuk a bombakészítoket." "Mr. Tuvok, küldjön egy biztonsági osztagot a kettes szállítóhídra! ... Torres hadnagy, sugározza át azt a két embert, a hajót pedig vontassák be a hangárba."

Janeway a tanácssteremben, a bejáratoknak háttal várakozik. A hozzá közelebb levo ajtó kinyílik, és két biztonsági érkezik, a teherhajó kétfos személyzetét vezetve. "Nincs joga itt tartani bennünket!" csattan fel a férfi. "Az embereimet azzal gyanúsítják hogy egy 'Open Sky' nevu terroristacsoport tagjai. Mit tudnak róluk?" "Nem terroristák. Hazafiak!" mondja a lány, "Egy napon megalakítják majd a bolygó törvényes kormányát." "Nem kell válaszolnunk a kérdéseikre, Peeree." mondja rosszallóan a férfi. "Ez úgy hangzott mintha fiatal barátnoje szimpatizálna ezekkel a... Hazafiakkal." jegyzi meg Janeway. "Nem a barátom. A húgom. A politikai nézeteink pedig egyáltalán nem tartoznak magára." "Nem sokat tudok a maguk világáról. De annyit biztosan hogy ártatlan embereket tartanak fogva, és mindent meg fogok tenni hogy kiszabadítsam oket! Megértett?" kérdezi Janeway némiképp fenyegeto hangnemben. Ekkor Tuvok érkezik a tanácssterembe: "Bizonyítékot találtunk arra vonatkozóan hogy robbanóanyagot állítottak elo a hajójukon." "Letartóztatni oket." szől Janeway. "Igenis, kapitány." "Mr. Chakotay fordítsa vissza a hajó az akritiri terület felé." "A húgomat hagyja ki ebbol. Neki semmi köze a merénylethez, és csak tizennégy éves." mondja ekkor a férfi. "Nem félek a börtöntol." jelenti ki a lány. "Hallgass, Peeree! ... Nem tudod mit beszélsz. Senki sem hagyott még el akritiri börtönt. A húgom ott rohadna el valami buzös lyukban." "Nagyra értékelendo ahogy védeni próbálja, de ez alapvetően nem rajtam múlik... Igaz?" "Mondd el nekik amit tudunk..." kérleli a lány a bátyját. "Mit kellene elmondania?" csap le a szavaira Janeway. "Peeree, ne csináld..." "A csoportunk kiderítette, hol van a legnagyobb biztonságu börtönblokk." "Ugyan, a húgomnak különösképp élénk a fantáziája." "Ezzel a hajóval megtámadhatják a börtönt, és kimenthetik az embereiket." mondja Peeree. "Sajnálom... Ott ahonnan én jövök, másképp szeretjük elintézni az ilyesmit." "Gyáva!" sziszegi a lány, mire Janeway megrándul, mintha pofon vágták volna, majd ridegen a lányra meredve így szől: "Mr. Tuvok, gondoskodjon róla hogy megfürödjenek, és kapjanak enni valamit."

"Nem bízom eben az alakban, Harry..." rázza meg a fejét Paris. "Elbírok vele, ne aggódjon." jelenti ki Kim. "Azért ne fordítson neki hátat, rendben?" "Inkább pihenne egy kicsit." nyomja vissza Kim a néhány rongyból álló fekhelyre a hadnagyot. "És ne felejtse el a megállapodásunkat." "Milyen megállapodást?" "Ha elfajulnak a dolgok, mentse az irháját. Megértett?" Kim rosszallóan csóválja a fejét. "Ha lehetosége van rá, szökjön meg. És vissza ne merjen jönni miattam!" "Azt hiszem a kampó most látott csak igazán munkához magában." "Komolyan gondolom, Harry!" "Meddig várjak még?!" néz be a fegyenc a hálószeru anyaggal letakart zugba. "Mennem kell." áll fel Kim, majd a fegyenc után siet.

"A mindenségit!" csattan fel Kim, mikor szikraeso csap ki a csúszda melletti áramkör táblából, amin dolgozik. "Ne ellenkezzen, használja." mondja a fegyenc, aki valamivel odébb üldögél furcsán merev pózban, lehunytt szemmel. "Hogy az ördögbe? Mintha millió tuzhangya mászkálna a fejemben!" "Az a jó. Érje el hogy mind magának dolgozzon." mondja a fegyenc kissé rejtélyesen. "Hogy mi?!" "A tuzhangyák rosszindulatúak. Képzelve el hogy ok a hadserege, amit ráuszíthat az ellenségeire. ... Élethalálharc folyik a fejében, maga és a kampó között. Minden erejére szüksége van hogy legyozze." "Inkább azon igyekszem hogy leléphessünk innen." mondja Kim, visszatérve a panelhez. "Mikor idekerültem... Azt hittem hogy a kampó csak egy kimódolt kínzóeszköz, hogy még

szörnyubbé tegye az ittlétet. ... De idővel egyre jobban megértettem... Minden benne van a krónikámban! A feltevéseim, a következtetéseim! A bizonyítékaim. ... Ez valójában egy kísérleti telep. ... Figyelnek bennünket mintha állatok lennénk. Egymás ellen uszítanak bennünket, hogy tanulmányozzák a viselkedésünket. ... Ezt maga is látja, nem?!" "Azt hiszem." bólint Kim. "Az lenne a legveszélyesebb a számukra ha összefognánk. De ez ellen megtették a megfelelő lépéseket. ... Lennie kell azonban itt még valaminek... És úgy érzem hogy az én dolgom kideríteni. Ezért hoztak ide! ... És végül hirtelen... Felismertem. Mintha egy tuzgolyó robbant volna fel a fejemben. És ezzel a tudással hatalmam lett a többiek fölött. Most már a közelemben sem mernek jönni. félnek tolem. Mert én tudom az igazságot. ... Na mi van? Maga nem akarja megtudni az igazságot? Hogy mi a kampó valódi rendeltetése?" "Halljuk..." von vállat Kim, mire a fegyenc odasiet hozzá: "A dolog egyszerűen tökéletes. Zseniális. Ezzel irányítják a börtön személyzetét... Megöljük egymást." "Ha maga mondja..." fordul vissza Kim az áramkörök felé. "Tehát küzdeni kell. Ha az ember hagyja hogy a kampó eluralkodjon fölötté, akkor vége van. De ha kiismeri és legyőzi, túlélhet. Úgy mint én." Kim létrehoz néhány kötést a panelen, mire egy ciripelo hang hallatszok rövid időre. "Ez az... Én inkább lelépek innen, mielőtt ez a dolog fontos kérdéssé válna nálam." mondja Kim a csúszda bejáratához menve. A fegyenc követi, Kim pedig így szól: "Gyerünk. Érintse csak meg." A fegyenc óvatosan kinyúl addig a vonalig, ahol az erotérnek kellene lennie, de keze akadálytalanul haladhat tovább a csúszda íriszkapuja felé. Benyúl a fémírisz közepén levo 'pupillába', és kitérít a nyílást, majd Kimre pillant. A zászlós felhúzódik a csobe, és a fegyencel a nyomában kúszni kezd fölfelé. A lejto hamarosan ellaposodik, könnyebbé téve az elorehaladást. "Mit lát?" szól elore a fegyenc. "Valami zsilipfélé..." néz körül Kim a kabinban, amelyben épphogy csak elfér. A csobe vezető nyílással szemben egy kerek, sima felület van, amire barnás mocsok rakódott le az évek során. "Elértük a felszínt?" kérdezi a fegyenc, miközben Kim kapargatni kezdi a kör alakú lemezt. Feltevése beigazolódik, a kör valóban egy ablak a kamrába vezető ajtón, de mögötte nem egy bolygó felszíne, vagy egy másik helyiség válik láthatóvá, hanem eloször csak végtelen sötétség, majd ahogy Harry közelebb hajol a tisztára kapart részhez, megpillantja az urben ragyogó számtalan csillag fénypontját.

Az akritiri maximális biztonságú börtön-urállomás 'függoleges' fomodulhoz, mint küllok a kerékagyhöz, kapcsolódó három cellablokk mindegyikén számos kör alakú ajtó látható, mindegyik mögött egy-egy csúszdával. Az egyik ajtó kerek ablakán két arc bámul kifelé a semmibe: Kim, és a fegyenc.

"Harry..." pillant fel Paris, mikor megérzi a vizes ruhát lázas homlokán. "Hogy érzi magát?" kérdezi a zászlós. "Álmodtam... Megan Delaneyrol." "Akkor legközelebb nem ébresztem fel." mondja eroltetett vidámsággal Kim. "Ahh... A csúszda... Sikerült bejutniuk?" "Igen." "Akkor megvan a kivezeto út..." "Még nem egészen. De már közel vagyunk. Csak idő kérdése, úgy hogy még egy kicsit türelemmel kell lennie, rendben?" mondja Kim, miközben kicseréli a Paris sebére rögtönzött kötést. "Mi... Mi történt velem?" kérdezi a hadnagy. "Már nem emlékszik, Tom? Megszúrták." "Igen... Kicsoda?" "Az egyik fogoly." "Nem... Nem! Maga volt az!" ragadja meg Paris Kim ruháját. "Hagyjon már! Ki kell cserélnem a kötést!" Paris azonban megpróbálja ellökni magától Kimet, végül a kezébe akadó rövidzármódullal akarja megütni. "Tom! Hagyja abba! ... És adja ide azt a csövet. Szükségünk van rá a szökéshez. ... Rendben...? Most elveszem..." Paris elcsendesedve elengedi a csövet. "Harry... Mi lesz velem?" kérdezi kétségbeesetten Paris. "Rendbe fog jönni. Megállapodtunk?" "Harry... Ne hagyjon itt..." Kim megszorítja Paris kezét, majd leheveredik a zugot birtokló fegyencet körülengo félelem nyújtotta biztonságban.

Kim kissé szédelegve bújjik elo a ritkás szövésu, hálószeru szövetek mögül. "Jól aludt?" szólítja meg egy hang felülről. Kim felpillant, és az oket befogadó fegyencet pillantja meg egy keresztartón üldögélve. "Nem." "Mi van a barátjával? Meghalt már?" "Fogja be a száját!" csattan fel Kim dühösen, felhúzza magát a keresztartóra, majd visszaengedi magát a padlóra. "A csúszda... Egy dokkolózsilipben végzodik... Valami hajónak kell jönnie, hogy ennivalót hozzon. Meg az új

foglyokat... Tehát lehet hogy feljuthatunk a fedélzetre." gondolkodik hangosan Kim, a keresztartó alatt járkálva. "Megorúlt?" kérdezi a fegyenc. "Tudom hogy sikerülhet!" "Azt hiszi, kinyitják a zsilipet, és megkérdezik hogy nem akarunk-e esetleg velük menni?!" "A meglepetés a mi oldalunkon van!" "Az övékén meg pár impulzusfegyver." jegyzi meg a fegyenc. "Ha fel tudnánk tartani oket valamivel... Elterelni a figyelmüket, csak pár percre. Hogy megállapíthassam a helyzetünket, és üzenetet küldhessek a Voyager-nek... Fegyverekre van szükségünk!" "Ezeket a lapokat még senkinek nem mutattam meg..." mondja a fegyenc leereszkedve a keresztartóról, kezében a feljegyzéseivel, "De magának megengedem hogy elolvassa. Megtanulhatja belőle, hogyan hajthatja uralma alá a kampót." "Semmi kedvem a hülyeségeit olvasgatni!" "Fogja! Itt van minden, amit megtudtam." Kim dühösen kiüti a fegyenc kezéből a lapokat, majd közelebb megy: "Segít nekem vagy nem?!" "Ha olyan volnék már mint a többiek, most megölném." mondja a fegyenc, gyorsan összekapkodva a jegyzeteit, "De én nem hagyom hogy a kampó úrrá legyen rajtam. Ez a különbség köztem, és maga között."

"Figyeljenek! Hallgassanak rám egy kicsit!" kiabálja Kim, a csúszda elotti nagyobb térség közepén állva, mire a fegyencek gyülekezni kezdenek körülötte. "Mondani akarok valamit!" "Ugyan mit?!" kiabálja be valaki. "Valamit, amire régóta vártak. Tudom hogy lehet kijutni innen." "Innen nincs kiút." mondja az iménti fegyenc, miközben mindenfelől nevetés hallatszik. "Dehogyan nincs. A csúszdán keresztül. Voltam a másik végénél! Csak össze kell fognunk! Azt akarják hogy öljük meg egymást, ezért kell együtt dolgoznunk! És ha megtesszük, együtt megszökhetünk!" "Voltál a másik végén, azt mondd... És hová vezet?" "Az urbe." Erre gúnyos röhögés harsan fel. "Ez az igazság! Megszökhetünk ha összefognak!" Válasz gyanánt azonban csak mindenféle tárgyat kezdenek Kim felé hajigálni. Mikor az egyik fejen találja, a zászlós úgy dönt, jobb ha visszavonul.

A menedékükbe visszatérve újabb problémával kell szembenéznie: a valóságtól egyre jobban eltávolodó Paris kibelezte a rövidzár-egységet. "Mit csinált?! Adja ide!" próbálja Kim begyujteni a maradványokat, de Paris veszettül ragaszkodik az egység burkolatát alkotó csodarabhoz, és végül egymásnak esnek, mint két tébolyodott. A zugot birtokló fegyenc odakintrol figyeli az eseményeket, majd mikor Kim a feje fölé emeli a megszerzett csodarabot hogy lesújtson vele Paris fejére, halkan így szól: "Na, mi lesz? Megöli végre?" Kim a hang hallatán összeroskad, kiejti a kezéből a csövet, majd felpattanva elrohan. A fegyenc a nyomába ered: "Meg akarta ölni, igaz?" "O a legjobb barátom!" fordul vissza Kim. "Már nem. Túl messzire ment, és most már csak teher a maga számára." "Ez nem igaz!" "A maga kajáját eszi, tönkretette a szerkezetet amit épített, a kampó hatása alá került. Meg kell szabadulnia tőle, mielőtt ugyanarra a sorsra juttatja." "Fogja be!" "Lenne lehetősége arra hogy kihúzza idelent egy darabig, de úgy nem ha az az alak a nyakán lóg, és nem hagyja hogy fontosabb dolgokkal törődjön!" "Mi az ördögrol beszél?!" "Terjeszteni fogjuk az írásomat. Támogatókat szerzünk, kiképezzük oket." "Maga megorúlt..." "Továbbra s igényt tart a védelmemre?! Ha igen, akkor szabaduljon meg tőle" "Nekem nem kell a maga védelme!" "Meddig bírja ellenük, mit gondol, ha én nem vigyázok magára?! ... Gyerünk, fogja." vesz elő egy fémdarabból készített pengét a fegyenc, "Magának is könnyebb lesz ha megszabadul ettől a felelősségtől. Neki pedig nem kell tovább szenvednie." Kim elveszi a pengét, szorongatja egy darabig, majd megrázza a fejét: "Nem vagyok gyilkos..." "Életben akar maradni... Idebent? Ha igen, jobb ha megtanul azzá lenni." "Ha csak így maradhatnék életben, akkor... Inkább haljak meg." "Tunjön el. És vigye magával ot is. Különben én ölöm meg." morogja a fegyenc.

"Mivel nem hajlandók átadni nekünk a hajójukat, azt javaslom, ne lépjék át még egyszer a határt." mondja a fomonitoron látható Lyria. "Megtaláltuk a hajót, és orizetbe vettük a legénységét, akik felelősek a merényletért." mondja a székében ülő Janeway. "Értem..." "Át fogom adni oket. Ha azonnal, és feltételek nélkül szabadon engedik Paris hadnagyot és Kim zászlóst." "Az embereit már bíróság elé állították, és elítélték." "Ezzel azt akarja mondani hogy visszavonhatatlan ítéletet hoztak? Tekintet nélkül arra hogy milyen új bizonyítékok kerülhetnek elő később?" "Pontosan." "Ez aztán az igazságügy..." "Biztosíthatom hogy megfelelo visszatartó ero. További jó napot, kapitány." mondja

Lyria, ezzel bontja a kapcsolatot. "Ennyit a tárgyalásról..." jegyzi meg Chakotay. "Mi legyen a foglyokkal?" kérdezi Tuvok. "Hozza őket a készenléti helyiségbe! Azonnal!" tájékoztat Janeway, majd elrohan. Chakotay meglepetten néz utána.

"Megadja a börtön helyzetét, és a biztonsági kódokat." mondja Janeway a magabiztosan vigyorgó akritiri férfinak. "Na mi van? Az akritiriak nem fogadták el a feltételeit?" "Hogy oszinte legyek, nem. De maga el fogja fogadni őket." "Miért olyan biztos ebben?" "Mert a húga az élete hátralevo részét börtönben fogja eltölteni, ha nem teszi meg." "Hmm... Elvezetem oda magukat. És be is juttatom. De vannak odabent 'Open Sky' tagok is. Őket is ki fogjuk szabadítani." "Azt hiszem, nem fogta fel egészen, hogy áll a szénája." mondja Janeway halk, de annál fenyegetőbb hangon, "Maga elmondja amit tudni akarok, és mikor az embereimet kiszabadítottam, futni hagyom magát és a hűgát." "Ezt így nem tudom elfogadni." "Mr. Tuvok..." fordul Janeway a nem messze várakozó vulcanihoz, "Értesítse az akritiriakat hogy visszük a foglyokat." Ezzel Janeway elfordul hogy visszatérjen az íróasztalához, Tuvok pedig megragadva a férfit, a kijárat felé indul. "Na... Na jó." "Foster, vigye a foglyot Chakotay parancsnokhoz. Neki fogja megadni az adatokat." mondja Tuvok a jelen levo biztonságinak, aki elvezeti a férfit. "Meggérdezhetem... Hogyan akar átjutni az akritiri orjáratokon? Támadni fognak, amint a Voyager átlépi a határt." mutat rá Tuvok. "És éppen ezért a mentoosztag nem a Voyager-el megy." "Kapitány?!" "Ha nem tévedek, Mr. Neelix hajója azóta is ott porosodik a hangárban..." "Valóban. De Mr. Neelix hajója csak korlátozott harci potenciállal rendelkezik." "Akkor jobb ha vigyázunk magunkra, igaz?"

"A ruháját akarom... És a cipójét!" mondja az egyik legnagyobb tekintélynek örvendo fegyenc, kését szorongatva. "Ez az ember a barátom. És senki nem fog hozzányúlni, egy ujjal sem." jelenti ki Kim, a csodarabot szorongatva. "Állj félre az útból! Téged nem akarlak bántani." "Ekkor megszólal az új fogoly érkezését jelzo hang, mire a csocselék gyorsan szétszéled, ahogy elindulnak legújabb sorstársuk 'üdvözlésére'.

A fegyencek kíváncsian gyülekeznek a csúszda körül, aminek íriszkapuja kinyílik, és egy sötét ruhás alak csusszan ki rajta, a hirtelen lehult levegoból kicsapódó légnedvesség ködébe burkolózva. A fegyencek megindulnak feléje, de az első sort egy széles szórásra állított nehézfézer lövése teríti le, mire a többiek megtorpannak. "Kezeket a magasba!" mondja a másodiknak érkezo Tuvok, miközben Janeway a fegyenceket pásztázza a nehézfézerrel: "Mozgás, vagy lelövök még párat!" "Neelix hívja Tuvok hadnagyot!" "Hallgatom." "Társaságot kaptunk. Két akritiri járórhajó közeledik, elfogópályán. Nem tudom meddig lehet szóval tartani őket." "Igyekszünk ahogy tudunk, Mr. Neelix." nyugtázza az üzenetet a hadnagy. "Kapitány...?" hallatszik Kim meglepett kiáltása valahonnan a fegyencek mögöl, majd Harry furakszik át a tömegben. "Hol van Tom?" kérdezi Janeway. "Segítségre van szüksége..." Janeway Kim után indul, Tuvok pedig melléjük rendel kettot a csobol folyamatosan érkezo biztonságiak közül.

"Akritiri járórhajó az ismeretlen hajónak: azonnal váljon le az állomásról!" hallatszik a talaxiai hajó kommunikációs rendszeréből. "Akritiri járór?!" kérdezi Neelix jól játszott meglepetéssel, "Vagyis akritiri területen vagyok? ... Huha... Azt hittem végre elértem az Eba VII karbantartó-állomását... Na figyeljenek, nincs itt véletlenül valami jól felszerelt javítóműhely, ahol rendbe szednék a navigációs rendszeremet?" "Azonnal váljon le, ez az utolsó figyelmeztetés!" "Janeway hívja Neelixet: mindenki a fedélzeten van." "Értettem. Tudom hogy kicsit zsúfoltan vannak ott hátul, szóval ha bármit tehetek ami..." "Neelix, tunjünk már el innen!" sürgeti Janeway a szószátyár talaxiait. "Persze, kapitány. ... Talaxiai hajó az akritiri orjáratnak: bocsánat a késlekedésért. Parancsukra, már itt sem vagyok." A börtönállomás oldalához tapadó éles szögekkel és sík felületekkel határolt zömök hajócska lassan ellebeg a sötétszürke fémfelülettöl, a nála valamivel nagyobb két akritiri járór felé. "Talaxiai hajó, állítsa le a hajtóműveit, összekapcsolódunk." "Ismételje, járór! Az utolsó üzenetét zajosan vettem." üzeni Neelix. A válasz néhány lövés formájában érkezik, mire Neelix begyűjtja a fohajtóműveket.

A talaxiai hajó teljes hátsó felülete zöldes fénnnyel felizzik, és a hajó elszáguld a hiábavalóan lövöldöző akritiriak orra előtt, majd egy éles fordulóval eltunik az állomás központi egysége mögött, hogy annak takarásában gyorsíthasson tovább.

"Mindig is tudtam hogy nem vagyok valami jó pilóta, és a körülmények sem voltak éppen hétköznapiak." mondja Neelix vidáman a Voyager gyengélkedőjében, az ott mosolyogva hallgató Janewaynek, miközben Kes az immár újra egyenruhát viselő Kimet vizsgálja, "De sikerült meglépnem elölük, nem igaz?" "Szép kis manöver volt, Neelix." bólint Paris a legközelebbi vizsgálóasztalról, és Janeway is elégedetten helyesel: "Tényleg jól repült." "Örülök hogy ezt mondja, kapitány... Mert azt gondoltam hogy egy idore... Csak míg Tom teljesen fel nem épül... Szóval, átvehetném a helyét a kormányznál..." Janeway a fejét vakargatva próbál udvarias kibúvót találni a felajánlás alól, de végül a Doktor menti meg a helyzetet: "Erre nem lesz szükség. Kiváló szaktudásomnak köszönhetően, máris teljesen jól van. ... Ezeknek az implantoknak az alapos vizsgálata lehetővé tette hogy semlegesítsük a hosszabb távú hatásokat." mutatja a doktor a Paris és Kim fejéből eltávolított beültetéseket. "Mi volt pontosan a hatásuk?" kérdezi Janeway. "Fokozott acetil-kolin termelésre serkentették a hipotalamuszt." "ez megmagyarázza az ingerlékenységet." bólint Kes. "Az acetil-kolin egy olyan vegyület ami a legtöbb humanoid idegrendszerében fontos szerepet játszik. Elsősorban az agresszivitást kiváltó faktorok stimulálásában van szerepe." magyarázza a Doktor. "Tehát igaza volt..." pillant Kim Parisra, aki rábólint, majd feláll: "Na jöjjön Harry. Bevágunk egy méretes steaket!" "Felolem..." "Felolem?! Mi az hogy felolem? Az evés gondolata tartott életben bennünket!" mondja Paris, vállon veregetve barátját. "Lássuk csak... Köretnek burgonya, néhány ropogós, kellemes megpirított hagymakarika..." tervezgeti Paris a menüt, immár a folyosón. "Tom..." "És még talán néhány..." "Tom figyeljen már!" áll meg Kim, "Én... Majdnem megöltem." "Micsoda hülyeség! Éppen hogy ön tartott életben!" "Be akartam verni a fejét azzal a csovel. Már nem emlékszik?" "Tudja, mire emlékszem? Amint valaki azt mondja: 'Ez az ember a barátom! Senki sem fog hozzányúlni, egy ujjal sem!' Erre fogok emlékezni, még nagyon sokáig." Kim megilletődötten áll, Paris pedig rövid csend után így szól: "Na, mi lesz? Elverjük az egész heti replikátor-fejadagunkat?" "És mi lesz a desszert?" kérdezi Kim elmosolyodva. "Cseresznyetorta! Hát már el is felejtette?" mondja Paris, majd a két barát továbbindul az étkező felé.

45. The Swarm - Tabula rasa

"A Voyager hajónaplójába, a kormányos, Tom Paris bejegyzése. CsillagIdo 50252.3. Míg a Voyager ellátmányt vesz fel, addig Torres hadnagy és én utánajárunk egy ismétlődő szenzorviszhangnak, amit ma reggel óta észlelünk."

Torres lehunyta szemmel, kényelmesen hátradolva üldögél a futársikló másodpilóta-ülésében, majd egy halk sóhajt követően a szintén nem túl lelkes Paris felé fordul: "Már vagy öt órája kószálunk idekint, és még csak nyomát sem találtuk semminek..." Paris futólag Torresre pillant, aki nagyot nyújtózkodva hozzáteszi: "Szerintem csak valami háttérzajt kaptunk el." "Én azért keresgelnék még egy kicsit... Csak hogy teljesen biztosak lehessünk benne." Torres felállna hogy elinduljon a sikló hátsó része felé, de egy fájdalmas kiáltással visszaereszkedik a székbe, majd jobb lábát felhúzza fájdalmas arccal masszírozni kezdi a lábszárát. "Mi az?" kérdezi aggodalmasan Paris. "Görcs. Nem klingonnak való öt óra mozdulatlan ücsörgés egy székben..." "Tán vacsorameghívása van, vagy mi?" kérdezi Paris vidáman, mire Torres összevont szemöldökkel pillant rá: "Ezzel meg megint mit akar mondani?" "Már vagy két órája alig várja hogy visszamenjünk a Voyager-hez. Gondoltam, talán van valami különösebb oka... Esetleg Bresto zászlós?" "Mi?!" "Észrevettem hogy ha csak teheti, benéz a gépterembe, akár van arra dolga, akár nincs. És mindig ott köt ki, ahol maga is van." mondja Paris, halvány mosollyal. "Freddie Bresto... Hiszen még kölyök." "Tényleg? Szerintem már épp eléggé felnőtt. ... Jól megtermett, jóképu... És átkozottul jó parisses squaresben." "Egyszer álltam ki ellene. És nyertem!" Paris erre csak hümmög, mire Torres mosolyogva pillant rá: "Na ide hallgasson... Én is látom hogy fut utánam. És bevallom, ez kicsit tetszik is... De miért érdekli ennyire?" "Ahh... Csak azon tudodöm hogy valaki akinek klingon vér folyik az ereiben, hogyan élhetné egy tabrani szerzetes életét..." "Hadnagy, ehhez magának az égvilágon semmi köze." "Ha... Lesz egyszer egy üres estéje... Van egy holodeckprogramom amit érdekesnek találhat... Vitorlásút a Komar-tengeren." "Akkor már inkább Freddie Bresto." A csevelynek azonban ekkor vége szakad, mivel a vezérlopulton figyelmeztető jelzés szólal meg. "Mégiscsak itt van a jel..." állapítja meg Torres. "Meg kell kerülnünk azt a tachyonmezot." mondja Paris. A sikló a következő pillanatban megrándul. "Na ez mi volt?" néz körül Torres. "Egy hajó csatlakozott a burkolathoz..." sandít fel Paris a plafon felé, "Biztos a tachyonmezo rejtette el eddig." A sikló hátsó részében ekkor két lilás villanásból egy-egy barna színű ruhát viselő, fegyveres idegen bontakozik ki, akik bár szemmel láthatóan nem rovarok, mégis valahogyan hasonlítanak azokra. A két lény egymás felé fordulva ropogó hangok sorát hallatja, miközben Torres és Paris elképedve nézik őket. Végül Paris vállálja magára a kezdeményezést: felemelkedik a székből, és a jövevények felé fordul. "Én Tom Paris hadnagy vagyok, o pedig..." Az idegenek azonban célra rántják fegyvereiket és a két Csillagflotta-tisztet egy-egy lilás villanás teríti le. Az idegenek recsegnek még egy keveset, majd ahogy jöttek, távoznak.

A minden részletre kiterjedő díszletben, valószínűleg valamelyik holodeckben egy tizennyolcadik századot idéző ruhába öltözött páros operaduettet ad elő. A páros noi tagja inkább csak támogatja a sötétbarna hajú, pofaszakállas férfi monológiát, aki egyébként meglehetősen hasonlít a Doktorra, csak éppen jóval több haja van. Hogy o az, arra akkor derül fény, mikor bosszús arccal társnőjére pillant, majd így szól: "Számítógép, kíséret állj. ... Bocsanat, de túl korán lépett be." "Hogy én? Maga kullog folyton mögöttem mint egy sánta számár!" jelenti ki önérzetesen a nő, enyhe olaszos akcentussal. "Márpedig én kiválóan ismerem ezt az operát, úgy ahogyan azt a leghíresebb előadóktól lehetett hallani... Caruzo és Gallekurtche, Pavarotti és Freny, Zural és T'Pela a Vulcanról... Én tartom az ütemet!" "Ugyan... Gallekurtche, Freny... T'Pela... Mind gyengék... Josephina D'Angelli... A huszonkettedik század legkiválóbb szopránja mindegyiket felülmúlja. És az én tempótartásom az övéhez mérhető!" "Most azonban hozzám igazodik! Én programoztam a hangszeres kíséretet." "És ugyan ki engedte ezt meg magának?! Maga egy amator, semmi érzéke ehhez. Úgy érzem mintha egy számítógéppel duetteznék!" "Asszonyom... Lehet hogy amator vagyok, de híres a gyors

felfogóképességem. És mivel ez az én programom, maga fog igazodni hozzá! Próbáljuk meg még egyszer! ... Számítógép, kíséret indul!" A no unott arccal várja az első belépési pontot, de a Doktor hirtelen elhallgat, majd újra leállítja a kíséretet. "Most meg mi van?" "Nem jut eszembe a szöveg..." mondja meglepetten a Doktor. "Én még életemben nem felejtettem el szöveget. Látja, többek között ez is különbség egy amatőr és egy profi között." "Csak pillanatnyi rövidzárlat, nem kell ekkora ügyet csinálni." mondja a Doktor, és ezt meglehet hogy szó szerint értette. "Ez teljességgel elfogadhatatlan. Másik társat akarok, azonnal!" "Inkább én keresek másikat. Addig idegesített hogy már énekelni sem tudok. Számítógép..." "Janeway hívja a Doktort: orvosi vészhelyzet állt elő. Jelentkezzen a gyengélkedőben." "Azonnal megyek. ... Ég önnel, asszonyom. Legközelebb Maria Callast fogom beprogramozni. Számítógép, törölje a dívát." mondja a Doktor, a holodeck vezérlése pedig engedelmesen eltünteti az énekesnőt.

"Egy neuro-elektromos fegyver okozta traumát éltek át. Fölöttébb fájdalmas lehetett." mondja a Doktor Janewaynek, miközben a nem éppen boldog Torrest vizsgálja. "Ahogy mondja." bólint a hadnagy. "Tudja miért támadtak magukra?" kérdezi Janeway, aki mögött időközben Tuvok is feltunik. "Fogalmam sincs. Megpróbáltak kapcsolatot létesíteni velünk, de nem értettünk egy hangot se. aztán egyszer csak ránk lóttek." "A sérülések gyógyíthatók, a folyamat nem tart sokáig." mondja a Doktor "Tuvok, üzenetet minden csatornán. Tudni akarom miért támadtak!" szól Janeway. "Igenis, kapitány." "Beszélék Neelixel, hátha ismeri ezeket a fickókat..." folytatja Janeway a kijárat felé sietve, "Doktor, folyamatosan tájékoztasson." A doktor visszafordul Torres felé, majd kisvártatva megjegyzi: "Segítene ha nem fészkelodne ennyit..." "Már sokkal jobban érzem magam. Nem mehetnék el?" kérdezi B'Elanna nyugősen. "Majd szólok ha távozhat." mondja erre a doktor, mire Torres bosszúsan mered rá. "Tom nem reagál a kezelésre." áll meg a legközelebbi vizsgálóasztaltól érkező Kes a Doktor mellett. "Megnézem." indul Paris felé a hologram, útközben megállva a muszerekcsinál. "Hol van a borfelszín-szkenner?" "Nem láttam a tálcán..." von vállat Kes. A Doktor zavartan körülnéz, végül Torres mellett találja meg a muszert. "Maga hozta ide?" fordul Kes felé. "Nem is használtam." rázza meg a fejét a lány. "Az imént egy bolond noszeméllyel voltam a holodeckben. A jelek szerint jobban felidegesített mint sejtettem. ... Hadnagy, ön teljesen rendben van, mit keres még itt?!" "Köszönöm." bólint Torres, majd lelki békéjét némiképp visszanyerve távozik, a Doktor pedig Paris felé fordítja figyelmét. "Azt hiszem elég súlyos a szövetkárosodás. A regenerátornak szinte semmi hatása sem volt." mondja Kes, az asztalon fekvő Parisra pillantva, "Doktor...?" A hologram eltunodve áll Paris mellett, a semmibe révedve, majd összevont szemöldökkel Kes felé fordul.

"A számos üzenetre csak egyetlen, ismétlődő választ kaptam." mondja Tuvok a tanácsteremben, majd a hangszórókra kapcsolja a Torres és Paris által már hallott, ropogó hangokból álló kommunikációs formát. "Mi ez?" kérdezi Chakotay. "Ez a nyelv annyira különbözik az általunk ismertektől hogy az univerzális fordító sem képes mit kezdeni vele." mondja Janeway meglepetten, "Harry, piszkálja meg egy kicsit a fordítót, hátha sikerül kihámoznia ebből valamit. Neelix, mit tud nekünk mondani?" "Azt hiszem, sejtem melyik fajról lehet szó. És ha igazam van, ez fölöttébb rossz hír. Még nem találkoztam velük, de azok alapján amit hallottam, nem is szeretnék." mondja Neelix vészjósló hangsúllyal, "A legtöbb hajó ami áthalad ezen a területen, eltunik. Néhány azért visszatért, de csak halottakat hozott a fedélzeten. Ez a faj maga a titok. Még a nevüket sem tudja senki. Sem azt hogy mekkora a faj, milyen kultúrájuk van... Csak egy biztos: nem nézik jó szemmel ha valaki behatol a területükre." "Ha ezzel az akcióval a területük határának átlépését akarták jelezni, akkor hatalmas térségről van szó. Több száz szektor, aminek a megkerülése hónapokig tarthat." mutat rá Kim. "Tizenöt hónap, maximális görbülettel repülve. Ami képtelenség." pontosít Chakotay. "Nem mondhatom azt a legénységnek hogy teszünk egy tizenöt hónapos kitérot. Más megoldást kell találnunk." szőgezi le Janeway. "Ha megkerülni nem akarjuk oket, akkor át kell repülnünk a területükön." mutat rá Tuvok. "Erre hamar rájött." pillant rá Janeway, mire rövid időre fagyos csend ereszkedik a tanácsteremre. "Tom és B'Elanna egy észlelohálózaton akadt fenn, és számolnunk kell

azzal hogy mi is így fogunk járni. De azért el lehet kerülni valahogyan a lebukást..." tunodik Kim. "Ekkora határterület folyamatos ellenőrzéséhez biztosan nincs elég hajójuk. Csak keresnünk kell egy kevésbé orzított területet." mondja Chakotay. "Számítana az valami a döntésük során ha emlékeztetném önöket hogy a Csillagflotta szabályzata szerint egy idegen faj területére történő engedély nélküli behatolás tiltott?" "Cseppet sem." fordul felé Janeway. "Kapitány... Ezzel alaposan meglepett." mondja Tuvok elképedve. "Messze vagyunk a Csillagflottától, hadnagy, és nekem semmi kedvem pár barátságtalan alak miatt egy tizenöt hónapos kitérőt tenni." "Gyengélkedo hívja Janeway kapitányt." szólal meg a Doktor hangja az interkomból. "Hallgatom." "Kérem nyissák meg a képkapcsolatot a gyengélkedobe." Janeway bekapcsolja a képet az egyik fali monitorra. "Attól tartok, Paris hadnagy komolyabb idegi károsodást szenvedett, mint azt az első vizsgálatok alapján sejteni lehetett. Szükségessé vált a motorikus kéreg helyreállítása. De nincs ok jelentesebb aggodalomra, a helyzete nem életveszélyes. És ez a fajta kezelés viszonylag rutinmuveletnek számít egy tapasztalt orvos számára." "Értem, Doktor. Tájékoztasson továbbra is." bólint Janeway, mire a hologram bontja a kapcsolatot. "Akkor hát... Dolgozzunk ki egy tervet amivel a lehető legnagyobb csendben, gyorsan átvághatunk ezen a térségen. Egy óra múlva újabb megbeszélés. Egyelőre ennyi." fordul Janeway a többiek felé, mire azok lassan szétszélednek.

Kes meglepetten kapja fel a fejét a gyengélkedoben, mikor a részleg másik végéből halk énekszó üti meg a fülét. Meglepett arcot vágva sétál át a Doktorhoz, aki éppen a Parison végződo beavatkozásra készül elo. "Tényleg énekelni hallottam?" kérdezi Kes. "Igen. Giacomo Puccini egyik remekmuve... Amint végeztem a fertőtlenítéssel, kezdünk." "Nem is tudtam hogy kedveli a zenét." "Nemrégiben intenzív tanulmányokat kezdtem az opera terén. És igen... Megnyugtatónak találok. Csak a megfelelo partnert nem találtam még meg egy duetthez." mondja a Doktor, miközben összecsupkja a mutoasztalon fekvő Paris mellkasa fölött a diagnosztikai panelt, "Minden szoprán annyira... Kiállhatatlannak tunik. Arrogánsak és nagyképuek... Nem is értem hogy viselkedhet így valaki." A Doktor ezután egy darabig zavartan bámulja Parist, és a kezében tartott orvosi muszert. "Mi történt?" kérdezi Kes. "Hmm... Egy gyors ellenorzo kérdés: mi ennek a muveletnek az első lépése?" fordul felé a doktor. "Helyreállítani az axonkapcsolatokat, és ellenorizni az idegi potenciált." "Úgy van, nagyszeru." bólint elégedetten a hologram, majd visszafordul Paris felé, de újra elakad. "Doktor, mi van magával?" kérdezi a lány. "A jelek szerint egy kis probléma... Nem emlékszem hogyan kell végrehajtani ezt a beavatkozást." "Rendben, a gerincveloi pályák regenerációja megtörtént..." mondja a Doktor, kikapcsolva a kezében tartott eszközt, majd kérden Kesre pillant, aki egy jegyzetfüzetet tanulmányoz elmélyülten: "Akkor az utolsó lépés az idegburkok helyreállítása." mondja a lány, majd kikeresve a megfelelo muszert, a Doktor kezébe nyomja azt. A diagnosztikai panel felol vészjelzés hangzik fel. "Ez meg mi?" kérdezi a Doktor. "Leállt a spontán légzés." "Mit... Mit csináljak?" "A motorikus pályákon dolgozunk... Küldjön egy impulzust a megfelelo pályán." "Hogy mit?" Kes a panelhez siet, megteszi a szükséges lépéseket, a vészjelzés pedig néhány pillanat múlva elhallgat. "Megint van légzés." A lány kiveszi a Doktor kezéből a muszert, és befejezi a beavatkozást: "Na ezzel is megvagyunk. Milyen az idegi potenciál?" A Doktor kis keresgélés után megtalálja a kérdéses kijelzoterületet: "A potenciálok rendben... Az autonóm és szomatikus rendszerek reagálnak." "Nagyszeru, Doktor. Megcsinálta." mondja Kes vidáman, mire a hologram zavartan mered maga elé.

"A VOH adatbankban egy lavinaszeru túlterhelési jelenség indult meg..." állapítja meg Torres, a Doktor rendszereinek ellenorizopultját tanulmányozva a gyengélkedoben, "A Doktor tároló-áramkörei leépülnek." "Nem volt tervbe véve hogy a Doktornak ilyen hosszú ideig kell folyamatosan működnie..." mondja a pult túloldalán álló Janeway, "De ha jól tudom, védorutinokat helyezett el a programjában, amik megóvják az efféle jelenségektől..." "Igen, így van. De a jelek szerint nem működnek megfeleloen." "A saját diagnosztikai programom szerint egy ilyen esetben egyszerűen újra kellene indítani engem." mondja a Doktor. "Igen. Ez megállítja a folyamatot, csak ki kell nulláznunk az alapváltozóit, és a dinamikus memóriaterületét. De akkor..." bólint Torres, elharapva a

mondat végét. "Akkor mi?" kérdezi Kes. "Akkor újra az eredeti programnál leszünk. Az a személy lesz, aki az első aktiválásnál volt." "Más szavakkal... Mindent elfelejtene, amit az elmúlt két évben átélt." mondja komoran Janeway. "Pontosan." helyesel Torres. "Doktor... Ön mit gondol?" kérdezi a kapitány. "Én... Nem szívesen veszteném el azt a két évet. De az elsődleges kötelességem a legénység egészségi állapotának felügyelete, a jelenlegi állapotomban viszont ezért képtelen vagyok felelni. Azt hiszem, Torres hadnagynak azonnal hozzá kell látnia az újraindítási eljáráshoz." "Nem... Várjunk csak... Várjunk egy kicsit..." néz a többiekre Kes, "Most már nem lehet úgy kezelni ot mint egy egyszerű számológépet! Tovább fejlődött... Doktor, gondolja csak át mennyi mindent veszítene. A kapcsolatokat amiket kiépített... A mi barátságunkat. A legénységhez tartozás érzését. Minden elveszne!" "Nem állíthatom előtérbe a személyes érdekeimet a legénységgel szemben." rázza meg a fejét a Doktor. "Az első aktiválása óta rengeteg tapasztalatot is gyűjtött. Barátai vannak... Még szerelmes is volt! Ha mindezt elveszíti, többé nem lesz önmaga." érvel tovább a lány, majd Torres felé fordul: "Azt mondta, nem tudja mi okozza a lavinajelenséget." "Fogalmam sincs." rázza meg a fejét a hadnagy. "Vagyis ha újraindítja, anélkül hogy kiderítené a valódi okot, a hiba újra felléphet." mutat rá Kes. "Ezt sajnos nem zárhatjuk ki." bólint Torres. "Akkor keressük inkább az okot! Ha B'Elannának sikerül megtalálnia, talán elkerülhető az újraindítás. ... Tom Paris állapota stabil, holnap akár már szolgálatba is léphet. Jelenleg nincsenek súlyosabb eseteink, a mindennapos dolgokkal pedig én is megbirkózom." mondja Kes Janeway elé lépve, "Kérem... Nem törölhetjük ki egyszerűen, kísérletet sem téve a megmentésére." A kapitány elgondolkodik, majd a doktorhoz sétál: "Ha a legénység bármelyik tagja felkeresi egy problémával... Mindent megtesz hogy segítsen neki. Az a legkevesebb hogy mi most ugyanezt tegyük önért." Janeway ezután jelentőségteljes pillantást vet Torresre, aki így szól: "Máris hozzálátok." Janeway és a hadnagy hamarosan távoznak, Kes pedig arcon csókolja a Doktort. "Csak nem elkedvetlenedni! B'Elanna meg fogja találni a megoldást."

"Kapitány..." szólítja meg a hídra lépo Janewayt Chakotay a muveleti tiszti pult mellől, "Azt hiszem sikerült. Találtunk egy helyet ahol átléphetjük a határt, anélkül hogy felfedeznének." Janeway a parancsnok és Kim felé indul: "Hadd lássam..." "Az észlelohálózatuk egymást átfedő tachyonsugarakból áll." kezd a magyarázatba Kim, "Ha módosítani tudjuk a pajzsokat úgy hogy elhajlítsák, és továbbvezessék a sugarakat, átcúsíthatunk anélkül hogy valaha is észrevennénk." "Nem rossz..." bólint Janeway. "És ez még nem minden. Ezen a környéken..." mutat Chakotay egy csillagtérkép-részletre, "Nem észleltünk egyetlen árva hajócskát sem. Itt átcúsúszhatunk, és ezen a keskeny részen négy nap alatt átvághatunk maximális görbülettel." "Szép munka volt." bólint Janeway elégedetten, majd körülpillant a hídon, és így szól: "Kormányos, irány a határ!"

"Most mit csinál?" kérdezi a Doktor, az ellenorzopult szélére támaszkodva. "Ellenorzöm hogy az adatvesztés hatással van-e az optikai rendszerére. Érez valamit?" kérdezi Torres. A Doktornak elakad a lélegzete, majd kétségbeesetten hadonászni kezd az arca előtt: "Nem látok! Megvakultam!" "Aha... Remek." bólint Torres, visszaállítva a korábbi helyzetet. "Ez fölöttébb zavaró." méltatlankodik a Doktor, a hadnagyra meredve, "Ne csináljon ilyet még egyszer. ... És most mi jön?" "Elszigetelem a kivetítorendszerét." mondja Torres, mire a hologram a vállá fölött áthajolva árgus szemekkel figyelni kezdi a muveletet. "Doktor... Ez egy igen kényes feladat. Lenne szíves leülni valahová, legalább két percre?" sandít rá Torres, mire a hologram sértett arccal visszavonul: "Ez nem volt valami udvarias..." Torres csendben dolgozhat egy darabig, de a Doktor hamarosan megszólal: "Elfelejté hogy most tulajdonképpen a beteg vagyok, aki egy ismeretlen, és fölöttébb káros tünetekkel rendelkezo betegségben szenved. ... Kicsit tapintatosabb is lehetne, azt hiszem." "Maga kritizál engem hogy hogy bánok a 'betegimmel'?" kérdezi vidáman Torres, "Na itt egy jó hír: a kivetítorendszere érintetlen. De azt továbbra sem tudom, a többi áramkört mi károsítja." "És most mit csinálunk?" "Azt javasolnám... Hallgassunk meg egy másik szakvéleményt is." Torres ezzel a kijárat felé indul: "Átírányítom a holodeckbe. Várjon itt." A Doktor bosszankodva néz a hadnagy után, mintha mindennapos lenne hogy a hologram egyszerűen csak kisétál a gyengélkedobol.

"Számítógép, a Jupiter Állomás alfa egy egy jelzésű diagnosztikai programját kérem." áll meg Torres a holodeck programozópanelje előtt. "Program elindítja." nyugtázza a parancsot a rendszer, így Torres besiet a kinyíló ajtón. Átvág a szimulált laboratórium eloterén, majd ellenőrizve néhány muszerpultot, így szól: "Számítógép, irányítsa át a vészhelyzeti orvosi hologramot a kettes holodeckbe!" A Doktor néhány pillanat múlva megjelenik, és meglepetten néz körül: "Ezt a helyet ismerem." "Ez a labor a Jupiter Állomáson, ahol létrehozták. Itt készítették az alap-adatbankját." mondja Torres. "Valahogy mintha olyan régen lett volna..." néz körül a Doktor. "Ez a szimuláció tartalmaz egy fejlett diagnosztikai programot, amit kimondottan a vészhelyzeti orvosi hologramok tesztelésére fejlesztetek ki." "Igen. Erre emlékezni kellett volna!" mondja a Doktor kétségbeesetten, "Hogy felejtettem el?!" "Egy darabig kísérleteznem kell a rendszerekkel, nem vagyok biztos benne hogy érthetem el a megfelelő alprogramot..." mondja Torres az egyik pult fölé görnyedve, amiből hamarosan tiltakozó hangokat sikerül elocsalnia. "El a kezekkel!" csattan fel egy ismerős hang, mire Torres és a Doktor meglepetten fordulnak hátra. A helyiség közepén lévő központi pult mögül egy gyurött, piszkosszürke laborköpenyt, alatta Csillagflotta-egyenruhát viselő, ismerős alak gurul elő egy kerek laborszéken, és szúrós tekintettel méregeti Torrest, aki egy pillanatra meglepetten mered Dr. Lewis Zimmerman szimulációjára, majd nagy szemeket mereszt a Doktorra, aki nem kevésbé döbbenten pislog vissza rá. Zimmerman alaposan megnézi magának a fura párost, majd nagyot sóhajtván bosszús arccal az égnek emeli a tekintetét. "Kicsoda maga?" kérdezi Torres, magához térve első meglepetéséből. "Dr. Lewis Zimmerman holografikus képe. Ő alkotta meg a vészhelyzeti orvosi hologramot." "Maga a diagnosztikai program?" kérdezi Torres elképedve. "Így is lehet mondani." von vállat Zimmerman, felállva a székből, "Valami baj van a VOH-jukkal?" "Igen." bólint Torres. "Remélem tud kezdeni valamit ezzel a fölöttébb dühítő problémával." mondja a Doktor, de Zimmerman mintha nem is látná őt. "Mi a baj vele?" kérdezi Zimmerman. "A jelek szerint egy lavinajelenség indult meg, ami tönkretesz a tárolóáramköröket. Épp most próbáltam meg megkeresni azt az alprogramot amivel..." fordul vissza Torres a muszerpult felé, de Zimmerman nem éppen finoman félretolja: "Ha megengedi, én gyorsabban meg tudom oldani." Torres méltatlankodva mered Zimmerman hátára, de legalább az kiderült, kitől örökölte a Doktor kezdeti rossz modorát. "Kezdem sejteni, kinek köszönheti határtalan vonzerejét." morogja Torres a Doktorra pillantva. "A kopaszságomról már nem is beszélve." füstölög a Doktor. "Már meg is van. A VOH, és a hozzá kapcsolódó alprogramok..." mondja Zimmerman, a kijelzőket tanulmányozva. "Meg tudja állítani a probléma okát?" kérdezi a Doktor. "Ez nem valami fényes... Négyes szintű adatfragmentáció... Mióta fut ez a program?!" fordul Zimmerman bosszankodva Torres felé. A Doktor megragadja Zimmerman vállát, és maga felé fordítja: "Egészen pontosan... Pontosán..." "Úgy két éve." segíti ki Torres. "Két éve?! Hát ez az! A programot arra készítettük, hogy ideiglenes segítője legyen az orvosi személyzetnek. Legfeljebb ezerötven órára!" méltatlankodik Zimmerman. "Tudom. Megpróbáltam az időt megnyújtani tömörítópufferekkel, de most az egész kezd összeomlani." "A VOH egy magasan fejlett program! Minek piszkál hozzá ha goze sincs az egészről?!" Torres inkább lenyeli a békát, és így szól: "Állítsuk le a programját a javítás idejére?" "Most már édes mindegy." dol hátra Zimmerman a székében, "Egy négyes szintű fragmentáció mellett már úgy is tovább romlik. Csak egy lehetőséget látok, teljes körű rendszer-újraindítást. Számláló nullára." "Igen, idáig mi is eljutottunk. De nem lehetne inkább megnövelni a tárolókapacitását?" "Persze. Jegyeztessék elő a legközelebbi karbantartásnál a McKinley-állomáson." "Ez sajnos nem fog menni. Több ezer fényévnnyire vagyunk a Szövetségi területektől." "Nem vagyok mindenható." von vállat Zimmerman felállva, "Vagy újraindítják, vagy beletörödnék hogy a VOH a végén egy jó képességű gyengeelméjüként végzi." "Micsoda?!" mereszt nagy szemeket a Doktor. "Híd hívja Torrest." szólal meg ekkor Janeway hangja. "Itt vagyok, kapitány..." jelentkezik be a hadnagy, egy nagy levegővétel után. "Közeledünk a határhoz. szükségünk van a segítségére a gépházban." "Mindjárt ott vagyok. ... Dr. ... Zimmerman... Semmi olyat nem mondott, amit eddig ne tudtunk volna." fordul Torres a szimuláció felé, "De fontos lenne kideríteni, miért épülnek le a Doktor tárolóáramkörei, különben az életben nem jutunk a probléma közelébe."

Úgyhogy fogjon hozzá egy négyes szintu rendszerellenorzéshez, vagy bármihez ami válaszokat adhat. Jövök amint tudok." A Doktor megállítja a hadnagyot: "Bárcsak ne kellene elmennie..." "Rövidre fogom. Megígérem." veregeti meg a Doktor vállát Torres megnyugtatóan, majd elsiet. Zimmerman a száját elhúzva néz utána, majd felsóhajtva fordul vissza a Doktor felé.

"Ötszázezer kilométerre a határtól tartjuk a pozíciónkat." jelenti Paris a kormányállásból, "Indulhatunk, amikor parancsba adja, kapitány." "Minden kész, Mr. Kim?" kérdezi Janeway. "Én kész vagyok ha Paris hadnagy felkészült." "Híd hívja a gépházat: készen állnak a pajzsok átkapcsolására?" "Minden kész." érkezik Torres válasza. "Kapitány, a távolsági szenzorok egy nagy hajót észlelnek, öt fényévnire tolunk." jelenti Tuvok, épp mikor Janeway kiadná az indulási parancsot. "Az én adataim szerint óriási lehet..." állapítja meg Paris elképedve. "Képernyőre." A fomonitoron egy barnás színu, kavargó tömeg jelenik meg. Janeway szemléli egy darabig, majd így szól: "Nagyítást." A megváltozott képen láthatóvá válik hogy az ami távolabbról egy hatalmas, barnás színu felhőnek látszott, az valójában egy hihetetlen mennyiségű hajóból álló, rendezetlenül kavargó flotta. "Több ezer hajó lehet ott..." mondja Chakotay. "Nem észlelek energiamintázatokat." jelenti Tuvok, "A hajtómuveik valószínűleg ki vannak kapcsolva." "Talán nem vettek észre minket." véli Chakotay. "Még nem." pontosít Paris. "Na jó. Átrepülünk a felderítőhálón. Harry, kezdhetik!" szól Janeway. "Gépház, kapcsolják át a pajzsokat!" üzeni Kim. "Megtörtént." "Szinkronizáció folyamatban... Rezonanciaegyeztetés, pajzsok teljesítménye továbbra is a névleges szinten." mondja Kim kisvártatva. "Mr. Paris, repüljünk át." szól Chakotay. "Igenis, uram. ... Szép lassan előre..." "A hálózat sértetlennek észleli magát." állapítja meg Kim, "Ha azok a hajók is így látják, észrevétlenül átjutunk. ... És már meg is van. Átjutottunk!" "Mi van a hajókkal?" kérdezi Janeway. "Nyilvánvalóan nem fedeztek fel minket. A hajtómuveik továbbra sem üzemelnek." jelenti Tuvok. "Csodálatos. Akkor a legnagyobb sebességgel előre. Mr. Paris, mik a lehetőségeink?" áll meg Janeway a hadnagy mellett. "Igyekszem a lehető legtovább tartani a kilenc egész hetvenötös görbületet." mondja Paris. "Ha tizenkét órán át sikerülne tartanunk ezt a sebességet, azzal megtehetjük az útnak majdnem egyharmadát." állapítja meg Chakotay. "Mr. Tuvok, tartsa szemmel azokat a hajókat. Ha csak egy is felénk fordul, azonnal tudni akarok róla." szól Janeway. "Kapitány... Nem tetszik ez nekem... Mintha valami megpróbálna eltéríteni bennünket." mondja Paris alig néhány perccel azután hogy a Voyager görbületi sebességre gyorsított. "Kapitány, a szenzorok egy sodródó részecskemezot jeleznek, ami fékező hatással van ránk, tompítja a görbületi mezot." jelenti Kim. "Híd hívja a géptermet: B'Elanna, ki tudja egyenlíteni a hatást?" "Megpróbálom." "Tájékoztasson. ... Tartjuk a sebességet, Mr. Paris."

"Miért kell ezeke az izéket bámulnom?!" kérdezi a Doktor az egyik szimulált muszerpult előtt ülve, miközben a monitoron különböző fraktáلالakzatok váltják egymást. "Maradjon csendben, és nézze a fraktálképeket, hogy megállapíthassam az adatátviteli vonalak sérülésének mértékét." mondja Zimmerman, mire a Doktor visszafordul a monitor felé. "Hmm... Aha... Hát így... Ott is van..." motyogja Zimmerman, az ellenorzések eredményeit tanulmányozva. "Mi az? Mi talált?" kérdezi a Doktor. "Megmondtam hogy ne beszéljen! ... Na lássuk... Hát igen, a személyiségprogram tizenötezer gigaquad fölé nőtt... Ezt a rengeteg haszontalan adatot ami be van tömködve a pufferekbe... Barátságok a legénység tagjaival... Kapcsolatok... Nokkel?! ... Vonzalmat érez?" fordul Zimmerman meglepetten a Doktor felé. "Nem emlékszem..." "Értelmetlenségekkel töltötte tele a memóriáját!" "A szabadidomben történt..." "Az üresjáratid idot kikapcsolva kellene töltenie!" csattan fel Zimmerman. "Sajnálom, nem tudtam..." A labor ajtaja ekkor kinyílik, és Zimmerman meglepetten pillant Kesre: "Maga meg ki?!" "A Doktor asszisztense vagyok. Meg akartam nézni hogy van." "Ahh... Lehet hogy épp az akit keresek. Meg tudná mondani, ki tömte tele ezzel a rengeteg haszontalan adattal?!" kérdezi Zimmerman. "Mire gondol?" "Mindjárt mondok egy példát..." fordul a muszerpult felé Zimmerman, "Ahh... Nézzük csak ezt a részletet a személyiségprogramjában..." A Doktor énekelni kezd, mikor Zimmerman elindítja a programrészletet. "Ugyan mi ebben a rossz?" "Csak az hogy nem tenornak programozták, hanem

orvosnak!" "És miért ne akarhatna annál több lenni?" kérdezi Kes. "Teljességgel felesleges! Nézzen csak rám! Alapvetően ugyanaz a rendszer vagyok, ugyanaz a holomátrix, ugyanazokkal az idegpályákkal! De én nem tömöm tele az áramköreimet jelentéktelen dolgokkal. Elégedett vagyok, hogy a lehető legjobb diagnosztikai program lehetek. A VOH-juknak pedig örülnie kellene hogy egy kiváló orvos!" "A Doktor önállóan határozta el hogy egy személy akar lenni, aki fejlődik, tanul, érez..." mondja Kes, "És ez jobb orvossá tette." "Egy VOH program egyáltalán nem képes érezni! Az érzelmi reakciókat generáló algoritmusok csak arra valók hogy kicsit egyszerűbbé tegyék a vele való kommunikációt." "Márpedig ennél sokkal többet tesznek." jelenti ki Kes, "Fél életemet mellette töltöttem, a legjobb barátaim egyike!" Zimmerman elképedve mered Kesre: "Hogy gondolhatja hogy ez a program valamiképpen osztozhat az érzéseiben?!" "Mert hogy pontosan ezt teszi." jelenti ki Kes. "Mondja csak, Doktor..." fordul Zimmerman a VOH felé, "Tényleg az egyik legjobb barátja?" A Doktor összevont szemöldökkel, hosszan bámulja a lányt, majd halkán így szól: "Sajnálom... Nem tudom kicsoda maga."

"Mi a helyzet azokkal a hajókkal, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway a kapitány székéből. "Semminemű aktivitást nem észlelek. Még nem fedeztek fel bennünket." "Még középiskolás koromban néha ellógtam otthonról az éjszaka közepén... Lábujihegyen osontam el a szüleim szobája előtt... Most majdnem ugyanazt érzem mint akkor." mondja Janeway vidáman. "Ön, amint éjszaka meglép otthonról... Hová ment?" kérdezi Paris. "Ennek megválaszolását a fantáziájára bízom, hadnagy." "Eloadhatok néhány elméletet?" kérdezi Paris vigyorogva, de Tuvok bejelentése megelőzi a választ: "Kapitány, egy további hajót észlelek. Nem tagja a rajnak. Megsérült, a hajtóműve üzemképtelen." "Normál meghajtásra kapcsolunk." rendelkezik Janeway, "Képernyőre." Egy egyszerű szerkezetű, kissé szögletes építésű, hosszúka hajó jelenik meg a fomonitoron, irányítatlanul sodródva az urban. "Úgy néz ki mintha napokig folyamatosan lótték volna." jegyzi meg Paris, szemügyre véve a hajó burkolati sérüléseit. "Életjelek?" kérdezi Janeway. "Épp most ellenőrzöm. ... Csak egy, gyorsan gyengül." jelenti Kim. "Egyes szállítóhíd, sugározzák a túlélőt a gyengélkedőbe! Harry, próbálja meg kideríteni, mi történt itt."

"Vízhiány, gerincsérülés, és idegrendszeri sokkra utaló nyomok." sorolja Kes a vizsgálóasztalon fekvő, hófehér boru idegen vizsgálatának eredményeit, "Nagyon hasonló tünetek azokhoz, amelyekkel Tom és B'Elanna tértek vissza a támadás után." "Lehet beszélni vele?" kérdezi Janeway. "Megpróbálhatja. Megpróbálom regenerálni a koponyauri idegrendszert, de nem hiszem hogy sokat segíthetek..." A közelben nézelő Doktor ekkor így szól: "Beteg ember... Aki idejön, mind beteg." "Kathryn Janeway vagyok, ennek a hajónak a kapitánya. Ért engem?" fordul Janeway a túlélő felé. "Igen..." "El tudja mondani, mi történt? Kik támadták meg?" "Hirtelen bukkantak fel... Több ezren... Aprócska hajók... Körülvették a hajómat, a burkolat minden négyzetméterére jutott belőlük... Elkezdtek elvonni az energiát. ... Nem voltak védelmi rendszereink... Végül behatoltak a hajóba." "Neuro-elektromos fegyvereket használtak?" "Nem tudom mik voltak azok...De fájdalmas volt. Az emberek kiabáltak, aztán... Meghaltak." "Provokálták őket valamivel?" "Beléptünk a területre. ez éppen elegendő volt. ... Kapitány... A legénységem... Van itt még valaki közülük?" "Sajnálom... Ön az egyetlen túlélő. Megpróbáljuk rendbe hozni a motorikus idegrendszerét." "Mizlenről jöttünk. ... Öt parszekre innen, egy kettős sárga csillagrendszer. ... Értesítené a népemét ha... Arra jár?" "Megígérem." bólint Janeway. "Minden olyan gyorsan történt..." mondja még a lény, ezután már csak a biomonitor egyenletes sípolása hallatszik. "Túl súlyosak voltak a sérülései." csóválja meg a fejét Kes. "Nagyon beteg ember." jelenti ki a Doktor. Kes félrehívja Janewayt: "Kapitány... A Doktor egyre rosszabbul van. Már azt sem tudja ki vagyok én. Azt hiszem tényleg újra kell indítanunk." "Rendben, de jelenleg nem nélkülözhetjük B'Elannát. Át kell vágnunk ezen a térségen mielőtt minket is megtámadnak. Amint lehetséges, el fogom engedni." "Én nem tehetnék érte valamit?" "Legfeljebb csak egy dolgot. Kényszerítse rá hogy használja a memóriáját. Kérdezgesse, tartsa aktívan a neurális hálózatát. Az egy kicsit lassíthatja a leépülését."

"A teherhajó pilótája meghalt. Jobb ha tovább indulunk." mondja Janeway, kilépve a liftből a hídon, "Mr. Paris, görbületi..." "Kapitány, újabb hajó." jelenti Tuvok.

A sérült teherhajó oldaláról egy lapos, némiképp egy lábak nélküli tarisznyarákra emlékeztető hajócska válik el, és egy rövid hajtómuimpulzussal felgyorsítva magát, a Voyager felé kezd sodródni.

"A rajból való!" állapítja meg Kim. "Eddig a teherhajó burkolatához tapadt." teszi hozzá Paris.

"Vörös készültség!" rendelkezik Chakotay, "Pajzsokat maximumra!" "Letapogatnak minket, kapitány." jelenti Tuvok. "Hívja őket!" szól Janeway. "Válaszolnak, csak hang." mondja a vulcani, majd a hangszórókból felhangzik a ropogásszerű kommunikáció. "Harry, jutott valamire a fordítóval?" kérdezi Janeway. "Folyamatosan próbálkozom." "Ok talán értenek minket..." tunodik Janeway. "Csatorna nyitva." mondja Tuvok. "Itt Kathryn Janeway a Voyager nevű Szövetségi csillaghajó kapitánya. Mindössze szeretnénk áthaladni az urnek ezen a térségén, békében és nyugodtan." A hangszóróból újabb ropogássorozat hallatszik. "Ön szerint ez kommunikáció?" kérdezi Chakotay elbizonytalanodva. "Annak kell lennie. kérdés hogy mit mondhatnak... Valami eredmény, Harry?" "Van egy megközelítő fordításom, ha igaz. Valami olyasmi lehet: 'Túl késő. Hallgatniuk kellett volna ránk.'" A hajó ekkor meglódul. "Jelentést!" néz körül Janeway. "Egy polaronsugár volt." mondja Kim. "Túl gyenge ahhoz hogy kárt tegyen bennünk. Lehet hogy nem is fegyver volt." véli Tuvok. "Kapitány, a kis hajó nagyon gyorsan távolodik." jelenti Paris.

"Letapogatott... Kibocsátott ránk egy viszonylag ártalmatlan polaronsugarat, most pedig elmegy..." tunodik Janeway. "Kapitány, megváltozott a pajzsfrekvencia." jelenti Kim. "Vagyis ha valaki meg akar keresni bennünket, most már könnyebb dolga van." bólint Janeway. "Én is így vélem. Úgy nézhetünk ki a szenzorainkon mint egy kivilágított karácsonyfa." bólint Chakotay. "Kapitány, a raj hajói aktiválták a hajtómuveiket, felénk tartanak." jelenti Tuvok. "Tegye meg amit lehet, Tom. Ekkora elonnyel talán meg tudunk szabadulni tőlük. ... Híd hívja a gépházat: hogy állnak a hajtómuvel?" "Újraszabályozhatnánk a dilithiummagot, de ahhoz le kellene állítanunk a hajtómuvet." "Erre nincs idők, idegen hajók közelednek."

"Nem tudom hogy menet közben menni fog-e, de megteesszük amit lehet." üzeni Torres, majd körülnézve a gépházban, magához int egy technikusot: "Nicoletti, menet közbeni dilithiummag-szabályozást kísérlünk meg. Lehetoleg úgy kellene megoldani a dolgot hogy ne haljunk bele mindannyian itt a gépházban."

"Nem értem miért ne hagyhatnám el ezt a szobát! Álljon félre az utamból kisasszony, vagy kénytelen leszek jelteni a viselkedését!" mondja a gyengélkedő kijáratát elálló Kest kerülgető Doktor. "Doktor, kérem... Csak a saját biztonsága érdekében van így." "Mások kimehetnek, még maga is. Akkor én miért nem?!" "Mert a holokivetítője nem működik a gyengélkedőn kívül." magyarázza Kes, miközben visszakíséri a Doktort az irodába. "A holo... Micsodám?!" "Kérem, üljön le... Tudja hogy a barátja vagyok, ugye?" "Persze. Hiszen ön Kes." bólint a Doktor. "Igen..." bólogat vidáman a lány, "Tudja ki vagyok?" "Micsoda kérdés, hát persze hogy tudom." "Ez nagyszerű..." "Csak azt nem tudom, miért nem enged ki innen." "Csak az ön védelmében van így..." "Ahh... Hát... Tulajdonképpen nem is olyan rossz hely ez." néz körül a Doktor savanyú ábrázattal. "Emlékszem, volt itt egy csomó ember. Sok sebesült... Valakit megkértem hogy pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét. A főorvos állapota felől is érdeklődtem, azt mondták, meghalt. Aztán hirtelen mindenki eltűnt..." "Azt hiszem ez akkor történhetett, mikor eloször kapcsolták be két évvel ezelőtt..." mondja Kes. "Biztosan nem. Olyan mintha csak a múlt héten lett volna... Aztán az a fiatal nő... A lábát masszíroztam... Nem tudta, vállaljon-e gyereket vagy sem." "Az pedig én voltam." "Az meg hogy lehet? Most látom magát eloször..." mered Kesre a Doktor. "Eszébe jut még valami?" "Micsoda fura kérdés! Sok mindenre emlékszem!" "Akkor meséljen, szívesen meghallgatnám." "Nem úgy veszem észre. Bármit mondok, mindenhez van hozzáfuzni valója!" "Ugyan, nem számít hogy..." "Azt állítja hogy a barátom, de még egyszer sem szólított a nevemen!" pattan fel a székből a Doktor. "Mert nincs is neve." "Még hogy nincs nevem, ez nevetséges! Engem... Az én nevem... Azonnal mondja

meg hogy hívnak!" A Doktor alakja a következő pillanatban fókuszátlaná válik, mire Kes ijedten összerезzen. "Mi... Mi történik velem?!" kérdezi a Doktor kétségbeesetten.

"Kapitány, a raj mindjárt beér minket." jelenti Paris. "Öt percen belül lotávokban lesznek." teszi hozzá Tuvok. "A harcálláspontokba!" szól Janeway.

"A hajók lotávokban. De semmi arra utaló nyomot nem észlelek hogy aktiválták volna a fegyvereiket." jelenti Tuvok valamivel később. "Ki tudja deríteni, miféle fegyverzetük van egyáltalán?" kérdezi Janeway. "Negatív. Semmiféle fegyverre utaló jelet nem észlelek." "Már csak százezer kilométerre vannak." jelenti Paris. "Fézereket elokészíteni." szól Janeway. A következő pillanatban Kes érkezik sietve: "Kapitány... A Doktor most már tényleg rosszul van. Elkezdett széthullani, attól tartok, hamarosan elveszítjük. Mivel B'Elanna elfoglalt, talán Harry vethetne rá egy pillantást..." "Sajnálom. Jelenleg egyre komolyabb nehézségeink vannak, minden emberre szükség van a helyén." mondja Janeway. "Már csak negyvenezer kilométerre vannak, fegyvereknek továbbra sincs semmi nyoma." jelenti Kim.

"Gyengélkedo!" adja meg a célállomást a liftbe visszatérvő Kes, majd aktiválja kommunikátorát: "Gyengélkedo, hogy van a Doktor?" "Semmi javulás. Tovább csökken a kohéziója." hallatszik egy női hang. Kes a szemét lehunyva a kabin falának dol, majd új ötlete támad: "Számítógép, hatos szint!"

"Számítógép, kérem a Jupiter Állomás diagnosztikai programját." szól oda Kes a holodeck vezérlésének. "Program elokészítve." nyugtázza a parancsot a számítógép, mire Kes besiet a szimulációs térbe.

"Már megint maga..." fordul a labor bejárata felé Zimmerman, "Most mi történt?" "A Doktor programja majdnem teljesen széthullott. El fogjuk veszíteni." "Nem egészen értem, mit vár tolem." "Azt hogy segítsen. Erre programozták, vagy nem?!" "Többször utaltam arra hogy én egy diagnosztikai eszköz vagyok, nem pedig mérnök." "Meg kell próbálnia, maga az egyetlen aki jelenleg segíthet!" "Kisasszony, úgy látom nem érti meg hogy a programoknak vannak korlátai, amelyeket nem léphetek át." "A Doktor megtette, maga miért ne tehetné? És jobban teszi ah sürgösen nekilát, mert addig nem megyek el innen amíg nem mutatott fel valami eredményt." "Az... O... Sokat jelent magának, igaz?" "Igen. Úgyhogy jobb ha nekilát, és eltöpreng a memóriájáról, a kivetítőrendszeréről, az adat... Bankjáról..." mondja Kes, majd elnémulva mered a szimulációra. "Most mit bámul?" "Azt mondta, ugyanolyan a felépítése mint a Doktoré." "Igen, egy alkalmazkodó heurisztikus mátrix. Így bármilyen VOH ellenőrzésére alkalmas vagyok." "Vagyis a maga rendszerét fel lehet cserélni az övével." "En... Inkább nem kísérleteznék ezzel." "De működhet?" "Nem vagyok biztos benne. És még ha működne is, ugyanaz a jelenség felmerülne az én mátrixommal is." "És ha átültetnék azt belé?" "Átültetnék?" kérdezi Zimmerman. "A gyógyászatban van egy eljárás, melynek során ép csontdarabot kapcsolnak a súlyosan károsodott csonthoz, ami így átveszi az egészséges csont szerkezetét, és gyorsabban gyógyul. Nem csinálhatnánk valami hasonlót a mátrixaikkal?" tunodik Kes. "Ehhez az összes VOH adatbank és alprogram szinkron-átvitelének megvalósítására lenne szükség... Meg kell jegyeznem, nem egyszeru dolog. De... Meg lehet próbálni." "Ez nagyszeru. lássunk hozzá!" "Azt azért még meg kell említenem, hogy utána nem lesz többé diagnosztikai program a VOH számára." "Ha azonban nem tesszük meg, hamarosan nem lesz VOH, amit vizsgálhatna." "Hmm... Jó érv." bólint Zimmerman, "Eloszor is át kell irányítania a programomat a gyengélkedobe." "Köszönöm, Dr. Zimmerman." indul Kes a kijárat felé. "Ahh... Még korán örül. Egyáltalán nem biztos hogy beválik a dolog."

"Kapitány, a pajzs erőssége épp most esett nullára." jelenti Kim. "Az meg hogy lehet?" kérdezi Chakotay. "A hajók mindegyike a pajzsunkkal interferáló energiacsomagokat bocsát ki, amelyek apránként kioltják a védomezonket." magyarázza a zászlós. "Na jó, ebből elég. Tuvok lojön közéjük egy sorozatot. Igyekezzen nem eltávolítani egyiket se, de azért éreztesse velük hogy kezdjük unni a dolgot." határoz Janeway. "Igenis." bólint Tuvok, majd a parancsnak megfelelően megereszt néhány

lövést a raj felé. Egy darabig semmi nem történik, majd a Voyager megrándul. "Mi volt ez?" kérdezi Janeway. "Visszasugározták a fézer energiáját." jelenti Kim. "Vagyis ha tovább lövünk, azzal magunknak ártunk..." állapítja meg Chakotay, "Mi lenne ha torpedóval próbálkoznánk?" "Mivel a pajzserősségünk gyakorlatilag nulla, ezt nem javaslom." jegyzi meg Tuvok. "Hétezer kilométerre vannak, és tovább közelednek." jelenti Paris. "Harry, nézzen utána azoknak az interferenciacsomagoknak. Talán talál valami mintát." javasolja Janeway, "Bármilyen gyenge pontot." "Azonnal."

"Egyre jobban kétlem hogy erofeszítéseink sikerrel járnak." mondja a gyengélkedőben a Doktor vezérloptjánál dolgozó Zimmerman, "A VOH adatbázisa máris túlságosan leépült, lehet hogy a másik mátrix be sem fogadja." "Meg kell próbálnunk." mondja határozottan Kes, majd mikor a Doktor alakja ismét hullámszani kezd, hozzáteszi: "De most már igyekezzen!" "Biztosíthatom, olyan gyorsan dolgozok ahogy lehet. De ha nem készítem elő kelloen az átvitelt, biztos a kudarc." "Ne aggódjon Doktor, sikerülni fog..." fordul Kes a hologram felé, mire az kérden néz rá: "Micsoda?" "Megvolnánk..." fordul feléjük Zimmerman kisvártatva, "Úgy programoztam be a számítógépet hogy a heurisztikus rendszeremet bekapcsolja a VOH primer adatfolyamába. Ahhoz hogy a váltás megtörténjen, mindketten ki kell kapcsolnia. Az újraindítás után azonnal aktiválja a vészhelyzeti orvosi hologramot." "Értem." bólint Kes. "Második lehetősége nem lesz. A kísérlet után már nem fogok létezni. ... Nos, bár létezésem rövid volt, de azt hiszem, valamiképp nemes. Számítógép a Zimmerman alfa egy programot elindítani." A számítógép nyugtázóhangja után mindkét szimuláció eltűnik, majd a számítógép szólal meg: "Mátrixcsere-program folyamatban. Kérem várjon."

"Kapitány, itt vannak körülöttünk, most már nincs mit tenni." jelenti Paris. "A burkolatunkra tapadnak." mondja Tuvok, miközben a hajótörzs tompa kondulásoktól visszhangzik, ahogy a hajók megtapadnak a felszínen. "Elszívják az energiát a rendszereinktől." állapítja meg Chakotay. "Kapitány, találtam egy szabályszerűséget... Egy hálózat, ami összekapcsolja a hajókat." mondja Kim. "Hát jó. A következőt tesszük: sugározza vissza azokat az impulzusokat. Tuvok, mérjen be egy hajót. Ha szétlozunk az egyiket, az impulzus hatása szétterjedve a kilyukadt hálón, talán láncreakciót indít be." "A lövést vissza fogják sugározni ránk." mutat rá Tuvok. "Harry, modulálja a fegyverrendszert az impulzusaik hullámhosszához megfelelően. Akkor el kell hogy tudjuk találni őket." mondja Janeway. A következő pillanatban egy idegen bontakozik ki egy lilás villanásból a híd hátsó részén, és mielőtt bárki mozdulhatna, lelövi a tudományos pultnál dolgozó tisztet. További lövöldözésre nincs ideje, Tuvok lövése telibe találja, és az érkezését megelőző villanáshoz hasonlóan eltűnik, mielőtt teste földet érne. "Befogtam egy célt." jelenti Tuvok, visszafordulva a taktikai pult felé. Az idegenek újra próbálkoznak, ezúttal Paris mögött jelenik meg egy lény. A hadnagy azonban már számít a dologra, kivetődve a székből a földre dönti az idegent, Janeway pedig lelövi, mielőtt az lábra állhatna. A harmadik támadás célpontja a székében ülő Chakotay, de neki is sikerül néhány másodperc alatt elbánnia a továbbra is a támadás okozta meglepetésben bízó lények egyikével. "Tuvok, Harry, gyérünk!" szól Janeway, kihasználva az ostromban beálló szünetet. A Voyager alsó tüzívének hátsó végéből egy fézersugár indul meg a deflektorernyo alá tapadt hajók egyike felé. Az néhány másodpercig állja a sugarat, miközben a hajótesten lévő többi támadók körül is narancsszínű aura kezd kibontakozni, majd felrobban. A többi hajó is sorra hasonló sorsra jut. A Voyager hevesen rázkódni kezd, ahogy a testéhez tapadt hajók sorra robbanótöltetekké átlényegülve felrobbannak, de a rázkódás egyszer véget ér. "Megszabadultunk tőlük. A hajótest tiszta. A többi hajó továbbrepül." jelenti Tuvok. "A pajzsok töltődnek." teszi hozzá Kim. "Nagyszerű, emberek. De most aztán tűnés innen!" szól Janeway.

"Mi tart már ilyen sokáig?" rója a köröket Kes a gyengélkedőben, hogy az őt figyelő Torres majd elszédül tőle. "Várnunk kell. Ez egy bonyolult folyamat." mondja a hadnagy. "Dr. Zimmerman nem tudta megmondani hogy a Doktor visszatér az eredeti programozásához, vagy megmaradnak neki az elmúlt két év emlékei." "Azt hiszem, annak is örülnünk kell ha egyáltalán visszakapjuk, emlékekkel

vagy azok nélkül." mondja Torres. "A Zimmerman alfa egy program lefutott." jelenti be a számítógép, mire Kes nagyot sóhajt, majd így szól: "Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni." "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." jelenik meg a hologram valamivel Kes mögött. "Doktor... Annyira örülök hogy újra látom..." siet oda hozzá Kes, mire a Doktor zavartan mered rá: "Talán beteg, kisasszony?" "Nem, nem... Nincs vészhelyzet. Csak meg akartam tudni, jól van-e." "Nagyon felelőtlen dolog a VOH-t ilyesmire használni. Hol van a főorvosuk?" néz körül a Doktor. "Nincsen." "Viszont nekem borzasztóan fáj a fejem." jegyzi meg Torres. "Fejfájás?" lép közelebb a Doktor, majd különösebben senkihez sem intézve szavait, hátraszól: "Novér, trikortert." Kes nyújtja oda a muszert, mire a hologram összevont szemöldökkel fordul felé: "Maga a novér?" "Így is lehet mondani." ingatja meg a fejét a lány. A Doktor megvizsgálja Torrest, majd így szól: "Egy enyhe gyulladás. Ezért kár volt panaszkodni, de adok valamit a fájdalom ellen." "Köszönöm." bólint Torres. "Készítsen elő három százalék hydrocortalin oldatot és egy oltópisztolyt." pillant a Doktor Kesre, majd az irodába siet hogy lehívja a terminálra Torres orvosi adatait. Miközben maga felé fordítja a terminált, halkan dúdolni kezd egy operarészletet. Halkan, de ahhoz nem elég halkan hogy a kezelőszélegen lévő Torres és Kes meg ne hallják, és hallatán boldogan egymásra ne mosolyogjanak. Mert bár a régi Doktor látszólag elveszett ugyan, de valójában valamennyi ott szunnyad még belőle a felszín alatt, s idővel talán majd a felszínre bukkan ismét.

46. False Profits - Elso az üzlet

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50074.3. Arra utaló nyomokat találtunk, hogy egy közeli naprendszerben idorol idore egy wormhole nyílik meg. Jelenleg arrafelé tartunk, hogy megvizsgáljuk a jelenséget."

"A maradék neutrínók alapján úgy becsülöm, a wormhole legutóbb hat hónapja nyílhatott ki." áll meg Kim a muveleti tisztai konzolnál dolgozó Janeway és Chakotay mellett. "A felho eloszlása alapján pedig valószínű hogy nem álló wormhole-ról van szó, hanem a jelenség sodródik a térben." teszi hozzá Chakotay. "Ez lehet hogy csak erre az oldalra igaz. De mivel az egyik vége többször felbukkant ugyanazon a környéken, a másik vége lehet hogy állandó helyre nyílik." mondja Janeway. "Közeledünk a wormhole utolsó ismert megnyílási pozíciójához." jelenti Paris. "Minden gépnek állj, Mr. Kim, folyamatos neutrínóletapogatást kérek. ... Mr. Tuvok, keressen élőlényeket a rendszer bolygóin. Talán valakitől szerezhethünk értékes adatokat." "A második bolygón 'M' osztályú légkör észlelhető, humanoid élőlényekkel. Az eddigi vizsgálatok alapján az iparosodás előtti fejlettségi állapotban vannak." jelenti Tuvok szinte azonnal. Janeway némiképp bosszankodva fogadja a híreket, de Tuvok még nem fejezte be. "Ez különös, kapitány..." "Micsoda?" "Arra utaló jeleket észleltem, hogy ez a faj kapcsolatban áll az Alfa Kvadránssal." "Éspedig?" "Egy modulált energiaiimpulzus. Egy replikátor szórt sugárzása." Tuvok bejelentését rövid csend fogadja, majd Kim szólal meg: "Ha az ott valóban egy replikátor volt, akkor a wormhole-nak az Alfa Kvadránsba kell vezetnie, és valaki átjár rajta!" "A lelkesedése érthető, zászlós, de mielőtt további találgatásokba bocsátkozunk, jobb ha tényekkel támasztjuk alá az eddigi feltevéseinket." jegyzi meg Janeway, "Chakotay parancsnok, Paris hadnaggyal lemennek a felszínre és körülnéznek. ... Indítson egy felderítoszondát." fordul Janeway Tuvok elé, "Adatokra van szükségünk az itteniek testfelépítéséről és öltözkéiről. ... Zászlós, mi lenne ha ön és Torres hadnagy készítenének egy fázisprofilot ennek a kóbor wormhole-nak a neutrínókibocsátásáról? Azért nem lenne rossz bizonyosságot szerezni arról hogy tényleg az Alfa Kvadránsba vezet." pillant a kapitány Kimre, aki a következő pillanatban már el is tunik a turbólift összezáródó ajtószármái között.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50074.5. A szonda által szolgáltatott adatok segítségével helyi öltözetet készítettünk Chakotay parancsnoknak és Paris hadnagynak. Most már a felszínen vannak, és végzik a környék felderítését."

"És innen fogtuk a replikátorhasználatra utaló jeleket?" pillant Paris hitetlenkedve a mellette megálló Chakotayra, akinek szemöldöke fölül eltávolították a tetoválást. A két felderítő egy, a szürke falú házak közötti kis téren berendezett piac szélén áll, Chakotay néha a tenyerében rejtgetett trikorder kijelzőjére pillant. "Nehéz elhinni, mi?" bólogat a parancsnok. A térre vezető egyik utcából egy jó középkorú, bajszos, jobb szemén szemtakarót hordó férfi érkezik, és kezét az ég felé emelve így szól: "Sok-sok évvel ezelőtt... Mikor a nép szíve gyenge volt és, szenvedéssel teli... Akkor jöttek el a bölcsek a törzsünkhöz... Ragyogó lángon érkeztek közénk... És felnyitották Takar vak szemét. ... Nos, hogy tetszett?" terem a férfi hirtelen Parisék előtt. "Nos... Nem volt rossz..." von vállat Chakotay. "Nem rossz?! Nem hiszem hogy hallhatták ennél jobb előadását a Bölcsek Dalának, bárhol is." "Ami azt illeti, ez igaz." bólogat Paris, Chakotayra pillantva. "Az első versszak ingyen van. De a másodikért már három feinget kell fizetniük." "Sajnálom, talán majd máskor." rázza meg a fejét Chakotay, majd megpróbál odébbállni. "Ahh... De nekem pénzt kell keresnem. Kellene már egy új szemköto...." "Tűnés vénség!" érkezik egy nagyjából Chakotayval egykorú, göndör fekete hajú, botra támaszkodó férfi, és elhajtja az öreget, "Hát nem látod hogy ezek utazó kereskedők? Nem ostoba versek érdeklik őket... Ha szabad megjegyezni, nagyon nemes cipőjük van." Chakotay és Paris értetlenül bámulnak lábbelijükre: "Tessék?!" "Nos, a Bölcsek azt mondták, az ember cipője sokat elárul róla, és a maguk cipői azt súgják nekem, hogy önök muvelt emberek. És tehetosek."

"Nos, most már tényleg mennünk kell." mondja Chakotay, megkerülve a férfit, aki azonban nem hagyja hogy Paris csatlakozzon a parancsnokhoz: "A jelek szerint újak itt Takarban. Nem akarnak egy kisebb birtokot vásárolni?" "Nem, köszönjük, nem áll szándékunkban letelepedni itt." utasítja el az ajánlatot Paris. "Akkor valami szállítóeszközt? Ahogy a Bölcsék mondják, az idő pénz. És azzal nem szaporodik ha gyalog mennek mindenhová. És mellel még minek koptatnák a cipoikat?" "Sajnálom, de valóban nem érdekel minket semmi ilyesmi." próbál Paris megszabadulni a férfitől, annál is inkább mert a kicsit odébb álló Chakotay egyre intenzívebben kezdi nézegetni trikorderét, végül sürgetően Paris felé fordul: "Tom..." "Ha megbocsát..." hagyja faképnél Paris a férfit, majd odasiet a parancsnokhoz. "Egy EM tompítómezt észlelek abban az épületben. Kívülről úgy néz ki, mint valami templom..." "Akkor azt javaslom, induljunk templomot látogatni." "Látják, csak jó hogy összefutottunk..." siet utánuk a férfi, "Most már egyértelmű hogy nem jártak még Takarban. A templomba senki nem léphet be anélkül hogy füleket viselne." böki a férfit a nyakában, egy borszíjon lógó fület mintázó agyagmedáljából álló 'nyakláncra'. "Valami amulettféle lehet..." pillant Chakotay Parisra. "Ha nem visel füleket, pénzbüntetésre ítélik. Vagy letartóztatják. Gondolom abból nem kérnek." "Hadd találgassak... Magának teljesen véletlenül van néhány eladó füle..." mondja Paris, Chakotay pedig csak elhúzza a száját. "Pontosan így van..." bólint a férfi, majd kiteríti a földre a hóna alatt hurcolt borgöngyöleget, amiben különböző nyakláncok vannak, majd jelentősen pillantást vet Chakotayék cipoire.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Torres hadnagy és Kim zászlós a tudományos laborba kéretnek, hogy tájékoztassanak egy fölöttébb jó hírről."

"Most már biztos." pillant fel Kim a kijelzőn látható ábráról, ami a wormhole szerkezetét mutatja, "A wormhole az Alfa Kvadránsba nyílik." "a baj csak az, hogy az itteni vége olyan gyorsan csapkod ide-oda, hogy még maximális sebességgel sem tudjuk utolérni." teszi hozzá Torres, Janewayre pillantva. "És ekkor jutott eszünkbe hogy ha a hajót nem tudjuk a wormhole-hoz vinni, akkor hozzuk azt a hajóhoz. Felfedeztünk egy szubtéri instabilitást a közelben, ami a wormhole legutóbbi itteni megjelenése során..." magyarázza Kim, de Torres a szavába vág: "Ha ezt az instabilitást valahogyan sikerülne polarizálni és így felerősíteni, lehet hogy visszakényszeríti ide a wormhole-t." "Mint ahogy egy iránytűt tetszőleges irányba forgathatunk egy mágnessel. A kérdés csak az, hogyan polarizáljuk ezt az instabilitást?" "Ezt egyelőre még nem tudtuk kitalálni..." mondja Kim.

"Uram, ahogy a Bölcsék mondják, az én hasznom a maguk haszna." mondja a 'fúlárus', Paris cipoiben pompázva. "Nekem meg fázik a lábam." morogja a hadnagy, immár egy fülmedál büszke tulajdonosaként, "Hát nem mondhatnám hogy ez a hely különösebben a szívembe lopta magát." Ezzel Chakotay és Paris elindulnak a templom bejárata felé. Azonban nincs érzésük belépni, mert az épület nagyobbik, mindeddig zárt kapuja néhány gongütés kíséretében feltárul. Mögötte egy egyértelműen huszonnegyedik századi technikai szintet képviselő berendezés válik láthatóvá, de alapvetően nem ez köti le Chakotay és Paris figyelmét. A kapun ugyanis, három lefátyolozott, ruhát csak a mindenképpen szükséges helyeken viselő fiatal nő sorjázik ki. "Most hogy így jobban meggondolom..." pillant Paris elvigyorodva a parancsnokra. A nő után egy lila kabátos férfi érkezik, egy letakart, szögletes valamit vonszolva magával. A férfi beállítja a magával húzott tárgyat a nő közé, majd az összegyűlt tömeg felé fordul: "Barátaim! A szent Bölcsék!" A férfi ezzel félrehúzódik, a kapun pedig két, feltűnően alacsony, ám fölöttébb ismerős szabású díszes kabátot viselő alak lép ki. Chakotay és Paris elképedve bámulják a két ferengit, akik széles mosollyal hajbókolnak a tömeg felé. "Lássátok hát a szent Ikont!" szól a ceremóniamester, majd lehúzza a leplet a szögletes tárgyról, láthatóvá téve ezzel egy ferengi replikátort. Chakotay arcán különös kifejezés jelenik meg, halvány mosollyal figyel a két ferengit. "Éljen soká a mohóság!" mondja az egyik ferengi, mire a tömeg utána ismétli a szavakat. A másik ferengi is elmondja ugyanezt, és mikor a tömeg ismételni kezdi, Chakotay oldalba böki Parist, hogy ő is mondja a többiekkel, majd egy félreeső kapualj felé int a fejével, és arrafelé kezdi terelgetni a hadnagyot. "És most egy

bölcsesség a bölcsektől..." mondja az egyik ferengi, "Az okos ember kihallja a szélből a profitot." A tömeg engedelmesen elismétli a ferengi vagyonszerzési szabályok egyikét, miközben Chakotay megérinti a mellénye alá rejtett kommunikátort: "Chakotay hívja a Voyager-t." "Itt Janeway." "Megtaláltuk a replikátort." A két ferengi eközben leült az odakészített díszes székekre, és felhívják az emelvényre az alant sorban állók közül az elsőt: "Közelítsd meg isteneid, és hagyd beszélni a szívedet." "Szandálkészítő vagyok, a város legelokelebb negyedében..." mondja az elsőként sorra kerülő férfi, térdre ereszkedve a ferengik előtt. "A legromlottabból, úgy értetted..." jegyzi meg a két ferengi közül az alacsonyabbik, mire a másik, aki felhívta a férfit az emelvényre, így szól: "Folytasd, barátom. Miért fordultál a bölcsekhez?" "Segítségre lenne szükségem. Az üzletem nem megy valami jól, alig tudom etetni a családot." "Mindig ugyanaz a nóta..." jegyzi meg unottan az alacsonyabb ferengi. "A feleségem és az anyám, az öt gyerek..." "Az hét alkalmazott... Hát hogy mehet rosszul az üzlet?" "Csak nem fizetsz nekik valamit?!" kérdezi az alacsonyabb ferengi. "Az anyám beteg, a gyerekek meg még túl fiatalok..." "Nehogy azt merd mondani hogy egyik sem dolgozik! Te fületlen idióta! Ostoba!" A kizsákmányolás áldozatokkal jár." mondja a magasabb ferengi felállva, a tömeg pedig lelkesen ismétli szavait. A ferengi lehajol az elotte térdelő férfihez, és elismétli neki az iménti mondatot, majd visszaül a székébe. "Most már látom a hibámat, és ki fogom zsákmányolni a családomat, de... Kaphatnék egy kis ennivalót, és némi gyógyszert?" Az alacsonyabb ferengi gúnyosan felnevet, a magasabb pedig így szól: "Valami sokkal értékesebbel ajándékozunk meg. A vagyonszerzési szabályok könyvével. Hogy tanulhass belőle." A replikátor aktiválódik, és a nyílásában megjelenik egy borkötésű könyvecske. A téren gyülekező tömegben babonás mormolás hullámszik végig: "Ismét csodát tettek... Csoda történt!" A ceremóniamester átadja a könyvet a férfinak. "De... Ez nem segít a családomon..." "Tíz freg lesz..." jegyzi meg az alacsonyabb ferengi, megütközve a földön levo pénztartót. "De nekem nincs..." A ferengi újra megütkögeti a tartót, mire a férfi eloszor néhány érmét, és beledobja: "Ez az összes." A ferengi lezárja a pénztartót, majd a társa után siet, aki az egyik novel már eltunt a kapuban. A másik két no követi, majd a ceremóniamester letakarja a replikátort, és visszavonszolja az épületbe.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. A felderítok fölöttébb zavarba ejto információkkal tértek vissza a felszínről."

A fajnak a jelek szerint van egy isten-sagája, egy epikus költemény. A Bölcsek Dala a címe." mondja Chakotay, miközben ugyanúgy köröz a tanácssterem asztala körül, mint Janeway tenné hasonló helyzetben, "Két félistennek az égből való alászállásáról szól. Ok a bölcsek, akik jóakaró védelmezőként irányítják a népet." "Azt a két ferengit jóakarónak aligha nevezném." jegyzi meg Paris. "Alkalmazkodtak a helyi mitológiához, és egy replikátorral bizonyították hogy ok a Bölcsek, akikről a dalok szólnak." "Persze annyi eszük azért volt hogy ne csak ok alkalmazkodjanak, hanem kötöttek bizonyos... Üzleteket is." "Elég ellentmondásos. A ferengik egy kastélyféleében élnek, a többiek meg örülnek ha fedél van a fejük felett." mondja Chakotay. "De ez nem volt mindig így. A történetek alapján amiket hallottunk, a ferengik érkezése előtt a társadalom talán kicsit egyszerűbb volt, de virágzott." mondja Paris, "És egy dolog nagyon érdekelne. Hogy kerül két ferengi a Delta Kvadránsba?!" "Ennek utánanéztünk. Mr. Tuvok?" fordul Janeway a vulcani felé. "A Csillagflotta feljegyzései szerint mintegy hét éve az Enterprise nevu szövetségi csillaghajó fedélzetén tárgyalások folytak egy barzani területen levo wormhole tulajdonjogát illetoen. A tárgyaláson ferengik is részt vettek. Két jelentéktelen funkcionárius, Arridor és Kol." "És ez a barzani wormhole ugyanaz lenne, amire mi most rábukkantunk?" kérdezi Neelix. "Minden bizonnyal. És ezzel megerősítettünk valamit, amit akkoriban nem tudtak. A wormhole Alfa Kvadránsbeli vége stabil, de az itteni ide-oda ugrál. vagyis értéktelen." mondja Kim. "De a ferengik mindenáron meg akarták szerezni maguknak, átrepültek rajta, és így kerültek ide." teszi hozzá Tuvok. "Mi pedig rájuk bukkantunk. ... Csak azt nem tudom, mihez kezdjünk velük." mondja Chakotay. "Kihasznlának egy mit sem sejto társadalmat, ezért nem vagyok hajlandó csak úgy itt hagyni oket. Hogy állnak a wormhole idecsalogatásával?" kérdezi Janeway Torrest. "Az instabilitást és környékét verteronrészecskékkel

bombázzuk." "A dolog a tervek szerint halad, de eléggé bonyolult." teszi hozzá Kim, "Százakra rúg azoknak a tényezőknek a száma, ami eltérítheti ebből a szektorból. Gravimetrikus változások, egy napkitörés..." "És még ha sikerül is idecsalogatnunk, nem sokáig tudjuk itt tartani. Csak nagyon rövid idők lesz arra hogy belépünk a wormhole-ba." "Ha sikerül megnyitni itt a wormhole-t, lesz két utasunk is, akiket át fogunk adni a ferengi hatóságoknak." mondja Janeway. "Kapitány, emlékeztetném hogy a ferengik hivatalosan nem csatlakoztak a Szövetséghez. Ezért nem vonatkozik rájuk az Elsodleges Irányelv. Nekünk azonban megtiltja hogy beavatkozzunk ennek a társadalomnak a belügyeibe." mutat rá Tuvok. "A Szövetség szervezte meg azt a tárgyalást. Ha nem tette volna, a ferengik nem lennének itt." mondja Janeway rövid töprengés után, "Tehát azt is mondhatjuk hogy a Szövetség bizonyos értelemben felelős azért ami itt történik. És így köteles rendbe hozni a dolgokat." Chakotay elégedetten elmosolyodik, Tuvok pedig így szól: "Ez különösképp logikus helyzetértékelés, kapitány."

"Hmm... A Garnar tartományból származó nyereség csökkent." mondja a magasabb ferengi elégedetlenül, egy pénztartó tartalmát számolgatva, miközben társa egy ágyon heverészik, és a három no közül ketto a füleit simogatja. "Nem hallottad?! Azt mondtam, csökken a bevétel!" "Micsoda?!" pattan fel a másik ferengi, elzavarva a noked, "Nagyon sajnálom Arridor... Tehát, hol is tartottunk... Ja, csökken a bevétel." "És mit teszünk hogy változtassunk ezen?" "Miért engem nyaggatsz? Kérdezd inkább az az idióta Kafart. O felelős azért a tartományért, nem?" "Kafar!" kiáltja Arridor, mire a lila kabátos futva érkezik: "Hivatott, nagy Bölcs." "Hogy szól az ötvennyolcas szabály?" Kol vállat von, Kafar pedig így szól: "Terjeszkedj, vagy eltunsz." "Na látod, jobban tudja a szabályokat mint te." pillant Arridor rosszállóan Kolra. "Ez nem igaz!" "És merre terjeszkedtünk ebben a hónapban, Kafar?" "A Garnar tartományba, nagy Bölcs." "És ki felelős ott a bevételekért?" "Én, nagy Bölcs." "Akkor miért csökken a bevétel?!" csattan fel Kol, majd egy párnával püfölni kezdi Kafart, "Hol van a pénzünk?!" "Bocsásson meg, kisebb Bölcs..." mondja Kafar, mire Kol még hevesebben kezdi csépelni: "Megmondtam hogy ne nevezz így!" A következő pillanatban szállítószalag ragyog fel a két ferengi körül, és Kafar ámuló szeme láttára eltunnek.

A két ferenginek nem tart sokáig felismerni a nyilvánvalóan Szövetségi szállítóhidat, de Arridor, inkább csak a rend kedvéért megkérdi a fogadásukra megjelent Janewayt és Tuvokot: "Kik maguk?" "Kathryn Janeway, a Voyager nevére Szövetségi csillaghajó kapitánya. "Szövetségiek?!" "Fogd be a szád Kol. Majd én elrendezem." mondja Arridor, majd leereszkedik az emelvényről, és megáll Janeway előtt: "Ha megengedi a kérdést... Mit keres a Szövetség a Delta Kvadránsban?" "Hosszú történet. Egyelőre legyen elég annyi hogy két éve itt ragadtunk. Visszafelé tartunk az Alfa Kvadránsba, és maguk velünk fognak jönni." "Ez turhetetlen! Nem fogjuk hagyni hogy..." mondja Kol felháborodva, de Arridor leint, majd visszafordul Janeway felé: "Maguk megbolondultak. Évtizedekig tart míg visszaérünk." "Mutassa meg nekik, Mr. Tuvok." mondja Janeway, mire a vulcani feltessékeli a két ferengit a transzporter vezérlojához: "Egy helyi szubtéri instabilitást verteronrészekkel bombázzunk. Ha minden a terv szerint halad, a barzani wormhole néhány órán belül megnyílik valahol a közelben." "És ha nem megy minden a terv szerint?" kérdezi Arridor. "Bármi lesz is, maguk velünk jönnek." jelenti ki Janeway. "Végünk... Kiszakítanak ebből a nyereséges vállalkozásból..." sopánkodik Kol. "Ha nem csalódom nagyot, kapitány, a Szövetségnek vannak bizonyos szabályai. És azok tiltják a más népek életébe történő beavatkozást." jegyzi meg Arridor. "És mi a helyzet magukkal? Felhasználták ennek a népnek a vallását, és a maguk önzo céljaira fordították! Elhitették velük hogy maguk a Bölcsök." "Ki állíthatja hogy nem vagyunk azok, kapitány?" "Ne nevetesse ki magát." "A dal szerint a Bölcsök csodákra képesek. Mi nem különben, a replikátorunk segítségével. A dal szerint ragyogó lángon érkeznek az égből. A siklónkkal végrehajtott kényszerleszállás a városuk közepén, nagyon így nézhetett ki." "Vagyis tényleg mi vagyunk az igazi Bölcsök?" kérdezi Kol reménykedve, mire Arridor hasba vágja. "Meg kell értenie, kapitány, ezek az emberek évszázadok óta hogy bizonyos Bölcsöknek nevezett istenek fogják megszabadítani őket a gondjaiktól. És nekik mi vagyunk ezek a Bölcsök. ... Mit érezhet vajon egy

nép, mikor elveszti az isteneit? ... Kétkedést... Félelmet... Zavarodottságot. És honnan lenne maguknak joga eltávolítani egy korábban hanyatló társadalom felvirágoztatóit? Mivel kellene ezután szembenézniük?" "Mondd el Arridor, mondd el!" helyesel Kol. "Sötétség... Kétségbeesés... Reménytelenség..." "Ez csodaszép volt..." mondja Kol elragadtatással, sőt Janeway is elgondolkodik a hallottakon. "Mr. Tuvok, sugározza vissza oket a felszínre." mondja végül kelletlenül, elismerve hogy amit Arridor felvázolt, az sajnos eléggé fedi a valóságot. A két ferengi elégedetten tér vissza a transzporteremelőnyre, Tuvok pedig visszaküldi oket a felszínre.

"Nem szabadna hagynunk hogy ez az Arridor kihasználja azokat a szerencsétleneket." mondja Paris a tanácsteremben. "De igaza is van. Nem vehetjük el tőlük az isteneiket." mutat rá Chakotay. "Más lehetőséget nem látnak?" kérdezi Neelix. "És mi lenne ha az istenek nem hirtelen, minden elozmény nélkül tűnnének el, hanem önként távoznának?" tunodik Janeway. "Az istenek eltűnnének ugyan, de a dolog nem érné készületlenül a népet." bólint Chakotay, "Isteni döntésként fogadnák el." "És mégis hogyan vegyünk rá két ferengit hogy mondjanak le egy virágzó üzleti rendszerrel?" kérdezi Paris. "Mi érdekel egy ferengit?" kérdezi Janeway. "A haszon." mondja Paris. "Olyan benyomást kell keltenünk bennük, hogy nagyobb haszonnal járna ha odébbállnának." mutat rá Tuvok. "Vagy legalábbis kevésbé hasznos maradni." teszi hozzá Janeway. "De hogyan oldhatjuk ezt meg?" kérdezi Neelix. "Át kell vernünk oket. A saját módszerükkel." mondja Janeway szélesen elmosolyodva.

"Meg is vagyunk..." hagyja ott Arridor a replikátort, "Úgy állítottam meg az anyag-energia konvertert, hogy egy zavaró ionmezot hozzon létre a templom körül." "Most már nem tudnak csak úgy elsugározni, igaz?" A kapu felol hangos dörömbölés hallatszik, mire Arridor elkiáltja magát: "Kafar!" A férfi hamarosan elokerül: "Hívott, nagy Bölcs?" "Nézd már meg ki akar ennyire bejönni, és csap ekkora lármát." "De mozogj!" tesz hozzá Kol. Kafar a kapuhoz siet, és kinyit rajta egy kisebb ajtót, majd kikiabál: "Ki meri háborgatni a Bölcsök nyugalma?" Válasz gyanánt egy göcsörtös botot tartó kéz nyúl be az ajtón, és lekoppantja az arany ferengi-fejjel díszített botot a földre. Arridor és Kol tátott szájjal bámulják a legnagyobb ferengi foméltóságot jelző botot: "Nagy Nagus...." A díszes ruhába öltözött ferengi méltóságteljesen átbújik a kissé alacsonyra méretezett ajtón, majd kihúzza magát, így szól: "Nem a nagy Nagus, hanem hivatalos megbízottja, a nagy Proxy!" A jövevény hangja meglepo mértékben Neelixére emlékeztet, és arcvonásaiban is van valami határozottal talaxiai. A két ferengi egymással versengve rohan a küldött elé, és térdre vetve magukat, csókolgatni kezdik a boton levo aranyfejet. "Ó, nagy Proxy... Hogyan került..." mondja Arridor. "A barzani wormhole-on át. ... Ezek a... Földlakók... Nemrégiben stabilizálták." mondja a Proxy lekicsinylo hangon, majd bejárja a fényuzoen berendezett, és feldíszített helyiséget. "Természetesen a nagy Nagus küldöttje, a nagy Proxy szívesen látott vendég minálunk, szegénység sújtotta kicsiny világunkon. És nagyon megtisztelve érezzük magunkat hogy érdeklődést mutat jelentéktelen üzleti vállalkozásunk iránt." "A maguk helyében megtartanám a mézesház szavakat arra az idore, mikor majd a Nagus előtt állnak..." jegyzi meg a Proxy. "Va... Vagyis a nagy Nagus személyesen idelátogat?" kérdezi Kol. "Ugyan, te idióta. Ti ketten fogtok ellátogatni hozzá! Visszahívta mindkettőtöket!" "Visszahívott? Végünk..." mondja Kol kétségbeesetten. "Azonnal indulunk!" mondja a Proxy. "Ne veszítsük el a fülünket. Kigondolok valamit." súgja oda Arridor Kolnak. Ezzel mindketten felállnak, és a Proxyhoz sietnek: "Talán nem éréktelen a nagy Nagus számára hogy az itteni nyereség nagyban függ a mi jelenlétünköl. Tudja, ez a nép... Hát, szóval... Istenként imád minket. És ha mi nem lennénk hogy tápláljuk bennük ezt az ostoba elképzelést, semmi profitunk nem lenne." "A nagy Nagus mindent tud a ti kis üzleteköl... A Bölcsök Daláról, meg minden egyébröl. Okos húzásnak találja... De mégis azt akarja hogy azonnal, minden értékeköl azonnal térjete vissza Ferenginarra, mielött a wormhole újra bezárul." "Biztos vagyok benne hogy a nagy Nagus nem akarna elveszteni egy ilyen jó jövedelemforrást..." próbálkozik tovább Arridor. "A wormhole, úgy tunik, hét-nyolc évenként magától is megnyílik, és minden ilyen alkalommal elküldhetnénk a nyereségünk egy jelentos részét. mondjuk... Húsz százaléket?" A Proxy elégedetlenül rázza meg a fejét, Kol pedig Arridorhoz siet, és odasúgja neki: "Csak a te

nyereségedrol beszélj!" "Fogd be!" veti oda neki Arridor, majd visszafordul a Proxy felé: "A nagy Nagusnak természetesen nem áll szándékában elveszteni ennek a piacnak a nyereségét." bólint a Proxy, "Ezért már meg is bízott egy tudóscsoportot hogy vizsgálja meg a... Földlakók technikáját. Talán megtaláljuk a módját hogy akkor nyissuk és zárjuk a wormhole-t, amikor csak jólesik." "Akkor... Talán legalább az egyikünk itt maradhatna, hogy felügyelje az üzletet, míg a másik távol van. Térjen vissza Kollal." "Hé...! Egy pillanat, én..." "Csendet! A nagy Nagus mindkettejüket visszahívta! Ez nem alku kérdése! ... Azt persze nem akarja hogy a helyi lakosságon zavar legyen úrrá... Valószínűleg helyetteseket fog küldeni. Ezért azt akarja, tartsanak egy kis beszédet, amiben elmondják hogy a Bölcsenek egy idore vissza kell térniük égi lakhelyükre... Vagy bánom is én hova. Mondják meg nekik hogy maguk nélkül is minden rendben fog menni. És köszönjék meg nekik a nagylelkűségüket." "Megköszönni?!" kérdezi Arridor. "A vagyonszerzés kétszázkilencvenkilencedik szabálya kimondja: ha már kizsákmányolsz valakit, akár meg is köszönheted neki. Úgy legközelebb könnyebben fog menni." "Na várjunk csak... Összesen csak kétszáznyolcvanöt szabály van." mondja Kol. "Ebből is láthatják, milyen régóta vannak távol." jegyzi meg a Proxy, "Ja, azt említettem már hogy a nagy Nagus ki fogja sajátítani a vagyonukat?" "Mi?!" "Mindent?!" "Mindent." bólogat a Proxy. "De... Valamit azért hagyhatna nekünk is..." mondja Kol, "Legalább a noket..." "Húsz perc múlva visszajövök." mondja a Proxy, magához véve két arannyal teli zsákocskát, "És átnézem a beszédüket. Javaslom hogy lássanak neki megími minél előbb." A Proxy ezzel a kijárat felé indul, majd az ajtó közelében üldögélő Kafarra bök: "Te! Velem jössz." "Igenis..." pattan fel szolgálatkészen Kafar, majd a két másik ferengire vigyorogva hozzáteszi: "Még nagyobb Bölcs." "Most meg mihez kezdünk?!" kérdezi kétségbeesetten Kol, miután Kafar becsapja maga után az ajtót. "Azt amit a ferengik csinálnak ilyen nehéz helyzetben." mondja Arridor. "Pánikba esünk?" "Nem, te idióta! A vagyonszerzési szabályokhoz fordulunk. A negyvenhét teljes értelmezés, kilencszáz kisebb és nagyobb ítélet, és tízezer megjegyzés között minden elképzelhető helyzetre van megoldás."

"Úgy látom, Neelix egész jó az isten-szerepben." mondja Paris Chakotaynak, miközben egy kapualjból figyelik a téren pénzt osztogató 'Proxy'-t. "O is egy Bölcs?" kérdezi a korábbról már ismert szandálkészítő a Neelix mögött álló Kafart. "Láttál te már Bölcsöt pénzt osztogatni?" pillant rá Kafar.

"A nagy Proxy megkerülése... A nagy Proxy cenzúrázása... Találkozás a nagy Proxyval... Hát ez elég reménytelen helyzet." pillant fel Arridor boldogtalan ábrázattal az elektronikus szabálygyűjteménybol. "Mondtam én hogy erre nem lesz megoldás..." sopánkodik Kol. "Akkor itt az ideje hogy íratlan szabályokat alkalmazzunk." "Íratlan szabályokat?" "Ha nincs megfelelő szabály... Találj ki egyet!" "Ez egy jó szabály." bólint vidáman Kol. "Na lássuk csak... A nagy Proxy a nagy Nagus hivatalos képviselője... Hopp, megvan! Ha a küldött el akarja venni a profitodat, öld meg a küldöttet!"

Neelix lefelé fordított szájával megrázogatja a pénzeszsákokat, majd hogy újabb érmék nem kerülnek elo, futólag Chakotayékra pillant, majd elindul vissza a templom felé. "Arridor! Kol! ... Hova tuntek már el?!" néz körül Neelix, belépve a lakóhelyiségbe, "Nem várathatjátok a nagy Nagust!" "Ha maga mondja..." kerül elo Arridor egy aggasztó méretű karddal a kezében. "Mit jelentsen ez?!" mered rá Neelix. "Nem valami ravasz, nagy Proxy." bukkan fel Kol is, egy, az Arridorénál semmivel sem barátságosabb kinézetű karddal. "Hajdani... Nagy Proxy." mondja Arridor, majd támadásba lendül. "De a nagy Nagus..." próbálkozik Neelix, majd hogy látja, rábeszéléssel mer nem javíthat a helyzeten, odébb lép Arridor útjából. A ferengi a jelek szerint nem túl gyakorlott vívó, ugyanis eloször még o irányítja a kardot, de néhány lépés után már a meglendített kard húzza maga után Arridort. A ferengi kitartoán kapaszkodik a kapott lendületet makacsul tartó kard markolatába, és annak rendje s módja szerint orra is bukik, de szerencsére saját magát azért sikerül elhibáznia a megbokrosodott pengével. Kol már valamivel jobban bánik a

fattyúkarddal, egy szép ívu csapással kettévágja Neelix botját. "A nagy Proxy nem adja fel ilyen könnyen!" jelenti ki Neelix, és hamarosan megszokott küzdostílusánál köt ki: minden keze ügyébe kerülő tárgyat ballisztikus pályára állít a két ferengi irányába. Mivel a lövedékek foként aranyból, és más efféle drága, de nehéz fémekből állnak, a zárótuz alaposan megviseli Arridorékat, és azok gyorsan elvesztik kezdeti lendületüket. "Várjanak... Nem is vagyok igazi nagy Proxy!" "Hanem, akkor kicsoda?" torpan meg egy pillanatra a két ferengi. "Neelix a nevem!" "Neelix? Az nem is ferengi... Név!" pillantanak egymásra a ferengik, két döfés között. "Mert ferengi se vagyok!" mondja Neelix, akit idközben sarokba szorítottak, ráadásul még a muníciója is elfogyott, miután egy kisebb ékszerüzletet ráhajigált a két ferengire. "Micsoda?!" áll meg Arridor és Kol, egymásra pillantva. "És a nagy Nagussal se találkoztam." "Micsoda hazugság ez!?" "Talaxiai vagyok, állóközben! A Voyager-ról." "Bizonyítsa be hogy nem ferengi." mondja Arridor. "De hogyan?!" Kol erre eldobja a kardot, majd megragadja Neelix füleit, és megszorítja őket ott, ahol a ferengi fülek a legérzékenyebbek. "Egyáltalán nem fáj?" kérdezi meglepetten. "Semmit sem érzek." von vállat Neelix. "Nem lehet igazi ferengi." rázza meg a fejét Kol. "Na álljon fel..." ereszti le a kardot Arridor is, "Idefigyeljen, talaxiai. Menjen vissza a hajójára, és mondja meg azoknak a... Földlakóknak, hogy jobb ha leszállnak rólunk. Különben..." Neelix a kijárat felé indul, Kol pedig utánaszól: "És vissza ne merjen jönni!" "Gyoztunk. Gyoztunk!" kiabálja lelkesen Kol, miután bezárta az ajtót Neelix után. "Nem, barátom. Ez nem egészen igaz. Hogy pontos legyen... Megint gyoztunk!" Neelix nagyot sóhajt, mikor becsapódik mögötte a templom kapuja, majd a nem messze várakozó Chakotayékhoz siet. "Mi történt?" kérdezi Paris, látva Neelix boldogtalan ábrázatát. "Hogy rövidre fogjam: tudják hogy nem vagyok a nagy Proxy." "Nagyszeru." húzza el a száját Paris. "Na gyerünk vissza a siklóhoz." adja ki a parancsot Chakotay. Alig tehetnek meg néhány lépést, mikor a félszemu öreg penderül eléjük, akinek egyébként most a másik szemén van a szemtakaró, és Neelixre mutatva megkérdi: "Ki maga?" "Hát én... Izé..." "Maga is a szentek közül való, igaz?" "Ezt jól eltalálta." bólint Neelix rövid habozás után. "Akkor ez biztos tetszeni fog!" mondja az öreg, majd szavalni kezd egy verset, majd mikor befejezte, így szól: "Három freg lesz." "De mi nem kértünk verset." jegyzi meg Paris. "De meghallgatták." "A vers szép volt, de most sietünk." mondja Chakotay, mire az öreg eléáll: "Kérem, segítsen, uram. A szemem..." "Figyeljen, barátom. Nagyon sajnálom ami a szemével... Na álljon meg a menet! Legutóbb nem a másik szemén volt a takaró?!" kérdezi Paris, mire az öreg kényszeredetten elvigyorodik, és visszacsúsztatja a szemkötöt a jobb szemére. "Nna... Akkor talán mehetnénk is." mondja Paris. "Várjanak... Adok egy versszakot ingyen." "Mondja csak... Mi lesz a Bölcsékkel a dal végén?" kérdezi Chakotay. "Hmm... Hadd gondolkozzam... Az utolsó versszak... Régen volt már mikor azt mondtam, tudják. ... Hanem tudják milyen szép cipőjük van?" Chakotay már nem is próbálkozik, bosszús pillantást vetve az öregre, lerogy az útpadkára. "Ahh... Már emlékszem: És keleten, ahol a fény születik újjá, három új csillag lángolt fel hirtelen. Ragyogásuk tudatta a Bölcsékkel, hol vár rájuk új élet, és a szent emberek lángok szárnyán a magasba emelkedve, elindultak új otthonukba, az égen keletre, a szent Pilgar nyomába eredve. ... Na várjunk... Most már tudom, ki maga!" mutat az öreg Neelixre.

Paris, Chakotay és Neelix az este leszálltával térnek vissza a városba, és a templomtérre mennek. "Gyerünk, Neelix..." nógatja Paris a még mindig ferenginek álcázott talaxiait, aki határozatlanul elindul a templom feljárója felé. Mikor felért a kapu elé, a tér közepe felé fordul, és így szól a jelenlevő helyiekhez: "Én vagyok a szent Pilgar, barátaim!" A bejelentésnek nincs különösebb hatása, Chakotay és Paris meglepetten néznek össze, majd megpróbálják felkelteni az emberek érdeklődését: "Hát nem hallották? Itt a szent Pilgar! ... Eljött! ... Megérkezett!" A hír végül terjedni kezd, és az emberek végre felélénkülnek.

A kiáltozás egyre hangosabbá válva beszűrődik a templomba is. A két ferengi egy darabig aggodalmas arccal hallgatózik, majd a kapuhoz sietnek hogy kiderítsék mi folyik odakint. "Azért jöttem hogy beteljesítsem a Bölcsék Dalában megjövendőlt sorsot!" mondja éppen Neelix, mikor Arridor és Kol kilépnek mögötte a kapun. "Az örök mohóságra, megtudhatnám mi folyik

itt?!" néz körül Arridor. "Ahh... hát itt vannak." fordul feléjük Neelix, "Talán meg sem ismernek? ... Hiszen én vagyok a szent Pilgar!" "Az meg kicsoda?" kérdezi Kol. "Hallgass, te idióta." inti le Arridor, majd a téren egyre dagadó tömeg felé fordul: "Dehogy a szent Pilgar o. Csak egy egyszerű talaxiai." "Talaxiai? ... Mi az a talaxiai?" nézegetnek egymásra az emberek tanácstalanul. "Téved, nagy Bölcs. Valóban én vagyok az, a szent Pilgar. Eljöttem, ahogy a Bölcsök Dala mondja, és most tovább vezetem magukat, egy mennybéli helyre!" "Vezesse tovább őket!" kezdi kántálni Paris, valahol a tömegben, mire egyre többen csatlakoznak hozzá. "Mit akarnak ezzel mondani?" mered Kol Arridorra. "Fogalmam sincs. Biztos benne van valahol a dalban." von vállat a magasabb ferengi, "Mondtam hogy végig kellett volna hallgatnunk!" "Hát, úgy látom mégiscsak el kell indulniuk hogy találkozzanak a nagy Nagussal." jegyzi meg Neelix vidáman, a két ferengire pillantva. "Azért ebben nem vagyok olyan biztos." válaszolja Arridor, majd felemeli a hangját: "Ez az ember egy hamis Pilgar! Azért jött, hogy elrabolja mindenüket!" "Ez nem igaz. És be is bizonyítom." lép előbbre Neelix. "Most mi jövünk..." pillant Paris a parancsnokra. "Chakotay hívja a Voyager-t: készüljenek."

"Készítse az impulzust, Mr. Kim." pillant Janeway a zászlósra. "Igenis, kapitány." "Kapitány, még mindig nem tudtam áttörni a ferengik által létrehozott zavarómezot. Ha a felderítők bajba kerülnek, nem tudjuk felhozni őket." jelenti Tuvok. "Próbálkozzon tovább."

"A dal így mondja: három új csillag lángolt fel keleten. Hát nézzétek, barátaim!" mondja Neelix. "Most!" üzeni Chakotay.

"Impulzusok kibocsátva." bólint Kim.

A csillagok között három fénycsík fénylik fel, majd egy-egy fénypontot gyújtva ki maguk után, elenyésznek. "Ez csak valami trükk!" jelenti ki Arridor. "Csaló!" teszi hozzá Kol. "Kafar, vidd ezt az alakot a börtönbe!" A lila kabátos azonban ehelyett a gonghoz siet, és lendületesen ütni kezdi, mire a két ferengi a füleikre szorított kézzel kiabálni kezdenek, Neelix pedig meglepetten figyeli őket. "Itt az ideje hogy visszatérnek oda ahonnan jöttek!" mondja Kafar, a tömeg pedig helyeslően kiáltozni kezd. "A tüz szárnyán!" kiáltja Kafar, mire a tömeg is kántálni kezdi: "A tüz szárnyán! A tüz szárnyán!" Arridor és Kol megpróbálnak visszahúzódní a templomba, de Kafar megelőzi őket, és bezárja az orruk előtt a kaput. Az emberek eközben felözönlének az emelvényre, összerelik a két igazi, és az álferengit, és elkezdik kötéllal körbetekerni őket, a tér széle felöl pedig feltunik néhány fáklyás. "Hé... Egy pillanat! Nem kéne ennyire szó szerint értelmezni a Bölcsök Dalát... Ez azért kissé túlzás!" tiltakozik Neelix, "Kafar, szólj már rájuk!" "Csak beteljesítjük a Bölcsök sorsát." von vállat a férfi. "De... Hát nem ismeritek azt a versszakot amiben az van: ne égessetek el a szenteket?" "Sajnálom Pilgar, ilyen versszak nincs." mondja Kafar, majd odébbáll. "Parancsnok... Azt hiszem épp itt lenne az ideje felsugározni!" pillant Neelix a tehetetlenül álló Chakotayék felé. Azok felsietnek a feljáróra, és Paris Arridor elé áll: "Ki kell kapcsolnunk a zavarómezot. Hol a generátor?" "A templomban!" kiáltja egyszerre a két ferengi, mire Paris és Chakotay berontanak az épületbe. Az itteniek eközben csinos kis máglyát rögtönöztek Neelix és a két ferengi köré, a fáklyások pedig készen állnak hogy alágyújtsanak isteneiknek.

"Még mindig nem tudom bemérni őket, kapitány." mondja Tuvok a Voyager hídján. "Megnövelem a sugár érzékenységet, amennyire lehet." szól Kim.

Paris és Chakotay egy pillanatra megtorpannak, mikor megérkeznak a két ferengi drágaságokkal díszített 'nappalijába', majd felfedezve a replikátort, odasietnek a szerkezetéhez. "Arridor..." mondja Kol. "Mi van már megint?!" "Azért jó hasznunk volt az elmúlt hét évben..." "Ez igaz." bólint Arridor elvigyorodva, "Nem volt rossz." A hozzájuk kötözött Neelix a két ferengi épelméjúságán kezd töprengeni.

"Nem tudom kikapcsolni..." rázza meg a fejét Paris, miután többször megvizsgálta a szerkezetet. "Menjen odébb." szól Chakotay, majd egy fézert varázsol elő a nadrágja zsebéből, és nemes egyszerűséggel ronccsá lövi a replikátort.

A három isten talpa alatt egyre forróbbá kezd válni a talaj, ugyanis befutotték a máglyát, így megváltásként érik őket a felragyogó szállító sugarak. "A szent Bölcsék eltávoztak!" kiáltja Kafar.

"Minden rendben, parancsnok?" hallatszik Janeway hangja az interkomból a szállítóhídon. "Mind megvagyunk, kapitány." üzeni Chakotay. "Nagyszerű. Amint lehet, jöjjön a hídra. Úgy hét perc múlva berepülünk a wormhole-ba." "Értettem, kapitány." "A tulajdonunk nélkül nem repülünk semmiféle wormhole-ba." jelenti ki Arridor, mire Chakotay felé fordul: "Inkább örüljön hogy él. A siklójukat felsugároztuk, a többi holmit meg majd szétosztják odalent azok között, akiktől összelopkodták. Murphy zászlós, kísérije ezeket az... 'Urakat' biztosított kabinokba. A biztonságiak kivezetik a serényen átkozódó ferengiket.

"Hogy állnak a pajzsok, Mr. Tuvok?" kérdezi Janeway a hídon, épp mikor Paris és Chakotay, helyi öltözékben megérkeznek a hídra. "Mr. Paris, készítse a manoverező hajtómuveket! Álljunk pozícióba." pillant az érkezők felé a kapitány. "Gyengélkedo hívja Tuvok hadnagyot: Murphy zászlóst az imént hozták be, a kettes szinten találtak rá eszméletlenül. Eroszakos cselekedetet gyanítunk." "Ot bíztam meg hogy vigye a ferengiket egy kabinba." fordul Chakotay Janeway felé. "Kapitány, behatolás a siklóhangárban." jelenti Tuvok. "Zsilipet biztosítani!" szól Janeway. A Voyager a következő pillanatban megrázkódik. "A ferengik kirobbantották a kaput. Elhagyják a hajót." "Légzárómezo bekapcsolva." jelenti Kim. "A bolygó felé tartanak, kapitány." mondja Paris. "Fogják be a siklót vonósugárral!" szól Janeway. "A kialakuló wormhole eltéríti a sugarat. Nem tudok ráállni a hajóra." rázza meg a fejét Chakotay. "A ferengik hívnak minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre!" "Köszönjük a segítségüket... Földlakók." mondja gúnyosan a fomonitoron megjelenő Arridor. "Öröm volt üzenet kötni magukkal." teszi hozzá Kol. "Körpályára állunk a bolygó körül, és felsugározzuk a tulajdonunkat." mondja Arridor vidáman, majd bontja a kapcsolatot. "Sugározzák vissza őket!" szól Janeway. "Próbálok, de a célkereso nem tud szinkronizálni." mondja Kim. "Próbáljon átállni egy oldalsávi szubtérjelre." javasolja Chakotay.

"Most meg mit csinálnak?" kérdezi Kol, mikor vészjelzés szólal meg a siklóban. "Vissza akarnak sugározni a hajójukra." "Csinálj már valamit!" "Pajzsokat maximumra." "Már maximumon vannak!" mondja kétségbeesetten Kol. "Akkor bocsáss ki egy nagyenergiájú gravitonimpulzust. Lássuk, mit szól hozzá a transzporterük."

"Kapitány, a ferengik gravitonimpulzusokat bocsátanak ki. Ez megzavarja a célkeresőt." jelenti Kim, "De ami rosszabb, destabilizálja a wormhole-t!" "Kapitány, a wormhole gravitációs kútja befogta a siklót." mondja Tuvok, "Belesodródna..." "Utánuk, mielőtt összeomlik a wormhole!" szól Janeway. "Kapitány, a bejárat nyílás mozogni kezdett. A ferengik gravitonimpulzusa megváltoztatta a forgásmomentumát." jelenti Kim. "Módosítom a pályát... Túl gyors, ekkora meghajtással nem tudjuk utolérni!" mondja Paris. "Mr. Tuvok, tartalékenergiát a manoverező rendszerbe!" szól Janeway. "Még mindig nem elég." rázza meg a fejét Paris. A wormhole ekkor bezáródik, majd valamivel később néhány másodpercre még kinyílik valamivel odébb. "Mr. Kim, kezdje újra a verteronbombázást, hátha vissza tudjuk hozni még egy kicsit!" szól Janeway. "A ferengik gravitonimpulzusa teljesen kimozdította a szubtér-tengelyből. Most már mindkét vége teljesen kiszámíthatatlanul mozog." rázza meg a fejét Kim. "Lehetőségek?" néz körül Janeway, de csak hallgatás a válasz. "Nincsenek." mondja végül Kim. "Mr. Paris, irány az Alfa Kvadráns, hatos görbület." szól Janeway. "Igenis, kapitány." nyugtázza a parancsot a hadnagy, majd súlyos csend ereszkedik a hídra.

"Nézzétek!" kiált fel Kafar, felpillantva az éjszakai égre, ahol egy hosszan elnyúló halvány fénycsík indul meg a csillagok között, majd vibrálni kezd, végül eltűnik egy felvillanásban, "A szentek hazarepülnek!"

47. Remember - Tudd hát meg

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50203.1. Három napnyira vagyunk az Enara Prime-től, azon utasok céljától, akiket a Pheema rendszerben vettünk fel. A görbületi technológiánknak köszönhetően jelentősen lerövidíthettük a hazavezető útjukat, cserébe pedig bepillantást nyerhettünk energiamegtakarító módszereikbe. De ami még ennél is fontosabb, barátokra leltünk bennük."

"Még nem is járt ott?" kérdezi meglepetten Torres a gépházban, a mellette haladó zöld ruhát viselő, teljesen emberszerű enarai notól. "Nagyon hosszú az út az anyabolygóra, nem tartottam túl fontosnak hogy ellátogassak oda. Egész életemben a pheemai kolónián éltem, azt tekintem otthonomnak." "Ha majd meglátod a Delius szirtet naplementekor, hamar meg fog változni a véleményed." érkezik egy idősebb no. "Igen... Hallottam hogy álomszép." "De van még annál is szebb. Mikor az ember egy esős reggelen a szirt tetején állva figyeli, ahogy az esocseppek szétporlanak a hullámozó tenger fölött." "Tényleg jól hangzik." mondja Torres elmosolyodva. A fiatalabb enarai egy konzolhoz lép, nézegeti egy darabig, majd így szól: "Még mindig nincsenek teljesen szinkronban az általunk beépített rendszerek és az EPS hálózatuk." "Csak nem egészen értem, miért." bólint Torres, "Ellenoriznunk kell az összes érintett rendszert." A fiatal enarai ekkor futólag a nem messze dolgozó Kimre pillant, aki észrevéve a mozdulatot, a nőre mosolyog. "Talán Harry is segíthetne..." jegyzi meg az enarai, mire Torres felkapja a fejét, majd oldalra sandít a zászlós felé, végül így szól: "Biztosan szívesen segítene, csak meg kell kérnie... Harry, idejönne egy pillanatra?" "Persze." pattan fel Kim a konzolja mellől. "Tudna segíteni az átalakított energiacsatolókat átvizsgálásában? Úgy látszik még vannak velük problémák." mondja a fiatal enarai. "Örömmel." bólint Kim. "Akkor ez lesz a holnapi program." bólint Torres. "Ha ez azt jelenti hogy mára végeztünk, mit szólnának egy közös vacsorához?" javasolja Kim. "Nagyon kedves, de azt hiszem én inkább megyek aludni. Biztos vagyok benne hogy a fiatalság nélkülém is boldogul." mondja az idősebb enarai no, sokat mondó pillantást vetve a fiatalabbra, "Jó éjszakát." "Nos, úgy látszik, hárman maradtunk..." állapítja meg Kim. "Tulajdonképpen... Nem is olyan rossz ötlet korábban lefeküdni." tunodik Torres, "Miért nem mennek kettesben?" Kim és a no egymásra mosolyognak, majd elsietnek. "De tényleg, menjenek csak..." mondja Torres a távozók után nézve.

Torres egy halvány sárgás fénnel megvilágított helyiségben fekszik egy ágyon, a környezet alapján nyilvánvalóan nem a Voyager-en. Halk kopogtatás hallatszik valamerről, mire az áttetsző anyagú hálóinget viselő B'Elanna kiugrik az ágyból, átsiet a szomszéd szobába, feltépi az ablakot, és szinte berántja rajta az odakint várakozó fiatalembert: "Hol voltál ilyen sokáig?!" Nem tart sokáig kettejüknek, míg néhány heves csókviáltás közben visszajutnak az ágyig. "Corenna..." kezdené a fiatalember, de B'Elanna csendre inti.

"B'Elanna... B'Elanna, ébredjen!" hallatszik Chakotay hangja. A párnáját magához ölelő Torres szeme felpattan, és B'Elanna meglepetten pillant a fölébe hajló parancsnokra: "Mi van?!" "Húsz perce megkezdődött a szolgálata. Megpróbáltuk hívni, de nem válaszolt." "Azt hiszem... A jelek szerint elaludtam..." néz körül Torres bizonytalan arckifejezéssel, "Sajnálom." "De... Jól érzi magát, ugye?" kérdezi Chakotay aggódalmasan a fürdoszoba felé induló, enyhén kócos hadnagyot. "Persze. Azonnal rendbe szedem magam."

"Már másodszor késik el..." dorgálja Chakotay Torrest, miközben a gépház felé tartanak egy folyosón. "Ledolgozom a kiesést. És még egyszer nem fog elofordulni." "Nem ez az ami zavar, B'Elanna. Ha valami gondja van..." "Jól vagyok!" jelenti ki Torres. "Legalább annyira, mint mikor ragaszkodott ahhoz hogy a törése ellenére is befejezi a hoverball-bajnokságot?" "Tényleg semmi bajom. Egyszerűen csak elkéstem... Azok a fura álmok... Ennyi az egész." "Fura, úgy mint rossz?" kérdezi Chakotay, miközben besietnek a gépházba. "Nem. Épp ellenkezőleg..." "Tehát örömteli

álmodok..." állapítja meg Chakotay, mire Torres felé fordul: "Nem voltak még ilyen érzéki álmaim... És teljesen valóságosnak tunnek." Chakotay alaposan megnézi magának Torrest, majd kajánul elvigyorodva megkérdi: "Egy bizonyos személyről szólnak azok az álmodok?" "Nem olyasvalakiról akit ismer. ... Sot, még én sem ismerem. Csak annyi biztos hogy enarai." "Valamilyik utasunk?" "Nem." tiltakozik vehemensen Torres, "Nem, az álmaimban... Ismerem ot. Sot, azt mondanám, szerelmes vagyok belé. ... És igazság szerint nem is önmagam vagyok az álomban, hanem egy teljesen másik no. Ami bizonyos értelemben... Felszabadító érzés." "Azt elhiszem." bólint vidáman Chakotay, "Vagyis nem kell hivatalos jelentést írnom az ismétlődő elalvásai miatt?" "Ha bárkinek egy szót is el mer mondani ebből..." "Tudom, kitépi s szívemet, és elrakja a gyűjteményébe." bólogat Chakotay, "Bízhat bennem. A titka nálam jó kezekben van."

"És tényleg nem tudja miről lehet szó?" kérdezi az elegáns öltözékben feszítő Kim a hasonlóan öltözött Parist, mikor kilépnek a liftből. "Csak annyit tudok hogy Neelix egész délután ezen dolgozott mint a megszállott. Még engem se engedett be hogy nassoljak valamit." von vállat Paris, mikor megállnak a kaszinó bejárata előtt. Az ajtó kinyílik előttük, és a két jó barát meglepetten kukucskál be a teljesen átalakított helyiségbe. Az asztalokat alacsonyabbra cserélték, a székek eltűntették, helyettük színes párnák hevernek a földön, az ablakokat fényes szövetből készült függönyök keretezik, és mindenfelé Parisékhöz hasonlóan öltözött legénységi tagok és enaraiak beszélgetnek halkán. "Üdvözlöm önöket Edarában..." kerül elő Neelix a konyha felől, egy tálcával a kezében. A talaxiai ugyan szokásos ruháinak egyikét viseli, de erre az alkalomra azt választotta, amely a leginkább hasonlít az enarai módhoz. "Nagyon... Színpompás..." néz körül Paris. "A díszítés, a zene, a menü... Minden valódi enarai." büszkélkedik Neelix. "De hol vannak a székek?" kérdezi Kim. "Az enaraiak nem használnak olyasmit. Párna viszont van elég." "Egy kicsit mintha hideg lenne erre felé, nem?" jegyzi meg Paris. "Talán valóban hűvösebb van mint általában, de az enaraiak számára pontosan megfelelő." magyarázza Neelix. A no, akivel előző nap Kim és Torres együtt dolgoztak a gépházban, felfigyel a zászlósra, és integetve magához hívja. Kim átvág a helyiségben, és csak akkor veszi észre a fehér nadrágkosztümöt viselő, kibontott hajú Janewayt, mikor leül az ot magához hívó no mellé. A kapitány egy középkorú enarai férfi mellett ül, aki egy érdekes hangú elektronikus hangszeren játszik. "Ez igazán szép volt..." mondja Kathryn, mikor az enarai befejezi a zenélést. "Mirellnek köszönje. O szerezte a zenét." pillant a férfi a szintén a gépteremből ismert idosebb no felé. "Szeretem a zenét, és mindig is sajnáltam hogy nem tanultam meg valamilyen hangszeren játszani." mondja Janeway. "Ebben szívesen a segítségére lennék." mondja a férfi, átnyújtva a hangszert Kathrynnek. "Azt hiszem, találni fogok rá néhány szabad órát." mondja Kathryn, majd a nem messze, egyenes derékkal üldögélő Tuvokra pillant, és kezét a hangszer vezérlogómbja fölé helyezve megpróbálkozik a dologgal. Az enarai férfi eközben a háta mögött áll, és tenyerét Janeway tarkója mögé tartja. Valószínűleg valamilyen módon ennek tudható be hogy Janeway úgy játszik az ismeretlen hangszeren, mintha gyerekkora óta ezzel foglalkozna. Ám a kapitány hirtelen összezerzen, és Tuvok is aggodalmas pillantással pattan fel ültéből: "Kapitány...?" "Semmi baj." "Remélem nem értettem félre az iránti vágyát hogy szeretne osztozni zenei tudásomban..." mondja az enarai. "Csak arra nem számítottam hogy ennyire közvetlen módon fogja ezt átadni. Az érzés fölöttébb... Magával ragadó volt." "Borzasztóan sajnálom, kapitány. Ha tudtam volna hogy nincsenek tudatában telepátikus képességeinknek, eszembe sem jutott volna kérdés nélkül kapcsolatot létesíteni önnel." mondja a férfi sajnálkozva. "Meg akart ajándékozni... És amit kaptam, csodálatos volt." sóhajt Kathryn, majd visszaadja a hangszert az enarainak. "Tehát a képességük lehetővé teszi hogy a tudásukat továbbítsák egy másik agyba." állapítja meg Tuvok. "Pontosan. Minden tapasztalatunkat megoszthatjuk bárkivel, egy telepátikus kapcsolat során." "Emlékeztem a leckékre, és a számtalan órányi gyakorlásra... Azok az ön emlékei voltak?" kérdezi Janeway, mire az enarai bólint. "Érdekes." bólogat egykedvűen Tuvok is, mire Janeway megbámulja: "Figyelemre méltó!"

Mindeközben Chakotay a kiadópultnál álldogál, és a korábbi, Neelixel kapcsolatos tapasztalatokra építve egy fényes golyócskát vizsgálgat gyanakvóan, nem tudván eldönteni hogy ez is a menü része, vagy valami egészen más célt szolgál. Neelix hamarosan elokerül a konyha felől, kivesz két golyót a tából amiben úgy egy tucatnyi lehet belőlük, és így szól: "Görgetse őket egy kicsit a tenyerei között, és íme... Máris tiszták és fertőtlenítettek a kezei. ... Az enaraiak sokat adnak a higiéniára. ... Hmm... Torres hadnagyot még nem is láttam ma este. Lehet hogy megint hosszú muszakot vállalt a gépházban?" "Szerintem inkább korán lefeküdt..." jegyzi meg Chakotay körülnézve.

"Persze hogy nem akarom megszabni kivel barátkozz..." mondja a középkorú enarai férfi a valaki más életét álmódó Torresnek, aki épp az álombeli szobájában rak rendet, "De azt hiszem te is ugyanannyira belátod hogy néhányan... Nem annyira megfelelő barátok." "Például Dathan?" fordul Torres a férfi felé. "Igen... Megígérted hogy nem találkozol vele többet. De azt hallottam, hogy nemrég beszéltek egymással." "Az utcán találkoztunk. Kerültem volna ki?!" "Corenna... Én csak a legjobbat akarom mindkettőtöknek. De te az ilyen húzásokkal csak felbátorítod, és ez nem valami tisztességes lépés, nem?" "Az nem tisztességes hogy úgy bánsz vele mint az összes többivel. De o más! És erre te is hamar rájössz ha hajlandó lennél szóba állni vele." "Ez az amit annyira szeretek benned. Az együttérzésed, az önfeláldozásod... De még fiatal vagy, nem tapasztaltad hogy vannak, akik kihasználják ezt az együttérzést. Szeretném ha megígérnéd hogy nem állsz szóba vele ha újra találkoztok. Remélem elég világos voltam." "Az." bólint ridegen Torres. A férfi hamarosan távozik, Torres pedig, miután kivárt néhány pillanatot, halkán így szól: "Elment..." A szomszédos, elfüggönyözött bejáratú helyiségből az éjszakai fiatalember bújik elő, és Torreshez siet: "Jobb ha most felszívódom." "Hamarosan elmegy dolgozni. Annyit igazán várhatnál." Most, hogy Torres és Dathan nappali öltözkében állnak egymással szemben, a köztük feszülő ellentét egy részére fény derül. A fiatalember egyszerű, viseltes szövetruhát hord, Torresen pedig tompán fénylo, elegáns kék borkosztüm van, amiből arra lehet következtetni hogy az itteni társadalomnak nem ugyanazon rétegéhez tartoznak. "Tudod, az iméntiek... Csak tovább bátorítottak..." jegyzi meg Dathan. "Tényleg?! ... Hát reméltem is." mondja erre Torres. Dathan csókolgatni kezdi, ám Torres hirtelen döbönt arccal eltolja magától. A fiatalember bore mintha felégett volna, vörös sebek borítják az arcát és kezeit. Torres riadtan húzódik el tőle: "Ne... Nem!" "Nem...!" ül fel Torres az ágyában, és eltart neki néhány pillanatig míg tudatosul benne hogy az iméntieket csak álmodta.

"Az elsodleges EPS hálózat átalakítása megtörtént." nyújt át Torres egy jegyzetfüzetet Chakotay irodaként is szolgáló kabinjában a parancsnoknak, "Most a tartalék rendszerek következnek." "Elkészülnek vele mielőtt kitesszük az enaraiakat?" "Igen. Lehet hogy kissé meg kell nyújtanunk a muszakokat, de a maradék két nap elég kell hogy legyen." bólogat Torres, majd egyik lábáról a másikra állva várakozik Chakotay dolgozóasztala előtt. "Nyomja még valami a szívét?" kérdezi a parancsnok fel sem nézve. "Az álmok, amikről már meséltem... Ahh... Egyre különösebbek lesznek." "Hogy értve?" "A múlt éjjel... Éppen az álombeli szeretommal csókolóztam, amikor hirtelen... Egyszer csak halott volt. Megégett." "B'Elanna..." áll fel Chakotay az asztal mögül. "Ez nem egy egyszerű szerelmi történet." rázza meg a fejét Torres, "Vonzódom ahhoz a férfihoz, az apám viszont a kapcsolat ellen van, ezért titokban találkozunk. ... Olyan érzésem van mintha minden egyes álom egy újabb részt tárna fel egy történetből!" "Úgy hangzik mint egy holo-regény." jegyzi meg Chakotay. "Olyan mintha valóban megtörténne! Sem fizikailag, sem érzelmi síkon nem érzek különbséget a valódi léttől. Soha nem voltak még ilyen álmaim ezelőtt." "Aligha lehet véletlen hogy ez épp akkor történik meg, mikor telepaták vannak a hajón." "Szerintem sem. Jó lenne többet tudni arról, mire képesek az enaraiak." bólint Torres. "Kérdezze meg erről a barátját. Én pedig beszélek Janeway kapitánnyal. Jobb ha mindenről tud a vendégeinkkel kapcsolatban." "Én is így látom." ért egyet Torres.

Torres a gépház felé siet egy folyosón, ám egyszer csak fejét felkapva megtorpan. A Voyager szertefoszlik körülötte, és valahol egészen máshol találja magát.

"Egyszer én is ott álltam, ahol most önök." mondja Corenna apja egy szónoki emelvényről, egy impozáns épület előtt, "A csillagközi kutatómunka küszöbén. Fontos lépés volt ez a népünk számára, és büszke vagyok hogy részt vehettem benne." Torres az emelvény előtt áll, több hasonló öltözetet viselő enarai között. "Ma pedig készen állunk arra hogy újabb lépést tegyünk előre a terraformálás terén, lehetővé téve ezzel a terjeszkedést és kolonizációt. És ehhez önök fogják elokészíteni az utat. ... Néhányan ellenezni fogják majd ezeket a lépéseket. De ne hagyják hogy a düh és nemtörődömség hangjai elbátortalanítsák magukat. Foglaltassák el az önöket megillető helyet, mint egy új korszak vezetői. Enara jövoje az önök kezében van." A hallgatóság tapsban tör ki, majd mikor újra csend lesz, a férfi folytatja: "Ma azon fiatalok előtt tisztelgünk, akik a jövőbe vetett hitünket testesítik meg. Nagy örömmel nyújtom át az első kitüntetést lányomnak... Corenna..." Torres az emelvényhez megy, Corenna apja pedig a nyakába akaszt egy kis medált, majd kezét fog vele: "Büszke vagyok rád." Az ünnepség végén Torres gondolataiba merülve elhúzódik egy oszlopos árkád félhomályába, onnan figyel a szétszéledő tömeget. "Jól áll neked..." szól egy hang a sötétből, mire Torres arrafelé fordul. "Te meg mit keresel itt?" kérdezi meglepetten, mikor Dathant pillantja meg. "A mai nap fontos a számokra. Itt akartam lenni." mondja a fiatalember, kijebb húzódva az árnyékból. "Örülök hogy eljöttél. ... Ezzel a kitüntetéssel már lesz esélyem bejutni a kiképzőközpontba. Lehet hogy már egy éven belül..." "Tényleg örülök neki." mondja Dathan, szomorúsággal a hangjában. "Talán te is megpróbálkozhatnál a felvételi vizsgával." "Képtelenség. Én nem mehetek a központba." "Semmi sem lehetetlen. Ha az ember a fejébe vesz valamit... Azt akarom hogy együtt legyünk." "Szeretlek, Corenna... Csak... Annyira zavaró. Szinte elviselhetetlen távol lennem toled." "Én is így érzem." "Bár megölelhetnék." "Mi lenne ha megtehetnéd?" kérdezi Torres. Ekkor megkondul egy harang, és mozgolódás kezdődik a környéken. "Este találkozunk..." lódul meg Dathan, de Torres utána szól: "Nem. Apám estére vendégeket hívott." "Akkor holnap este." "Igen... Holnap." bólint Torres. Dathan elsiet egy csoport felé, akiket éppen egy hivatalosnak kinéző csoport vizsgál át valamilyen muszerekkel, mielőtt átengednék őket egy átjárón. Mikor az utolsónak érkező Dathan is áthalad, az átjárót lezáró vaskos kapu szárnyai becsukódnak.

"B'Elanna, hall engem?" hajol Kes a földön heverő mozdulatlan Torres fölé, majd hogy nem kap választ, megérinti kommunikátorát: "Kes hívja a gyengélkedőt: orvosi vészhelyzet!" A Doktor egy orvos muszert mozgat az egyik vizsgálóasztalon fekvő Torres feje körül. A hadnagy szeme hirtelen felpattan, és Torres félreütve a hologram kezét, villámgyorsan felül. "Örülök hogy felébredt." jegyzi meg a Doktor, miközben a hadnagy zavartan nézelődik: "Mi történt?" "A gépháztól nem messze egy folyosón találtam meg, eszméletlenül." mondja Kes. "Már megint álmodtam..." emlékszik vissza Torres. "Az idegrendszeri letapogatás alapján azt kell mondjam, nem álmodott." jelenti ki a Doktor, "Minden jel arra mutat hogy emlékeket élt át. Még pontosabban, beültetett emlékeket." "Beültetett? Az enaraiaktól?" kérdezi Torres. "Minden jel erre utal." bólint a Doktor. "Az én velük kapcsolatos telepatikus élményem egészen más jellegű volt." jegyzi meg Janeway, aki mindeddig csendben hallgatta a beszélgetést, "Brell mögöttem állt, mikor átadta az emlékeit. Az ön közelében voltak enaraiak, mikor azokat az álmokat látta?" "Nem, mindig egyedül voltam." rázza meg a fejét Torres. "De mindig aludt, vagy eszméletlen volt. És az emlékek élénk álmokként jelentkeztek..." summázza a helyzetet Janeway. "Torres hadnagy esetében az emlékeket a tudatalattiba helyezték." mutat rá a Doktor, "És csak akkor aktiválódnak, mikor a tudata inaktívvá válik." "De miért vesztette el az eszméletét?" kérdezi Kes. "A beültetett emlékmintázatok nem teljesen összeférhetők a természetes idegi mintázatokkal. A dolog okozott is néhány apróbb idegi károsodást, amiket megszüntettem." magyarázza a Doktor. "Elofordulhatnak további károsodások?" kérdezi aggodalmasan Janeway. "Ez a szerkezet..." mutat fel a Doktor egy kis korongot, "Felügyelni fogja az idegi aktivitását, és blokkolja az idegen emlékeket." "Vagyis nem fogok róluk többet álmodni?" kérdezi Torres. "Igen. hiszen ez a cél." bólint a Doktor, de mikor Torres fejére rögzítené a

korongot, a hadnagy elhúzódik. "Mi baja van?" kérdezi Kes. "Ha nem lesz több olyan álmom, nem fogom megtudni, mi történt azokkal az emberekkel. ... Úgy értem... Az a no, Coreenna... Érzem amit o érez, és jelenleg nagyon össze van zavarodva. Nem tudja melyik oldalhoz kellene csatlakoznia, és nem tudom... Tudja, mit tegyen." "A kíváncsiságának kielégítése nem hinném hogy megéri egy agykárosodás megkockáztatását, hadnagy." jegyzi meg a Doktor. Torres nagyot sóhajtva megadja magát, a Doktor pedig a bal füle mögé illeszti a szerkezetet. "A következő két napra szabadságolom." szól Janeway, "Használja ki, és pihenjen. Én pedig beszélek Brelllel. Kiderítjük mi folyik itt." "Önnel tarthatok? Nyugodtabb lennék ha kaphatnék néhány választ." mondja Torres, mire Janeway beleegyezően bólint.

"Elképzelhetetlennek tartom hogy bárki is közülünk szándékosan ilyet tenne..." mondja a készenléti helyiségbe fel s alá járkáló Brell. "Ha jól emlékszem, ön is tett ilyesmit a közelmúltban." jegyzi meg Tuvok. "Elismerem, de az egy félreértésnek volt köszönhető." pillant Brell bocsánatkéren Janewayre, "De megvannak az etikai szabályaink, amiket szigorúan betartunk." "Ezt nem is akarom kétségbe vonni. De azt ki akarjuk deríteni, hogyan történt ami történt." mondja a kapitány. "Elofordul néha hogy érzékenyebb lényeket befolyásol az a gyenge telepatikus mezo amit mi gerjesztünk, de az nem szokott ilyen intenzitású jelenségeket okozni..." mondja Brell Torres felé fordulva, "Mint amelyekről a hadnagy beszámolt." "Emlékekről van szó. Legalábbis a Doktor ezt gyanítja." mutat rá Janeway. "Elképzelhető." bólint Brell, "Lehetséges hogy érzékel gondolatfoszlányokat, emlékfelvillanásokat a hajón tartóz összes enaraitól. Elég szörnyű érzés lehet... Lehet hogy az agya védekezésképpen próbálta összerendezni ezeket a felvillanásokat egy történeté." "Vagyis csak kitaláltam az egészet?" kérdezi dühösen Torres. "Nem, dehogy. Amit tapasztalt, annak sok eleme valakiknek az emlékei közül való. Be kell valljam, ifjúkoromban én is bemásztam néhány hálószoobaablakon... Említett egy bizonyos kitüntetést is. Néhányan éltünk már abban a korban. ... Látja, valószínűleg mindenki hozzátett egy kicsit ahhoz a történethez, amit ön átélt." "Vagyis amire emlékszem, az abban a formában soha nem történt meg?" kérdezi Torres. "Fölöttébb valószínűtlen." bólint Brell. Torres nem tunik túl elégedettnek a válasszal. "Köszönjük a segítségét Brell." mondja Janeway. "Sajnálom hogy csak ennyit tehettem. Minden rosszat sajnálok, amit jelenlétünk okozott." mondja az enarai felállva. "Szerencsére úrrá lettünk a probléma fölött. A Doktornak sikerült elnyomnia az emlékeket." mondja Janeway. "Ezt örömmel hallom." szól Brell, majd távozik. "A magyarázata elfogadhatónak hangzik." jelenti ki Tuvok, miután az enarai távozott. "B'Elanna?" fordul Janeway az ablakon kibámuló hadnagy felé. "Nem is tudom..." fordul vissza Torres, "Azok az álmok annyira valóságosak... De talán igaza van." "Nincs okunk arra hogy valami titokzatos ügyletet gyanítsunk a dolog mögött. az enaraiak mindeddig nyíltan és becsületesen viselkedtek." mutat rá Janeway, "Közvetlen veszély nem fenyeget, holnap pedig búcsút mondunk nekik. És azzal a probléma magától megoldódik." "De azért folytatni szándékszik a vizsgálatot." állapítja meg Tuvok. "Mikor is tettem utoljára olyasvalamit, amivel sikerült meglepnem?" pillant rá Janeway. "Osztom az aggodalmát, kapitány." bólint a vulcani, "Még nem zárhatjuk ki a szándékosság lehetőségét." "Szeretnék még néhány enarait megkérdezni a dologról." mondja Janeway. "Beszélek Jessnnel és Mirellel." ajánlja Torres, "Úgyis velük dolgozom együtt a gépházban." "Ön már épp eleget tett, B'Elanna. Inkább pihenjen." "De..." "Inkább maradjon távol ettől az ügytől, majd mi utánanézzünk a dolognak."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50211.4. Közeledünk az Enarához, és egy búcsúestélyt készítünk elo a vendégeinknek. Mindent megtettek azért hogy megvilágítsák előttünk telepatikus képességük mibenlétét, de még mindig rejtély hogy miért gyakoroltak ilyen eros hatást Torres hadnagyra."

Torres gondterhelten járkál a kabinjában, majd megáll az ágya mellett. Egy darabig töpreng, majd kikapcsolja, és eltávolítja a Doktortól kapott szerkezetet, végül kényelmesen elhelyezkedve az ágyon megpróbálja felidézni az enaraiaktól kapott emlékeket.

Corenna szobájába érkezik, néhány pillanattal apja érkezése előtt. "Corenna, kész vagy? Jól fog sikerülni, és én is melletted leszek." áll meg mögötte Corenna apja. "Szabad akaratokból csinálják, ugye? Ok is menni akarnak..." "Persze. Bár eléggé érthetetlen hogy mi hajtja őket. Még gondolkodni sem úgy gondolkodnak mint mi. ... Mit kezdünk olyan alakokkal akik mindent elutasítanak, még a legalapvetőbb technológiát is? Akik lehetségesnek tartják az életet kommunikációs hálózat, és mikrofúziós generátorok nélkül?" "Ha így akarnak élni, miért nem hagyjuk?" kérdezi Torres.

"Dehogynem hagyjuk. Ezért segítünk neki a kitelepedésben. Ott aztán úgy élnek, ahogy jólesik nekik." "Itt is megtehetnék... A falukban." "Nem mondanád ezt ha láttad volna hogy élnek azokban a falvakban. ... Még sugártisztítók sincsenek amikkel sterilizálhatnák a kezüket evés előtt. Kész csoda hogy még nem vitte el őket valami járvány." "Tehát veszélyes az ha itt élnek közöttünk?"

"Igen az. És épp elég ideig turtük meg őket. De azt hiszem mostanra már nekik is nyilvánvalóvá vált hogy jobb ha valahol máshol élnek." "Néhányan szívesen maradnának." "Mindig vannak akik ellenzik a változást, még annak tudatában is hogy az a legjobb a számukra. ... De amint megtudják hogy a barátaik, a családjuk boldogan él az új kolónián, ok is menni akarnak majd."

Valamivel később Torres, néhány hasonló öltözetű társával, és fekete ruhás, komor tekintetű biztonságiakkal együtt a kitelepítésre kijelöltek a város többi részétől elválasztó kapunál van, és az egyesével átengedett enaraiak személyazonosságát ellenőrzik. "Kérem... Mi történik velünk?" kérdezi egy kétségbeesett nő, megállva Torres mellett. "A magukhoz hasonlókkal együtt egy olyan helyre utaznak ahol az elveik szerint élhetnek, és sokkal boldogabbak lesznek." mondja Torres nem túl nagy meggyozódéssel. "Megmondaná hogy..." kérdezné a nő, de egy or elrángatja Torres közeléből. A kapunál álló örök Corenna barátjának nevét kiáltják, de senki nem jelentkezik. Emiatt kisebb felfordulás támad, és míg néhány or Dathan keresésére indul, Corenna apja Torreshez siet: "Hol van?!" "Talán nem gondolta hogy ő is sorra kerül." "Figyelmeztetted?! Elmondtad neki hogy rajta van a listán?!" "Még csak nem is tudtam róla! ... Te hoztad előbbre, ugye?! Hogy ne találkozassunk többet!" A kapu felől ekkor kiáltozás hallatszik, és egy férfi tör utat magának az örök között, valami hosszúkás tárgyakat cipelve. Menekülés közben egyenesen beleszalad Torresbe, aki felszakadt arccal a földre zuhan.

B'Elanna tenyerét az arcára szorítva ébred a kabinjában. Miután úgy-ahogy összeszedte magát, így szól: "Számítógép, Kutassa fel Jora Mirellt!" "Jora Mirell jelenleg a kabinjában tartózkodik." érkezik a válasz, mire Torres útnak indul.

Az enarai kabinja előtt megállva csenget, majd hogy nem kap választ, dörömbölni kezd, végül a főmérnöki hozzáférési kóddal kinyitja az ajtót. Az idosebb enarai not a padlón fekvő találja meg. Odasiet hozzá, és óvatosan megfordítja. Az enarai eszméletén van, de nagyon gyenge. "Elviszem a gyengélkedőbe..." "Ne! Még át kell adnom a történet végét..." mondja halkán a nő. "Maga Corenna..." ismeri fel Torres, megpillantva a nő arcán húzódó, régi sebhelyet, "És ezek a személyes emlékei. ... Miért adja nekem őket?" "Mert maga nem fogja elhallgatni az igazságot. Mint ahogy mi tesszük... De én már nem bírom tovább. Ok pedig rájöttek, mit csinálok." "Ezt hogy érti?" "Ne hagyja hogy az emlékeim velem haljanak. Ígérje meg..." "Ezt egyáltalán nem értem..." rázza meg a fejét Torres, de Mirell nem válaszol, inkább megragadja Torrest a tarkójánál fogva, és magához rántja.

B'Elanna Corenna szobájában eszmél fel, amint épp azon a különleges enarai hangszeren játszik, amit Brell is használt a kaszinóban. Az ablak felől érkező kopogtatás hallatán abbahagyja a zenélést, majd az ablakhoz oson. "Az apám itthon van! Ha meghall bennünket..." mondja az ablakon beugró Dathannak. "Mi történt?" kérdezi a fiatalember, szemügyre véve a Torres arcán éktelenkedő sebet. "Az egyik barátod megpróbált kitörni a kitelepítés során. ... Te is rajta vagy a listán, hol voltál?!" "A többiek elrejtettek. Ma éjjel végleg eltűnünk. Gyere velem... Corenna, ez az egyetlen lehetőség arra hogy együtt legyünk." "Azt akarod hogy hagyjam itt a családomat, adjam fel a karrieremet?" "Igen. Ami itt folyik, az igazságtalan! Nem vehetsz részt benne!" "De hát csak egy kitelepítés..." "Annál sokkal több van a háttérben! A nagybátyám családját két hónapja telepítették ki, azóta semmit nem hallottunk felőlük! Senki, akit ismerek, semmiféle módon nem üzent arról az új kolóniáról, ahová

állítólag elvitték őket!" "Annak sok oka lehet..." "Terjednek a pletykák... Hogy a szállítóhajók nem mennek sehová, az utasokat egy hováillanással elpárologtatják. már ezeket öltek meg, de mindenki velük végezni akarnak!" "Ez nevetséges! Senkit sem ölnek meg! Az apám azt mondta..." "Az apád a szemedbe hazudik! ... Sajnálom... Döntened kell, nem hiszhetsz egyszerre mindkettennek. ... Vagy neki van igaza, és soha nem láthatsz többé, vagy nekem, és akkor te is részese vagy egy borzalmas bűnténynek." "Nem... az apám jó ember!" "Megmutathatom hogyan hajtanak össze bennünket erre az 'önkéntes' kitelepedésre, ahogy a katonák kezelnek bennünket... Tudom hogy nehéz elhinni, de el kell hinned! Kérlek! Hadd mutassam..." Az ajtó felől kopogtatás hallatszik, majd Corenna apjának hangja: "Corenna?" Torres áttaszítja Dathant egy másik helyiségbe, majd beengedi az apját: "Éppen gyakoroltam." "Tudom hogy elég tehetséges vagy ahhoz hogy zenész legyél. ... Hogy vagy?" kérdezi Corenna apja, szemügyre véve a sérülést. "Már sokkal jobban." "Ne is törödj vele. Annak a fickónak elment az esze. Semmi oka nem volt rá hogy megtámadjon." "Talán ő úgy gondolta, van rá oka. Lehet hogy félt." "Hmm... Tudom hogy azok az alakok nyugtalanító pletykákat terjesztenek... Gondolom tole is hallottál párat. ... Tudod, nagyon jellemző rájuk hogy úgy tesznek, mintha nem akarnának ellenállni. Nem akarnak ártani senkinek. Közben pedig szép csendben terjesztik a hazugságaikat. És sokan el is hiszik ezeket a sületlenségeket." "Ha így van, miért teszik?" "Mert beteges elképzeléseik vannak a szabályokkal való szembehelyezkedésről. szerintük minden eszközzel harcolhatnak ellenünk. Megpróbálják lehetetlenné tenni a munkánkat, azzal hogy kétséget ébresztenek a többiekben, zavart keltenek. ... Nézz csak magadra, hiszen rád is milyen hatással voltak." "De amit mondanak... Az borzalmas." "Igen. Olyannyira, hogy egyáltalán nem is hihető. Corenna... Gondolj csak bele. Egy titkos összeesküvés, aminek az a célja hogy kiirtsa a lakosságot?! Szervezett gyilkosság, ilyen borzalmas módon? Hát el tudnád képzelni hogy ezt csak úgy meg lehet csinálni?" Torres elbizonytalanodva nézi az apját: "Nem..." "Persze hogy nem! ... Tudom, nehéz elhinni hogy ez valóban csak hazugság, de éppen ez a céljuk! Minél hihetlenebb, annál nagyobb hatása van. Ezek az emberek semmit nem tudnak, de mindent összehordanak hogy elérjék amit akarnak. ... Pontosan úgy mint az a Dathan. ... Ugye sokszor mondta hogy szeret? ... Hát nem így van. Ezzel akart a bizalmadba férközni. De nem te voltál az egyetlen. Láttam együtt más korodbeli lányokkal is. ... Kérte hogy bízz benne? Megpróbált a saját néped ellen uszítani? A családod ellen..." Torres könnyeivel küszködve bólint. "Szörnyűség. Nem csoda hogy elbizonytalanodtál. De most már tudod, milyenek ezek valójában." Torres arcvonásai megkeményednek, majd a másik helyiség felé fordul, ahol Dathant elrejtette. Az apja eléri a pillantását, és megindul a másik szoba irányába. Rövid dulakodás zajai hallatszanak, majd Corenna apja, és Dathan bukkannak elő. A férfi futólag Torresre pillant, miközben a kijárat felé taszigálja Dathant.

Valamivel később Torres már egy téren van, ahol Dathant, és a délután folyamán a gyűjtőből kitört másik férfit épp egy-egy oszlophoz láncolják, az átkozódó tömeg nagy meglepedésére. "Ezek a bűnözők egyre növekvő fenyegetést jelentenek az enarai társadalomra!" kiabálja Corenna apja, "Ezért meg kell védenünk tőlük az öntudatos polgárokat! ... Az a megbüntetésükkel egyértelműen hozzájuk a többiek tudtára, hogy megvédjük magunkat, és elveinket az a felforgató eszméitől!" Corenna apja ezzel odaint az oszlopok mögött álló katonáknak, akik működésbe hoznak egy berendezést. A két oszlop lilás fénnel felizzik, a hozzájuk láncolt testeket hasonló színu aura burkolja be. A fény néhány pillanat múlva kialszik, a két enarai pedig összeégve, holtan lóg az oszlopokon. "Halál! Halál! Halál!" kántálja a tömeg, végül a kifejezésten arcú Torres is csatlakozik hozzájuk.

"Miért vitték el őket?" kérdezi egy nyolcévesforma gyerek néhány társával, a napsütötte téren feszes tartásban álló karcsú, fekete egyenruhás alaktól. "Mert nem akartak együtt élni velünk, többiekkel." mondja okító hangnemben a kitelepítők egyenruháját viselő Torres/Corenna. "Miért nem?" "Nekik furcsa elképzeléseik voltak arról, hogyan kellene élnünk. Nem akartak tanulni, elvetették a technikát amit felajánlottunk nekik. Végül úgy határoztak hogy inkább másol élnek, úgy ahogy ők akarnak. Mi

pedig lehetővé tettük a számukra. Azonban sajnos nem tudtak gondoskodni magukról... Folyton harcban álltak egymással, súlyos betegségek tizedelték őket." "És végül mind meghaltak." mondja egy kislány a Torres körül álló gyerekseregből, áhítattal bámulva a fekete egyenruhás hatalmasságot. "Kipusztították magukat." bólint Torres méltóságteljesen, "Szomorú dolog volt. De... Tanulhatunk a hibáikból. Ezt jelképezi ez a kapu is. ... Nem szabad ellenállni, a múlt felé fordulni, mint ahogy ok tették." "Észben fogjuk tartani." mondják a gyerekek kórusban. "Ebben biztos vagyok." bólint Torres, majd terelgetni kezdi őket egy közeli épület felé.

B'Elanna a földön heverve tér vissza a Voyager valóságába, nem messze a mozdulatlan Mirelltől. Ellenorzi az idős enarai pulzusát, majd kezét visszahúzza sokáig kuporog a súlyos terhétől a halál által megszabadított nő mellett.

"Szeretnék belekontárkodni a szokásaikba." mondja Brell, vidáman Janewayre pillantva, kezében egy pohár itallal, "Úgy értem, pohárköszöntőt szeretnék mondani. ... Janeway kapitányra, és nagyszerű legénységére! Köszönjük hogy hazahoztak minket. Itt jó barátok fogják visszavárni önöket." A legközelebb álló Janeway és Chakotay mosolyogva fogadják a köszönetet. Az étkező távolabbi ajtaja kinyílik, és Torres ront be rajta. Átvág a tömegben, majd Brell előtt megállva egyetlen szót vet oda az enarainak, dühtől szikrázó szemmel: "Gyilkos!" "Hadrnagy..." próbálja meg Janeway félrevonni Torrest, de az kisiklik a kezéből. "Megpróbálták eltitkolni mit tettek, de mindent tudok! Mindent láttam! A kitelepítést, a kivégzéseket, azok elnyomását akiknek annyi a bűnük hogy másként gondolkodnak!" "Ez fölöttébb zavaró, kapitány. Talán ha szűkebb körben..." pillant Brell Janewayre, aki idközben meggondolta magát, már nem próbálja visszafogni Torrest. "Nem! Mindig is ez volt a kedvelt módszerük! Eltitkolni az igazságot, remélve hogy az érintettek szép lassan megfeledkeznek majd róla! ... kérem!" fordul Torres Janeway felé, "Itt az ideje hogy mindenki megtudja!" "Itt az ideje hogy legalább én megtudjam, mirol is van szó." mutat rá Janeway. "Az álmaim... Jora Mirell emlékei voltak. "Mikor mindannyian sokkal fiatalabbak voltak, volt egy magukat 'Visszanézók'-nek nevező csoport! Szerettek volna másképp, más értékrenddel élni. De ma... Ma már nem léteznek. Igazam van?!" mered vádlón Torres a jelenlévő enaraiakra, "Mert kiirtották őket!" "Ezek a vádak teljességgel alaptalanok." jelenti ki Brell. "Egész életükben igyekeztek eltitkolni... Aztán rájött, hogy valaki tovább akarja adni nekem az emlékeit... Kihasz... Kihaszalt engem hogy megtudja ki az! Aztán egyszeruen megölte!" kiabálja Torres dühtől el-elcsukló hangon, "De tudja, elkésett! Corennának sikerült átadnia nekem a történetét, mielőtt eltávozott!" "Corenna Mirell meghalt?" kérdezi Brell. "Be tudja bizonyítani hogy megölték?" kérdezi Chakotay. "Nem. Úgy intézte hogy természetes halálnak látszon." "Tudnia kell..." lép közelebb Tuvok, "Hogy tegnap beszéltem Jora Mirellel. Kérdeztem ot az ön által átélte emlékekről is, azt állította hogy semmit nem tud róluk." "Persze hogy azt állította! Jó oka volt félténi az életét..." "Nem... Hazudik! Az enaraiak soha nem tennének ilyet. Elképzelhetetlen!" mondja az a fiatal nő akivel Torres együtt dolgozott a gépteremben. "Ez az igazság! Tudom hogy hihetetlenül hangzik, éppen ez volt az egésznek az alapja! Pontosan így tervezték!" "Ismerem B'Elannát, és megbízom benne. Ártani nem árt ha meghallgatjuk." mondja Kim, "Meg kellene hallgatnunk." "Senki sem mondja hogy hazudik, hadnagy." rázza meg a fejét Brell, Torreshez intézve szavait, "Jora Mirell már régóta betegeskedett. Az emlékei lehet hogy összekeveredtek, és az ön képzelete volt az ami kiszínezte a tole származó emlékfoszlányokat, valamivel ami az ön életében történt." "Nem..." rázza meg a fejét Torres, "Tudom, egyszerűbb azt hinni hogy megörültem. Vagy hallucináltam. De az a nő megosztotta velem az egész életét. A személyiségét! Jelen voltam élete minden egyes pillanatánál! Akkor is, mikor végül elfogadta hogy minden rendben van így! Mikor elárulta azt akit szeretett, és végül csatlakozott a mészárosokhoz. Mert végül már ő is hitte hogy mindez az enarai társadalom érdekében történik. Megmutatott mindent. Nem kért bocsánatot, feloldozást! ... Csak megmutatta az igazságot. ... Végül elismerte hogy amit tett, helytelen volt. ... És a jelek szerint ez több mint amit maguktól elvárhatok!" pillant Torres undorodva Brellre. "Azt hiszem itt az ideje felkészülni a távozásra, kapitány." mondja Brell, mire Janeway komor arccal bólint. Az enaraiak távoznak, a

kaptány pedig Torreshez lép: "Beszélék a Doktorral. Egy óra múlva várom a készenléti helyiségben."

"Tudom, uralkodnom kellett volna magamon, nem lett volna szabad úgy berontani a kaszinóba." mondja a készenléti helyiségben járkáló Torres, "De túlságosan dühös voltam ahhoz hogy tisztán tudjak gondolkodni. ... Elismerem, nem az első eset, de ha látta volna amit én láttam..." "Talán és is így reagáltam volna." pillant fel az ablakok alatti kanapéről Janeway. "Hisz nekem..." mondja Torres, úgy hogy az kérdésként, de kijelentésként is hangozhat. "Abban hiszek hogy valódi emlékeket tapasztalt." "Akkor valamit tennünk kell. Nyilvánosságra kell hozni!" "Nemrég megpróbálta. De senki sem akarta hallani." "Akkor bizonyítékokat kell találnunk. Engedje meg hogy lemenjek a bolygóra. Kell hogy legyen valami bizonyíték ami alátámasztja az igazságot! ... Talán vannak mások is, olyanok mint Corenna, akik hajlandók elmondani az igazságot." "Bármit tettek is az enariaiak... Nem a mi dolgunk ítélkezni fölöttük. Ha el akarják titkolni a történelmük egy jelentős időszakát, az az ő dolguk. Akár jónak tartjuk, akár nem." "Nem csak ennyiről van szó. hiszen újra megtörténhet, ha senki nem tudja hogy egyszer már megtörtént!" "Egyszerűen nincs jogunk ebbe belekeveredni." "Jóra Mirellt meggyilkolták, itt a fedélzeten. Ez elég ok arra hogy nyomozást indítsunk. És ha nyilvánosságra hozzuk a gyilkosság körülményeit és okát, az enariaikat talán érdekelni kezdi a dolog." "Megkaptam a Doktor jelentését." mondja Janeway az asztalhoz indulva, "Különös tekintettel volt olyan jelekre amelyek alátámaszthatják az ön vádját. ... De semmit nem talált." nyújt át a kapitány egy jegyzetfüzetet Torresnek. "Lehet hogy telepatikus úton csináltak vele valamit..." "Semmink sincs amire alapozhatnánk a nyomozást. ... Engedélyeztem a holttest elszállítását." Torres elgondolkodva járkál egy darabig, majd így szól: "Tehát ennyi. ... Gondtalanul odébbállunk, és soha senkit nem vonnak felelősségre emiatt." "Leállítottam a tárgyalásokat, és visszavontam a felszíni kimeneket. ... Azonnal elhagyjuk a körpályát, amint az enariaiak elhagyták a hajót." Janeway körülnéz az íróasztalon, majd Torresre pillant: "B'Elanna... Az enarai mérnökök most szedik össze a felszerelésüket a gépházban. Ha beszélni akar közülük valakivel, itt az utolsó alkalom hogy megtegye." "Köszönöm, kapitány." indul Torres a kijárat felé.

"Leváltom." szól oda Torres a központi pult mellett ügyelő technikusnak a gépházban, aki a pultnál dolgozó Jessn munkáját felügyeli. "Beszélhetnék?" fordul Torres az enarai felé. "Nincs mit mondanom magának." fordul el a nő. "Akkor csak hallgasson. Mint Kim is mondta, az nem árthat." "Rövidesen elhagyom a hajót." Torres körüljárja a not, majd így szól: "Nincs oka elhinni azt amit a népeiről mondtam. Csak az én szavam áll mindazon adatok ellen, amit magának valaha is megtanítottak. Akkor próbálja meg bebizonyítani azt hogy nem igaz amit mondok. Keresse meg azt a kolóniát ahová a 'Visszanézok'-et küldték. Beszéljen a többiekkel. Bombázza őket kérdésekkel. Próbálja megtalálni az igazságot. Magának. ... Szeretném elmondani hogy én mit láttam. Ez talán jó kiindulási alap lehet. Bárcsak... Ha rendelkeznék az önök képességével, mindent megmutathatnék." "Megtenné? Megosztana velem mindent, őszintén?" "Persze. Így megtudná hogy igazat beszélek." Jessn hosszan töpreng, mielőtt így szól: "Létre tudom hoznia kapcsolatot kettenk között." Torres dermedten mered rá egy darabig, majd alig észrevehetően bólint. Erre Jessn feláll, Torres mögé lép, és tenyerét a hadnagy lapockái közé, a gerincre helyezi. Az ablak felől hallatszó kopogtatásra az ágyban fekvő Jessn szeme felpattan. A nő kiugrik az ágyból, és vidáman a szomszéd helyiségben lévő ablakhoz siet. Kinyitja, mire egy fiatalember szökken a helyiségbe, és Jessn nyakába borulva csókolgatni kezdi. "Hol voltál ilyen sokáig?!" kérdezi, de Dathan nem válaszol, inkább visszavezeti Corenna/Jessnt a hálósobába...

48. Sacred Ground - Amiben mi hiszünk

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50063.2. A nechanik meghívását elfogadva néhány napos felszíni kimenet tölthetünk a bolygójukon. Ez többek között kiváló alkalom kultúrájuk megismerésére is."

"Ez az építmény elodeink tiszteletére készült." mondja a nechani férfi, mikor a vendégek élén belép egy liláskék fénnel megvilágított barlangba, melynek falaiba ovális bemélyedések vannak munkálva, "A jelenlétük itt különöse erosen észlelhető." A csoport egy idore megáll, hogy utat engedjenek két fehér lepelbe öltözött nechannak. "Mindketten a Nechisti rend tagjai." fordul az 'idegenvezető' a vendégek felé, "Ok a szellemek szolgálatának szentelik életüket. ... És itt következik valami, ami azt hiszem érdekelheti önöket." A menet végén haladó Kes és Neelix megállnak egy vaskos, faragott kolap előtt, ami felé a két szerzetes fejét hajtott, mielőtt folytatta útját, és a véseteket kezdik tanulmányozni. "Hallod ezt?" kapja fel a fejét Kes, egy alig hallható mormolásra fülvélve. "Mit?" hallgatózik Neelix, miközben a lány elindul egy folyosón. A talaxiai a nyomába szegodik, és hamarosan egy fényárban úszó terembe érnek, melynek egyik falában egy faragott kövekből összeállított kettős kapu tátong, nyílásából éles kék fényt árasztva. "Nézd milyen szép..." megy Kes a kapuhoz vezető lépcsőkhöz. "Mintha egy szentély lenne." állapítja meg Neelix, "DE most már jobb ha megyünk, nehogy nagyon lemaradjunk a többiekől." "Csak még egy pillanat. Ezt szeretném közelebből megnézni." mondja Kes, majd fellépdél a kapu előtti néhány lépcsőfokon, és belebámul a ragyogó nyílásba. A külső és a belső kapu közötti térben egy sárgás fényalakzat kezd formálódni, majd egy pillanat alatt kiterjedve izzó falat von a kapu nyílásába. A jelenség hátralöki Kest, aki egyensúlyát veszítve legurul a nem túl meredek lépcsősoron. Neelix odasiet hozzá, és aggodalma nem alaptalan, a lány a környezetre nem reagálva, mozdulatlanul hever a lépcső aljában. "Segítség! ... Segítsen valaki!" kiabál Neelix, mire a többiek hamarosan felbukkannak, az idegenvezetővel együtt. "Mi történt?" kérdezi Torres. "Nem lenne szabad itt lenniük, ez a szentély védett." mondja az idegenvezető. "Hozzá sem nyúlt semmihez. Csak felment ahhoz a kapuhoz, aztán egy energiamező visszalökte." mondja Neelix. "Torres hívja a Voyager-t: orvosi vészhelyzet sugározzák fel Kest és Neelixet közvetlenül a gyengélkedőbe!" A két szállítószalag hamarosan felragyog, majd Neelix és Kes felsugárzása után az idegenvezető így szól: "Ez a baleset fölöttébb sajnálatos, de... Most önöket is meg kell kérnem hogy távozzanak." "Addig nem megyünk amíg meg nem tudjuk, pontosan mi történt." méregeti Torres a kaput, "Milyen jellegű energiának lehetett ott kitéve?" "Fogalmam sincs. Ez egy szent hely, és csak a szerzetesek értik pontosan hogy milyen erők működnek itt." mondja az idegenvezető, miközben két szerzetes csatlakozik hozzá. "Akkor lehozzuk a tudományos felszerelésünket, és megvizsgáljuk a szentélyt." mondja Kes. "Szó sem lehet róla. Ez tiszteletlenség lenne a szellemekkel szemben." tiltakozik az idegenvezető. "A legénységünk egyik tagja megsérült! Nem ülhetünk tétlenül, remélve a legjobbakat." csattan fel Torres. "Pedig nem tehetnek semmit. A szellemek megbüntették ot, mert át akart haladni a kapun." "Ha nem teszik lehetővé hogy elvégezzük a vizsgálatokat, magát fogjuk felelőssé tenni mindenért, ami történt vele." jelenti ki Torres, és még folytatná, de Kim csillapítón a vállára teszi a kezét: "Egyelőre jelentjük az esetet Janeway kapitánynak. De biztos lehet benne hogy hamarosan fel fogja keresni." "Szívesen beszélek vele, és segítséget is nyújtok, de a mostani jelenlétük csak még tovább rontja a kialakult helyzetet. kérem, térjenek vissza a hajójukra."

Janeway komor arccal siet be a gyengélkedő ajtaján, a Doktor pedig kérés nélkül jelenteni kezd: "Az életjelei gyengék, de stabilak. Az idegpályáit komoly neuro-elektromos hatás érte, ami leállított minden agykérgi tevékenységet. Az állapota leginkább kómára hasonlít, csak hiányoznak az ahhoz társuló biokémiai ismertetőjegyek." "De meg tudja gyógyítani, igaz?" kérdezi aggodalmasan Neelix. "Addig nem tudom megkezdeni a megfelelő kezelést, míg nem ismeretes, mi váltotta ki a jelenlegi állapotot." rázza meg a fejét a Doktor. "Dolgozunk rajta. Bár azt nem engedték meg hogy

közvetlenül megvizsgáljuk a baleset színhelyét, de Kim és Torres a hajó szenzoraival épp most tapogatóznak le a kérdéses területet. Jelenteni fogják hogy mit találtak, én pedig igyekszem beszélni az Elöljáróval. Remélem sikerül rávennie a szerzeteseket hogy legyenek egy kicsit belátóbbak."

"Kapitány... Szeretnék én is segíteni valamit..." mondja Neelix. "A nechaniknak biztosan vannak adataik arról az erotérrel. Próbáljon meg adatokhoz jutni a bolygóról."

"Meg kell értenie, kapitány, milyen nehéz a helyzetem." mondja egy középkorú nechani férfi a készenléti helyiségben, miközben Janeway egy csésze teát nyújt át neki, "Én csak a kormány képviselője vagyok, nem pedig szellemi vezető. Nem állíthatnám hogy értem, miért teszik a szellemek azt ami tesznek." "Akkor talán beszélhetnék a testvériséggel..." veti fel Janeway.

"Próbáltam meghallgatást kieszközölni náluk az ön számára, de attól tartok, lezártak tekintik az ügyet. Arra kértek, biztosítsam önt együttérzésükre a veszteség miatt." "Jelenleg nincs szó veszteségről. Kes életben van. Még. De meg kell találnunk a módját a kezelésének. Nem tudja utasítani a szerzeteseket hogy találkozzanak velem?" "Kötöttetett közöttünk egy megállapodás. Ok nem avatkoznak a nagypolitikába, mi pedig nem szólunk bele a vallásos ügyekbe. Évszázadok óta így van már, és eddig még csak jó származott belőle." "Rendben. Akkor tudna mondani valamit arról a szentélyről, és hogy pontosan mi történik ott?" "Megpróbálok... Az a szentély arra szolgál... A szerzetesek azért látogatják, mert ott fogadják a megtisztulás ajándékát, a lélek megtisztítását. Az a legszentebb helyeik egyike." "Vagyis a szerzetesek be tudnak lépni oda, anélkül hogy bármi bajuk lenne?" "Ehhez egy szent szertartással kell felkészülniük, melynek során kapcsolatba lépnek az osök lelkeivel is. Azután veszélytelenül léphetnek be a szentélybe." "Mi történik azon a szertartáson? Hogyan teszi őket ellenállóvá a dologgal szemben?" "Kapitány, úgy látom, mindenre választ akar szerezni... De én sajnos nem tudok mindenre megfelelni. Csak azok, akik már átestek a szertartáson, tudják hogy pontosan mi történik. Ok pedig titoktartást esküsznek." Janeway elégedetlenül elhúzza a száját, majd más oldalról próbálja megközelíteni a dolgot: "Az az energiamező aminek Kes áldozatul esett... Vannak vele kapcsolatos vizsgálati eredmények?" "Csak annyit tudunk hogy természetes jelenségről van szó" "Vagyis... Semmi sincs ami segíthetne Kesnek? Ezt nem akarom elfogadni." "Segítenék ha lehetséges lenne, higgye el. ... Magamat is hibáztatom, ha jobban elokészítem az útjukat, nem juthattak volna annak a szentélynek a közelébe. De most már sajnos semmit nem tehetünk. Együtt érzek önökkel..." mondja az Elöljáró oszintén.

"Kapott jelentést Kimtól és Torrestól?" áll meg Janeway a főorvosi irodában, az asztal mögött ülő Doktorral szemben, "Igen..." ingatja meg a fejét a hologram, "Legalábbis hosszasan ecsetelték, milyen nehéz is pontos eredményeket kapni egy vastag sziklarétegen keresztül. ... De azért sikerült egy fölöttébb intenzív biogén mezőt felfedezniük Kes balesetének színhelyén. Ez okozhatta a sérüléseket, sőt... Szerencséje volt hogy nem halt bele azonnal." "Idközben megtudtam hogy a nechani szerzetesek képesek sértetlenül beszélni abba a mezőbe." "Tényleg? ... De gondolom nem árulták el, hogyan." "Nem. Sajnos." Ekkor Neelix érkezik a gyengélkedőbe, és elhozza Keshez vezető. Janeway és a Doktor az iroda ívelt ablakain át figyelik a lány fölé hajló talaxiait, majd a hologram szólal meg: "A hagyományos kezelési eljárásokkal nem megyek semmire. És az ötletekből is hamarosan kifogyok. Az idegi tevékenysége pedig annyira gyenge, hogy még akkor is számolnunk kellene maradandó károsodásokkal, ha ebben a pillanatban képes lennék eszméletére téríteni. És minél tovább marad ebben az állapotban, annál kisebb a valószínűsége a gyógyulásnak." Janeway komoran a Doktorra pillant, majd elindul Kes ágya felé, a hologrammal a nyomában.

"Hogy van?" fordul Neelix a Doktorhoz. "Legnagyobb sajnálatomra, semmi változás."

"Utánanéztem mindennek amit össze tudtam szedni a szentélyről." mondja Neelix Janeway felé fordulva, miközben néha ránéz a nála lévő jegyzetfüzetre, "Nem sok tudományos adat van róla, volt ellenben egy történet... Egy nagyon öreg szövegben bukkantam rá, ezért fogalmam sincs mennyire megbízható forrás, de... Egy fiú ugyanolyan állapotba került mint Kes, és sikerült meggyógyítani. Egy ifjú hercegről volt szó, aki véletlenül sétált be a szentélybe. Mindenki azt gondolta, ami történt az a szellemek akarata volt. Az apja azonban... Nevett király, nem akarta ezt elfogadni, ezért

végrehajtott egy szertartást. Meghallgatást kért a szellemektől, és a fia életéért könyörgött hozzájuk. A kérését végül teljesítették a szellemek, és a fiú meggyógyult. ... ez az egyetlen reménykeltő dolog amit találtam." Neelix ezzel átnyújtja a jegyzetfüzetet Janewaynek, aki belepillant, majd így szól: "Talán ennyi éppen elég."

"Komoly kutatómunkát végeztek, kapitány." mondja elismerően a monitoron látható Előljáró, "Ezt a történetet gyerekkoromban hallottam utoljára." "Nekem ez azt sugallja hogy Kesnek még van némi esélye." "Abban a történetben azért kicsit más volt a helyzet. Nevett mind apaként, mind királyként felelos volt a fiúért, ezért voltak hajlandók a szellemek segíteni neki." "Egy csillaghajó kapitánya úgyszintén felelősséggel tartozik a legénysége minden tagjáért." mondja Janeway. "Ebben igaza van." "És ezért szeretném végigcsinálni a szertartást."

"Az Előljáró azóta még nem jelentkezett." mondja Janeway Chakotay irodájában járkálva, "De úgy tunt számomra, elég valószínűnek tartja hogy a szerzetesek lehetővé teszik a szertartás végrehajtását." "Kapitány, bocsásson meg, de... Ön sosem volt az az ember aki igazán hitt a vallásos szertartásokban. Megkérdezhetem, akkor ettől mit vár?" "Megnyugtathatom, nem arra számítok hogy eltársalozhatok az elődök szellemeivel. De történik valami a szerzetesekkel a szertartás végrehajtása során. Valami, ami lehetővé teszi számukra hogy ellenálljanak a biogén mezőnek. És ez esetleg kiindulópontja lehet egy sikeres kezelésnek." "Talán valami fiziológiai változás..." veti fel Chakotay. "Én is pontosan ilyesmit gyanítok. ... A Telio VII karah-sámánjai egy szertartás segítségével megnövelik a bőrük elektromos ellenállását, ez megvédi őket a szent barlangokban végbemeno plazmakisülésektől. Itt is valami hasonlónak kell történnie." "Lehetővé kell tennünk a Doktor számára hogy nyomon követhesse a szervezetének működését, és kell egy jeladó is, amivel jelezheti ha veszélybe kerül és fel kell sugározniuk. ... Jobb a biztonság. Elvégre fogalmunk sincs, hogyan zajlik ez a szertartás." mutat rá Chakotay. "Átnéztem a Szövetségi adatbázis tartalmát különféle szertartások tekintetében. Általánosan elmondható hogy a legtöbb ilyen szertartásnak része egy fizikai próbatétel, amivel az alany bizonyítja hogy a szelleme uralkodik a teste fölött. ... A megérzéseim azt súgják, itt sem lesz másképp. Néhány komoly fizikai megterhelés, amelyek biokémiai változásokat idéznek elő." "De azért annak a lehetősége is fennáll, hogy valóban az ősek szellemei határozzák meg, mi történjen a szentélyben." jegyzi meg Chakotay vidáman. "Lehet hogy így tunik, parancsnok. De én úgy vélem, ha elég mélyre ás az ember, mindig felbukkan egy-egy tudományos magyarázat az efféle jelenségek hátterében." "Az anyám is sokat mesélt a látomások tudományos hátteréről. Meg kell mondjam, elég kiábrándító volt. Azután már nem volt annyira titokzatos. Lehet hogy a nechanik egyszerűen nem akarják elveszteni ezt a titokzatosságot." "Egyéb körülmények között eszembe sem jutna fessegetni ezt a kérdést. De ez a jelenség halállal fenyegeti a legénységem egyik tagját." "Híd hívja a kapitányt: az Előljáró hívja önt." szólal meg Kim hangja az interkomból "Chakotay irodájában fogadom." üzeni Janeway. "Értettem." hallatszik Kim válasza, miközben Janeway az íróasztalhoz megy, és maga felé fordítja az asztali terminált. Annak monitorán hamarosan megjelenik az Előljáró arca: "Gratulálnom kell önnek, kapitány. A probléma kezelésének ezen kreatív módja felkeltette a Nechisti rend érdeklődését." "Vagyis jóvá hagyták a kérésemet?" "Ellenvetés nélkül. Kitüntetésnek tartják hogy kapcsolatot keres az ősek szellemeivel. ... A szertartás a hagyományoknak megfelelően napszálltakor kezdődik. Egy kalauz várja majd a szentély bejáratánál." "Köszönöm. Igazán nagyra értékelem a fáradozását." "Nagyon mélyen érintett ez a szerencsétlen esemény, kapitány. Ha önnek sikerül bocsánatot nyernie a barátja számára a szellemektől, senki nem lesz boldogabb nálam."

"Úgy látom, minden működik." mondja az egyik szállítóhíd fali terminálján látható Doktor Janewaynek, "A szubdermális bioszonda regisztrálja és továbbítja a biokémiájában beálló esetleges változásokat." "A szonda egy jeladót is tartalmaz." veszi át a szót Kim, miközben megemeli Janeway bal karját és a felkar középső részére mutat, "Azzal nyomon követhetjük, bármilyen mélyre ereszkedjen is. Ha pedig megérinti a beültetés helyét, mintha csak egy kommunikátor lenne, azonnal

felsugározzuk." "Köszönöm. Mindkettejüknek." mondja a kapitány, majd elindul a transzporteremelő felé. Útközben Tuvok egy trikordert nyom a kezébe, majd miután Janeway elhelyezte a muszert a szerszámövén, egy fézert dug a kapitány orra alá. "Azt hiszem erre nem lesz szükség." rázza meg a fejét Janeway. "A felderítő akciók során előírás a fegyver viselése. És különösképp ajánlott akkor, ha nem lehet tudni, mire számíthat az ember." "Ez az út információszerzésről szól. Nem akarok ellenséges benyomást kelteni." mondja Janeway, mire Tuvok végül visszavonul. A kapitány elhelyezkedik az emelőnyelen, majd odabiccent Kimnek: "Energia!" Néhány másodperccel később Janeway már a barlangrendszer egyik termében áll, nem messze a szentély bejáratát magában foglaló helyiségtől. Azonban úgy látszik hogy vezetője késik, mert bár több szerzetes is jelen van, mindegyik a saját dolgával van elfoglalva, Janewayre ügyet sem vetnek. A kapitány gondolatban vállat von, majd trikorderét elövéve nekilát felderíteni a környéket. "Gondolom nem ért a kromodinamikus fényforrásokhoz." fordul felé egy nő, aki az egyik fehér színű fényforrás javításán fáradozik. "Legalábbis nem sokat." ismeri el Janeway, mire a nő lemondóan felsóhajt. "De azért megnézem." indul felé a kapitány. "Elég idegesítő egy valami. Ha az ember túlgerjeszti, nagyon hamar kiég, ha pedig nem kap elég táplálást, folyton villózik." méltatlankodik a nő, miközben Janeway a világítótest felé fordítja a trikordert. "Többször javasoltam már a szerzeteseknek hogy használjanak inkább myogénlámpákat, sok karbantartást megspórolnának vele. ... Mondja csak, mi az a szerkezet amit használ?" "Trikordernek hívják." "Trikorder... És mire szolgál egy ilyen trikorder, ha szabad kérdeznem?" kérdezi a nő lelkesen. "Egy adatgyűjtő eszköz." "Nagyon érdekes. Szabad?" kérdezi a nő, majd válasza sem várva kivesszi Janeway kezéből a muszert, és tanulmányozni kezdi a kezelőfelületét: "Lássuk csak... Légköri adatok, energiamező-elemzés, teljes technikai adatbázis. Nem rossz ha az embernek van egy ilyen kis masinája." Janeway némiképp türelmetlenül hallgatja a felsorolást, de mikor a nő zsebre vágja a trikordert, méltatlankodva pillant rá: "Nekem is szükségem lenne rá. Lenne kedves visszaadni?" "Nem, nem lennék." válaszolja a nő, mintha ez teljesen természetes lenne, minek köszönhetően Janeway hirtelen nem is tudja, erre hogyan reagáljon, végül rájön hogy mi a helyzet: "Ön a vezető..." "Vezető, tanácsadó, lelki kísérelő... Nekem mindegy milyen kifejezést használ." "Miért nem mondta hogy ön az?!" méltatlankodik Janeway. "Akár neki is láthatnánk..." mondja kitérően a nechani nő, ezzel elindul valamerre a folyosókon, Janeway pedig a nyomába szegődik. Valamivel később megállnak egy kisebb sziklateremben, amelynek másik három bejárata felöl egy-egy kávébarna színű öltözetet viselő nő érkezik, és három oldalról körülveszik Janewayt. Mikor az egyikük kinyúl hogy kibontsa a kapitány szokás szerint kontyba fogott haját, Janeway visszavonul a kísérelőjéig. "Nyugalom, Kathryn." néz rá a fehér ruhás nő, mire Janeway visszatér a szótlannul várakozó barna ruhásokhoz, akik tapintatosan, de gyorsan megszabadítják ruhájától.

Janewayen valamivel később már csak néhány sötét festékkel a borére rajzolt minta van, és a három barna ruhás még mindig körülötte serénykedik, hogy befejezzék művüket. "Megtörtene azzal valami szabályt ha elárulná, miről szól ez az egész tulajdonképpen?" fordul Janeway a kísérelőjéhez. "Miből gondolja hogy én tudom?" "Gondolom részt vett már rajta." "Ne aggódjon, segíteni fogok önnek megtalálni a helyes utat. Mondja csak, teljesen felkészült erre az utazásra?" "Igen." jelenti ki határozottan Janeway. "Hajlandó megtenni azt amit a szerzetesek évszázadok óta tesznek, mikor kapcsolatot keresnek a szellemekkel?" "Igen." bólint a kapitány, miközben ráadnak egy egyszerű, sötétbarna öltözetet. "Hogy adatokat továbbíthasson a hajójára?" kérdezi a kísérelő, mire Janeway elképedve mered rá. "Nincs ebben semmi bubájoság. A bor alá ültetett mikroszondákat a mi letapogatóink is képesek kimutatni." "Remélem, ez nem okoz gondot." "A legcsekélyebb jelentőséggel sem bír." nyugtatja meg a nő Janewayt, "Sokra tartják a szerkentyuiket, igaz?" "Eddig még mindig jó szolgálatot tettek." "Elhiszem." bólint a vezető, majd az egyik folyosó felé mutat, "Kérem... Erre megyünk tovább."

Janeway és a kísérelője hamarosan egy bronzszínű kapu előtt állnak. A nechani az ajtóra mutat, mire az feltárla Janeway előtt. A kapitány belép a mögötte lévő helyiségbe, mire a súlyos ajtószárnyak szinte

azonnal összezárulnak mögötte. A helyiségben félhomály uralkodik, amelyet csak a falakon lévő vízszintes hasítékokon áttörő kékes fény oszlat el valamelyest. A falak mentén lévő padokon három, Janewayhez hasonlóan öltözött nechani ül, két férfi és egy nő, feltűnő módon a legfiatalabb is jóval öregebb Janewaynél. "Ki maga?" kérdezi az egyik férfi. "Kathryn Janeway. Önök is részt vesznek a szertartáson?" "A szertartás...? Igen." bólint a másik férfi. "Itt várunk." teszi hozzá a nő, "Üljön le közénk." "Megtudhatom, mire várunk?" kérdezi Janeway. "Csak... Várunk." "És mióta várnak már?" "Mióta is ülünk itt?" fordul az egyik férfi a másikhoz. "Most miért engem kérdez? Pocsék az időérzésem." "Elég régóta, az már biztos." néz a kérdezett újra Janewayre. "Azt hiszem... Amióta csak emlékezni tudunk." mondja végül a nő, mire Janeway döbbsen néz körül: "Ez azt akarná jelenteni hogy életem végéig kell itt várnom, míg részt vehetek a szertartáson?!" "Én nem mondtam ilyet... Maga?" kérdezi az egyik férfi, a másiktól. "Nem, biztosan nem. Szerintem csak annyit mondunk, hogy várunk." "Csak arra próbálok rájönni, hogy is meg ez a dolog. A szentély körül látott szerzetesek fiatalok voltak. Nem várhattak valami sokat, míg áttestek a szertartáson." "Igaza van, nem?" bólint a nechani nő. "Okos." bólogat az egyik férfi. "Legalábbis megpróbál annak látszani." ingatja meg a fejét a másik. "Ez valami tesztféle, ugye? ... Bizonyítanom kell a határozott szándékomat." tunodik Janeway. "Teszt? Azt hiszi, próbára tesszük... Mire beszélhet vajon?" néz két társára a nechani nő. "Biztosan szereti a próbatételeket. ... Szerintem fontosak a számára." von vállat az egyik férfi. "Megpróbálta már valaki kinyitni ezt az ajtót?" kérdezi Janeway, a bejáratot lezáró ajtószárnyakra pillantva. "Hányszor mondjuk még, hogy mi csak várunk itt?! És az ajtó különben is zárva van." "Kedveském, miért nem ül le közénk, és lazít egy kicsit?" kérdezi a nő, "Nagyon feszültnek látszik." "Persze, várakozzunk együtt." bólint az egyik férfi is. "Nem várhatok. Egy barátom élete függ tolem, minél előbb részt kell vennem a szertartáson." "Vajon mindig ilyen türelmetlen?" néz az egyik férfi a másikra. "Csak eros akarata van. Szeretné ha végre mozgásba lendülnének a dolgok." véli a másik. "Szerintem azért leülhetne közénk néhány percre..." mondja a nő. "Nem, nem. O pontosan tudja, mit akar. Nem ahhoz a fajtahoz tartozik, aki nyugodtan tud üldögélni, mikor egy feladatot kell teljesítenie." Janeway közben próbát tesz az ajtóval, de annak szárnyait mintha egybeolvasztották volna. "Hmm... Én mondtam... Megmondtam ugye hogy zárva van az ajtó?" mondja az egyik férfi. Janeway taktikát változtat, és megdöngeti a kaput. Az a következő pillanatban feltáru, mögötte megjelenik a kapitány kíséroe: "Igen?" "Nem szeretnék tiszteletlennek tunni, de... Ha itt nincs már különösebb teendom, sort keríhetnénk a szertartás következő lépésére." "Ahogy óhajtja." bólint a kíséroe, majd a következő állomás irányába mutat. Az nincs messze, egy, a mostanival félig-meddig egybenyló helyiségről van szó, melynek közepén egy tompán fénylo fekete anyagból készült ötszögletu emelvény van, a tetején egy kisebb dobogóval, aminek szélén néhány, világító rúnákkal díszített kis hasáb áll. A kíséroe leül az ötszögre vezető lépcső alsó fokára, Janeway pedig körüljárja az emelvényt. "Nem igazán tudom, mit kellene tennem." ismeri el Janeway. "Azt szeretné ha parancsokat osztogatnék, kapitány?" "Megteszem amit elvárnak tolem." "Tehát úgy gondolja, az a lényeg hogy azt tegyük amit mondanak nekünk?" "Nem. Úgy vélem, minden kihívásnak van valami mélyebb értelme is." "Kihívások... Tehát ilyesmire számít..." "Nem tudom, mire számítsak." mondja Janeway, miközben fellépdél az ötszögre, és körüljárja az azon lévő kisebb emelvényt, "Sok nép sok szertartását tanulmányoztam, és sok hasonlóság fedezhető fel közöttük. De ez nem azt jelenti hogy a jelen helyzet bármelyikre is hasonlíthat. Ezért kész vagyok megtenni mindent ami szükséges." "Ezt nem vonom kétségbe. De tudja ez az egész itt körülöttünk... Jelentéktelen. Egyedül az számít, hogy utat találjon a szellemekhez." "Éppen ezt akarom elérni. De nem magam számára keresem a megvilágosodást. Meg akarom menteni a legénységem egyik tagját." "Ez igen nemes cél. Remélem hogy a szellemek megajándékozzák figyelmükkel. ... Nos, akkor lássunk neki." mondja a nechani, majd ő is csatlakozik Janewayhez az emelvényen, és kissé bejelölt térdeklle megáll elotte: "Eloszor is, álljon így..." Janeway leutánozza a testtartást. "Most fogja meg ezt..." nyom a nő Janeway kezébe egy kékszürke kodarabot, és úgy igazítja a kapitány kezében, hogy a kö beleessen a mennyezet felöl

érkező fehér fénynyalábok egyikébe. "Nos... Mit lát a kezében?" "Egy... Követ." mondja Janeway rövid töprengés után, sejtve hogy nem egészen ezt a választ várják tőle. "És még?"

"Légzés és szívverés normális..." mondja a Doktor, szemügyre véve a kapitány bioszondája által továbbított adatokat, "Csak az feszítőizmok tejsavszintje nőtt meg egy kicsit az elmúlt órában." "Ez utalhat valamilyen veszélyre?" kérdezi Chakotay. "egyáltalán nem. Valószínűleg valami könnyű fizikai megterhelés alatt áll, mint azt valószínűsítette is." nyugtatja meg a Doktor. "Tehát még semmit nem talált, ami elősegítheti Kes gyógyulását." állapítja meg Chakotay. "Ez azért nem teljesen biztos. A szonda által küldött adatokat átbeszéltem egy fiziometrikus programon, ami elemzi a változásokat. A legkisebbnek is jelentősége lehet, nem akarom hogy bármi elkerülje a figyelmemet."

Janeway kissé dülöngélve áll az ötszögletű emelvényen, kinyújtott kezében maga előtt tartva a követ. A mutatóujj nem tunik túl megerőltetőnek, feltéve ha nem áll már órák óta így az ember, mint ahogyan Janeway tette az elmúlt időszakban. A kíséroe a lépcsőn üldögél, és idonként a kapitányra pillant. "Most mit lát?" kérdezi végül. "Még mindig... Csak egy követ."

"Gondolom nem árulja el, mit kellene festenem..." jegyzi meg Janeway egy szürke felület előtt kuporogva, miközben a kék festékbe mártott ujjával szeszélyes mintát rajzol a szürke lapra. "Az úgy túl egyszerű lenne, nem igaz? Öné a döntés. Fessen bármit, amihez kedvet érez." "Sosem voltam valami jó képzőművész..." morogja Janeway, "A húgom volt a művész a családban." "Maga pedig a tudós." "Igen, így van. ... Míg a többi gyerek játékkal töltötte az időt, és matematikai feladványokon töprengtem." "Matematika..." bólint a kíséroe, "Megértem a rajongását... Válaszokat keresni... Megoldást egy érdekes problémára. ... A válaszok helyesek, vagy helytelenek. Ez egyértelmű, és határozott." "Én mindig nagyon kielégítőnek találtam." bólint Janeway. "Ebben biztos vagyok."

Janeway egy eléggé meredek, de szerencsére sok kapaszkodót kínáló sziklafalon araszol valamerre. A lába alól hirtelen kifordul a támasztékul szolgáló kodarab, és a kapitány néhány pillanatig támaszték nélkül lóg a mélyben tatóngó sötétség fölött, ahonnan az alázuhanó kő landolását jelző koppanás csak nagyon sokára hallatszik fel.

A kapitány ismét az ötszögletű emelvényen áll, újra a követ a kezében. A szürkés-kék kodarabban, valahol mélyen, hirtelen tompa izzás kezdődik, majd a kő egésze lágy fénnel ragyogni kezd. A fény néhány pillanat múlva kialszik, a nem messze álldogáló kíséroe pedig így szól: "Mit látott?" "Nem tudom pontosan." "Próbálja leírni." Janeway tanácstalanul nézegeti a követ egy darabig.

"Aha...!" hűmmög elégedetten a Doktor, Janeway bioszondájának adatait figyelve, mire a Kes ágya mellett álló Neelix feléje fordul: "Mit talált?" "A kapitány légzésszáma felszökött, ugyanúgy mint az idegi fehérje és adenosin-trifoszfát szint." "Ez valami rosszat jelent?" "Arra utal hogy komoly fizikai terhelés alatt áll. De az idegi fehérjék az igazán érdekesek. A változás természetellenesen gyors." "Ez most jó vagy rossz?!" "Hogy milyen jellegű változás, azt nem tudnám megmondani, de jelentős új információ, az bizonyos. ... Ekkora fehérjemennyiség már bizonyos védelmet nyújthat a biogén energia ellen." "Vagyis talált valamit ami segíthet Kesnek?" kérdezi reménykedve Neelix. "Még nem. De ez az első adat ami alapján felállíthatok egy elnagyolt elméletet." "Nekem kellene most itt fekiidnöm kórában! Én vagyok felelős azért ami történt." "Mr. Neelix, feleslegesen hibáztatja magát. Jobb ha abbahagyja, ez nem tesz jót a betegnek." "Annyira idegesítő ilyen tehetetlennek lenni..." "Ha ez valamennyire megnyugtatja, Mr. Neelix... Megértem a helyzetét." mondja a Doktor.

"Kész vagyok..." sóhajt a földön ülő Janeway, miközben a kíséroe egy pohár vizet ad neki. "A mikroszondája idközben gondolom egy csomó érdekes adatot küldött már." jegyzi meg a nehani, miközben egy sötétpiros kosarat tesz Janeway elé, amiből különös sziszego-nyekergo hang

hallatszik. "Mi ez?" méregeti Janeway aggódalmas arccal a kosarat. "Egy nessel. Képes átjuttatni a szellemek birodalmába ebből a világból. O a kapu orzoje." "A kapu ore... Tehát készen állok a belépésre a szellemek birodalmába?" "Úgy érzi hogy készen áll rá?" kérdezi vissza a kíséző. "Igen." mondja határozottan Janeway. "Valóban. Igaza van. Jöjjön közelebb. Nyúljon bele a kosárba." A kosár felől épp ebben a pillanatban dühös sziszegés hangzik fel, ami nem éppen bátorítóan hat Janewayre. A kapitány kinyújtja a kezét a kosár fedele felé, de mikor odabentrol további dühös hangok hallatszanak, megdermed. "Azonnal abbahagyjuk, ha gondolja." mondja a kíséző. "Most már nem adom fel." mondja elszántan Janeway, majd beledugja a kezét a kosárba. Odabentrol éles szisszenés hallatszik, a kapitány élesen felkiált, és kirántva a kezét, az alkarján látható három vérző sebhelyre pillant, amiből lilás vonalak terjednek mindenfelé a bore alatt. "Ne féljen." mondja a kíséző, miközben Janeway tartását veszítve összerogy: "Éget...A mellkasom... Ez a vég..." A kapitány légzése szaggatottá válik, majd mozdulatlanul terül el a padlón. Elméjében a korábbi próbatételek emlékképei cikáznak, a lába alól kiforduló kő a sziklafalon, a testére jeleket festő nyíl, a szürkés-kék kő amint kifordul elerőtlenedő kezéből, végül a kosár a gyilkos mérgező lény.

"Kapitány..." hallatszik a kíséző hangja, valahonnan nagyon messziről. Janeway küszködve résnyire nyitja a szemét. Az ötszögletű emelvény közepén, helyesebben a közepében lévő szögletes mélyedésben fekszik, a kíséző hajol fölébe. "Haldoklom..." suttogja Janeway. "Végül mindenki meghal." mondja egykedvűen a kíséző, majd megérinti a nyílás körüli hasábok egyikét, mire két súlyos kolap indul meg egymás felé Janeway fölött, és mikor koppanva összeérnek, végtelen sötétség borul a kapitányra.

"Három napja aludt utoljára. Meddig bírhatja még?!" járkal Chakotay feldúltan a gyengélkedőben. "Megértem az aggodalmát, parancsnok. De az életjelei továbbra is stabilak, semmi nem utal arra hogy közvetlen életveszélyben van." mondja a Doktor. "Egy ismeretlen méreg került a szervezetébe! Lehet hogy nem ismerjük fel az anyag hatását! Lehet hogy eloszór ártalmatlannak tunik, azután valami változásra készteti, és néhány perc alatt megöli ot!" "Figyelmetlenséggel vádol?" kérdezi a doktor önérzetesen, "Folyamatosan figyelem az állapotát, és ha látnám hogy valami veszélyes dolog készül, azonnal cselekednék!" "Doktor... Elképzelhető hogy valami megakadályozza abban hogy aktiválja az implantba épített jeladót?" kérdezi Tuvok, aki mindeddig csendben állva hallgatta a szóváltást. "Nem hinném. Eszméletén van, és ura a motorikus funkcióinak. Ha azt akarja hogy sugározzuk fel, azonnal jelezhetne." "Tényleg annyira fontos adatokat nyer, hogy továbbra is ki kell tennünk a kapitányt ennek a kínzásnak?" kérdezi Chakotay. "Még hozzá nagyon hasznos adatokat." bólint a hologram, majd a bioszonda adatait kijelző képernyőhöz vezeti a másik kettőt: "A szervezetében több figyelemre méltó biokémiai reakció zajlik ebben a pillanatban is. Nézzék... Ez az aminosav a mérgező anyag lebontása során keletkezett a vérben. Módosítja a neurotranszmitterek működését, és így minden bizonnyal hallucinációkat idéz elő." "Vagyis... Tévképzetei vannak?!" kérdezi élesen Tuvok. "Jelenleg egy nehéz pszichoaktív drog hatása alatt áll." bólint a Doktor. "Akkor lehet hogy mégiscsak képtelen aktiválni a jelzést." jegyzi meg Chakotay. "Biztos vagyok benne hogy nem így áll a dolog. És ezek a biokémiai folyamatok megadhatják azokat a válaszokat amiket keresek. ... Nagy az esélye annak hogy a szervezetébe került méreg lesz az alapja a Keszélybetegség elősegítő szereknek." "Parancsnok... A döntés természetesen az ön joga. De én úgy vélem, a kapitány kívánsága az lenne hogy hagyjuk ot befejezni a szertartást." fordul Tuvok Chakotayhoz. "Jó... Legyen. De amíg nincs újra a fedélzeten, nem mozdulok ettől a monitortól." mondja végül Chakotay.

Janeway az éjszakai kamra után egy vakító villanást követően egy sziklás tengerparton találja magát. A nap a felhők közötti hasadékokon át tüz le a sziklákon hangos robajjal megtörtő kékeszöld vízre, Janewayre, és a nem messze álló kísézőre. "Mi ez...?" fordul Janeway a nehéz nevet felé, "Valami hallucináció?" "Én csak azért vagyok itt hogy én legyek a hang. Az elöljárók szellemeinek

tolmácsa." "Értem... Ha vannak itt még rajtunk kívül más lények is, láthatnám őket?" "Úgy érti, bizonyítékként arra, hogy létezők?" kérdezi a vezető. "Igen... Sokat segítené." "Nincs jelentősége." "Nem akarok tiszteletlen lenni... Végrehajtottam a szertartás minden egyes lépését..." "Amit az elmúlt napokban átélt, annak nincs jelentősége. Hiszen megmondták önnek, már az elején." "Igen... De szeretnék végre a végére érni. Hogy eloadhassam a kérésemet." "Tegye meg. Senki sem akadályozza benne." Janeway meglepetten a kíséretre pillant, majd a zúgva a szikláknak csapódó hullámok felé fordulva így szól: "Nevett király történetét említtem példaként. Pontosan ahogy o a fia érdekében, úgy keresem most én Kes egészségéért a szellemek figyelmét." "A kérése következetlen. Hiszen már magában hordozza azt, amivel megmentheti őt." mondja a kíséret, mire Janeway boldogan elmosolyodik. A következő pillanatban mindent beborít a fény. A mennyezeten lévő világító sávok fénye, ahogyan az ötszögletű emelvényben lévő nyílás teteje széthúzódik. "Örülök hogy visszatért közénk." mondja a kíséret, a hirtelen támadt ragyogástól hunyorgó Janewaynek. "Mennyi ideje...?" kérdezi fáradtan a kapitány. "Van jelentősége?" kérdezi a nechani, miközben lenyúl a mélyedésbe, hogy kisértse Janewayt. "Azért én kíváncsi lennék rá. "Harminckilenc órája. ... Jobb ha egy darabig vigyáz magára, a teste nagyon legyengült." mondja a kíséret, miközben letámogatja Janewayt az emelvényről. "A holodeck edzőprogramjai erre nem készítettek fel." sóhaj a kapitány. "És hogy érzi, megérte a dolog?" "Azt hiszem. ... Azt mondták, megkaptam amivel megmenthetem Kest." "Akkor ennek így is kell lennie. A szellemek nem állítanak valótlan." nyugtatja meg a kíséret, majd valahonnan elvarázsolja Janeway gondosan összehajtogatott egyenruháját, tetején a trikorderrel és a kommunikátorral, és átnyújtja a kapitánynak: "Amikor csak készen áll rá." "Köszönöm."

"Egy kiadós alvás, és egy hatalmas reggeli. Alapvetően erre van szüksége." mondja a Janewayt vizsgáló Doktor, "Egyébként kutya baja." A bejelentés szemmel láthatóan megnyugtatja a közelben várakozó Chakotayt. "Mikor kezdi meg Kes kezelését?" kérdezi Janeway. "Hamarosan. Bár a szertartás igen kimerítő volt, de határozottan megérte. Mint gyanítottuk, a mérge volt a kulcs. Az hozza létre a természetes immunitást, ami megvédi a szerzeteseket a biogén mezotól, mikor belépnek a szentélybe." magyarázza a Doktor. "És hogy lehet ezt Kes gyógyítására felhasználni?" kérdezi Chakotay. "Egy fizio-metrikus programmal elemzem az immunrendszerre gyakorolt hatást, és ebből kidolgozhatom a gyógy-módot." "Akkor lásson neki." mondja Janeway. A Doktor erre elsiet Kes ágya felé, és Chakotay is távozni készül: "Kapitány, ha megbocsát... Azt hiszem a hídon most nagyobb hasznomat venni." Janeway beleegyezően bólint, majd a Doktor után indul. Az éppen Kes köré zárta a mutoasztal diagnosztikai paneljeit, és magyarázni kezd a kapitánynak, és a szintén jelen lévő Neelixnek: "A kezelést több lépésben fogom elvégezni, hogy csökkentsem a fellépő fizikai megterhelést." Ekkor jelzés hallatszik a közelben álló egyik muszerállvány felől, mire Neelix felkapja a fejét: "Ez mi?" "Az elektrolitegyensúly kicsit felborult. De ez nem ért váratlanul." "Nem?" kérdezi Neelix, miközben a Doktor már újra a diagnosztikai panelt tanulmányozza hűmögve. "Mi az hogy ühümm?!" nyugtalankodik a talaxiai. "Mr. Neelix, ha folyton kérdésekkel bombáz, csak nehezen tudok a munkámra koncentrálni." bosszankodik a Doktor. Ekkor komolyabb bajt sejtető hangjelzés érkezik a panel felől, és a Doktor is kissé nyugtalannak látszik. "Mi történik?" kérdezi Janeway. "A szív-működése bizonytalanra vált. ... Ez érthetetlen..." méltatlankodik a hologram, majd betölt egy oltópisztolyt és beadja a szert Kesnek: "Ennek segítenie kell. ... Ez egyre zavarosabb... A biokémiai értékek alapján beállt nála az az állapot, ami a károsodás leküzdéséhez szükséges. ... Már magához kellett volna térnie." "Akkor miért nem történt meg?!" kérdezi Neelix. "Engem is épp ez izgat. ... Az életjelei egyre gyengülnek. Fel kell függesztenem a kezelést! ... De ezt akkor sem értem." "Megpróbálhatjuk még egyszer?" kérdezi Neelix. "Túl veszélyes lenne." "Van más lehetőség?" kérdezi Janeway. "Nincs. Sajnálom, kapitány. De most úgy tunik hogy mindannak amit végigcsinált... Nincs jelentősége." Az elmúlt időszakban már sokszor hallott kifejezésre Janeway felkapja a fejét, hosszan a Doktorra mered, majd elsiet.

"Komolyan gondolta amit mondott, igaz?" áll meg Janeway az újra a világitótestek javításán fáradozó nechani no mellett, "Hogy mindannak amit teszek, nincs jelentősége." "Igen." "Mindent megtettem amit kért, és maga meghagyott abban a hitemben hogy ezzel segíthetek Kesen." "Én nem kértem semmit, Kathryn. Maga vitt magával engem oda, ahová menni akart. Ez a maga szertartása volt, ön maga számára állt elo az újabb kihívásokkal." "Ez igaz, hiszen bizonyos elvárásokkal érkeztem ide. ... Vagyis ez azt jelenti hogy... Egyszeruen azt tette amit elvártam magától?" "Hiszen semmi más nem szolgált volna meglelégedésére." "Nem vagyok hajlandó feladni. Ha még van menekülés Kes számára, meg akarom találni!" "Újra a szellemeket keresve jött ide?" "Nem tudom már hogy mit keresek." rázza meg a fejét Janeway. "Akkor azt hiszem, most már valóban készen áll arra hogy elkezdjük."

És Janeway hamarosan már megint ott áll a bronzszínű ajtó előtt, a mögötte levo helyiségben várakozó nechanik pedig régi ismeresként üdvözlük: "Lám csak, ki van itt..." "Nos, a jelek szerint kis kalandja nem egészen úgy alakult ahogy tervezte. Feleslegesen okozott nehézségeket magának, nem igaz?" kérdezi az egyik férfi. "Ne tegyen magának szemrehányást. El sem tudja képzelni, mibe nem keverednek egyesek, miközben a szellemeket keresik." veszi át a szót a másik férfi. "Tehát nincs is valódi szertartás?" kérdezi Janeway. "A valódi olyan relatív kifejezés. Az élet legtöbb kihívását gyakorlatilag mi magunk állítjuk magunk elé." "És maga különösképp kemény saját magával, nem igaz?" kérdezi a no jóindulatúan. "Mindig igyekeztem eredményes lenni." mondja Janeway. "Keményfeju." jelenti ki az egyik férfi, "Az eszébe sem jutott hogy velünk együtt várjon, igaz?" "Most viszont itt vagyok, és a segítségüket kérem. Szeretném megérteni, mi értelme van várakozni, ebben a szobában." telepszük le Janeway a nechanik mellé. "Hát nem elég az ha az ember ápolja a társas kapcsolatait? Szeretünk nagyokat beszélgetni." mondja a nechani no. "Tehát ezt kellene tennem... Beszélgetni az elodök szellemeivel?" "Nahát... Eloszor próbatétel vagyunk, most meg már az osök szellemei?" húzza ki magát a no. "Tényleg önök azok?" kérdezi Janeway. "Könnyebbé tenné a dolgát ha egyszeruen megmérhetné hogy mi vagyunk-e, igaz? Ha a szellemeket lehetne látni, tapintani, letapogatni..." "Ha mindent meg lehetne magyarázni, akkor mi maradna, amiben még hinni lehet?" "Tudom, az önök vallásában alapveto a szellemekben való feltétlen hit, de minket nem így neveltek. Nagyon nehezemre esik ezt elfogadni." mondja Janeway. "Ennyit az eloítéletektol mentes, független, Csillagflotta-nézőpontjáról." jegyzi meg az egyik férfi gúnyosan. "Azért van egy kis különbség aközött hogy tiszteletben tartom-e más népek vallását, vagy magam is elfogadom-e azt." mutat rá Janeway. "Ahogy akarja. Minket aztán nem érdekel hogy elfogad-e bármit is. Menjen csak vissza a hajójára, és játszadozzon tovább a molekuláris mikroletapogatóval." "Ezt már gondolom kipróbálták, de nem volt semmi haszna. Kes állapota nem javult." mondja a nechani no. "Sajnos nem." ismeri el Janeway. "És miért nem?" "A Doktor sem tudja." "Tehát egy megmagyarázhatatlan eseményrol van szó... Egy misztikus nem-gyógyulásról..." "Még nem találtuk meg az okokat." jelenti ki Janeway. "De persze meg fogják találni oket. Talán minden kérdésre választ kapnak majd. Csak elég ido kell a vizsgálatokhoz, és persze megfelelo eszközök. Tudósként ezt gondolja, igaz?" "Igen. Mindig is ebben hittem." válaszolja Janeway rövid töprengés után. "És annak ellenére hogy a tudománya a szeme láttára mond csodöt, továbbra is teljesen megbízuk benne. Ez pedig már igazi hívore vall." "Feltétel nélküli hit. Hmm... Ez ígérelesen hangzik." "Hát jó. Ha azt állítják hogy a tudomány nem képes segíteni Kesen, akkor mi képes?" "Nem fog tetszeni a válasz." "Megtennék mindent ami szükséges." mondja Janeway. "Ölje meg. ... Már így is majdnem halott. Miért nem hagyja hogy az útja végére érjen? Adjon neki még egy adagot abból a... Hogyan is nevezik maguk? ... Biogén mezobol." "Igen. Az hatásos lesz." "Milyen módon segít?" kérdezi Janeway. "már megint kezdi. Miért kell folyton ésszeru magyarázatot keresnie mindenre? Még akkor is ha nincs olyan? A keringési pályáról végzett letapogatás és az orvosi vizsgálatok ellátták már a tényekkel. És kimutatták hogy a biogén mezo halálos." "Már ha hisz ezeknek a tényeknek." "Felejtse el ezt az egészet, Kathryn. Vigye el Kest a szentélybe, és reménykedjen abban hogy a szelleme visszatér hozzá." "A szertartásnak nem volt semmi jelentősége, és Kest semmi sem készítette fel. Hogyan közelíthetné meg bármelyikünk is a mezot?" kérdezi Janeway. "Ha hisz abban hogy készen áll rá,

akkor úgy is lesz. Ez minden, amiről itt szó van." "De ha a legcsekélyebb kétségekkel a lelkében próbálkozik, akkor mindketten meghalnak. ... Nos, mihez kezd, kapitány?" "Tudják hogy nem hagyom magára Kest, ha bármi mód van a megmentésére. Szeretném elhinni hogy ez a helyzet. ... Megpróbálom." "Janeway hívja Chakotayt." szólal meg az interkomból a kapitány hangja, mire Chakotay megtorpan a folyosón. "Kapitány...? Már aggódtunk ön miatt." "Jól vagyok. szeretném ha Kest lesugároznák ide a szentélyhez." "Értettem. Személyesen viszem le." nyugtázza a hívást a parancsnok, majd megérinti kommunikátorát: "Chakotay hívja a gyengélkedőt: Doktor, készítse fel Kest lesugárzásra." "Érttem." Janeway a vakító fénnel ragyogó kettos kapu előtt állva várja Chakotayék megérkezését. Hamarosan három szállítósugár ragyog fel néhány méterrel odébb, amelyekből a parancsnok, Neelix, és egy mobil diagnosztikai asztal bontakozik ki, rajta Kessel. "A Doktor azt mondta, romlik az állapota. Eloszor nem is akarta leengedni." mondja Chakotay. "Megtalált a gyógymódot?" kérdezi reménykedve Neelix. "Igen. Visszaviszem a biogén mezobe." "Már megbocsásson, kapitány de... Miért?!" kérdezi Neelix. "Mert úgy vélem, ez fogja megmenteni az életét." "Új adatokhoz jutott a mezorol?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom megmagyarázni..." válaszolja Janeway, elindulva Kes felé, de Chakotay útját állja: "Kapitány... Sok mindenen ment keresztül az elmúlt napokban." "Tudom mit csinálok." "Ennyire biztos benne?" kérdezi Chakotay, majd a kapu felé irányítja trikorderét, "Nyolcszáz megajoule energia áramlik keresztül azon a nyíláson. A toronsugárzás értéke lelóg a skáláról. Ennek akarja kitenni Kest és saját magát? ... Miért nem gondolja át a dolgot még egyszer, és csinálunk egy újabb vizsgálatssorozatot?" "Nem." mondja elszántan Janeway. "Kapitány... Nagyon megváltozott." "Tudja hogy én végtelenül hálás vagyok mindazért, amit eddig tett Kes megmentéséért. Én nem akarom, és tudom hogy Kes sem várná el hogy kockára tegye az életét. Önre még olyan sokaknak szüksége lehet." érvel Neelix. "Igaza van. Meg kell védenem magát is, és nem csak a legénység érdekében. Nem szívesen váltanám le, de ha az ítéloképessége..." "Ezt ugye nem teheti meg?" kérdezi Janeway kíséroe. "De igen." fordul felé Janeway. "Gondolom erre akkor valóban szükség lehet ha egy hajó kapitánya szellemileg zavarttá válik. De maga nem örült, Kathryn. És ezt nagyon jól tudja." mondja a kíséroe. "Ezek ugyanazok az alakok akik majdnem halált hoztak Kesre, csak azért mert meg akarta nézni a szentélyüket!" sziszegi Neelix, "Tényleg elhiszi ezeknek hogy semmi bajuk nem lesz odabent?!" "Ezt nem is ígérhetem meg." rázza meg a fejét Janeway vezetője, "Senki sem tudja megmondani mi történik azzal aki belép a szentélybe. Én nem ismerem a válaszokat. De maga... Maga igen." Janeway nagyot sóhajt, majd újra Kes felé indul. "Kapitány... Ezt nem értem." állítja meg Chakotay. "Én sem. Ez benne a kihívás." A parancsnok végül félreáll, Janeway pedig felnyalabolja Kest, és elindul vele a kettos kapu felé. A külső kapu előtt megáll, tekintetét belefúrja a nyílásból áradó kékesfehér fénybe, majd előre lép. Szinte azonnal hátra is tántorodik, a külső kapu vonalában megfeszülő sárgás fényu erotérfa érintésétől, majd arckifejezését megkeményítve ismét nekilendülne. De megpillant valamit a szeme sarkából, ami magára vonja a figyelmét. Kes megrebbeno szemhéja az. A lány szemei résnyire nyílnak, és Kes halványan a kapitányra mosolyog. "Kes..." "A Chakotay parancsnok által elvégzett utolsó mérések irídiumionokat regisztráltak. ... Amit korábban is észrevehettünk volna ha lehetőségünk van ott helyben is méréseket végezni!" méltatlankodik a Doktor a gyengélkedőben. "Olyan fontosak voltak azok az ionok?" kérdezi Kes. "Egy rövid ideig tartó dielektromos hatást fejtenek ki az epidermiszben, ami semlegesíti a biogén energia egy részét. ... Egy részét, de a kapitány megváltozott biokémiája védelmet nyújtott a többi ellen." magyarázza a Doktor. "És én ettől hogy gyógyultam meg?" "A korábbi kezelésem ugyanolyan hatást váltott ki önnél mint a kapitánynál a szertartás, megvédte az érintkezés teljes hatásától. A biogén mezo legyengített hatása pedig egyfajta agykéreg-stimulátorként funkcionálva beindította a magasabb idei funkcióit." "Ez nagyon érdekes, Doktor." mondja Kes, miközben a hologram az elképedve bámuló Janewayre pillant: "Kapitány...? ... Ha valami kivetnivalót talált az analízisemben..." "Megalapozott magyarázat volt, Doktor. Nagyon... Tudományos." Ezzel Janeway komor arccal feláll, és kísétál a gyengélkedőből.

49. Future's End, Part I - A jövő halála, I. rész

A hegyek mögé bukó nap vérvörösre festi az eget 1967 egy meleg nyári estéjén. A tó partján kis tuz lobog, rajta egy bográcsban vacsora készül. A tuznál ülo férfi a mellette hevero kis tranzistoros rádióon hallgatja a legfrissebb híreket: "... A Santa Cruz Egyetem kollégiumánál ismét háborúellenes tüntetések kezdodtek. A rendorség könnygázt vetett be hogy feloszlassa a mintegy háromezer diákból álló demonstrációt. ... És most idojárás..." A férfi ennek hallatán kézbe veszi a rádiót, eközben jól kivehető a bal alkarjának belso oldalára tetovált rózsza, majd az állomáskeresőt kezdi tekergetni. Hamarosan rábukkan egy zenét sugárzó adóra, így elégedetten teszi vissza a rádiót a földre. Azonban nem sokáig hallgathatja a zenét, az adás ugyanis bezajosodik, és csak valami különös elektronikus csipogás hallható helyette. A hosszú hajú férfi morog valamit kissé gondozatlan bajusza alatt, újra felveszi a rádiót, és megpróbál életet verni bele. Ebben a pillanatban hangos dörrenés moraja gördül végig a táj fölött, a nyomában feltámadó szél olyan eros hogy elfújja a bogrács alatti lángokat. A férfi meglepetten áll talpra, és arcát a szélbe fordítva megpróbálja kitalálni, mi okozhatta a zajt. Nem kell sokáig keresgélnie. A magas sziklaorom fölül, aminek tövében táborot ütött, egy vakító fénycsóvákat lövello objektum bukkan elo. A jelenséget halk zúgás kíséri amint elvonul a férfi fölött, miközben elég gyorsan ereszkedik. Nem telik bele tíz másodperc, valahonnan a tó mentén húzódó ero fái közül újabb, de ezúttal más jellegu dörrenés hallatszik, és sárgás fény villan abból az irányból. A férfi, miután a zaj kissé elült, a villanás után visszamaradt halvány ragyogás irányába indul. Egyszer csak megtorpan a fák között, és a fény forrására meredve leesett állal megjegyzi: "Hát ez oltári baró!"

Tuvok, Janeway engedélyére gyanútlanul lép be a készenléti helyiségbe, és csak kiváló reflexeinek köszönheti hogy nem találja homlokon a feléje repülő labda. Röptében kapja el az alattomos sportszert, miközben Janeway felszisszen: "Huu... Bocsánat, Tuvok. Gyakoroltam egy kicsit..." A kapitány kezében ugyanis teniszüto van, azt lengetve indul meg a vulcani felé hogy visszaszerezze a labdát. "Gyakorolt?" kérdezi Tuvok. "Tenisz. Tizenkilenc év után elhatároztam hogy újrakezdem. A jelek szerint egy kicsit berozsdásodtam, mert az elso meccset a holodeckben, kezdó fokozatú ellenfél ellen, szégyenletes módon vesztettem el." "Azt hiszem elonyösebb lenne ha nem vesztené el a szemkapcsolatot a labdával, mikor az a pályája legmagasabb pontjára ér." tanácsolja Tuvok, miután figyelte egy darabig a szervát gyakorló Janewayt. "Maga is teniszezett?" "Nem. Fizikát tanultam." "El kell ismernem, nem megy már olyan könnyedén mint a középiskolai csapatban." mondja Janeway, lerogyva az ablakok alatti kanapéra, majd kinyújtja a kezét a hadnagy kezében levo jegyzetfüzetért: "Mit tehetsz önért, Tuvok?" "Elkészült a havi összegzett állapotjelentés. Minden rendszer és..." "Vörös készültség, kapitány a hídra!" szólal meg ekkor Chakotay hangja az interkomból, mire Janeway félredobja a jegyzetfüzetet, és a teniszlabdát egyik kezéből a másikba dobálva kilo a hídra vezető ajtó felé. Tuvok a nyomába szegodik. "Jelenést!" szól Janeway, mikor kilép a hídra. "Egy térhasadék nyílt meg pontosan előttünk." mondja Chakotay. "Analízist!" "Egy torzulás a térido-kontinuumban. De egy gravitonmintázat veszi körül." jelenti Kim, miközben Janeway a fomonitoron látható jelenséget tanulmányozza. A hasadék úgy néz ki, mint egy sötét nyílás, amiből halványkék köd gomolyog elo. "A hasadékot mesterségesen hozták létre." állapítja meg Kim. "Kicsoda?" kérdezi meglepetten Chakotay. "A szenzorok nem adnak képet a hasadék belsejéről. ... Most változni kezdett... Valami kijön belöle!" A sötét nyílás egy pillanatra felfénylik, és egy fekete pötty jelenik meg a közepén. Az objektum, ahogy közeledik, gyorsan növekszik, néhány másodperc múlva már tisztán kivehető hogy egy kisméretu ureszközrol van szó. "Egy kis hajó, a hossza közelítőleg hat méter." jelenti Tuvok. "Nagyítást!" rendelkezik Janeway. A jövevény kép megnagyobbodik, így kivehető a deltaszárnyú hajócska részletei is. "A legénység egy foból áll, földi ember. A hajó stabilizálta a helyzetét a hasadék küszöbén." jelenti Tuvok.

"Szubtérjelet fogok a hajó felől. ... Kapitány... Ez Szövetségi hajó!" mondja Kim döbbenten. "Hívják!" szól Janeway. "Nincs válasz. A hajó aktiválja a fegyverzetét." mondja Tuvok. "Pajzsokat fel. Hívja még egyszer." szól Chakotay. A jövevény orrán eddig halványan világító kör alakú terület ekkor fényesen felvillan, és a következő pillanatban mintha egy csillag koncentrált energiája kezdene a Voyager-re záporozni, amitől hajó erosen rázkódni kezd. "A pajzsok kiszültek." jelenti Tuvok. "Tunjunk el innen." szól Janeway. "A kormánymu nem reagál." rázza meg a fejét Paris. "Valamiféle szubatomi diszruptort használ." állapítja meg Kim. "Viszonozni a tüzet!" rendelkezik Janeway. "Nincs hatás." mondja Tuvok egy sorozat leadása után. "A Voyager molekulaszervezete kezd instabillá válni!" jelenti Kim. "Tuvok, irányítson minden energiát a deflektoremmitterbe, és bocsásson ki egy nagyenergiájú polaronimpulzust!" szól Chakotay, "Az valószínűleg elbánik a fegyverével." "Impulzus elokészítve... Kibocsátva!" mondja Tuvok. Chakotay jóslata beválik, a Voyager megnyugszik amint a támadó fegyvere üzemképtelenné válik. "Hív minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre!" áll fel Janeway. "Voyager csillaghajó? Itt Braxton kapitány az Eon Szövetségi idohajóról." mondja a fomonitronon megjelenő, sötétkék-fekete egyenruhát viselő középkorú férfi, "A huszonkilencedik századból jöttem. Hagyjanak fel a polaronimpulzusok kibocsátásával!" "Miért lo ránk?" kérdezi Janeway. "A hajójuk felelős egy katasztrófáért, ami az én évszázadomban fog bekövetkezni. Egy temporális robbanás, ami elpusztítja az egész Naprendszert, a Földdel együtt. Azért jöttem a múltba hogy ezt megakadályozzam. Az a feladatom hogy megsemmisítem magukat. Úgyhogy ne tanúsítsanak ellenállást!" hajol előbbre Braxton az idohajó szuk pilótafülkéjében. "Több információra van szükségem, mielőtt hagyom hogy..." "A külső páncélzatuk roncsait megtalálták a robbanás helyén." "Kapitány, azt mondtam..." "Erre nincs idő!" csattan fel Braxton, majd bontja a kapcsolatot. A következő pillanatban a lövöldözés újrakezdődik. "Áthangolta a szubatomi diszruptort." jelenti Tuvok, "A deflektor energiát veszít, már nem sokáig bírja." "Ha igazat mondott..." jegyzi meg Chakotay. "Nem áldozom fel a hajót egy tíz másodperces beszélgetésre alapozva! Bizonyítékokat akarok!" "Nem úgy néz ki hogy bármi ilyesmivel akarna szolgálni." "Igazítsa a deflektort a fegyverének üzemi frekvenciájához. Intézze el az emitterét!" fordul Janeway Tuvok felé. Tuvok dolgozik egy darabig, majd elégedetten közli: "Sikerrel jártunk. A fegyvere üzemképtelen, a hajója megsérült. A hasadék destabilizálódik, elkezdte magába szívni a hajóját." "Állítsa helyre a kormánymu működését!" mondja Janeway Parisnak. "Azon vagyok, de a jelek szerint a gravitonmező minket is elkapott. mi is belesodródunk..." Az Eon egy, az érkezéséhez hasonló villanás közepedte eltunik a hasadékban, és néhány másodperc múlva a Voyager is hasonló sorsra jut.

Janeway a híd közepén heverve tér magához. Talpra küzdi magát, és a kontyból kiszabadult hajtincseit visszaigazgatva körülnéz a hídon. Tuvok is ekkor bukkan elő a taktikai pult mögül. "A helyzetünk?" kérdezi Janeway, miközben a többiek is sorra magukhoz térnek. "Elsodleges rendszerek üzemben. Fegyverzet és energiahálózat súlyosan károsodott." "Az idohasadék bezárult." veszi át a szót Kim. "Hol vagyunk?" kérdezi Chakotay. Paris dolgozni kezd a navigációs pulton, miközben szemöldökei egyre közelebb kerülnek egymáshoz. Végül elképedve fordul hátra, miközben új képet ad a fomonitorra: "Otthon, ahogy látom..." És valóban, a foernyon a napfényben fürdő Föld kék-fehér gömbje pompázik. "Akkor épp most szeltük át a fél galaxist..." tátog Chakotay. "Ez azt jelenti hogy itt volt a hasadék másik vége. ... Hívják a Csillagflotta Foparancsnokságot!" szól Janeway. "A szabvány csatornákon nincs válasz." mondja Tuvok kisvártatva, "Különös... Rengeteg keskeny sávú EM jelet észlelek." "Halljuk oket!" fordul felé Janeway rosszat sejtve. És a hangszórókból felhangzik a huszadik századi föld jellegzetes rádiózaja: rádió és televízió-musorok hangja, rádiótelefonokon zajló beszélgetések, és a nagysebességu digitális adatátvitel elektronikus sikolyai. A hídon levők dermedten hallgatják a kaotikus hangokat, majd Janeway egy intéssel elnémíttatja a kihangosítást: "Nem is az a fontos hogy hol vagyunk... Hanem hogy mikor? ... Mr. Kim?" "A csillagászati elemzés szerint... Ezerkilencszázkilencvenhatban." "A huszadik század vége..." mondja Chakotay. "Kapitány, ekkoriban már voltak fejlett felderítomuholdak." fordul hátra

Paris. "Magas orbitális pályán maradunk, és modulálják úgy a pajzsokat hogy szétszórják a felderítésre használt rádiójeleket." rendelkezik Janeway, "Nem lenne jó megrémíteni a lakosságot." "És az az idohajó? Az is itt van?" kérdezi Chakotay. "Keringési pályán nem észlelhető. Tovább keresem a felszínen. ... Alacsonyfrekvenciás szubtérjeleket észlelek az északi félgömből." mondja Tuvok. "A szubtértechnológiát úgy száz év múlva ismerjük csak meg." mutat rá Chakotay. "Lehet hogy a barátunk a huszonkilencedik századból. ... Mérje be!" utasítja Janeway Tuvokot. "Észak-Amerikai kontinens, nyugati part. Los Angeles." "Lemegyünk." határoz Janeway, "Azt hiszem, ennek az egésznek a kulcsa Braxton kapitány. És jelenleg csak az a segítségével juthatunk vissza a mi idonkbe. Chakotay, Tuvok, Paris, velem jönnek! ... Mr. Kim... Öné a híd!" "Értettem, asszonyom." húzza ki magát Kim büszkén. "Ha jól tudom, Tom, ön mondhatni rajong a huszadik század Amerikájáért." mondja Janeway Parisnak, miközben a lift felé tartanak. "Lehet mondani." "Mire van szükség ahhoz hogy ne lógjunk ki az itteniek közül?" "Nem sokra. ... Meno cuccok, egy jó autó, és... Egy nagy rakás pénz." mondja Paris elvgyorodva.

Gettődöngetok, rollerblade-es srácok, bikinis lányok... Egy szóval: Venice Beach. Egy korlátnak támaszkodva négyen figyelik a forgatagot: egy komor tekintetű, szürke zakót és nadrágot, kék pólót viselő férfi; egy törtfehér nadrágkosztümös nő; egy farmert, szürke atlétatrikót, fölötté kék mintás rövid ujjú inget viselő fiatalember; és egy fejkendős, khakiszínű nadrágban, több számmal nagyobb kigombolt tarka ingben, alatta sötétlila atlétatrikóban, az ing fölött pedig a nadrághoz hasonló színű kabátban pompázó férfi. Ez utóbbi, miután alaposan megszemlélte a környéken nyüzsgő embereket, megjegyzi: "Akár az egyenruhánkban is jöhettünk volna. Nem hinném hogy nagy feltűnést keltettünk volna bennük." Janeway körülnéz, majd egy hosszú, lejtős rámpa felé int, mire a csapat megindul arrafelé.

"A szubtérjelek száz méteren belülről jönnek..." állapítja meg az élen haladó Janeway, nem is igen téve kísérletet arra hogy elrejtse a kezében tartott trikordert, "De a pontos helymeghatározáshoz nem elég a jel." "Nem tudom elképzelni, hogy szállhatott le egy huszonkilencedik századbeli urhajó egy ilyen forgalmas strandon." jegyzi meg Chakotay. "Nem ismerjük a jövő technológiáját. Lehet hogy álcázója is volt." mondja Janeway, "Na itt szétválunk. Tuvok, Paris, nézzenek körül a strandon, Chakotay és én pedig átvizsgáljuk a sétányt." "Igen, kapitány." bólint Tuvok, majd Parissal irányt változtatva elmaradnak Janewayék mellől. "Nos, kapitány, csak hazahozott minket." állapítja meg Chakotay. "A hely megfelelne, az idő már nem annyira." ingatja a fejét Janeway, "De azért jó itt lenni." "Talán megkereshetném pár elődömet. Ha jól emlékszem, élt valaki a családjunktól a közelben, Arizona államban. Ekkor egy lendületben levo görkoris lány furakszik át közöttük, menet közben odakiáltva nekik: "Bocsika... Vigyáztam!" "Hmm... Ez a jól nevelt lány talán az ük-ük-ük... Valami ilyesmi, nagyanyám." néz a lány után Janeway szúrós tekintettel, mire Chakotay elneveti magát: "Meglehet... A lábai mindenesetre majdnem olyan jók mint a magáé." Janeway elereszti a füle mellett a személyeskedő megjegyzést, majd így szól: "Járt már Dél-Kaliforniában, Chakotay?" "Nem." "A kétezer-negyvenhetes földrengés során az egész elsüllyedt a Csendes Óceánban, kialakítva ezzel a világ legnagyobb koralltelepét, ami rengeteg különös élőlény lakhelye lett." Ekkor egy lilára festett, és égnek meredő tüskékbe zselézett hajú fiú vág át Janewayék előtt, mire Chakotay vidáman megjegyzi: "Én úgy látom, már ebben az évszázadban is elofordultak különös élőlények." Janeway nem válaszol, az arcán látszik hogy még a nem mindennapi látvány hatása alatt áll.

Paris és Tuvok a móló masszív oszlopai között uralkodó sötétségből lépnek ki a napsütötte partra. "Erre gyengülnek a jelek." állapítja meg a vulcani. "Akkor menjünk vissza a sétányra. ... Ahh... De jó ez a napsütés..." sóhajt Paris, majd leveszi, és a nadrágja farzsebébe gyuri az ingét. "A ho- és ultraviola sugárzás veszélyes mértéku." mondja a vulcani. "Ugyan már Tuvok. Ez egy nagyszerű időszak volt, és mi itt sétálunk a kellos közepén. Gyerünk, dobja le a kabátját." "És borkárosodást kockáztassak vele? Nem, köszönöm." "Vulcaniak... A végén még kiderül róluk hogy hipochonderek is..." morogja Paris.

"Valahonnan arról jön a jel ..." állapítja meg Janeway, egy gyorsbűfé felé fordítva a trikordert, "Egész pontosan... Tole." Chakotay alaposan megnézi magának a bűfé elotti kukában kotorászó csavargót: "Hát, ennyit az idohajóról." "Pedig semmi kétség. Tole jön a szubtérjel." A csavargó eközben rozzant bevásárlókocsijába dobálja a kukából szerzett kartondarabokat, és útnak indul, Janeway és Chakotay pedig a nyomába szegodnek.

Valahol a városban, egy fehér épületben melynek két oldalszárnyának tetején egy-egy csillagászati távcsövek védelmére szolgáló kupola látható, egy huszoneves lány üldögél egy számítógépekkel, érzékeny rádióvevőkkel, és elemzőkészülékekkel telezsűfolt helyiségben, melyet hatvanas-hetvenes évekbeli fantasztikus filmek moziplakátjaival tapétáztak ki. A lány, lábát egy papírokkal, csillagászati táblázatokkal, számítógép-alkatrészekkel, és kínai gyorsétkezdéből származó, félig kiürített dobozokkal telezsűfolt asztalon nyugtatja. Mindezek mellett az asztalon még egy önálló számítógép-terminálnak is jut hely, amelynek billentyűzete a lány ölében hever. A gép monitorján egy folyamatosan futó rádiójel-elemző által generált rádióspektrum-kép látható. A háttérzajból lassan egy jelcsúcs emelkedik ki, jéghegyként foglalva el a figyelt frekvenciatartomány középső részét. Mivel a jelenség stabilnak tunik, az elemzőprogram kimerevíti a spektrogramot, és a számítógép sípolni kezd. "Azannya..." bámulja a lány a monitort, majd zongorázni kezd a billentyűzeten. A rádiójelet tartalmazó ablak összezsugorodik, helyét egy földgömb-vázlat veszi át, fölötte villogó felirat: "Pályaelemzés folyamatban..." Kicsit később egy piros gyuru jelenik meg a földgömb körül, rajta egy kis körrel, amely mellett a pontos koordináták olvashatók, és a kép fejlécében látható felirat megváltozik: "Jelforrás bemérve." "Megorülök..." rázza a fejét hitetlenkedve a lány, mikor megtudja hogy a jel forrása földkörüli pályán kering.

"Ezzel így nem megyek semmire..." mondja egy lezser öltözéku, középkorú férfi egy fényuzoen berendezett irodában, miközben egy chipet pottyant az üveglapos dohányzóasztalra, az asztal melletti fotelban ülo férfi elé, "Az elemsuruség túl kicsi, az órajeltartomány pedig elképesztoen alacsony. Sot, még a színe sem tetszik." "De Mr. Starling..." "És már csak alig hat hónapunk maradt a HyperPro PC tervezett piacra dobásáig! De ha ilyen alkatrészeket próbálok használni, akár most rögtön csodöt jelenthetek. ... Azért kapta ezt a megbízást az ön cége, mert önök a legjobbak a piacon." mondja a Starlingnek nevezett férfi, miközben visszatér félkör alakú íróasztala mögé, "Utánunk, természetesen. Menjen haza Jim, és gondolja át alaposan ezt az egészet. A jövő hétre szeretnék egy jobb ajánlatot kapni." Starling vendége feláll, de mielőtt távozhatna, megszólal a Starling asztalán levo telefon. Starling kihangosítva, és némiképp bosszúsan fogadja a hívást: "Mit csinálok éppen, Dave?!" "Megbeszélést folytat, uram." hallatszik egy bunbánó hang. "És?!" "És tudom hogy ilyenkor nem szabadna zavarnom. De a Griffith obszervatóriumból keresi egy no a hármas vonalon. Bizonyos Rain Robinson. Azt mondja, sürgös." Starling erre odainteget a türelmesen várakozó öltönyösnek, aki magához veszi a chipet, majd letörten távozik. "Kapcsolja be." A telefon jelzi hogy a külső hívásra váltott, az iroda gazdája pedig így szól: "Henry Starling..." "Üdv! Nem tudom emlékszik-e még rám, a SETI labor csillagászainak egyike vagyok." mondja a korábban látott lány, egy hordozható telefonnal a kezében járkálva a berendezésekkel telezsűfolt szobában, "Tudja, amit maga is támogat. A legutóbbi bulin személyesen is találkoztunk." "Igen, igen... Mi történt?" "Ha jól értettem amit akkor mondott, azt akarta hogy azonnal értesítsük, ha olyan gammasugárzást észlelünk, aminek a frekvenciaprofilja megegyezik az ön által megadottal. ... Hát, most észleltem. És értesítem."

Starling a hír hallatán maga is hordozható telefonra vált, és izgatottan járkálni kezd az irodában: "Biztos ebben?" "Teljes mértékben. Követtem egy darabig a sugárforrást, és most jön a poén: itt van a fejünk fölött! Orbitális pályán kering!" "Mikor bukkant fel?" "Az adatok alapján..." A lány visszasiet a számítógéphez, és rövid egerészéssel egy eseménynaplót varázsol elo, "Nos, úgy kilencven perce lehet. Azért nem vettem észre korábban mert a szokványos keresési eljárás nem jelezte... Huu... Ez azt jelenti, lehet hogy még senki más nem figyelt fel rá! Szólnunk kell valakinek, értesítenünk kell a NASA-t!" "Rain, ez egy kicsit... Korai lenne, nem?"

"Lehet hogy tényleg fogtunk valamit, de előfordulhat hogy csak valami madárraj csinálja a musort."
"Hmm... Én még nem láttam madárrajt hússzezer kilométer magasságban parkolni Észak-Amerika fölött. ... Felküldök egy üzenetet, meglátjuk reagálnak-e." "Ne. Nem tudjuk mit találtunk. Nem kockáztathatjuk hogy az önök obszervatóriuma, vagy én, nevetség tárgya legyünk. kövesse tovább a jelet, gyűjtsön még adatokat, és tájékoztasson. ... Azért én behutok egy üveg pezsgót. Gondolja hogy kapok valahol Chateau Kyer-t?" "Ha nem, azt hiszem kallódik még egy hatos csomag sör a hutomben." "Szép munka volt Rain. Majd hívjuk egymást."
Starling ezzel kikapcsolja és visszarakja a telefont a töltőegységre, majd megszabadulva zakójától, egy pohár jeges vizet tölt magának az iroda egyik sarkában berendezett minibárban. Eközben egy pillanatra egy színes folt válik láthatóvá a bal alkarján, mintha egy kissé elmosódott, rózsát ábrázoló tetoválás lenne.

Robinson hosszan fixírozza a számítógép által folyamatosan frissített keringési pályát, majd kijelenti: "Hülyeség!" Ezzel odabök az egerrel a képernyő szélén sorakozó ikonok egyikére, mire újabb ablak nyílik meg az elozok fölött, a következő felirattal: "SETI üzenet továbbítása folyamatban." "Halló... Van odafent valaki?" nézi Robinson a képernyőt reménykedve.

"Ez az út a hasadékon át nem tett jót a hajónak. Az elsodleges rendszerek bizonytalankodnak, három EPS vezeték csodöt mondott, és a fő transzporterpuffer is romokban hever." sorolja Torres a hídon az öt hallgató Kimnek. "Van lent egy felderítocsapatunk..." emlékezteti a zászlós Torrest. "Tudom. A tartalék transzporter működik, de annak jóval kisebb a hatótávolsága." "Milyen közel kell mennünk hogy felsugározhassuk oket?" "Nagyon közel. Legfeljebb tíz kilométerre lehetünk tőlük." "Akkor meg fognak látni bennünket." mutat rá Kim. "Uram..." szólal meg a taktikai pultnál ügyelő, "Adás a felszínről. A mi pozíciókra sugározzák." "Lássuk." fordul a főmonitor felé Kim. Azon a következő pillanatban képek sorozata jelenik meg: a Föld az urból, különböző nyelvű feliratok, a Naprendszer helyét a környező csillagokhoz viszonyítva bemutató ábra, egy hidrogénatom modellje, egy meztelen férfi és nő vázlatos rajza, egy DNS spirál, és mindeközben különböző nyelveken elhangzó üdvözlések hallhatók. "Válaszoljunk, uram?" "Semmi esetre sem, zászlós." rázza meg a fejét Kim.

"Úgy látszik hogy az utcán él, és abban a kocsiban van az összes tulajdona." mondja Janeway a többieknek, főleg az időközben hozzájuk csatlakozott Pariséknak, miközben árnyékként követik a csavargót, aki közben egy "Közel a vég!" feliratú papírt ragaszt ki egy villanyoszlopra. "És ilyen táblákat ragasztgat ki mindenfelé." teszi hozzá Chakotay. Ekkor Janeway zsebe csipogni kezd, mire a hozzájuk közelebb elhaladók a rádiótelefonjaik után kezdenek kapkodni. Janeway elohalássza a zsebében lapuló kommunikátort, és vételre kapcsolja: "Itt Janeway." "Kapitány, van egy kis gond. Üzenetet fogtunk a földről, a jelek szerint egy szokványos üdvözlőjelet amit földönkívülieknek állítottak össze." üzeni Kim. "Vagyis felfedeztek minket." állapítja meg Janeway. "Nagyon úgy néz ki. A jel egy obszervatóriumból jött, úgy húsz kilométerre a jelenlegi pozíciójuktól." "Sugározza át Mr. Parist és Tuvokot valahova a közelbe." kéri Janeway. "Az csak akkor menne ha alacsonyabb pályára állnánk. A fő jelpuffer meghibásodott, és a javítás napokat is igénybe vehet." "Akkor küldje le az adatokat Mr. Tuvok trikorderébe. O és Tom odamennek... Hagyományos módszerekkel." "Értettem. Kim kilép." Janeway visszaszüllyeszti a kommunikátort a zsebébe, majd a többiek felé fordul. "Los Angelesben senki sem jár gyalog..." jegyzi meg Paris, "De nincs nekünk megfelelő nyilvános szállítási rendszer. Autóra van szükségünk." "Akkor szerezzenek egyet. Keressék meg az üzenet küldőjét, és tudják meg, mit tud. Biztos adataik vannak? Hányan tudnak róla? ... Nem változtathatjuk meg a történelmet!" mondja Janeway. "Igenis, kapitány." bólint Tuvok. "Majd találkozunk..." indul Paris a vulcani után, Janeway és Chakotay pedig az időközben kissé eltávolodott csavargó nyomába erednek.

A szakállas öreg útja egy szuk síkátorba vezet, ahol egy hajdani taxi maradványai díszlegnek, hatalmas mennyiségű egyéb lom és szemét között. A síkátor falain élénk színekkel festett feliratok

díszlegnek: "A jövő halála. ... Apokalipszis. ... Bumm. ... Készülj a jövő halálára." Janeway és Chakotay valamivel a csavargó után érkeznek, akit nem nyugtat meg különösebben a jelenlétük: "Kik maguk?! ... Ez itt az én holmim!" "Nem akarjuk kifosztani. Csak pár kérdést szeretnénk feltenni." Az öreg erre csak még nyugtalanabb lesz: "Nem, nem! Semmi kérdés, semmi vizsgálódás! Abból már elég volt! ... Maguk, szociális alkalmazottak igazán békén hagyhatnának végre! Nincs szükségem a tanácsaikra, sem a..." A csavargó csak ekkor nézi meg jobban Janewayéket, majd lassan közelebb lép, és Janeway arcába bámulva így szól: "Voyager... Tudtam hogy egyszer befutnak!" Chakotay ekkor elohúzza a trikordert Janeway zsebéből, és az öregre irányítja, a kapitány pedig benyúl a csavargó kabátja alá, egy ismeros holmit varázsol elő. "Minden a maguk hibája, a maguk muve!" "Braxton kapitány..." mondja Janeway az öt évszázad alatt alaposan átalakult Csillagflotta-logót nézegetve. "Mondtam hogy kapcsolják ki a deflektort, de maguk nem hallgattak rám! Voyager... Tökefjek!" "Kapitány, mi történt önnel? mikor legutóbb találkoztunk..." kérdezi Janeway döbbenten. "Akkor még fiatal voltam!" kapja ki Janeway kezéből a kommunikátort Braxton, "Egy elvégzendő feladattal. De maguk nem akartak rám hallgatni, nem... A saját sorsuk izgatta magukat!" "El akart pusztítani minket." mutat rá Chakotay. "Hogy megmentsek néhány milliárd másik életet, megakadályozva egy láncreakciót amit a Voyager indított el! De most mindez elúszott... Itt minden halálra van ítélve! ... A temporális robbanás be fog következni. Jön a vég! Jön a jövő halála!" kiabálja az ide-oda rohangáló Braxton, míg Janeway meg nem állítja: "Kapitány... Mióta van már itt, a huszadik században?" "Túl régóta! Harminc évvel hosszabb ideje mint kellene!" "De mi csak most érkeztünk. miért?" kérdezi Chakotay. "Véletlenül. Miután szétlötték a navigációs rendszeremet, csak a véletlenül múltott hogy hová kerülünk." mondja Braxton, majd az autórönszhoz siet, és keresgélni kezd az utastérbe: "Hol vannak?! ... Valaki ellopta a krétáimat! Mindig eltunik valami! Hogy ezek sosem nyugszanak! Barbárok!" Janeway a rönszhoz megy, és behajol az ablakon: "Kapitány... Segíteni akarunk. De további adatokra lenne szükségünk Azt mondta, a Voyager fogja kiváltani a robbanást..." "Igen. ... Nem, és mégis. Na ezt hívják paradoxonnak, kedvesem!" mondja Braxton, idoközben mégis megtalálva a krétákat, "A' okozza 'B'-t, 'B' okozza 'C'-t, ami 'A'-t okozza." Chakotay és Janeway tanácstalanul néznek össze. "Jajj, hogy értessem meg magukkal..." morogja Braxton, majd a sikátor közelebbi falához megy, és egy nagy 'A' betut ír fel rá: "Az 'A' egy robbanás a huszonkilencedik században, ahol megtalálják a Voyager páncélszatának maradványait. Ezért visszautazok a múltba, hogy elpusztítsam a hajót. 'B': maguk ezt megakadályozzák azzal hogy tönkreteszik a fegyveremet, és én mindezen okok miatt lezuhanok itt, a huszadik században. És 'C': valaki ebben az évszázadban megszerzi az idohajómat, és felszáll vele. A jövőbe indul, és meg is érkezik. De eközben elkövet valamilyen hibát, ami kiváltja a temporális robbanást. És már vissza is jutottunk az 'A'-hoz, robbanás a huszonkilencedik században, az okozati hurok bezárult!" "Milyen bizonyítéka van erre? Honnan tudja hogy a maga idohajója okozza azt a robbanást a huszonkilencedik században?" kérdezi Janeway. "Harminc évig kerestem a választ erre a kérdésre." mondja Braxton, majd keresgélni kezd a szemét között. Mikor rábukkan egy nagyobb ív összehajtogatott csomagolópapírra, elégedetten felmordul, majd kitergeti a papírt Janeway előtt: "Mikor a robbanás bekövetkezett, a hajóm szenzorai jelentos idotevékenységre utaló jeleket észleltek." A papíron hosszú számítások, és magyarázó ábrák sorakoznak meglehetos precizitással. "A jelek eléggé zavarosak voltak, eloször azt hittem, reaktormag-összeomlás következett be. De azután megtaláltam a Voyager rönszeit, és rájöttem hogy maguk voltak azok. Most azonban, hogy valaki ellopta itt a hajómat, a dolgok új irányba terelodtek. Ha valaki megpróbál a hajómmal a jövőbe utazni, anélkül hogy pontosan beállítaná a temporális vezérlést, az pontosan olyan robbanást okozna, mit amilyennek tanúja voltam a huszonkilencedik században!" "Tehát akkor mégsem a Voyager volt?" kérdezi Janeway. "Nem. Itt van minden, amennyire sikerült rekonstruálnom a történeteket. És bebizonyosodott hogy igazam van! Az én hajóm kellett hogy okozza a katasztrófát." "Akkor a következő logikus kérdés: kinél van a hajója?" kérdezi Chakotay. "Starling... Henry Starlingnál, a ChronowerX elnök-vezérigazgatójánál! ... Egy sok baráttal és kapcsolattal rendelkezo, jelentos személyiségnél!" mondja Braxton, elokerítve egy gyurött újságot, "Mikor

ezerkilencszázhatvanhétben lezuhantam, a becsapódás előtt kisugároztam magam a hajóból. De ez az átkozott alak találta meg hamarabb." Braxton odaadja az újságot Janewaynek, aki nézegeti egy darabig a címdalán látható férfit. "Azóta követem ezt az alakot, figyeltem minden lépését. De mostanra túl hatalmas lett, már nem éreke a közelébe. ... De hát egy ilyen lehetetlen évszázadban mire is juthatnék? képzeljék, egyszer még elmegyógyintézetbe is zártak, és teletömtek mindenféle primitív vegyi anyagokkal!" "Talán tudunk segíteni Starling és a hajó felkutatásában, és visszajutni oda ahonnan érkezünk." mondja Chakotay. "A maguk helyében nem próbálkoznék vele." "Ugyan miért nem?" kérdezi Janeway. "Hát nem figyeltek az elobb?! 'A' 'B'-hez vezet, ami pedig..." "'C'-hez vezet." bólogat Janeway, "De, figyeltünk. De miért ne állítanánk meg Starlinget?" "Mert valahogyan azért maguknak is köze van a robbanáshoz. Hiszen ott voltak a Voyager roncsai is! Maguk is elpusztultak." "De most hogy már tudjuk, mi fog történni, talán megpróbálhatnánk..." mondja Chakotay, de nem tudja befejezni a mondatot, mert egy sziréna vijjog fel a hátuk mögött. Egy rendorautó áll a sikátor bejáratánál, minek láttán Janeway és Chakotay kissé arrébb húzódnak. Az egyik rendor kiszáll a járorkocsiból, és odakiált Braxtonnak: "Hé, kapitány, mi az ábra? Úgy hallottam, már megint táblákat ragasztgatott ki a parton." "Nem, dehogy. Én soha nem tennék ilyet." adja az ártatlant Braxton. "Jöjjön már egy kicsit közelebb, beszéljük meg..." "Maradjon ahol van, maga emberborbe bújt cardassiai!" "Ne izgassa fel magát annyira, elvégre csak pár buta tábláról van szó. Néhány fickónak szúrja a szemét." legyint a rendor. "Mondják már meg neki hogy ki vagyok." fordul Braxton Janewayék felé, "Hogy tényleg a jövőből jöttem." Janeway és Chakotay erre ártatlan arccal fordulnak a rendor felé, aki együtt érzően rájuk mosolyog. "Ok is a jövőből jöttök!" "Persze..." bólogat a rendor. "Igen! Egy urhajóval jöttök." "Minden világos." "Árulók!" mered Braxton Janewayékre, majd kinézetéhez képest meglepoen fürgén eliszkol a rendorök mellett, akik kissé lemaradva a nyomába erednek. "Ezzel a dologgal majd később foglalkozunk. Előbb keressük meg ezt a... Starlinget." pillant Janeway a kezében tartott újságra.

"Nem, még nem szálltak le kis zöld emberkéik, de maga lesz az első akit értesítek ha ez mégis bekövetkezik." beszél valakivel Starling telefonon az irodájából, "Azt hiszem, csak egy kissé túlságosan lelkes ifjú hölgyről van szó mindössze, attól tartok, kissé felfűjt valamit. ... Nem, semmi, legalábbis egyelőre. ... Én köszönöm önnek, professzor." Ezzel Starling visszateszi a telefont a töltőre, majd a titkárához fordul: "Tudja mit csinált az a liba? Küldött egy E-mailt valami barátjának, az meg felhívta az egyik egyetemi professzorát. ... A lány biztonsági veszélyforrássá lépett elő. Menjen el a Griffith-hez, szerezze meg az adatokat, tole meg szabaduljon meg." "Igen, uram." indul a kijárat felé a fekete öltönyös férfi. "Dunbar... Ha igaz, ha valóban itt vannak, csak idő kérdése hogy rájuk bukkanjanak. És nem tudjuk, milyen lehetőségekkel rendelkeznek. Lehet hogy jobb ha magához veszi a Fegyvert." "Értem."

A terjedelmes, sötétkék Chrysler pickup nem éppen szabályosa áll meg az út szélén, nem messze a Griffith obszervatóriumtól. "Valami jobb helyet kellene találnunk a parkolásra." jegyzi meg Tuvok, "Elvégre ez egy lopott kocsi." "Senki sincs a közelben, Tuvok. itt is jó lesz." nyugtatja meg Paris, leugorva legalább fél méter magasan levo utastérből. "Megnyugtatóbb lett volna taxival jönni. És etikusabb is." mondja a vulcani, miközben elindulnak az épület felé. "Nem loptunk el semmit. Csak elhoztuk próbaútra, és visszavisszük a kereskedőnek, amint itt végeztünk." védekezik Paris. "Szeretném emlékeztetni hogy idoutazás esetén fokozottabb óvatosságra van szükség." "Egy próbaúttól még nem semmisül meg a világegyetem." Tuvokot és Parist trikordereik hamarosan elvezetik Robinson munkahelyére. A két felderítő óvatosan lopakodik be a néhány helyiségből álló területre, majd hogy odabent nem találnak senkit, munkához látnak. Tuvok a berendezéseket kezdi vartatni, Paris pedig az asztalon heverő jegyzetekre koncentrál. "Itt van valami..." inti magához Tuvokot, "Rádióspektrogramok... Ez meg mintha egy rádióteleszkóp vezérlése lenne... Elég egyszeru." fordul Paris a számítógép felé, szétszórva a papírokat az asztalon. "Hadnagy, ez nagy hanyagság." jegyzi meg Tuvok, miközben összerendezve a papírokat igyekszik helyreállítani az asztal eredeti állapotát. "Tuvok..." "Úgy látom, szavaival

ellentétben nem marad mindig 'nyugis'. Bár megérzésein alapuló módszerei egy ideig elviselhetők, sőt, néha még hasznosak is, de a diszkréció sem lebecsülendő dolog. Úgy hagyunk mindent, ahogy volt." Erre Paris is beszáll a rendcsinálásba, majd mikor készen vannak, trikorderét elövéve megvizsgálja a számítógépet: "Megállapította a Voyager helyzetét. Elég jó munkát végzett." "Ahogy látom, a hajtóművünk görbületi mezejét mérte be." állapítja meg Tuvok a feljegyzések alapján. "Ebben az évszázadban még senki sem tudja mi az a görbületi mezo!" mondja erre Paris. "Márpedig a teleszkóprendszert úgy állították be, hogy annak a nyomait keresse." jelenti ki Tuvok. Robinson ekkor jelenik meg az ajtóban, egy pizzásdobozzal a kezében, és egy pillanatig meglepetten bámul az irodáját bitorló két idegenre. "Már megbocsássanak..." lép beljebb, mire Paris gyorsan a zsebébe süllyeszti a trikordert, "De belépés csak alkalmazottaknak. Nem látták a táblát?" bökö az ajtón lévő felíratra Robinson. "Nagyon sajnálom." lép előbbre Paris, félig-meddig máris a lány hatása alá kerülve, "A látogatócsoporttal vagyunk, de a Szaturnusznál rossz irányba fordultunk és lemaradtunk." "Meg tudná mondani hogy jutunk vissza a bejáráshoz?" kérdezi Tuvok. "Menjenek vissza a nagyterembe, a Marsnál balra, utána mindig jobbra. Ha eljutnak az itáutomatáig, onnan már nem téveszthetik el. Rendben?" kérdezi Robinson, miközben elsétál Tuvokék mellett, és az asztalra dobja a pizzásdobozt, egyenesen az ott heverő irathalom tetejére. "Tudja, ez a labor elég... Baró." néz körül Paris. "Baró...?" ráncolja a homlokát Robinson, a divatjamúlt kifejezés hallatán. "Mit dolgozik itt?" kérdezi Paris. "Az eget figyelem." "És mit figyel rajta?" "Földönkívüli életre utaló nyomokat. ... És most, örültem hogy találkoztunk." fordul Robinson a számítógép felé, jelezve hogy a beszélgetés részéről véget ért. De a felderítokat nem ilyen könnyű lerázni, Paris bedobja magát: "A nevem egyébként Tom Paris." mondja, kezét nyújtva Robinsonnak. "Rain Robinson..." mosolyog kényszeredetten a lány, megrázva Paris kezét. "A görbéi azonban nem valami jók." folytatja a hadnagy. "Micsoda?!" mered rá a lány értetlenül. "Ez egy Fourier-analízis, nem?" mutat Paris a monitorra. "Igen, valóban." "Akkor jobb felbontással dolgozhatna ha finomítana az amplitúdó-együtthatón." "Tényleg, igaza van." ismeri el a lány. "De... Próbálkozhat egy sávszűrővel is." gondolkodik el Paris. "Ahhoz képest hogy eltévedt a Szaturnusznál, elég jól vágja a témát." "Tanultam asztrofizikát." mondja erre Paris, miközben Tuvok Robinson látóterén kívül a trikorderével ügyködik. "Hol?" kérdezi a lány. "A Csillagflotta Akadémián." csúszik ki Paris száján a válasz automatikusan. "Még nem hallottam róla..." ráncolja a homlokát Robinson. "Ööö... A keleti parton van." mondja gyorsan Paris, majd hogy másra terelje a szót, megszemléli a moziplakátokat: "Az élohalottak éjszakája... Hiszen ez egy klasszikus mozi! Láttá a folytatást is? Mi is... A menyasszony holttesté-t?" "Hadd találjam ki, a szabadon választott tárgya filmtörténet volt, igaz?" "Úgy is lehet mondani..." ingatja a fejét a hadnagy, mire Robinson felnevet. "Bocsánat... Tom. Mennünk kellene. A barátaink már várnak." jegyzi meg Tuvok, majd a kijáráshoz megy. "Igen, igaz." bólint Paris, "Hát, mennem kell..." "Hé... Keddenként én vezetem a planetáriumi bemutatót. Esetleg... Megnézhetnék. Elhozhatja a barátait. ... Ha mást nem, Hollywood leghíresebb csillagait mindenképpen láthatjuk." szól utána a lány. "Igen... Nagyszerű lenne, de azt hiszem, keddre már van programunk." Robinson ezt kissé elkedvetlenedve nyugtázza. "De azért köszönjük." mondja Paris, majd gyorsan visszavonulót fújnak. "Szívesen." mondja Robinson az üres ajtónyílásnak, némiképp csalódottan, majd visszafordul a számítógép felé. Az azonban néhány másodperc múlva beadja a kulcsot, a monitor karakteres módba kapcsol és egy "Végzetes rendszerhiba" felirat jelenik meg rajta, néhány hibakód kíséretében. "Na...!" bámulja a felíratot Robinson, majd homlokráncolva az ajtó felé fordul.

"Áttöltöttem a gépben lévő adatokat a trikorderbe, és tönkretettem az adattárolókat." mondja Tuvok, mikor kilépnek az obszervatórium kapuján. "Remélem nem lesz ebből baja..." "Úgy fog kinézni mint egy véletlen működési hiba." nyugtatja meg a vulcani. "Azért ez elég nagy kár. Élete legnagyobb felfedezése előtt állt, ezzel megalapozhatta volna a karrierjét." "És véget vethetett volna a miénknek. Engedjen meg egy kérdést, hadnagy... Mit jelent az hogy 'baró'?" Amirol Paris és Tuvok nem tudnak, az az, hogy az épület ajtaja kivágódik mögöttük, és a meglehetősen feldúlt Robinson ront ki

rajta. Azonban hamarosan tudomást szereznek a dologról, mikor a lány utánuk kiabál: "Hééé! Maguk ketten!" A két számítógépgyilkos hátrapillant. "Vörös készültség!" mondja Paris, majd mindketten futásnak erednek. Robinson azonban nem hagyja magát lerázni, sőt a jelek szerint hosszabb üldözésre is fel van készülve, ugyanis indulás előtt magához vett egy hátizsákot is. Bármennyire siet is Paris és Tuvok, a lány a kocsinál beéri őket: "Mi az ördögöt csináltak a gépemmel?! A merevlemez teljesen kikészült!" "Nincs idők hosszasan magyarázkodni." mondja Paris. "Kik maguk egyáltalán? ... És maga mit rejteget a zsebében?" fordul Robinson Tuvok felé. "Nem egészen értem miről beszél." "Láttam mikor eldugta előlem! Mi az? Valami elektromágnes?" Miközben Robinson igyekszik szóra bírni Parisékat, Starling embere, Dunbar jelenik meg a közelben. Mivel senki sem figyel rá, észrevétlenül sikerül megközelítenie leendő áldozatait, de mikor egy fézerhez erosen hasonlító fegyvert véve elő, célba veszi a lányt, Paris szeme megakad rajta: "Feküdj!" A célt tévesztett lövés a lopott kocsit semmisíti meg, a fegyver a jelek szerint teljes energiára van állítva. Tuvok reflexből viszonozza a lövést, de Dunbar, Tudva hogy felfedezték, idejekorán behúzódik az obszervatórium előtti kis téren lévő emlékmű mögé, így Tuvok lövése sem talál. "Mi volt ez?!" kérdezi riadtan Robinson, a nyomtalanul eltűnt kocsi helyét bámulva. "Van autója?" kérdezi Paris. "Igen, az ott." mutat a lány egy nem messze parkoló világoskék kisbuszra. "Szükségünk lesz rá." indul meg Tuvok a kocsi felé, karon ragadva Robinsont. "Tényleg?!" kérdezi a lány nem éppen boldogan. Tuvok hirtelen megtorpan, és kiváló időzítéssel ereszt meg egy újabb lövést Dunbar felé, aki már épp előbújni készült fedezékéből, de most gyorsan meggondolja magát. A vulcani legközelebb kissé elkésik, de Dunbar lövése, valószínűleg a távolság, és a szokatlan fegyver miatt, célt téveszt. Nem úgy a visszaforduló Tuvoké, minek következtében Starling emberének kezéből messzire repül a huszonkilencedik századi fézer. Tuvok azonban a manóver során elveszti fejkendőjét, ráadásul épp akkor, mikor Robinson hátrapillant, a mellette elvillanó fézersugár miatti meglepetésében. A vulcani gyorsan begyűjti, és a fülére igazítja a kendőt, de ezzel már nem tud változtatni a tényen, hogy a lány meglátta hegyes vulcani füleit. Paris eközben már a lánytól megszerzett kulccsal el is indította a kisbuszt, és miután Robinson is beugrott, kiló vele a kissé lemaradt Tuvok felé. A vulcanit a lány rántja be a nyitott oldalajtón, majd mire Dunbar visszaszerzi a fézerét, a kisbusz elporzik a környékről.

"A Voyager hajónaplójába, az ügyeletes tiszt, Harry Kim bejegyzése. Kiegészítés. Teljes szenzorkészültségben vagyunk, és annak jeleit kutatjuk hogy más is észrevette-e a Voyager jelenlétét. Megelőző intézkedésként pedig megkértem Neelixet és Kes, hogy kísérik figyelemmel a fontosabb televíziós csatornák adásait."

"Egy számítógépprogrammal figyeltetjük az adásokat, és amelyekben olyan kulcsszavak hangzanak el amelyek a Voyager-re utalhatnak, az a rendszer a képernyőre kapcsolja." mondja Kes Kimnek a tanácssteremben, miközben Neelixel együtt a nagy monitoron látható hat képet figyelik. "Találtak valamit?" kérdezi Kim. "Egyelőre nem. De megfigyeltünk néhány nagyon érdekes televízióadást." válaszolja Neelix, majd megváltoztatja a hat képernyő egyikének tartalmát: "Figyelje csak azt ott. Ezt a szórakoztató műsort szappanoperának nevezik. Az emberi kapcsolatok megértése szempontjából fölöttébb érdekesnek találom." "Elég unalmasnak tunik csak nézni a történetet, és nem részt venni benne..." jegyzi meg Kim, miközben Kes és Neelix teljes odaadással bámulják a végeérhetetlen, ám legtöbbször semmitmondó sorozatok egyikét. "Nem holodeckfüggő maga egy kicsit?" kérdezi Kes gyorsan, a film két mondata között, "Én úgy látom ez a fajta szórakozás is le tudja kötni az ember figyelmét." "Már alig várom hogy megtudjam, tényleg Bains ikertestvére-e az apja Jessica gyerekének..." mondja ekkor Neelix. "Nos, további jó munkát. Értesítsenek ha van valami, és... Ne merüljenek bele túlságosan a történetbe." mondja Kim az ajtó felé indulva, de Kes és Neelix nem is válaszolnak, le sem veszik a szemüket a monitorról. "...De hát mégiscsak a bátyám. Hogy mondhatnám meg neki hogy a mi fiunk valójában az a fia? ..."

A messze a város többi épülete fölé magasodó ChronowerX iroda-felhokarcoló legfelső emeletén, a Starling irodájának ajtaját védő biztonsági rendszer néhány pillanatig hiábavalóan próbálkozik az általános riadó elrendelésével. Az ajtó kinyílik, és Chakotay óvakodik be rajta, majd a kezében tartott trikorderrel a félig blokkolt riasztó felé fordítja, és végleg elintézi a huszonnegyedik századi technikával szemben esélytelen szerkezetet: "Eddig jó. A riasztókat kikerültük..." Janeway is belép az irodába, majd becsukva maga után az ajtót, az íróasztal felé tartó Chakotay nyomába ered. Útközben megáll, hogy szemügyre vegye az egyik falon függő diplomagyűjteményt, és a különböző újságok címlapjairól magabiztosan rájuk tekintő Starlinget. "Úgy látszik a mi Mr. Starlingünk komoly iparbirodalmat épített ki. Tehetos és ismert... És törodik az önérzetével is." jegyzi meg Janeway, majd az íróasztalon levo számítógép felé veszi az irányt. A gép monitorán képernyokímélo gyanánt a ChronowerX emblémája pattog kerettol keretig, ami egyébként fölöttébb emlékeztet a huszonkilencedik századi Csillagflotta-logóra. Janeway próbaképpen leüt egy billentyut, mire a számítógép a jelszó után kezd érdeklodni. Janeway a betuket keresgélve pötyögtetni kezd, mire Chakotay megjegyzi: "Úgy látom, nem erossége a gépelés." "Az ezredforduló technikája nem volt kötelezo tárgy az akadémián." mondja Janeway a billentyukkel küzdve. Chakotay eközben körbejár a trikorderrel az irodában, és megáll egy fehér fénnel világító, opálos üveglap előtt, amibe egy világtérképet gravíroztak. "Komolyan mondom, mintha medvebunda és kokés lenne..." morogja Janeway. "Ez azért valamivel fejlettebb. Van itt egy erotér, nem tudom kideríteni, mi van a fal mögött. De nem látok vezérlopultot sem." mondja Chakotay az üveglapot nézegetve. "Lássuk, van-e valami használható a gépében." mondja Janeway, feladva a billentyuzet elleni küzdelmet, és eloszedi trikorderét: "Ez az adatban óriási! De kódolva vannak az adatok..." A kapitány odébb löki az egeret hogy helyet csináljon a trikordernek, majd összeállít egy gyors kódfejto algoritmust, és ráuszítja a trikorder a gépre: "Lássuk, így sikerül-e..." A jelszóért könyörögo ablak hamarosan eltunik, és egy grafikus munkafelület jelenik meg. "Hmm... Úgy látom, azok a piktogramok jelenthetik a különböző számítógép-funkciókat." állapítja meg Chakotay. "Lássuk, milyen lehetoségei voltak ekkoriban a felhasználóknak..." húzza maga elé Janeway a billentyuzetet.

Az ütött-kopott világoskék kisbusz erosen elüt a fényárban úszó éjszakai utcán mellette elhúzó cirkálóktól, és díszes terepjáróktól. Még mindig Paris vezet, Robinson hátul, Tuvok pedig az anyósülésen üld. A vulcani épp a trikorderét nézegeti bosszankodva: "Az az energiafegyver teljesen kiégette az adóáramkört. A kommunikátoraink használhatatlanok." "Akkor nem tudunk kapcsolatba lépni a h... Barátainkkal. Most mit csinálunk?" "A következő kereszteződésnél jobbra fog fordulni!" hajol be közéjük a lány, "Utána a tacoárusnál balra, és szépen hazavisz! És az autót is kérem vissza!" "attól tartok, ez egyelőre nem lehetséges, Miss. Robinson. Az élete veszélyben lehet." mutat rá Tuvok. "Akkor én most szépen kinyitom a tetoablakot, kibújok, és addig visítozok amíg el nem árulják végre, mi folyik itt!" fenyegetozik a lány, "Kik maguk egyáltalán? Mi az az izé odafent Föld körüli pályán? Miért lövöldözött ránk az az ipse?" "Mondtam már, titkos ügynökök vagyunk." mondja Paris. "Mégiscsak kinyitom azt a tetot." mondja erre Robinson, és be is váltja fenyegetését. "Ugyan már, elvégre megmentettük az életét... Ez is azt mutatja hogy a maga oldalán állunk!" szól hátra Paris. "Most felállok..." kommentálja tetteit a lány, "Nagy levegot veszek..." kiabálja immár derékig kiemelkedve a kocsí tetején. "Rain, hagyja már abba..." dugja ki a fejét Paris az ablakon, és a nyakát csavargatva megpróbál egy pillantást vetni a lányra, "Megértem hogy meg van ijedve, azok után amit átélt. De bízniá kellene bennünk! Nem akarjuk bántani magát, és ígérem hogy hamarosan mindent elmagyarázok. ... Na, velünk tart, vagy inkább visszamegy a fickóhoz aki megpróbálta elpárologtatni?" Robinson nagyot sóhajtvá visszaereszkedik az ülésre, és durcásan méregeti egy darabig Parist és Tuvokot. Végül kíváncsisága legyozí sértodottságát, és megint csak elorehajol: "Az az UFO... Mi az?" "Egy szovjet kémnuhold. A KGB legújabb játékszere, mi pedig meg akarjuk akadályozni hogy bevethessék." mondja Paris. "Szovjet?! A Szovjetuniónak úgy öt éve meszelték! A KGB-seket meg nem tudták fizetni, így az egész banda lelépett." "Csak azt akarják hogy mindenki ezt higgye." jelenti ki fölényes magabiztossággal Paris. "Azt hiszem, egyelőre épp eleget mondtunk."

jegyzi meg ekkor Tuvok. "És magával mi az ábra, Tuvok ügynök?" fordul felé a lány, "Elég fura fülei vannak. Azt hitte, nem veszem észre, mi? Pedig észrevettem. És a fegyvere? Mi az, lézer?" "Sajnálom, ez szigorúan bizalmas információnak minősül. Ami pedig a füleimet illeti, ez nálunk... Családi vonás." "Ezt inkább ne feszegetse. Nagyon zavarba jön tole." jegyzi meg Paris vigyorogva. "Egy szavukat sem hiszem." jelenti ki a lány. "Mindenképpen fel kell vennünk a kapcsolatot a... Barátainkkal." mondja Tuvok Parisnak.

"Ez elképesztő... Starling számítógépes fejlesztéseit az idohajó rendszerei inspirálták..." mondja Janeway, mikor sikerül a képernyőre varázsolnia az Eon-ra vonatkozó vizsgálati adatokat, melyek meglepően részletesnek bizonyulnak, "Ezerkilencszázhatvankilencben izohálás áramkörök tervezésébe kezdett... Csak két évvel azután hogy Braxton hajója lezuhant." "És azután néhány éves rendszerességgel egy-egy ehhez hasonló forradalmi áttörés következett be a számítógépiparban." állapítja meg Chakotay, "És mindig a ChronowerX volt a bejelento. Minden azon alapszik, amit Starling fel tudott fogni a huszonkilencedik századi technikából." "Maga is arra gondol amire én, Chakotay?" "Bár nem így lenne..." "A huszadik század végi számítógépes forradalom..." "Nem lett volna szabad bekövetkeznie." bólint Chakotay. "De bekövetkezett. És most már a történelmünk része. És mindez egy elveszett idohajó miatt..." Janeway tovább keresgél az adatbázisban, és hamarosan tervrajzokra bukkan: "Ezt nézze meg... Energiaellátó rendszer, szervizpad, folyamatvezérlő... Mintha egy kilővoállomás lenne." "Braxtonnak igaza volt. Tényleg fel akar szállni vele." állapítja meg Chakotay. "Felküldjük az adatokat a Voyager-re." keríti elő Janeway a kommunikátorát, "Janeway hívja a Voyager-t!" "Kapitány, itt Kim." "Starling irodájában vagyunk. létesítsen adatkapcsolatot a trikorderemmel, és töltsen le az adatbankjukat." "Kell néhány perc hogy kompatibilissé tegyük magunkat az adatformátumukkal." "Értettem. ... Addig próbáljuk meg kideríteni, hol van ez a kilővoállomás." fordul vissza Janeway a számítógép felé, és már egész jó sebességgel kezd gépelni. "Egyre jobb lesz..." jegyzi meg Chakotay ennek láttán. "Gyorsan tanulok." "Tehát Braxtonnak valamennyire igaza van. Ha nem védekezünk a Voyager megsemmisítése ellen, nem került volna vissza a múltba, a hajója nem zuhant volna le, és az itteni események egyike sem történik meg." foglalja össze a helyzetet Chakotay. "Átkozott idoutazás..." morogja Janeway, "Mikor kapitánnyá léptettek elő, megesküdtem hogy még a közelébe se megyek semminek ami ilyen paradoxonokat okozhat. A jövő a múlt, de lehet fordítva is. Csak a fejem fájdul meg tole." "Várjon! Ez érdekesnek tunik." mondja Chakotay, megpillantva valamit a monitoron, "Nézz csak meg az 'Idohajó, biztonsági kapu'-t!" "Talán van ott valami megfigyelorendszer. Ha láthatnánk egy képet a kilővoállomás környékéről, talán abból kiderülne, hol van." bólint Janeway. Mikor belép a kívánt almenübe, ismerős hang szólal meg a hátuk mögött: egy kikapcsoló erotér mordulása. Mindketten meglepetten fordulnak hátra, és egy pillanatig bámulják az üveglapba vésett világtérkép helyén megjelent ablakot, ami egy hatalmas teremre nyílik. Odasietnek az ablakhoz, és immár előben vehetik szemügyre a nemrégiben, tervrajzon látott kilővoállomást, melynek közepén ott trónol a fekete páncélzatú, deltaszárnyú Eon. "úgy látom, már egészen otthon érzik magukat." szólal meg ekkor egy hang a hátuk mögött. Megfordulva Starlinggel és Dunbarral találják szemközt magukat, Starling segédjének kezében ott az elmaradhatatlan huszonkilencedik századi fézer. "Legyenek üdvözlölve a huszadik században." mondja Starling farkasvigyorral. "Tudom kik maguk. A jövőből jöttek." folytatja az iparmágnás, visszakapcsolva az ablakot eltakaró eroteret, "Tudok az odafent keringo hajójukról, Mr. Dunbar pedig nemrég összefutott a barátaikkal. Azért jöttek, hogy elvigyék az idohajót." "Mr. Starling... egy borzalmas katasztrófát fog eloidézni a huszonkilencedik században." lép a férfi elé Janeway, "Egy robbanást, ami több milliárd ember életét fogja kioltani. Csak azt akarjuk megakadályozni hogy ez bekövetkezzen." "Megkérdezhetem, mire gondol?" kérdezi Starling. "Ha felszáll azzal a hajóval, és megpróbál lejutni a jövőbe, azzal megsemmisíti a Naprendszert és a Földet." mondja Chakotay. "Ezt meg honnan tudják?" "Mondjuk úgy... A hajó korábbi tulajdonosától. Azt mondta, ha a temporális vezérlés nincs megfelelően beállítva, az egy temporális robbanást fog eloidézni. ... Annak a hajónak egyáltalán nem is szabadna itt lennie! Vissza

kell vinnünk!" mondja Janeway. Ekkor megszólal a zsebében a kommunikátor figyelmeztető jelzése. "Ez meg mi?" kérdezi Starling. "Egy kommunikációs eszköz. Valaki hív minket." "Fogadja a hívást." mondja Starling, miután Dunbarra pillantva meggyozódott róla, hogy az figyelemmel kíséri az eseményeket. "Itt Janeway." veszi elő a kommunikátort a kapitány. "Kapitány, a kapcsolatot elokészítettük. Szóljon ha mehet a letöltés." hallatszik Kim hangja. "Kezddhetik." üzeni Janeway faarccal. Starling a számítógép felé kapja a fejét, s megpillantva a mellette heverő trikordert, felkiált: "Az adatbázis!" Ezzel kikapja a kommunikátort Janeway kezéből, és a kapitánytól látott mozdulattal bekapcsolja: "Abbahagyni, vagy megölöm a kapitányát!" "Ki beszél ott?!" érkezik Kim meglepett hangja. "Öt másodperce van!"

"Leállni!" pillant Kim a műveleti tiszt pult mögött álló Torresre. "Átvitel megszakítva." bólint a hadnagy. "A transzporter hogy áll?" kérdezi Kim. "A fő jelpuffer még mindig üzemképtelen, felsugárzás csak alacsony pályáról lehetséges." "Ettől azonban a kapitány eltanácsolt minket. Azzal megkockáztatjuk hogy észrevesznek." rázza meg a fejét Kim. "Ebből most nem csinálhatunk gondot. Életveszélyben vannak!" mondja erre Torres. "És ha meglátja valaki amint egy hatalmas urhajó bukkan ki a felhők közül?" "Magáé a parancsnokság, maga dönt." rázza le magáról a felelősséget Torres. Kim boldogtalanul mered maga elé egy darabig, majd így szól: "Kormányos, irány Chakotay és a kapitány pozíciója. B'Elanna, készüljön vésztranszportra! Sugározza őket ide a hídra. ... Indulás!"

"Több mint háromezer gigabyte adatot loptak el tolem!" mondja Starling, miután ellenőrizte az adatbázis állapotát, "A felszállási tervekkel együtt. De ne gondolja hogy ezzel nagy gondot okoz, kapitány. Csak néhány változtatásra lesz szükség, de nem állíthat meg." "Ha nem adja át a hajót, eroszakkal vesszük el." mondja Janeway. "Ha esetleg nem vette volna észre, a kezében vannak." "Már nem sokáig. Tudja, van egy urhajóm a bolygó körül, ami, ha szükséges, egy másodperc alatt porig rombolja ezt az egész épületet." "Arra maguk is rámennének." jegyzi meg Starling. "Ha szükségessé válik..." von vállat Janeway. "Kapitány... Maga aztán nem félos..." pillant Starling elismerően Janewayre. Épp idoben ahhoz hogy lássa a kapitányt körülfogó szállítószalagot. Chakotay még a biztonság kedvéért hozzávágja a keze ügyébe kerülő csövászes széket Dunbarhoz, majd ő is feloldódik egy szállítószalagban. "A mindenségit!" méltatlankodik Starling.

A Voyager néhány kilométeres magasságban húz el a fényesen kivilágított L.A. fölött, hasán a város fényei, felső részén pedig a fényesen ragyogó telihold ezüstje tükröződik vissza.

"Kormányos, tartjuk a magasságot, transzportertávolságban maradunk! ... Chakotay próbáljon meg csinálni valamit az idohajót védő erotérrel! B'Elanna, mérje be a hajót, és sugározza a kettes raktérbe." osztogatja a parancsokat Janeway a hídon, "Mr. Kim, igazán jó érzéssel időzítette az akcióját. Nem is rossz, ahhoz képest hogy most eloször volt maga a fonök."

"Leállt az erotér..." morogja Starling, majd megpróbálja visszakapcsolni, a számítógép segítségével. Dunbar eközben a kilővoállásra nyíló ablakhoz siet, és lepillant. "Uram... A hajó!" Starling rosszat sejtve pattan fel, majd mikor meglátja az Eon-t beburkoló szállítószalagot, visszaül a gép elé: "Megpróbálják elteleportálni!"

"Az anyagáramlás megszunt... Belepiszkál a sugárzásba." jelenti Torres.

Starling számítógépének monitorán egymás után nyílnak az ablakok, mindegyikben a Voyager egy-egy munkahelyének kezelőfelülete válik láthatóvá. "Ez az..." vigyorog elégedetten Starling.

"Kapitány... Nem tudom hogy csinálja, de a szállítószalagon keresztül hozzákapcsolódott a rendszerünkhöz." jelenti Kim, "Most lépett kapcsolatba a számítógépmaggal." "Amint lezárok egy hozzáférési csatornát, rögtön talál egy másikat." teszi hozzá Torres. "A huszonkilencedik század technikáját veti be ellenünk. Azzal nem vehetjük fel a versenyt." mondja Janeway. A Voyager ekkor megrázkódik. "Leállt a tehetetlenségi tompító. Épp a hajtóműrendszerben jár." állapítja meg Chakotay. "Sugárzást leállítani!" határoz Janeway. "Megszüntetem az áramlást... Sugárzás leállítva."

jelenti Torres. "A hozzáférési út megszunt, kapitány, de a magban levo adatoknak majdnem húsz százalékát sikerült letöltenie." jelenti Kim. "Emelkedjünk orbitális pályára, részletes kárjelentést kérek." szól Janeway. "Janeway kapitány, itt Henry Starling." hallatszik a híd hangszóróiból, "USS Voyager, Intrepid osztály... Nagyobb mint hittem, de szerencsére eléggé elmaradott. ... Itt az áll hogy kétezer-háromszázhetvenegyben állították szolgálatba. Vagyis a huszonnegyedik századból jöttek? Azt hittem, a huszonkilencedikbol. Nos, akkor úgy tunik, van egy kis elonyöm. ... Nahát, ez meg micsoda... Ez igazán érdek..." Janeway intésére az adás elnémul. "Jönnek a jelentések. Kisebb energiagondok az impulzushajtómunél, és néhány kiégett áramkör a számítógépmagban. Semmi komoly." mondja Chakotay. "Gyengélkedo hívja a hidat: kapitány, nem találok a Doktort." érkezik Kes üzenete. "Kikapcsolódott a programja?" kérdezi Janeway. "Nem. Nincs meg a programja." érkezik a válasz, mire Janeway és Chakotay döbbenten néznek össze.

"Hol... Vagyok?!" néz a Doktor Starlingra, aki legalább annyira meg van döbbenve a Doktor váratlan felbukkanásán, mint Janeway és Chakotay az eltunésén, "És ki maga?!" "Nocsak... Isten hozta." találja meg a hangját Starling.

"Neelix hívja a kapitányt: van valami a tévében amit feltétlenül látnia kellene... Egy aktuális eseményekrol szóló musor." Janeway kérdon Kimre pillant. "Megkértem Neelixet és Kes, hogy figyeljék a hírforrásokat. Mindjárt idekapcsolom az adást." A fomonitoron hamarosan egy szemmel láthatóan kézi kamerával készített felvétel jelenik meg, sarokban a felirat: "Amator videofelvétel". "Ezeket a hihetetlen képeket egy férfi rögzítette úgy egy órával ezelott, aki eredetileg egy házibulit akart felvenni." hallatszik a kommentátor hangja. A fomonitoron látható kép ekkor meglódul, és a szórakozó vendégek helyett az ég egy darabja tunik fel. A kamera néhány pillanat alatt fókuszba áll, és ekkor válik kivehetővé a város fölött elhúzó Voyager jellegzetes alakja, a fénylo ablaksorok, és a kéken ragyogó hajtómugondolák. "A hatalmas, ismeretlen repülő test sem meteoritra, sem időjárás-megfigyelo ballonra, sem muholdra nem hasonlít, és repülésügyi szakértok szerint sem az Egyesült Államok, sem más ország nem rendelkezik ehhez hasonló kísérleti légi jármuvel. Egyelore a vizsgálatok eredményeit várjuk, és amint megtudunk valamit, tájékoztatjuk önöket."

50. Future's End, Part II - A jövő halála, II. rész

"Hadd találjam ki..." telepszik le Robinson a park egyik asztalánál ülo Paris mellé, aki épp egy autórádió kibevezésével van elfoglalva, "Valaki az éjszaka feltörte a kocsit, megpróbálta lenyúltni a rádiómat, de maga hosiesen megakadályozta, és most megpróbálja helyrehozni a károkat." "Igen, pontosan így volt." pillant fel Paris vigyorogva. "Én hosöm..." morogja Robinson, felvéve Paris kommunikátorának fedolapját az asztról. A hadnagy bocsánatkéro pillantást vetve a lányra, kiveszi a kezéből a takarólemezt, és maga elé pottyantja az asztra. Robinson figyeli egy darabig az autórádió és a kommunikátor egyesítésén fáradozó Parist, majd megkérdi: "Milyen érzés? Úgy értem, kémnek vagy minek lenni?" "Titokzatos." "Tényleg... Már el is felejtettem. ... De maga azt mondta, titkos ügynök. Márpedig ez a szó már kiment a divatból. És ez nem az egyetlen eset volt. Sok dolgot másképp mond mint szokás. ... Mintha nem is ebben a világban nott volna fel." "Rain... Hogy magának milyen élénk a fantáziája..." "A maga meséje meg átlátszó. ... Figyeljen, tegnap felfedeztem egy UFO-t, ma meg azt se tudom, kikkel, mit, és miért csinálók. Azért ennyire nem tarthat ostobának, hogy ne lássam az összefüggéseket." "Bocsánatát kérem." mondja Paris komolyan. "Elfogadom." bólint nagylelkuen a lány. "Akkor azt is el kell fogadnia hogy az élete forog kockán, Rain. Minél több kérdést tesz fel, annál jobban belekeveredik. És ez aggodalommal tölt el." "Jó, majd igyekszem visszafogni magam." mondja Robinson kedvetlenül. "Mondja... Miért lett csillagász?" kérdezi Paris kis szünet után. "A bátyámnak volt egy teleszkópja... Nem valami nagy szám, de ahhoz elég eros volt hogy fel lehessen ismerni benne a Szaturnusz gyuruit. ... Emlékszem, gyakran mondtam, úgy néz ki mint valami ékszer a kalózkok titkos kincsesládájából. ... Azóta csak egyetlen álmom van. Odajutni, és megérteni." Paris leplezetlenül bámulja a lányt, révületéből az papírzacskókkal megrakottan érkezo Tuvok hangra rázza fel: "Jó reggelt!" "Tuvok ügynök... Mi van?" fogadja Robinson a vulcanit. "Reggeli van." rakja le a csomagokat Tuvok az asztra. A lány kinyitogatja a zacskókat, majd meglepetten mered a vulcanira: "Chilis burrito, óriáshotdog, góliáthamburger... Ez nem reggeli, ez egy egész napra elég egy népesebb családnak!" "Hogy halad?" kérdezi eközben Tuvok Paristól. "Alakul..." ingatja meg a fejt a hadnagy. "Ez tévedés." pillant Tuvok a lányra, "Adna egy burritot?" "Hát tudják... Bármit csinálnak is maguk ketten, az egy kicsit ütödött..." rázza meg a fejét Robinson, miközben Tuvok kezébe nyom egy zacskót. Paris eközben begerjeszti a hibrid kommunikátort, ami tulajdonképpen meg is felelne a célnak, feltéve ha füstjelekkel akarnak kommunikálni. Tuvok rosszalló pillantást vet Paristra a felszálló füstön keresztül, aki pedig elhúzza a száját: "Ezek a micsodák olyan primitívek... Úgyhogy ennyit az irányjelrol." "Van még egy lehetőségünk." jegyzi meg Tuvok. "Az adó az obszervatóriumban!" jön rá Paris, "Ugyanazzal az áramkörrel..." "Arra gondolnak amivel én küldtem üzenetet a maguk... Hát... Bármilyen az ott-orbitális-pályán-jának?" "Szükségünk lesz a segítségére." fordul Tuvok a lány felé. "Viccel." rázza meg a fejét Robinson. "Segít...?" kérdezi reménykedve Paris. "Üres gyomorral sehová!" mondja Robinson vidáman, és Paris kezébe nyom egy hamburgert.

"Starling a számítógépmag tartalmának majdnem húsz százalékát szerezte meg." mondja Chakotay a Voyager tanácstermében, az asztal körül cirkáló Janewaynek, "Miközben megpróbáltuk felsugározni az idohajtót az épületből. "Megpróbálom a hiányzó programokat pótolni valamivel, de van amit nem lehet újrálni." mondja Torres. "Mint például a Doktor." sóhajt Kes, "Szó szerint nyom nélkül eltunt. Semmi sem maradt itt a programjából." "És a Doktor sajnos csak az egyike a gondjainknak." áll meg Janeway, "A fegyvereink üzemképtelenek, Tuvok és Paris még mindig valahol Los Angelesben tekereg, Braxton kapitány elmélete pedig bizonyítást nyert. Ha Starling megpróbál a jövőbe jutni, az eredmény egy katasztrófa lesz." "Ellenoriztem Braxton..." Kim homlokráncolva szemléli a huszonkilencedik századi kapitány csomagolópapírra írt jegyzeteit, "S számításait... Az idoutazáshoz szükséges technika hihetetlenül összetett." "Lehet hogy ez a Starling egy zseni, de nem hinném hogy

kapott huszonkilencedik századi pilótaképzést." jegyzi meg Torres. "És a megfelelő beállítás nélkül az a hajó kifordítja magából a téridőt." teszi hozzá Chakotay. "Amint a hajó megpróbál eljutni a huszonkilencedik századba, a huszonkilencedik század megszunik létezni. Legalábbis a Föld számára. Az egész Naprendszer megsemmisül." mondja Kim. "Meg kell szereznünk a hajót!" jelenti ki Janeway. "A transzporter még mindig nem működik, vészsugárzáshoz meg megint közel kellene mennünk." mondja Torres. "Kapitány... Ezt nem javasolnám." rázza meg a fejét Neelix, majd felállva az egyik nagy monitorhoz megy, és egy rögzített tévéadást kapcsol be rá. "A legtöbb magánadó hamisítványnak minősítette a Voyager-rol készült felvételeket, de a hivatalos csatornákat figyelemmel kísérve kiderült hogy az Egyesült Államok hadserege nagyon zokon vette a dolgot." "Ha újra lejjebb ereszkedünk, azt kockáztatjuk hogy a légiero megtámad minket." mondja Chakotay. "Ha a hajót nem tudjuk megszerezni, akkor az emberrel próbálkozunk. Torres, azt akarom hogy..." "Janeway kapitány, adás érkezett Tuvok hadnagytól. Csak hang." érkezik ekkor bejelentés a hídról. "Mr. Tuvok, hallgatom." szól Janeway. "Paris hadnagy és én a Griffith obszervatóriumban vagyunk."

"Sikerült az itteni adó üzemi frekvenciáját felvinni a Voyager által is figyelt tartományba..." Tuvok eltartja a fülétől a rádiótelefont, mivel abból fülsérto zajok hallatszanak egy pillanatig, "Elnézést a rossz minőségű kapcsolat miatt." "Semmi gond, Mr. Tuvok. Mi történt?" "Egy fiatal hölgy van a segítségünkre, aki az itteni rádiócsillagászati laborban dolgozik. O küldte az üzenetet a Voyager-nek. A laboratórium munkáját bizonyos Henry Starling támogatja." "Találkoztunk Mr. Starlinggel. Nála van az idohajó, és o lesz a huszonkilencedik századi katasztrófa okozója." "Akkor módot kellene találnunk a megállítására." mondja Tuvok. "Mondjon valamit arról a norol. Megbízhatónak tartják?" kérdezi Janeway, mire Tuvok oldalra sandít, arrafelé ahol Paris és Robinson éppen egy horrorfilm-katalógust tanulmányoznak elmélyülten. "O és Paris hadnagy épp... Interkulturális kapcsolataikat építgetik. Azt mondanám, igen." "Kérdezzék meg hogy hajlandó lenne-e segíteni nekünk."

Starling sietve érkezik az irodájába, elso útja a számítógéphez vezet. Rövid egerészés után a Doktor megjelenik a helyiség közepén. "Hogy van?" fordul felé Starling. "Kissé különösnek találok a hogylétem iránti érdeklődését." jegyzi meg a Doktor. "Valamivel jobban is örülhetne, doki. A hajóról beszerzett adatok szerint maga arra volt kárhóztatva hogy állandóan a gyengélkedoben legyen." Starling eközben a Doktorhoz megy, és elveszi tole a kommunikátort. "Nemrégiben súlyos károsodásokat szenvedtem, és az emlékeim egy része még csak most van visszatérobén. De arra emlékszem hogy bizonyos alkalmakkor átirányítottak egyéb helyekre. Ez is kétségtelenül egy ilyen alkalom." "Ez az én holografikus szimulátorom. Nagy hasznát vesszük az új chipstruktúrák modellezésénél. Magát most az irodámba épített emitter vetíti ki. A programja egyébként nem valami fejlett." "Errol más véleményeket is hallottam már." jegyzi meg a Doktor, "Lenne kedves visszajuttatni a hajómra?" "Sajnos nem tehetem. Most még nem. Elobb válaszolnia kell néhány kérdésemre." "Amennyiben orvosi ismeretekre van szüksége, kereshetne egy itteni szakértot is." "Janeway kapitány meséje arról a katasztrófáról csak rossz szöveg... Hogy megszerezhesse az idohajómat." "Ez egyáltalán nincs így." jelenti ki a Doktor. "Az az idohajó a huszonkilencedik századból származik. Vagyis ötszáz évvel fejlettebb technikát képvisel a magukénál. Nem meglepo hogy meg akarják szerezni. Azt hitték hogy én könnyu ellenfél leszek?! Egy szerencsétlen neandervölgyi a huszadik századból, aki azt sem tudja, mi hullott az ölébe? ... Hát ez nagy tévedés volt!" "Eddigi diagnózisom: személyiségi zavarokból adódó paranoid reakció. ... Ha a történelmi alprogramom helyes adatokat tartalmaz, nem volt hiány a huszadik század végén terapeutákban Dél-California környékén. És eléggé jól képzettek is akadtak köztük. Javaslom hogy keressen fel egyet. Most pedig juttasson vissza a Voyager-re!" "Megtudtam, hogy a fegyvereik megsérültek, a teleporterük nagyobb része pedig csak ócskavasnak jó. De sajnos személyi adatokhoz nem sikerült hozzájutnom." mondja Starling, visszatérve íróasztalához, "Márpedig jó ha az ember ismeri az ellenfeleit. Adja meg Janeway kapitány pszichológiai profilját." "Orvos vagyok, nem adatbank." "Szerintem valamennyire ez is, az is. Gyerünk, beszéljen!" "Vagy számolhatok a

következményekkel?" von vállat a Doktor, "Nem hinném. Hologram vagyok. Nem érzek fájdalmat, és nincs halálfélelmem. Vagyis nincs mivel kényszerítenie." Starling ekkor kettőt kattint az egérrel, majd elégedetten az összegörnyedő Doktorra néz: "Fájdalom. ... Fölöttébb érdekes érzés, igaz?" "Soha... Nem tudtam hogy..." "Mennyire kellemetlen?" kérdezi Starling, és újra kattint kettőt, "Ilyen érzés megégni... Ezt egy olyan ember érezheti, akit teljesen elborítanak a lángok." "Hogyan..."? nyöszörgi a Doktor. "Csak a tapintásérzékkért felelős alprogramot kellett kicsit megpiszkálni. Egész könnyen ment. ... Nos, hajlandó végre együttműködni?" Mielőtt a Doktor válaszolhatna, megcsörren a telefon. "Nem érek rá, Dave!" kapja fel a hordozható egységet Starling, majd megváltozik az arckifejezése: "Akkor kapcsolja be!"

"Mr. Starling... Már annyira félttem. Keresnek. mit csináljak?" kérdezi az egy forgalmas térről telefonáló Robinson. "Ne aggódjon, Rain, minden rendben." "Semmi sincs rendben! Le akartak lőni! Meg fognak találni, és nem tudom mit csináljak!" mondja a lány, elsétálva Tuvok és Paris előtt. "Egyértelmű. Fogjon egy taxit és jöjjön az irodámba. Itt lesz a legnagyobb biztonságban." "Nem, meg fognak találni." "Hol van most?" "A Metro Plazán a szökőkutaknál. ... Jöjjön értem, kérem." "Odaküldök valakit." "Ne! Csak maga jöjjön. Tényleg meg vagyok ijedve..." "Azonnal indulok." Robinson kikapcsolja a telefont, majd Tuvokékra pillant: "Bevette. Azt hiszem." "Ezt hogy érti?" kérdezi Paris aggodalmasan. "Nem tudom. Kissé bizalmatlannak tunt."

"Teszünk egy kis kirándulást, doki." mondja Starling, újra a számítógépet buvölve. "Ha esetleg elfelejtette volna, csak holografikus kivetítővel ellátott helyiségekben tudok létezni. Vagyis nem mehetek sehová." Eközben Dunbar is elkerül valahonnan, és megáll a Doktor mögött. Starling rájuk pillant, és elégedetten elvigyorodik.

A tér egyik oldalánál megálló elegáns fekete autóból hárman szállnak ki egymás után. Elsőként Dunbar a kormány mögül, aki hátramegy hogy kinyissa az ajtót fonékének, a kocsis másik oldalán pedig a Doktor óvakodik ki a vakító napsütésbe. A hologram bal karján egy féltényérnyi, ezüstszínu szerkezet látható, amit a doktor hitetlenkedve bámul meg, miután körülnézett a téren. Sterling egy fémhengert kerít elő a zsebéből, és figyelmeztetően odaint vele a hologramnak.

Paris és Tuvok, akik egy közeli épület bejáratát díszítő oszlopok mögött rejtőznek, meglepetten néznek össze a Doktor láttán.

Egy futársikló ereszkedik lassan Észak-Amerika nyugati partvidéke felé, egyelőre még jóval a légkörön túl. Fedélzetén Torres így szól a pilótaülékben ülő Chakotayhoz: "Az interferenciamező üzemel, ez megakadályozza hogy a radarok észleljenek. A pajzsokat pedig úgy módosítottuk hogy ha valaki nem néz meg bennünket túl alaposan, úgy nézzünk ki mint egy huszadik századi kisméretű repülőgép." "A transzporter üzemképes... Tíz percen belül hatósugáron belül leszünk." mondja Chakotay, "Már el is felejtettem, milyen gyönyörű a kilátás innen fentől. Azt hittem, soha többé nem lesz benne részem." "Észak-Amerikában kapott légköri kiképzést, nem?" kérdezi Torres. "Igen, legalábbis az első évben. Azután pár hónapot a Vénuszon repültünk, hogy gyakorlatot szerezzünk a nehéz légköri viszonyok közötti manőverezésben, az év hátralevo részében pedig aszteroidákat kerülgettünk az Övben." "Úgy látom, maga sokkal jobban szórakozott az Akadémián mint én. Én csak arra emlékszem örömmel, mikor bunyóztunk a laborban." "Maga volt az egyetlen aki ökölharcban próbálta megvédeni a százegy asztrofizika tételét. Nevet fel Chakotay. "Abban az időben még valamivel lelkesebb voltam." "Gondolom." bólint Chakotay. "Chakotay... Mi van ha itt ragadunk... Úgy értem, ha nem sikerül megoldani a visszajutást a jövőbe?" "Ebben az évszázadban akadt még néhány félreeső hely. Kerülnünk kellene a feltunést." "Viszont dolgoznunk is kellene valamit." "Talán archeológiával foglalkoznánk. Taníthatnánk szabadegyetemen, vagy szerveznék ásatásokat Közép-Amerikában. ebben az évszázadban még sok fontos felfedezést lehetne tenni. Talán még egy Nobel-díj is összejönne." mondja Chakotay faarccal. "Ennyit a feltunés elkerüléséről." jegyzi meg vidáman Torres. "És maga?" "Magasan képzett klingon mérnöki állást keres." mondja keserűen Torres. "Én azonnal felvenném." jelenti ki komolyan Chakotay, "Na

kezdjük az ereszkedést." "Ereszkedési pálya betáplálva, hajtómuvek légköri üzemmódban."
"Figyeljen a madarakra." mondja vidáman Chakotay.

Tuvok trikorderével kezdi pásztázni a környéket, Paris pedig eloszedi a laborból származó rádiótelefont, amit a jelek szerint összekötöttek az obszervatórium nagy adójával: "Paris hívja Chakotayt: Starling befutott. A Doktorral együtt."

"Mi?!" kapja fel a fejét Torres, "Ez meg hogy lehet?" "Fogalmam sincs. Hatótávolságban vannak már?" érkezik Paris kérdése. "Majdnem. Még két perc." válaszolja Chakotay.

"Nem is tudom, doki. Olyan csendes volt idefelé." jegyzi meg Starling, körüljárva a kíváncsian nézelő Doktor. "A csevegés nem része a programomnak." "Vagy csak kicsit meg van ijedve itt, a valódi világban." "Ez számomra csak egy új környezet." Starling testtartása ekkor kissé merevvé válik, és eloszedve a fémhengert, a hologram vállára teszi a kezét: "Csak nyugalom, doki." A tér másik oldala felől ugyanis Robinson közeledik. "Ha a kollégái bajt próbálnak keverni, holoszetet csinálók magából."

Tuvok csatlakozik Parishoz, és kiveszi a kezéből a telefont: "A kocsik koordinátái bemérve, a trikorder adatkapcsolatra kész. Azonnal kezdjék meg a sugárzást, amint Mr. Starling a kocsiban van."

"Mr. Starling... De örülök hogy látom." áll meg Robinson az iparmágnás előtt. "Az új barátai jobb ha elobújnak, különben a barátjuknak annyi." "Mire gondol?" kérdezi a lány. "Na jó, menjünk." ragadja meg Starling Robinson karját. "Ööö... Az én kocsim arra van." próbál ellenkezni a lány. "Menjünk inkább az enyémmel." "Ott van benne az összes cuccom..." "Majd elküldök érte valakit. ... Talán valami baj van?" "Nincs." rázza meg a fejét Robinson, majd nem túl lelkesen Starling nyomába szegődik.

"Rossz irányba mennek..." állapítja meg Paris, aki folyamatosan nyomon követi az eseményeket. "Chakotay, van egy kis gondunk..." üzeni Tuvok, majd a telefont Paris kezébe nyomva újra a trikorderrel kezd foglalkozni.

A Starling vezette menet ekkorra megérkezik a kocsinhoz. Mikor Robinson megpillantja az autó mellett várakozó Dunbart, visszavonulót fúj: "Az az alak akart lelőni!" "Butaság. Vigyázni akart magára." mondja Starling. "Hová megyünk egyáltalán?" "Az irodámba. Ott biztonságban lesz." "Na jó..." adja be a derekát a lány. Dunbar kinyitogatja az ajtókat, Starling és Robinson hátra ülnek, a Doktor pedig az anyósülésen jut hely.

"Most határozzuk meg az új koordinátákat. Starling kocsijával mennek..." tájékoztatja Paris az eseményekről a sikló legénységét. "Attól félek, nem elég az idő..." jegyzi meg Tuvok. Dunbar ekkor nyitja ki a vezetőoldali ajtót hogy beszálljon. "Kész!" szól a vulcani. "Megvagyunk, Chakotay!" üzeni Paris.

"Megvannak a koordináták." nyugtázza a parancsnok. "Sugárzás!" szól Torres.

"Menjünk mellékutcákon." szól előre Starling Dunbarnak, "A főútvonalak ilyenkor már dugig..." Ekkor Starling körül felragyog a szállítószalag. Robinson ijedten felsikolt, és igyekszik minél jobban elhúzódnival lassan elhalványuló Starling mellől. Dunbar megpróbál fegyvert rántani, de a mellette ülő Doktor elkapja a karját, és odaszól a lánynak: "Futás!" Miközben a szállítószalagban levo Starling a fémhenger után kezd kapkodni, Robinson kiugrik a kocsiból, és futásnak ered.

"A jelpuffer túlterhelődik. ... Van nála valami ami zavarja a sugarat." állapítja meg Torres.

Dunbar hiábavalóan öklöz a Doktor arcába, azt nem zavarja különösebben a támadás. A hologram sem marad Dunbar adósa, Starling mindenese néhány ütés után ernyedten dol hátra az ülésen. A Doktor elégedett arccal szemléli meg az öklét, majd kipattanva a kocsiból Robinson nyomába ered. Starling nagyjából ekkorra tunik el végleg a hátsó ülésről.

Robinson bevágódik az első útjába eső fedezék, egy fatörzs mögé. A Doktor is befut hamarosan, és visszafelé kezd kémlelni, üldözi-e őket valaki. Dunbar azonban, aki időközben összeszedte magát, úgy dönt, ideje odébbállni, így nagy gázzal húz el a helyszínről. Néhány másodperc múlva Paris és Tuvok is megérkeznek. "Minden rendben?" kérdezi aggodalmasan Paris. "Azt hiszem." bólint a levegoért kapkodó Robinson. "Doktor?" pillant Tuvok kérdőn a hologramra, aki odamutatva neki a karján lévő szerkezetet, büszkén kijelenti: "Egy saját energiaforrással rendelkező, mobil holokivetítővel láttak el. Vagyis szabad vagyok, mindennemű korláttól mentes."

"Kapitány, Starling itt van a jelpufferünkben, de nem tudjuk materializálni." üzeni Chakotay a Voyager-nek. "Az interferencia kezd elintézni a számítógépet." jelenti Torres. "A fohajtómu mindjárt leáll." szól Chakotay.

"Kapitány, elég közel vannak a vésztranszporthoz." jelenti Kim a Voyager hídján. "Janeway az egyes szállítóhídnak: kapcsolódjon rá a sikló jelpufferére, és vegye át a tartalmát. Sugárzás!" "Értettem, kapitány." "Chakotay, átvesszük Starlinget. ... Mr. Kim, jöjjön velem!" indul Janeway a lift felé.

"Jelpuffer leürítve. Átvették Starlinget." mondja Chakotay. A sikló hátsó részéből éles reccsenés hallatszik, és füst kezd megöltöteni a kabint. "Gyorsan csökken a magasságunk." jelenti Torres.

Janeway és Kim megérkezve a gyengélkedőbe, egy pillanatra az emelvényen, a szállítószalagon 'lebegek' Starlingre merednek, aki még mindig a fémhengert szorongatja. "Mintha valami trikkorderféle lenne..." állapítja meg a kapitány, majd a vezérlőpult felé siet: "Interferenciát okoz vele..." "Elszigetelem a szerkezet által kibocsátott jelet." mondja Kim munkához látva, "Meg is van." A transzporterciklus végre befejeződhet, és a sugárból kikerülő Starling körülnézve így szól: "A mindenségit..." A következő pillanatban összeesik. "Janeway hívja a gyengélkedőt: orvosi vészhelyzet az egyes szállítóhídon!" "Vettem, kapitány." hallatszik Kes hangja. Janeway az emelvényhez siet, és kiveszi Starling kezéből a hengert.

"A hajtómu leállt. ... Voyager! Zuhanunk!" üzeni Chakotay az irányíthatatlanná váló siklóból.

Torres arra eszmél, hogy összekötözött kézzel és lábbal hever egy félhomályos muhelyféle padlóján, Chakotaynak háttal. Addig fészkelődik, míg félig a hátára fordulva körülnézhet, de ebben a pillanatban kinyílik egy ajtó valahol fentebb, és a beömlő fény egy pillanatra elvakítja a hadnagyot. két férfi ereszkedik le a bejáratnál lévő lépcsőn, egyiknél ezen kor 'kézfévere', egy sörétes puská van. "Hol vagyunk?" kérdezi Torres a fölötte megálló, nem túl bizalomgerjesztő kinézetű alakokat. "Az ott úgy néz ki mint valami indián." pillant a puskás az időközben szintén magához tért Chakotayra, "De hogy ez micsoda... Fogalmam sincs." A másik leguggol Torres mellé: "Mik azok az izék a fején?" kérdezi, majd kinyúl hogy megérintse Torres klingon örökségét. A hadnagy erre felkiáltva elorelendül, és megpróbál beleharapni a fickó kezébe, akinek épphogy sikerül elkerülnie hogy megkóstolják. Gyorsan visszahúzódik fegyveres társa mellé, aki vidáman megjegyzi: "Vigyázz, Butch. Harapós a kicsike." "Kik maguk?" kérdezi Chakotay. "Elobb maguk jönnek. ... Kémkedni jöttök, félvér?" "Nem. De szeretnénk odébbállni." "Azzal az új kísérleti repülővel? Ki küldte magukat?" kérdezi Butch. "Senki sem küldött. ... Hajtómuhibánk volt." mondja erre Torres, az igazságnak megfelelően. "Nem hiszek nekik." jelenti ki Butch, "Egyenruhát viselnek, aztán az a furcsa repülőgép. miattunk vannak itt." "A 'USS' a kormányra utal, nem igaz?" kérdezi a puskás, "És a kormány a szörnyeteg." "Mi nem tartozunk a 'szörnyeteghez'. Engedjenek elmenni." mondja Chakotay. "Fogja be!" mondja Butch, belerúgva a parancsnokba, majd a következő pillanatban

nagyot nyekkenve vágódik hanyatt, mikor Torres kisöpri alóla a lábát. "Elég!" kiáltja a puskás, csore töltve a fegyvert, "Gyerünk, hozz erősítést!" Butch elsiet, a fegyveres pedig a puskával a foglyokra célozva közelebb húz egy széket, és letelepszik, "Hosszú napnak nézünk elébe."

"Tudják, nem ez az első randevú mikor a fickó egyszer csak nyom nélkül eltunik..." mondja Robinson, akinek ezúttal sikerült megelőznie Parist a vezetőülés elfoglalásában, "De még soha nem láttam hogy pontosan hogyan zajlik az ilyesmi. És maga, Mr. Szabadidoruha?!" "Erre a névre mindeddig nem gondoltam..." jegyzi meg a Doktor. "Az a fickó orra vágta. Nem is egyszer. Úgy kellene folynia a vérenek mint a vizesés..." "Csak nyugalom. A jelek szerint... Hallucinációi voltak." mondja a hologram. "Ah hát persze... Fehér egereket látok." "Nagyon sajnálom hogy belerángattuk ebbe az egészbe..." mentegetozik Paris. Ekkor megszólal a Tuvoknál lévő telefon. "Itt Tuvok." emeli a füléhez a szerkezetet a vulcani. "Tuvok... Starling megvan, de most meg Chakotay és Torres tuntek el. A siklójuk valahol Arizonában csapódott be, Mr. Kim hamarosan letölti a pontos koordinátákat a trikorderébe. Keressék meg őket." "Értettem, kapitány. Tuvok kilép." csukja össze a telefont a vulcani, majd a Doktorral együtt elorehajolnak Parishoz. "Mr. Starling a kezünkben van. Maguk visszamennek a ChronowerX-hez, és befejezik amit elkezdünk. Én és a Doktor Arizonába kell hogy menjünk." A hologram erre kihúzza magát, és lelkesen Tuvokra pillant. Az szemmel láthatóan nem lelkesedik a Doktorral való kooperáció ötletéért.

"Az elhúzódo sugárzás miatti igénybevétel okozta az eszméletvesztést." mondja Kes, miután megvizsgálta a gyengélkedoben fekvő Starlinget, "De nincs maradandó károsodás." "Magához tudja téríteni?" kérdezi Janeway. "Igen, kapitány." bólint a lány, ezzel egy oltópisztolyt nyom Starling nyakához. A férfi kisvártatva mocorogni kezd. "Üdvözlöm... A huszonnegyedik században." mondja Janeway, miközben Starling szédelegve felül a vizsgálóasztalon. Azonnal a fémhengert kezdi keresni, minek láttán Janeway így folytatja: "A biztonság kedvéért elkoboztuk a trikordert. Egyébként ez a neve az eszköznek." "Tehát nem működött." állapítja meg Starling, "Blokkolnia kellett volna a teleporterüket." "A trikorder hibátlan, csak maga nem tudja hogy kell használni." "Azért egyvalamit el kell ismernie, kapitány. Belsőszülött létemre elég jól befutottam maguknak." "Az már a múlt. Én nyertem! Kapcsolja ki a ChronowerX körüli eroteret. Az idohajót akarom!" "Nincs olyan helyzetben hogy bármiféle követelése legyenek, kapitány." jelenti ki magabiztosan Starling. "Épp ellenkezőleg." "Ugyan mit akar tenni? Lelo?" "Az utóbbi időben ez a gondolat is erosen foglalkoztat." ismeri el Janeway. "Nem sokra menne vele. Biztosítottam a hajót." mondja Starling közelebb lépve, mire az ajtónál posztoló biztonságiak keze fézereik markolatára csúszik, "Ha megpróbálják megint elteleportálni, vagy akár csak megközelíteni, Los Angeles erosen hasonlóvá válik majd a hold felszínéhez." "Elpusztítana egy egész várost?!" kérdezi döbbenten Janeway, "A jövő nem számít magának, de a jelek szerint a jelen sem. Van egyáltalán valami, ami számít, Mr. Starling?!" "Hát persze. Az emberiség jóléte!" "Hát nekem nem úgy tunik." "Mit gondol, nyaralni akarok a jövőben?" "Technológia... Azt akar szerezni az idohajóval." "A hajó lehetőségeit már kimerítettem, amennyire lehetett. Egy viszonylag hétköznapi termék, több hasznót nem húzhatok belőle." "És most irány a jövő, amiből még talán származik haszon!" mondja Janeway élesen. "Nem érti, igaz? Én indítottam el a mikroszámítógépek forradalmát!" "Egy olyan technológia alkalmazásával, aminek itt nem is szabadna léteznie!" "Ugyan, mit számít ez? A termékeim az egész világon elterjedtek! Nélkülem nem lennének laptopok, nem lenne Internet, vonalkódolvasók... Ami jó a ChronowerX-nek, az minden embernek jó. Most már nem hagyhatom abba! Csak egyetlen út a huszonkilencedik századba, és annyi új ismerettel jövök vissza ami elég lesz nem egy, de tíz informatikai forradalomhoz is." "Ha megpróbál eljutni abba a jövőbe, egy olyan robbanás eloldozását kockáztatja, ami milliárdok életét oltja ki! A magáéval együtt!" "Kész vagyok vállalni ezt a kockázatot." jelenti ki Starling. "Az én időmben... Mr. Starling... egyetlen ember sem merné kockára tenni a jövőt, hogy haszonhoz jusson a jelenben." "Az a jövő amiről maga beszél, kilencszáz év múlva lesz. Emiatt nem fáj a fejem. Egy céget kell vezetnem, és rengeteg ember reméli tolem hogy javíthatok valamelyest az életkörülményein." Janeway elgondolkodva mered Starlingre, majd

visszahúzódva így szól: "Számítógép, eroteret visszakapcsolni! ... A ChronowerX részvények árfolyama zuhanni fog. Nagyon gyorsan."

"A világot két ellentétes ero mozgatja." mondja a Chakotayra és Torresre vigyázó fegyveres, "Az egyik a kollektívát, a másik az egyéneket részesíti elonyben. Maguk az elobbihez tartoznak, én az utóbbihoz." "Már mondtuk hogy nem az Egyesült Államok kormányának dolgozunk. És nem..." mondja unottan Torres, valószínűleg már nem eloször. "A szörnyetegnek sok feje van. ÉS ketto itt hever elottem." "Valamikor én is azt hittem, a problémákat eroszakkal is meg lehet oldani." mondja Chakotay, "De nem így van." "Maga nem igazi hazafi." jegyzi meg a fegyveres. "Én is voltam szabadságharcos. Hittem benne. Akkor. De fegyverrel a kézben..." A muhely ajtaja ekkor feltárul, és néhány izgatott férfi siet le a lépcsőn: "Porter! ... Jönnék! FBI ügynökök." "Mennyi?" kapja fel a puskát Porter. "Három kocsi, meg egy helikopter. Úgy két mérföldnyire lehetnek." "Akkor itt az ido, emberek!" mondja Porter, majd kinyi egy lelakatolt ajtajú helyiséget. Az újonnan érkezettek besorjáznak, miközben Porter így szól: "Akkor ahogy megbeszéltük, a ház mögött foglalunk pozíciót. Butch és én vigyázunk erre a kettore itt. ... Vigyetek elég loszert." Miközben a többiek felszerelkeznek, Porter visszamegy Chakotayékhoz: "A barátaitk úgy látszik mégiscsak többre tartják az eroszakot. A maguk baja..."

"Na foglaljuk csak össze még egyszer... Egy UFO a Föld körül, lézerpisztolyok, pár fickó akik csak úgy eltunnek... A Cobra Venom minden részét láttam. Maguk nem titkos ügynökök." mondja Robinson Parisnak, miközben a ChronowerX irodaháza felé tartanak. "Már mondtam hogy errol beszélhetek." "De attól még felállíthatok néhány elméletet. Elvégre tudós volnék, vagy mi. ... Harmadik típusú találkozáásra gyanakszom." "Hát, ha így gondolja." von vállat Paris. "De ez a csapat, hát komolyan... Ott van a doktor. Ami az öltözködését illeti, tényleg valahonnan a Hold túlfeléről kellett hogy jöjjön. ... Tuvok, na az aztán a mókás fazon. Nevetett már valaha is?" "Nem. Legalábbis amióta én ismerem." válaszolja Paris. "És maga? Tom Paris... Szexis. Elég fura alak, laza és hanyag, de mégis, olyan érzésem van... Hogy maga a legokosabb férfi akivel eddig összefutottam. ... És ez az egész kis akciójuk... Sokkal szervezettebben, nagyobb odaadással csinálják mintha csak az én jelentéktelen kis életemrol lenne szó." "Ennyire furcsának tartja?" "Igen..." bólint a lány, hosszan Parison felejtve pillantását, "A francba! Elhagytuk a leágazást!"

"SatCom negyvenhét aktiválva." jelenti be egy férfihang az idohajó kabinjában ülo Dunbarnak. Valahol a Föld körül, egy eddig szunnyadó muhold teríti ki finom fémháló-antennáját, majd pozicionáló hajtómuveinek néhány villanásával irányba fordul. "Starling felkutatását megkezdeni." szol Dunbar. "Keresés folyamatban."

A keresett személy eközben körbe-körbe járkál a gyengélkedo erotérrel védett területén, a biztonságiak árgus tekintetétől kísérve.

"Arizonában vagyunk." hallatszik Tuvok hangja a hídon, "Chakotay és Torres Phoenixtól harminc kilométerre északkeletre van." "Igyekezzenek oda ahogy csak tudnak." üzeni Janeway. "Kapitány... Szállítószugarat észlelek!" jelenti Kim. "Micsoda?!" "Starling megszökött. Visszasugározták e felszínre." Janeway odasiet a zászlós pultjához, és tanulmányozza egy darabig a kijelzéseket: "Van egy továbbító muholdja orbitális pályán..." "És a szállítószugárnak nem jelentett akadályt a pajzsunk." teszi hozzá Kim. "Hol van Starling?" "Követem a jel útját. ... Visszatért a ChronowerX épületbe." Janeway ennek hallatán bosszankodva felsóhajt.

"Mr. Dunbar, szép munka volt." mondja Starling, nem is pillantva az irodájába lépo férfira, miközben a számítógépén dolgozik, "Most pedig ideje eltunnünk innen!"

"Phuu..." fújtat Robinson, mikor megállnak a ChronowerX irodaház előtt. "Eljött a búcsú ideje." mondja Paris. "Mondja, hogy áll a holnap estéje? Van már valami programja?" böki ki a lány kis

habozás után, "Örülnek ha... Kapcsolatban maradnánk." "Sajnos nem megy." "És... A hétvégén?" Paris elhúzza a száját, mire Robinson így szól: "Házas ember." "Nem, nem. Csak... Nagyon elfoglalt." "Ja persze. Megy vissza a Marsra, ugye?" "A Szaturnuszra." pontosít Paris, mire Robinson felnevet: "Hé ez nagyszerű. Mondtam hogy szeretem a Szaturnuszt. Megadja a telefonszámát?" "Rain..." próbál Paris valahogy kibújni a dolog alól, szerencséjére a zsebében rejtőző trikorder ekkor figyelmeztető jelzést halltat, így gyorsan elkapja a szerkezetet. "Tachyonsugárzás...?" A ChronowerX épület mögül egy nyergesvontató húz elő, egy fehér színű vontatmánnyal. "Elviszik az idohajót..." motyogja maga elé Paris. "Idohajó? Az meg mi, ha szabad kérdeznem?!" "Van valami kifogása ellene ha együtt maradnánk még egy darabig?" kérdezi Paris. Robinson ragyogó mosolya elég egyértelmű válasznak tunik.

"A repülőeszközt akarjuk, és a tulajdonosait!" hallatszik le egy hangosbeszélő által felerősített férfihang a pince-muhelybe. "Tunjenek el a birtokomról!" kiabál vissza Porter. "Mit fognak szólni mikor egy fél-klingont találnak idelent..." morogja Torres. "Hé, maguk meg kicsodák?!" hallatszik az iménti hang odakint, majd rögtön utána egy másik: "Kérem, lépjenek odébb." "Figyelmeztetem magukat hogy..." Ekkor fölöttébb ismerős, sziszego hangok hallatszanak odafent, és a pince ablakain halvány narancsos színű fény szurodik be, majd kétségbeesett kiáltás és lövöldözés kezdődik. "Lézerrel lonek!" húzódik vissza Porter, "Egy szédült fekete, meg egy pizsamás fickó." A fönti csata zaj ekkorra elcsendesedik. A pinceajtó kinyílik, és a Doktor ereszkedik le a lépcsőn. Porter és Butch loni kezdik a hologramot, de a golyók és a sörétek akadálytalanul hatolnak át a Doktor testét képező energiamezőkön. A hologram türelmesen várakozik míg ellenfelei kifognak a loszerből. "Istenem segíts meg..." mondja Porter elképedve. "Egy isteni beavatkozás fölöttébb valószínűtlen." jelenti ki a Doktor, majd a nála levo fézerrel leteríti Portert és Butchot. Ezután nagyot sóhajtva a meglepett Chakotayékhoz meg, és nekilát kioldozni őket. "Tuvok a siklónál van, megkezdte a javításokat." "Doktor, hogyan..." kezdené Chakotay, mikor végre levegőhöz jut az első meglepetés után. "Hosszú történet, parancsnok. Egyelőre annyi is elég, hogy ezentúl ha kell, házhöz is megyek."

A kopár vidéket átszelo poros úton egy kamion, valamivel mögötte pedig egy világoskék, ütött-kopott kisbusz halad.

"Paris jelentkezik, kapitány. Csak hang." jelenti Kim. "Helyzetjelentést, Tom." szól Janeway. "Épp most tértünk le az autópályáról egy csendes, sivatagi útra..." Robinson ekkor elkapja a hadnagy csuklóját, és közelebb húzza magához a telefont: "Üdv, itt Rain Robinson beszél. Még nem ismernek. Rövid leszek, az a nagy probléma hogy itt aztán nincs fedezék, azonnal kiszúrják hogy követjük őket!" "Köszönjük Miss. Robinson, ez értékes információ." üzeni Janeway, majd remélve hogy a telefon visszakérült a hadnagyhoz, folytatja: "Tom, úgy tíz kilométerre a jelenlegi helyzetüktől van egy kis leszállópálya." "Valószínűleg onnan akar indulni." érkezik Paris hangja. "Maradjanak készenlétben. A fegyvereink továbbra sem működnek, Torres pedig még mindig a siklón dolgozik. Szóval valószínűleg egyedül kell boldogulniuk." "Megtesszük amit lehet. Paris kilép." Robinson erre már nem is mond semmit, csak nagy szemeket mereszt a hadnagyra. A kamion vezető Dunbar ekkor akcióba lép, egy kereszteződésben balra fordulva rálo a kisbuszra, Parisnak épphogy csak sikerül félrerántania a kormányt, hogy elkerüljék a fézersugarat. A kereszteződés után hosszabb egyenes útszakasz következik, így további lövésekre egyelőre nem kell számítani. "Zárkózzon fel!" rendelkezik Paris. "Mi?!" "Menjen közelebb!" mondja a hadnagy, fézerrel a kezében kihajolva az ablakon, "Gyerünk!" Robinson a gázra lép, de csak módjával. "Gyerünk, még közelebb!" "Felejtse el..." rázza meg a fejét a lány. "Csak még egy kicsit..." "Inkább lojón már végre!" Paris végül rászánja magát, és sikerül szétlonie a kamion egyik hátsó kerekét. A vontatmány ettől elkezd oldalra sodródni, leszalad az útról és Dunbarnak épphogy csak sikerül elkerülnie a felborulást. Robinson a kamion által felvert porfelhőt látva keményen a fékbe tapos, amivel sikerül

lefulladásztania a kisbuszt. Megpróbálja újra beindítani, de a motornak egyelőre más elképzelései vannak. "Várjon vele egy kicsit." inti le Paris. "Mit gondol, eltaláltuk?" "Nagyon úgy néz ki." bólint Paris. A porfelho eközben eloszlik, és kiderül hogy a busz nem sokkal egy emelkedő előtt robbant le, ami miatt nem lehet látni az út további részét, sem a kamiont, ami valószínűleg átjutott az emelkedő csúcspontján, és most valahol a túloldalon, annak takarásában vesztegel. Paris odabiccent a lánynak hogy most már próbálkozhat, de a motor továbbra sem akar beugrani. Ekkor valami morajlás hallatszik előlrol. A hadnagy felpillant, és egy darabig farkasszemet néz a füstöt okádva feléjük száguldó kamionnal. Robinson nem veszi észre a veszélyt, tovább próbálkozik a motorral. Paris kivár néhány másodpercet, majd hogy a kisbusz szemmel láthatóan végleg cserben hagyta oket, elkiáltja magát: "Kifelé!" Robinson ekkor néz fel, és egy pillanatig megbabonázva mered a gyorsan közeledő kamionra, majd példát véve Parisról, kiveti magát az ajtón, és botladozva igyekszik eltávolodni. Ekkor egy új, még a kamion motorzaján is áthallatszó mély brummogás hallatszik. Paris felkapja a fejét, egyenesen a kissé oldalazva közeledő futársikló felé fordulva. A sikló tüzet nyit a kamionra, a lapos szögben érkező sugár pedig, amit tritániumpáncélzat átütésére méreteztek, akadálytalanul hatol át hosszában az egész járművön. A kamion felépítménye darabokra szakad, csak az alváz éli túl egy darabban a támadást.

"Chakotay hívja Parist: hogy vannak?" érdeklődik a parancsnok, a kissé zsúfolt siklóból. "Megvagyunk. Szép lövés volt." válaszolja Paris a rádiótelefon segítségével, miközben Robinsonnal az oldalán a kamion füstölgo roncsait szemlélik. "Nem a teherautóban kellett volna lennie az idohajónak?" kérdezi Torres. Chakotay is ellenorzi a muszereit, de ő is a hadnagyhoz hasonló eredményre jut: "Csak egy tachyogenerátor van itt... Chakotay hívja a Voyager-t: az idohajó nincs itt, kapitány. Felültettek, Starling valahonnan máshonnan startol!"

Az idohajó mindeközben továbbra is a ChronowerX épület felső szintjén levo hangárban pihen, Starling a pilótafülkében épp a felszállásra készül fel: "Hiperimpulzus-generátort beindítani."

"Generátor üzemben." "Akkor indulás."

A ChronowerX torony felső néhány emeletének homlokzati részét képező üvegtáblák kirobbannak a helyükrol, és egy fekete, deltaszárnyú gép vágódik ki a keletkező nyíláson, majd az ég felé fordítva orrát egy pillanat alatt eltunik.

"Az idohajó belépett az ionoszférába." jelenti Kim. "Kövesse nyomon a pályáját. ... Janeway hívja a siklót: azonnal térjenek vissza a Voyager-re!" "Értettük, kapitány." érkezik Chakotay válasza. "A fézerek még mindig nem működnek..." állapítja meg Janeway, a kapitányi szék melletti lekérdezőterminált tanulmányozva, "A fotontorpedók élesíthetok, csak éppen kiloni nem lehet oket. Nem reagál a vetocso vezérlése." "Átírányíthatom a kilövorendszer vezérlését az egyik itteni konzolra." javasolja Kim. "Az túl sokáig tart. Magáé a híd, Mr. Kim. Lassan már egészen megszokja a parancsnoklást... Szabadítsa fel a hozzáférési utat az egyes vetocsohoz. Kézzel fogok indítani." indul Janeway a lift felé. "Kapitány, az azt jelenti hogy önnek is a csoben kell tartózkodnia a kilövéskor. Ez túl veszélyes és én..." tiltakozik Kim, de Janeway ekkorra már el is tunt a liftben, csak a hangja hallatszik még az ajtószárnyak közötti egyre keskenyedő résbol: "Parancsot kapott, nem?"

"A transzporter végre működik." jelenti be Torres. "Mr. Paris, álljon készen felsugárzásra." üzeni Chakotay.

"Értettem." válaszolja a hadnagy, majd kikapcsolja a telefont. "Várja az urhajója..." mondja Robinson szomorúsággal a hangjában. "Nem találkoztam még magához fogható lánnyal. ... És azt hiszem, nem is igen fogok." "Én is így érzek. ... Adja át üdvözetemet a Szaturnusznak."

"Megígérem." bólint Tom, majd eloször, és utoljára megcsókolja Raint, majd odébb lépve felkészül a sugárzásra.

"Temporális inverziós mezot elokészíteni!" rendelkezik Starling az Eon fedélzetén. "Elokészítve."

Janeway, megérkezve az egyes vetocso töltokamrájába, nekilát hogy átszervezze a rendszer vezérlését kézi indításhoz. "Híd hívja Janewayt: a sikló a fedélzetén van." "Helyes. Én is haladok." "Kapitány, az idohajó egyes görbületre gyorsított." "Görbületi sebesség, nem veszthetjük szem elol!"

"Phu... Hát itt volnánk..." mondja Paris, mikor a lift megérkezik velük a Voyager hídjára. "Végre." teszi hozzá Torres. "Üdvözlöm a hídon, Doktor." fordul az érkezők felé Kim. "Köszönöm. Nagyon örülök hogy itt lehetek." néz körül a hologram. "A helyzet?" kérdezi Chakotay. "Janeway kapitány az egyes vetocsoben van, kézi indítást készít elo." "Doktor, menjen le." rendelkezik Chakotay. A hologram bólint, majd a lift felé indul, de még mielőtt belépne, visszafordul: "Ööö... És hogy jutok el az egyes vetocsohoz?" "Kaplan zászlós, kísérje el." mondja a parancsnok a taktikai pultnál Tuvok befutásáig ügyelt tisztnek, aki erre csatlakozik a Doktorhoz. "Az idohajó aktiválta a temporális mezogenerátorát." jelenti Tuvok, "Starling hamarosan képes lesz hasadékot nyitni." "Parancsnok, a mezo instabil." mondja Kim. "Ha így akar vele hasadékot nyitni, szép nagy robbanás lesz belole." teszi hozzá Torres. "Vagyis minden úgy zajlik, ahogy Braxton kapitány előre jelezte. A katasztrófa majdhogynem elkerülhetetlen." mondja Tuvok. "Végzet, Tuvok? Ez elfogadhatatlan! Közelítsük meg tíz kilométerre. Ha szükséges, összeütközzünk vele." "Igen, uram." bólint Paris.

"A temporális mag elérte a lavinahatárt." jelenti be az Eon számítógépe. "Nyitási pont 96.047-nél." adja ki az utasítást Starling. Az idohajó előtt lassan megformálódik a két kékes felho közötti fekete hasadék.

"Janeway hívja a hidat: a kézi indítás elokészítve." üzeni a kapitány a töltokamrából, "Élesítsék ki a torpedót!" "Torpedó élesítve." érkezi Tuvok válasza. "Célt bemérni!" "Cél bemérve." mondja Tuvok. "Hívják Starlinget!" szól Chakotay. "Kapcsolat a képernyőn." "Itt a Voyager. Távolodjon el a hasadéktól!" "Különben?" kérdezi fölényesen Starling, "A fegyverek üzemképtelenek. Találkozunk... Valamikor." Ezzel Starling bontja a kapcsolatot. "Chakotay hívja Janewayt: kapitány, nem maradt más lehetőségünk." "Elérte a hasadék küszöbét." jelenti Kim. "Tuz!" szól Chakotay.

Janeway igyekszik a töltokamra falához húzódni, mikor megrántja az indítókart, de a torpedó plazmahajtóművének gyújtóimpulzusa gyakorlatilag betölti az egész kamrát.

Starling a kabinban felhangzó figyelmeztető jelzésre meglepetten kapja fel a fejét: "Ajajaj..."

Az Eon megpróbál versenyre kelni a nyomába szegedo torpedóval, de úgy látszik, a huszonnegyedik századi technika, legalábbis ezen a téren, megállja a helyét az ötszáz évvel későbbivel. A torpedó, mikor eléggé közelinek ítéli meg a célt, egymásnak ereszti a gyomrában hordozott anyagot és antianyagot. Két villanás követi egymást gyors egymásutánban, az első az egymásnak rontó és energiává alakuló anyag és antianyag fénye, a második pedig az Eon reaktorának robbanása. Az idohasadék hullámszeli kezd, majd összeomlik.

"Kapitány, ragaszkodom hozzá hogy azonnal jöjjön velem a gyengélkedőbe!" mondja a Doktor, miközben a hídra tartó turbóliftben Janeway megégett arcát vizsgálja. "Arra még lesz időnk..." inti le a kissé szédelegve a falnak dolo kapitány. Mikor a lift megérkezik a hídra, Janeway kihúzza magát, és az imént átélt megpróbáltatás hatását nem mutatva kimaszírozik a kabinból. "Öné a híd, kapitány." fordul felé Chakotay. "Van lehetőség arra hogy újra megnyissuk azt a hasadékot?" kérdezi Janeway. "Nem kell. A hasadék megint megnyílik." jelenti Kim, mire minden szem részegeződik, "Valami kilép belole... Az idohajó az!" "Lássuk!" szól Janeway. "Hívják minket." jelenti Tuvok. "Képernyőre!" A fomonitoron az Eon pilótafülkéje jelenik meg, benne Braxtonnal. "Braxton kapitány..." mondja Janeway meglepetten, mire Braxton meglepetten hoköl hátra: "Ismernek

engem?" "Igen. Sajnos." bólint Chakotay. "Meg akarta semmisíteni a hajónkat a huszonnegyedik században. Azután itt láttuk viszont, öregemberként. hajléktalanként. Ezerkilencszázkilencvenhatban." teszi hozzá Janeway. "Nem éltem meg azt az idovonalat." rázza meg a fejét Braxton. "Akkor most mit keres itt?" kérdezi Paris. "Az én évszázadomban folyamatosan letapogatjuk az időt. Valahogy úgy mint önök a teret a szenzoraikkal. Az Idointegritási Parancsnokság felfedezte a hajójukat itt, a huszadik században, és kiküldtek engem hogy hozzam rendbe ezt az anomáliát. ... Kövessék a hajómat a hasadékbá. Visszaviszem önöket oda és akkorra, ahol lenniük kellene, a Delta Kvadránsba." "Kapitány... Két éve próbálunk hazajutni a Földre. Nem tudna visszavinni minket a saját idonkbé, de úgy hogy itt maradjunk az Alfa Kvadránsban?" kérdezi Janeway reménykedve. "Sajnálom. Elsodleges Temporális Irányelv, mindenki csak magára számíthat. Braxton kilép." "Az idohajó a hasadék felé tart." jelenti Kim, miután Braxton bontotta a kapcsolatot. Janeway visszasétál a székehez, majd így szól: "Mr. Paris, kövesse a hajót." "Igen, kapitány."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50312.5. Újra a Delta Kvadránsban vagyunk, azon a helyen és abban az időben, amikor először találkoztunk az idohajóval. Újra ráálltunk a Föld felé vezető pályára, én pedig meghívtam a legénységet a kaszinóba egy pohárköszöntőre."

"A jövőre!" mondják kórusban a jelenlevők, magasba emelve pezsgospoharaikat. "Egészségükre." teszi hozzá a Doktor. "Valóban... Doktor, meddig élvezhetjük még a társaságát?" kérdezi Janeway. "Ha az újonnan szerzett mozgékonyaságomra gondol, csak rajtam múlik." "Nem egészen sikerült még megértenem, hogyan is működik a Doktor független emittére, de úgy látom nem okozhat különösebb gondot a hajó számítógépébe való visszatöltése." mondja Torres. "Persze ez gondolom fordítva is lehetséges. Azt hiszem, úgy használhatom majd az emittert, mint ahogy önök cipőt húznak." mondja a Doktor, a karjához rögzített szerkezetre pillantva. "Azért ennyire nem egyszerű a dolog..." ingatja meg a fejét Torres. "Tudja, Kes..." fordul a hologram a mellette álló lányhoz, "Mivel én mostanában elég sokat leszek úton, kicsit nagyobb felelősség hárul majd önre a gyengélkedő irányításának tekintetében." "Azt hiszem én felkészültem a feladatra. És önnel mi lesz? Most hogy az élete már nem csak a gyengélkedőre korlátozódik..." "Majdcsak boldogulok valahogy. ... Tudja, kapitány, mindig is vágytam egy kis intim szférára. Egy saját kabinra, például..." "Mindent a maga idejében, hmm?" kérdezi vidáman Janeway. "Azt kellett volna látniuk, mikor megjelentek a parkolóörök..." meséli eközben Paris Chakotaynak és Neelixnek, "Mikor Tuvok tiszta logikával érvelve próbálta őket lebeszélni arról hogy büntetocédulát adjanak." "És, sikerült?" kérdezi Chakotay. "Persze hogy nem." rázza meg a fejét Paris vidáman. "Ha figyelembe vesszük Mr. Parisnak a huszadik századra vonatkozó ismereteit, csodálom hogy egyáltalán életben maradtunk." jegyzi meg erre Tuvok faarccal, mire még nagyobb derűtség támad mint az imént. "Tuvok...Mondták már magának valaha hogy... Mókás fazon?" kérdezi Paris vigyorogva, mire a vulcani jobb szemöldöke a magasba szalad.

51. Warlord – Hatalomátvétel

Neelix, Kim és Paris egy idilli környezetben üldögélnek, egy törtfehér falú épület előtti pihenokertben. "És ez egy pontos utánzat?" néz körül Kim. "A Paxaui üdülőközpont volt a legjobb hely, ha valaki kikapcsolódásra vágyott. Nagyon elokelo hely, az embernek gazdagnak és híresnek kellett lennie hogy bejuthasson... Vagy ismernie egy gazdag és híres személyt, aki tartozott neki valamivel... És én úgy gondolom, ha valaki megérdemli hogy egy kicsit kikapcsolódhasson ilyen környezetben, ez a legénység mindenképpen. Hát nem érzik úgy, mintha minden gondjuk fényévekre lenne innen?" kérdezi Neelix, átszellemült arccal hátradolva. "Igen, tényleg szép itt..." ismeri el Kim nem túl lelkesen. Ezt meghallva Neelix kérden fordul feléjük: "Nyitott vagyok minden, a program, javítását célzó javaslatra." "Talán hiányzik innen még egy kis... Szórakozás..." néz körül Paris. "Lehetne kellemesebb..." ért egyet Kim. "Például o ott..." mondja Paris, miközben néhány lépést tesz a közeli bárpult mögött álló elegáns szabású, sötét ruhát viselo humanoid felé, "Annyira... Hivatalos. Számítógép, megfelelo öltözetet erre az emberre." A pincér sötét öltözetét, vidám színu ruhadarabok váltják fel. "És szolgáljon fel Rekari Starburst-öt." A pincér előtti tálcán három hosszú, hengeres pohár jelenik meg, bennük halványzöld itallal. Paris elvesz egyet, majd visszafordul a többiek felé: "Most pedig emberekre van szükségünk." "Számítógép, illesszen be karaktereket a Kim theta 2 jelzésu sportprogramból." Paris meglepetten fordul a megjelenő trió felé: három jó alakú, fűrdoruhás lány indul meg feléjük. "Milyen sportról is van szó?!" érdeklodik élénken a hadnagy. "Ööö... Röplabda. Ez a bajnokcsapat. Aranyérmert nyertek kétezer-kétszázhatvanban." válaszolja gyorsan Kim. "Ezt nem is csodálom..." jegyzi meg Paris vidáman. "És nem ártana valami zene sem..." áll elo egy újabb ötlettel Kim. "Persze!" csettint Paris, "Számítógép, kapcsolat a kulturális adatbankkal. Zenészeket kérek a... Földrol, a Karib-tenger térségéből." Egy jellegzetesen Közép-Amerikai zenekar jelenik meg valamivel odébb, és rázendítenek. "Na így már tényleg pihentető." bólogat elégedetten Paris. "Még egy italt mindenkinek!" néz körül Neelix, "És azt hiszem, programoznunk kell még néhány egzotikus madarat." "Minden fotiszt jelentkezzen a hídon." szólal meg Janeway hangja az interkomból, mire a zenekar felé tartó lányok után induló Paris és Kim megtorpanva egymásra pillantanak. "Jó kis program, Neelix..." mondja bosszankodva Kim, a lányok gyurujében álló talaxiainak. "Hagyja bekapcsolva nekünk." teszi hozzá Paris, majd elindulnak a kijárat felé.

"Gyengélkedo hívja Kest: kérem jöjjon le ide haladéktalanul." szólal meg a Doktor hangja Kes kabinjában, "Azt az információt kaptam hogy hamarosan sebesültek érkeznek." "Azonnal ott vagyok, Doktor." indul útnak a lány, miután néhány pillanatig elgondolkodva bámult maga elé. "Kapitány, a szenzorok adatai szerint a sugárzás az idegen hajóban veszélyes szintre emelkedett. Az utasok életjelei gyengülnek." jelenti Tuvok a Voyager hídján, miközben Kim és Paris megérkezve elfoglalják posztjaikat. A fomonitoron egy sérült hajó látható, az oldalán tátongó nyílásból, izzó gázok távoznak az urbe. "A hajtómumagjuk súlyosan megsérült, ereszti a plazmát, és komoly mennyiségű gamma-sugárzást bocsát ki. Az átszakadás bármelyik pillanatban bekövetkezhet." mondja Torres. "Át tudjuk sugározni oket ekkora sugárzásszint mellett?" kérdezi Chakotay. "Innen nem. Meg kell közelítenünk oket ötezer kilométerre." válaszolja Kim. "Abban a távolságban már mi is veszélyben leszünk ha a hajtómumagjuk felrobban." jegyzi meg Tuvok. "Hadnagy, vigyen közelebb." határoz Janeway. "Értettem. Ötezer kilométerre csökkentem a távolságot." nyugtázz a parancsot Paris. "Több energiát irányítok a keresosugárhoz, és megpróbálok sugározható mintákat bemérni." szól Kim, "az interferencia még mindig túl eros." "Még egy kicsit közelebb, Tom." mondja Janeway. "Kapitány, a reakciókamra energia-kibocsátása növekszik." mondja figyelmeztetően Torres. "Mr. Kim?" "Megvannak. Kezdem a sugárzást." "Elvesztik az antianyag-szigetelomezot." jelenti Torres. "Pajzsokat fel, elhagyjuk a területet!" rendelkezik Janeway. "Igenis, kapitány." bólint Paris. A Voyager fordulni kezd, de a sérült hajó nem hagy nekik elég idot. még el

sem tunt egészen a fomonitorról, mikor felrobban A Voyager enyhén megrázkódik. "Minden elsodleges rendszer sértetlen." jelenti Tuvok. "Megvannak, kapitány. Mindhárom utas a gyengélkedoben van." közli elégedetten Kim. "Le vagyok nyugózva." pillant rá Janeway elismerően.

"A legsúlyosabb sugárégéseket azonnal kezelje borregenerátorral... És keressen fertőzésre utaló nyomokat a környező szövetekben." mondja a Doktor Kesnek, miközben hozzálatnak az imént érkezett sebesültek ellátásához." Az egyik túlélő állapota váratlanul rosszabbodni kezd, mire Kes odasiet hozzá hogy mentse ami menthető. A három menekült egyike, egy nő, aggódalmasan ül fel: "A férjem... Jól van?" "Fekve kell maradnia, belső sérülései vannak..." igyekezik visszafektetni a nőt a Doktor. "Doktor, szív-megállás! A kardio-indukcióra nem reagál." szól Kes. "Adjon húsz milligramm vetrazine-t." rendelkezik a Doktor, megindulva arrafelé. "Semmi hatás..." állapítja meg, mikor Kes beadja a szert, "A biokémiája nem összeférhető a mi szereinkkel." "Nincs szinaptikus aktivitás..." állapítja meg Kes. "A szövetkárosodás túlságosan kiterjedt." rázza meg a fejét a Doktor, "Attól tartok, nem tehetünk érte semmit. Jegyezze fel az időpontot." "Nee...!" kiált fel a nő kétségbeesetten, aki végül mégis elhagyva az ágyat, nem messze a falnak támaszkodva várakozott, majd hiába próbálja a Doktor elkapni, a mutoasztalhoz siet. "Mentsék meg a férjemet! Tieran..." "Borzasztóan sajnálom." mondja Kes, mire a nő kétségbeesett pillantás vet rá: "Nem halhat meg... Nem lehet..." Kes végül átöleli a férje holtteste mellett elkeseredetten álló nőt.

"Borzalmas volt... Keresztülutaztak bennünket a fél szektoron." mondja az immár két fossé fogyatkozott menekültcsoport férfi tagja a készenléti helyiségben, miközben Janeway teát tölt nekik. "Sikerült ugyan visszavágnunk, de akkorra már találatot kaptunk." "Tudják kik támadták meg önöket?" kérdezi a kapitány, majd ő is leül vendégei mellé. "Ezt az útvonalat fölöttébb kedvelik a zsoldosok és a kalózok. Valószínűleg váltságdíjat követeltek volna értünk és a hajóért. Én magam ismert orvos vagyok, Nourie pedig az Ortak unokatestvére." pillant a férfi a mellette ülo nore. "Nagyon hálásak vagyunk önöknek. Annak ellenére hogy nem is ismernek, megmentették az életünket." mondja Nourie. "Sajnálom hogy a férjén már nem tudunk segíteni." "Tudom hogy az orvosi személyzete mindent megtett... Kes pedig olyan kedves és együtt érző volt. Alig hiszem hogy nélküle átvészeltém volna ezt a nehéz időszakot." "Remélem nem kell nagyon messze eltérniük a tervezett útvonaluktól csak azért hogy minket hazavigyenek." mondja a férfi. "Nem, dehogy. Két napon belül elérjük Ilarit." nyugtatja meg őket Janeway. "Biztos vagyok benne hogy az Ortak személyesen fog köszönetet mondani." "Én pedig alig várom már hogy megismerhessem."

Neelix, az időközben a jelek szerint alapértelmezetté vált hölgykoszorú által körülvéve, bambán bámul valamerre, majd holdkóros léptekkel indul ugyanabba az irányba. "Oh... Hello B'Elanna..." mondja megtorpanva. Torres, aki egyrészes fürdoruhat visel, kezében merülőszeműveget és csutorát tart, meglepett pillantást vetve a talaxiakra torpan meg: "Én is örülök hogy látom." Neelix azonban továbbra is kitartóan bámul a korábbi irányba, ügyet sem vetve a sokkal közelebb levo látványosságokra. "Azt hittem, Kes jön. Húsz perccel ezelőttre beszéltünk meg találkozót, de még mindig nincs itt... Pedig nem szokott késni." "Talán akadt még valami munkája." véli Torres, miközben alaposabban szemügyre veszi Neelix elárvult hölgytársaságát. "Nem tudom mennyire tetszik önnek a Tom és Harry által eszközölt program módosítás..." mondja Neelix. "Azért és is alakítottam egy kicsit." szól vidáman Torres, majd odaint valakinek. Egy nagy mugonddal kidolgozott testű férfi érkezik hamarosan, és a törölközőt terítve Torres vállaira, tovább siet. "Jó kis program ez, Neelix." bólogat Torres, majd elsiet. "Számítógép, hol tartózkodik Kes?" "Kes az egyes szállítóhídon tartózkodik." érkezik a válasz, mire Neelix összevont szemöldökkel néz körül. "És nem félnek ettől a szerkezettől, ami elválasztja egymástól a testük molekuláit, és átküldi azokat a semmin keresztül?" kérdezi a megmentett férfi, miközben Kessel és Nourival a szállítóhíd emelvényét nézegetik. "Nagyszámú biztonsági rendszer és tartalék áramkör akadályozza meg hogy bármi rosszul süljön el." mondja Kes. "Neelix hívja Kest." "Itt Kes." "Remélem nem felejtett el a

közös ebédünket a holodeckben..." "Sajnálom... mindjárt ott vagyok." válaszolja a lány, majd a két vendégre pillant: "Sajnos most mennem kell. később találkozunk."

Kes csak piszkálgatja az asztalon elotte levo vegetáriánus menüt. Neelix csendben nézi egy darabig, végül megkérdi: "Valami baj van, kedves?" "Csak a fejem fáj egy kicsit." "Elkísérjelek a gyengélkedobe?" "Annyira nem rossz. ... De tényleg." "Ebéd után... Kerülhetnénk egyet egy vitorlással..." javasolja Neelix. "Tényleg nagyon jó lenne, de... Nem halaszthatnánk el? Megígértem Nourinak és Adinnak hogy délután megmutatom nekik a hidroponikus kerteket." "Úgy látom, elég jól kijössz a vendégeinkkel. Jóformán el sem mozdultál mellőlük, mióta a fedélzeten vannak."

"Nourinak most nagyon szüksége van egy barátira, és szeretnék segíteni neki. Ugye megérted hogy ezen a néhány napon szeretnék törödni velük..." "Tehetnénk ezt együtt is. Ha mozgalmas programot szervezünk nekik, nem lesz idejük bánkódni. Rendezhetnénk például pikniket..." kezd tervezgetni Neelix, mire Kes kifakad: "Ez jellemző rád, Neelix!" "Micsoda? Hogy segíteni próbálok?" "Hogy soha nem tudtad elfogadni hogy lehetnek saját barátaim is. Mindig mindenben részt akartál venni te is." "Hogy... Mi? Soha nem tiltottam meg hogy találkozz akárkivel is... Azzal töltöd az idődet, akivel éppen jól esik." "Így van. mindaddig, míg a legtöbb időt veled töltöm." morogja Kes. "Nem... Én... Én csak remélem hogy szeretnél velem lenni. Legalábbis az idő egy részében. De ez nem valami kötelesség, vagy ilyesmi..." "Pedig néha nagyon úgy érzem." "Ha így van, miért nem beszéltél erről már jóval korábban?" "Talán mert... Eddig nem is igen tudtam hogy egy kapcsolat másmilyen is lehet. Én mindig csak veled voltam együtt. Talán jobb lenne... Mindkettonknek... Ha egy időre szétválnánk..." mondja Kes zavartan. Neelix döbbenten mered rá. "Sajnálom..." rázza meg a fejét a lány, majd sietve távozik.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50348.1. Orbitális pályára álltunk az Ilari körül, és üzenetet küldtünk az Ortaknak, amiben meghívtuk a fedélzetre. Ám o egy hivatalos képviselőt küld maga helyett."

"Az Ortakot jobban is érdekelhetné, hogy vagyunk..." méltatlankodik Nouri, mikor Janeway nyomában belépnek a szállítóhídra. "Biztosan érdekli is. De az üzenetünkből megtudhatta hogy mindketten jól vannak." fordul feléjük Janeway. A szállítóhíd ajtaja újra kinyílik, és Kes siet be mosolyogva. "Örülök hogy mégis el tudott jönni." pillant Adin a lányra. "A fedélzetre sugározhatja a vendégeinket." szól Janeway az ügyeletesnek. Az emelvényen hamarosan egy ilari férfi jelenik meg. Janeway elöbbre lép hogy üdvözlje, de egy fézersugár villan el mellette, és leteríti a férfit. Mikor a kapitány megfordul, Kes épp az transzporter ügyeletesét teríti le, de mire visszafordulhatna Janeway felé, a kapitány már ott van elotte, és kiütve kezéből a fegyvert, igyekszik lefogni Kest.

"Parancsnok, az egyes szállítóhídon elsütöttek egy fézert." jelenti Tuvok a hídon. "Híd hívja Janewayt!" próbálkozik Chakotay.

"Vészhelyzet az egyes..." üzené Janeway, de Adin alaposan hátba vágja, mire egy halk sóhajjal lehanyatlik.

A megszakadt üzenetet hallva Tuvok expressz-sebességgel lo ki a turbólift felé.

Kes a vezérlopolthoz ugorva ellenorzi a helyzetet: "Biztonsági riadó lépett életbe. Zárjátok le az ajtókat ahogy mutattam!" Miközben Adin és Nouri engedelmeskedne, Kes elhajtja a kommunikátorát, és dolgozni kezd a konzolon.

"Transzportálást kezdeményeztek." jelenti Kim. "Állítsa le!" szól Chakotay. "Nem tudok hozzáférni a vezérléshez... Parancsnok, az egyik sikló az. Valaki kisugározza az urbe."

"Már itt vannak az ajtónál..." mondja Nouri. "Mindenkori emelvényre, gyorsan!" szól Kes. "Biztos vagy benne hogy ez biztonságos?" kérdezi aggodalmasan Adin. "Ha jobban szeretnél itt maradni..." néz rá rosszállóan Kes, mire a ilari felsiet az emelvényre. A lány is követi oket hamarosan.

"Parancsnok, három személy sugározott át a siklóba." mondja Kim, "A két ilari, és... Kes." Chakotay egy pillanatig mérlegeli az új információt, majd felpattan. "Kapják el oket vonósugárral!"

"Próbálok, de a sikló pajzsrendszerét megváltoztatták." mondja Paris, "Elvezeti a sugarat." "Lojön a hajtóműmagjukra, de csak akkora teljesítménnyel hogy leálljon tole." pillant Chakotay a taktikai

tisztre. "Késo. Görbületi sebességre gyorsítottak." állapítja meg Paris, "De nem találom a görbületi hajtómu nyomait. még a távolsági szenzorral sem." "Szállítóhíd hívja a hidat: az ilarik képviselője meghalt. A kapitány megsérült, átsugároztuk a gyengélkedőbe." jelentkezik be Tuvok. "Értettem." nyugtázza az üzenetet Chakotay. "A jelek szerint a sikló plazmainjektorait úgy modulálták, hogy elfedjék a görbületi hajtómu nyomait." jelenti Kim. "Nem gondoltam volna hogy ilyesmit végre lehet hajtani ennyi idő alatt..." hitetlenkedik Chakotay. "Ehhez valóban nagyon pontos munka kellett. Valaki azon a siklón teljesen biztos a dolgában." ért egyet Kim.

"Nem követnek minket." állapítja meg Adin a siklóban. "Persze hogy nem. még fel sem fogták, mi történt egyáltalán." mondja Kes gúnyosan, majd fájdalmas arckifejezéssel a tenyerébe hajtja a fejét. "Mi az, még mindig fáj a fejed?" kérdezi aggodalmasan Nouri. "Egy kicsit. Semmi komoly." legyint Kes. "Azért jobb lenne ha Adin megvizsgálna..." "Mondtam hogy semmi komoly! Te idegesítőbb vagy mint az a talaxiai..." "Megfelelo helyzetben vagyunk, pont a tábor fölött." mondja Adin, "Úgy látszik, Ress már összegyűjtötte a csapatokat. Csak a parancsaira várnak." Kes diadalmas pillantást vet a férjára: "Akkor adjunk ki párat..." Ezzel Kes aktiválja a sikló transzporterét. A következő pillanatban egy meglepett ilarik férfi jelenik meg az utastérben. Eloszor zavartan körülnéz, majd a nem messze álló Nouri felé fordul: "Hol vagyok? Mi ez?! ... Nouri? Úgy hallottam, a hajódat megsemmisítették..." "Azt hitted talán hogy egy ilyen apróság visszatarthat, Ress?" kérdezi Kes gúnyosan, mire a férfi felé fordul: "Ez Tieran?!" "A test amiben eddig voltam, meghalt. Szerencsére épp volt a közelben egy fiatal novérke... Egész jó cserét csináltam." "Tényleg nagyon megkönnyebbültem hogy túlélte..." mondja Ress bizonytalanul. "Pedig milyen jó lett volna, ha nem, mi? Pont megfelelt volna a saját terveidnek. ... Most szépen fogod a csapatodat, és elindulsz velük az északi úton." "De... Nem támadhatunk éppen most..." "Meg akarod kérdojelezni a parancsaimat?!" pattan fel Kes, szembefordulva a nála majdnem két fejjel magasabb, testes ilarival. "Ez akkor is örültség! Évekig gondosan tervezgettünk! Minden lépést, minden részletet... És most itt állunk, vezetőként egy kislánnyal!" "Megvizsgáltam kicsit ennek a kislánynak a tudatát... És találtam néhány fölöttébb érdekes dolgot." mondja Kes fenyegetően. A következő pillanatban Ress a halántékához kap, majd térdre roskad. "O még csak alig kezdte használni oket, de én szerencsére tudom, mit kezdjek velük." Ress orrából vérpatakok indulnak meg lefelé az arcán. "Nos, mit szólsz? Meggyőző a bemutatóm? Vagy még nem eléggé biztos a huséged, és folytassam egy darabig?" "Biztos lehet bennem... Uram." mondja Ress elhaló hangon.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50351.4. Megbeszélést tartunk, melyen az Ortak legidősebb fia, a trón várományosa is részt vesz. A téma, a nemrégiben bekövetkezett események sorozata."

Biztos vagyok benne hogy apámat akarták megölni, elvégre a meghívás tulajdonképpen neki szólt. mondja a tanácsteremben az asztalnál ülo tiszti kar körül járkáló ilarik fiatalember, "Közismert hogy Nouri és Adin szélsőséges politikai nézeteket vallanak." "És hogyan keveredhetett bele mindebbe Kes?" kérdezi Janeway. Az ilarik erre a valamivel odébb álldogáló Doktor felé fordul: "Ön említette hogy ott volt, mikor a harmadik személy meghalt..." "Igen. Miért?" "Úgy vélem, hogy a legénységük ezen tagjának tudatát egy nagyon veszélyes ember kerítette hatalmába. Tierannak hívják." "Ki ő? És mit akar Kestől?" kérdezi aggodalmasan Neelix. "Nagyon jól tudom, mit akar. Véget akar vetni a családom uralmának, hogy saját maga léphessen a helyünkre. Mint új Ortak." "Volt az ő családja korábban ebben a pozícióban?" kérdezi Tuvok. "Több mint két évszázada. Tieran háborús hos volt, kituno taktikai érzékkel, és sikerült biztonságot nyújtania a népünknek egy nehéz időszakban. De mikor beköszöntött a béke, kezdte a saját alattvalóit is ellenségként kezelni. Mintha mindenki potenciális áruló volna..." "Ennek elöbb vagy utóbb lázadáshoz kellett vezetnie." jegyzi meg Chakotay. "Így is történt. És a lázadást az én egyik osöm vezette. ... A palotát egy évig tartották ostromgyuruban, a környéken minden elpusztult. De végül legyőzték Tierant." "Viszont úgy gondolják hogy a tudata valahogyan tovább létezik?" kérdezi Tuvok. "Idovel egyre inkább foglalkoztatta a halhatatlanná válás gondolata. Rengeteg időt és erőforrást fecsérelt arra hogy módot

találjon a halál elkerülésére. Hogy valahogyan átvihesse a tudatát egyik testből a másikba. Pontosan úgy, ahogyan Kes esetében tette." "Vagyis teljesen az irányítása alatt tartja...?" kérdezi Neelix. "Igen. Száz százalékosan." "De... Pontosan ismerte Kes eddigi életét. Még én sem jöttem rá, mi történt vele. Az igazi Kesnek is ott kell lennie valahol!" "Úgy látszik, Tierannak sikerült megszereznie az érzéseit és az emlékeit. De az a Kes akit önök ismernek, elveszett. Sajnálom." Neelix kétségbeesetten néz körül, mire Janeway felállva így szól: "Egyelőre nem vagyok hajlandó ezt tényként elfogadni. ... Vizsgálja meg a holttestet. Adatokra lesz szükségünk arról, hogyan történik az átvitel, ha vissza akarjuk szerezni Kest." áll meg a kapitány a Doktor mellett. "Ennek felderítése valóban értékes információ lehet, de Tierant mindenképpen meg kell állítanunk. Ha szükséges, erőszakkal." mondja az ilari, "És ez éppenséggel egy nagy erejű hajó..." "Maga lehet hogy elonyben részesíti az erőszakos megoldásokat, de mi szeretnénk visszakapni Kest, mégpedig úgy, hogy eltávolítjuk belőle Tierant. Ez tulajdonképpen mindkettenk érdeke." lép Janeway az ilari elé. "Nem érti, miről van itt szó valójában! Segítenie kell hogy megvédjem a népemet!" "Híd hívja a kapitányt." szólal meg Paris az interkomon keresztül. "Hallgatom." "Bemértük a hiányzó siklót." "Máris ott vagyok. ... Reméljük hogy hamarosan véget vethetünk ennek az egésznek." Mikor a tanácssteremben levők kisorjáznak a hídra, Paris egy pillanatra feléjük fordul: "Pályára álltak a bolygó körül, a pajzsuk lent van, hajtómu kikapcsolva." "Transzportertevékenységre utaló energiamintázat észlelhető." jelenti Kim, a mellette megálló Janewaynek, "Lesugározták a felszínre." "A palota nagytermében vannak..." állapítja meg a szintén a kijelzéseket tanulmányozó ilari. "Fogja be, és sugározza fel őket." szól Janeway. "Nem megy. Valami interferencia uralja az épület térségét." rázza meg a fejét Kim. "A családomért jött. Az apám, és a testvérem ott vannak." mondja komoran az ilari.

Kes és néhány társa feltartóztathatatlanul nyomulnak előre a díszes folyosókon és termeken át, útjukat hullák szegélyezik. Egy hatalmas, kétszárnyú kapu után aztán nincs tovább, egy tágas terembe jutnak, ahol egy idosebb, és egy meglehetősen fiatal ilari férfi emelkednek fel egy asztaltól érkeztükre. "Ahh... A tiszteletre méltó Ortak. Örülök hogy megismerhettem." mondja Kes gúnyosan, majd közvetlen közelről lelövi az idosebb férfit. A fiatalabb átveti magát az asztalon, de Ress elkapja, és erősen tartja. "Hol van a bátyja?" néz körül Kes. "Valahol itt kellene lennie." mondja Ress. "A szentségit! ... Ezt vidd ez és zárd be valahova!" mondja Kes dühösen. "Megtaláltam a bátyját." egyenesedik fel a Kes különítményében tartozó ilariak egyike egy muszerpult mellől, "A biztonsági napló tanúsága szerint Demast több mint egy órája felsugározták a Voyager-re." "O veszélyt jelent számunkra, de egyelőre nincs idem ezzel foglalkozni. ... Add ide a talizmánt." int Kes az Ortak holtteste felé. Az ilari leveszi a halott nyakáról a hatalmi jelképet, és átadja Kesnek. "Több mint kétszáz éve vették el tolem, azóta azért fáradoztam hogy oda kerüljön, ahová való." mondja Tieran, a nyaka köré kanyarítva a talizmánt. "Huséget fogadok az Ortaknak!" mondja a jelképet átnyújtó ilari. "Huség és elismerés." szól egy no is.

A palotából még mindig takarítják a hullákat., miközben Tieran, Ressel az oldalán, végigsiet az egyik széles folyosón. "Felkeresed a támogatóinkat a Jaro tartományban. Megkapják a rangokat, és minden mást, amit megígértem. ... De persze a te szolgálataidról sem feledkezem meg..." mondja Tieran megállva, majd szembefordul Ressel, "Azt hiszem az Elso Castellan rangja nagyon jól illene hozzád." Ekkor már a központit terem bejáratánál állnak. Tieran besiet, és elégedetlenül körüljárva így szól: "Végre érzem hogy otthon vagyok, de semmi sem olyan mint ahogy itt hagytam!" Ezzel letép néhány drapériát a falról, és a helyükre mutat: "Itt a portrémat akarom látni! És ezt a többi vacakot, amivel a korábbi Ortak a gazdagságát akarta fitogtatni hogy lenyugózzon vele másokat, tuntessétek el! Minden nézzen ki úgy, ahogyan az én uralmam alatt volt!" Eközben Kes néhány alacsony oszlopon álló mutárgyat söpör a padlóra, ám hirtelen megtorpan, mikor egy virágokkal teli vázát pillant meg. Arcára kiül Kes mosolya, miközben a vázához megy, kivesz belőle egy szál virágot, és élvezettel szagolgatni kezdi, majd átsiet a termen, és a nem messze álló no kezébe nyomja a virágot: "Ilyesmirel te gondoskodsz. És szükségem lesz új szolgálókra is." A no bizonytalan

pillantást vet Tieranra, majd lesüti a szemét. "Mi az, elégedetlen vagy valamivel?" "Azzal elégedett vagyok hogy elértük a célunkat. De... Történt néhány váratlan változás, és nem tudom, milyen hatása lesz ennek a... Jövonkre. Nem tudom, a feleséged vagyok-e még." Tieran erre nagyot sóhajt: "Bocsáss meg. Eszedbe sem jutott, mennyire zavaró lesz ez majd neked. De... Ne aggódj. tudod, mennyire számítok rád. A te huséged és elszántságod nélkül nem gyozhattünk volna. mindenen osztozni fogunk, pontosan úgy ahogy megígértem." mondja Tieran Kes testében, majd előre hajol hogy megcsókolja az ilari not. Azonban egy kiáltás hallatszik a bejárat felől: "Ortak!" "Bocsáss meg. De mint látod, hív a kötelesség." fordul arrafelé Tieran. Két or érkezik, a korábbi uralkodó megbilincselte fiával. "Hagyjátok itt. Ti mehettek." fordul az örök felé Tieran. Az ilari no kérden Tieranra pillant, aki a fejével int hogy o is távozzon. "Amaron... Még nem volt alkalmam bemutatkozni..." mondja Tieran, megragadva a fiatalember karját, "Tieran vagyok." "Tieran?!" "Tetszik ahogy ezt mondtad. ... Nem volt éppen felhotlen az ismeretségünk kezdete, mi?" "A szemem láttára ölte meg az apámat!" "Nem kellett volna hagynom hogy lásd. Sajnálom. De szükséges volt a halála, hogy legyen hely az utódjának. "Demas a jogos utódja, nem te!" "Hányszor mondhatták már neked ugyanezeket a szavakat... Milyen nehéz lehetett nap mint nap azt hallani hogy a bátyád fogja örökölni a trónt, csak azért mert neki volt szerencséje elobb születni. Szerintem ez nem tisztességes. Te mit gondolsz?" "Ez a törvény." "De nem feltétlenül kell így lennie. Meg lehet változtatni. Demas nincs itt, egy idegen hajón rejtőzködik. Te viszont itt vagy. Velem... Biztos vagyok benne hogy titokban mindig is egy ilyen lehetőségről álmodtál. Hogy bebizonyíthasd, született vezető vagy! Nem pedig csak apád szárnalmas másolata. Hát most itt a lehetőség. Csak meg kell ragadnod..." mondja Tieran csábító pillantásokat vetve az ilarira. "Azzal hogy csatlakozok magához?" "Annyi mindent tehetnének egymásért... A te örökséged eleget tenne az én követeléseimnek, cserébe pedig jelentős hatalmat kaphatnál. Elképzelhetetlen hatalmat, értsz engem? Alattvalók milliói szolgálnának neked. A barátaidat megjutalmazhatod, ellenségeidet megbüntetheted. Bármilyen fáradtság nélkül megkaphatsz, amire csak vágysz." mondja Tieran, miközben felszökött az asztalra ami mellett az ilari áll, és most hátulról átölelve sutog a fülébe. "Mindent... Értesz, ugye?" "Azok után amit tett?!" csattan fel a hajdani Ortak fia, majd arrébb lépne, de Tieran visszahúzza: "Az már a múlt! Jobban tennéd ha a jövőre gondolnál. ... Mártír akarsz lenni mint bátyád lesz hamarosan..." kérdezi Tieran, miközben leveszi az ilari kezéről a bilincset, "Vagy inkább uralkodó az oldalamon?"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Demas úgy döntött, egyelőre a Voyager fedélzetén marad, de figyelemmel kíséri a bolygón történő eseményeket."

"Ez a puccskísérlet két pártra szakította a népet. az én követőimre, és Tieran híveire." mondja a készenléti helyiségben fel s alá járkáló Demas, a jelenlevő Janewaynek és Tuvoknak. "A törvény szerint kié most az Ortak cím?" kérdezi a vulcani. "Hivatalosan én vagyok az apám örököse. De a törvény itt nem sokat segít. Most a huségról van szó. Mindig vannak olyanok akik azt követik, akinek több hatalma van. És jelen pillanatban Tieran van ilyen pozícióban. Minden nappal no a befolyása és már néhány, eddig hozzám hasonló személy is átpártolt hozzá. És minden bizonnyal ezek közé tartozik... A testvére, Amaron is." "A testvére?!" hajol előre Janeway ültében, "Azt hittem, meghalt." "Én szintén. Legalábbis addig, míg bizonyos forrásokból ennek az ellenkezőjét nem hallottam. Tieran kétségkívül meghagyta az életét, hogy megnyerje a támogatását. Amaron mindig is könnyen befolyásolható volt." "Úgy véli, elárulja önt?" kérdezi Tuvok. "Több mint valószínű." bólint Demas, "És ha megteszi, nem lesz mód megakadályozni a polgárháborút. ... Támadnom kell, azonnal! mielőtt Tieran befejezné az elokészületeket." "Mindig van más lehetőség a háborúnál. Mielőtt mozgósítaná a flottáját, hallgassuk meg a Doktor jelentését. És vitassuk meg annak a lehetőségét hogy Tierant károkozás nélkül távolíthassuk el Kesbol." "Megtaláltam az átviteli folyamatot." mondja a Doktor a gyengélkedőben, egy terminálon látható ábrára mutatva, "A halála pillanatában aktiválódott a Tieran idegrendszeréhez csatlakoztatott neurális továbbító, ami felerosította, és kisugározta az idegi mintázatokat a perifériális idegek

segítségével." A Doktor ezután a mutoasztalon fekvő holttesthez megy, és egy muszerrel besugározza a halott egyik tenyerét, amin erre egy örvénylő fénymintázat válik láthatóvá. "Maga az átvitel ezeken a bioelektromos mikroszálakon át történt. mikor Tieran fizikai kapcsolatba került Kessel, az idegi mintázata áttöltődött Kes agyába." "Feltételezem, Tieran amilyen gyorsan csak lehet, az új testébe is be akar majd ültetetni egy ilyen eszközt." mondja Demas. "Amit esetleg a magunk javára fordíthatunk." mutat ár Tuvok. "Én is épp erre gondoltam. Ez a szinaptikus stimulátor..." mondja a Doktor, elővéve egy kis szerkezetet, "Összekapcsolódik a beültetéssel, és eltávolítja az idegen neurális mintázatot, így az eredeti veheti át újra az irányítást." "Milyen közel kell kerülnünk ahhoz hogy használhassuk ezt az eszközt?" kérdezi Demas. "A teljes hatását csak közvetlen borfelszíni kapcsolat esetén tudja kifejteni." pillant rá a Doktor. "Hát ha én jutnék a közelébe, legszívesebben egy toronfegyvert használnék, csak hogy biztosra menjek." morogja az ilari. "Nem javaslom, ha segítséget vár tőlünk. Kes a legénységem tagja, így a védelmünk alatt áll." fordul felé Janeway. "Sajnálom hogy o is belekeveredett az ügybe, de már eddig is túl sok ártatlan vér folyt el. Az apámé is." "Akkor hagyja hogy közösen vegyük elejét az újabb vérontásnak. Ne tegye kockára a katonái életét anélkül, hogy megfontolna más lehetőségeket." "Egész pontosan mit várnak el tolem?" "Ha Tieran egy teljes flotta támadását várja, kicsi a valószínűsége hogy olyan védelmet épít ki a palota körül, ami egyetlen behatoló megállítására is alkalmas. Azt hiszem én elég közel tudnék jutni Keshez hogy bevethessem a Doktor által készített eszközt." mondja Tuvok. "Az épületről és a védelmi berendezésekről birtokolt ismeretei felbecsülhetetlen értékűek lennének." mondja Janeway. Demas hosszan gondolkodik, mielőtt beadja a derekát: "Hát jó. Kipróbáljuk az önök tervét."

"Az új beültetés kielégítőnek látszik. De szeretnék meggyozodni arról hogy megfeleloen kapcsolódik-e az idegpályákhoz..." mondja a Tieran tarkóját vizsgáló Adin. "Csinálj valamit ezzel a fejfájással is. Így nem tudok koncentrálni." morogja Tieran. "Ez egy egészen más probléma. Ez az új test nem fogadja be rendesen az idegi mintázatait." "Harcol ellenem, mi? Érzem is mélyen magamban. Olyan mint egy bezárt szörnyeteg, ami a ketrece rácsait rángatja. Nagyon értelmes... Serkentoen hat." "Az idegi mintázatai bizonytalanná válhatnak ha sokáig benne marad. A továbbító rendszer működőképes. Azt javasolnám, cserélje le a testet egy alkalmasabbra." "Nem... Ez tetszik nekem. Különösen azok a különleges mentális képességei." mondja Tieran, majd átlendülve az elotte levo asztal fölött egy embermagas tükörhöz sétál, és szemügyre veszi benne magát. "Veszélyes lehet..." "Gondolod hogy egy gyerek, mint ez, valódi fenyegetés lehetne a számomra?" "Mikor megszülettem, ennél komolyabb gondjaim is voltak. Az orvosok azt mondták, az első évemet sem fogom megérni, de rájuk cáfoltam. Aztán mikor a szüleim eldobtak maguktól, mert túl betegesnek tartottam életben maradtam az utcán is! ... Aztán mikor számuzetésbe kényszerítettek. soha nem békéltem meg a helyzettel! Ennek a kislánynak sem fogok behódolni! Ne merészelj még egyszer ilyesmit javasolni."

"Demas két újabb hajót szerzett." hajol előre Ress a palota tanácstermében, ahol az ívelt asztalnál rajta kívül még öten ülnek, köztük Tieran. "A jelentések szerint az ötödik hold mögött gyűjtőeti a flottáját." szól egy ilari férfi az asztal másik vége felől, "Megelozo csapást kellene mérnünk rájuk." "De nem egy megerosítetlen hír alapján." mutat rá Tieran, "Ha jönni fognak, készen állunk." "Denar alkirálya a szolgálatunkra áll." mondja Tieran felesége, "Némi plusz felségterület fejében." "Úgy látom, a korrupció mindennapossá vált itt! A népnek szüksége van egy erkölcsi vezetésre." mondja bosszankodva Tieran, "Azt hiszem, példát kellene mutatnom ennek az alkirálynak..." Tieran hirtelen elhallgat, fájdalmasan felnyög, majd a tenyerébe hajtja az arcát. "Tieran...?" kérdezik többen aggódalmasan. "Van itt valaki..." pattan fel Tieran, "Ebben a helyiségben. Egy ismerős valaki... De nem közülünk való. Valaki, ennek a testnek a korábbi életéből. valaki, akit jól ismert. ... Zárjátok le a termet, hívatlan vendégünk van!" szól oda Tieran az öröknek, mire Ress fegyvert rántva ura védelmére siet: "Mindenki marad ahol éppen van!" "Ki az?" kérdezi Tieran felesége. "Olyasvalaki, aki jól érti, hogyan álcázza magát és a gondolatait. egy fegyelmezett, logikus elme!" válaszolja

Tieran, miközben elkezdte lerángatni az örök fejéről az arcukat eltakaró maszkot, "Idáig jutott anélkül hogy felfigyeltek volna rá. De azt nem tudta hogy időközben sokkal éleslátóbbá váltam. Tipikus vulcani arrogancia. Igazán hízelgo mennyire aggódik a kis tanítványa életéért, és kockáztatja a sajátját, egy kilátástalan mentoakcióval." Eközben Tieran megáll egy másik or előtt, úgy sejtve, megtalálta a betolakodót. Mikor azonban félrehúzza annak álarcát, egy másik or lép elő egy oszlop mögül, és egy gyors mozdulattal egy ismerős szerkezetet tapaszt Tieran arcára. A következő pillanatban azonban Ress ott terem, egyik mozdulatával a szinaptikus stimulátort távolítja el, a másikkal pedig lerántja a maszkot a merénylő fejéről. Tuvok nyugodt arckifejezéssel állja Ress metsző pillantását. "Jól vagy?" siet közelebb Tieran felesége, fegyvert fogva Tuvokra. "Igen. Semmi bajom, még mindig én uralom ezt a testet." nyugtatja meg Tieran, "De az orvosi technikájuk elismerést érdemel." biccent Tuvok felé. "az Ortak elleni támadást halállal büntetik!" "Tetszik hogy ennyire aggódsz miattam..." pillant Tieran a feleségére, miközben lefogja annak fegyvert tartó kezét, "De a Voyager taktikai tisztje élve sokkal hasznosabb nekünk." "Tudniuk kell hogy semmiféle információt nem fogok átadni." mondja Tuvok. "Csodálkozna ha tudná, hányszor hallottam már ezt..." mondja erre Tieran.

"Hogy jutott át a biztonsági rendszereken?!" kérdezi Tieran egy sziklafalú helyiségben, Tuvok körül járkálva, "Ki árult el engem?!" "Nem voltak segítőim." "Hah... És mit csinál Janeway, ha maga nem tér vissza? Küld valaki mást?! Vagy csatlakozik Demas eroihez a támadásnál?" "A kapitány további tervei nem ismeretesek előttem." "Meg kellett beszélniük alternatív cselekvésterveket, mielőtt eljött erre a küldetésre!" "Nem így történt." Tieran bosszankodva járkál egy darabig, majd letelepszik egy sziklapárkányra. "Fenyegethetném... Akár kínozhatnám is. De nem hiszem hogy bármi eredménye lenne." "Ez így van." bólint Tuvok. "Most viszont itt van ez a hasznos kis képességem, amivel behatolhatok mások tudatába. Egyeseknél gond nélkül sikerül, másoknál azért kell egy kis odafigyelés." mondja Tieran, miközben Tuvok elé sétál, és kinyújtja kezeit hogy megérintse a kontaktuspontokat a vulcani arcán, de az megragadja a csuklóit. Erre Tieran felnevet: "Tényleg azt hiszi hogy távol tud tartani a gondolataitól? A félelmeitől, bizonytalanságaitól? Az érzéseitől?! ... Most bosszankodik, mert elkapták. Tisztán érzem. Azon töri a fejét, milyen eros is lehetek valójában. És itt van persze a düh... Ez az ami leginkább fenyegeti az önfenntartását." Eközben Tuvok elengedte Tierant, aki újra járkálni kezd. "Ezért akar elrejtőzni előlem. Érzem ahogy megerosíti a mentális falakat. Észrevette hogy a dolog nem működik? Mintha valaki zavarná a koncentrációban..." A következő szavak már csak Tuvok elméjében hallhatók: "Ilyen érzés a tehetetlenség, igaz?" A vulcani a kihívón, csípőre tett kézzel álldogáló Tieran felé fordul. "Nem tudja áttörni az önkontrollomat." mondja Tuvok hangosan. "Áttörni nem is akarom. Csak megszabadítani a korlátoktól. engedje el magát. Segíthetek magának szabadjára engedni az eroit, és megadhatom mindazt, amire titokban vágyott." továbbítja Tieran, miközben odasétál Tuvokhoz, és hozzásimul. "Soha nem kívántam Kest." "Annyi óra alatt amit együtt töltöttek... Az intim pillanatokban mikor megérintette... Soha nem gondolkodott azon milyen lenne ha..." Tieran ekkor magához húzza Tuvokot, és megcsókolja. A vulcani keze villámgyorsan csap le a kontaktuspontokra a lány arcán. "Kes...?" "Itt vagyok..." mondja Kes megküzdve a szavakért, "Küzdök ellene..." "Ebben nem kételkedtem." "Vannak pillanatok mikor elgyengül, és már majdnem a felszínre törhetek..." "Szedje össze az erejét, és szabaduljon meg tőle." "Kezdem elveszíteni..." mondja kétségbeesetten Kes. "Itt vagyok magával. Ne engedje el!" "Nem!" kiált fel Tieran, majd egy mentális kitöréssel több méterre repíti Tuvokot, aki a sziklafalnak csapódva mozdulatlanul terül el a földön.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50361.7. Tuvok hadnagy nem jelent meg a megbeszélt találkozóhelyen, és azóta sincs kapcsolatunk vele. Most kényszerítőbb ereju lépéseket készülünk foganatosítani."

"Az osztag mintegy két kilométerre a palotától érkezik a felszínre." Damas ott fog várni bennünket az o eroivel." mondja Janeway a tanácssteremben, a csendben ülo ilarira pillantva. "Kapitány, kérek engedélyt a mentocsapattal tartani." szólal meg Neelix, "A Talaxon kaptam harci alapképzést. ...

Elismerem, tényleg csak alapkiképzés volt... De ezen felül minden hónapban részt vettem a legényég harci gyakorlatain. Tapasztalatokkal teli élet van a hátam mögött, és maguk is tudják, bármit megtennék a sikerért." "Tekintse magát mozgósítottnak." bólint Janeway. "Az érzékelő rendszer meg fogja nehezíteni a meglepetésszerű támadást." mutat rá Damas. "Akkor jobb ha kitaláljuk, hogyan lehet kikapcsolni." jegyzi meg Paris. "Letapogattam gyenge pontok után." mondja Kim, "A rendszer tíz óránként végez egy önellenorzést, ilyenkor néhány másodpercig át lehet juttatni egy keskeny sávú EM impulzust." "Híd hívja a kapitányt: befutó adás a bolygóról, önnek." "Kapcsolja be." "Kapitány, kudarcot vallottak." mondja a tanácssterem monitorán megjelenő Tieran. "Mit akar ezzel mondani?" "Még mindig én irányítok. az a műtűr nem működött, Tuvok pedig a foglyom. Azt javaslom, tekintsenek el a mentoakciótól, mielőtt további embereket veszítenek." "Helytelen a gyanúd, Tieran. Több mentoakciót nem tervezünk." mondja erre Damas. "A gyanúm az, hogy észrevettek egy kis hiányosságot az érzékelő hálózatban. Megpróbálhatják kihasználni, de egy teljes hadosztály fogja várni magukat!" "Ha csapdának szánta, miért tájékoztat róla minket?" kérdezi Chakotay. "Nem vagyok egy szörnyeteg, semmi bajom a Voyager-el. Maguk megmentettek, mielőtt a hajóm felrobbant volna, és ezt nem felejttem el." Tieran ekkor megrázza a fejét, mintha szabadulni akarna egy kellemetlen érzéstől, majd folytatja: "Ez egy jó szándékú figyelmeztetés volt, kapitány, azonban az utolsó. Javaslom hogy fogadják el a veszteségeiket, és sürgösen távozzanak! Harminc másodpercük van hogy elhagyják a keringési pályát." Ezzel Tieran bontja a kapcsolatot. A legénység tagjai határozatlan pillantásokat váltanak.

"Indítson két hajót a Voyager elfogására." pillant Tieran Ressre, miközben mindketten egy muszerpult előtt állnak, majd felnyögve megrázza a fejét. "Nincs túl jól..." jegyzi meg Adin. "Ha nem tudsz megszabadítani ettől a fejfájástól, inkább hagyj békén!" csattan fel Tieran, majd kisiet a helyiségből, de Adin utána indul. "Aludnia kellene egy kicsit..." "Nem. O ott van ha elalszom." "O?" "Kes, ki más!" "Nem hagyhatja hogy egész életében..." "A Voyager elhagyja a keringési pályát." jelenti Ress. "Hadd menjen." határoz Tieran. "Igenis uram, de... Ha meg nem sértem, miért? Damas ott van a hajón, a mieink pedig képesek lennének elpusztítani." "Megígértem nekik hogy távozhatnak, és állom a szavam." Adin és Ress zavartan egymásra pillant, mire Tieran kifakad: "Nem tartozom nektek magyarázattal! Most pedig kifelé innen! ... Mindenki, kifelé! Senkit nem akarok látni!" A helyiség hamarosan kiürül, Tieran pedig fáradtan roskad egy székbe, és szemei hamarosan lecsukódnak.

"Vesztésre áll Tieran... Miért nem ismeri el?" kérdezi Kes a kabinjában, mire a palota nagytermében ülo ilari Tieran felpattan: "Legfeljebb azt, hogy megleptél. Ki gondolta volna hogy ebben a félrevezetően gyenge testbe ilyen eros elszántság rejtőzik?" "Jobb lenne ha nem becsülne alá ezentúl. Engedjen el. Vagy rákényszerítem." mondja nyugodtan Kes. "Kedveském... Miért lennének ellenségek? Miért fecséreljük az eronket egymás elleni küzdelemre? Annyival többet érhetnénk el ha összedolgoznánk." "Figyelemre sem méltatom magát Tieran. Engem nem kap meg a terveimhez!" "Pedig már meg is kaptalak! Te és én, megöltünk együtt valakit. Vagy már el is felejtetted? És továbbra is engedelmeskedni fogsz az akaratomnak! Nincs más választásod, okosabb volna ha önként csatlakoznál. És kihasználnád, amit adni tudok neked. ... Hatalmad lesz. És meg fogod kedvelni." mondja Tieran, miközben körüljárja Kest, "Tudod mekkora vonzereje van ennek?" "Másnál talán működne, de nálam nem." "Szóval harcolni akarsz." vonul vissza Tieran, "Milyen ostoba döntés!" "Szándékomban áll megnyerni ezt a csatát." "Bátor szavak. Csak egy kóbor szellem vagy nekem, nem több." "Sokkal több vagyok, és ezt maga is tudja." mondja Kes, ezúttal rajta van a járkálás sora, "Ellenállok minden eszközzel ami rendelkezésemre áll, és ez lassan széttépi. Napról napra szétszórta, a fejfájás már alig elviselhető." "Egész életemben fájdalmaim voltak. Ez a kis fejfájás nem fog legyozni." "Mindent tudok az életéről. Tudom mennyit kellett szenvednie. De ez nem jogosítja fel arra hogy így viselkedjen. Maga egy szörnyeteg, Tieran, ezért nem érzek együtt magával." "Erre nem is kértem. amire szükségem van toled, azt már régen elvettem. A testedet és az elmédet!" "A testemet lehet hogy birtokolja. De az elmémet nem fogja megkapni soha!"

"Ellenállhatsz. Megpróbálhatsz legyozni. De végül én fogok gyozni. Nem azért éltem túl két évszázadot hogy most egy kislány gyozzön le!" "Az állapota most is rosszabbodik. És ez csak folytatódni fog. Megtalálok minden kis rést a védelmében. Érezni fogja hogy egyre kevésbé bízhat magában, ahogy elhagyja az ereje. csak akkor hagyom abba amikor már tehetetlenül, összetörve hever elottem. És innen nem menekülhet sehová! Kegyetlen leszek, és szívtelen, pontosan olyan, mint maga!" mondja Kes, fálnak szorítva Tierant, aki kétségbeesetten mered rá.

"Maga meg mit csinál?!" mered Tieran az elotte álló Adinra, aki egy kis muszert irányoz a homlokának. "Olyan mélyen aludt hogy muvi úton kellett felébresztenem. az idegrendszeri terhelése egyre nagyobb. Ez már túl sok. el kell hagynia ezt a testet, mielőtt az elpusztítja." "Mondtam hogy ezt nem akarom hallani többé!" csattan fel Tieran. Adin hátrahanyatlik az asztalra, orrából és szemzugaiból vérpatakok indulnak meg. "Amint látod, ura vagyok a képességeimnek! Ez az átmeneti gyengeség el fog múlni, és utána erosebb leszek mint bármikor! Erosebb mint bármikor! Erosebb..." Tieran végül viisszaroskad a székre, nem messze Adin holttestétől.

"Most pedig ünnepelünk..." mondja elégedetten Tieran, miközben poharakat oszt szét a nagyterem asztalánál ülo híveinek, "Mégpedig a gyozelemünket, hogy hatalmunk megerosödött, a támogatóinkat, és hogy Ilari újra virágozni fog. ... És van még egy okunk az ünneplésre, ami talán a legfontosabb mind között. Szeretném bemutatni a leendo férjemet!" E szavakra Amaron érkezik a helyiségbe, akit Tieran csókkal fogad, majd az asztal másik vége felé irányít, ezután pedig leülve felesége felé fordul: "Ne keseregj emiatt, ez csak politikai házasság. Amaron segíthet az én oldalamra állítani Damas eroit." A no elfordítja a fejét, mire Tieran felmordul: "Mondd hogy még mindig szeretsz..." "Tudod hogy szeretlek." Tieran megrázza a fejét, valószínűleg egy fejfájásroham miatt, majd magához parancsolja Amaront, és megfogja férje és felesége kezét: "Ti ketten garantáljátok az én sikeremet. ezért szeretném ha jó barátokká válnátok, és mindannyian megértenénk egymást..." Ezzel Tieran egymásra simítja Amaron és a no kezét, de ez utóbbi nem lelkesedik a lehetoségtől. "Nouri?! Ne tegyél olyat ami kétségessé teheti a huségedet..." mondja erre Tieran, majd hirtelen oldalra kapja a fejét, és mintha valaki máshoz beszélne: "Nem fogok rád hallgatni, soha!" "Uram..." érkezik sietve Ress, "Ellenséges hajók közelednek, legalább húsz. Demas flottája, és a Voyager." "Gondolom a hajóink elindultak a megállításukra..." pillant rá Tieran. "Igen, de ok túleroben vannak." "Mindig is rossz helyzetekben harcoltam, de a flottánk gyozni fog!" "Akkor is jobb lenne ha megtennénk bizonyos óvintézkedéseket. Vissza kell vonulnunk egy biztonságos helyre." "Épp most jelentettem be küszöbönálló házasságomat!" pattan fel Tieran, "Nem fogok megriadt állat módjára elbujdosni! ... Csatlakozz hozzánk. Ételt és italt az Elso Castellannak!" Ress azonban mozdulatlanul ál az asztal túloldalán, mire Tieran a fegyverövéhez nyúl. "Azt mondtam, ülj le közénk!" Ress végül engedelmeskedik, mire Tieran is visszaül: "Egyetek, igyatok! Azt akarom, mindenki érezze jól magát! ... Hogy állnak a jótékonyági munkálatok? Mikor látnak hozzá az új könyvtár építéséhez?" "Hamarosan." válaszolja Nouri. "Helyes. A népnek éreznie kell hogy a szívemen viselem a sorsukat. ... Holnap pedig földet osztunk! Minden polgár saját kertet kap." "Kertet?" "Szeretem a növényeket... Színpompás virágokat... Mindent, ami növekszik. Emlékszem, milyen békés időszakokat töltöttem a hidroponikus kertekben a növények növekedését figyelve..." Tieran összevont szemöldökkel elhallgat. az épület a következő pillanatban megrázkódik, mire Ress a szomszédos helyiségben levo muszerpultokhoz siet. "Áttörték a védelmi rendszert! Csapatokat küldenek a felszínre!" "Az lehetetlen! Hazudsz!" csattan fel Tieran, odasietve a férfihez. "Segédcsapatokat küldök ki, és életbe léptetek minden biztonsági intézkedést. Ez meg kell hogy állítsa őket. De a palotát azonnal el kell hagynunk!" "Mindenkit, aki elhagyja ezt a helyiséget, árulóként lelóni!" szól Tieran, mire az örök készenlétebe helyezik fegyvereiket. "Nézd meg magad is..." mutat Ress a kijelzőkre. "Ez csak valami trükk kell hogy legyen. ... Igen, ez egy elterelo manover, hogy ne vegyük észre a valódi tervüket..." "Tieran, kérlek..." próbálkozik Nouri is, de Tieran viisszatérve a központi helyiségbe, az örök kezdi sorra venni: "Valaki informálja őket! Behatolónk van a teremben! Tudom hogy itt van valahol, Tuvok! Nem is sejti, milyen éleslátó lettem

idoközben..." Ám hirtelen megtorpan, és zavartan mered maga elé, majd újra felkiált: "Tudom hogy itt van valahol!"

"Tuvok...?" hallatszik egy kiáltás valahonnan a barlangrendszerből, mire a vulcani elindul az ocelláját védő erotérkapu felé. Annak egyik emitteroszlopába egy fézersugár csapódik be, amit alig lemaradva Paris követ. "Mr. Paris..." néz rá Tuvok. "Nincs idők hosszasan ünnepelni a viszontlátást. Gyorsan el kell tennünk innen." mondja a hadnagy sürgetően, mire Tuvok kilép a cellából a találatától kikapcsolt erotérkapun át. Útközben elhaladnak néhány, a földön heverő test mellett, akik azonban hirtelen felpattannak, és rájuk támadnak. Rövid küzdelem kezdődik, melyben végül Paris és Tuvok kerekednek felül. Mikor a vulcani a bénítófogással csendesíti el ellenfelét, Paris így szól hozzá: "Egyszer meg kell tanítania nekem, hogyan csinálja ezt..."

"Ne add fel. Maradj velem!" mondja Nouri a székében bizonytalan arckifejezéssel ülő Tierannak. "Még itt vagyok..." mondja az erotlenül. "Küzdj ellene! Küzdened kell ellene! Ne hagyd magad, kérlek!"

A helyiség másik végében, a fedezékek mögött rejtő Janeway odaszól a néhány biztonságival együtt mögötte várakozó Neelixnek: "Készítse az eszközt." Ezután Janeway jelére az osztag elbújik, és igyekszenek minél gyorsabban leszedni a teremben tartózkodó oröket. Azok sem maradnak adósak a válasszal, Nouri parancsokat kezd osztogatni, miközben Ress a karjába kapva igyekszik kimenteni Tierant a veszélyessé vált helyiségből. Azonban a Janeway különítményével érkezett Demas résen van, és egy jól irányzott lövéssel leteríti a férfit. Azonban Ress ekkorra már a következő helyiségben van, ott rogy össze, a földre eresztve Tierant, aki a fal mellé húzódva a nem messze álló Nourira pillant. "Ki kell jutnunk innen. Keresünk egy orvost aki stabilizálja az állapotodat, aztán elfoglalsz egy alkalmas testet. Minden rendben lesz." Ezzel Nouri kifordul az egyik közeli ajtónyíláson hogy fedezze Tieran visszavonulását, de néhány pillanat múlva eltalálják. Körülbelül a lehetett az utolsó ellenfél, mert pillanatokkal később Neelix siet be a helyiségbe az egyik oldalról, arról pedig, amerre Tieran menekülni akart, Tuvok és Paris érkeznek. "Kes, állj meg! ... Maradj itt, kérlek. Csak nyugalom. Engedd hogy közelebb menjek." próbálkozik Neelix, eredménytelenül. Tieran fegyvert ránt, így a talaxiai kénytelen lelőni. A jelek szerint Amaron is 'kegyelmet kapott', ugyanis aggodalmasan siet oda a földre rogyó Tieranhoz, aki egy pillanatra megragadja a karját. Ám Demas elrángatja onnan. Neelix eközben elhelyezi Kes arcán a szinaptikus stimulátort. Az alacsony energiájú kábításra állított fézer csak néhány másodperces eszméletvesztést okozott, Kes hamarosan bizonytalan pillantással körülnéz: "Tieran..." "Vége van." mondja Neelix. "Nem. Itt van valahol. Átmehetett valakibe, mielőtt használtad az eszközt." áll talpra Kes, "Csak el akarja hitetni velünk hogy elpusztult. De már egy új testben rejtőzik." A lány ezzel a Demas szorításában vergődő Amaronhoz megy: "Túl jól ismerlek már, Tieran." "Nem! Ezt nem teheted!" "Már réges-rég meghaltál. Itt az ideje hogy végre nyugalmat találj." mondja Kes, majd elhelyezi a stimulátort az ilari arcán, aki erre kétségbeesetten felkiált, majd mikor a szerkezet kifejti hatását, elcsendesedik. Demas Chakotay és Janeway gondjaira bízva testvérét, majd az ot megszólító Kes felé fordul. "Demas... Vége van." mondja a lány, majd leveszi a nyakáról a hatalom jelképét, és odanyújtja a jogos tulajdonosának. Az ilari fejet hajt Kes felé, aki ezután Neelixre pillant.

"A gondolatai, mint a nyugodt tenger... Képzeld el, ahogyan fölöttük ringatózik." mondja Tuvok a lehunytt szemmel vele szemben ülő Kesnek. "Nem megy." rázza meg a fejét a lány néhány pillanat múlva, "Most is úgy próbálok, ahogyan tanította, de nem segít." "Türelemmel kell lennie, és elegendo időt hagynia saját magának. Ne akarja figyelmen kívül hagyni az elmúlt események érzelmi hatásait." "Hogyan foglalkozhatnék csak a magam bajával, mikor... Annyian haltak meg miattam?!" "Nem magam volt a felelős Tieran tetteiért." "Talán erosebben kellett volna küzdenem..." "Az ellenállása volt az ami végül legyőzte ot. Többet nem várhatott volna magától." "Most minden annyira másképp látszik. A gondolataim, az érzéseim... Még a legjobb barátaimhoz való viszonyom is. Magához, a Doktorhoz, Neelixhez... Élhetem tovább úgy az életemet mintha semmi sem történt

volna?" "Nem. Ezek az események megváltoztatták a gondolkodásmódját. Már nem ugyanaz a személy. Ennek következménye az, hogy az életmódja meg fog változni. De hogy milyen módon, az csak önön múlik." mondja Tuvok, mire Kes bizonytalan pillantással néz el mellette, valahová a semmibe.

52. The Q and the Grey - Szabadság, szerelem...

Mikor a fomonitor közepén aprócska pontként fénylo nap egy pillanatra kihunyni látszik, hogy a következő pillanatban kiterjedve betöltse az egész képernyőt, tapsvihar hangzik fel a Voyager hídján. "Leírhatatlan..." mondja Chakotay. "Egyenesen szenzációs." kontrázik rá Janeway. "Csak annyit tudok mondani... Whoaaaaooo!" kiáltja Neelix, majd az egykedvűen álldogáló Tuvok felé fordul: "Na mi van, Mr. Vulcani? Maga szerint talán nem 'whoaaaaoo'?" "Annak ellenére hogy a mássalhangzókat nem ejtette épp a legtisztábban, figyelemre méltó előadás volt." mondja a hadnagy, mire többen felnevetnek. A Voyager ekkor enyhén megrázkódik. "Elért bennünket a lökéshullám elso frontja, a burkolatra ható nyomás kilencven kilopaszkal fölött volt. Ez majdnem harminc százalékkal több mint amire számítottunk." jelenti Kim. "Teljes impulzusmeghajtás! Álljunk odébb, Tom. Szeretném elkerülni a fohullámot." szól Janeway. "Igenis, asszonyom." "Nos, gratulálok mindenkinek. A Csillagflotta eddigi történetében rajtunk kívül csak két legénység lehetett tanúja egy szupernóva keletkezésének." néz körül a kapitány. "De ilyen közel nem volt senki. Kevesebb mint tízmilliárd kilométer... Ez egyértelműen rekord!" jelenti ki Kim. "Hol marad a pezsgó?!" fordul Janeway Chakotay felé. "Pezsgó? Kapitány, ha szólt volna előre hogy..." kezd mentegetőzni Neelix, de Janeway leint: "Nyugalom, csak vicceltem." "Köszönöm hogy itt lehettem, kapitány." hálálkodik Kes a híd hátsó részéből, "Ez az esemény felkeltette az érdeklődésemet a csillagászat iránt." "De ne felejtse el, Kes, csillagokat bámulni a hídon mindenki tud, még egy mobil emitterrel ellátott hologram is..." jegyzi meg a mellette álló Doktor, "De ön a gyengélkedőben nélkülözhetetlen!" Ezzel a hologram a lift felé indul, Kes pedig a nyomába ered. "Mi a helyzet a pajzsok átalakításával?" fordul Janeway Torres felé. "Kevesebb mint hét százalék az energiaveszteség." válaszolja a hadnagy. "Nagyszerű. ... Chakotay, mikor kezdjük neki a szén-átalakítási adatok kiértékelésének?" kérdezi a nyakát masszírozó Janeway a parancsnokot. "Kapitány, tizennégy órája van már a hídon. Azt hiszem itt lenne az ideje hogy pihenjen egyet. Harry és én majd elvégezzük a vizsgálatokat, és holnap kora reggel megkapja a jelentést." Janeway erre nagyot sóhajt, majd elmosolyodva így szól: "Rábeszéltek... Hétre várom a jelentést." Chakotay elégedetten figyel ahogyan a kapitány a turbólift felé veszi az irányt.

Janeway gyanútlanul lép be a kabinjába, azt remélve hogy hamarosan ágyba zuhanhat a fárasztó nap után. Ami azt illeti, ágyban nincs is hiány. A kabin közepén ugyanis egy vérvörös huzatú ágy díszeleg, rajta szívet formázó párnák, az ágy melletti asztalkán pedig hatalmas rózsacsokor pompázik. Janeway a meglepo látvány hatására úgy torpan meg mintha láthatatlan falba ütközött volna, majd kommunikátorát aktiválva így szól: "Janeway hívja a biztonságiakat: behatolási riadó!" "Semmi szükség a szobaszolgálatra, Kathy. Én már mindenről gondoskodtam." hallatszik egy aggasztóan ismeros hang balfelől. Janeway odafordul, és a mélybőbor hálóköntöst viselő Q-t pillantja meg nem messze. A kapitány arcán eloször meglepetés, aztán döbbenet, végül fáradt beletörődés váltják egymást gyors egymásutánban, miközben felsóhajt: "Ahhh... Q..." "Ha jól emlékszem, pezsgót kívánt..." vonul el Q Janeway előtt, az ágy felé menet. Janeway a biztonságiaknak: behatolási riadó!" próbálkozik újra a kapitány, mire Q megjegyzi: "Semmi értelme. Hogy úgy mondjam, kihúztam a telefon zsinórját. Elvégre nem szeretnénk ha bárki is zavarna minket." "Megkérdezhetem, mit keres itt?" "Kettenkre..." mondja Q, felemelve egy pezsgospoharat. "Nincs semmiféle 'kettenk', Q." "Fiatal még az este... Az ágynemu pedig szatén..." "Távozna végre? De vigye az ágyat is!" "Nem vagyok hajlandó szabvány Csillagflotta-ágyba feküdni. Kiütést kapok tole." jelenti ki Q. "Mivel semmiféle ágyba nem fog lefeküdni, ettől nem kell tartania." "Ahh... Kathy." mondja Q, odasétálva Janewayhez, "Miért szemérmes ennyire? ... Ismerje el..." Q egy gyors rohammal derékon kapja Janewayt, és magához húzza, "Hogy nem tegnap volt már mikor utoljára..." "És nem is mi lesz mikor hosszú idő után eloször..." jelenti ki erre Janeway, "Most pedig kifelé!"

Ezzel megpróbálna megszabadulni Q-tól, de az nem hagyja. "Miért ilyen ideges? És mit szólna valami kényelmesebb viselethez?" kérdezi Q, mire Janewayt egy pillanatra fehér fény veszi körül, és mikor a jelenség véget ér, már szokásos barackszín hálóinge van rajta. "Ha azt hiszi hogy ez a gyerekes csábítási kísérlet eredményre vezet, akkor még annál is beképzeltebb mint gondoltam." morogja Janeway, majd mivel Q végre elengedte, megpróbál odébb állni. Q azonban elkapja a karját, visszahúzza, és még szorosabban öleli meg mint az elobb: "Ahh... Értem már. Tehát azt hiszi, csak valami ízetlen kalandot keresek. Igaz, még nem mondtam el, miért is vagyok itt. ... Minden nonemu teremtmény közül... Minden fajból... Az összes galaxisból... Magát választottam. Maga lesz... A gyermekem anyja!" Q-nak ezzel végre sikerül komolyabb hatást gyakorolnia Janewayre. A kapitány ugyanis határozottan ellöki magától Q-t, és dühösen viharzik át a másik helyiségbe. "Gondolom most azon tunodik, miért akarna egy olyan briliáns, jóképu, mindenható teremtmény mint Q, egy magamfajta szárnalmas, kétlábú példánytól gyereket?" "Hadd találgassak..." érkezik Janeway hangja a másik helyiségből, miközben o maga nem látható, "Mert senki más nem kér magából?" "Ostobaság! Választhattam volna egy klingon tarkot, a romulan császárnót, egy zyrilliai mikrobát..." sorolja Q, miközben odasétál a másik helyiség bejáratához. "Tényleg? ... És elonyben részesített engem egy egysejtu organizmussal szemben?" kerül elo Janeway, immár egy hosszú fehér köntösben, arcán gyilkos mosollyal, "Milyen kedves..." Ezzel megpróbál elsiklani Q mellett, de az sorompóként teszi elé a karját, mire Janeway megtorpan, az égneke emelve tekintetét. "Valóban nagy megtiszteltetés, igaz? ... Nem tudom kivereni magát a fejemből. Öntudatos, gyönyörű, szenvedélyes..." "És teljességgel érdektelen." vágja el a felsorolást Janeway, átbújva Q keze alatt. "Kathy, nem hagyhat itt... Ketyeg a kozmikus órák! Tik... Tak... Ezenkívül nem is tudja mit veszítene. Az elojáték egy Q-val, évtizedekig is eltarthat." Q ezzel megpróbálja becserkészni Janewayt, de az kecses mozdulattal kisiklik a karjai közül: "Bocsánat, de a következő hatvan-hetven évre már egész határozott terveim vannak." "Ahh... Már értem. Ez is egy olyan fura emberi szokás, igaz? Megjátssza hogy nehéz megszerezni..." "Ha magáról van szó, Q, megszerzésről szó nem lehet!" "Még jobb! Ez már igazi kihívás!" mondja elégedetten Q, "Ez igazán szórakoztatónak hangzik..." Ezzel Q csettint, majd Janeway legnagyobb meglepetésére nyomtalanul eltunik, csakúgy mint az ágy és a rózsák. A kapitány gyanakvón néz körül, majd leereszkedik az íróasztala mögé, és aktiválja az asztali terminált: "Janeway hívja a hidat." "Itt Chakotay, kapitány. Azt hittem, aludni akar." érkezik Chakotay rosszalló hangvételu bejelentkezése. "Látogatóm volt az imént. ... Q. Már le is lépett. De azonnal tudni akarom ha bárhol máshol a hajón felbukkan. Vagy ha fura dolgok történnek." "Értettem. Mit akart?" "Mondjuk úgy... Egy személyes jellegu kéréssel fordult hozzám." "Kapitány?!" "Nem is tudom hogy valójában mit akart. De nagyon olyan érzésem van hogy még visszajön. Janeway kilép."

Janeway hatalmasakat ásítva ül a készenléti helyiségben levo íróasztala mögött, és éppen egy nagy csésze kávéat dönt le, mikor csöngetnek. "Hháhhhhhiiigennn... Tessék..." "Megvannak a mérési eredmények." siet be Chakotay frissen és energikusan, mintha nem is o virrasztotta volna át az éjszakát. "Köszönöm..." néz bele a kapott jegyzetfüzetbe Janeway, majd az asztal szélére támaszkodó Chakotayra pillant: "Van még valami?" "Mutakozott azóta Q?" böki ki Chakotay. "Nem. De nem hiszem hogy hosszabb idore távozott." "Sokat tunodtem azon, mit érthetett 'személyes jellegu kérés'-en." Janeway erre nagyot sóhajt, majd Chakotayra pillant: "Egy gyereket." Chakotay emészti egy darabig a kijelentést. "Értem..." "Persze errol szó sem lehet. És az igazság az hogy amennyire én Q-t ismerem, ez biztosan csak valami elterelo manover. Valami hátsó szándéka kell hogy legyen." "Elképzelhető..." grimaszol a parancsnok, aminek láttán Janeway feláll, és megnyugtaton a férfi vállára teszi a kezét: "Chakotay..." "Tudom, semmi jogom arra hogy így legyen, de... Ez a fordulat fölöttébb dühít." jelenti ki a parancsnok. "Azt hiszem, féltékeny." állapítja meg Q a helyiség másik feléből, "Miért nem említette hogy már van valakije?" "Mert nem ez a helyzet..." fordul Janeway és Chakotay Q felé, "Egyszeruen arról van szó hogy maga nem érdekel." "További kérdések?" sóhajt Chakotay. "Ha megengedi Kathy... Mi tetszhet ezen az alakon bárkinek

is? Talán a tetoválása? ... Az enyém sokkal díszesebb!" Ezzel Q Janewayék felé fordítja arcának bal felét, amin fekete minták kanyarognak. "De nem elég díszes." mondja Janeway, majd kivonul a helyiségből, a hídra vezető ajtón át. Q bosszankodva ráncolja a homlokát, miközben Chakotay is távozik.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50384.2. Q kéretlen látogatásai folytatódnak. Mivel egyre inkább az a gyanúm hogy valami egészen mást akar mint amit állít, arra kértem a legénységet, hogy próbálják meg kiszedni belőle valódi célját."

"Ki mondta hogy a legénység teljesítményének kiértékelése nehéz meló?" kérdezi Paris egy párnázott nyugágyból, amely akár Risa egyik luxusszállodájának teraszán is állhatna, miközben vállát egy lenge öltözetű szőke masszírozza. A hadnaggyal szemben ülő Kim felnéz a nála lévő jegyzetfüzetből: "Kellemesebb mint a hídon, az igaz." "Talán rá tudom venni a kapitányt hogy ezentúl itt tartsuk a reggeli eligazítást is..." jegyzi meg Paris. "Támogatom az ötletet." Ekkor a lányok egy-egy fehér villanás kíséretében eltűnnek, hogy a valamivel odébb felbukkanó Q mellett jelenjenek meg újra. "Igazán nagyszerű program, Tommy. De ez csak holografikus szórakozás, nem igaz?" "Rendben, Q feladjuk. Mit akar?!" kérdezi Paris. "Fiúk... Egyszerűen képtelen vagyok kiigazodni a kapitányukon... Mindent megpróbáltam... Virágokkal borítottam el a hidat, írtam egy traviani szerelmes szonettet, hattyút csempésztem a fürdőkádjába..." "Na ezzel biztosan bevágódott nála." jegyzi meg Paris. "De bármit csinálok is hogy meghódítsam a szívét, visszautasít. Engem! Hogyan, kérem én, lehetséges ez?!" "Az esetleg eszébe jutott már hogy ki nem állhatja magát?" kérdezi Kim, mire Q nagy szemeket mereszt rá: "Nem." "Figyeljen Q... Hallottunk az Enterprise-on eloadott magánszámairól, és tudjuk hogy több van a megjelenése mögött mint azt első pillantásra sejteni lehet. Úgyhogy hagyjuk a mesét, és ki vele, mit akar?" mondja Paris, miközben ő és Kim megállnak Q előtt. Az is felemelkedik a nyugágyról, és átkarolja a két embert: "Én csak azt reméltem hogy kettejüktől tanácsot kaphatok, hogy hogyan törhetném át Kathy jeges védoburkát... Tudják, egyik férfi tanácsa a másiknak..." "Hmm... Akkor azt javaslom, adja fel most, még mielőtt ennél is kínosabbá válna a dolog." mondja Paris, "Na jöjjön Harry. Ennél oszintébb választ úgyse tudunk kihúzni belőle." Q a száját elhúzva néz körül, majd felkapja Paris elárvult poharát és a benne lévő szívószállal kiszípkázza belőle a maradék italt. Ezután körülnéz, és megakad a szeme a terasz egy árnyékos részén berendezett bárpult mögött serénykedő Neelixen: "Maga, italosztogató... Még egyet ebből a gyümölcsös keverékből..." "Csak ha elárulja, miért nem hagy fel Janeway kapitány molesztálásával." érkezik Neelix válasza. "Janeway kapitány... Tehát ez az egyetlen téma amirol hajlandók velem beszélni. ... Árulja el, mit szeret a legjobban? A csokoládét? A kitömött állatokat? A művészi erotikát?" "Janeway kapitányt nem lehet megvesztegetni!" "Tényleg? Miért, maga nem éppen ezt csinálja?" "Megkérdezhetem, ezzel mi akar mondani?!" "Ha jól tudom, beszerez neki dolgokat... Gondoskodik kellemes időtöltésről... Pikáns pletykákat szállít neki... Vajon miért? ... Mi másért kedvelné annyira a szorös képét?" kérdezi Q, miközben kiránt egy szorszálat Neelix pofaszakállából, aki nem értékeli különösebben ezt a megmozdulást. "Tudni akarja, mit értekel bennem annyira Janeway kapitány? Hát megmondom! Azt hogy tisztelettudó vagyok, huséges, és legfoképpen oszinte! És ezek olyan tulajdonságok, amikrol egy magafajta legfeljebb álmodozhat!"

Janeway meglepetten kapja fel a fejét a készenléti helyiségben, mikor meghallja a halk, nyöszörgésszerű hangot. Leteszi a kezében tartott jegyzetfüzetet és csészét, majd halk léptekkel útnak indulva megpróbálja felkutatni a hang forrását. az íróasztal alatt talál rá, egy kölyökkutya formájában, a fiatal jószág akár Janeway kutyájának, Bear-nek a kölyke is lehetne. Janeway letérdel a kutya kosara mellé, felveszi és magához öleli az állatot, majd megjegyzi: "Nem fog összejönni, Q." "Hogy hagyhatja figyelmen kívül ezt a kedves gesztust..." csóválja a fejét az asztalon heverő Q. "Kedves..." bólint Janeway, miközben Q kezébe nyomja a kutyát, "De ideje lenne ha abbahagyná." "Kérem... Fogadja el. Mint rajongásom apró jelét." "Nem." jelenti ki Janeway határozottan. "Ahogy óhajtja. ... Beszélhetnénk? Csak... Beszélhetnénk?" Janeway végigméri Q-t, aki beleegyezésnek véve

a pillantást, az ablakok alatti kanapé felé indul, kezében a kölyökkutyával. Janeway az asztal mögül figyelő árgus szemekkel amit Q leül, majd ujját figyelmeztetően feltartva ő is a kanapéhoz sétál, és leül tisztes távolságra Q-tól. Az kettejük közé teszi a kutyát, majd miközben simogatni kezdi, belekezd monológjába: "Én... Attól tartok nem voltam egészen őszinte." Janeway erre kérden Q felé fordul. "mikor megkérdezte, miért akarok gyereket magától, csak viccelodtem. A képességeimet fitogtattam, szójátékokat puffogtattam... De mindezzel a valódi érzéseimet próbáltam palástolni." "Most pedig fel kívánja tártani előttem 'valódi' érzéseit..." mondja Janeway gúnyosan. "Magányos vagyok..." pillant Q a kapitányra, olyan pillantással, amit egy kivert kutya is megirigyelhetne. "Maga? Magányos?" "Tudom, elég nehéz elhinni... De már évmilliárdok óta magányos vagyok. ... Eloszor jó móka volt, becsavarogni a galaxisokat, és a hatalmammal bármilyen fajba tartozó nokedt elkápráztatni..." Q ekkor élvezetesen elvigyorodik, de Janeway helytelenítő pillantását meglátva újra komollyá változik az arckifejezése, "De... A helyzet az hogy valójában... Üresnek érzem magam. Vágyom valakire, aki csak magam miatt szere. ... Azt akarom ezzel mondani, hogy... Szeretnék viszonyt kezdeni valakivel. ... Aztán eszembe jutott, ha önnek és nekem gyerekünk lehetne... Az megadná nekem azt a biztonságot és stabilitást, amit hiányolok mostanában." "Sajnálom, Q..." mondja Janeway, magához húzva a kutyát, "Ezt nem veszem be." "Hát jó... Akkor lássuk, mit szól ehhez..." mondja Q felállva, "Itt ragadtak, fényévezretek az otthonuktól. És egyikük sem lesz már fiatalabb. Igaz? ... A hazatérés, házasság, család reménye minden nappal egyre halványabban él. ... Ismerje el, Kathryn..." mondja Q, miközben letelepszik Janeway mellé, sokkal közelebb mint amennyire az előbb voltak, "Hogy ön is egyedül van. És azon tunodik, lesz-e gyermeke valaha is..." az utolsó mondat közben Q Janeway térdére teszi a kezét, de a kapitány egyelőre nem tiltakozik a közeledési kísérlet miatt. "Igaza van. Valóban szeretnék gyereket egy napon..." Q erre szélesen elmosolyodik, de Janeway lehüti. "De nem magától!" "Ugyan miért nem?" "Mert nem én vagyok a magának való no, Q." "Soha nem szóltak igazabb szavakat!" hallatszik ekkor egy határozott noi hang, mire Q legalább olyan meglepetten fordul abba az irányba mint Janeway. Az íróasztal mögött egy magas, hosszú vörösbarna hajú, Csillagflotta-egyenruhát viselő nő áll. "Q...?" bámul Q hitetlenkedve a nőre, "Hogy találta meg?!" "Ez maradjon az én titkom. ... Mit csinálsz itt ezzel a kutyussal?!" Janeway meglepetten pillant az ölében pihenő kutyára, de mikor a női Q pontosít: "Nem arra az ölebre gondoltam." tátott szájjal bámul a jövevényre, csakúgy mint Q. "Nem látod hogy nem érek rá?!" kérdezi végül Q, "Szállj le végre rólam!" "Jobb lenne ha visszatérnél a Kontinuumba." sziszegi a női Q. "Már elnézést, de... Ki maga, ha megkérdezhetem?" megy Janeway a nő elé, a kutyával a kezében. "Kathryn Janeway... Bemutathatom Q-t?" lép melléjük Q. "Csakhogy nem bármilyen Q. Az ő Q-ja!" pontosít a nő. "Volt egy rövid ideig tartó kapcsolatunk..." von vállat Q. "Úgy négy milliárd évig tartott. Most meg elhagysz?! ... Hogy beszennyezd a Kontinuumot ennek a kicsiny, korlátozott képességekkel rendelkező teremtménynek a DNS-ével?" "Soha nem állítottam hogy különleges volna..." mutat rá Q. "Ne merjen szemet vetni rá!" pillant a női Q fenyegetően Janewayre, mire Q bosszankodva felsóhajt. "Ide hallgasson... Miss. Q, nyugodt lehet, a legteljesebb mértékben hidegen hagy." "Látod mit csináltál?!" fordul Q női fajtársa felé, "Pedig már épp kezdtem eredményeket elérni." Janeway az égnek emeli tekintetét ekkora túlzás hallatán. Ekkor Chakotay hangja szólal meg: "Híd hívja Janewayt: jó lenne ha ide tudna jönni, kapitány." "Máris ott vagyok." nyugtázza a hívást Janeway, majd Q kezébe nyomja a kutyát, miközben így szól: "Nagyon hálás lennék ha nem az én hajómon bontakoztatnák ki ezt a magánéleti vitát." Q dühösen Miss. Q-ra mered, majd eltüntetve a kölyökkutyát, a hídra igyekvő Janeway nyomába ered. Janeway a fejét csóválva érkezik a hídra, ott valamivel lemaradva Q követi, aki idonként aggódalmasan pillant hátra a mögötte lépdelő szűrős tekintetű női Q-ra. "Jelentést!" szól Janeway. "Nem fogja elhinni, de a halmazban egy újabb csillag vált szupernóvává az imént." mondja Chakotay, miközben Q pánikszzerűen tér ki Miss. Q útjából. "Kéttized fényévnnyire van a jelenlegi helyzetünk." folytatja Chakotay. "Sot most már két szupernóva, itt a következő 214.41-es irányban. Az összeomlás hatvanhét másodperc múlva várható." jelenti Kim, miközben a női társa elöl fedezéket kereső Q leparkol mellette, és szemügyre veszi a kijelzőket. "Vigyen el innen minket,

Tom!" szól Janeway. "Nem megy. Egy szubtéri hullámfront megsemmisítette a hajtómu szubtérmezejét." "Vörös készültség! Tuvok, több energiát a pajzsokba, Tom elkerülő pályát a hullámfrontokhoz, teljes impulzus!" osztogatja a parancsokat Janeway, majd Q-hoz sétál: "Egy szupernóvává alakuló csillag... Ilyesmi normál körülmények között csak száz évente egyszer következik be ebben a galaxisban. És most három nap alatt ez már a harmadik, ráadásul mind ugyanabban a szektorban. Miért van olyan érzésem hogy ez a maga muve?!" Q a száját elhúzva tanulmányozza előbb a plafont, majd a padlót, végül Miss. Q szólal meg helyette: "Maguk egy szellemileg fejletlen faj, de ezúttal éppen igaza van. Az o felelőtlen viselkedésének hamarosan még több kozmikus következménye lesz!" "Abbahagynád végre a szöveget?! ... Folyton jár a szája..." morogja Q, "Most már sejthetik, miért hagytam ott." "Maga okozta a szupernóvákat, Q?!" kérdezi Janeway. "Hát... De nem közvetlenül..." ingatja meg a fejét Q. "Ez meg mit akar jelenteni?" "Semmi értelme, kapitány. A lökéshullámok túl gyorsak hozzánk képest." jelenti ekkor Paris. "Próbálkozzon kitéromanoverrel!" szól Janeway. "Attól tartok, felesleges bármilyen pályamódosítás. Három lökéshullám tart felénk, különböző irányokból. Teljességgel lehetetlen mindhármát elkerülnünk." mondja Tuvok. "Vezesse a tartaléke energiát a pajzsokba!" rendelkezik Janeway majd, Q felé fordul: "Maga meg ki tud menteni innen minket, úgyhogy hajrá!" Q erre nagy szemeket mereszt Janewayre. "Csináljon valamit, Q!" nógatja a kapitány. "Hát..." néz körül az kellenül, "Ha nagyon ragaszkodik hozzá..." Ezzel Q csettint, mire Janeway és o eltunnek. "Ez a közönséges, csalárd, undok..." sziszezi Miss. Q, majd egy csettintéssel társa után ered. "Az első hullámfrontig három másodperc, parancsnok." jelenti Tuvok. "Kapaszkodni! Ütközésre készülj!" szól Chakotay. A szupernóva által gerjesztett energiafront eléri a Voyager-t, és falevélként sodorja magával, minden irányban megforgatva az egyszeriben kicsinek és törekenynek tuno csillaghajót.

Janeway meglepetten pillant körül a fényuzo, viktoriánus nappaliban, főleg hogy Q-t nem látni sehol. "Q?! hová hozott engem?!" Hatalmas szoknyáját menetirányba igazítva a kapitány a gyertyák, és a kandallóban lobogó tuz által megvilágított helyiség hatalmas kétszárnyú ajtajához siet, és megpróbálja kinyitni, de nem jár sikerrel. Ezután az ablakokat eltakaró fehér fatáblákkal próbálkozik, szintén sikertelenül. Az ajtó ekkor kinyílik, és Q lép be a nappaliba, az amerikai polgárháború unionistáinak egyenruháját viselve, oldalán karddal. "El kell ismernem, csodálatosan néz ki ebben a ruhában." mondja Q elismerően. "Nincs idom a színházszidra. Vigyen vissza a Voyager-re!" "Ez nem színház. A Q-Kontinuumban van." mondja Q, miközben beljebb lép, majd kalapját az asztalra, fegyverövét pedig egy fotelba dobja. "A Q-Kontinuumban?" kérdezi Janeway. "Pontosan. Csak létrehoztam egy olyan környezetet, amit az ön emberi elméje is képes értelmezni." "Legutóbb mikor itt jártam, az egész úgy nézett ki mint egy, a sivatagot átszelo út, meg egy ház." jegyzi meg Janeway. "Elég sivár környezet volt, igaz? Ez azonban... Sokkal otthonosabb környezet egy amerikai származású ember számára, nem gondolja? ... Egy impozáns ház egy kellemes klímájú déli államban, és egy jó kiállítású északi tiszte... Aki megpróbálja elnyerni a szívét, a jenki betolakodók iránt érzett gyűlölete ellenére..." "Elég legyen! Az egyetlen dolog ami érdekel, az a legénységem hogyléte és a hajóm épsége!" "Biztos vagyok benne hogy az első tisztje... Chukles, igaz? Jelenleg mindent ellenőrzése alatt tart." "Errol ha lehet, szeretnék személyesen meggyozodni." "Többrol van itt szó a hajójánál... Többrol mint maga vagy én... Magának a Kontinuumnak a jövőjéről van szó." mondja Q, miközben italt tölt magának. "Hagyja a mellébeszélést, és mondja meg mi folyik itt!" "Jobb ötletem van. Megmutatom." mondja erre Q, ezzel szétnyitja az ablakokat takaró táblákat. Odakint, az éjszakai sötétségbe, lángokban áll a látóhatár, robbanások vetnek tuzcsóvákat a koromfekete égboltra. "Az egész Kontinuum lángol." mondja Q a tüzeket bámuló Janewaynek, "A Q polgárháborút vív." "Mondja el, miért." "Emlékszik még barátunkra, Quinnre?" kérdezi Q, mire Janeway feléje fordul: "A Q-ra, aki a Voyager-en lett öngyilkos?" "Akkor elmondtam, mi történne ha hagynánk hogy véget vessen az életének..." "Azt mondta, a Kontinuum szakadást szenvedne." bólint Janeway komoran, "Amely borzasztó következményekkel járna..." "Egy polgárháború elég borzalmas, nem?" "A halála okozta ezt a konfliktust..." suttogja Janeway. "Káoszt és kihívást

hagyott maga után. És bár meghalt, szabadságról és egyéniességről vallott eszméi sokáig visszacsengtek azok fülében akik szimpatizáltak vele. ... Én is egyike voltam ezeknek. Megfújtam a trombitát... Persze hogy követtek a többiek. az egyensúly mellett kiálló erők megpróbálták elpusztítani, de védekeztünk. És most folyik a vezetésért vívott harc. A front egyre szélesedik. És az egész galaxisra súlyos hatással van." "A szupernóvák..." sóhajt fel Janeway. "Tekinthesi őket úgy, mint eltévedt lövéseket. ... Borzalmas, igaz? ... Ugyanakkor egy nagyszerű lehetőség is." "Mi lehet ilyen nagyszerű egy háborúban?!" "Hogy változást hoz. Egy háború új útra terelhet egy társadalmat. A maguk polgárháborúja a rabszolgaságnak és az elnyomásnak vetett véget." "De az a háború azelőtt zajlott hogy az emberiség megtanulta volna megoldani az ellentéteit vérontás nélkül! Szerintem a Q elég fejlett ahhoz hogy eroszak nélküli megoldást tudjon találni erre a problémára!" "Itt lép be maga a képbe." "Ugyan mi keresnivalóm lenne itt nekem?" "Abban reménykedem hogy segít nekem megváltoztatni a Kontinuumot, ugyanúgy ahogy a maguk polgárháborúja megváltoztatta az egész nemzetüket." "Azzal hogy teherbe ejt?!" "Tudom... Zseniális, nem igaz?" "Nem értem hogyan vethetne véget egy gyerek az ilyen hatalmas lények által vívott háborúnak." "Pedig nagyon egyszerű... Mert ezáltal egy új Q születik, ami egyesíti az én hatalmam és intelligenciámat mindazon hasznos tulajdonságokkal, amikkel az emberek rendelkeznek!" "Azt gondolja hogy az emberi DNS helyreállíthatja a békét?" "Teljes mértékben. Amire a Kontinuumnak most szüksége van, az egy kis friss vér. Egy újfajta érzékenység... Egy új vezető. Egy új messiás!" Odakintol ekkor egy közelebbi robbanás hallatszik, majd lovassági kürtök hangját sodorja a ház felé a szél. "Gondolja meg jól! A gyermekünk egy drágakő lesz, amit belevetnek a kozmikus óceánba. Az emberi öntudatot és együttérzést az univerzum legtávolabbi partjaira is kimossa majd a tenger! Mi nemesebből álmódhatna még egy olyan korlátozott lény mint maguk? Van-e fontosabb az emberiség számára a szabadságnál? ... Én annak a lehetőségét ajánlom hogy maga lehet... A béke anyja!" Ekkor egy lövés töri be az ajtó egyik üveglapját, és hogy nem csak véletlenül van szó, azt a nyomában érkező, a falakon jégesóként kopogó golyózápor jelzi. Q félrerántja Janewayt az ablakból, majd mindketten a földre vetik magukat. "Nos? Mi a válasza?" kérdezi Q Janeway fölé hajolva, de mielőtt a kapitány válaszolhatna, felnyög, és a padlóra roskad. "Q?" hajol fölé Janeway, "Maga... Vérzik." Q meglepetten mered a kezén vöröslo, vállsebéből származó vérré.

Paris legszívesebben heverészne még egy darabig a híd padlóján, főleg hogy a kormányospultról időről időre szikrák csapnak ki, de a mellette feltápáskodó Chakotaynak a jelek szerint más tervei vannak: "Jelentést!" "Pajzsok húsz százalékon, burkolati károk a kilencestől tizenegyes szintekig." mondja Tuvok, "Könnyebb sebesültek minden szinten." "A görbületi hajtómu üzemképtelen." jelenti Paris. "Parancsnok, az adatok szerint ezek a lökeshullámok tizenhat milliárd kilométerre löktek az eredeti helyzetünktől." állapítja meg Kim. Chakotay szeme eközben megakad a híd bal oldalán óvatos mozdulatokkal lábra álló noi Q-n, aki ezt észrevéve megpróbál elosonni a híd távolabbi végébe. A parancsnok azonban lecsap rá, és a no karját megragadva kérdőre vonja: "Tudni akarom mi folyik itt! Hol van Janeway kapitány?!" "Engedjen el, mielőtt a hajót és a teljes legénységét visszaküldöm a teriai jégkorszakba!" sziszegi Miss. Q. "Nem hiszem hogy képes rá." "Hah! ... Ne nevetesse ki magát." mondja fölényesen Q, majd csettint egyet. Azonban semmi sem történik, amit Chakotay elégedetten nyugtáz. "Nem tudom hogy mi, de valami blokkolja a képességeit, különben nem maradt volna itt, és nem lenne az a csúnya horzsolás az arcán. Úgyhogy beszéljen, mielőtt bezáratom a hajó fogdájába!" Q boldogtalan ábrázattal pillant Chakotayra.

"Tehát a Kontinuumban zajló háború miatt keletkeznek a szupernóvák..." mondja Chakotay, megállva a tanácssteremben álldogáló Miss. Q mellett, mire az kellenként bólint. "Feltételezem, ez a konfliktus felelős a képességeinek megszűnéséért, és a Kontinuumba való visszatérésének megghiúsulásáért is." szól Tuvok. "A vulcaniaknak azon képessége, hogy megállapítják a nyilvánvalót, mindig is mélysegesen lenyugodott..." morogja a noi Q. "Miért tudott visszamenni Q Janeway kapitánnyal a Kontinuumba, és maga miért nem?" kérdezi Chakotay. "Én is megpróbáltam de út közben megsérültem. ... Nem, ne is próbálja megérteni, ez jóval túlmutat korlátozott

képességeiken. ... A lényeg az hogy én itt senyvedek egyszeru halandóként, miközben Q valószínűleg épp most okoz helyrehozhatatlan károkat a Kontinuumban. És az a no... Hah! Elhagyott engem egy noért, aki nálam ötmilliárd évvel fiatalabb..." méltatlankodik Q? "Ha nem lenne nevetséges az egész, most sírva fakadnék." "Mi vissza akarjuk kapni a kapitányt, maga pedig szeretne hazajutni." mutat rá Chakotay, "Miért ne segítsünk egymáson?" "Ugyan hogyan segíthetnének maguk nekem?" "Biztos van más út is a Kontinuumba a csettintésen kívül..." "Hmm... Éppen van... Egy lehetőség. De valahogy kétlem hogy ez a bádogdoboz meg a gyengécske legénysége megfelelne ennek a kihívásnak." "Szabadjon emlékeztetnem, hölgyem, hogy jelenleg ez a bádogdoboz és a gyengécske legénység jelenti az ön egyetlen esélyét." mutat rá Tuvok, mire Miss. Q kis sóhajtással méri végig.

Janeway és Q néhány masszívabb bútordarab mögött keresett menedéket a folyamatosan záporozó lövések elol, a kapitány épp Q sebeit igyekszik ellátni. "Ez... Fáj!" nyög fel Q. "Ne mozogjon. ... Nem tudtam hogy egy Q is megsérülhet..." "Mint már mondtam, ez csak egy megfeleltetése annak ami valójában történik. ... Biztosíthatom hogy nem egyszeru ólomgolyóbisokat lövöldöznek ránk." "Vagyis valamiféle Q-fegyverrol van szó?" "Meglepné ha tudná, micsoda fejlesztések eredménye az olyan lövedék, ami még egy halhatatlan lényt is képes megölni..." Ekkor odakint kiáltozás kezdodik: "Tüzet szüntess! Tüzet szüntess! ... Körbevettük a házat, nincs esélyük! Adják meg magukat!" "Javasoljon nekik fegyverszünetet. Talán sikerül békés megoldást találunk..." tanácsolja Janeway. "Mi a válasza, Q?" Q erre felül, elokeríti fegyverövét, majd kihúzza a tokból egy hosszú csövu coltot, az ablakhoz botorkál, és kikiabál: "Soha nem adom meg magam, jól tudják!" Ezzel lövöldözni kezd kifelé. "Össztuz!" hallatszik kintrol, mire Janeway, aki eddig a fedezék mögül kikukucskálva várta a fejleményeket, gyorsan lebukik. "Kapja fel a fegyvert a sarokból, és menjen a másik ablakhoz!" rendelkezik Q. "Ez a maga harca, Q, nem az enyém!" "Tényleg ezt hiszi? Ha ez a lövés engem megsebzett, mit gondol, magára milyen hatása lenne?" kérdezi Q, majd megereszt kifelé néhány újabb lövést. A támadók a jelek szerint valami komolyabb fegyverre témek át, ugyanis az egyik, Q mellett a falba csapódó lövedék felrobban, odébb lökve Q-t. Janeway erre mégiscsak elobújik, és elrángatja Q-t az ablakok közelébol, majd az egyre surubbé váló robbanások közepedte visszavonulnak a vaskos kétszárnyú ajtó mögé.

"A Voyager hajónaplójába, az elso tiszt, Chakotay parancsnok bejegyzése. CsillagIdo 50392.7. Bár nem egészen értjük a javaslat asztrofizikai elvét, mindenesetre a nonemu Q egy sor módosítást javasolt a Voyager rendszereiben, melyeknek lehetővé kell tenniük a hajó számára a Kontinuumba való bejutást."

"Nos?" áll meg Miss. Q Torres mögött a gépházban. "Nos mi?!" kérdezi vissza a hadnagy ingerülten. "Még mindig nem készültek el?" "Amit tolunk vár, az a pajzsrendszer teljes átszervezését igényli. Ami pedig eltart egy darabig. Legalábbis nekünk, halandóknak." "Csak van valami mód a folyamat felgyorsítására..." "Ha annyira sietos, csettintsen egyet, és csinálja meg maga..." mondja Torres, majd csettint egyet, és bocsánatkéro pillantást vet Q-ra: "Elfelejtettem... Hiszen nincs is hatalma, ezért van rászorulva a mi segítségünkre..." Q kényszeredetten elmosolyodik, majd így szól: "Azt hiszem, nem értettek meg! El kall jutnom a Kontinuumba, mielőtt Q meg a maguk kapitánya..." "Nyugi. Nem maga az elso no az univerzumban akit otthagyt egy férfi." von vállat Torres. "Hah... Remélem nem akarja a maguk százalmas kis világában zajló afférok az én és Q köztem levo örök kapcsolathoz hasonlítgatni." "Tudja, kezd nagyon elegem lenni a felsőbbrenduségi komplexusából." "Ez nem komplexus, drágaságom, hanem a valóság." Torres erre szembefordul a nála fél fejjel magasabb Q-val, és így szól: "Hát íme az én valóságom: ha tovább idegesít, az életbe nem készülök el! És akkor a nagyra értékelt kapcsolata Q-val csak egy nagyon rövid örökkévalóságig fog tartani, azzal ellentétben ahogy szeretné!" "Hmmm... Mindig is kedveltem a klingon noket. Olyan... Tüzesek." mondja erre Q, mire Torres meglepetten mered rá.

Janeway néhány sátor és tábortűz, valamit a tüzek körül üldögélő északi katonák között átvágva, egy bögre vízzel a kezében tart Q felé, aki fejét egy konek támasztva, lecsukott szemmel fekszik. Janeway megnedvesít egy darab ruhát, majd megtörli vele Q homlokát, mire Q szeme felpattan: "Hol vagyunk?" "A társai közt." biccent Janeway a legközelebbi tuznél ülokre. "Hogy kerültünk ide?" "Kiszöktünk a házból, aztán elrejtőztünk. Valamivel később találkoztunk egy visszavonuló osztaggal a bajtársai közül, így csatlakoztunk hozzájuk. ... Ahogy így elnézem oket... Nem a gyoztes oldalhoz pártolt." "Megmentette az életemet..." hálálkodik Q, megfogva Janeway kezét. "És most ideje hogy véget vessünk ennek az egésznek." mondja a kapitány. "Tudtam hogy végül beadja a derekát..." jegyzi meg vidáman Q, mire Janeway is elmosolyodik. "Gondolkodtam azon amit mondott. Hogy egy új Q elhozhat a békét..." "Kathy, én édes kis vadócom... Megígérem, nem fogja megbánni." "Nem, nem. Nem én leszek a boldog anya. ... Arra ott van elbuvölo barátnoje, aki felbukkant a hajómon." mondja Janeway, kicsit odébb vonulva Q-tól. "Hogy egy másik Q-val...? Ez nevetséges." "Pedig nekem elég hosszan tartó kapcsolatnak tunik..." De fizikai kapcsolatról szó sem volt. Úgy értem... A Q-k fölötte állnak a szexnek. Soha nem is gyakoroltuk." "Tényleg? ... Akkor hogyan jöttek létre a Q-k, eredetileg? Már ha szabad kérdeznem." tér vissza Janeway Q mellé. "Mindenesetre nem ilyen primitív módon... Tulajdonképpen mindig is léteztünk. ... Olyasvalakire van szükségem, akivel fizikai kapcsolatba léphetek. És ez maga." "De én nem is szeretem magát!" "Mi köze ehhez a szeretetnek?!" "Ez az egésznek az alapja! Így lehet családot alapítani. Nem vállalhatok gyereket valakitól akit nem szeretek. És hogy utána csak úgy odaadjam a Kontinuumnak..." "Drága Kathy, nem is várnám el öntől hogy elváljon tole. Hiszen ki nevelné fel? Ki vigyázna rá? Mert abban biztos lehet, én nem lennék alkalmas ilyesmire." "Ahhh... Tehát a nehéz munkát szépen áthárítani valaki másra." bólogat Janeway rosszállóan. "Én a tervek embere vagyok. A nehéz munka sosem volt az erösségem." "Akkor azt javaslom, váltson profilt, mert ez a helyzet nem oldható meg rohamtempóban. Attól hogy bejuttatunk egy kis emberi DNS-t a Kontinuum vérkeringésébe, még nem áll helyre automatikusan a rend." "Miért ne állna?" "Az ember legjobb tulajdonságai, amiket említett, nem a génekből adódnak. Szeretet, lelkiismeret, együttérzés..." sorolja Janeway, miközben felkötí Q karját, amivel már többször próbálkozott ez idáig, de Q mindeddig elhárította a kísérleteket, "Ezek az emberiség olyan tulajdonságai, amelyek évszázadok alatt fejlődtek ki. Az értékeket nemzedékről nemzedékre adják tovább, a szülök erre oktatják gyermekeiket. ... Egy új Q-nemzedék életre hívása nemes elképzelés. De többre van itt szükség mint megtermékenyíteni egy not, aztán gyorsan eltunni. Ha azt akarja hogy az utódjai osszák a nézeteit, meg kell ismertetnie azokat veül." "De hát éppen ez az, amiért azt akarom hogy maradjon. hogy felnevelje a kis fickót, és gondoskodjon róla! Gondoljon csak bele a Kontinuum lehetőségeibe... Az egész univerzum lesz a gyerekünk játszótere. Maguk ketten olyan dimenziókat fedezhetnek fel együtt, ami a legmerészebb álmait is felülmúlja. Kérem... Ne mondja hogy ez egy kicsit sem csábító..." "Hazugság lenne ha nemmel válaszolnék." ismeri el Janeway, "Melyik kutatót ne lelkesítené az a gondolat hogy teljesen új dimenziókat tárhat fel? De nekem más felelősségeim vannak. És nem hanyagolom el oket." "Hát persze... A Voyager rettenthetetlen legénysége. Talán lenne kedve hazajuttatni oket a kvadránsukba..." "Ezzel már korábban is megkísértett. De hogy oszinte legyek, a szavahihetősége nem is kicsit megkérdőjelezhető. A legénységem és én hazajutunk! Ez az egyetlen célunk. De ezt kemény munkával, és elszántsággal fogjuk elérni. Mi nem egy gyors megoldást keresünk." Q hosszan gondolkodik, mielőtt visszatérne az alapproblémára: "De hát tulajdonképpen azt sem tudom hogyan kell. Erre még nem volt példa értéku eset a Kontinuumban." "Majdcsak kitalálja valahogyan. Elvégre mindenható..." von vállat Janeway, miközben szemmel láthatóan indulni készül. "Ido kell hogy ezt átgondoljam..." "Lejárt, Q. Jobb ha gyorsan véget vet ennek a háborúnak, mielőtt a Kontinuum megsemmisül." Janeway kitép egy darabot számos alsószoknyáinak egyikéből, majd Q orra alá tartja a fehér szövetdarabot: "Most fogom ezt a fehér zászlót, és átmegyek az ellenséges táborba. És megmondom nekik hogy hajlandó fegyverszünetről tárgyalni." "Kathy, ne játssza a host..." "Pedig már megyek is. A maga helyében

pedig erosen törném a fejem hogy hogyan csináljak ebbol példa értéku esetet." Ezzel Janeway faképnél hagyja Q-t.

"A Voyager hajónaplójába, az első tiszt, Chakotay parancsnok bejegyzése. Kiegészítés. Úton vagyunk a urnek azon pontja felé, ahol a nonemu Q szerint sikerülhet átjutnunk a Kontinuumba."

"Maga... Kormányosfiú..." szól oda a kapitány széken trónoló Miss. Q Parisnak, mire a hadnagy szemöldöke a magasba szalad, "Módosítsa az irányt 235.08-ra, és növelje meg a sebességet teljes impulzusra." "Uram?" fordul Paris kérdésen Chakotay felé, aki zordan bólogat. "Parancsnok..." mondja Kim sürgősen. "Igen, Harry?" "Ez az irány egyenesen egy újabb szupernóvává változó csillag felé visz minket." "Azt mondták, a Kontinuumba akarnak eljutni, nem?!" sóhajt fel bosszúsan Q. "Igen, de lehetőleg egy darabban." mondja Chakotay. "Akkor próbálja meg felfogni azzal a kicsinyke agyával. Ezeket a jelenségeket a Kontinuumon belül lezajló térkitörések okozzák, amik a háború következményei. Tehát. Minden alkalommal amikor egy csillag összeomlik, a létrejövő esemény-vákuum inverz anyagsűrűséget idéz elő, ami szó szerint beszippantja a környező anyagot a Kontinuumba." "Így a Voyager-t is." állapítja meg Chakotay. "Igen, de csak ha jól időzítünk. Egyébként a robbanás mindent apróra szed a környéken." "Parancsnok, gondolom nem kell emlékeztetnem arra hogy egy szupernóva közvetlen környezetében atomjainkra hullunk, akár pontosan időzítünk, akár nem." mondja ekkor Tuvok. "Maga olyan borúlátó..." jegyzi meg Q. "Pedig az érvei jók." jegyzi meg Chakotay. "Emberfélék... Q hívja a gépházat!" "Beszéljen, Q..." érkezik Torres nem túl lelkes válasza. "Állítsák le a görbületi hajtóművet, modulálják újra a pajzsot úgy hogy az képes legyen egy béta-tachyon impulzus kibocsátására, készítsenek elő egy fókuszált antiproton-sugarat." "Lát ebben valami értelmet, B'Elanna?" kérdezi reménykedve Chakotay. "Nem állítanám hogy mindent tökéletesen értek, de ha arra gondol, amire gondolok hogy gondol, akkor ettől a pajzsok teljesítménye megtízszereződik. Hacsak nem égnek be a pajzsemitterek, amely esetben mindannyian ropogásra sülünk." "Harminc másodpercen belül elérjük az összeomló csillagot." jelenti Paris, "Most még van elég idő irányt változtatni." "Tartjuk az irányt. B'Elanna, keverokamra leáll, szabályozzák át a pajzsokat. Készítsék elő az antiproton-sugarat." határoz Chakotay. "Értettem."

A Voyager folytatja útját a haldokló csillag felé, páncélzatán a kitágult gázgömb rotes fénye tükröződik vissza.

"Három másodperc a csillag koronájáig." jelenti Paris, mire Miss. Q Chakotayra pillant. "B'Elanna, az antiprotonokat!" üzeni a parancsnok.

A Voyager sötét pontja lassan beleolvad a csillag vakító ragyogásába. A halódó nap végül fellobban, és egy egyre táguló, fénylo energiagömböt indít útnak a csillagok közé.

"Ahh... Janeway kapitány, ha jól sejtem." áll fel a déliek táborának parancsnoki sátrában egy kopaszodó, osz hajú tiszt, mikor a Janewayt ide kísérő katona félrehajtva a sátorlapot, beengedi a kapitányt a sátorba, "Leléphet. ... Bocsásson meg amiért megvárattam, hölgyem. De kérem foglaljon helyet." Janeway azonban állva marad. "Khm... Mint hallottam, egyedül, és fegyvertelenül érkezett a táborunkba." "Így van." "A Kontinuum mostanában még számunkra is veszélyes. Egy emberi nore pedig még ennél is jobban. Csodálom a bátorságát." "Q-től jövök, egy fegyverszüneti ajánlattal." "Attól tartok, a diplomácia ideje lejárt, hölgyem. Ha nem fejezzük be ez a háborút de gyorsan, a szubtér visszafordíthatatlan károsodást szenved." "Tehát hajlandók befejezni a háborút?" kérdezi Janeway reménykedve, miközben mégis úgy dönt hogy leül. "Természetesen. A lehető leggyorsabb módon." "Ezt megkönnyebbülve hallom. És ha szabad tudnom, hogyan?" "Nagyon egyszerűen. Mivel Q a vezetője ennek az úgynevezett szabadságmozgalomnak, ki kell végeznünk ot." "Ha megbocsát, uram... Az én népem történetében nincs annál tragikusabb, mikor szomszéd szomszéd ellen harcolt. Q-nak van egy elképzelése arra vonatkozóan, hogyan lehetne eroszak nélkül véget vetni ennek a háborúnak. Nagyon kérem, hallgassa meg a javaslatát." "A döntés már megszületett. És nagyon hálás lennék ha elárulná, hol találjuk ot." "Errol szó sem lehet." "Nem... Igazából nem is

számítottam erre." bólint a déliek vezetője. Ekkor léptek hallatszanak a sátor elöl, majd egy hang: "Bocsásson meg, uram..." A sátorlap félrelebben, és két katona Q-t tereli be a sátorba. "Szerencsére már nincs szükségünk a segítségére." "Mondtam hogy tárgyalni akar. Engedjék el." szól Janeway. "Így van. Van egy értelmesebb..." mondaná Q, de a déliek vezetője a szavába vág: "Mondhatja a magát ha ehhez van kedve. ... Mióta várok már erre. vigyék el mindkettőt!" "Na várjunk csak... engem mivel vádolnak?!" pattan fel Janeway. "Összeesküvés az ellenséggel. És az ilyesmit a Kontinuumban halállal büntetik."

Napfényes reggel virradt a déli táborra, a katonák egy része még reggelijét költi, mások pedig fegyvereiket tisztogatják. "Miért nem figyel rám?! Megmondtam a parancsnokának is hogy békés megoldást akarunk..." hallatszik egy méltatlankodó női hang az egyik sátorból, majd Janeway és Q kerül elő, néhány katona kíséretében. "Ha ez valamennyire boldoggá teszi, sokan a Kontinuumban mártírként fognak gondolni ránk." jegyzi meg Q. "Errol a különleges kitüntetésről a jelen körülmények között szívesen lemondanék." mondja erre Janeway. Hamarosan megérkeznek két földbe ásott oszlophoz, és a katonák elkezdik odakötözni őket. "Azért ismerje el, van abban valami romantikus, együtt meghalni." mondja Q vidáman, mintha nem is épp a kivégzésük állna küszöbön. Hamarosan befut a déliek parancsnoka is: "Ha szeretnének még mondani valamit, utoljára..." "Nem fogok könyörögni az életemért. És bár ez az ön nézőpontjából teljesen jelentéktelennek tűnhet, az már korántsem az hogy a Q mindenható falként, egy jobbulási lehetőség előtt áll. Példát mutathatna a galaxis minden lényének! Hagyják ezt abba! Ne eroszakkal oldják meg a problémáikat." "Q, van valami hozzáfuznivalója?" kérdezi a parancsnok. Az Janewayre pillant, majd így szól: "Én ma feláldozom a létezésemért azokért az elvekért... A szabadságért és az egyéniségért, amelyekért küzdöttem. ... De ez a no ártatlan. Velem tartott, megmentette az életemet, és megpróbált megbékíteni minket egymással. Engem végezzenek csak ki, de ot... Engedjék elmenni." "Nagyon megragadó beszéd, Q. De mint általában, az ékesszólása nem ellensúlyozza a felelőtlenségét." A déliek parancsnoka ezzel kardot ránt, majd odabiccent a közelben álló dobosnak. Az pergetni kezd, a kivégzőosztag pedig felsorakozik. "Vááll-hoz!" szól a parancsnok, "Céé-lozz!" "Sajnálom." mondja Q oszintén. "Tudom..." fordul felé Janeway. "Tuz!" Eldördülnek a fegyverek, Janeway az utolsó pillanatban becsukja a szemét. Q feljajdul: "Ahh... Eltaláltak... Haldoklom!" Janeway azonban meglepetten nyitja ki a szemét, és alaposan megnézi magát, de egyetlen golyó ütötte sebet sem tud felfedezni a testén. Valahol a közelben lovasrohamot fújnak, a déliek pedig, a kivégzőosztagot is beleértve, védekező pozíciót foglalnak el a fák között. "Q!" szól Janeway. "Mi van?!" kérdezi Q két halálhörgés között. "Nem is ránk lonek." "Nem ránk?" néz körül Q is. Ekkorra az északiak előorse már fel is bukkan a fák között, az egyik osztag például egy parancsnokból és egy hadnagyból áll. Chakotay és Paris egy gyors előretörés után fedezékbe húzódnak, hogy néhány lövést leadva fedezzék a mögöttük elorenyomuló Q-kat, és a Voyager legénységének tagjait. A lassan a déliek táborra felé húzódó frontvonal mögött egy magas termetű, barnásvörös hajú nő siet el egy északi tiszttel az oszlophoz kötözött Q és Janeway felé, miközben a többiek golyózáport zúdítanak a déliekre. Kim és Miss. Q elérik a tábor szélét, és a sátrak fedezékében törnek céljuk felé, a többiek hatásos zárótűzének köszönhetően zavartalanul. "Kapitány, minden rendben?" kérdezi Kim, mikor megérkeznek az oszlopokhoz, és a zászlós birkózni kezd Janeway kötelékével. "Jól vagyok, Harry. "Drágám, tudtam hogy eljössz..." mondja Q az elotte megálló Miss. Q-nak. Az álldogál egy darabig, mire Q türelmetlenül megkérdezi: "Esetleg nem szabadítaná ki?!" "Mi a bizonyíték arra hogy nem lépsz le megint az első utadba kerülő halandó nőről?" "Nos, épp most akartam egy olyan ajánlatot tenni neked, ami ékesen bizonyítaná szándékaimat." Kim és Janeway kissé távolabb húzódnak, miközben Miss. Q hosszan mérlegeli a lehetőségeket. A csata heve eközben alábbhagy, főleg miután Paris kisebb hostettet hajtott végre: sikerült meglepnie az egy ágyú fedezékéből lövöldöző déli parancsnokot: "Fegyvert eldobni!" Az kényszeredetten engedelmeskedik, Paris pedig a puskája csövével bökődve eltereli.

"Gondolj csak bele, Q... Látnokok lennének... A béke megteremtői!" gyzködi Q Miss. Q-t. "Hmm... tulajdonképpen nem hangzik túl rosszul." Paris akkor fut be a fogollyal, mikor a noi Q végül eloldozza Q-t: "Kapitány, vele mi legyen?" "Q-nak és nekem van egy tervünk a háború befejezését illetően. Hívja vissza a csapatait!" mondja Miss. Q. "Tegye amit mond! És akkor én is visszarendelem az embereimet." teszi hozzá Janeway. "Meglehet, csak halandó emberek, de a mi fegyvereinket használják." jegyzi meg Miss. Q. "Tűzet szüntess!" kiáltja el magát a déliek parancsnoka, a parancsot hamarosan továbbadják a frontvonalon. "Az embereink fejezzék be a támadást." pillant Janeway Parisra, aki elsiet hogy továbbítsa a parancsot. "Nos, drágám, kigondoltad már hogyan vigyük véghez az utódnemzés eme történelmi aktusát?" kérdezi Q Miss. Q-tól. "ezen gondolkodom, mióta csak eloször hallottam toled az ötletet. Arra gondoltam hogy..." Miss. Q ekkor közelebb hajol Q-hoz, és izgatottan sugdosni kezd neki. "Én kicsit... Magukra hagyom önöket..." húzódik vissza Janeway. "Nem is akarja nézni?" kérdezi Q csalódottan. mikor hátat fordítanak Janewaynek, az kíváncsian siet közelebb. A két Q kinyújtja a kezét egymás felé, összeérintik mutatóujjaikat, amelyeknek hegye egy pillanatra egybeolvadni látszik. Miss. Q kéjesen felsóhajt, Q pedig rávigyorog: "Ugye jó voltam?" "Csodálatos..." Janeway elképedve áll mögöttük, majd elemi erovel tör ki belöle a kérdés: "Ennyi volt az egész?!" "Megvolt a lehetősége, most más ne siránkozzon..." pillant rá Q vidáman, majd Miss. Q-ra mosolyogva csettint egyet. A Voyager hídjáén felvillanó fényekből a legénység tagjai bontakoznak ki, majd rövid nézelődés után a helyükre sietnek. "Paris hadnagy, mi a helyzetünk?" kérdezi Janeway. "Az eredeti pályán haladunk." "A legénység teljes számba a fedélzeten van." jelenti Tuvok. "Kim zászlós, észlel szupernóvákra utaló nyomokat?" "Nem, asszonyom. Az ur teljesen nyugodtnak látszik. A jelek szerint véget ért a háború." Janeway megkönnyebbülten sóhajt, majd így szól: "Mr. Chakotay, végezzenek el minden szokványos ellenorzést. Ha mindent rendben találnak, gyorsítsanak hatos görbületre." "Igenis, kapitány." "A készenléti helyiségben leszek." jelenti be Janeway, majd ragyogó mosollyal arcán, távozik.

A készenléti helyiségben hívatlan látogató várja, vagyis egészen pontosabban ketto. Q egy Csillagflotta-egyenruhás lurkót lovagoltat a térdén, Janeway érkeztere pedig az ajtó felé fordul. "Q..." "A pofacsontja tisztára az enyém, nem?" kérdezi büszkén Q. "Igazán aranyos... Tudja, egész jól áll magának az apaszerep." "Hát, el kell ismernem... Most egészen másként látom az univerzumot. Úgy értem... Most már nem gerjeszthetek idoanomáliákat, vagy szubtéri inverziót csak úgy... Figyelembe kell vennem, milyen hatással lehet ez a fiamra." "Örömmel hallom hogy jó példával akar szolgálni neki." "Majd elfelejtettem... Mondtam már milyen okos? ... Már megtanítottam neki, hogy térítsen ki kisebb bolygókat a pályájukról." "És én még azt hittem, arra fogja tanítani mi a szeretet és a lelkiismeretesség." jegyzi meg Janeway. "Ahh... Hiszen ezért akarjuk megnyerni Kathy nénit részidos nagyinak, igaz?" kérdezi Q a fiától. "Ez igazán... Megtisztelo." "Várja csak ki mikor majd arra kérjük hogy vigyázzon rá..." mondja erre Q vigyorogva, "Hiszen egyetlen nanoszekundumra sem hagyhatjuk egyedül, igaz? ... Azt hiszem, ideje indulnunk. ... Az a házisárkány megint jelenetet rendez ha csak egy kicsit is késünk. ... Köszönj el szépen... Pá pá..." Q megfogja a gyerek kezét, és együtt integetnek Janewaynek, aki vidáman visszaint nekik. A két halhatatlan pedig a következő pillanatban beleolvad egy-egy fehér villanásba, ahogy elindulnak hazafelé, az újra békés Kontinuumba.

53. Macrocosm - Méltó ellenfél

A leeresztett beszállórámpájú sikló hátuljában álló, testhezálló kék ruhát viselő humanoid széles gesztusokkal kísérve szavait, így szól a sikló elejében álló Janewayhez és Neelixhez: "Jó egészséget, eros testet, ragyogó szellemet." "Vendégszeretetet, nagylelkuséget, és foképp türelmet. Nagy köszönettel." válaszol Neelix hasonló intenzitással gesztikulálva, majd mélyen meghajol a humanoid felé, "A társam viselkedéséért pedig... Bocsánatot." Janeway összeráncolt homlokkal hallgatja Neelix utolsó mondatát, majd megpróbál o is udvarias lenni: "Nagyon sajnálom, nem volt szándékomban..." A kék ruhás erre összerándul: "Kérem, hallgattassa el!" "Kapitány, kérem..." fordul Neelix rosszálló arccal Janeway felé, aki erre gyorsan visszavonul. "Jó egészséget, eros testet, ragyogó szellemet." búcsúzik Neelix, majd félig elfordul a kék ruhástól. "Önöknek pedig rövid utat, biztos hazatérést."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50425.1. Neelix és én végéhez értünk három napos kereskedelmi tárgyalássorozatunknak a taktakokkal. Ez az egyik legkülönösebb faj amellyel a Delta Kvadránsban mindeddig találkoztunk. Most hazafelé tartunk a Voyager-hez."

Janeway nagyot nyújtózik a sikló pilótaülésében, mikor Neelix megáll mellette egy bögre kávéval. A kapitány hálás pillantással veszi át az életmento italt, majd miközben a talaxiai leül, így elmélkedik: "Megtanultam hogy türelemmel kell viseltetnünk az idegen népekkel szemben, nem számít mennyire idegenszerűek legyenek is. De meg kell mondanom a taktak a legsértődékenyebb nép amivel valaha találkoztam." "Kissé valóban türelmetlenek..." ismeri el Neelix. "Ez még a klingonokon is túltesz. Soha többé nem teszem karba a kezem." "Nem sejthette hogy ez az egyik legdurvább sértés amit csak ismernek." "És a jelek szerint a megbocsátás sem erösségük. Ha maga nincs velem, hajnalban fobe lottek volna. Tanultam kronolingvisztikát, amerikai jelbeszédet, és ismerem a leiron testbeszédet is. De a taktakokkal kudarcot vallottam..." "Szerintem ez jóval több egy egyszerű nyelvnél, kapitány. Sok mozdulatuk szertartásos volt, megkockáztatom hogy vallási eredetu." "Önök nagyon jó érzéke van a diplomáciához, Mr. Neelix. Lehet hogy elo kellene léptetnem? Hangulatfelelosbol... Nagykövetté...? Biztosan sok néppel találkozunk még, és azokra az esetekre szükségem lesz valakire az elso sorba." "Neelix nagykövet... Nekem tetszik." mondja Neelix vidáman. Az irányítópultnak az o felügyelete alá eso része ekkor hangjelzést hallat. "Közeledünk a találkozó helyére..." állapítja meg a talaxiai. "Egynegyed impulzusra lassítok. ... A Voyager nincs itt. És nem reagál a jelzésünkre sem. Elvégzek egy távolsági letapogatást. ... Megvan. A három nyolcas szektorban várakozik, 121.6-os irányban." állapítja meg Janeway. "Az több mint egy fényévnire van innen." jegyzi meg Neelix. "A hajó irányítatlanul sodródik. Talán nehézségeik támadtak. Teljes görbületre gyorsítunk." határoz Janeway.

A sikló hamarosan megérkezik a gyanúsán csendes Voyager-hez. A hajó kívülről épnek látszik, energia van, a hajtómugondolák alapfénnel izzanak. "Janeway hívja a Voyager-t! ... Chakotay parancsnok, válaszoljon!" "A hajó rendben levonek látszik, nem vettem észre rajta károsodást." mondja Neelix, miközben Janeway a hangár bejárata felé manoverezi a siklót, "Mi a helyzet a legénységgel?" "Valami bioelektromos interferenciát okoz. Nem észlelek konkrét életjeleket. De minden mentoegység a fedélzeten van, és a közelmúltban a transzportereket sem használták. ... Ragadjon fézert, nagykövet. Válasz-vadászatra indulunk."

Janeway és Neelix felfegyverkezve lépnek ki a siklóhangár biztonsági ajtaján, a folyosón a vörös készültség fényei villognak. "A legénységnek semmi nyoma." állapítja meg Janeway a nála levo trikordert tanulmányozva, "A bioelektromos mezo tovább terjed a hajón." "De honnan jön?" kérdezi Neelix, miközben óvatosan felderítik a környező folyosószakaszt. "Azt nem tudom megállapítani."

Próbáljunk meg hozzákapcsolódni hajó belső szenzoraihoz." javasolja Janeway, "Talán úgy pontosabb adatokat kaphatunk." Janeway aktiválja a legközelebbi fali terminált, de csak a helyi rendszerek élednek fel. "Sem a kommunikáció, sem a központi rendszer nem működik." állapítja meg Janeway, "Nocsak, ez furcsa... A kaszinó egyik bio-neurális gélcsomagját kiiktatták a rendszerből. A legtöbb rendszer azonban látszólag normálisan működik. ... Menjünk a hídra." Janeway és Neelix valamivel odébb egy szerszámkészletre bukkanak egy leszerelt falpanel mellett. "Valaki javításokat végzett ezen az energiavezetéken." állapítja meg Janeway, "De nem fejezte be a munkát." "Mintha mindent itt hagyva menekült volna el..." mondja Neelix. "Jöjjön..." indul meg Janeway a folyosón.

"Kicsit másképp képzeltem el az üdvözlőbizottságot..." jegyzi meg Neelix, mikor befordulnak egy sarkon. "Én is. ... Ha megtámadták őket, miért nem lépett velünk kapcsolatba Chakotay? Vagy legalább egy figyelmeztető bóját lott volna ki..." Janeway trikordere ekkor jelezni kezd. "Egy kommunikációs jel, úgy tíz méterre előttünk." állapítja meg Janeway, megszorozva lépteit. "Ebből a helyiségből jön..." állnak meg rövidesen egy ajtó előtt. "Ez Waltman zászlós szálláshelye." mondja Neelix halkán, "Odabent van?" "Nem tudnám megmondani... Nézzünk körül." határoz Janeway, ellenőrizve fézere beállítását, "Készüljön..." Ezzel a kapitány kinyitja az ajtót, majd mindketten berontanak a helyiségbe. Odabent azonban egy működő asztali terminálon kívül semmi mást nem találnak. "Megvan a kommunikációs jelünk. ... Ez a 'Briefing With Neelix' mára készített adása..." veszi szemügyre Janeway a terminált. "Waltman zászlós az egyik leglelkesebb nézőm..." mondja Neelix büszkén, majd a terminálon futó felvételt megvizsgálva hozzáteszi: "A jelek szerint tizenegy órája indul az adás." "És hogyhogy még mindig tart?" kérdezi meglepetten Janeway. "A lejátszó folyamatos ismétlésre van kapcsolva, a felvétel addig fut míg ki nem kapcsolják." Janeway összevont szemöldökkel mered a terminálra, miközben Neelix átmegy a másik helyiségbe, ami nyilvánvalóan gyerekszobaként is szolgál. "A kicsi is eltűnt..." mondja a talaxiai. Janeway eközben a leszedetlenül maradt asztalnál vizsgálódik: "Az ételt úgy tizenegy órája replikálhatták. A hídon leellenőrizzük a kommunikációs naplót. Abból talán..." Mikor felhangzik a különös, zümmögő hang, Janeway gyorsan elhallgat, majd egy pillanatnyi hallgatóság után mindketten kisétnek a folyosóra. "Ott!" kiált fel Neelix, de mire Janeway megfordul, már csak valaminek az árnyéka látszik a talaxiai által mutatott folyosókanyarulatban, és a zümmögés is elhalkul. "Nem tudom megállapítani hogy humanoid életforma-e, de bioelektromos mezot gerjeszt." mondja Janeway. "Bármilyen legyen is, épp most futott zsákutcába." közli elégedetten Neelix. Az árnyék távozásának irányából halk zajok hallatszanak, miközben Janewayék megindulnak arrafelé. Az egyik szállítótálcára érkeznek, amit szakszerű rohammal vesznek be. Odabent nem találnak semmit, eltekintve a transzporteremelő felületén éktelenkedő, zöldes anyaggal borított szélű lyuktól. "Valami egyszerűen átment a paneleken és a padlón, le egészen az alatta lévő Jeffries-folyosóba." mondja Janeway, az olvadt szélű nyílást vizsgálva. "Mi ez az íz?" kérdezi Neelix fintorogva. "Valami váladék... Nagy koncentrációban tartalmaz aminosavakat, fehérjéket, és... Nem-emberi DNS-t. Nos, nagykövet, azt hiszem van egy hívatlan látogatónk." "Miért van olyan érzésem hogy nincs értelme diplomáciával próbálkozni...?" mondja Neelix rosszat sejtve. Ekkor a transzporter vezérlőpultjának energiaellátása leáll, mire Janeway odasiet hogy megvizsgálja a dolgot: "A fő energiarendszer bizonytalanra vált, és a környezetszabályozás is akadózik. A különböző rendszerek egymás után kapcsolnak ki. Jobb lesz ha sietünk a hídra."

Janeway és Neelix komolyabb nehézség nélkül érik el a legközelebbi turbóliftet, és némiképp megkönnyebbülnek, mikor rájuk csukódik a kabin ajtaja. Janeway ellenőrizi a liftet: "Remek... Tartalékenergia még van. Egyes szint!" A lift megindul, a kapitány pedig a falnak támaszkodva igyekszik használható adatokat kicsiholni a trikorderből. "Borzasztó meleg van itt..." lazítja meg a ruháját Neelix. "Ha a környezetszabályozás végleg leáll, semmi nem lesz ami elvezesse a plazmavezetékek által gerjesztett hőt. Akkor lesz csak igazán meleg." "Nem nagy ügy, megszoktam. Rynax sivatagos vidékén nottem föl, nyáron ott volt a legmelegebb az egész szektorban. Ötven

Celsius-fok, kilencven százalékos páratartalom... És a legcsíposebb lávalegyek, amikkel valaha találkoztam." "Az Indianai nyarak eléggé hasonlóak voltak, amiket kiskoromban éltem át." "Csak nekünk három napunk van, a lávalegyek meg néha hat centiméteresre is megnöttek." "Hat centiméter?!" "Nagy üzlet volt akkoriban rovarirtónak lenni." mondja Neelix, miközben a lift egy rándulással megáll. A következő pillanatban valami keményen a kabin burkolatának csapódik, majd felhangzik a zümmögés. "Egy élőlény van a liftaknában..." állapítja meg Janeway, "Megpróbálom kézzel újraindítani." Miközben Janeway a lift konzolján dolgozik, Neelix aggodalmasan fülel. "Ööö... Kapitány, úgy hallom mintha az az izé idehívta volna pár barátját." mondja, mikor a zümmögés odakint többszólamúvá válik. A következő pillanatban a lift ajtaját egy hegyes nyúlvány szakítja át, és zöldes anyag spriccel belöle Neelix ruhájára. A nyíláson ezután egy barnás csáp tapogatózik be, de Janeway lövésétől eltalálva gyorsan visszahúzódik. "Ez se lávalegy volt..." mondja Neelix, a ruhájának mellrészén szétkenődött ragacsort bámulva. Janeway körülpásztáz a trikorderrel: "Az akna felettünk lévő részében nincsenek élőlények. Kimászunk."

A hajószintu rendszerleállások kezdik éreztetni hatásukat, a Voyager fénylo lámpasorai megfogyatkoztak, a hajtóműgondolák is kialudtak.

Janeway és Neelix egy szintközi átjáróba érkeznek a Jeffries-folyosók labirintusában, a talaxiai kisé ki van fulladva, és mindketten verejtékben úsznak. "Minden rendben?" kérdezi Janeway. "Igen, csak ez az izé borzasztóan büdös..." pillant le Neelix a kabátja elején sötét folttra. Janeway megvizsgálja az anyagot: "Ez ugyanaz a nyálka, mint amit a szállítóhídon találtunk. ... Na menjünk..." Ezzel mindketten bekúsznak egy másik folyosóba. A következő átjáróban újra megállnak, Janeway elégedetten nézi a trikorder kijelzőit. "Mit talált?" "Emberi életjelek! ... Elég gyengék... Harminc, vagy inkább több." "Hol vannak?" "Egy szinttel fölöttünk. Ennél pontosabban nem tudom meghatározni." "Talán elbarikádozták magukat az idegenektől." véli Neelix. "Lehet. De egy a lényeg: bárki van is odafönt, még él! És amint sikerül beindítanunk a központi számítógépet, meghatározhatjuk a pontos helyzetüket." mondja Janeway, ezzel tovább indulnak. Hamarosan újabb átjáró jön. "Ilyen meleget... Már szédelvek." lihegi Neelix. "Láza van. És folyadékot érzek a tüdejében..." fordítja Janeway a trikorderét a talaxiai felé. "A tudomban?" "Ez az idegen anyag gyorsan dolgozik... Tartson ki még egy kicsit, már csak három szint." "Igenis, kapitány." Neelix megpróbál Janeway nyomába eredni, de megszédül, és a földre rogy. "Kapitány, menjen tovább nélkülem." "Nem hagyom itt, Neelix!" "Nem tudok... Szédülök." "Valamivel feljebb kell lennie egy orvosi készletnek. Hozok valamit ami talpra állítja. Addig ne kószáljon el semerre." mondja Janeway, majd megveregetve Neelix vállát, nekivág a következő szintre vezető létrának. Az átjáróba csatlakozó folyosó egyikéből Janeway távozása után valamivel halk, de egyre hangosodó zümmögés hallatszik.

Janeway jó néhány szintet kapaszkodik felfelé, míg végre talál egy elsősegélycsomagot. Válogatni kezd a táskája tartalma között, és már épp indulna visszafelé, mikor odalentől Neelix kétségbeesett hangja hallatszik: "Segítség! Kapitány...!" "Azonnal megyek!" kiabál le Janeway, és ereszkedni kezd a létrán. még félúton sem járhat mikor újabb kiáltás érkezik odalentől, aztán csend. "Neelix? ... Neelix?!" Válasz nem érkezik, és mikor Janeway visszaérkezik abba az átjáróba ahol a talaxiait hagyta, csak egy nyálkatócsát talál a padlón, Neelixnek semmi nyoma. A zöldes anyag cseppjei az egyik Jeffries-folyosóba vezetnek, de a szűk járatban nem látni semmit.

Janeway a jelek szerint egyelőre irányt változtatott, ugyanis a híd helyett a gépházban köt ki. Félreterel a kezében gyorsan bejárja az alsó szintet, majd felkapaszkodik a galériára. Ott is körülnéz, majd megáll egy lezárt tároló mellett. Felnyitja, futólag végigpillant a benne heverő expedíciós felszerelésen, majd mekilát hogy megszabaduljon egyenruhájának részétől, mivel a hőmérséklet közben is folyamatosan emelkedik. Ledobja egyenruhájának kabátját, az alatta viselt magas nyakú felsőrészt, majd a zubbonyról levett kommunikátort szürke atlétatrikójának bal vállpántjára teszi.

Ezután újra a tárolóra koncentrálnak. Kivesz belőle egy hátizsákot, amit orvosi készlettel, trikorderrel, tartalék fézerrel, és néhány egyéb holmival pakol meg. A hátára kapja a zsákot, majd az azon kialakított szerszámövbe lámpa és egy tor kerül. Végül egy fézerkarabélyt emel ki a tárolóból, gyorsan ellenorzi, majd lecsapva a doboz fedelét, leereszkedik az alsó szintre. Mielőtt elhagyná a gépházat, tuzkész állapotba hozza a nehézfézer, majd nekiindul.

A turbólift ajtaja akadozva húzódik szét a hídon, nem csoda, Janeway feszegeti minden erejével. Mikor a rés elég szélessé válik, a kapitány lövésre kész fézerrel átnyomakodik rajta, és bejárja a több helyütt zöld váladékkal szennyezett hidat. A tudományos tiszt munkahelyhez igyekezik, ahol lefeszítve az egyik takarólemezt, nekilát hogy néhány ideiglenes kapcsolást hozzon létre a terminál áramkörében. Egyszer csak olyan érzése támad mintha nem lenne egyedül, de hiába sandít hátra, rajta kívül senki sincs a hídon. Rövidesen elkészül a kapcsolással, így a munkahely egyik termináljához fordulva diktálni kezdi: "Itt Kathryn Janeway kapitány a Voyager Szövetségi hajó fedélzetéről, mindenkinek aki fogja ezt az adást. A hajónkat egy ismeretlen élőlény szállta meg, segítségre van szükségünk!" Miután befejezte, elvégez néhány beállítást, mire a terminál közli: "Továbbítás minden szubtéri csatornán." Janeway dolgozik még egy darabig, ám hirtelen fájdalmasan felkiált, és a bal karjához kap, majd a szeme elé emeli a kezét. Tenyerében, egy kevés szétmázolt vér között valami kis fekete dolog maradványai láthatók. Janeway a nadrágjába törli a kezét, megszemléli a csípés helyét a bal karján, majd a hátizsákját leoldva az orvosi felszerelés után kezd kotorászni benne. Egy fertőtlenítőegységet halászik elő, amivel hosszan pásztázza a csípés máris bepirosodott helyét. A 'tisztálkodásban' a konzol jelzése zavarja meg, az imént elindított program tudatja hogy bemérte a hajón tartózkodó élőlényeket. A kapitány a monitorra kéri a letapogatás eredményét, amiből kitunik hogy a legénység két helyen csoportosulnak: a raktérben, és a kaszinóban. Janeway begyűjti felszerelését, és útnak indul.

A kaszinóhoz vezető folyosón csak a kék vészvilágítás ég, a helyiség félig nyitott ajtaján át halk köhécselés és nyöszörgés hallatszik. Janeway átpréseli magát az ajtónyíláson, majd döbbszerűen néz körül: a helyiségben mindenfelé legénységi tagok hevernek a földön, vagy az asztalokra borulva, mindannyian eszméletlenek. A kapitány felfigyel Kimre, aki a bejárattól nem messze ül egy széken, ernyedten hátradolva. Szólongatja egy darabig, de mivel nem ér el eredményt, másik alanyt keres. Hamarosan rábukkan Chakotayra, de vele sem jut semmire. Azonban a parancsnok nyakán észrevesz egy sötét színt, kidudorodó sebet, amiből hirtelen néhány zümmögő fénypont bújik elő. A pontok körülrongják Janewayt, majd elrepülnek valamerre. Azonban a következő pillanatban ismét felhangzik a zümmögés, ezúttal valamivel hangosabban. Janeway megpördül, és egy, a levegőben lebegő lényt pillant meg nem messze. A lény egy felül kicsúcsosodó gömbből, és három tapogatóból áll, és amint Janeway megfordul, azonnal támadásba lendül. A kapitánynak csak annyi ideje marad hogy keresztbe kapja maga előtt a fézerkarabélyt ami útját állja a lénynek. A támadás lendülete azonban feldönti Janewayt, aki a mögötte lévő asztal fölött átbukva háttal a padlóra zuhan. Mire megfordul, a lény is készen áll az újabb rohamra, a három tapogató közötti fullánkját kiöltve megint megindul Janeway felé, de egy fézersugár megállítja. A lény szabályosan szétduzzad a levegőben, nyálkával terítve be a környéket. Janeway jobb oldalát fogva talpra küzd magát, és miközben igyekszik minél kevesebb fájdalmat okozva magának levegot venni, kibotladozik a kaszinóból.

Valamivel később a gyengélkedőn jár, ahol újabb nehézség várja, az ajtó nem nyílik ki. Lekínlódjaa magáról a hátizsákot, a jelek szerint valószínűleg néhány törött bordával lett gazdagabb az összecsapás során, majd egy ajtónyitó modult halászik elő belőle. A szerkezet az ajtóra tapadva kioldja a zárat, Janeway pedig nekifeszül hogy széthúzza az ajtószárnyakat. Az egyre szélesedő résből egy kéz nyúl ki, és egy fézer nyomódik Janeway nyakának, majd egy pillanat múlva gyorsan visszahúzódik. "Kapitány...?" kukucskál ki a Doktor a nyíláson, "Gondolom felesleges megjegyezni hogy eléggé megváltozott..." Ezzel beereszti Janewayt, bezárja az ajtót, majd a legközelebbi vizsgálóasztalhoz támogatja a kapitányt. "Az idegen lények hamarosan idegyulnek, és

megpróbálnak majd betörni a gyengélkedőre..." jósolja a Doktor, miközben elkezd megvizsgálni Janewayt, "Nincs sok időnk a kezelésére." "Doktor... Mi történik itt? Mik ezek a..." "Megeroltette a harántizmait, és eltört két bordája." állítja fel a diagnózist a Doktor, "Szükséges lesz egy kisebb beavatkozás. Feküdjön az oldalára és igyekezzen nem mozogni." Janeway engedelmeskedik, majd így szól: "Mondja el mi történt..." "A Voyager-en elterjedt egy makrovírus." "Makrovírus..." "Egy olyan életforma, amivel eddig még nem találkoztunk, és minden elképzelést meghaladó képességekkel rendelkezik." "Mi van a leg... Legénységgel?" Janeway hangja elakad, mikor megpróbál a mögötte serénykedő doktor felé fordulni, mire az rosszalló pillantást vet rá: "Kapitány, mindenről pontosan be fogok számolni, ha nyugodtan fekvé maradj." Janeway engedelmesen visszafekszik, a Doktor pedig belekezd a történetbe: "Valamivel a taktak anyabolygóra való elindulásuk után vészjelzést fogtunk egy bányászállomásról, amely egy garan nevű faj tulajdona. Először úgy tűnt, csak egy jelentéktelen vírusfertőzés tört ki az állomáson..."

A Doktor, Chakotay és Kes a gyengélkedő központi terminálján nézik a garanok üzenetét: "Láz, tájékozódási zavarok... Azt gyanítjuk, valami vírusról van szó. Nem komoly a helyzet, de ha nem tudjuk megakadályozni a terjedését, lehet hogy le kell állnunk a termeléssel." "Talán segíthetnénk nekik. Doktor?" fordul Chakotay a hologram felé. "Egy szintetikus antitest segíthet. De módosítani kell ennek a vírusnak megfelelően. Szívesen lesugároznék hogy megvizsgáljak néhány fertőzöttet." "Felderítő akció..." mondja Chakotay félig-meddig kérően. "Én vagyok a legénység egyetlen olyan tagja aki kockázat nélkül léphet be egy fertőzött területre. ... Ezenkívül... Szeretném kicsit kiterjeszteni a szárnyaimat." "Rendben." bólint Chakotay, majd visszafordul a képernyő felé: "Úgy három óra múlva ott leszünk." "Köszönjük, parancsnok. Nagyon valószínű hogy minket itt fognak találni..." mondja a garan, majd bontja a kapcsolatot. Chakotay elindul a hídra, a Doktor pedig így szól Keshez: "Készítse elő a programom letöltését az önálló kivetítőbe."

"Nem válaszolnak a hívásra." mondja Tuvok a taktikai pult mellett álló Doktornak és Chakotaynak. "Életjelek?" Fordul a parancsnok Kim felé. "Egy jelentős bioelektromos interferencia miatt nem kapok pontos adatokat." rázza meg a fejét Kim. "Talán a helyzet komolyabbra fordult mint sejtettük. Azt hiszem jobb ha minél előbb lesugárok." indul meg a doktor a turbólift felé. "Doktor, ne felejtse el hogy nem teljesen sebezhetetlen. Ha a hordozható emitter megsemmisül, elvesz a programja is." szól utána figyelmeztetően Chakotay. "Ne aggódjon, parancsnok, áttanulmányoztam a Csillagflotta szabályzatát. Erre a helyzetre, orvosi vészhelyzet ismeretlen terepen, a következőket írja elő: folyamatosan nyitott kapcsolat a hajóval." Chakotay elvigyorodik, majd Tuvokra pillant: "Hallotta..." "Csatorna nyitva." mondja Tuvok a tole megszokott egykedvűséggel.

A Doktor egy sárga támgerendákkal, és mindenfelé kígyózó kábelekkal teli barlangba érkezik. Felkapcsolja a bal csuklójára erősített kőzűlűmpát, körűlnéz, majd így szól: "Felderítő a Voyager-nek: a sugárzás sikeres, a hordozható emitter kifogástalanul működik. Letapogatom a járatot, és elindulok az 147-es szektor felé." A Doktor trikordert vesz elő, megvizsgálja a környezetét, majd útnak indul. "Környezeti hőmérséklet tizenhat Celsius-fok. ... A járat megvilágítása minimális, de az optikai szenzoraim megfelelő képet szolgáltatnak. ... A járat falai foként gránitból állnak, de ezen kívül jelen van bennük..." "Doktor, értékelem a részletes környezetleírást, de nincs szükségünk ennyi információra." vágja el a szóáradatot Chakotay hangja, "Jelentkezzen ha megtalálta a bányászokat." "Hmm... Ahogy gondolja. Maradjanak vőtelen."

"Voyager, megtaláltam az egyik bányászt." üzeni a Doktor rövid bolyongás után. A sziklafalnak dőve nyögdécselő garan nem vesz tudomást a mellette letáborozó Doktorról, aki elkezd megvizsgálni a pikkelyes ború, némiképp hűlőszőru humanoidot. "Egy előrehaladott állapotban lévő súlyos vírusfertőzésről van szó." "Tudja kezelni?" kérdezi Chakotay. "Speciális felszerelés és hosszabb elokészűletek nélkül nem. Ez különös..." A Doktor egy kráterszőru képződményekből álló sebre figyel fel a bányász nyakán, "A vírus a nyak egy részén koncentrálódik, a bor alatt, és nyílásokat hoz létre... Valami kijön az egyikből..." A sebet egy kis fénylő pötty hagyja el, ami egy

darabig zümmögve kering a Doktor feje körül. "Egy élőlény... Parancsnok, azt hiszem, az imént egy teljesen új élőlényrel találkoztam. ... A vizsgálataim szerint ez a vírusnak egy makroszkopikus méretű változata." "Azt mondja, a vírus megnőtt?!" "Igen. mégpedig milliárdszorosára. A vírus beépítette a munkás növekedési hormonjait a fehérjeszerkezetébe, és ennek segítségével növeli meg a tömegét és a méreteit. Vagyis módot talált arra hogy elhagyja mikroszkopikus világát, és belépjen a miénkbe. Figyelemre méltó evolúciós folyamat! ... A vírus nyilvánvalóan vonzódik az infravörös sugárzásához. A holorendszerem sugárzását is testmelegnek véli." A vírus ekkor útnak indul, a Doktor pedig úgy követi, mint lepkevadász a különleges példányt, trikorderét igyekezve a vírusra irányítani. "Jelen pillanatban az átmérete nulla egész öttized milliméter, a növekedési sebessége harminc mikron másodpercenként. Parancsnok, sugározzák fel a vírust további vizsgálatra." javasolja a Doktor. "Nem. A vírus nem szerepel az adatbankban, lehet hogy a biofilter nem ismeri fel. Be kell érnie a trikorderes vizsgálattal." "Ahogy gondolja." von vállat a Doktor, "De azt hiszem jobb lenne... Egy pillanat." Az egyik járat falára árnyék vetül, amint egy garan botladozik a Doktor felé. A hologram elébe siet, és megállítja: "Várjon... Ne menjen sehová." "Maga... Segítenie kell..." "Azon vagyok, de eloször vissza kell térnem a hajómra hogy létrehozzam az ellenszert." "Vigyen magával..." "Attól tartok ez nem lehetséges. Fennáll a veszélye hogy megfertőzzük a legénységet." mondja a Doktor, miközben leülteti a garant egy lámpafűzér alá. "Nem hagyhat... Itt... Engem..." mondja a garan, majd elveszti az eszméletét. "Chakotay parancsnok, ha egy eroteret vonnánk a gyengélkedő köré, és oda sugároznánk a beteget..." "Sajnálom, nem vállalhatunk ekkora kockázatot." "De ezeknek az embereknek..." "Doktor! ... A felderítő akciók szabályzata határozottan megtiltja ismeretlen fertőzést hordozó..." "Ismeretlen fertőzést hordozó anyagok fedélzetre sugárzását megfelelő elszigetelési, és mentesítési eljárások alkalmazása nélkül." folytatja a Doktor amit Chakotay elkezdett, "Értem." A Doktor odahajol a garanhoz: "Mindent megteszek hogy segíthessek... Felderítő a Voyager-nek: egy személy felsugárzásra!" Miután a hologram megérkezett a szállítóhídra, a vezérlőpulthoz siet, miközben kapcsolatba lép a híddal: "Doktor hívja a hidat: ellenőrzöm a biofiltereket. ... A jelek szerint több vírusjellegű fertőzés volt a sugárban, de a biofilter elszigetelte őket." "Űritse ki a szuroket." érkezik Chakotay utasítása. "Kiürítés megtörtént. A gyengélkedőben leszek." üzeni a Doktor, majd elhagyja a szállítóhidat.

"Azt sajnos nem vettem észre hogy az alatt a néhány másodperc alatt amíg a szurok kiürültek, néhány vírus már átkerült a jelpufferbe." kommentálja a Doktor az eseményeket a vizsgálóasztalon fekvő Janewaynek.

"Sikerrel jártak?" kérdezi Chakotay a gyengélkedőben dolgozó Doktort és Kest. "Egy olyan mesterséges antigént már sikerült előállítanom, ami megakadályozza a vírus szaporodását, de a fertőzött sejtekkel még nem tudok mit kezdeni. Ami pedig az általam makrovírusnak nevezett nagyobb variánszt illeti... Azok ellen légycsapót javaslok." válaszolja a Doktor. "Mikorra készül el az antigénnel?" "Talán... Tizenkét óra." "Akkor van elég időnk arra hogy találkozzunk Janeway kapitánnyal, majd visszajövünk ha már a fedélzetre vettük." határoz Chakotay, majd a kijárat felé indulna, de a Doktor utána szól: "Parancsnok... Szeretnék bocsánatot kérni a felderítő akció közben tanúsított túlbuzgóságom miatt." "Semmi oka bocsánatot kérni azért mert egy kis együttérzést mutatott. Gyakran kerül majd efféle helyzetekbe felderítő akciók közben... De a helyzetkezelése példamutató volt." "Köszönöm." húzza ki magát a Doktor. "Mondtam hogy meg fogja érteni." jegyzi meg Kes, miközben Chakotay most már valóban távozik. "Igen... Mondta." ismeri el a hologram.

"Tovább dolgoztunk az antigénen, de sajnos a makrovírus gyorsabb volt. A jelpufferből ekkorra eljutott a környező rendszerekbe."

Torres egy pillanatra megtorpan, mikor a kaszinó kinyíló ajtaja mögül szinte falként ront rá a hangzavar, majd összevont szemöldökkel siet beljebb. Odabent néhány szemmel láthatóan nem túl boldog legénységi tag csoportosul Paris körül, aki Torrest meglátva gyorsan visszavonulót fúj:

"B'Elanna... De jó hogy épp erre járt. A legénység lassan türelmetlenné válik." "Miért?" kérdezi Torres, majd gyanakvóan beleszimatol a kaszinó levegojébe, "Mi ég itt?!" "Jelentkeztem kisegítőnek, míg Neelix távol van. A tuzhelyek túlmelegedtek..." Paris ekkor egy hűsvillára tüzött jókora széndarabot dug Torres orra alá, "És odaégett két kiló színhús. Ráadásul a replikátorok is épp most álltak le..." Torres vigyorogva veszi szemügyre az 'alaposan átsütött' húst: "Igazán ínycsiklandozó kinézetu... Lehet hogy az egyik gélcsoaggal van valami a replikátor-vezérloben..." Torres a replikátorok felé indul, Paris pedig megszabadulva a bunjeltől, a nyomába ered: "A helyzet az hogy én nagyon is jó szakács vagyok, ha a mérnökök rendben tartják a felszerelést..." "Ahh... Szóval ez is az én hibám, mi?!" kérdezi Torres elképedve. "A gélcsoagok a maga szakterülete, nem? ... És különben is, mit mondana a helyemben ezeknek az éhező alakoknak?" "Huha... El is felejtettem hogy a hetes szinten sürgösen ki kell cserélni egy plazmarelét..." indul meg Torres a kijárat felé, de Paris elállja az útját: "Most nem hagyhat magamra, hadnagy..." "Csak nem szüksége van rám? Meg vagyok rendülve..." fordul vissza Torres vidáman a replikátor felé. Hamarosan lebontja a szerkezet alatti falburkolatot, hogy szemügyre vegye a mögötte lévő rendszereket. "Hát itt meg mi folyik?!" kérdezi meglepetten, mikor megpillantja a gélcsoagot, "Mintha ezt megfertőzte volna valami..." Paris is közelebb hajol, miközben Torres megbökdösi a gélcsoagot. "Tom, szóljon a Doktornak, hogy..." A gélcsoagból ekkor zöldes nyálka spriccel ki, egyenesen Torres kezére, aki ijedten ugrik hátra, és undorodva szemléli a nem túlzottan épületes látványt nyújtó zöld anyagot.

"Több gélcsoag is megfertőződött?" kérdezi Janeway aggódalmasan. "Nem." nyugtatja meg a Doktor, "Csak az az egy a kaszinóban. A hajóval semmi baj, a legénységgel vannak gondok. ... Nos, a törést elláttam, de a környező szövet még egy darabig érzékeny lesz." Janeway felül, miközben megjegyzi: "Egyre melegebb lesz idebent..." "Nem a hajóval van a gond. Hanem önnel, kapitány. Megfertőződött, és kezd belázasodni." állapítja meg a Doktor. "Igen a hídon... Elkapott egy." pillant Janeway a karján látszó vörös duzzanatra. "A vírusok gyorsan szaporodnak, ha nem kezelem, hamarosan úgy jár mint a legénység többi tagja. Az elmúlt órákban tökéletesítettem az antigént, de még nem teszteltem élő személyen." "Leszek a kísérleti nyula." mondja Janeway, mire a Doktor egy oltópisztolyt nyom a nyakához. "A legénység... Miért van mindenki a kaszinóban vagy a raktérben?" "Azt hiszem, a nagyobb méretű makrovírusok ösztönösen összegyűjtik a szaporodásukat segítő 'táptalajt'." "És mi történt, miután B'Elanna rábukkant a fertőzött gélcsoagra?" "Hmm... Egy gyorsan terjedő járvánnyal kerültem szembe..."

A Doktor a kaszinóban levőket vizsgálhatja, akik nincsenek túl jó borban. A hologram épp befejezte Torres vizsgálatát, majd elhulva mered maga elé: "Ne... Doktor hívja a hidat: a makrovírus a fedélzetre került, és a jelek szerint levegőben terjed. Négyes szintu karantént javaslok a kaszinó és a környező szektorok köré."

"Értettem." nyugtázza az üzenetet Chakotay, majd Tuvokhoz fordul: "Vörös készültség, a kettes szinten bevezetni a négyes karanténprotokollt. ... Figyelem, mindenki, itt Chakotay parancsnok beszél. A kaszinót egy levegőben terjedő vírus fertőzte meg, a kettes szintet karantén alá vettük. Senki, ismétlem, senki sem hagyhatja el a kettes szintet, vagy léphet be oda. Várják a további utasításokat." "A bio-szigetelmezok kiépültek." jelenti Tuvok, "A terület lezárva."

"Sikerült megakadályoznunk a teljes hajó megfertőződését, de mindenki aki a kettes szinten tartózkodott, áldozatul esett. A makrovírus egy példányát begyűjtöttem, és a gyengélkedőbe vittem, abban a reményben hogy gyorsan kidolgozhatom az ellenszert."

"Kész van, Doktor." mondja Kes, beállítva egy mikroszkópot a gyengélkedő laborjában. "Optimális nagyítást kérek..." érkezik a Doktor az iroda felől. "A példány beépítette magába B'Elanna növekedési hormonjait." állapítja meg Kes. "Nagyszerű. Így a rendelkezésünkre állnak azok az adatok amelyek szükségesek a vírus elpusztítási módjának kidolgozásához, mégpedig úgy hogy a módszer a hordozó sejteket ne károsítsa." "A vírus mérete jelenleg százötven mikron." mondja Kes,

majd elfordul a nézőkétől, hogy elvégezzen egy beállítást a muszeren. "A növekedési sebesség valószínűleg állandó marad, és nem befolyásolja a genetikai analízis elvégzését." véli a Doktor. Kes újra a mikroszkóp felé fordul, de a tárgylemezen lévő vírusnak nyoma sincs. A következő pillanatban halk zümmögés kezdődik, Kes pedig elhátrál a mikroszkóptól: "Doktor..." "Számítógép, hármasszoros erőteret a mikroszkóp köré!" szól a hologram. Az erőteret felszikrázik, majd időről időre felbúg, ahogy a bezárt vírus nekicsapódik. A Doktor és Kes megnyugodva pillanatnak egymásra.

"Ennyit az ebédrol..." telepszik le a magát még egész jól tartó Paris Torres mellé a kaszinó egyik asztalához. "Látni se akarok többé semmi ehett..." mondja B'Elanna erőtlenül. "Azt hittem a klingonok semmitől sem undorodnak. ... Magának jobb gyomra van mint nekünk." "De jelen pillanatban... Ez már nekünk is sok." Torres félrehajtja a fejét, így láthatóvá válik a nyakán kialakult kinövés, amiből hamarosan kiszabadulnak az első vírusok. "Paris hívja a gyengélkedőt: két makrovírus épp most hagyta el B'Elanna szervezetét..." "Kis várjanak, Mr. Paris. Hamarosan rendelkezésre áll az antigén." üzeni a Doktor.

"A vírus nulla egész háromtized méterre növekedett..." mondja a trikorderét tanulmányozó Kes. Az erőterben lebegő lény ekkor fullánkját kiöltve rohamot intéz a védomezo ellen, persze sikertelenül. "A vírus mikroszkopikus szinten azzal az árszerű részével szakítja át a sejtmembránt. Valószínűleg a jelenlegi méretén sem cselekszik másként, így juttatja be a genetikai kódját az áldozatába." mondja a Doktor, "Az antigén elkészült. Kes..." A lány eltávolodik a mikroszkópasztaltól, a Doktor pedig egy oltópisztolyt kézbe véve a vírus felé fordul. "Számítógép, erőteret kikapcsolni!" A vírus azonnal ráront a hologramra, de a Doktor megragadja, és bead neki egy adagot az ellenszerből. A hatás szinte azonnali, a lény mozdulatlanul a padlóra zuhan, és valamelyest összeroskad. "Nos... Az első megvan. Már csak a maradék tízmilliárddal kell elbánni." jegyzi meg a Doktor.

"Az elszigetelt területre siettem, hogy segítsék a már megfertőződött embereken. Az állapotuk akkora elég súlyossá vált, de hamarosan kiderült, ez csak a kisebbik gond."

"Hadnagy... Hall engem?" próbálkozik a Doktor Torressel a kaszinóban, "Beadok egy szert ami el kell hogy pusztítsa a vírust." A szintén ennél az asztalnál ülő Paris felemeli a fejét, ezzel egy időben zúgás hangzik fel a konyha felől. "Ez meg mi?" néz körül Paris. "Inkább ne akarja tudni, hadnagy." mondja a doktor baljóslatúan. Néhány másodperc múlva két vírus emelkedik ki a konyhát és az étkezőt elválasztó pult mögül, és a Doktorra támadnak. Megfertőzni persze nem tudják, de a fullánkaik veszélyt jelentenek a hordozható kivetítőre nézve. A Doktor egy asztal alá menekül előlük, miközben aktiválja kommunikátorát: "Doktor hívja a hidat: behatolási riadó! Kettes szint, tizenhármas szektor."

"Az ezt követő néhány percben több tucatnyi lény özönlött el a kettes szintet, majd az egész hajót. A légénység rövidesen munkaképtelenné vált. ... Én pedig, annak ellenére hogy van egy hatékony ellenszerem, nem tudom használni. Ha megpróbálok eljutni a légénységhez, megtámadnak. Talán az ön segítségével..." mondja a Doktor, a vizsgálóasztalon ülő Janeway körül járkálva. "Hány nagy makrovírus van odakint?" kérdezi a kapitány. "Fogalmam sincs. Több tucat... Vagy éppen több száz. Hihetetlenül gyorsan szaporodnak, holnapra lehet hogy már ezekkel kellene számolnunk." "Ha már úgyis róluk beszélünk..." kapja fel a fejét Janeway a gyengélkedő bejárata felől felhangzó zúgásra. A Doktor valamivel később újra megvizsgálja Janewayt, majd elégedetten közli az eredményt: "Meggyógyult." "A kérdés csak az, hogyan gyógyítjuk meg a többieket..." tunodik a kapitány, "Ez az ellenanyag... Gáznemu állapotba lehetne hozni?" "Hogy a légzőrendszeren keresztül jusson be a szervezetbe... A környezetszabályozó rendszer be tudná porlasztani. Csakhogy az leállt, nekem pedig csupán korlátozott ismereteim vannak." "Ezt bízva rám." mondja Janeway, miközben egy trikorderrel megvizsgálja, mekkora a tömeg a gyengélkedőbe vezető ajtó túloldalán, "Valahogyan el kell jutnunk a tizenkettes szintre, a környezetszabályozó vezérlojéhez." "Hmm... Így kimondani

egyszeru, de megtenni... Ugyanaz lehet a helyzet mintha a kaszinóba próbálnánk eljutni." jegyzi meg a Doktor. "Akkor teszünk ellene valamit. Töltsön meg két tárolót ellenanyaggal. Szétválunk, és két külön útvonalon megyünk a vezérlohoz, így kétszer akkora lesz az esélyünk. Ha ön ér oda elonek, hívjon, és elmagyarázom mit kell tennie." "A makrovírusokat vonzza az infravörös sugárzás. Gerjessen a trikorderével zavaró jeleket." javasolja a Doktor, miközben Janeway felkészül az útra, "Én készen is volnék." Janeway is begyűjtötte hátizsákját és nehézfézerét, így mindketten elindulnak a gyengélkedo egyik falán levo ajtó felé, ami egy Jeffries-folyosóba vezet. A bejárat felol továbbra is hallatszik a vírusok dühös zúgása, mire Janeway visszaszól: "Majd kaptok mindjárt..."

"Menjen a tizenegyed járaton." mondja Janeway, mikor megérkeznek egy szintközi átjáróba, mire a Doktor tanácstalanul fordul felé. "Mi van?" kérdezi a kapitány. "Tanulmányoztam a hajó felépítését, és a legtöbb dologgal tisztában is vagyok, de... hogy jutok el innen oda?" "A tizenegyed folyosó..." mutat Janeway az átjáróból kiinduló egyik járatra, "A harmincegyed szektornál balra, utána egyenesen, el a vonósugár-emitter fölött, át a tízed szintre. A hármas szektornál hagyja el a járatot, és kövesse az ottani folyosót amíg..." "Amíg el nem érem a siklóhangárt." bólint a Doktor, "Ott át a kilenced hozzáférési ponton, három légszilip mellett, aztán két szektort előre. A környezetszabályozás a terem végénél. Most már tudom merre van." Janeway elégedetten bólint, miközben a Doktor a tizenegyed folyosóhoz megy, de még visszapillant: "Egyébként ki tervezte ezt a hajót?!" "Sok szerencsét." tér ki a válasz elol Janeway, majd eltunik egy másik járatban. A kapitánynak egy átjárónyival arrébb társasága akad, három vírussal kell elbánnia gyors egymásutánban. Még le sem ülepedetek a nyálkafelhové robbantott lények maradványai, mikor a Doktor hangja szólal meg a kommunikátorból: "Doktor hívja Janeway kapitányt." "Hallgatom." "Nem tudok találkozni önnel..." "A makrovírusok megtámadtak a tízed szinten, és majdnem tönkretették a hordozható emittert. A hangárba menekültem elolük, és most egy siklóban üldögélek." üzeni a Doktor, miközben a sikló ablakán át az odakint repkedo vírusokat figyeli. "Maradjon ott. Én mindjárt megérkezem a környezetszabályozáshoz." válaszolja Janeway, majd folytatja útját.

Nem sokkal később valóban célhoz ér, és munkához lát a szinte teljesen sötét helyiségben. "Janeway hívja a Doktort: a környezetszabályozás újra üzemel." "Ezerszeres hígítást állítson be." javasolja a Doktor. A Voyager ekkor megrázkódik, mintha lövések érnék. "Mi folyik itt?!" kérdezi a hologram. "Nem tudom pontosan., de azt hiszem, valaki lövi a Voyager-t." válaszolja Janeway, "A sikló szenzorai állapítsa meg mi történik, és továbbítsa ide az adatokat." "Igenis, kapitány." Hamarosan külső kép érkezik az egyik konzolra. "A taktakok..." állapítja meg Janeway, "Doktor, nyisson csatornát, és hívja a kapitányukat." "Várjon..." A monitoron hamarosan egy taktak jelenik meg. "Konzul, itt Janeway kapitány. Miért lonek ránk?" "Garan bányászállomás fertőzött. ... Megtisztítottuk. Megkaptuk üzenetét, Voyager megfertőződött. Most megtisztítjuk." "Megtisztítanak?! Meg akarnak semmisíteni!" "Nincs választás. Nincs gyógymód. A létezésük veszély. Betegségük, sajnálatunk." "Figyeljen, sikerült kifejlesztenünk egy gyógyszert. De a lövéseik épp most akadályozták meg hogy kiirtsuk a kórokozókat a hajón." "Gyógyszer?" "Igen. Egy szintetikus antigén. Kipróbáltuk, hatásos. Be tudom bizonyítani. És átadom az ellenszert a népüknek, de elobb hagyjanak fel a támadással. Adjanak lehetőséget a legénységem megmentésére." "Egy lehetőség. Egy óra." mondja a taktak, majd bontja a kapcsolatot. Janeway megpróbál életet verni a környezetszabályzó rendszereibe, majd aktiválja kommunikátorát: "Doktor, van egy kis gond. Az utolsó találat elintézte a másodlagos energiavezetékét. Nem tudom újraindítani a környezetszabályzást." "Akkor úgy látom, eléggé kifogytunk a lehetőségekből." állapítja meg a Doktor. "Jelenleg csak a független energiaforrásokkal rendelkezo szenzorokhoz tudunk hozzáférni, valamint... A siklókhöz, a létfenntartáshoz, a holodeckekhez... Doktor, az mondta, a makrovírusokat az infravörös mintázatok vonzzák?" "Így van." "Mi vagyunk az egyetlenek a fedélzeten, akik még

számítanak. Mi lenne ha adnánk nekik valamit amibe belemélyeszthetik a fullánkjaikat?" "Mit akar ezzel mondani?"

Az üdülotelep-szimulációban jelenleg egyetlen ember sem tartózkodik, csupán szimulált alakok sétálgatnak és beszélgetnek a ragyogó napsütésben. Valahonnan egy kinyíló biztonsági ajtó hangja hallatszik, majd dühös zümmögés. Néhány pillanattal később makrovírusok rontanak a szimulált emberekre, akik menekülni kezdenek előlük.

"Doktor, nyilvánvalóan működik a dolog." üzeni Janeway a hologramnak, még mindig a környezetszabályozási részlegből, "A szimulált embereket úgy programoztam, hogy reagáljanak a vírusok ténykedésére. De valószínűleg nincs sok idonk, úgyhogy ragadjon oltópisztolyt, és siessen a legénységhez. A kaszinóba és a raktérbe vezető út tiszta." "Értettem. És ön, kapitány?" "Én közben barkácsoltam egy kicsit." válaszolja Janeway, majd vérszomjas vigyorral emel fel egy több, hengeres részből álló szerkezetet, "Nevezzük mondjuk antigén-bombának. Most már csak célba kell juttatnom."

Janeway, egyik kezében a nehézfézerrel, másikban a bombával, a holodeckek felé siet. Mikor már hallhatóvá válik a vírusok zümmögése, beállítja a robbanótöltet időzítőjét negyven másodpercre, és a holodeck ajtajához lopózik. Előrelép hogy behajítsa a töltetet a holodeckbe, de ekkor hátulról egy vírus ront rá. A támadás ledönti a lábáról a kapitányt, a fézer és a bomba egyaránt messzire repülnek. Egy darabig a vírus tunik nyero pozícióban levonek, de Janewaynek sikerül megszereznie a szerszámövében lapuló tort, amivel előbb megszabadítja a lényt néhány csápjától, majd egy lendületes mozdulattal leszúrja. A bomba időzítője ekkor már csak nyolc másodpercet jelez. Janeway felkapja, behajítja a holodeckbe, majd futásnak ered a legközelebbi folyosókanyarulat felé. Néhány másodperc múlva dörrenés hallatszik a holodeck irányából, majd egy zöldesen derengo felho árasztja el a folyosót, ami gyorsan széteszlik.

"Doktor hívja Janeway kapitányt. ... Kapitány, válaszoljon..." Janeway egy darabig még levego után kapkod, végül nyugtázza a hívást: "Mondja." "Sikerült! A makrovírusok elpusztultak." "A hajó?" "Komolyabb károk a kettes holodeckben, de burkolati kár nem tapasztalható." Janeway elégedetten áll talpra, majd elindul vissza a környezetszabályozási részleg felé.

"Káprázatos. A hajó tiszta." mondja a taktak a monitoron. "És az ellenszer a rendelkezésükre áll. Amennyiben lesz olyan kedves és eltekint a hajónk megsemmisítésétől." szól Janeway. "Természetesen. A megtisztítás elmarad. ... Köszönet, Voyager kapitánya. Jó egészség." A taktak ezzel eltunik a monitorról, Janeway pedig megkönnyebbülten sóhajt fel. "Jó egészség..."

A készenléti helyiségben halk zene szól, Janeway előtt pedig egy festoállvány van, amit a kapitány kritikus szemmel méreget. Megszólal a csengo. "Igen, tessék." Chakotay érkezik: "Jó reggelt, kapitány. A jelentés a javításokról." nyújt előre a parancsnok egy jegyzetfüzetet. Janeway átfutja, elégedetten bólint, majd témát vált: "A legénység hogy van?" "Nagyszeruen. Bár a Doktor néhány esetben utókezelést tartott szükségesnek." "Ez nem lep meg. ... A teljes legénységre ráfér egy kiadós pihenoprogram. Dolgozzák ki az új szolgálati beosztásokat." "Igenis, kapitány." indul meg Chakotay a kijárat felé, de végül visszafordul: "Ha már a pihenésnél tartunk... Néhányan egy sítúrát tervezünk a holodeckben egy taktariai gleccseren. Friss levego, jót tesz a kondíciónak is... Nem lenne kedve hozzá?" "Nem, köszönöm. De önöknek jó szórakozást." "Nem kedveli az ilyesmit?" "Dehogynem. Nagyon szeretek síelni. Fogalmazzunk úgy... Az utóbbi idoben eleget tettem a kondíciómért." Chakotay erre elvigyorodik, "Értem..." majd távozik, Janeway pedig nagyot sóhajtva visszafordul a vászon felé.

54. Fair Trade – Lelkiismeret

"Mr. Tuvok... Mr. Tuvok!" zárkózik fel Neelix a vulcanihoz a Voyager egyik folyosóján. A biztonsági tiszt felpillant a nála lévő jegyzetfüzetből, majd miután megállapította ki érkezett, újra azt kezdi tanulmányozni. "El akartam kísélni önt ma reggel a biztonsági ellenőrzésen. Talán elfelejtette?" "Nem emlékszem konkrét megállapodásra." "Pedig az volt. ... Vagyis én azt hittem hogy az, mert egész határozottan kifejeztem az iránti óhajomat hogy egy kicsit bennfentesebbé válhassak. Főleg hogy időközben befejeztem a biztonsági előírások alapos tanulmányozását. Észre fogja venni hogy képzettségem megfelelő ahhoz hogy a Csillagflotta biztonsági tisztje lehessen. Persze csak valamilyen alacsonyabb rangú beosztásban..." "Ha visszaemlékszik, nem garantáltam biztos helyet az ön számára, Mr. Neelix." "De... Janeway kapitány mindig azt mondta, a Voyager a lehetőségek hajója." mondja Neelix lelombozódva. "Ez így van." ért egyet Tuvok, miközben megérkezik egy turbólift bejáratához, "De az előléptetést ki kell érdemelni." "Hiszen én szorgalmasan dolgoztam. Úgy érzem, a jelenlegi feladataimon kívül még sok mást is tehetnék a Voyager-ért!" "A szolgálatba vétele alapos megfontolás tárgyát képezi, Mr. Neelix. És ha most megbocsát... Várnak a hídon." mondja Tuvok, belépve a liftbe. "Holnap találkozunk a biztonsági ellenőrzésnél..." mondja Neelix, miközben az ajtó rázáródik a vulcanira.

"Borak zászlós..." emeli fel a hangját Torres a gépházban, mire egy vulcani férfi csatlakozik hozzá. "Hozzon egy deuteron-mintavevőt, gondok vannak a plazmaáramlás beállításával." "Javasolhatnék helyette egy gravitikus csövet, az pontosabb eszköz ehhez a munkához." "Jó ötlet. Hozza mindkettőt." bólint Torres, mire a vulcani elsiet. "Szép jó reggelt B'Elanna!" érkezik Neelix a fobejárat felől, miközben Torres épp átbújik a keverokamrát övező védokorlát alatt, hogy közelebből vizsgálhassa meg a reaktormagot. "Lekéste a mai különleges klingon menüt." mondja Neelix sajnálkozva. "Sajnálom Neelix, de... Egy tányér hideg gakh reggelire nem éppen a kedvencem." "Meg kell mondjam, nem ön az egyetlen. Senki sem lelkesedett érte igazán. ... Mi a baj? A..." Neelix a korlátnál lévő ellenőrző panelre pillant, majd folytatja, "A plazmainjektorokkal?" Torres meglepetten fordul felé, mire Neelix büszkén kijelenti: "Intenzíven foglalkozom a Szövetségi görbületi meghajtókkal." "Úgy tunik mintha az egyik elosztó túlságosan lefojtaná a plazmaáramot." "Ahh... Próbálkozott már a dilithiummaghoz képesti fáziskiegyenlítővel?" "Az volt az első ötletem." bólint Torres. Neelix átbújik a korlát alatt, hogy közelebb kerülhessen a hadnagyhoz. "Nagyon szeretnék többet megtudni a gépterem berendezéseiről. Talán jelentkezhetnék néhány ügyelet erejéig kiegészítő szolgálatra. ... Tulajdonképpen... Néhány kérdésem lenne az impulzusreakció-szurokkal kapcsolatban." "Neelix... Neelix, most nincs időm ilyesmire." rázza meg a fejét Torres. "Értem, hadnagy. Elnézést. Akkor csak... Nézelődök egy kicsit ha megengedi." mondja Neelix, majd kicsit odébb megy, miközben Borak megérkezik a kért muszerekkel. "Pedig a transzporter-pufferekkel kapcsolatban is lett volna kérdésem..." mondja Neelix. "Mr. Neelix, kérem jelentkezzen a hídon." hallatszik ekkor Janeway hangja az interkomból. "Máris ott vagyok, kapitány." nyugtázza a hívást a talaxiai, majd elsiet.

"Neelix..." áll fel Janeway a kapitányi székben, mikor a talaxiai megérkezik a hídra, "Egy csillagközi porfelhőhöz közeledünk. Tud róla valamit? Bennem fölöttébb fenyegető benyomást kelt." Neelix szemügyre veszi a fomonitoron látható felhőt, amelynek mélyén idonként fények villannak fel. "Ha jól sejtem, az urnek ezt a részét Nekrit-kiterjedésnek nevezik." mondja a talaxiai kissé bizonytalanul. "Mit tud mondani róla, Mr. Neelix?" "Hatalmas terület, amirol nem sokat tudni." "Azok a plazmaviharok hatással lehetnek a navigációra. Teljes letapogatást, Tuvok." rendelkezik Janeway. "Nem kerülhetnék meg?" kérdezi Chakotay. "Az lenne a legjobb." bólint Neelix. "Ez a lehetőség sajnos nem áll fenn. A Kiterjedés több ezer fényév nagyságú." mondja Tuvok. "Akkor át kell

haladnunk rajta. ... Mr. Neelix, azt hiszem most igazán szükségünk lesz a tudására Delta Kvadránsal kapcsolatban." Neelix nem tunik túl magabiztosnak, mikor a kapitány felé fordul: "Igen, asszonyom. A rendelkezésükre állok, mint mindig." "Vannak odabent olyan bolygók ahol ellátmányhoz juthatunk?" "A határ közelében van egy urállomás, afféle ellátóközpont kereskedőknek és bányászoknak. Javaslom hogy ott töltsük fel a készleteinket, mielőtt behatolunk a Nekrit-kiterjedésbe." "Mik az állomás koordinátái?" "Hmm... Hadd gondolkozzam... Nagyon régen jártam erre utoljára." "Bemértem az állomást, kapitány. három egész négytized fényévre van." jelenti ekkor Chakotay, "Irány 071.17." "Hallotta, Tom." szól Janeway. "Már megyünk is." bólint Paris.

"Hívnak minket, kapitány." jelenti Tuvok, mikor a Voyager megközelíti a Neelix által javasolt állomást. "Képernyőre." rendelkezik Janeway, felállva székéből. "Kathryn Janeway vagyok, a Voyager Szövetségi csillaghajó kapitánya." A monitoron megjelenő valamelyest a kazonokra emlékeztető, de talaxiai pofaszakállt viselő humanoid figyelmét erosen lekötik az előtte lévő muszerpult kijelzései, fel sem pillantva mondja: "Barath. Állomásvezető. Mit tehetek önökért?" "Ez egy kereskedelmi állomás, igaz? A fedélzetre léphetünk? Szeretnénk némi ellátmányt felvenni." "Engedélyezem. De tudniuk kell hogy minden tranzakcióhoz a hozzájárulásomat kell kérniük, hús százalékos részesedést kapok minden megkötött üzletből. A mozgásukat az állomáson figyelemmel kísérjük, ha szükséges a hajójukkal folytatott kommunikációt is. Beleegyeznek ezekbe a feltételekbe?" "Ha jól látom, nincs más választásunk." jegyzi meg Janeway csíposen. "Nagyszerű. Egy óra múlva várom, akkor megbeszélhetjük az igényeiket." mondja még Barath, mielőtt bontja a kapcsolatot. "Hát nem szeretnivaló...?" kérdezi Paris. "Neelix Chakotay, Tom, velem jönnek." indul a lift felé Janeway, a többiekkel a nyomában.

Janeway egyedül érkezik Barath irodájába, az állomásvezető, mint korábban, most is igen elfoglalt. "Mr. Barath...?" hívja fel magára Janeway a figyelmet rövid várakozás után. "Parancsol?" "Kathryn Janeway vagyok." lép közelebb a kapitány, "Itt egy lista azokról a dolgokról amire szükségünk van." "Bocsásson meg..." pillant fel Barath az előtte lévő pultról, "De nagy figyelmet igényel az állomás vezetése. Szép számmal vannak itt... Rendzavarók." "Értem." "Na jó, hadd lássam." nyúl Barath a kapitánynál lévő jegyzetfüzetért, "Khm... Ahh... Hmm?! Pergium?" "A környezetszabályzó rendszerünkben lévő szurok regenerálásához." bólint Janeway. "Ez elég nehéz lesz. A pergium ritka anyag. ... Ha vár egy keveset, összeállítok egy listát azokról, akik esetleg tudnak szállítani. De figyelmeztetem, közülük egy sem dolgozik valami alacsony nyereséggel." mondja Barath. "Készek vagyunk megfelelő árat fizetni." nyugtatja meg Janeway.

Paris és Chakotay eközben a kissé lepusztult állomás folyosóit járják. Hamarosan egy csuklyás, sziürke borköpenyt viselő lény csapódik hozzájuk, és megszólítja őket: "Kellemes napot az uraknak. Valami konkrétat keresnek? Állhatok bármiben szolgálatukra?" "Néhány mágnesorsó-csapágy jól jönne, a reakció-szabályzó rendszerünkhöz." bólint Chakotay. "Csapágyak... Csapágyak. Nem, sajnos olyasmivel nem szolgálhatok. Hanem... Hosszú út áll önök előtt?" Paris és Chakotay összenéznek. "Hát, így is lehet mondani." bólint a hadnagy. "Akkor lenne itt valami ami sokkal... Kellemesebbé teheti az utat." mondja az idegen, ezzel egy kis üveghengert húz elő köpenye alól, amiben apró szemcsésű kék anyag van, "Relubiai kristály. Egy csekélyke mennyiség ebből, és az unalmas utazás egy napja felhotlen élvezetté változik." A Csillagflotta-tisztek ismét összenéznek, és újra Paris szólal meg: "Nem, köszönjük." "Az ár meglepően kedvező..." próbálkozik tovább az idegen. "Nem." mondja Chakotay határozottan. Az idegen erre meghajtja magát, majd nekilát hogy másik vevőt hajtson fel. "Otthonos..." jegyzi meg Paris.

Neelix az állomás egy másik részlegében keresgél, mikor szem megakad egy lényen, aki különböző alakú, finom mintázattal ellátott üvegtárgyakat rendezget egy polcon. "Ön térképekkel foglalkozik?" siet oda hozzá Neelix. "Igen. Itt megtalálhatja a környék összes bányászállomásához vezető útvonalat." "Engem a Nekrit-kiterjedés érdekelne." "Gondolom nem ismerős erre felé, különben

tudná hogy ilyen térképek nem léteznek." "Talán egy asztrometrikus modell, vagy valami hasonló...? Ami lehetővé tenné egy biztonságos útvonal kidolgozását?" kérdezi reménykedve Neelix. "Ez a szektor túlságosan változékony a pontos feltérképezéshez." rázza meg a fejét az árus. "Hát ilyen nincs. Tudtam hogy elég rosszul navigálsz, de..." Neelix meglepetten fordul a hang tulajdonosa felé, és egy talaxiait pillant meg maga mögött. "Wix Aban...?!" bámulja meg Neelix a jövevényt, "Wix, tényleg te vagy az?" A másik talaxiai vidáman bólogat, mire Neelix boldogan magához öleli: "Hát ez hihetetlen!" "Te meg mit keresel itt? Nem láttam még talaxiait ilyen messze az otthontól." mondja Wix. "Ez egy hosszú történet... Egy nagyon fejlett urhajó legénységéhez tartozom." "Ahh... Errol nagyon szívesen hallanék többet. Na gyere, tudok egy helyet a közelben, ott mérik a legjobb tovasort amit valaha ittam."

Neelix és Wix egy kerek asztalka mellett ülnek, Neelix viszi a szót: "Sokféleképpen igyekszem hasznossá tenni magam: szakács, kalauz, a kapitány tanácsadója... Sőt néha még hivatalos nagykövet is vagyok." "Az élet jól bánik veled..." állapítja meg Wix. "Szerencsésnek mondhatom magam." ért egyet Neelix, "És veled mi van? Mit csinálsz ezen az állomáson?" "Hát... Ezt is, azt is..." von vállat Wix, "Az igazat megvallva, az én helyzetem korántsem ilyen rózsás." "Ezt sajnálattal hallok." "Miután az az üzlet az ubiaiakkal, nem jött be, nehéz helyzetbe kerültem. De ismersz... Wix sosem hagyja magát! Épp most készülök összehozni egy üzletet, amivel végre javulnak egy kicsit a lehetőségeim." "Remélem, sikerülni fog." mondja Neelix. "Hát igen..." "Wix, ami... Az ubiaiakat illeti... Soha nem mondtam, milyen nagyra értékelem amit tettél." "Te is megtetted volna értem." "Persze. Gondolkodás nélkül." bólint Neelix, "De téged elkaptak... Sokkal vagyok az adósod. Ha van valami amit megtehetek érted..." "Egyenesbe jövök, de tényleg. Igaz, nem egy csodás urhajón élek. De megoldom." "Hogy szinte legyenek a dolgok nem egészen úgy vannak ahogy meséltem..." ismeri el Neelix, "Lehet hogy már nem is sokáig maradhatok a Voyager-en." "Miért?" "Mert Janeway kapitánynak foként kalauzként van rám szüksége, aki adatokkal látja el errol a kvadránsról. De soha nem voltam a Nekrit-kiterjedésen túl. Fogalmam sincs mi várhat ott ránk." "És a többi feladatod? Szakács, nagykövet..." "Nem sok szükségük van szakácsra... És nem hiszem hogy a kapitány valóban rászorulna egy nagykövet segítségére. Megpróbáltam magam hasznossá tenni más területeken, de... Az igazság az hogy... Nincs rám szükségük. ... Remélem, te tudsz segíteni. A Voyager nem haladhat át azon a veszélyes térségen anélkül, hogy ne legyen valami elképzelésünk arról, mi vár ott ránk! Szereznem kell egy térképet!" Wix ezen erosen elgondolkodik.

"A segítségére lehetek valamiben, Mr. Neelix?" kérdezi a szerszámos táskával felszerelkezett Borak az étkezoben, mikor Neelix épp egy adag tésztát talál... A padlón. A talaxiai majd felrobban a méregtől: "Vacsora egy óra múlva! Nincs idom uzsonnát készíteni." "Jelenleg nincs szükségem táplálékra. ... Torres hadnagy küldött, hogy megjavítsam a replikátor vezérlését. Azt mondta, problémák támadtak vele." "Ahh... Igen. Lászon neki." mondja Neelix lehiggadva. Ekkor Chakotay és Wix érkezik a helyiségbe. "Neelix... Gondolom örömmel látná egy régi barátját." mondja Chakotay. "Ööö... Szóval... Hát persze!" dadogja Neelix, majd igyekezik úgy tenni, mintha Wix és o most találkoznának eloször. "Tehát itt készíted a legendás mesterfogásaidat." néz körül Wix, "Tudja, parancsnok, Neelix a legtehetségesebb emberek egyike akikkel valaha találkoztam. Örülhetek hogy a fedélzeten van." "Mr. Wixnek sikerült szereznie mágnesorsó-csapágyakat." újságolja Chakotay, "A segítsége nélkül nem tudom meddig tartott volna." "Hát igen. Wix." bólogat Neelix, "Nála senki sem jobb nehezen beszerezhető dolgok felkutatásában." "Gondolom, sok mesélnivalójuk van. ... Még egyszer köszönöm, Wix." mondja Chakotay. "Öröömre szolgált." Miközben a parancsnok a kijárat felé veszi az irányt, Neelix magyarázni kezd: "Nos, ez itt a kaszinó. Minden nap több mint száz embernek kell ennivalót varázsolnom az asztalokra. ... Készen lesz nemsoká, zászlós?!" "Igazság szerint nem egészen." válaszolja a replikátor javításával foglalkozó Borak. "Ma tulajdonképpen nincs szükségem arra a replikátorra. Befejezheti a javítást holnap is." "Ahogy óhajtja." bólint a vulcani, majd elkezd összepakolni felszerelését. "És emlékeztesse kérem Torres hadnagyot hogy szeretnék néhány dolgot megbeszélni vele ha lesz majd egy kis ideje." "Át

fogom adni az üzenetet." "Köszönöm." Borak távozik, Neelix pedig berángatja Wixet a konyhába: "Wix! Remélem azok a csapágyak nem csempészárú volt!" "Persze hogy nem! Hogy is keverhetnék titeket ilyesmibe... Én hozzászoktam már az apróbb veszélyekhez. Ugyanis nem egy kényelmes urhajón élek. Velem nem törodik senki. Saját magamon kívül. De te talán már nem ismered ezt az érzést." "Még nem felejtettem el." "Már három éve tengődök ezen a rozsdátté állomáson. A hajómat elkobozták, és hogy visszaszerezhessem, teljesítenem kell Barath utasításait. Nem akarhatod elvenni tolem a lehetőséget hogy egy tiszta üzlettel egy kis pénzhez jussak." "Persze hogy nem." "Vannak egyéb híreim is. Találtam pergiumot a hajótokhoz." "Ez nagyszerű! Janeway kapitánynak eddig nem volt szerencséje." "És találtam valakit, akinek van egy térképe." "Csodálatos! Hogyan juthatunk hozzá?" kérdezi Neelix lelkesen. "Több csereüzletre lesz hozzá szükség. ... Sikerült orvosságot szerezni egy helyorség számára, ahol egy tüdőbetegség terjedt el. Ez az üzlet jó célokat szolgál, én pedig eleget kapok érte ahhoz hogy kiválthassam a hajómat." "És hol kerül a térkép a képbe?" kérdezi Neelix türelmetlenül. "Amint leszállítom a gyógyszert, az ottani orvosok egyikétől kapok egy asztrometrikus térképet." "Nem is tudod mennyire hálás vagyok!" öleli magához Neelix régi barátját. "Azonban a segítségedet kell kérnem. Szükségünk lesz egy siklóra. Az orvosságot egy teherhajóról kell elhoznunk, aminek nem esik útba az állomás. Visszatérünk ide, és átadjuk azt a helyorség egyik itt tartózkodó orvosának. A ti transzporter-technikákkal pillanatok kérdése lesz az egész. És ha sikerül, végre visszatérhetek egy talaxiai településre." "Nem hinném hogy ez gondot okozhat." rázza meg a fejét Neelix. "Még valamit...Senkinek sem említheted hogy orvosságot hozunk az állomásra. De senkinek, érted? Ha Barath megtudja, leveszi róla a húsz százalékát, és azt most nem nélkülözhetjük." "Hmm... Nem hiszem hogy bárkinek is szólnunk kellene róla." "Köszönöm, Neelix. Tudtam hogy rád számíthatok."

"Mondtam hogy egyszerű lesz." szól előre Wix egy távolsági sikló utasteréből, egy tárolót nézegetve, "Megvan az orvosság, és a pergium is, ami annyira kell a hajótokhoz." "De csak húsz kilogramm. Chakotay parancsnoknak negyvenötöt ígértem." "Örölnöd kellene hogy húszat sikerült szerezniünk. Ugyan már Neelix... Még pár perc és kész is leszünk mindennel. És neked meglesz a térképed, ami átvezet a Nekrit-kiterjedésen." Neelix azonban nem látszik túl boldognak. "Mégis mi van veled?!" kérdezi Wix. "Nem tartom becsületes dolognak elhallgatni Chakotay parancsnok elöl az igazságot." "Nem emlékszem hogy korábban is ennyire aggályoskodó lettél volna az igazság elhallgatását illetően." jegyzi meg Wix. "Wix... Nem vagyok már az aki akkor voltam." "Hmm... Én sem. Mindketten megpróbáltunk változtatni az életünkön. Neked már sikerült, most eljött az én esélyem is." mondja Wix, majd kipillantva az ablakon, így folytatja: "Hamarosan ott vagyunk. A legjobb ha az 'L' tizennégyes folyosóra sugárzunk át, a külső dokkoknál. Azt a részt ritkán használják. Ott találkozunk az emberünkkel." "Transzportertávolságban vagyunk. Betápláltam a koordinátákat." mondja Neelix kisvártatva, majd mindketten hátramennek az utasterbe. Wix elokerít egy fézert, és állítgatja egy darabig. "Ez meg minek?!" kérdezi Neelix. "Ezen az állomáson sok veszély leselkedik az emberre. Az árunk pedig fölöttébb értékes, jó ha van mivel megvédenünk." "Azt mondtad, nem lesz semmi baj." "Ez csak óvintézkedés." nyugtatja meg Wix Neelixet, "Na induljunk." "Számítógép, energiát!"

Neelix és Wix egy félhomályos raktárhelyiségbe érkeznek. "Hol van a kapcsolatod?" kérdezi Neelix, mikor közel s távol nem lát senkit. "Itt lesz, ne aggódj." "Ez a találkozó az éjszaka közepén, egy ilyen sötét helyen, egyáltalán nem tetszik." dohogja Neelix. "Wix?" hallatszik egy hang a sötétből. "Sutok..." lép előbbre Wix, mire az üzletfelük is elobukkan a sötétből. Az az idegen az, aki kábítószert próbált eladni Pariséknak. "Ez itt a társam." mutat Wix Neelixre. "Megvan az áru?" kérdezi Sutok. "Ahogy megígértem." emeli fel Wix a nála lévő táskát, majd kinyitva odamutatja Sutoknak. A táskában fehér hengerek sorakoznak. Sutok kivesz egyet, megnézegeti, majd a kezébe szorítja. A henger felfénylik, Sutok pedig elégedett sóhajjal hajtja hátra a fejét. "Elégedett?" kérdezi Wix. "Teljes mértékben." bólint Sutok, visszatéve a hengert a többi mellé a táskába. "Miféle gyógyszer ez?" kérdezi Neelix, de Wix válaszra sem méltatja. "Most pedig kérem a fizetséget, és

útjaink elválnak." "Persze. Megkapják az árát." mondja Sutok, majd elfordulva a köpenye alá nyúl. Wix sem teljesen kezdő, mikor a drogkereskedő fegyverrel a kezében megfordul, „ár az ő kezében is ott a fézer. Sutok lo, de elhibázza, Wix viszont talál. Miközben Sutok lehanyatlik, két alak bontakozik ki a sötétből, és rángatni kezdik Neelixet, de Wix lövéseire jobbnak látják visszahúzódní. A terület fényárba borul, és sziréna szólal meg. "Neelix, gyorsan! ... Tunjunk el innen." Neelix levego után kapkodva aktiválja kommunikátorát: "Számít... Számítógép, két személy sugárzásra!" "Hazudtál nekem kezdettől fogva!" kiabálja Neelix a siklóban, "Én pedig voltam olyan ostoba, és elhittem mindent." "Mehetett volna minden a terv szerint is. Hát tudhattam én hogy Sutok el akarja rabolni az árut?" "Elég fura gyógyszerrol volt itt szó. Ezt is elfelejtetted megemlíteni." "Ezt tényleg orvosi célra használják, de mit gondolsz, hétköznapi orvosságért ugyan ki fizetne ennyit?!" "Kábítószer, igaz, Wix?!" csattan fel Neelix, "Már megint a régi trükkjeiddel jössz... Ha visszatértünk, erről beszámolunk Janeway kapitánynak." "Tényleg ezt akarod, Neelix?" kérdezi hitetlenkedve Wix, "Mit gondolnak majd rólad a társaid ha megtudják hogy csempész voltál? Mit fognak szólni ahhoz hogy belekeveredtél ebbe a piszkos ügyletbe? Azt hiszed hogy veszélyben van az állásod a Voyager-en? Várd csak ki míg megtudják rólad a teljes igazságot." "De... Nem tudok erről ilyen egyszerűen megfeledezni!" "Inkább hagynád hogy Barath kriogenikus börtönbe dugjon?! ... Igen, azt hiszem hagynád. Egy évre már így is börtönbe juttattál!" "Wix..." "Soha nem mondtam, milyen volt ott bent. Hogy az embernek férgeket kellett ennie hogy életben maradjon. hogy hozzá kellett szoknia az éjjelente rajta mászkáló bogarakhoz. Hogy kegyetlen büntetésekkel kellett elszenvednie..." "Elég!" kiáltja Neelix feldúltan, "Nem mondom el. De többé nem akarok veled közös ügyet. Az adósság kiegyenlítve!"

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Összehívtam a fotiszteket hogy tájékoztassam őket egy, nemrégiben kapott nyugtalanító hírről."

"Gyilkosság történt az állomáson." mondja Janeway a tanácsteremben összegyulteknek. Barath is jelen van, a kapitány mellett áll. "Gyilkosság?" kérdezi Chakotay. "Ez itt nem különösebben ritka esemény. Az áldozatot egyébként illegális tevékenységekkel gyanúsítják. Barath azonban talált valamit a tetthelyen, ami fölöttébb nyugtalanító." "A helyszín vizsgálata során olyan energiamaradványokra bukkantunk, melyeknek forrását nem tudtuk beazonosítani." mondja Barath, "Így elvégeztünk egy hullámhossz-elemzést." "Aminek az eredményét néhány perce mutatta be nekem. ... Egy Szövetségi fézer energianyomáról van szó. ... Tuvok Mr. Barath segítségére lesz a nyomozás során. Tudni akarom, hogyan lehetett köze egy, a Voyager-rol származó fegyvernek ehhez az esethez!" "A lövöldözés az állomás egyik nem használt részében történt. A biztonsági rendszerek nem üzemeltek. De a többi biztonsági adatot ellenörzőm, megpróbálok bármiféle nyomot szerezni ami elvezethet a tetteshez." mondja Barath. Rövid csend áll be a tanácsteremben, majd újra Janeway szólal meg: "Biztosítottam Mr. Barath a legénység teljes körü együttműködéséről. ... Lelépni."

Neelix gondterhelten torpan meg egy ajtó előtt. Álldogál egy darabig, majd becsenget. az ajtó kinyílik, mögötte Tuvok irodája látható. "Beszélni akart velem, Mr. Tuvok." mondja Neelix beljebb lépve. "Üljön le, kérem." "Megvizsgáltam a tetthelyet. A fegyver energiamintázata valóban Szövetségi eredetre utal. Egy kettes típusú fézer volt az. Az eset idopontjában a legénység tizennégy tagja nem tartózkodott a hajón." mondja Tuvok, miközben odaad egy jegyzetfüzetet Neelixnek. "Értem..." "Azon a napon néhány kereskedő járt a Voyager-en. Lehetséges hogy valamelyiküknek sikerült hozzájutnia egy fézerhez." "Nem lehet kizárni." ért egyet Neelix. "Mit tud mondani a barátjáról, Wix Abanról? Mr. Chakotay jelentése szerint járt a Voyager-en." "Persze... Tényleg. Néhány mágnesorsó-csapágyat hozott. Ismerjük egymást, barátok vagyunk. Nem láttam már évek óta." "Vett részt bármiféle bunügyben?" "Nem. Nem tudok róla... És elképzelhetetlennek tartom." jelenti ki Neelix. "Ot is ki kell kérdezmem. És nagyra értékelném ha velem tartana." "Miért? Én? Mit tehetnék én?" "Segíthetne megállapítani a válaszaí igazságtartalmát." "Értem..." "Kérem, legyen a

kettes szállítóhídon tizenhét órákor." mondja Tuvok, majd az asztalába épített terminállal kezd foglalkozni. Neelix egy darabig bámulja a vulcanit, majd kibotorkál a helyiségből.

"Mennyi időt töltött a Voyager fedélzetén?" kérdezi Tuvok az asztal túloldalán ülő Wixet, valahol az állomáson. "Összességében talán nem többet mint egy óra." "Volt olyan időszak amikor egyedül volt a hajón?" "Nem. Mr. Chakotay fogadott a transzporternél... Érdekes dolog ez a transzporter. ... Azután elvittük a csapágyakat Torres hadnagynak. Végül pedig Mr. Chakotay elvitt régi barátomhoz a kaszinóba." pillant oldalra Wix, a nem messze álldogáló Neelix felé. "Hol tartózkodott a lövöldözés idején?" "Az ágyamban. Aludtam." "Meg tudja ezt erősíteni valaki?" "Sajnos, Mr. Tuvok, egyedül alszom." válaszolja Wix elmosolyodva. "Egyelőre ez lenne minden, Mr. Wix." áll fel Tuvok. "Én még maradok egy pohár sörre." mondja Neelix. "Ahogy óhajtja. Keressen fel amint visszatért a hajóra." mondja erre Tuvok. "Igen." A vulcani odébbáll, Neelix pedig elfoglalja a helyét az asztalnál. "Már el is felejtettem, milyen könnyen hazudsz." "Remélem nem azt akarod javasolni hogy álljak elo az igazsággal." jegyzi meg Wix. "A vulcaniakat nem olyan könnyű becsapni mint ahogy azt talán gondolod." "Ha tényleg ennyire aggódni akarsz, mondok én neked valami igazán aggasztót!" "Mit?" "azok akiknek a megbízásából csináltam ezt az akciót, nem különösebben boldogok amiatt hogy nem fizettek ki." "Azt hiszem, ez a te ügyed volt." "Azt hiszed meg tudtam volna fizetni azoknak a kapszuláknak az árát?! Én csak futárja voltam néhány kollati csempészeknek. Hallottál már a kollatikról... Olyan kedvesek mint egy tuzkigyó. Meg fognak ölni minket, ráadásul lassan." "Nem tudom elhinni ezt az egészet. Hogy miért hallgattam rád!?" csóválja a fejét Neelix kétségbeesetten. "Neelix... Annyira nem rossz a helyzet. Rábeszéltem őket hogy fogadjanak el valami más fizetség gyanánt. Amit egész könnyen meg lehet szerezni. ... Hallottak a Voyager-ról. Szeretnének egy mintát a hajó hajtómuplazmájából. Azt remélik hogy egy kicsit megnövelhetik vele az o hajtómuveik hatékonyságát." "Nem! Ez már túl sok. Ezt nem csinálom. Ki kell szállnunk!" "Ezt korábban kellett volna meggondolnod. Most már túl mélyen benne vagy." "A Voyager legénységének tagjai a barátaim! És nem vagyok képes meglopni a barátaimat!" "Barátok? Hiszen csak nemrég mondtad hogy el akarnak uzeni a hajóról." jegyzi meg Wix. Neelix erre felpattan, és majdnem otthagyja Wixet, de végül megtorpan kicsivel odébb. "Egy álmvilágban élsz. De lassan itt lenne az ideje annak hogy felébredj. ... Egyedül vagy. Csakúgy mint én. És a kollatik elintézik hogy borzalmas halált haljunk, ha nem vagy hajlandó egy kis hajtómuplazmát hozni nekik. Megétetted, Neelix?! És különben is azt mondtam nekik hogy megteszed. Holnap reggel kilenckor itt találkozunk. Világos?!" kérdezi Wix fenyegetően, majd elsiet.

"Ez sem jó..." motyogja maga elé Paris, miközben egy kisebb készletraktárban különböző formájú és méretű tárolókat vizsgál. A háta mögött feltároló ajtón Neelix lép be. "Nicsak, Neelix. Mi a helyzet?" pillant hátra Paris. "Semmi, semmi... Csak gondoltam segíthetek abban... Nos, bármit csináljon is." "Jól gondolja meg... Chakotay és én holnap át kell hogy vegyünk egy szállítmány bio-mimetikus gélt. Most éppen olyan tárolót keresek, ami alkalmas lenne a szállításához. Itt pedig az áll..." dug Paris Neelix orra alá egy jegyzetfüzetet, "Hogy L-647-X7-es Csillagflotta szabvány-tároló." "Akkor nem jöhet rosszul egy plusz szempár." néz körül Neelix, majd ő is nekilát keresgélni. "Hmm... M34... Nem ez már rosszul kezdődik. ... L-647! Nem, Y7 a vége. ... Tom... Ha nem tartja sértőnek... Kérdeznék valamit." "Csak nyugodtan." "Halottam hogy az utóbbi időben gondjai voltak. Börtönben is volt..." "Így van." "Elmondaná... Hogyan került abba a helyzetbe?" "Ezen már én is sokat gondolkodtam." sóhajt Paris, "De mindig ugyanarra a végkövetkeztetésre jutottam: azért, mert nem mondtam igazat. ... Elkövettem egy hibát. Ez mindenkivel megesik. És ha el is ismertem volna ezt a hibát, jobban alakultak volna a dolgok. De inkább hazudtam. És ez majdnem romba döntötte az életemet. ... De miért kérde?" "Ahh... Csak úgy eszembe jutott. Kíváncsi voltam..." mondja zavartan Neelix, "Megvan a doboza!" Paris megnézi a Neelix által talált tárolót, és elégedetten állapítja meg hogy tényleg arra van szüksége. "Ha végeztem itt, összejövök pár emberrel a szabadidőközpontban. Nincs kedve velünk tartani?" "Köszönöm, de... Ma szeretnék korán lefeküdni. Talán majd

legközelebb." indul Neelix a kijárat felé. "Rendben." bólint Paris, majd elgondolkodva néz a távozó Neelix után.

A gépteremben a jelek szerint csak minimális ügyeletet tartanak, egyedül Borak zászlós ténykedik idelent. "Jó estét, zászlós..." köszön rá az érkező Neelix. "Mr. Neelix..." "Gondoltam, körülnéznék egy kicsit a Jeffries-folyosókban, ha megengedni." "Nem tájékoztattak hogy hivatalosan munkát végezhet a gépházban." "Nem is hivatalosan... De Torres hadnagy volt olyan kedves és engedélyezte hogy körülnézzek. Persze csak ha nem akadályozok ezzel semmi fontosat." "Említette az ön az iránti vágyát hogy jobban megismerje a Csillagflotta technikai eszközeit." bólint Borak, "És nem látok olyan okot amiért vissza kellene utasítanom a kérését." "Köszönöm." hálálkodik Neelix. Borak letelepszik az egyik konzol mellé, és a munkájába merül, de Neelix megáll mellette: "Borak zászlós..." "Igen, Mr. Neelix?" "Ön még igen fiatal. Nehéz önnek mindattól amit ismer, ilyen távol élni?" "Amennyiben rajtam állt volna a döntés, nem kezdtem volna bele a Delta Kvadráns ilyen módon történő felderítésébe. De ha már úgyis itt vagyunk, érdekesítenek találok ezt a feladatot." "Az élet nagyszerű itt a Voyager-en. Mindenki boldognak érezheti magát a hajón." "Ezzel egyet kell értenem." bólint Borak. Neelix álldogál még egy darabig, majd elindul a Jeffries-folyosókba vezető ajtó felé.

Valamivel később már a szintközi átjárókat összekötő létrák egyikén kapaszkodik felfelé, majd megáll az egyik szinten. Két létrafok között egy szerviznyílás található, amelynek fedelét Neelix félrehúzza. A takarólemez mögött egy plazmavezeték rejtőzik. Neelix a magával hozott táskából egy csillogó fémhengert keres elő, majd sokáig bámulja a plazmavezetékét.

"Elhoztad?" kérdezi Wix másnap reggel, az állomás egyik folyosóján, a hozzá csatlakozó Neelixet, "Hol van?!" "Beszélünk kell!" "Add már ide!" "Nem hoztam plazmát." "Mi?!" "Nem tudtam megtenni... El kell mondanunk az igazságot! Ez az egyetlen lehetőségünk arra hogy kikeveredjünk az ügyből." "Halottak vagyunk, Neelix." csóválja meg a fejét Wix. "Nem. Van egy tervem." "Maguk ketten! Megállni ott ahol vannak!" csattan fel Barath hangja a hátuk mögött, mire a két talaxiai összerenzen. egy pillanattal később azonban kiderül hogy a felszólítás nem nekik szólt, hanem a valamivel odébb lévő Parisnak és Chakotaynak. Barath és emberei körülvesszik a két tisztet, és megbilincselik őket. "Mi folyik itt?!" kérdezi Paris méltatlankodva. "Maguk ketten le vannak tartóztatva." "Mi a vád?" érdeklődik Chakotay. "Gyilkosság és kábítószer-kereskedelem. Vigyék őket!"

"Ez az a bűnöző akit megölték." mutat egy biztonsági kamera által készített felvételre Barath az állomás vezérlojében. A felvétel akkor készült, mikor Sutok megkönyékezte Chakotayt és Parist. "Ez pedig az a két embere, akit letartóztattunk." fordul Barath Janeway felé. "Remélem nem gondolja komolyan hogy ezt egyértelmű bizonyítéknak tekinti." jegyzi meg Janeway ridegen. "Ezek természetesen csak közvetett bizonyítékok." bólint Barath, "De korántsem elhanyagolhatók." "Ez nem bizonyít az égvilágon semmit." "Azt bizonyítja hogy az embereik beszéltek egy kábítószer-kereskedővel, kevéssel azelőtt hogy azt megölték." "Mint azt a kapitány az imént mondta..." szólal meg a kicsit odébb várakozó Tuvok, "Ez a tény nem bizonyít semmit." "Itt fogom őket tartani kihallgatásra. Ok az első számú gyanúsítottjaink." "A biztonsági fonóköm jelen lesz minden kihallgatásnál." lép Janeway Barath elé. "Ezt még megfontolás tárgyává teszem. ... De hogy még véletlenül se értük félre egymást: ezért a gyilkosságért valaki ötven évet a fagyasztóban fog tölteni! Ha futni hagynám a tettest, napokon belül anarchia lenne úrrá az állomáson." "Hogy félre ne értsük egymást: nem fogom hagyni hogy valakit elítéljen a legénységemből egy bűnért amit nem ő követett el!" néz Janeway fenyegetően Barath szemébe, majd Tuvokkal a nyomában elviharzik.

"Ez már tényleg sok!" mondja Neelix Wixnek, miután Janeway és Tuvok épp azon a zsúfolt folyosón siettek végig, ahol ok is vannak, "El kell mondanunk a dolgot Barathnak." "Akkor évtizedekre jégbörtönbe dug mindkettenket." "Akkor nem ha beleegyezik a tervembe." "A te terved

orűltég. rosszabb mint a börtön, kész halálos ítélet!" "Még mindig jobb mint együtt élni egy hazugsággal. Én megyek hozzá, akár jössz, akár nem." Ezzel Neelix el is indul. "Neelix... Olyan sok mindenben mentünk már keresztül együtt. Nem hagyhatlak magadra éppen most." állítja meg Wix, majd együtt indulnak útnak.

"Egy kettes típusú fézert használtunk, ami az egyik siklóból származott. Ellenorizheti az energiamintázatot." mondja Neelix a körülöttük sétáló Barathnak. "Ki sütötte el a fegyvert?" "Mindketten egyenlo mértékben vettünk részt a buntettben." mondja Neelix. "Nálam volt a fegyver. De szükséghelyzetben voltunk..." mondja Wix. "A lényeg: Chakotay parancsnok és Paris hadnagy ártatlanok." teszi hozzá Neelix. "Az illegális anyagokkal való kereskedelem minimális büntetése ötven év, kriogenikus börtönben." mondja Barath, majd visszatér a vezérlopult mögé. "Aminek azonban nincs túl nagy elrettento hatása, nem igaz?" kérdezi Neelix csíposen. "Dehogynincs. Nem sokan kereskednek itt kábítószerrel." "Hiszi maga." mondja Wix, "A kollatik már több generációra való vagyont szedtek össze." "Én mindenrol tudok ami az állomáson történik." jelenti ki Barath. "Nekem nem úgy tunik." jegyzi meg Neelix, "Hiszen sikerült kábítószer hoznunk egy maga által is ismert bunözonek. A maga orra előtt." "Tudják hogyan kell kikapcsolni a biztonsági rendszereket, lehallgatják a kommunikációs vonalakat, hamis képeket juttatnak a rendszerbe..." sorolja Wix, "És mindezt nap nap után." "Ennek véget fogok vetni." mondja Barath. "Mivel nem tudja, hogyan csinálják, ez elég nehéz lesz." mutat rá Neelix, "De... Van egy tervünk. A kollatik mintát akarnak a Voyager hajtómuplazmájából." "Megbeszélek velük egy találkozt, ahol át kell adnunk nekik a plazmát." veszi át a szót Wix, "Odajönnek, és szépen letartóztatjuk oket." "És hogyan akarják ezt megoldani? Nem hordhatnak fegyvert az állomáson. És ha azok észreveszik az embereimet a környéken, eltunnek egy pillanat alatt." "Van egy pár ötletünk." nyugtatja meg Neelix, "Szóval, ha a kezére játsszuk a bunözoket, eltekint az ellenünk történó vádemeléstol?" Barath megnézi magának a két talaxiait: "Nekem ez semmilyen kockázattal nem jár. Maguk viszont meghalnak a tervük végrehajtása közben." "Csak egy kis plazmát kell adnia nekünk. A Voyager-rol nem hozhatok." mondja Neelix. "Amit én tudok adni, az sokkal rosszabb minoségú." Az nem baj. Az is nagyon megfelelo lesz." nyugtatja meg Neelix. "Hát jó, próbáljuk meg. De nem hiszem hogy élve keverednek ki ebbol."

"Már húsz perce várunk itt. Hol vannak?!" kérdezi Neelix az állomás egy kihalt részén, kezében egy plazmatárolóval. "Pontosan megállapodtunk a helyben és az idoben. Már rég itt kellene lenniük." mondja erre Wix, "Talán megsejtették a csapdát, és egyáltalán nem jönnek." "Reméljük hogy jönnek, különben Barath börtönében kötünk ki."

Barath eközben egy biztonsági kamera segítségével figyeli a két talaxiait, biztonsági emberei gyurujében. Neelix és Wix hirtelen eltunnek a képrol, csak a háttér marad. "Úgy látom, valaki munkához látott." állapítja meg Barath, "A kollatik valószínűleg hamarosan megérkeznek a fedélzetre. ... Öt percet adunk nekik, aztán támadunk."

A helyiség másik vége felol három alak közeledik, mire Wix odasúgja Neelixnek: "Az ott Thozin." "Kicsoda?!" "Az egyik legnagyobb hatalmú kollati." Neelix erre megforgatja a kezében a plazmatárolót, majd a két zárórészen megnyom egy-egy gombot. Ezután megindulnak a kollatik felé. "Jó estét, uraim. A nevem Neelix, és..." "A hajtómuplazmát! Hol van?!" vág Neelix szavába a kollatik vezetője. "Itt, Thozin." mutat a tartályra Wix, "De elobb garanciát kell adnia arra hogy..." "Ma élni fogtok. Hogy holnap mi lesz, azt senki sem garantálhatja. Ide a plazmát. Lassan." Neelix elorelépdel, és odanyújtja a tartályt Thozinnak, aki megvizsgálja egy muszerrel. "Izonuklein-maradványok... Ez a plazma szennyezett! Tiszta mintát ígértek!" "Ez legyen a legkisebb gondjuk. Ugyanis le vannak tartóztatva." mondja erre Neelix. "Mi?!" "Mondtam: le vannak tartóztatva. tiltott anyagok csempészéséért. Ez súlyos buncselekmény ezen az állomáson, Mr. Thozin. Itt az ideje hogy ez a maga számára is nyilvánvalóvá váljon." "A csempészvezér és emberei nevetésben törnek ki,

majd fegyvert szegeznek Neelixékre. "Kis ember... Úgy látom, napjai végére ért." "A maga helyében elgondolkodnék ezen. A kezében tartott plazmatartályon nyitva vannak a biztonsági szelepek, a megérkezésük óta. Miközben csevegtünk, folyamatosan szökött belöle a plazma. Az állomásnak ez a része már feltöltödtött vele, és ha elsüti a fegyvert, akkor olyan robbanást idéz elo ami mindannyiunkat megöl." mondja Neelix. "Igazat mond." teszi hozzá Wix, "Úgyhogy Thozin, jobb ha nem teszi." "És a maga helyében a transzporterrel sem próbálkoznék. A plazma attól is instabillá válna. A hatás ugyanaz. ... Bumm." folytatja Neelix. Thozin elgondolkodik, majd így szól: "Akkor velem hal, kis ember." "Nekem aztán mindegy. ... Gyerünk! Szívességet tenne vele, nekem már nincs mit vesztenem. ... Na mi lesz, lo már végre?!" "Neelix..." fordul Wix a társa felé. "Gyerünk, lojön! ... Nem hallja?!" Thozin nézegeti egy darabig a tartályt, majd Neelix felé nyújtja, leeresztve fegyverét: "Zárja le a szelepeket." "Azzal már nem sokra menne." szólal meg Barath a talaxiaiak mögül. Az állomásvezeto és emberei fegyvert szegeznek a csempészekre: "Dobják el a fegyvereiket! Letartóztatom magukat az állomás több szabályának megszegése miatt." A Thozin melletti csempész Barathra emeli a fegyverét. "Ne loj te idiót..." A fegyver sugara elvillan az állomásvezeto irányába, miközben a lövést leadón kívül mindenki a helyiségben levo ládák közt keres menedéket. A csempész aki Barathra lott, eltunik egy méregzöld lánggömbben, ami egy pillanat alatt kiterjed minden irányban.

Neelix a Voyager gyengélkedójében tér magához. "Ez a..." "Gyengélkedo. Igen, Mr. Neelix. Harmadfokú plazmaégései, és agyrázkódása volt." áll meg az ágy mellett a Doktor, "De a szaktudásomnak köszönhetően nem szenvedett maradandó sérüléseket." "Köszönöm, Doktor." "Az egyik bunözo a robbanás során életét vesztette. A másik kettöt Mr. Barath orizetbe vette." mondja a szintén az ágy mellett álló Tuvok. "Chakotayt és Tomot elengedték." teszi hozzá az érkezo Kes. "Ahh... Nagyszeru. ... És Wix?" "Mr. Aban Visszakapta a hajóját. Mielott kihajózott, arra kért, tolmácsoljam köszönetét." mondja Tuvok. Ekkor Janeway érkezik a gyengélkedobe, arckifejezése alapján nem éppen a legboldogabb. "Távozzanak kérem. Négyszemközt szeretnék beszélni Mr. Neelixel." Tuvok és Kes elsietnek, a Doktor álldogál még egy darabig az ágy mellett, de a kapitány jeges pillantását látva gyorsan odébbáll. "Fel tud valamit hozni a mentségére?" kérdezi Janeway olyan hangnemben, hogy attól az emberben megfagy a vér. "Legfeljebb hogy nagyon sajnálom." "Ó... Sajnálja. Gondolja hogy ezzel el is van intézve? ... Hát nekem aztán édes mindegy hogy sajnálja-e vagy sem, Neelix. Nem érdekel! ... De azt nem tudom felfogni, mi készítette erre a viselkedésre. Hazudott nekünk. A hátunk mögött cselekedett, bunügybe keveredett. ... Talán még arról is meg volt gyozodve hogy a viselkedése elfogadható?!" "Nem, asszonyom." "Maga az utazás kezdete óta az egyik legnagyobb tanácsadóm, Mr. Neelix. De most hogyan bízhatnék meg önben? hogyan hallgassak magára még egyszer anélkül hogy megfordulna a fejemben: igazat mond?" "Ezelott soha nem állítottam valótlant, esküszöm! Én... Csak... Tettem egy lépést... Ami teljesen ésszerűnek tunt. Ez vezetett a következő lépéshez, az az azutánihoz, és így tovább. És egyszer csak nyakig benne voltam a dologban." "És mi volt az? Mi volt olyan borzasztóan fontos, ami miatt feladta az elveit?!" "Egy térkép." "Egy... Micsoda?!" "Kapitány... Nem leszek örökké hasznos az önök számára. Hogy mi van az urnek ezen pontján túl, fogalmam sincs! ... Nem akartam hogy úgy kelljen elindulniuk a Nekrit-kiterjedésbe, hogy nem tudják mi vár ott önökre." "Két éve él már a Voyager-en. Ennyi ido alatt megtanulhatta volna hogy egy Csillagflotta-tiszt legfontosabb kötelesség az oszinteség. Maga nem tett ennek eleget, Neelix! És ennek meglesznek a következményei." Neelix felkel az ágyról, és megáll Janeway előtt. "Kész vagyok elhagyni a hajót, kapitány." "Na annyira egyszerűen nem ússza meg." rázza meg a fejét Janeway kissé megenyhülve, "Egy ostoba hiba elkövetése nem szabadítja meg minden felelősségtol. Maga is családtag, kötelezettségei vannak." "De... Nem tudom kalauzolni önöket... Nem adhatok több tanácsot, nem tudom mi vár ránk." "Ez nem számít. ... Neelix... Egyikünk sem tudja, mi vár ránk. Errol szól a Csillagflotta. Mindannyian ugyanabban a helyzetben vagyunk, és kell hogy számíthassunk egymásra, bármi lesz is! Megérti ezt?" "Igen. Megérttem." "Ezt örömmel hallom. Holnap reggel

jelentkezik a deuteriumfigyelőnél. Pontban négy órákor. A következő két hétben a maga feladata lesz a gázvezeték rendben tartása. Közben lesz ideje átgondolni a szavaimat. Lelépni!" Neelix kihúzza magát, majd sietve távozik, Janeway szája pedig lassan mosolyra húzódik.

55. Alter Ego – Egyedül

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50460.3. Néhány napja egy inverziós ködöt vizsgálunk. Ilyen jelenséget az Alfa Kvadránsban még nem figyeltek meg, és számunkra is fölöttébb titokzatosnak tunik."

"A Szövetségi elméleti asztrofizikusok szerint az inverziós ködök annyira instabilak, hogy néhány év alatt elégetik a saját anyagukat." tunodik Janeway, majd felállva a kapitányi székből, előre megy Paris mögé, "De ez a jelek szerint több száz éves." "Talán tévednek. Elvégre még senki sem látott ilyet éloben." jegyzi meg Paris. "Nekünk viszont itt van az orrunk előtt. ... Az egyik plazmaszál hamarosan belobban." mondja Chakotay, aki a kutatótishti pultnál dolgozik. "Szeretnék egy kis biztonsági távolságot. Távolodjunk el kétezer kilométerrel." pillant Janeway Parisra. "Igenis, kapitány." "Harry, a szenzorokat teljes sávú letapogatásra, folyamatos leképezést. ... Ha a köd valóban belobban, semmirol sem akarok lemaradni." A muveleti tiszt konzol felol azonban nem érkezik megerosítés, mire Janeway hátrafordul. Kim a semmibe bámul, mire a kapitány így szól: "Mr. Kim, koncentráljon kicsit a muszereire..." "Ööö... Igenis, kapitány. Teljes sávú letapogatás." "Az elméletek errol a nagyszeru látványról nem szóltak egy szót sem." jegyzi meg Janeway, a foernyon látható képbén gyönyörködve, "S szép, és titokzatos. Ellenállhatatlan párosítás." "Úgy hallom, senki sem ellenkezik..." fülel Paris, "Még Tuvok se?" "Teljes mértékben képes vagyok értékelni a jelenséget, az emberek valóságidegen szentimentalizmusa nélkül is." mondja erre a vulcani. "Az érzelmek kimutatása nem mindig valóságidegen. Néha az a gyújtópont." jegyzi meg erre Chakotay. Janeway felnevet, Tuvok megemelinti szemöldökét, Kim pedig erosen elgondolkodik.

Tuvok a kabinjában ül egy asztal mellett, amin egy különös holmi áll: számos, szögletes fémpálcika egy megközelítőleg gömb alakú struktúrában, egy kis kerek talapzaton. Tuvok szemléli egy darabig az építményt, majd kiemel egy pálcikát az egyik helyrol, és rövid töprengés után áthelyezi a gömbforma egy másik pontjára, majd újra meditációs pózba merevedik. Azonban mielőtt kigondolhatná a következő lépést, megszólal a csengo. "Jöjjön be. ... Mr. Kim...?" A zászlós az ajtótol néhány lépésnyire megállva, zavartan néz körül a majdnem-sötét helyiségben. "Mit tehettek önért?" kérdezi Tuvok, miközben áthelyez egy újabb pálcikát. "Ez ugye kalto, vulcani sakk...?" kérdezi Kim. "A kaltonak annyi köze van a sakkhöz, mint a sakknak hajók elsüllyesztéséhez." "Gondolhattam volna... Ööö..." "Mi nyomja a szívét?" kérdezi Tuvok, a pálcikákra koncentrálva. "Tuvok... A segítségére van szükségem." lép közelebb Kim, "Szeretnék megszabadulni az érzelmeimtol. Mint egy vulcani." "Mr. Kim, ez egy teljes életet követelo folyamat." pillant fel Tuvok. "Tudom. De azt is tudom, hogy ezt a vulcaniak bizonyos módszerekkel érik el." "A ta'an zahan." bólint Tuvok, "Az érzelmi mintázatok tudatos leépítése." "Kész vagyok tanulni." mondja Kim, leülve Tuvok mellé. "Megkérdezhetem, miért?" Kim hosszasan habozik a válasz előtt. "Olyasmit érzek... Amit nem szabadna..." "Ez eléggé magától értetodonek tunik számomra. És miféle érzésekröl van szó?" "Szerelmes vagyok, és ez... Zavar." "Értem. És ki a vonzalma célpontja?" "A neve... Marayna..." "Nem ismerek ilyen nevu személyt." jelenti ki Tuvok rövid töprengés után. "Nem a legénység tagja. O... Egy holodeck-szimuláció." "Beleszeretette egy számítógép-alprogramba?" kérdezi Tuvok meglepetten. "Pontosan ez a probléma." bólint Kim. Tuvok elgondolkodik, majd újabb pálcikát helyez át az építményben. Annak kontúrjai ekkor elmosódnak, és mi az elobb még egy kusza szövevény volt, az most egy eros, sokszögletu szerkezetté változik. "Érdekes." mondja Tuvok, ám nem lehet igazán tudni hogy a kalto átváltozására, vagy Kim problémájára gondol-e.

"Egy érzelmi komplexus legyőzéséhez először is be kell határolni magát a komplexust, hogy az ember tudja, minek vált a foglyává." mondja Tuvok, mikor Kimmel az oldalán kilépnek egy liftből. "Már mondtam hogy szerelmes vagyok." "Sokfajta szerelem van. Meg kell tanulnia különbséget tenni. Említette, hogy csak néhány napja ismeri az illetőt, de ennek ellenére nagyon erős az érzelme." "Ki sem tudom ott verni a fejembe. Egy pillanatra sem." "Aludni tud?" "Nem." "Enni?" "Egy falatot se." rázza a fejét Kim. "A napjai talán üresnek hatnak az ön számára? Talán unalmasnak is?" "Igen." "Akkor épp a shon halok-ot éli át. Az érzelmek túláradását. A szerelem legintenzívebb, és pszichológiailag legveszélyesebb változatát. Az emberek úgy hívják, szerelem első látásra." "De... Csak egy szimulált személyről van szó!" "Lényegtelen. Az érzelmi komplexus ugyanaz, és ez a terápiára is igaz. A leépítés egy meditatív elnyomási folyamattal végezhető el." mondja Tuvok, miközben megérkezik az egyik holodeck ajtaja elé, "Bemutatom." Ezzel mindketten belépnek a szimulációs térbe.

"Hm... Egy kicsit balra... Nem, az túl sok." irányít Neelix két szemrevaló női szimulációt, a holodeckben, akik a napsütötte terasz feldíszítésén fáradoznak, éppen lámpásokat helyeznek el. "Neelix..." hallatszik Kim hangja valamivel távolabbról. "Ne menjetek sehová." pillant a talaxiai a lányokra, majd a hang felé indul. "Mr. Kim...?" "Nem látta Maraynát?" Neelix visszapillant, hogy távolabbról is szemügyre vegye a díszítéseket, majd elégedetten így szól: "Tökéletes! ... Mit szólnak, épp most végezzük az utolsó simításokat az esti kis összejövételhez." "Errol meg is feledkeztem. A luau..." mondja Kim. "Tanulmányoztam a polinéz hagyományokat." bólint Neelix, "Tuvok hadnagy, ön nem is válaszolt a meghívásra." "Nem volt véletlen, ebben biztos lehet." válaszolja a vulcani fagyosan. "Hol van Marayna...?" nézelődik Kim. "Kicsoda?" kérdezi Neelix. "O is benne van a programban." "Nem ismerem..." rázza meg a fejét Neelix. "Pedig nem lehet nem észrevenni. Magas, sportos alkat, szöke..." "Ahh... A beszélgetése berakott lányok egyike. ... Azt hiszem éppen Kest tanítja vitorlázni. ... Nem, nem, ne oda..." mondja Neelix elégedetlen hangon, majd elsiet hogy tovább vezényelje a díszítést. Alig valamivel később nem egy, de rögtön két szöke is csatlakozik Tuvokhoz és Kimhez. Az egyikük Kes, a másik pedig egy valóban amazontermetű, szokásbarna hajú nő. Mindketten egyrészes fürdőruhát, és a derekukon szoknyaként megkötött kendőt viselnek. "Harry... Tuvok." szólítja meg Kes a párost, "Nagyszerű ma a tenger." "Üdv Harry." áll meg a szimulált nő Kim mellett. "Üdv... Marayna..." "Épp önökről beszélgettünk." újságolja Kes, Kim felé fordulva. "Tényleg?" "Marayna elmesélte, milyen jó tanuló." "O pedig jó tanár." "Kész felszedni a horgonyt?" kérdezi Marayna Tuvoktól. "A vulcaniak nem kedvelik különösebben a vitorlázást." mondja erre Tuvok. "Ahh... Miért nem?" "Tuvok hadnagy inkább a kabinja csendjét, és egy kaltojátszmát részesít előnyben." válaszolja a vulcani helyett Kes. "Szerintem rá lehetne beszélni valami érdekesebb dologra is." véli Marayna. "Mennem kell, kezdődik a szolgálatom. ... Köszönöm." mondja Kes a szimulált nőre pillantva, majd elsiet. "Épp egy röplabdameccs zajlik... Nincs kedve megnézni?" fordul Marayna Kim felé. "Mr. Kim és én szeretnénk inkább beszélgetni. ... Csatlakozna hozzánk?" kérdezi Tuvok. "Miért ne?" von vállat Marayna, majd belekarol Kimbe, és magával húzza valamerre. Tuvok a nyomukba szegődik. Marayna egyszer csak megáll, és így szól: "Gondunk támadt egy fordulónál... Azt hiszem, megerolttettem magam..." Ezzel egyik lábát felteszi egy asztalkára, majd megfogja Kim kezét, és a vádlójára igazítja, "Itt ni." "Tényleg van itt egy kis feszültség..." bólint Kim. "Biztos vagyok benne." bólint Tuvok. "Barátok?" kérdezi a nő, leülve egy székre. "Igen." mondja Kim. "Nem." szól ezzel egy időben Tuvok, majd egymásra merednek. "Munkatársak vagyunk. Tisztelem az intelligenciáját és az önállóságát." mondja Tuvok, miközben ok is leülnek, "És felteszem, o is hasonlóképpen tekint rám." Kim erre bólint, mire Marayna összefoglalja az eddigieket: "A vulcaniak tehát nem vitorlázni, és nincsenek barátaik." "Ismerjük a bajtársiasságot, és a vonzalmat. De nem érünk el olyan érzelmi mélységeket, mint az emberek." "Ühm... De mi barátok vagyunk, igaz?" pillant a nő Kimre. "Khmm... Igen." "Helyes." bólint a nő vidáman. "Chakotay hívja Tuvokot és Kimet: jelentkezzenek a hídon." "Értettük. Úton vagyunk." nyugtázza a hívást a vulcani, majd mindketten felállnak. "Ma este luau. Gondolom eljönnek." áll fel Marayna is, "Remélem mindketten." "Igen." bólint Kim. "Nem." mondja ugyanebben a pillanatban

Tuvok. Az egymásra meredés már menetrendszerű. "Le kellene szokniuk erről." mondja erre a nő vidáman a fejét rázva, mire Tuvok gyorsan sarkon fordul, "Zászlós...!" Kim vonakodva indul utána, menet közben még többször hátrapillant Marayna felé.

"A viselkedése annyira kiszámítható volt mint egy egyenlet." mondja Tuvok Kimnek, miközben a híd felé tartanak. "Ezt meg hogy érti?" "Gondoljon csak az arckifejezésére, mikor Neelix nem emlékezett Maraynára. Bosszús volt." "Ez egyáltalán nem igaz!" tiltakozik Kim vehemensen. "De igen. Vulcani terminológiával élve Neelix abban a helyzetben a tsulak volt. A harmadik fél. Aki közömbösségével sérti az ön rajongását." "Ami azt illeti, tényleg dühös lettem." ismeri el Kim. "Kes és Marayna megérkezése pedig a koh'narba lökte. Teljesen védtelennek érezte magát." "Borzasztó volt. Az arcomra volt írva hogy mit érzek." "Azután mikor Marayna az alsó lábszárára igazította a kezét..." folytatja Tuvok, miközben belépnek egy liftbe. "Na arról aztán egy szót se akarok hallani." vág közbe gyorsan Kim. "Híd." adja meg az irányt Tuvok. "Ez az egész annyira... Nyilvánvaló!" csóválja meg a fejét Kim. "Éppen ezt próbáltam megértetni önnel az imént. ... A vulcani értelem számára a romantikus szerelem nem több egy szokványos viselkedési formánál. Mivel az emberek nem eléggé fegyelmezettek, általában végigjárják az utat a kezdettől a végkifejletig." "És, hogyan végződik?" "Vagy egy stabil, eros kapcsolattá fejlődik, vagy tragikus körülmények közepedte ér véget." "De hát egy szimulációval nem lehet stabil, eros kapcsolatot létesíteni. Az csak egy program. Nem tudja viszonzni az érzelmeimet." "Pontosan. Most logikával közelíti meg a helyzetet. És a helyes megoldás: visszavonulás." Kim töpreng egy darabig, majd így szól: "Ha jobban belegondolok... Én sem szeretek különösebben vitorlázni."

Kim és Tuvok a posztjaikhoz sietnek, miután a lift kitette őket a hídon. "A hőmérséklet meghaladja az ötezer kelvin-fokot, és tovább növekszik." mondja éppen Chakotay, ezúttal már az első tiszt székéből. "Kapitány...?" pillant Tuvok Janewayre. "Bemértünk egy plazmaszalagot, ami valószínűleg hamarosan be fog lobbanni." válaszolja a kapitány. "Valami ismeretlen folyamat megakadályozza hogy ez a köd úgy lángoljon mint egy fáklya. És innen szépen végignézzük." mondja Chakotay. "És ha mégsem ez a helyzet?" kérdezi Tuvok. "Én készen állok. Még azelőtt eltűnünk hogy bármi hozzáérhetne a pajzsunkhoz." nyugtatja meg Paris. "A hőmérséklet kilencezer kelvin-fok fölött." jelenti Kim, "Egy szubatomi lavinajelenség van kialakulóban." "Kezdődik a musor..." mondja Paris, a fomonitort figyelve. A köd eloterében kanyargó szalag mindeddig csak sárgásan parázslott, de most néhány másodperc alatt vakító fényességűvé erősödik, majd ugyanilyen gyorsasággal kihuny. Janeway meglepetten áll fel a székéből. "A plazmaszalag teljesen kiégett." jelenti Kim. "De a ködben nem következett be a várt láncreakció." teszi hozzá Chakotay. "Harry, mi oltotta ki a tüzet?" fordul Janeway a zászlós felé. "A szenzorok egy szigetelohatást jeleznek a szalagok között, de nem tudom megfigyelni magát a jelenséget." "Mintha tuzgátló irtások lennének egy erdoben..." mondja Janeway. "Ha sikerülne rájönnünk, hogyan történik, lehet hogy kidolgozhatnánk egy módszert a reaktorburrok-átszakadás megállítására..." tunodik Chakotay. "Bármilyen plazmareakció elszigetelésére." bólint Janeway, "Ez megéri a további vizsgálódást. ... Tom, menjünk közelebb, annyira hogy a rövidtávú szenzorok is használhatók legyenek. minél többet meg kell tudnunk a ködben lezajló folyamatokról." "Igenis, kapitány." Janeway álldogál egy darabig, majd körülnézve így szól: "Gondolom mindannyiukkal találkozom majd Mr. Neelix luauján. Biztos vagyok abban hogy... Mindenki... El fog jönni." Janeway a készenléti helyiség felé haladtában úgy időzíti szavait, hogy akkor érjen a 'mindenki'-hez, mikor elhalad a taktikai pult előtt. Tuvok a szemöldökét megemelve néz körül, de csak különböző stádiumban lévő vigyorokat lát maga körül.

A rövid ujjú, hawaii mintás inget viselő Paris akkorát sóhajt, hogy majdnem vákuumot idéz elő az orra előtt kinyíló liftkabinban. A lifttel ugyanis Torres érkezett, aki egy szolid szabású nyári ruhát visel. "Hadnagy..." nyögi Paris, mikor úgy-ahogy megtalálja a hangját, "A kinézete fölöttébb..." "Trópusi?" kérdezi B'Elanna, miközben kilép a liftből. "Igazság szerint ellenállhatatlant akartam mondani..." ingatja a fejét Tom, miközben 'előzékenyen' maga elé engedi Torrest, hogy teljes képet kaphasson a ruháról, és főleg viselőjéről. "Köszönöm..." mondja B'Elanna, elnyomva egy bosszús

sóhajt. "Persze az én ingemnek a nyomába sem ér..." állítja meg ekkor Paris, futólag megérintve Torres vállát, aki robbanásközeli állapotba kerülve fordul vissza, "Ez ugyanis a pontos másolata egy ezerkilencszázhatvankettes 'Big Daddy O' Surf Special'-nak. Egy amerikai klasszikus." "Szerintem jóval több időt vesztegetett erre mint érdemes lenne..." jegyzi meg Torres. "Korántsem. Egyáltalán nincs igaza." tiltakozik Paris. "Na jöjjön. Megígértem Boraknak hogy tizenhét órákor ott leszünk érte. ... Tudja mennyire nem szeretik a vulcaniak a pontatlanságot." "Borak?! ... Azt hittem, Harry jön velünk..." "Nem, ő nem jön." rázza meg a fejét Torres. "Miért nem?" "Azt mondta, más tervei vannak." Paris meglepetten torpan meg: "És mégis mifélek?!" "Hát tudom én..." tárja szét a karját Torres. Paris elhúzza a száját, majd elszántan elindul vissza a lift felé: "Harry és én hamarosan csatlakozunk önhöz." "Úgy látom, nagyon bízik a rábeszélő képességében." jegyzi meg Torres vidáman. "De még mennyire." pillant vissza Paris.

Kim kabinját csak néhány hosszú gyertya imbolygó fénye világítja be, a zászlós vulcani meditációs pózban üldögél. Nem tunik túl boldognak, mikor megszólal a csengo. "Jöjjön be." "Kezdődik a buli, Mr. Kim!" lép be Paris, majd meglepetten néz körül. "Üdv, Tom." "Harry... A luaura akarunk menni... Maga meg visszahúzódtott ebbe a kriptába. Mit csinál egyáltalán?!" "Vulcani meditáció." "Az meg minek?" "Hogy elnyomjam az érzelmeimet." Parisból majdnem kitör a röhögés, de sikerül megfékeznie magát. Kim bosszúsán elfordul. "Valami baj van?" kérdezi Paris. "Közvetlenül nincs." "Ahh... Az a no a szimulációból... Mi is a neve?" "Marayna." fordul vissza Kim, azonnal felélénkülve, "Honnan tudja?" "Mert vagy két napja mikor arról érdeklődök, hol van, azt a választ kapom: az egyes holodeckben. Mivel nincs oda a vitorlázásért, gondoltam, valami más lehet a dolog mögött." "Tényleg ennyire látszik rajtam? ... Kezd úgy beszélni mint Tuvok." "Tuvok?!" méltatlankodik Paris a gyanúsítgatás miatt, "Ő mondta hogy ezt kellene csinálnia?!" "Logikusan végiggondolva a legjobb a visszavonulás. És a meditáció segít ebben." "Visszavonulás... A vulcani öncsalás tipikus példája, tudja? ... Ugyan már Harry... Mind belebolondultunk már párszor egy-egy szimulációba. Megesik az ilyesmi. De az ember ezért még nem sáncolja el magát a kabinjába, hanem éli tovább az életét." "Nem sáncolom el magam sehová. Csak leépítem ezt az érzelmi komplexust." "Ahh... Rendben... Jó szórakozást." von vállat Paris, majd a kijárat felé veszi az irányt. "Várjon..." szól utána Kim szenvedo arccal, "Számítógép, névleges megvilágítás. ... Ez elobb-utóbb úgyis unalmassá válna..." "Számítógép, egy hawaii inget!" rendelkezik Paris. "Kérem adja meg a pontos paramétereket." "Ananászmintásat." szól Paris.

Neelix és csapata jó munkát végzett, a holodeckben eredeti a hangulat. Nem hiányozhatnak a virágfüzéreket osztogató lányok sem, de a szimulációba érkezett, savanyú arccal nézelodo, egyenruhás Tuvokot maga Neelix fogadja: "Legyen üdvözölve, Mr. Vulcani!" Ezzel megpróbál egy füzért ügyeskedni Tuvok nyakába, de az elhárítja a 'díszítést'. "Kiterjedt etnográfiai kutatásokat folytattam a polinéz kultúrával kapcsolatban." mondja Neelix, "A virágfüzér, vagyis a leei, a kibontakozó szerelem szimbóluma. Csodás hagyomány, nem igaz." "Valóban." morogja Tuvok. "Huu a mindenit... Tényleg ekkorára programoztam azt a felszolgálót?!" mered Neelix egy hatalmas termetű szimulált férfira, "Számítógép, paraméterkorrektúra-filet megnyitni!" Ezzel a talaxiai az egy pillanatra óvatlanná váló Tuvok nyakába dobja a virágfüzért, majd elrobbog. A vulcani nagy sóhajjal szabadul meg szirmaitól.

"Hologramként az élet..." mondja tunodon a Doktor, kinek nyakában már legalább fél tucat virágfüzér díszel, és egy lány továbbiakkal halmozza el, "Éppen itt... Tánc, ételek, semmi öltözködési előírás... Nem is lenne olyan rossz." Egy másik lány érkezik újabb füzérekkel. "Igen, az is jöhet." bólint a Doktor. A füzérek egy csók kíséretében a helyükre kerülnek, mire a hologram elégedett ábrázattal pillant körül.

Janeway és Chakotay szintén alkalomhoz illo öltözékben lépnek be a szimulációba, bár a parancsnok inge Pariséhoz képest meglehetősen vérszegénynek hatna. Ők is megkapják az elkerülhetetlen füzéreket, majd Janeway észreveszi a nem messze álldogáló vulcanit: "Tuvok... Örülök hogy itt látom." "Nem tagadok meg egyetlen parancsot sem, bármennyire terhes legyen is az rám nézve." lép

közelebb Tuvok. "Van különbség parancs, és javaslat között." jegyzi meg Janeway. "Fiatal még az este, hadnagy. Jöjjön, vegyüljünk el a nép között." mondja Chakotay vidáman. "A vulcaniak nem vegyülnek." mondja Tuvok körülnézve, majd megakad a szeme valamin, "Különös..." "Micsoda?" követi Janeway és Chakotay a vulcani pillantását. Az Maraynát figyeli, aki egy félreeso asztalnál ül egyedül, és mintha egy kalto lenne elotte. "Ha megbocsátanak..." indul meg Tuvok arrafelé. Távozása után Janeway és Chakotay vidáman néznek össze. "Na jöjjön..." karol bele Janeway a parancsnokba.

"Ez egy jellegzetes hibája a kezdőknek." jegyzi meg Tuvok, megállva az asztalnál, mire Marayna kíváncsian pillant fel rá. "Mikor az ember egy tsa'hant csak azért helyez át az egyik oldalról a másikra, hogy megpróbáljon ezzel térbeli szimmetriát elérni. De ez a stratégia majdnem mindig kudarcra ítéltetett." "Miért?" kérdezi Marayna, szemügyre véve az elotte levo alakzatot. "Mert a kalto nem a szimmetriára épül. Egyszeruen a rend keresését jelenti, bármiféle kaotikus helyzetben. Szabad...?" Marayna átnyújtja Tuvoknak az éppen a kezében tartott pálcikát, aki megszemléli a szövödéket, majd elhelyezi benne a nála levo darabot, mire a kalto egy része átalakul egy stabil formává. "Milyen szép..." mondja Marayna. "A kalto nem a szépségről szól." "Értem. De akkor is szép." mondja a no, a kialakult formát nézegetve, "A Vulcanon tanulta a játékot?" "Életem ötödik évétől kezdve egy mester oktatott." jelenti ki Tuvok minden büszkeség nélkül. "Gondoltam... Örülne egy ellenfélnek. Saját maga ellen játszani néha egy kicsit... Túlságosan előre látható, nem?" "Jók a meglátásai." ismeri el Tuvok. "Igen, azok. Nagyon is." Ekkor egy füzéret osztogató lány érkezik, és Marayna nyakába tesz egy füzért. Tuvokkal is próbálkozik, de a vulcani továbbra is hajthatatlan. "Maga itt az egyetlen akinek nincs füze." állapítja meg Marayna. "A környezeti dekoráció mennyiségét figyelembe véve ezt már túlzásnak tartanám." "Nem hiszem önnek." jelenti ki Marayna. "Ezt hogyan értsem?" "Azt hiszem, elszigetelődés a szándéka, ugyanakkor nyílt tiltakozással is próbálkozik." "Milyen okból?" kérdezi Tuvok. "Mert eredetileg nem is akart idejönni. ... Az hogy ön nem visel leeit, megkülönbözteti a többiektől. És ezáltal szimbolikusan kifejezi az egyedüllétét. Mindenki látja hogy egyedül magán nincs leei, azért, mert szívesebben lenne máshol." Tuvok összevont szemöldökkel ereszkedik le egy székre. "A levezetése kikezddhetetlen." Marayna erre lekanyarítja a nyakából a virágfüzért, és egy, Tuvokra vetett kihívó pillantás kíséretében kettejük közé teszi az asztalra.

Paris két, ananászt formázó pohárral a kezében áll meg Torres mellett, majd az egyiket átnyújtja a hadnagynonek. Borak kissé odébb álldogál, a hawaii mintás ing és a töprengo vulcani ábrázat fura keverékeként, de o legalább igyekszik hasonulni a társaság többi tagjához. "Keressünk ülohelyet, amíg van..." néz körül Paris, miközben egy szimulált lány virágfüzéretet aggat a nyakukba.

"Bátorkodtam asztalt foglaltatni a számunkra." mondja ekkor Borak, majd Torresre pillant, "Hadnagy... Kilátással a tengerre. Említette, hogy különösképp kedveli azt a helyet." "Valóban?!" kapja fel a fejét Torres, nagy szemeket meresztve Borakra. Paris csak kapkodja a fejét jobbra-balra kettejük között. "Öt napja, a gépházban, holodeckprogramokról beszélgettünk." bólint Borak. "Lehet... Meglehet." von vállat Torres. "Micsoda memória..." mondja Paris elképedve. "Ez csak természetes." mondja Borak, majd Parist megkerülve megáll Torres mellett. "Nos, zászlós, akkor induljunk." mondja neki Torres. Paris vigyort eroltetve az arcára nézi, ahogy B'Elanna és a vulcani távoznak, majd összevont szemöldökkel veszi tudomásul hogy az estéje nem egészen a tervek szerint fog alakulni.

Kim szúrós tekintettel nézelodik mindenfelé, és épp akkor pillantja meg Maraynát és Tuvokot, mikor a hoppon maradt Paris felbukkan mellette. "Harry... Nincs kedve enni valamit?" "Nem is tudom... Lehet hogy ez mégsem olyan jó ötlet... Inkább visszamegyek a kabinomba." Ezzel Kim a szimuláció kijelölt kijárata felé indul. "Harry..." szól utána Paris rosszallóan. "Tom..." mondja Kim, majd megrázza a fejét. "Rendben... Rendben. Holnap találkozunk." fúj visszavonulót Paris, mire Kim elsiet.

"Szeretem a víz közelségét..." mondja Marayna elmélázva, "A veszélyt, szél és víz között... És érezni a kettő fölötti tökéletes uralmat." "Az uralom illúzióját." pontosít Tuvok, miközben a no letekint a ragyogó telihold által beezüstözött tengerre. "Így van. Valójában senki sem uralkodhat a szél és a hullámok fölött. ... De mikor az ember a vízen van, néhány pillanatig... Mikor simán siklik a vízen... Úgy érzi, talán mégis lehetséges. ... Érzett már valaha ilyesmit?" "Nem." "Soha?" kérdezi Marayna, mire Tuvok megrázza a fejét. "Egyáltalán semmi fantáziája nincs?" kérdezi rosszállóan Marayna. "Ha fantázia alatt azt a képességet érti, amelynek segítségével spontán képeket idézhetünk meg lelki szemeink előtt, akkor igen, van. Méghozzá fölöttébb élénk, mint fajom minden tagjának." "Rendben. Akkor képzelje el a tengert úgy, mintha az érzelmek lennének, amelyeken a logikája segítségével siklik. Úgy gondolja, tökéletesen uralkodik fölötte, de tudja hogy ez csak illúzió. Azt hiszi, a mélybe számuzte, fogságban tartja őket. De ez is csak... Illúzió." "Már értem miért találta önt Kim zászlós ellenállhatatlannak." mondja Tuvok nagyot sóhajtván. "Én pedig értem, miért érez Harry tiszteletet és csodálatot ön iránt. Mert nyilvánvaló hogy így van." mondja Marayna, miközben közelebb húzódik Tuvokhoz, "És én is így vagyok ezzel." Eközben Tuvok vállára igazítja a kezét. "Vissza kell térnem a kabinomba." mondja a vulcani, tudomást sem véve a közjátékról. "Kérem, maradjon még... Nem találkoztam még senki magához hasonlóval." "El kell ismernem, én is hasonló megállapításra jutottam. Ön igazán különleges egyén." "Akkor maradjon..." "Késo van. Mennem kell." "Akkor jöjjön vissza holnap. Biztos vagyok benne hogy szép lesz az idő." "Kétségtelenül." ismeri el Tuvok. "Kérem..." "Majd meglátjuk." mondja Tuvok, majd a kijárat felé indul. "Jó éjt... Tuvok." szól utána Marayna. "Jó éjszakát, Marayna." fordul vissza egy pillanatra a vulcani, majd elsiet. Tuvok, miután az becsukódott mögötte, felvont szemöldökkel pillant vissza a holodeck biztonsági ajtájára. Egy pillanatig gondolkodik, majd így szól: "Számítógép, programot leállítani."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Befejeztük a letapogatásokat, és bizonyítást nyert egy különleges szigetelomezo jelenléte, ami megóvjva ezt az instabil ködöt a belobbanástól. Azonban a mezo keletkezésének módja továbbra is rejtély."

"A szigetelomezo a jelek szerint csak akkor alakul ki, mikor egy plazmaszalag belobban..." mondja Chakotay a hídon, miközben Janeway helyeslően bólogat, "Mintha maga ez a folyamat hozná létre a mezot." "Vagyis valamiféle visszacsatolásról van szó." "Ami évszázadok óta egyben tartja a ködöt." mutat rá Chakotay. "Mr. Kim, van már elég adatunk erről a mezoról ahhoz hogy mesterségesen elő tudjuk idézni?" A zászlós elfelmosódott szemmel bámulja a konzolját. "Harry...! Megvannak az adatok?!" emeli fel a hangját Janeway. "Igen, kapitány. ... De el fog tartani egy ideig. Előbb szimulálnunk kell a teljes folyamatot számítógépen, és utána reprodukálni a deflektorunkkal. Talán több hétre is szükség lehet." "Próbáljuk meg, zászlós." határoz Janeway, "Tom, álljunk vissza az Alfa Kvadráns felé vezető irányra, hatos görbület." "Igenis, kapitány. ... Kapitány... A hajtómu egyáltalán nem reagál." fordul hátra Paris. "Híd hívja a gépházat: B'Elanna, mi történik?" "Nem vagyok biztos benne. Keressük az okot." "Értettem. ... Harry, menjen, segítsen B'Elannának." mondja Janeway, majd elfoglalja a kapitányi széket. "A köd lehet hogy hatással van a hajó rendszereire." véli Chakotay. "Nem zárhatjuk ki a lehetőséget." bólint Janeway komoran.

Kim a gépházban a keverokamra vezérlokkonzoljánál dolgozik, Torres kicsit odébb egy jegyzetfüzetet tanulmányoz. Borak lép a hadnagyó mellé: "A görbületi hajtómu az előírt paramétereken belül üzemel. Az anyag-antianyag szigetelomezo erössége eléri a szükséges mértéket. Az impulzushajtómu is..." "Rendben." fejezi be Borak mondókáját Torres, "Akkor pedig nagy valószínűséggel a számítógépes parancspályákkal van valami gond. A hajtómu rendben van..." lép Torres Kim mellé, "De a parancsok nem érnek ide a kormányospulttól." "A görbületi- és impulzushajtómu rendben..." tunodik Kim, "Akkor máshol kell hogy legyen a hiba. Szerintem valami blokkolja a vezérlést." Torres alaposan megnézi magának Kimet, aki úgy adta elő mindezt, mintha a hadnagyó nem épp az imént állapította volna meg ugyanezt. "Szóval úgy gondolja, hogy a parancspályákkal van valami..."? kérdezi Torres. "Talán." bólint Kim. "Egy pillanattal ezelőtt

ugyanerrol beszéltem. Ide sem figyel, Harry." "Visszatérek a helyemre, hadnagy." mondja Borak, majd eltunik a színrol. "Bocsánat... Annyi minden kavarg a fejemben..." szabadkozik Kim. "Felejtse már el azt a not." mondja Torres, mire Kim dühösen fordul felé: "Mit mondott magának Tom?!" "Semmit. De abból ahogy majd felfalta a szemeivel Maraynát, minden jól kitalálható." Kim erre nagyot sóhajt, majd így szól: "Üdv, a nevem Harry 'Nyitott könyv' Kim." "Azért ennyire nem rossz a helyzet." mondja Torres, félmosollyá szelídítve egy kaján vigyort. "Szerintem igen. Nem tudom kiverni a fejembol." Kim ezzel visszafordul a konzolhoz, ami egy pillanat múlva hevesen tiltakozni kezd: "Bemeneti algoritmus visszautasítva: szintaktikai hiba." "Tartson egy kis szünetet." javasolja Torres, "Egyedül is elveszünk egy darabig." "Köszönöm..." indul a kijárat felé Kim, "A kabinomban leszek ha szükség lenne rám." Torres fejcsóválva néz a távozó zászlós után. "Hármas szint." adja meg a célt Kim, belépve egy liftbe, de néhány pillanat múlva meggondolja magát: "Számítógép, parancs törölve. Egyes holodeck."

"Számítógép, Neelix pihenoprogramját elindítani." áll meg Kim a holodeck vezérloterminálja előtt. "A program már fut." közli a számítógép, mire a hadnagy besiet a szimulációs térbe. Hamarosan fel is fedezi Maraynát, aki egy asztal mellett ül egy magas támlájú széken, egy ugyanilyen pedig Kimnek háttal, vele szemben áll. A no az asztalon álló kaltora koncentrált, miközben Kim elindul felé. Csak mikor megáll az asztal mellett, akkor veszi észre a másik szék háttámlájának fedezékében ülo Tuvokot. "Hello Harry..." pillant fel Marayna. "Jól szórakoznak...?! Most már értem, miért kellene távol tartani magam a holodecktol!" mered Kim vádlón Tuvokra. A vulcani rápillant, és kimérten így szól: "Mr. Kim, felismeri a helyzet természetét? A féltékenysége teljességgel alaptalan." "Ne analizálgasson. Tiszteltem magát, bíztam magában. És most ugyanezt teszi a hátam mögött!" Ezzel Kim sarkon fordul hogy távozzon, de Tuvok utána szól: "Korántsem azt teszem amit ön." "Akkor mégis minek nevezné ezt?!" fordul vissza Kim. "Egy kalto-játszmának, egy érzelmekre képtelen számítógép-programmal." "Harry, nem akartam megbántani. És nem tettem semmi rosszat." áll fel Marayna is. "Tole elfogadom, Tuvok, magától nem. Maga mondta hogy tartsam távol magam ettól a helytol. Magának is ezt kellett volna tennie." "Olyasvalamit gondol rólam, ami nem fedi a valóságot. Marayna egy érdekes, interaktív hologram. Semmi több." "Ha így gondolja... Hadnagy." Ezzel Kim a kijárat felé indul, de Tuvok, és valamivel lemaradva Marayna a nyomába szegodnek. "Mr. Kim, azt hiszem a jó viszonyunk megér ennyit, és nem hagynám hogy egy holodeck-karakter..." mondaná Tuvok, de Kim a szavába vág: "Ezzel már elkésett!" "Tuvok... Harry, kérem. Ne vitatkozzanak." kéri ki oket Marayna, mire Tuvok feléje fordulva így szól: "Számítógép, a Marayna alprogramot törölni." "Tuvok, mit csin..." A hologram ekkor szertefoszlik. "Ez nem változtat semmit. Nem is kellett volna felkeresnem. Egyedül kellett volna megbirkóznom a dologgal." mondja Kim, majd elviharzik.

"Próbáljuk meg még egyszer. Hatos görbület." rendelkezik a kapitányi székben ülo Janeway. "Írány beállítva." "Jóváhagyva." Paris érvényesíti a beállítást, de semmi sem történik. "Nem úgy tunik mintha mozognánk, Mr. Paris." jegyzi meg Janeway felállva. "Ezt nem értem, kapitány." "Valami ötlet, B'Elanna?" megy Janeway a mérnöki konzolhoz. "A görbületi hajtómu üzembész, és kormányospult is rendben. De a meghajtás mégsem reagál. Azt gyanítjuk hogy valami számítógéphiha áll fenn, de még nem tudtuk meghatározni a helyét." "Végezzenek négyes szintu diagnózist, minden rendszeren." szól Janeway. "Igen, kapitány." mondja Kim. "Kapitány... Sikertült működésre bírom a hátsó manoverező hajtómuveket. Nem sok ugyan, de..." mondja Torres. "De be kell érünk ennyivel." bólint Janeway, "Teljes tolóerovel előre." "Ezzel a sebességgel legkorábban holnapra érünk ki a ködbol." jegyzi meg Chakotay, miközben Janeway visszaül a székébe: "Az éppen jó lesz."

Tuvok egy jegyzetfüzetbe mélyedve lép be a kabinjába, és csak nagy sokára pillant fel belole. Ekkor azonban nagy meglepetés éri: az ablakok alatti asztalnál Marayna ül Csillagflotta-egyenruhában, karján a Doktor mobil emitterével, és épp elhelyez egy pálcikát az elotte levo kaltoban. "Maga jön." néz a hologram Tuvokra, "Észre fogja venni hogy egyre jobban játszom." "Hogy került ide?" kérdezi

Tuvok. "Nagyon egyszerűen. A holodeckbol átirányítottam magam a gyengélkedobe, ahol megszereztem a Doktor emitterét." "Hiszen kitöröltem a holodeckbol." "De csak azért mert aggódott Harry miatt. ... Tudom hogy továbbra is látni akar. ... Kedvelem Harryt, de maga valahogy... Más. Nem olyan mint a többiek." mondja Marayna, miközben bejárja a kabint. "Miért jött ide? A kabinomba?" "Maga olyan nekem mint egy új világ, Tuvok. Jobban meg akarom ismerni. Fogalmam sem volt róla hogy milyen... Magányos volt a létezésem. És már nem tudok úgy tovább létezni mint eddig. Maga nélkül semmiképp." Tuvok erre megfogja Marayna kezét, aki hálásan pillant rá. A vulcani következő mozdulata azonban a kommunikátor aktiválása: "Tuvok a biztonságiaknak: behatolási riadó. Kérek egy egységet a kabinomba." "Ne... Miért csinálta ezt? Nem akarja hogy együtt legyünk?!" kérdezi Marayna kétségbeesetten. "Az eddigi tettei alapján nem látok önben mást, csak potenciális veszélyforrást a hajóra és legénységére nézve." "Ez nem így van. Nem tennék semmit amivel bárkinek is ártanék. ... Riadót törölni!" mondja Marayna, mire a behatolási riadó szirénajelzése elhallgat. "Hozzáférese van a hajó rendszereihez?" kérdezi Tuvok meglepetten. "És mindet használni fogom ha szükséges. Nem akarom hogy még egyszer úgy töröljenek!" Ekkor kinyílik a kabin ajtaja, és két biztonsági lép be, fézerrel a kézben. Marayna rosszalló pillantást vet Tuvokra, a mobil emitter a következő pillanatban halk koppanással landol a padlón.

"Hol van most ez a személyiség?" kérdezi Janeway dühösen a tanácssteremben. "Mikor a biztonságiak megérkeztek Tuvok kabinjába, visszatöltötte magát a hajó számítógépébe, onnan pedig a holodeckbe." mondja Torres. Tuvok a többiektől félig elfordultan, homlokráncolva töpreng. "Megtudhatnám micsoda o egyáltalán?" kérdezi Paris. "Egy öntudattal rendelkező számítógép-program. Keresgéltem egy kicsit a Csillagflotta adatbázisában... Egyszer történt már ilyen." Janeway egyetérten bólint, miközben Chakotay folytatja: "Az Enterprise-D-n, Picard parancsnoksága alatt egy szimulált személy egyszer átvette a hajó irányítását." "Már az Akadémián is tanítják az esetet." jegyzi meg Kim, "A holodeckbol vette át a vezérlést." "Marayna talán pontosan ugyanígy járt el. A biztonsági riadót mindenesetre sikerült kikapcsolnia, a jelek szerint pusztán azzal, hogy akarta azt." mondja Tuvok. "Ez azt jelentené hogy minden rendszerhez hozzáférese van?!" kérdezi Janeway. "Meglehet." bólint a vulcani. "Lehet hogy o okozza ezt a megfoghatatlan rendszerhibát is?" "Nagyon is elképzelhető." bólint Torres, "Ha Marayna hozzá tud férni a parancspályákhoz, megzavarhatta a hajtómu működését, utána pedig eltüntette a nyomokat, hogy ne jöjjünk rá a dologra." "De miért? Mi lehet az indítéka?" kérdezi Janeway. "Azt hiszem, az irántam tanúsított érzéseivel van kapcsolatban. A kabinomban megemléltette hogy egyedül van, és határozottan kifejezte a kapcsolat elmélyítése iránti óhaját." mondja Tuvok, minek hallatán Kim elhúzza a száját. "De mi oka volt elintézni a hajtómuvünket?" kérdezi Paris. "Talán a kód közelében próbál tartani minket." veti fel Chakotay. "Aznap kezdődött, mikor ide jöttünk." szólal meg Kim, "Akkor láttam eloször. Talán a kód valamilyen hatással volt a holodeckre." "És ezzel kiutat nyitott onnan egy idegen intelligenciának." mondja Janeway. "Lehetséges." bólint Torres. "Akárhogy is, nem hagyhatom hogy tovább bitorolja a hajómat. Tuvok, Paris, Torres, menjenek az egyes holodeckbe, és szüntessék meg ezt az állapotot. Mindegy hogy hogyan."

"Kizárt bennünket a programból." mondja Torres, miután egy darabig hiábavalóan próbálkozott a holodeck vezérlésével, "Szerencsénk lesz ha egyáltalán az ajtót ki tudjuk nyitni." Az ajtó erre feltáru, mire Paris megjegyzi: "Szerencsénk lett." "Marayna is kinyithatta az ajtót. Elovigyázatossgot javaslok." mondja Tuvok, majd o és Paris, fézerrel a kezükben, beóvakodnak a szimulációba. Torres kicsit lemaradva követi oket. "Megpróbálok hozzáférni a belső vezérlokonzolhoz." mondja a fomémök, ezzel szerszámos táskáját maga elé húzva elsiet. "Valahogy hátborzongató..." mondja Paris, tekintve hogy a szimuláció 'teljes gozzel' fut, hamarosan megérkeznek a virágfüzért osztogató lányok is, és a szimuláció egyéb szereploi is. "Marayna visszaállította azt a környezetet, amelyben az első találkozásunk történt." mondja Tuvok. "Maga aztán igazi hódító, Tuvok..." jegyzi meg Paris, miközben trikorderre cseréli fézerét. "Sikerült hozzáférnem a holodeck számítógépéhez." kiáltja Torres kissé távolabbról. "A holodecken belül

semmi különös nem észlelhető." állapítja meg Paris, "Tökéletesen működik." "Van itt egy szubtéri jel, ami kívülről érkezik a rendszerbe. Mégpedig hogy úgy mondja, családi kiszorításban." szól Torres, miközben elhesseget egy füzérostogatót, "Valaki odakintrol, egy hajóról megpróbál beszivárogni a..." A Torreshez legközelebbi lány ekkor fölöttébb barátságosan manoverbe kezd: egy füzért dob Torres nyakába, majd fojtogatni kezdi vele a hadnagynot. Az elfúló kiáltásra Paris a helyszínre sietne, de beleütközik egy természetes felszolgálóba, aki két gyors ütéssel a padlóra küldi. Tuvoknak is jut ellenfél, akinek első megmozdulása az, hogy a nála lévő fáklyával kiüti a fézert a vulcani kezéből. A földön heverő Paris kissé felélénkül, mikor egy pár formás női láb lép át fölötté, de rögtön vissza is hanyatlik, mikor az iménti lábak egyike egy lendületes rúgással az oldalába csapódik. Tuvok tunik a legszerencsésebbnek, végül csak sikerül megszabadulnia támadójától, de mikor elindulna Torres felé, egy erotérbe ütközik. Paris, aki az erotér jó oldalán rekedt, ekkor küzd talpra magát. "Loje szét a vezérlokonzolt." szól oda neki Tuvok. A hadnagy cseppet sem gáláns módon szereli le a rátámadó szimulált not, majd fézerét megszerezve gondoskodik a konzolról. A hologram-karakterek egy pillanat múlva eltűnnek, a Tuvokot fogságba ejtó erotérrel együtt. A vulcani és Paris közrefogják a levego után kapkodó Torrest, és viharos gyorsasággal távoznak a holodeckből. Mikor kilépnek az ajtón, a Voyager megrázkódik.

"A pajzsok?" kérdezi Janeway, miután elült a közvetlenül a hajó orra előtt fellobbanó plazmaszalag okozta remegés. "Még stabil, kapitány. De a tehetetlenségi tompító leállt." válaszolja Kim. A hajó újra megrázkódik. "A jobb oldali pajzsok nyolcvan százalékra estek." jelenti Chakotay. A lift ekkor kinyílik, és a kissé megtépázott csapat lép ki belőle. "Mi történt odalent?" kérdezi Janeway meglepetten. "Marayna megtámadott minket, engem bezárt egy erotérbe. O irányítja a szimulált karaktereket." válaszolja Tuvok. "De o maga nincs a holodeckben." veszi át a szót Torres, "Találtam egy elfedett jelet, amit sikerült követnem egy darabig. Itt van valahol a ködben, egy hajón vagy urállomáson. És onnan irányítja a holodecket." "Úgy használta a Marayna-szimulációt, mint ez bábut." mondja Chakotay. "És mint interfészt is. Amivel vezérelheti a hajót, és kapcsolatba léphet velünk." teszi hozzá Janeway. Ekkor mintegy végszóra, aktiválódik az interkom, és Marayna hangja szólal meg belőle: "Tuvok... Jöjjön vissza hozzám. Magára várok!" "Harry... Meg lehet határozni annak a jelnek a forrását?" fordul Janeway a zászlóshoz. "Ne tegye még nehezebbé mint amilyen már most is, kapitány." mondja Marayna, miután a hajó újra megrázkódott. "Maga felelős a plazmatevékenységért." állítja Janeway. "Nem hagynak más lehetőséget, csak kényszerítéssel élhetnek." "Mit akar?" "Tuvokot. Tuvokot akarom. Engedjék le a holodeckbe. Egyedül. Különben elpusztítom a hajójukat."

Az eléggé egyértelmű ultimátum hatására Tuvok hamarosan már újra a holodeckben van. Marayna a környezethez illő öltözkében várja, nagyjából ott, ahol a luau idején hosszan elbeszélgettek.

"Tuvok... Visszatért hát." "Nem volt választásom." mutat rá a vulcani. "Egyedül vagyunk." mondja Marayna, miközben Tuvok elé sétál, "Senki sem láthat vagy hallhat minket. Azt csinálhatunk, amit csak akarunk. Felhagyhat a színészkedéssel. Ez a mi világunk." "Idecsalhatott azzal, hogy a hajó károsításával fenyegetőzött. De mindenféle kísérlete a közeledésre, eredménytelen marad."

"Bemértem a forrást." mondja a mérnöki konzol fölé görnyedő Torres. "Sugárzásra készülj!" szól Janeway.

"Megértem a kapitány iránt érzett huségét és kötelességtudását. De ketten között valami ennél erősebb van. Ami fölötté áll a kötelességnek és huségnek. Tudom hogy együtt akar lenni velem." mondja Marayna. "El kell hagynia a Voyager-t, és lehetővé tenni a számunkra hogy folytassuk az utat." "Nem fogom." mondja Marayna, miközben elgondolkodva szemlél egy fáklyát, majd átdugja a kezét annak lángjában. "Javaslom, gondolja át még egyszer a helyzetét. Különben Janeway kapitány megteszi a szükséges lépéseket." "Semmit nem tehetnek. Itt marad. Velem. el kell fogadnia, és kész." Tuvok erre megérinti kommunikátorát: "Energiát." "Az adatfolyam forrásához sugárzom." érkezik Kim visszaigazolása. "Állj!" kiáltja Marayna, de Tuvok ekkorra már belevész a szállítószalagba.

"Pajzsok negyvenhét százalékon." jelenti Chakotay egy újabb rázkódás után.

Tuvok egy rosszul megvilágított helyiségben materializálódik. Fézert ragad, majd a Voyager-t hívná, de a kommunikátor néma marad. Így végül óvatos léptekkel nekiindul.

"A pajzs kisült." jelenti Chakotay. "Próbálják hívni Tuvokot!" szól Janeway. "Nem megy, kapitány. Valami blokkolja a jelet." rázza meg a fejét Kim.

Tuvok elektronikus hangokat hall egy irányból, így arrafelé indul. Hamarosan egy vezérlohelyiség ajtajában áll, ahol egy kissé hüloszerű, noies arcvonásokkal rendelkező humanoid ül a muszerek előtt. "Marayna..." "A hajójuk védtelen. Ha begyűjtök egy újabb szalagot, a burkolata átszakad." "Fegyverként használja a ködöt?" kérdezi Tuvok közelebb lépve. "Az én ködömet." pontosít az idegen. "Loni fogok ha szükséges." mondja Tuvok, fézerével folyamatosan becélozva a lényt. "Túl késő. Már megindítottam a gyújtási folyamatot, és csak én tudom leállítani." Tuvok ekkor eloveszi trikorderét, és vizsgálódni kezd. "Egyedül van itt?" kérdezi közben, "Ezen az állomáson... Ebben a ködben." "Igen. Itt dolgozom." "Ezt nem egészen értem." "Én akadályozom meg hogy beinduljon a felhoben a láncreakció." "Maga hozza létre azt a szigetelomezot, amit vizsgáltunk?" kérdezi meglepetten Tuvok. "Így van. Innen gerjesztem, hogy egyben tartsam a ködöt. Hogy a szülobolygómról érkezők gyönyörködhesse a szépségében. ... Figyelem a hajókat amik elrepülnek erre... Nem is tudják hogy itt vagyok." "Magányos..." mondja Tuvok. "Én akartam. Jobb szeretek itt lenni. Egyedül." "De kapcsolatba lépett a holodeckünkkel, hogy megalkosson egy szimulációt, amivel kapcsolatba léphet velünk." mutat rá Tuvok. "Hogy szórakozzam kicsit. Csináltam már ilyet máskor is. Behatoltam egy erre járó hajó számítógépébe, és megvizsgáltam az életük minden apró részletét. De nem gondoltam hogy valaha is olyan érdekes dolgot találok mint a maguk holodeckje. Magára pedig végképp nem számítottam. Maga más mint bármi, amivel eddig találkoztam. Nem tudok maga nélkül élni." Tuvok majdnem felsóhajt a kijelentés hallatán. "Ha itt marad... Velem... Hagyom hogy a hajója továbbmenjen." "Ez az egyetlen lehetőség?" kérdezi Tuvok, "Amennyiben igen, hajlandó vagyok feláldozni magam hogy megmentsem a bajtársaimat." "Nem, ez nem elég. ... Akarnia kell velem lenni..." "Ha megértené ki, és mi vagyok, tudná hogy soha nem lennék képes viszonzni a vonzalmát." "De... Magában sokkal több a velem közös vonás, mint bárki másban a hajón..." mondja az idegen kétségbeesetten. "Én... Én magam is láttam, hogyan szigeteli el magát a többiektől. Még egy embertömegben is egyedül van. Együtt kellene lennünk..." "El kell ismernem, a beszélgetéseinket gondolatébresztőnek találtam. Az éleslátását, és intelligenciáját. ... És váratlanul. más körülmények között szívesen töltenék több időt a társaságában. Hogy kicserélhessük tudásunkat és ötleteinket. De otthonom van, és feleségem a Vulcanon. Feladatom, és társaim, akik számítanak rám. ... Nem vagyok képes teljességükben átélni az érzelmeket. De azt hiszem, ha valóban érez valamit irántam, nem folytatja ezt tovább. Az idegen szomorú pillantást vet Tuvokra, a szokásosnál nagyobb íriszu fekete szemével, megérint néhány szenzort az elötte lévő konzolon, majd feláll, és félrebillentett fejjel Tuvokra pillant. "Elmehet." Az idegen elfordul, majd tesz néhány lépést és így folytatja: "A kommunikátora... Újra működik." "Tuvok hívja a Voyager-t." "Hallgatom, Tuvok."

"Visszatérek. Készüljenek a fedélzetre sugárzáshoz." A hídon mindenfelől megkönnyebbült sóhajok hallatszanak. "Kapitány, a hajó rendszerei újra működnek." jelenti Kim. "Értettem, Tuvok. Készen állunk." üzeni Janeway.

Tuvok ekkor az idegen no mellé lép: "Gondolkodjon el a következőn: az, amit irántam érez, talán egy mélyebben lakozó vágy kifejeződése. A magányé, ami mélyebben gyökerezik, mint amit hajlandó elismerni. miért nem kéri a leváltását? Adja át másnak ezt a feladatot. Próbáljon meg egy ideig újra a népe között élni." A lény Tuvok felé fordul. "A logika szemszögéből ez lenne a legjobb amit tehetnék." "Igen." bólint Tuvok. "Talán meg is teszem." mondja erre a no. Tuvok odébb lép. "Tuvok hívja a Voyager-t: készen állok a sugárzásra." "De mi lesz magával, Tuvok? Maga egyedül marad... Örökre?" kérdezi még a lény. Tuvoknak már nem marad ideje válaszolni, a szállítószármagával ragadja.

"A Voyager hajónaplója, Tuvok biztonsági fonök. CsillagIdo 50471.3. A hajó viszonylag kisebb sérülései gyorsan kijavításra kerültek. Magunk mögött hagytuk Marayna ködét, a Voyager újra felvette a régi irányt, én pedig újra a szokásos szolgálati rendben dolgozom."

Tuvok komoran szemléli a kabinja asztalán levo kaltot, majd kihúz belole egy pálcikát. Azonban csak hosszan forgatja a kezében, végül kikapcsolja a játékot, mire a közel gömb alakú szövevény eltunik, csak a talapzat marad az asztalon. A vulcani feláll, a hóna alá csapja a szerkezetet, és elhagyja a kabint.

Kim egy jegyzetfüzetet tanulmányoz a Neelix-féle szabadidos holodeckprogramban. "Mr. Kim..." áll meg mellette Tuvok, mire a zászlós futólag rápillant. "Lennek kedve megtanulni, hogyan játsszák a kaltot?" "Én úgy tudtam, a kalto meghaladja az emberi felfogóképességet." mondja Kim nem túl lelkesen. "Nem feltétlenül..." mondja Tuvok bizonytalanul, majd letelepszik Kimmelle szemben. "Zászlós... Elmulasztottam tiszteletben tartani érzelmei összetettségét. A figyelmetlenségemért szeretném a bocsánatát kérni." "Emiatt ne egye magát. Elfogadom a bocsánatkérést." Tuvok erre az asztalra teszi, és bekapcsolja a kaltot. Egy fénylo, neonzöld fürdoruhat viselo lány áll meg ekkor mellettük, és a párosra mosolyogva megkérdezi: "Leülhetek?" "Nem." hallatszik a két válasz uniszónóban, mire a lány bólint, és továbbindulna. "De azért köszönjük." szól utána Tuvok, mire egy kedves mosolyt kap válasz gyanánt. A vulcani ezután szemöldökét megemelintve Kimre pillant, szája sarkában mintha mosolyféle bujkálna. Harry is elvigyorodik, majd szemügyre veszi a kalto fémpálcákból álló kusza gömbjét.

56. Coda - Álmod ha véget ér

Janeway határozott léptekkel siet végig a Voyager egyik folyosóján. Egy kereszteződésben Neelix lövi ki magát utána: "Kapitány... Lenne egy perc ideje?" "De tényleg csak egy perc." válaszolja Janeway, nem mérsékelve tempóját, "A siklóhangárba tartok." "Jól sikerült a tegnap este, nem gondolja?" kérdezi Neelix vigyorogva, mire a kapitány arcán is mosoly jelenik meg: "Valóban mindannyian jól szórakoztunk." "Szeretném a dolgot ezentúl rendszeressé tenni. Mi lenne mondjuk... Havonta egyszer?" veti fel Neelix, mire Janeway megáll, és lelkesen a talaxiakra pillant: "Megér egy próbálkozást!" Mindketten tovább indulnak, majd újra Neelix szólal meg: "És ön, kapitány, kimondottan jó volt tegnap este." "Köszönöm Neelix." mondja erre Janeway, majd száját elhúzva hozzáteszi: "Pedig elég régen csináltam már." "Azt sejtettem... Ööö, kapitány... Gondolja hogy... Úgy értem... Azon gondolkodtam..." Janeway megtorpan, majd összevont szemöldökkel a bizonytalankodó talaxiakra pillant: "Mirol van szó, Neelix?" "Megoldható lenne hogy Mr. Tuvoknak azokon az estéken dolga akadjon a hídon?" "Biztosan meg lehet szervezni..." bólint Janeway cinkos mosollyal, "De ez a mi titkunk, Neelix." "Ez a beszélgetés meg sem történt." jelenti ki Neelix, majd útjára engedi Janewayt.

"Harry klarinétszólója rendben volt... De Tuvok vulcani költeményekből tartott felolvasását nélkülözni tudtam volna." mondja Chakotay elvigyorodva, miközben visszaül a siklóban a másodpilóta székébe, "De az est fénypontja mindenképpen Kathryn Janeway 'Haldokló hattyú' előadása volt." A pilótaülésben üldögélő Janeway ennek hallatán felnevet: "Hatéves koromban tanultam, és arattam vele a kezdő balettosztály előadásán." "El is hiszem. Neelix következő tehetségkutató estjén újra elő kell adnia." "Szó nem lehet róla." tiltakozik Janeway vidáman, "Másnak is meg kell adni az esélyt. Például a hajó első tisztjének..." "Hogy? Én adjak elő valamit a legénységnek? Én aztán nem..." "Ugyan már Chakotay... Biztos ért valamihez amivel szórakoztathatja a legénységet... Mi lenne ha kiállnék fejemen egy almával, maga meg leloné onnan egy fézerrel?" "Jól hangzik. Ráadásul ha elhibázom, én leszek a kapitány." vigyorog Chakotay, és Janewayból is újra kitör a nevetés. A sikló ekkor megrázkódik, mire Janeway gyorsan a vezérlopalthoz hajol. "Légköri zavarok. Úgy látszik, rázós lesz a landolás." állapítja meg Chakotay. "Érdekes... Egy perccel ezelőtt még nyoma sem volt viharoknak." mondja Janeway. "A felszínhez közelebb még rosszabb a helyzet." A sikló belsejét ekkor fényes villanás ragyogja be. "Ionvillámok... Inkább repüljünk át az ötödik bolygóra, és várjuk meg míg megnyugszik az idő." határoz Janeway. A sikló egyre surubban rázkódik, majd egy újabb villámot követően a burkolat egy pontja alól szikrák csapnak ki. "Attól tartok, ez belénk csapott. A magasságvezérlés bizonytalankodik." jelenti Chakotay. "Kézi vezérlésre kapcsolok." mondja Janeway. "A navigációs rendszer leállt." szól Chakotay egy újabb villám után. "Vészkitérés, hajtóművet maximumra!" "Figyelem! Hidrazine-gáz szivárgás." jelenti be a számítógép, miközben a sikló belső tere szürkésfehér gázzal kezd feltöltődni. "Magasság tizenkétezer méter, burkolathőmérséklet négyezer fok. Csökkentenünk kell a sebességet!" szól Janeway. "Megpróbálok valamit az antigravitációs segédgenerátorokkal..."

A sikló végül a felszínen végzi egy sík terepen, nem messze egy sziklásabb résztól. Janeway a székektől kissé hátrébb, a földön hever, Chakotay pedig a muszerpultra borulva fekszik, a kissé az orrára, és jobbfelé dőlt hajóban. A parancsnok lassan magához tér, és a villámok szeszélyes fényében körülnéz. "Kathryn..." Chakotay kikászálódik a székéből, és odabotladozik az öntudatlanul fekvő Janewayhez, majd egy orvosi készletet kerít elő, és az abban lévő trikordezzel megvizsgálja a kapitányt. "Nem...!" kiáltja kétségbeesetten, majd betöltve egy oltópisztolyt, bead valamit Janewaynek. "Figyelem! Hidrazine-koncentráció ezertizenkét egység a millióhoz. Kezdjék meg a kiürítést." Chakotay épp azon van, kinyitotta a sikló beszállórampáját, majd az orvosi készletet a

vállára kanyarítva kivonszolja a kapitányt a rámpáig, majd a karjába emelve elindul vele a sziklák között. Mikor egy viszonylag szélvédett helyre érnek, leereszti Janewayt a földre. "Tartson ki, Kathryn..." mondja, majd nekilát az újraélesztésnek, technikai segítség híján a hagyományos módszerekkel. "Lélegezzen, Kathryn... Gyerünk! Lélegeznie kell!" Úgy fél perc múltán, mikor a parancsnok épp egy újabb adag szert ad be Janewaynek, a kapitány teste megrándul, és Janeway egy fuldokló lélegzetvétel után magához tér. "Chakotay..." nyögi elfúló hangon, majd egy darabig inkább a köhögöroham közbeni lélegzetvételek megszervezése köti le minden erejét. "Ne csináljon nekem még egyszer ilyet, Kathryn..." mondja Chakotay, Janeway kezét szorongatva. "Köszönöm..." suttogja a kapitány, miután köhögése kissé alábbhagyott. "Nagyon megijesztett... Gyakorlatilag kómában volt. ... Kizuhant az ülésbol." mondja Chakotay, miközben kezelni kezdi Janeway fejsebét, "Ez csökkenti valamennyire a duzzanatot. De a feje egy darabig fájni fog." "Azt hiszem, elboldogulok vele..." nyugtatja meg Janeway bizonytalan hangon. "Tájéolójelet kell küldenünk." mondja a parancsnok, miközben Janeway felüléssel kísérletezik, de Chakotay gyorsan visszanyomja a földre: "Maradjon csak fekvé!" "Jól vagyok." bizonygatja Janeway, de erotlen hangja nem errol árulkodik. "Chakotay, szükségünk lesz a..." Janeway felköhög, majd folytatja: "Takarókra, és..." "Majd én mindenrol gondoskodom." nyugtatja meg Chakotay, majd szerszámokat adva Janeway kezébe, így szól: "Megyek, addig gondoskodjon a jelzésrol. ... Legalább a vihar alábbhagyott kissé." Ezzel Chakotay elsiet a sikló felé, Janeway pedig hátát egy sziklának vetve felül, és lepattintva kommunikátora burkolatát, a jeladón kezd dolgozni. A szikla mögül kipillantva épp látja, amint Chakotay immár visszafelé, elgondolkodva megáll, majd a nála levo trikorderrel végigpásztázza a sikló oldalát. "Mit talált?" kérdezi a kapitány, mikor Chakotay leszórja mellette a nála levo holmikat. "Féztartalátok nyomait a burkolaton. Szerintem nem villám talált el minket. Azt gyanítom, lelotték a siklót." "Kik?" "Azt nem tudom. Megnézem, maradt-e azonosítható energianyom a találatok után." "Chakotay... A jeladóval mindenkinek eláruljuk, hol vagyunk." mutat rá Janeway. "Akkor kapcsolja ki, míg megvizsgálom a siklót." mondja a parancsnok, majd elindul vissza a hajóhoz. Janeway kikapcsolja a kommunikátort, majd a sziklának támaszkodva talpra küzdi magát. Felnyög, majd szédelegve várja hogy vérnyomása stabilizálódjon, végül egyik kezét a fejére szorítva Chakotay nyomába ered. "Megállapítható valami?" kérdezi. "Vidiiai mintázat." válaszolja Chakotay. "Vidiiai?!" kérdezi Janeway, majd a következő pillanatban már fézerrel a kezében fordul körbe, "Azt hittem, már elhagytuk a területüket." "Akik lelottak minket, biztosan keresni fognak." jelenti ki Chakotay, "Rejtekhelyet kell találnunk." A parancsnok trikordere ekkor vészjelzést hallat. "Mi az?" kérdezi Janeway. "Életjelek. Ötven méterre. Felénk jönnek." "Akkor gyorsan el innen." Chakotay az ellenkezo irányba fordul, majd így szól: "A másik irányból is jönnek. Bekerítettek." "Akkor jobb ha fedezékbe húzódunk. Harcolnunk kell." mondja Janeway, majd visszatérnek a sziklák közé. Hamarosan több irányból vidiiaiak bukkannak fel, Chakotay és Janeway közelebb húzódva néznek farkasszemet velük. "Egy lépést se tovább. Nem habozunk tüzet nyitni!" mondja fenyegetően Janeway, de a vidiiaiakat nem hatja meg a dolog különösebben. Az egyikük rálo Chakotayra, és miközben Janeway a földre rogyó parancsnokhoz fordul, egy vidiiai lerohanja ot. Kiüti a kezébol a fézert, majd egy sziklához szorítva fojtogatni kezdi Janewayt. A kapitány egy darabig igyekszik ellenállni, majd teste ernyedten csúszik a földre.

"Harry klarinétszólója rendben volt... De Tuvok vulcani költeményekbol tartott felolvasását nélkülözni tudtam volna." mondja Chakotay elvigyorodva, miközben visszaül a siklóban a másodpilóta székébe, "De az est fénypontja mindenképpen Kathryn Janeway 'Haldokló hatyú' eloadása volt." A pilótaülésben üldögélo Janeway ennek hallatán felnevet: "Hatéves koromban tanultam, és... Na várjunk csak... Mi folyik itt?!" "Igaza van." fordul Chakotay az elképedt Janeway felé, "Ezt már átéltük egyszer." "Emlékszik még a vidiiaiakra?" "Igen. Lelotték a siklót, és megtámadtak minket." bólint Chakotay. "Lehet hogy egy idohurokba kerültünk. ... Ellenorzöm, van-e körülöttünk valami idoanomália." mondja Janeway, felállva a pilótaülésbol, majd hátramegy az utastér elülso végénél levo kisegító konzolokhoz. "Bárhogyan is, azt javaslom változtassunk taktikát.

Ezúttal ne szálljunk le a bolygón." "Egyetértek. ... Nem látok idohurokra, vagy hasonló jelenségre utaló nyomokat." mondja Janeway. "Vidiiai hajónak nyoma sincs." szól Chakotay. "Eddig jó." bólint Janeway. "Chakotay hívja a Voyager-t! Chakotay a Voyager-nek, hallanak minket?" "Kívül vagyunk a hatósugáron." ül vissza Janeway a székébe, "Szeretném kideríteni mi folyik itt. Küldjön szubtérízenetet, hogy nem landolunk a bolygón. Üzenje meg azt is hogy egy idoanomália után kutatunk." Janeway ezzel a vezérlopult felé fordul, és néhány másodperc múlva így szól: "Egy nagy impulzussebességgel közeledő hajót észlelek. Támadópályán." "Vidiiai?" "Igen." "Megvan." erősíti meg Chakotay, "Hadihajó, fegyverei aktívak. Gyorsan közeledik." "Lerázhatjuk?" "Próbáljuk meg." Chakotay ezzel élesen elfordítva, új pályára állítja a siklót. "Távolság kétszáz ezer kilométer. Felzárkóznak." mondja Janeway. "Delta négyes kitéromanover." szól Chakotay. "Támadásra készülnek. Pajzsokat fel, füzereket készenlétbe." mondja Janeway. A vidiiai hajó hamarosan beéri a siklót, és tüzet nyit rájuk. "Pajzsok nyolcvannégy százalékon." állapítja meg Chakotay az első találatok után. "Viszonzom a tüzet." szól Janeway, mire a parancsnok lelassítja a siklót, így a vidiiai hajó elsuhan fölöttük, kiváló célpontot nyújtva. A sikló füzerei életre kelnek, a vidiiaiakat több találat éri. "Szép lövés volt, kapitány." "Megállítani nem sikerült oket." mondja Janeway elégedetlenül. A vidiiaiak sem maradna adósak a válasszal. "A pajzs összeomlott." jelenti Chakotay. "A jobb oldali üteggel tudom lőni oket." mondja Janeway. "Találat a vezérlo-injektoroknál." "Zárja le oket, különben antianyagot fogunk veszteni." rendelkezik Janeway. "A mágnesmezok nem reagálnak. A gázáramlás-vezérlok leálltak." "Reaktormagot kivetni!" szól Janeway. A sikló a következő pillanatban felrobban.

Janeway és Chakotay szó nélkül egymásra merednek a siklóban, majd a parancsnok anélkül ül vissza a székébe hogy egy szót is szólna. "Idohurok, ez már egyértelmű. A kérdés csak az, hogy törjünk ki belőle." mondja Janeway, rövid csend után. "Kövessük a nyomainkat, és térjünk vissza oda ahol az egész megkezdődött." javasolja Chakotay. "Egyetértek. ... Ha egy idomezorol van szó, egy tachyonimpulzussal eloszthatjuk. ... Chakotay..." "Hadd találgassak..." húzza el a száját a parancsnok, "Egy vidiiai hajó." "Két vidiiai hajó." pontosít Janeway, "Húszmillió kilométerre, felénk tartanak." "Sacauchawea hívja a Voyager-t: hallanak minket?" "Épp most léptek be a hatósugarunkba, parancsnok." jelentkezik Tuvok. "Két vidiiai hajó követ minket. Induljanak ebbe az irányba, és aktiválják a fegyverzetüket." "Egyébként valószínű hogy egy temporális jelenségbe kerültünk, egy idohurokba. Kérem, keressenek rendellenességeket." teszi hozzá Janeway. "Igen, kapitány. Úton vagyunk." "Ha meg akarjuk próbálni a tachyonimpulzust, itt az ideje. A hajók mindjárt lotávólba érnek." mondja Chakotay. "Impulzus kibocsátva." szól Janeway kisvártatva, "Nem tudnám megmondani, volt-e valami hatása." "A hajók mindjárt itt vannak. Fegyverek elokészítve." A sikló mögé felzárkózó vidiiaiak néhány másodperc múlva nyomtalanul eltűnnek. "Mi történt?" néz körül Chakotay. "A hajók eltűntek, csak egy temporális minta maradt utánuk." állapítja meg Janeway. "Akkor biztosan a hurokhoz tartoztak." "És a tachyonimpulzus megsemmisítette oket." bólint Janeway. "Épp ideje volt. Kezdtém már unni a tehetségkutató estét mint beszédtemát." jegyzi meg Chakotay vidáman. "Voyager hívja a Sacauhawea-t: körülbelül négy perc múlva elérjük önöket." érkezik Tuvok üzenete. "Elhiheti Tuvok, nagyon örülünk ennek." válaszolja Janeway, majd összenéznek Chakotayval.

"Jó hogy visszatértetek, kapitány." fogadja Tuvok a hídra lépo Chakotayt és Janewayt. "Jó hogy itt lehetünk." mondja erre a kapitány, "De szeretnék utánajárni, mi történt a siklóval. Találtak valami idoanomáliára utaló nyomot?" "Tudomásom szerint nem." válaszolja Tuvok. "Végezzünk egy kettes szintu temporális letapogatást. Mivel úgyis át kell repülnünk azon a térségen, szeretném tudni, mi okozta ezt a jelenséget." "Jelenséget? Nem tudom mire gondol, kapitány." mondja meglepetten Torres. "Az idohurkot. Vagy bármibe szaladtunk is bele odakint." fordul felé Janeway. "Idohurok?" kérdezi Tuvok is. "Hiszen jelentettük hogy Chakotay és én valami idohurok-félében ragadtunk. A vidiiaiak üldöztek bennünket. Megtámadtak és megöltek bennünket, aztán hirtelen megint ott voltunk a siklóban." A hídon tartózkodók értetlenül bámulják Janewayt, Chakotayt is beleértve.

Janeway erre a parancsnokhoz fordul: "Mondja el nekik." "A kettoscillag második bolygója felé tartottunk..." kezdi Chakotay, de Janeway máris közbeszól: "Egy kevés nitrogéntartalmú anyagot akartunk gyujteni, de a viharban lezuhantunk." "Azután vidíiaiak támadtak meg minket, de sikerült elmenekülnünk, és visszatérni a fedélzetre." "Önt és a parancsnokot a Doktor megvizsgálta, ellátta a sérüléseiket, ezután visszatértek a hídra." szól Tuvok. "De én nem emlékszem semmiféle idohurokra." fejezi be Chakotay. "Nem emlékszik arra hogy újra meg újra a siklóban találtuk magunkat, és a tehetségkutató estrol beszélgettünk?" áll elé Janeway, majd döbbsen néz körül, "Tehát én vagyok az egyetlen aki másképp emlékszik. Valami különös dolog történik itt. Jobb lesz ha a Doktor még egyszer megvizsgál." Ezzel Janeway a lift felé indul, "Közben azért végezzék el azt a temporális letapogatást." "Hallották a kapitányt, munkára!" néz körül Chakotay. "A visszatérésük után elvégeztem egy mikrocelluláris letapogatást." mondja a Doktor Janewaynek a foorvosi irodában, "És épp most értékeltem ki az eredményeket." "És mit talált?" "Egy kórokozót... Vidíiai falósejteket." "Falósejteket..." mondja Janeway elhulve, "És Chakotay? O is fertőzött?" "Nem. Chakotay parancsnoknál nem találtam ere utaló nyomokat." "De hogyan kaphattam meg?" "Azt mondta, az egyik vidíiai megtámadta. Lehet hogy akkor jutott a szervezetébe." "De már korábban is találkoztunk velük, és fizikai kapcsolatba is kerültünk. És attól senki nem lett beteg." mutat rá Janeway. "Jelen pillanatban nem tudok erre magyarázatot adni. A kórokozó talán idoközben mutálódott, és most már agresszívakban terjed. Viszont azt gondolom, ez megmagyarázza az ön által leírt hallucinációkat is. A thalamus fokozott működése a betegség kitörésének első jelei közé tartozik, ami pedig egyfajta hallucinációkat eredményezhet." "Mik a kilátások?" "Bár tudnám, kapitány. Jelen pillanatban a gyengélkedoben kellene maradnia, elkülönítve." "Természetesen." ért egyet Janeway lesújtottan. "Az a tény hogy a betegség ilyen gyorsan kitört, felveti a lehetőséget hogy a legénységből mások is megfertőződtek." "Végzett vizsgálatokat a betegséggel kapcsolatban. Sikerült gyógymódot találnia?" kérdezi Janeway reménykedve. "Felhagytam a kutatásokkal, miután úgy véltük, végérvényesen elhagytuk a vidíiaiak területét. De most megkettozom az erőfeszítéseimet. Egyelőre szeretnék beadni egy enyhe nyugtatót..." mondja a Doktor, majd betölt egy oltópisztolyt. "Kapitány...?" Janeway a Doktorhoz megy, és felül az egyik ágyra. "Mélyszoleti mintákat fogok venni, és vizsgálatokat végzek rajtuk." mondja a hologram, miközben beadja a nyugtatót a kapitánynak. "Értem." "Így ni. ... Most már jobban fog aludni. Bekapcsolok egy védomezot, és... Megígérem, addig ki sem kapcsolom maga, míg nem találtam néhány választ." Ezzel a hologram a labor felé indul, de Janeway szavaira megtorpan és visszafordul: "Doktor... Tudom hogy önnél jó kezekben vagyok." Janeway ezzel lefekszik az ágyra, a Doktor pedig a központi pulthoz lépve bekapcsolja az eroteret.

Janeway kissé meglepetten ül fel a félhomályos gyengélkedoben, a mutórészleg asztalán. Immár nem egyenruhát, hanem zöldeskék tunikát visel, arcán és kezein már megjelentek a falósejtek munkájának első jelei. "Doktor...?" "Felébredt hát..." siet ki a hologram az irodából. "Mennyit aludtam?" kérdezi Janeway. "Negyven órát." "Negyven..." "Attól tartok a falósejteknek ezen változata fölöttébb gyorsan dolgozik." mondja a Doktor, miközben Janeway az erotérhez megy. "Talált... Van valami remény a gyógyulásra?" "Sajnálom, de a kutatásom eredménytelen volt." "Mit javasol?" kérdezi Janeway, miután megemészttette a választ. "Sokat gondolkodtam ezen. A kilátások nagyon rosszak. A halála fájdalmas lesz, amit egyre hosszabb időszakokra beálló mentális zavartság előz meg." "Értem." "Arra a megállapításra jutottam, hogy csak egyetlen humánus megoldás kínálkozik." "Éspedig." "Kegyes halál." Janeway hitetlenkedve mered a Doktorra: "Mi?!" "Egy ilyen hosszas szenvedés után bekövetkező halál nagyon elkeserítő lenne. Beláthatatlan következményekkel járna a legénységre nézve is." "Kell hogy legyen más lehetőség, Doktor! B'Elanna DNS-e, például... Hiszen abban van egy rész ami ellenanyag-termelése serkenti a szervezetet." "Oltóanyagot lehetne készíteni belőle, de gyógyszert nem." rázza meg a fejét a Doktor, "Sajnálom, kapitány. Az elszigetelt területet jelenleg ideggázzal töltödi fel. A szer gyorsan és kíméletesen hat." mondja a hologram a központi konzol mellől. "Zárja el! Ez parancs, Doktor!"

"Kérem, nyugodjon meg, és lélegezzen mélyeket. Úgy gyorsabban véget ér." "Számítógép: a vészhelyzeti orvosi hologramot kikapcsolni!" mondja Janeway, igyekezve minél kevesebbet lélegezni. "A parancs végrehajtásához azonosító kód szükséges." mondja a számítógép. "Azonosító: Janeway lambda három." "Ez a kód nem szerepel a nyilvántartásban." "Én vagyok a kapitány! Kikapcsolni a VOH-t!" mondja Janeway, a mérge hatásával küzdve. "A parancs végrehajtásához azonosító kód szükséges." "Ne tegye..." néz Janeway könnyörögve a komor arccal álló Doktorra, "Ez nem helyes..." A kapitány a padlóra roskad, majd nem mozdul többé.

Chakotay szó nélkül ül le a másodpilóta székébe, és Janeway is hallgat egy darabig. Valahonnan előlrol fény ömlik be a siklóba. "Chakotay..." "Már megint itt vagyunk." morogja a parancsnok. De Janeway nem egészen erre gondolt, inkább a hajó előtt ragyogó fényjelenségre utal: "Ez az! Ez kell legyen az anomália!" "Eros gravito-magnetikus hatást fejt ki." állapítja meg Chakotay. "El kell távolodnunk innen! Minden energiát a hajtóműbe!" "Írányt változtattunk... Még mindig feléje sodródunk." mondja Chakotay. "Vésmeghajtás, teljes erő!" szól Janeway. "A szerkezeti integritás gyengül." "Energiát a mezőbe!" "Kapitány, talán inkább át kellene repülnünk rajta." "Nem!" "Hallgasson rám. Talán eddig mindig helytelenül tettük. Talán éppen az kell hogy átrepüljünk rajta!" "Nem hiszem. Tunyjunk el innen." "Szétesik a sikló! A burkolatnak annyi..." mondja Chakotay, majd minden belevész egy vakító villanásba.

"Meg ne halljon itt nekem..." mondja Chakotay a bolygón, amin kényszerleszállást hajtottak végre, miközben Janeway újraélesztésén fáradozik. Janeway valamivel odébb figyeli az eseményeket. "Chakotay, mi történt?" kérdezi a parancsnok mögött álló kapitány, de Chakotay szemmel láthatóan nincs tudatában a jelenlétének. A parancsnok Hamarosan elveszti a Janeway életéért vívott küzdelmet, és kétségbeesetten szorítja magához a kapitány élettelen testét: "Ez nem igaz... Nem halhat meg!" "Chakotay, itt vagyok..." mondja Janeway, majd kinyúl hogy megérintse a parancsnok vállát, de a keze átsiklik Chakotay testén. "Voyager hívja a Sacauchawea-t: hallanak minket?" szólal meg Tuvok hangja a parancsnok kommunikátorából. "Igen, Voyager! milyen messze vannak? Vészhelyzet állt elő!" "Orbitális pályán vagyunk. Bemértük önt parancsnok, de a transzporter nem működik a vihar miatt. Egy sikló tart a felszín felé." "A kapitány meghalt! Azonnal a gyengélkedőbe kell vinnünk, a Doktor talán még tehet valamit!" "A felderítők percekben belül ott lesznek." "Értettem." Janeway, nem messze guggolva a kétségbeesett Chakotaytól, így szól: "Tudom hogy nem hall vagy lát engem, nem tudom mi folyik itt. De... Itt vagyok, Chakotay. Nem haltam meg!" "Kathryn... Visszahozzuk..."

"Tíz milligramm chordazine-t!" rendelkezik a Doktor. Kes a kezébe nyomja az oltópisztolyt, és a hologram, miközben beadja azt a felszínrol felhozott Janewaynek, így folytatja: "Az agykéreg-stimulátorral szinkronban alkalmazzuk. ... Most!" Janeway a mutoasztal mellett állva hol magát, hol az asztal körül járkáló Chakotayt figyeli. "Nincs pulzus, nincs vérnyomás, minimális idegi aktivitás. A nagyagyban nem észlelhető számottevő idegi potenciál." "Újra!" szól a hologram. "Doktor... Gyenge pulzus." "Gyorsan... Hetvenöt milligramm inoprovaline-t! Én nekikezdek a közvetlen szinaptikus ingerlésnek." "A pulzus gyengül... Megint elveszítjük." jelenti Kes. "Agykéreg-stimulátort, most!" "Nincs életjel, nincs idegi aktivitás." "Újra!" "Nincs változás." "Még egyszer!" "Doktor..." "Ne beszéljen, csinálja!" Végül a hologram összecsukja trikorderét: "Bejegyzés a hajónaplóba: a halál idopontja három óra húsz perc. Oka: teljes keringés-összeomlás." Chakotay szóltanul távozik a gyengélkedőből, Janeway pedig kétségbeesett kísérletbe kezd: "Számítógép, hangminta-azonosítást! ... Kes, maga telepata, képes olyan dolgokat érzékelni amit más nem! ... Kes, nem érez engem?!" A lány azonban nem reagál, épp a felszerelést pakolássza össze. "Kes, menjen át a tudományos laborba, és készítse elő boncoláshoz." mondja a Doktor. A lány távozik, Janeway pedig a nyomába szegődik, közben akadálytalanul halad át a Kes mögött becsukódó ajtó szárnyain. "Itt vagyok, Kes... És magával maradok mindaddig míg észre nem vesz." mondja a kapitány, felzárkózva a lány mellé. Egy darabig egymás mellett haladnak, majd Janeway megelőzi Kest, és az

útjába áll. A lány áthalad rajta, de néhány lépés múlva megtorpan, és bizonytalanul visszafordulva így szól: "Kapitány...?" Janewayt persze nem láthatja, így hamarosan folytatja útját. "Érezte ezt, Kes? Én voltam az!" zárkózik fel mellé Janeway. A lány ekkor futólépésre vált, miközben aktiválja kommunikátorát: "Kes hívja Chakotay parancsnokot: azonnal beszélünk kell!"

"Talán nem volt ott semmi, de mégis olyan érzésem támadt mintha a kapitány ott lett volna velem a folyosón." mondja Kes a tanácsteremben, a mellette ülo Chakotaynak és Tuvoknak, miközben Janeway körülöttük járkal. "Lehetséges hogy csak a kapitány halála miatti megrendülésében vélte ezt érezni." jegyzi meg Tuvok. "Ennél többről van szó, ebben biztos vagyok." jelenti ki a lány határozottan. "Kes korábban is bizonyította már hogy képes észlelni számunkra láthatatlan dolgokat. Véleményem szerint komolyan kellene vennünk." fordul Chakotay a többi fotiszt felé. "A kapitány tudata egy fáziscsúszás miatt átjuthatott egy párhuzamos valóságba..." véli Torres. "Vagy egy szubtérjelenség miatt egy másik dimenzióba." teszi hozzá Paris. "Valahogyan meg kell találnunk, mindenképpen." jelenti ki Neelix. "Harryvel elvégezzünk egy szubtér-letapogatást. Talán belebotlunk valamibe." ajánlkozik Torres. "Kezdenek neki, ez a munka elsobbséget élvez." mondja Chakotay, "Neelix, foglalkozzon a legénység hangulatával, addig míg nem tudunk többet." Neelix és Torres elsietnek, majd Tuvok szólal meg: "Parancsnok, azt hiszem érdemes lenne együtt dolgoznom Kessel. Talán segíthetnék erősíteni az érzékelő-képességét." "Jó ötlet." bólint Chakotay, "Tom, mi megyünk a hídra." "Rendben." indul Paris a kijárat felé. "Így már mindjárt jobb, emberek." néz utánuk Janeway elégedetten.

"Az oldalsó szenzorokat szubtéri letapogatásra állítottam." áll meg Torres Kim mellett a gépházban. "Ne feledkezzenek meg a magneton-letapogatósról." mondja a mögöttük álló Janeway. "Az elülső szenzorokkal kereshetünk idotorzulásokat, chroniton-részecskéket, vagy mezoáramlatokat." lép odébb Kim egy konzoltól. "Én meg elindítok egy magneton-letapogatást, az is hozhat eredményt." mondja Torres. Miközben a páros dolgozni kezd, Janeway figyelmét a gépház fobejáratánál kialakuló jelenség vonja magára: egy fehér energiacsomó kezd áttüremkedni az ajtón, ami erosen hasonlít ahhoz, amit még a siklóban láttak Chakotayval együtt. A jelenség belsejében egy emberre emlékeztető alak kezd kialakulni, majd miközben a fénycsomó elhalványul, egy admirálsi egyenruhát viselő, erosen oszülő hajú férfi lép ki belőle. "Apa...?" lép közelebb Janeway döbbsenten, majd hangnemet vált: "Ki maga? Maga a felelos ezekért az eseményekért?!" "Tudod jól ki vagyok, Kathryn." "Az apám több mint tizenöt éve meghalt." "Igen, megfulladt a Tau Ceti Prime sarki jege alatt. Nagy megrázkódtatás volt ez a számodra." bólint a férfi. "Maga lehet hallucináció, vagy a fantáziám kivetülése, de semmiképpen sem az apám." rázza meg a fejét Janeway. "Kathryn, Kathryn... Én oltottam beléd ezt a kétkedést és távolságtartást, hogy egy tudós szemével láthasd a világot. De ebben az esetben ez nem működik." "Ugyan miért nem? Ha tudja mi folyik itt, mondja el!" "Hát nem elég egyértelmu? Meghaltál. Meghaltál, mikor a siklók lezuhant." "Nem, ez lehetetlen." fordul el Janeway. "Megértem az elutasítást, hogy nem akarod elfogadni, mi történt. Én is átestem ezen a balesetem után." "Ezt meg hogy érti?" "Kerestelek téged, az anyádat, a novéredet... Jóval azután is hogy meghaltam. Amíg rá nem jöttem hogy értelmetlen. Megesik az ilyen, főleg ha a halál váratlanul érkezik. A tudat nem készült még fel a távozásra." "Tudat? Azt állítja, ez vagyok? Kathryn tudata?" "Csak az érthetőség kedvéért mondtam. Van aki léleknek nevezi, vagy szellemnek nevezi. Mind ismerünk ilyen történeteket, de csak egy élénk fantázia termékének gondoljuk oket, vagy az elhatalmasodni hagyott hisztéria megnyilvánulásának. Elismerem, eléggé meglepodtem mikor kiderült, igazak." "Ha velem maradt a halála után, el tudja mondani mi történt utána." mondja Janeway. "Annyira rosszul viselted, hogy depressziós lettél..." mondja a férfi, belekarolva Janewaybe, "Hónapokig átaludtad a napok nagy részét, ahelyett hogy szembenéztél volna az érzéseiddel. Ki tudja mi történt volna ha a novéred nem tud visszatéríteni a valósághoz." "Ha maga hallucináció, vagyis az én részem, mindezt természetesen tudhatja." mutat rá Janeway. "Kathryn... Gondolj csak bele... A halálom után többször úgy ébredtél hogy azt hitted, ott vagyok a szobádban. Meséltél róla a novérednek, hogy mennyire valóságosnak érezted. ... És valóságos is volt. Mert én ott voltam és próbáltalak ráébreszteni arra hogy az életnek tovább kell mennie." "Rendben.

Tételezzük fel hogy igaza van. Most mi következik?" "Toled függ. Tovább fogsz menni mindenképpen, de az csak rajtad áll, mennyi idő múlva leszel képes elhagyni ezt a világot." "Továbbmenni? Hová?" "Nem tudom hogyan nevezhetném azt a helyet... Talán egy magasabb tudatállapot? Ami másabb mint amit eddigi életünkben akár csak elképzelhettünk volna. Azon a helyen semmitől sem kell félni. Örömmel, és leírhatatlan csodákkal teli." "Kes megérezte hogy itt vagyok. Keresnek engem..." mutat Janeway Torresékre. "Az emberek mindig is érezték a szellemek jelenlétét. De a felkutatásukra alkalmas gépet még nem találták fel." "Ilyen könnyen nem fogják feladni." "De végül feladják majd. Elfogadják mi történt. ... És neked is ezt kell tenned." "Kes egyszer már megérezett. Segítek hogy újra sikerüljön neki!" "Ha úgy érzed, ezt kell tenned, megértem." bólint a férfi, mire Janeway a kijárat felé indul.

"Próbáljuk meg újra." mondja Tuvok a kabinjában, a vele szemben ülo Kesnek, majd a lány arcára, a mentális kontaktuspontokra helyezi ujjait, "Nyíljon meg a körülöttünk levo benyomásoknak, gondolatoknak... A hajón levo lelkeknek. Mindennek, ami ezen a hajón van." Janeway Tuvok és Kes mellett állva várja a megfelelo pillanatot. "Annyi mindent érzek." mondja Kes, "Rengeteg hangot..." "Egy kavargó vihart alkotnak... Ön pedig az, akinek át kell kelnie ezen a viharon, hogy egy nyugodt helyet találjon." "Nagyon nehéz..." mondja Kes. "Le kell ráznia magáról a vihar kavargását, és elérnie emport, a csillagok közötti helyet, ahol minden csendes és nyugodt." "Igen... Most már ott vagyok..." "Van ott egy hang amire figyelhet? Egy magányos hang... Elszigetelve a csendben?" "Kes, itt vagyok. Összpontosítson rám... A hangomra." próbálkozik Janeway. "Ebben az ürességben csak két lény létezik... Ön és Janeway kapitány. Nincs semmi más, ami zavaró lehetne. Hallja a hangját, bármilyen halk legyen is?" "Megpróbálom..." "Van ott valami? Egy jelenlét önnel, az ürességben?" "Nem... Nem hiszem. Semmi ilyesmit nem érzek." rázza meg a fejét Kes. "Próbálkozzon tovább Kes. Meg kell találnia engem!" mondja Janeway. "Most én is ott vagyok önnel. Áthaladok a csenden..." mondja Tuvok, lehunyva szemét, "A gondolataim elkeverednek az önével, most már távolabb is kutathatunk." "Tuvok, magának éreznie kell hogy itt vagyok... Hiszen annyi minden összeköt minket..." mondja Janeway reménykedve. Kes elhúzza a fejét Tuvok kezétől: "Nem érzek semmit! Ennek nincs értelme..." "Én sem éreztem semmit." bólint Tuvok. "Csak ürességet éreztem. egyedüllétet. Talán tényleg nem a kapitányt éreztem, csak magamat, ahogy el akartam hitetni magammal hogy nem halt meg." "Három napja próbálkozunk már, sajnos eredménytelenül. ... És sem Torres hadnagy, sem Kim zászlós nem találtak olyasmit, ami alapján azt mondhatnák, a kapitány még él. Elérkeztünk arra a pontra ahol el kell fogadnunk: a kapitány visszavonhatatlanul halott." mondja Tuvok. Kes lassan bólogatni kezd, majd halkan így szól: "Köszönöm a segítségét. Mindenképpen meg kellett próbálnom. ... Jó éjszakát." Kes ezzel távozik, Janeway, pedig nézi, amint Tuvok az asztali termináljához megy, és aktiválva az, így szól: "A taktikai tiszt naplójába. Kiegészítés. Azon kísérletem, hogy segítsem Kest a kapitány jelenlétének megérzésében, kudarcot vallott. Ebből le kell vonnom a következtetést: valóban elvesztettük Kathryn Janewayt. Ennek a bejegyzésnek szólnia kell arról is, hogy az ő személyében egy jó barátot is elvesztettem. Olyat, akit senki nem pótolhat." "Tuvok..." mondja Janeway elrészkenyülve. "Mindannyian nagyon szerettek, Kathryn. Nehéz lesz nekik." lép Janeway mellé az idos férfi, aki a kapitány apjának nevezte magát. "Ez egyszerűen nem lehet igaz! Nem hiszem el!" fordul felé Janeway. "Ma még elutasítod. De holnap... Már könnyebb lesz." "Akkor tartják a búcsúztatómat."

"Mikor erre a hajóra kerültem, nagyon dühített hogy Janeway kapitány a felelos azért mert itt rekedtünk a Delta Kvadránsban." mondja Torres a kaszinóban, ahová a legénység nagy része igyekezett bezsúfolódni, valamint Janeway és az apja is jelen vannak. "Úgy gondoltam, hibás döntést hozott, ezért nem voltam hajlandó alávetni magam a parancsainak. Kezdetben küzdöttem ellene..." folytatja Torres, a helyiségben járkálva, "Még mikor főmérnökke nevezett ki, akkor sem akartam meglátni a valódi okokat, inkább hátsó szándékokat kerestem. Tényleg azt hittem, azért emelt magasra, hogy aztán láthasson elbukni. ... Mekkora tévedtem... O látott bennem valamit, amit én magamban soha. Egy értékes embert. Velem ellentétben, aki egy sikertelen, ellenségeskedo

öncsalót láttam csak. De mivel o bízott bennem, lassacskán én is bízni kezdtem magamban. És mikor meghalt, úgy gondoltam, nincs többé jövöm. Mert... Szükségem volt rá. Az erejére... És az együttérzésére. ... De aztán rájöttem, hogy ezeket nekem ajándékozta. De sokan önök közül ugyanúgy kaptak belőle. ... Hogy tudjuk, jobbak vagyunk. És erősebbek mint gondolnánk. ... Bár korábban mondtam volna el ezt. Bárcsak szakítottam volna rá időt." Torres álldogál még egy darabig, majd könnyes szemmel húzódik félre. Helyét Chakotay veszi át. "Kíván még valaki szólni?" "Igen... Én, uram." jelentkezik Kim, mire Chakotay odébb lép. Kim hosszan gondolkodik, mielőtt nekikezd: "Tudom, Janeway kapitány nem akarná hogy szomorkodjunk. Azt akarná, hogy kapaszkodjunk össze, és emlékezzünk a szép idokra. ... Például mikor azokat a gyümölcsbokrát találtuk azon a felderítő küldetésen. Én is megettem legalább fél kilót azokból a gyümölcsökből, a levétől bíborvörös volt a kezem és a szám. A kapitány... A kapitány odajött, és leült mellém. O sem nézett ki különül... Átkarolt, és... Azt mondta... Azt mondta... Zászlós, ezekre a pillanatokra kell emlékeznünk. ... Ez... Ez olyan... Bocsánat..." Kim szavai közben Janeway arcán könnyek gördülnek végig, de a zászlós sem áll távol a dologtól. Paris lép mellé, és a vállát megveregetve félrevonja. Újra Chakotay lép középre: "Tudom, nem könnyű. De segíteni fog. ... Tisztelegjünk a kapitány előtt még egyszer, utoljára." A jelenlevők sorokba rendeződnek az ablakok felé fordulva. "Indíthatják a tokot." szól Chakotay egy hadnagynak, aki erre a szájához emelve egy vékony sípot, megszólaltatja azt az emelkedő-ereszkedő jelzést, ami még a földi tengereket járó hajósoktól maradt örökül, s vészelté át a századok hosszú sorát. A sípjelre egy torpedóburok indul útnak a Voyager hátsó vetocsővéből, az ismeretlen, közömbös fénnel ragyogó csillagok felé. "Kim zászlósna igaz van. A kapitány nem szeretné hogy hosszan szomorkodjunk miatta. ... Neelix hidegtálat készített... Jó lenne beszélgetni azokról a szép idokról, amit Kathryn Janewayjel töltöttünk el." "Vége van, Kathryn. Nincs már miért maradnod. Gyere velem." mondja Janeway apja a kapitánynak, de az csak a fejét rázza. "Mit kell tennem hogy elhagyjam ezt a helyet?" kérdezi végül, miközben beszélnek a többiek közé. "Csak szánd el magad. Az egyetlen dolog ami itt tart, az a távozással szembeni ellenkezés." "Talán igaz van, mindenben amit mondott. De még nem vagyok kész elfogadni. Nem vagyok kész elmenni innen." mondja Janeway, miközben Kim vág át előttük lehorgasztott fejjel. "Én szegény kicsi lányom... Sosem könnyítetted meg a saját dolgodat. Ha volt egy könnyű és egy nehéz út, mindig a nehezet választottad." "Ha maradok, talán könnyebb lesz a legénységnek. Esetleg valahogyan megvigasztalhatom őket..." "Én is ugyanezt mondtam magamnak, mikor vonakodtam elhagyni téged. Azt reméltem, segíthetek ezzel... Borzasztó dolog ez, Kathryn. Ahogyan telik az idő, megérted majd, milyen hatalmas, tisztító ereje az egyedüllét. Látni fogod ahogy az emberek akiket szeretsz, tovább élnek az életüket, azt teszik amit korábban együtt tettetek, de te már nem vehetsz részt benne. Az o életükből te már ki vagy zárva, örökre. ... Pokolian gyötrelmes lesz. Szeretném megakadályozni hogy így legyen." "Egyszer elkerülhetetlenné válhat hogy így döntsék. De most még csak azt tudom, nincs itt az ideje!" mondja Janeway, majd az egyik kijárat felé lódul. "Mit tehetnék hogy meggyőzzelek?" indul utána az apja. "Semmit. Képtelen vagyok rá. Nem tudom elhagyni a legénységet! Ok és én összetartozunk, hát nem érti? ... Annyi minden mentünk már keresztül. Tudnom kell, mi történik még velük! ... Szeretném látni ahogy Kes felnött nové érik... Ahogy B'Elanna feladja végre a világgal szembeni küzdelmet, és igazi barátságot köt." "Megfigyelheted az életüket, de valójában nem leszel a részese." "Nem érdekel! Legyek inkább szellemként jelen a hajón, mint sehogyan sem. Egy kapitány soha nem hagyhatja el a hajóját!" "Minden itt töltött órával nehezebbé válik számodra elhagyni a hajót, Kathryn!" "Miért akar kényszeríteni?! Így határoztam, itt maradok! Világos?!" A világ Janeway körül elvész egy fehér villanásban, és a kapitány hirtelen a Doktort látja maga fölött, Chakotayval és Tuvokkal, egy viharfelhők tarkította ég által keretezve. "Az agykéreg-stimulátor hat, gyenge pulzus észlelhető." mondja a Doktor, trikorderét tanulmányozva. "Jöjjen vissza..." mondja Chakotay. "Mi volt ez?!" fordul Janeway az apja felé. "Micsoda?" "Tuvokot láttam... Meg Chakotayt, meg a Doktort." "Itt?" néz körül a férfi. "Nem. Valahol máshol. Mintha felfelé néztem volna rájuk."

"Hallucináció, mint a többi." "Nem, ez más volt. Magamat nem, láttam, én magam néztem rájuk, a saját testemből! ... Ez vagyok valójában... Haldokolva fekszem a bolygón, nem igaz?! És ez a hallucináció, ez nem valóságos!" "Ha továbbra is tagadod a valóságot, csak még rosszabb lesz." "Nagyon erolködik hogy meggyozzön, menjek magával. Miért?! ... Ha igaz amit állít, miért nem hagyja hogy saját magam hozzak döntést?" "Hogy megkíméljelek a felesleges szenvedéstől." "Az apám soha nem tette ilyet. O mindig azt akarta hogy saját magam szerezzek tapasztalatokat, a hibákból amelyeket vétek. Soha nem védett az élet veszélyeitől. Miért tette másképp a halálomkor? Maga nem az apám! Lehet hogy a fantáziám terméke, de ezt sem hiszem. ... Amit el akar érni, az azonban egyértelmű: hogy magával tartsak valami ismeretlen helyre! Ki maga valójában?" "Segíteni próbálok. Ne küzdj ellenem." "Maga talán egy idegen lény? Nem lehetséges?" "Kinyitotta a szemét!" mondja Chakotay. "Az életjelei stabilizálódnak, vérnyomás hatvan per harminc." állapítja meg a Doktor. "De az a lény még mindig az agykoponyához csatlakozik, és akadályozza az eredményes kezelést." mutat rá Tuvok. "Tartson ki... Visszahozzuk, csak harcoljon, Kathryn!" bíztatja Chakotay a kapitányt. "Egy közvetlen idegi stimulálás talán eluzi a lényt." mondja a Doktor, elokerítve egy orvosi eszközt.

"Tehát ez a helyzet. Mégiscsak hallottam beszélni a Doktort, Chakotayt és Tuvokot." mondja Janeway diadalmasan, a kiürült kaszinóban, "Maga pedig egy idegen lény, és maga okozza a hallucinációkat, igaz?!" "Ez az én népem kötelessége. Közvetlenül a halála előtt egyikünk megérteti a haldoklóval, azt ami történik. Hogy a távozást kellemesebbé tegyük." "És az micsoda?" int Janeway a fejével a férfi mögött egyre nagyobbodó aranyszínű fénygömb felé. "A mi hálózatunk. A tudata abban él majd tovább. Igaz volt mikor azt mondtam, az egy csodálatos hely. Bármilyen vágya teljesülhet azon a helyen." "Miért nem ezt mondta kezdetől fogva? Miért adta ki magát az apámnak?!" "Mert a haldoklók általában ismerost szeretnek látni az utolsó pillanatokban, ez könnyebbé teszi számukra az elmúlást. Én magam sokszor csináltam már ilyet, de még soha nem tapasztaltam ekkora ellenállást."

"Valami történik... Az idegen újra teret nyer." mondja a Doktor. "Küzdjön, Kathryn, csak egy kicsit még!" szól Chakotay. "Meg kell próbálkoznom egy toron-impulzussal." határoz a Doktor.

"Az enyéim azt mondják, küzdjek. Megpróbálnak megmenteni." mondja Janeway a kaszinóban.

"Csak kétségbeesésükben teszik, de reménytelen." "Én azt hiszem, inkább maga van kétségbe esve. Nem úgy gondolom hogy a legjobbat akarja nekem, csak az érdekli hogy önként magával tartsak." "Mert ez elkerülhetetlen!" "És irgalmas szamaritánusra sem hasonlít! Inkább egy dögevo, ami a legvédtelenebb pillanatában támad a haldoklóra!" "Vártam rád. Türelemes voltam." "De már fogy a türelme. Miért akar valójában magával vinni abba ott?" biccent Janeway a gömb felé, "Azt nem veszem be hogy ott az örökkévaló öröm vár az emberre!" "Velem kell jönnöd!" mondja a férfi, megragadva Janeway karját. "Ha kényszeríthetett volna, már rég megteszi. Az értelmemre játszik, önként kellene mennem." "Nem lenne jobb mint itt állni és vitatkozni?" "Mondok én valamit: inkább vitatkozok itt évszázadokig, de nem megyek magával!" A férfi ezzel ellöki Janewayt, miközben a fényjelenség lassan kiterjeszkedik körülötte. "Veszélyes a maga mestersége, kapitány! Halál leselkedik magára minden pillanatban. Lesz még másik alkalom, és én ráérek kívánni. Végül nálam fogja végezni. És sokáig, nagyon sokáig fog táplálni engem." "Tunjön inkább vissza a pokolba, gyáva alak!" sziszeget Janeway, mire a férfi megfordul, és az immár egy semmibe vezető, lángoló nyílássá változott fényjelenségen átlépve eltunik.

"Kathryn...?" kérdezi Chakotay. "Az idegen jelenlét már nem észlelhető. Az életjelek erősödnek, vérnyomás százöt per hatvanöt." mondja a hologram. A sziklák közt heverő Janeway megmozdítja a fejét, majd a cikázó villámok fényében hunyorogva néz körül. "Doktor... Mi történt?" "Talán maga el tudja mondani, parancsnok..." mondja a hologram, miközben lekapcsolja Janeway homlokáról az agykéreg-stimulátort. "Ön és én lezuhantunk itt egy mágneses vihar miatt Súlyosan megsérült. A Doktor és Tuvok utánunk jöttek egy siklóval, hogy ellássák a sérülését." mondja Chakotay. "A vizsgálatok során egy idegen lényt észleltünk, ami az agykérgéhez kapcsolódik, és megpróbálja megakadályozni az állapotának javítását." veszi át a szót Tuvok. "De végül sikerült eloznunk. De

néhányszor már azt hittem, elveszítjük." szól harmadikként a Doktor. "De a jelek szerint ön is küzdött ellene." mondja újra Chakotay, miközben segít Janewaynek felülni. "O azt akarta, menjek vele. De nem voltam hajlandó." "O?" kérdezi Tuvok. "Az apám... Az a lény. Azt akarta, menjek el vele valahová..." mondja Janeway elgondolkodva. "Valahová... A halál utáni életbe?" kérdezi Chakotay. "Meglehet. De egyet mondhatok. Azok alapján amiket láttam, semmi kedvem ott eltölteni az örökkévalóságot. Az már biztos." Tuvok és Chakotay segítenek talpra állni Janewaynek, és miközben a Doktor összeszedgeti a felszerelését, a sikló felé indulnak vele. "Támaszkodjon rám nyugodtan, kapitány." mondja a parancsnok. "Köszönöm, Chakotay."

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50518.6. A Doktor alaposan kivizsgált, és testgyakorlást írt elo. De azt kell mondanom, sokáig fog tartani míg feldolgozom az élményeim érzelmi hatását."

"Igen, tessék." szól ki Janeway, a készenléti helyiség csengőjére válaszul. Chakotay érkezik a híd felől, és rosszállóan méri végig az asztalánál a munkába temetkező Janewayt: "Meg memék rá esküdni hogy a Doktor néhány nap pihenót tanácsolt." "Ha így teszek, az általában csak ront a helyzeten." morogja Janeway. "Azért nem kellene rögtön ennyire megterhelnie magát." mondja Chakotay, majd elhúzza kezét a háta mögül, ahol eddig egy szál rózsát rejtgetett. "Ahh..." Janeway meghatottan veszi át a virágot, majd így szól: "Hogy szinte legyenek, inkább dolgozom, hogysem bele jobban kelljen gondolnom abba ami történt." "Ezt meg tudom érteni." bólint Chakotay. "Nem megy ki az ember fejéből. Az a lény... Mint egy pók, amint megpróbálja beszoni az áldozatát, hogy magával cipelje..." "Lehetségesnek tartja hogy mindazokat akik meghaltak, azután visszahozták őket, megkísértette ez a lény?" kérdezi Janeway. "Ez eléggé valószínűtlen." "Remélem is. Remélem hogy ez a faj csak itt a Delta Kvadránsban létezik, és soha többé nem találkozom vele." "Szerintem mindenképpen ez lesz a helyzet. Miután összeakaszkodott magával, most már tudja hogy nem érdemes próbálkozni." mondja Chakotay vidáman. Janeway nézi egy darabig, majd felélénkülve így szól: "Na jöjjön, Chakotay! Hiszen legyőztem a halált, és az ilyesmit illik megünnepelni, nem? Egy üveg pezsgó, holdfényes este egy vitorlás... Nos, hogy hangzik?" "Valami, amiről érdemes beszélni." mondja Chakotay, majd mindketten a kijárat felé indulnak. A parancsnok előreengedné Janewayt, de az maga elé tessékeli Chakotayt, majd vidáman a nyomába szegedik.

57. Blood Fever - Vad vágyak

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50537.2. Egy lakatlan naprendszer rutinletapogatása során a negyedik galacittelepeket észleltünk, amely anyag meglehetősen ritka."

"Ha ezek az értékek valódiak, majdnem egy kilótonna hever odalent." mondja a hídon a mérnöki pultnál ülo Torres, "Abból akár újra elkészíthetnénk a görbületi tekercseket." "Rájuk is férne. Eleget kaptak az elmúl két évben." bólint Paris. "Van valaki a környéken aki tulajdonjogot jelenthet be a bolygóra?" fordul hátra Chakotay. "A jelek szerint a bolygó felszínén létezett valaha egy település, de már rég elhagyhatták." állapítja meg Tuvok. "Hát jó, akkor horgonyt vetünk." áll fel Janeway, "Ön vezeti a felderítőosztagot, B'Elanna, felszerelést és személyzetet vihet belátása szerint. ... Beszéljen Mr. Neelixel, ha jól emlékszem, egy ideig bányásként dolgozott." "Igenis, kapitány." indul meg Torres a lift felé.

"Ezek egyértelműen mesterséges járatok." jelenti ki Torres, a bolygókéreg egy részletének letapogatási eredményét tanulmányozva, "Úgy látszik mást is érdekelt a galacit kitermelése..." Borak, aki valamivel Torres mögött áll, szintén a gépház felső szintjén, így szól: "Így legalább könnyebben juthatunk a telep közelébe." "Ez igaz, de jobb ha óvatosak leszünk. Komoly szeizmikus aktivitás tapasztalható odalent. Szakadékok is lehetnek... Azt hiszem, be kellene vennünk a csapatba Tom Parist. Vannak sziklamászó tapasztalatai." "Eltöltöttem néhány nyarat az Ozana barlangok vizsgálatával, ahol szervezett mászócsapatokban dolgoztunk." mondja Borak. "Ez nagyszerű, akkor ön lesz a biztosítónk." Borak járkál egy keveset, majd nagyot sóhajtva így szól: "Meg van elégedve az elokészületekkel?" "Készen vagyunk itt... Igen." bólint Torres. "Akkor hadd használjam ki az alkalmat arra hogy bejelentsem a kunat'zolic-ot. Azt a kívánságomat, hogy a társa lehessen." Torres meglepetten pislog a vulcanira: "Mi?!" "Földi módon fogalmazva, az imént megkértem a kezét. Elfogadja?" "Ööö... Ez eléggé meglepetésszerű volt... Maga szerint nem? ráadásul úgy tudom hogy a vulcani házasságokat előre megszervezik. Gondolom önnek is van valakije a Vulcanon." Borak bólint, majd így szól: "Minden oka megvan arra hogy lemondjon rólam, és azóta már minden biztonnal másik társat választott. Ezen okból ugyanehhez nekem is jogom van." "És engem választ..." mondja Torres nem éppen lelkesen. "Nem csak lenyugózó szakmai tudását csodálom, hanem bátorságát és erkölcsösségét is. Kiváló tulajdonságok egy jó társ számára." "De maga vulcani, én meg... Fél-klington vagyok. Nem igazán tudom elképzelni hogy..." "Elso pillantásra valóban nem tűnünk különösképp összeillőnek, de a különbségeink jól kiegyenlítenék egymást. Önt zavarja klington temperamentuma, az én mentális fegyelmem azonban segíthetne úrrá lenni ezen. Ezenkívül..." "Egy pillanat... Várjunk egy kicsit. Látom hogy ez egy logikus gondolatmenet végeredménye, és valóban hízelgőnek érzem rám nézve, de... A válaszem: nem. ... Sajnálom." mondja Torres, majd elsietne, de Borak utána szól: "B'Elanna... Át kellene gondolnia még egyszer. ... Jelenleg hetvenhárom személy jöhet szóba az ön nézőpontjából társként, de közülük többen már elkötelezték magukat." "Hadd legyen ez az én problémám, köszönöm." indulna tovább Torres. "És azt se feledje el hogy sok humanoid faj eléggé nehezen viselné a klington módra élt nemi életet." zárkózik fel Borak Torreshez, "Én azonban vulcani születésemnél fogva nagyobb testi erovel rendelkezem, és ez ideális partnerré tenné." Ezzel Borak, mielőtt Torres visszavonulhatna, a hadnagyno arcára teszi kezeit. Torres igyekszik megszabadulni tole, ám szemmel látható hogy ami az erot illeti, Borak nem csak mellébeszél, valóban felveszi a versenyt Torres klington izomzatával. Végül azonban mégiscsak B'Elanna gyozedelmeskedik, és ellöki magától Borakot, majd egy jellegzetes klington mozdulattal alulról fölfelé, nyitott tenyérre állon vágja. A vulcani a földre zuhan, majd állkapcsát igazgatva fájdalmas pillantást vet a dühösen fújtató Torresre.

A Doktor komor arccal kezelgeti Borak állát, a vulcani egykedvuen üldögél a mutoasztal szélén. "Itt vannak az idegi letapogatás eredményei." érkezik Kes egy jegyzetfüzettel. "Mi baja van?" kérdezi Torres kissé távolabbról, Borakra célozva. "Attól eltekintve hogy majdnem kiugrott az állkapcsa, csak egy kis neurokémiai bizonytalanság észlelhető nála." válaszolja a Doktor rosszállóan. "Ami azt jelenti hogy... Mit jelent?" "Ezt inkább a beteggel beszélném meg, négy szemközt." Torresbol ennek hallatán kikíváncozna még valami, de a hadnagyno végül egy bosszús sóhajt követően távozik. "A pon farr időszakába lépett, igaz?" fordul a Doktor Borak felé. "Ez egy... Különösképpen személyes jellegű kérdés, Doktor." "Igen. Tudomásom van arról hogy a vulcaniak nem szívesen beszélnek idegeneknek a párvalasztásról. Az orvosi adatbankban szinte semmi információ nem található, csak néhány rövid bejegyzés néhány Csillagflottánál szolgáló orvos észrevételeivel. A tünetei azonban... A vegyi bizonytalanság, az érzelmi kontroll hiánya... Megfelel ezeknek a megfigyeléseknek. Rendesen eszik és alszik mostanában?" "Tudtam hogy valami készül... De reméltem hogy nem pont... Ez." "Ha jól gondolom, ez az első pon farr-ja." mondja a Doktor, mire Borak a mellére ejti a fejét, bólintás gyanánt. "Emiatt nem kell zavarba jönnie, ez egy teljesen természetes biológiai funkció. Segíteni fogok ahogy csak tolem telik, de több információra van szükségem." Borak erre leszökken az asztalról, és mármár dühösen mondja: "Errol nem fogunk beszélni!" "Attól tartok, kénytelenek leszünk." áll elé a Doktor, "Ha ez a vegyi instabilitás erősödni kezd az agyában, életveszélyessé is válhat. Tudnom kell hogy mit tesznek a vulcaniak ilyen helyzetben." Borak nagyot sóhajt, majd nyomatékosan így szól: "Hazamegyünk. Felnőtt életük minden heteik évében a vulcaniak egy ösztönös, legyurhetetlen vágyakozást éreznek az otthonuk iránt, hogy hazatérjenek, és ott párt válasszanak." "Az ön esetében azonban ez, mivel itt van a galaxis másik végében, teljességgel lehetetlen." "Igen." "Ezért itt keresett párt magának. Ez megmagyarázza a Torres hadnaggyal szembeni viselkedését." "Mindig is nagyon tiszteltem B'Elannát!" fordul a Doktor felé Borak, "És remélem hogy nem túl... Dühös rám emiatt." "Hogy Torres hadnagy az adott pillanatban épp dühös-e, az csak viszonyítási alap kérdése." mondja a Doktor a száját elhúzva, "Mindenesetre valami más módot kell találnunk a helyzete megkönnyítésére. Egyelőre végezzünk el egy mikrocéluláris letapogatást..." "Nem!" kiáltja Borak, "Nem akarok orvosi kezelést! Saját magam akarok megoldást találni." "Mit szándékozik tenni?" "Vannak bizonyos meditációs technikák, amelyek segíthetnek, ha egyedül hagynak végre. ... Kérem... Engedjen vissza a kabinomba. Zárasson el ha szükségesnek érzi, de hagyja hogy én magam kerekedjek felül a helyzeten!" A Doktor összevont szemöldökkel méregeti egy darabig a vulcanit, majd így szól: "Amíg nem találok megfelelőbb kezelési módszert, visszaengedem a kabinjába. ... De nem hagyhatja el. ... És viselnie kell ezt az agykéreg-monitort." Ezzel a Doktor elokeríti valahonnan a szerkezetet, és Borak bal füle mögé tapasztja. "Éjjel-nappal." Borak nyugodt arckifejezést eroltet magára, megigazítja egyenruháját, majd a kijárat felé indul: "Köszönöm."

"Aggódom Borak zászlós idegrendszeri értékei miatt." mondja a Doktor Tuvoknak, miközben a gyengélkedő nagy monitorán látható adatokat mutogatja, "Az egyik pillanatban minden rendben, aztán megint összezavarodik az egész. Teljesen kaotikus, mintha az agy vezérlése kikapcsolt volna. Nem tudom megmondani, hogy a meditáció használ-e neki. Gondoltam, ön talán tudna más kezelési módszert javasolni." "Nem tudok." mondja Tuvok szukszavúan. "Mert nem ismer, vagy mert nem akar beszélni róla?" "Mindkét okból. Nem lenne ildomos beavatkozni Borak zászlós magánéletébe." mondja Tuvok a kijárat felé indulva. "Egy intellektuálisan ennyire kifinomult faj létre a vulcaniak eléggé viktoriánus módon állnak hozzá a szexhez." szól utána a Doktor, mire Tuvok megtorpan. "Ez fölöttébb emberi megállapítás, Doktor." "Akarja ugyanezt vulcani módra? ... Nem látom hol a logika egy alapvető biológiai funkció figyelmen kívül hagyásában." "A pon farr-ban nincs semmi logikus. Ebben az időszakban ösztön és érzelm uralja az értelmet. Nem lehet sem hétköznapi értelemmel analizálni, sem orvosi módszerekkel gyógyítani. Aki épp átéli, tudja hogy nem tehet semmit mindaddig, míg természetes úton el nem múlik." "És ez hogyan következik be?" kérdezi a Doktor élesen, mire a neki mindeddig háttal álló Tuvok végül visszafordul: "Három lehetőségről van

tudomásom. Társat keresni, amit Borak zászlós meg is próbált. Egy szertartásos párbaj, ami azonban az o helyzetében nem megoldás..." "Párbaj?!" kérdezi a Doktor. "Egy régi hagyomány, küzdelem a kiválasztott párért. De mint mondtam, ez a lehetőség jelen helyzetben nem jön számításba. A harmadik pedig az intenzív meditáció, ami mellett végül döntött." "Nem segíthetünk neki ebben semmilyen módon?" "Azt hiszem, bármiféle beavatkozás ellentétes hatású, és nem kívánatos volna. Egyedül kell szembenéznie ezzel a kihívással. Ha elég nagy fegyelemmel rendelkezik ahhoz hogy pszichikai megoldást találjon, a vegyi instabilitás magától meg fog szunni." "A vulcani gondolkodásmód újra meg újra elkápráztat." morogja a Doktor, "Köszönöm hadnagy, igazán sokat segített." Tuvok nem reagál a Doktor megjegyzésének élére, nyugodt léptekkel távozik.

"No lám csak, milyen pontosak..." mondja Torres elégedett, mikor szürke expedíciós öltözkében megérkezik az egyik szállítóhídra, ahol a hasonlóan öltözött Paris és Neelix várják. "Le van nyugözve, igaz?" kérdezi Paris vidáman. "Ahhoz azért ennél több kell, hadnagy." "Értettem, asszonyom." bólint Paris nagy komolyan. "Na jó... Megmutatom a célkörzetet." indul el Torres a transzporter vezérlokonzolja felé, Paris és Neelix pedig követik. "Nem várjuk meg Borak zászlóst?" kérdezi Neelix. "Nem fog jönni." rázza meg a fejét Torres, "Itt van a legdúsabb galacit-telep. A felszínre sugárzunk le, majd áthaladunk ezen a járaton, a végén levo kamráig. Ott ötven méteres mélységbe kell leereszkednünk. Lehet vele valami gond, Tom?" fordul Torres a hadnagyhoz. "Khm... Amíg lassan és óvatosan ereszkedünk lefelé, semmi." "Mr. Neelix, készen áll?" "Van lézerfúróm, mintatárolóim, geospektrum-analizátorom..." sorolja a talaxiai. "Rövidre fogva: készen áll. Akkor indulás!" adja ki a parancsot Torres, majd elrobog az emelvény felé. Paris és Neelix nagyot fújva néznek össze.

Miután a felderítők megérkeztek a felszínre, Torres és Paris trikordert vesznek elo, míg Neelix meglelégszik a vizuális felderítéssel. "Erre." jelöli ki B'Elanna az irányt, de Neelix másképp gondolja: "Nézzenek csak ide... Erre lehetett a település." mutat egy növényzettel félig-meddig benott kolépcsore. Két társa csatlakozik hozzá, és megvizsgálják a Neelix által talált romokat. "Ötven, legfeljebb hatvan évesek lehetnek a maradványok." állapítja meg Paris, "De ennyi ido alatt nem kellett volna hogy ennyire tönkremenjenek az épületek." "Valami katasztrófának kellett bekövetkeznie." véli Neelix, "Talán földrengés..." "Később majd leküldünk egy archeológuscapatot. Most koncentráljunk az elsodleges feladatunkra." szól Torres, elindulva a korábbi irányba. "Talán sürget bennünket valaki?" kérdezi erre Paris. "Nem látom miért kellene erre vesztegetnünk az idonket." fordul vissza Torres, "Vagy talán így próbálja elodázni hogy be kelljen mutatnia sziklamászó képességeit?" "Na jöjjön csak utánam... Kíváncsi vagyok, bírja-e a tempót." mondja erre Paris, ezzel az élre áll.

A csapat hamarosan megkezdi az ereszkedést a galacit-rétegek felé vezető járatokba. "Ennél a holodeck sem kevésbé valódi... De az azért valahogy mégsem az igazi. Ez egy igazi kihívás, nagyon felemelőnek találom." mondja Neelix, mikor harmadikként aláereszkedik egy kötélen abba a járatba, ahol továbbhaladni szándékszanak. "Ha valami felemelőt keres..." mondja Torres kicsivel később, mikor megállnak egy függőleges akna peremén. "A szenzorképen nem tunt ilyen meredeknek..." jegyzi meg Neelix aggodalmasan. "Felkészültünk rá, le fogjuk küzdeni." jelenti ki Torres, miközben lecsatolja magáról hátizsákját, "Úgyhogy indulás." A csapat elhelyezi az önbelövo kötélrögztöket, felöltik mászóhámjaikat, és a köteleket rögzítve felkészülnek az aláereszkedésre. "Ez a Csillagflotta-technika elrontja az egész hangulatát." dohogja Neelix. "Ha arra gondol hogy a rögztöje kitart-e miközben maga a szakadék fölött lebeg... Azt hiszem, én eloremegyek." mondja erre Paris, "Odalent találkozunk." A hadnagy ezzel átveti magát a peremen, és elindul lefelé. "Maga a következő, én zárom a sort." fordul Torres Neelixhez. A talaxiai is ledobja kötélcsumóját az aknába, és Paris nyomába ered. Torres lepillant az ereszkedekre, végül o is nekiindul. "Ha lehet, ne rugdossák rám a köveket..." kiabál fel Paris, mikor egy nagyobb darab kifordul a lába alól. "Igaza van. Tényleg máris gyorsabban ver a szívem..." mondja Torres, mikor expressz-sebességgel elhúz az óvatosan ereszkedo Neelix mellett. "Majd akkor szóljon, mikor galacittal megpakolva mászunk visszafelé..." szól utána a

talaxiai. "Nekem gyerekjáték lesz." jelenti ki Torres. Neelix kötele ekkor megrándul, és a kötélhorog néhány pillanat múlva kifordul a sziklából. A talaxiai felkiált, ahogy elzúg Torres mellett, aki erre meglazítva kötelét, szinte szabadesésben indul utána, hogy megpróbálja elcsípni Neelix kötelének végét. Ennek köszönhetően szinte egyszerre érkeznek le a járat szerencsére nem túl messze levo aljára. Paris csak néhány másodperccel lemaradva érkezik, ekkorra Torres már lábra állva tántorog erre-arra, Neelix azonban nem tud felkelni. "Még sérült?" ugrik oda Paris előbb Torreshez, majd mikor látja hogy annak, bár a köhögéstől egyelőre nem tud szóhoz jutni, nincs komolyabb baja, Neelixhez fordul. "Maga... Majdnem megölt mindkettenket!" mered Torres vádlón Neelixre. "Sajnálom... Fogalmam sincs mi történt..." szabadkozik a talaxiai, majd megpróbál felállni, de fájdalmas kiáltással összerogy. "Maradjon ott! Lehet hogy eltört valamije." mondja Paris, majd letérdel Neelix mellett, hogy megvizsgálja. "Miért nem kért meg valakit hogy ellenőrizze a felszerelését, ha nem tudta mit csinál?" kiabálja Torres, egészen kivetkozve magából. "Higgadjon már le! Neelix nem tehet róla, láttam mikor elhelyezte a horgot. Stabílan állt. Talán valami anyaghiba volt..." mondja erre Paris. Torres ekkor fájdalmasan összegörnyed, mire a hadnagy megint otthagya Neelixet: "Megsebesült?" "Nem, jól vagyok, de nem magának köszönhetően." húzódik félre Torres, "Sot, még jobban lennék ha egyedül másztam volna le ide!" "Egy kicsit túlreagálja a dolgot, nem gondolja?!" kérdezi Paris rosszállóan, de Torres elengedi a füle mellett a megjegyzést, és felszerelését összekapkodva dühösen útnak indul: "Vigye vissza a hajóra, majd én egyedül hozok galacitot!" "Nem hagyhat itt csak úgy..." szól utána Neelix. "Igaza van." fogja meg Torres karját Paris, hogy visszatartsa a not, mire az összerezzen, és igyekszik kitépni magát Paris kezéből. "Hozzám ne érjen!" mondja, majd felmordul, és megharapja Parist. "B'Elanna...? Mi az ördög van magával?!" mered rá elképedve a hadnagy, miközben elmázolja a harapás nyomán kiserkedt vért az arcán. "Semmi. Én vagyok a felelős ezért a küldetésért! És végre fogom hajtani!" mondja Torres, majd elsiet az egyik járatban. "Várjon már!" kiált utána Paris, de B'Elanna még csak nem is lassít. "Menjen utána, Tom. Elleszek itt..." mondja Neelix. "Az nem volt betervezve hogy szétválunk idelent." morogja Paris, majd aktiválja kommunikátorát: "Paris hívja a Voyager-t: támadt egy kis gondunk idelent."

"Nem tudtam elérni. Vagy kívül van a hatósugáron, vagy nem hajlandó válaszolni." üzeni Paris valamivel később, miután összefoglalta az eddigi eseményeket. "Hol van most?" kérdezi Janeway. "Az utolsó pozíciója amit meg tudtam határozni, úgy tíz méterre alattunk volt. Megpróbáltam megállítani, de feldühödött, és... Megharapott." "Megharapta?!" kapja fel a fejét Chakotay meglepetten. "Ráadásul úgy tunt hogy még élvezte is. Olyan klingon módra. Mintha nem is o lett volna." érkezik Paris hangja a hídra, mire Janeway jelentőségeltjes pillantást vet Tuvokra, aki erre intenzíven a konzoljával kezd foglalkozni. Janeway felpattan, és miközben felsiet a híd hátsó részére, egy pillanatra megáll a muveleti tiszt konzolnál ügyelo hadnagyno előtt: "Be tudja mérni oket?" "Nem. Túl mélyen vannak a felszín alatt." "Tom, leküldök egy csapatot. Felhozzák Neelixet, utána B'Elanna keresésére indulnak. Tuvok, Chakotayval megy." mondja Janeway. "Kapitány... Kis türelmét kérném. Van egy lehetséges magyarázatom Torres hadnagy viselkedését illetoen." mondja erre a vulcani.

"Menjen el!" szól ki Borak kabinja ajtócsengőjének hallatán, de az ajtó az engedélye nélkül is kinyílik. "Azt mondtam, menjen innen!" kiabálja Borak, majd mikor az ajtó felé fordulva Tuvokot pillantja meg, kissé lehiggad. "Sajnálom, uram." "Nem. Nekem kell bocsánatot kérnem azért mert zavarom." lép beljebb Tuvok, "Különösen most." "Tudja mi ez..." mondja Borak. "Igen. ... Sajnálom, de fel kell tennem néhány kellemetlen kérdést Torres hadnaggyal kapcsolatban." mondja Tuvok. "Hallgatom." "Fontos lenne tudnom, pontosan mi történt kettejük között. Volt bármilyen fizikai érintkezés?" "Igen." bólint Borak. "Kérem, írja le mit tett." "Olyan nehéz... Visszaemlékezmem. Annyira irracionális volt. Azt hiszem... Eléje álltam... Megérintettem az arcát. ... Gyengéd akartam lenni, de ellenkezett, ezért eroszakosabb lettem. ... Úgy éreztem, nem engedhetem el, fontos hogy velem maradjon... De azt már nem tudom, miért." "A jelek szerint telepátikus elojátékot

kezdemenyezett." mondja Tuvok. "Nem... Tudtam hogy ilyen módon is lehetséges... Azt tudom hogy össze akartam kapcsolódni vele, erre tisztán emlékszem." "Minden jel arra utal hogy ez sikerült is. Torres hadnagy az utóbbi idoszakban fölöttébb szokatlanul viselkedett, amely nagyon hasonlított a pon farr korai stádiumára." "De... Hogy lehetséges ez? Hiszen o nem vulcani..." mondja Borak döbbsenten. "Volt már példa vulcaniak és más fajtabeliek ilyen kapcsolatára." mutat rá Tuvok. "De határozottan visszautasított." "Még egy rövid tudat-összeolvasztás is elegendó lehet ahhoz hogy valaki elveszítse az önkontrollját. Ugyanúgy, ahogy a pon farr során velünk történik. Egy fél-klígon esetében ez a hatás még erősebb lehet." "Meg kell látogatnom..." indul meg Borak a kijárat felé, de Tuvok szavai megállítják: "Ez nem lehetséges. Torres hadnagy eltűnt a bolygó felszínén." "Akkor megkeresem. B'Elannának szüksége van rám. És nekem is rá." "Bölcsebb megoldás lenne elöbb visszahozni a Voyager-re, és utána megkeresni a legjobb megoldást." "Csak egyetlen megoldás van: hogy társak legyünk. Így logikus!" "Torres hadnagy sohasem becsülte különösen nagyra a logikát." jegyzi meg Tuvok. "Úgy gondolja hogy újra el fog utasítani?" "Jobb lenne ha folytatná a meditációt." válaszol Tuvok kitérően. "Megteszem ami tolem telik, uram." mondja Borak reszelos sóhajjal, mire Tuvok sarkon fordulva távozik.

"Nehéz felbecsülni hogy mikor válik az állapota életveszélyessé." mondja Tuvok Parisnak a galacit-telepek felé vezető járatok egyikében, miközben gondosan beállítja fézerét. A háttérben többen épp Neelix felszínre emelését készítik elő. "Életveszélyes?!" kérdezi Paris, "Bele is halhat?!" "Igen." bólint Tuvok. "És maguk keresztülmenni minden hetedik évben?" "Csak Torres hadnagy állapota miatt kell aggódnia." mondja Tuvok. "Értettem." Ekkor a szintén expedíciós öltözetet viselő Chakotay csatlakozik hozzájuk, mire Paris a trikorderére pillantva így szól: "Nos, nem lesz könnyű megtalálni. A letapogatási sugár úgy húsz méterre csökkent, és azon belül sem valami megbízhatók az adatok." "Azt mondta, a galacitot akarja megkeresni. Ha mi is ezt tesszük, talán a nyomára akadunk." javasolja Chakotay. Neelixet közben elkezdik felhúzni a függőleges aknában, Chakotay Paris, és Tuvok pedig felszerelésüket összeszedve felkészülnek az indulásra. Torres jókora elonnyel halad előttük, ám a durván kimunkált sziklafolyosók egyikében megállva gyanakvóan néz körül. Trikordert vesz elő, vizsgálódni kezd és hamarosan egy energiavezetékre bukkan a járat falában húzódó vágatban, amit laza szikladarabok takartak el eddig. Ekkor léptek zaja hallatszik abból az irányból, amerre Torres is érkezett, mire a hadnagyno, egy nagyobb kodarabot felkapva fordul a zaj forrása felé. Valamivel később Parisék bukkannak fel a folyosóban. "B'Elanna..." torpan meg az elől haladó Paris. Torres a földre dobja a követ, majd a hadnagyhoz siet, és kézen fogva odébb vonszolja: "Tom... Jöjjön, ezt látnia kell!" "Hogy érzi magát, hadnagy?" kérdezi Tuvok. "Csodásan." nyugtatja meg Torres, miközben megmutatja Parisnak, mire bukkant az imént: "Ez az energiarendszer még mindig működik. Valószínűleg a telepeseké volt." "Ide fogunk küldeni valakit hogy vizsgálja meg." mondja Chakotay, "De most jobb ha visszatérünk a hajóra." "Nem." rázza meg a fejét Torres, "Ez az én felfedezésem, az én küldetésemen. Hát nem értik? Ez a járat, amiben a vezeték fut, galacittal van burkolva! Ezt keressük! És én találtam meg!" "Igen, hadnagy. A küldetését sikerrel teljesítette. Most már ideje hogy saját magára is gondoljon. Az állapot, amelyben jelenleg van, a pon farr." mondja Tuvok, mire Torres meglepetten pillant a többiekre: "Pon... Micsoda?!" "Az érzelmi egyensúlyja megbomlott, talán már nem képes kordában tartani az agresszív ösztöneit." mondja Tuvok. "Ahh..." mondja Torres Parisra pillantva, "Egy pillanatra elvesztettem a fejem. Ennyi az egész." Ezzel békítő pillantást vet Parisra. A hangulat azonban nem enyhül, mire Torres védekező pozíciót vesz föl, háttal a sziklafalnak húzódva: "Most mit bámulnak így rám?" "Térjen vissza velünk a hajóra." szól Tuvok. "Hagyjanak engem békén!" "Ekkor, mintha csak a sziklából váltak volna ki, fegyveres humanoidok bukkannak fel a csapat körül. Ruházatuk, de még borszínük is tökéletesen másolja a környező sziklafalak mintázatát, nem csoda hogy mindedig észrevétlenül tudtak rejtőzködni. "Kik maguk? Mit akarnak?" kérdezi a jövevények egyike. "A nevem Chakotay, és biztosíthatom, nem ellenséges szándékkal érkezünk." "O igen." mutat az idegen a csapdába esett vadként ide-oda járkáló Torresre. "B'Elanna, kérem..."

inti le Chakotay, mire Torres egy idore nyugton marad. "Egy biokémiai elváltozás hatása alatt áll, ami megváltoztatja a viselkedését." magyarázza Tuvok. "Elváltozás? Fertozo?" kérdezi az idegenek vezetője. "Nem. De sürgös segítségre szorul." válaszolja Tuvok. "Csak magunkkal szeretnénk vinni, és ezzel el is hagyjuk az önök felségterületét." szól Chakotay. "Addig nem míg el nem mondják, mit akartak itt." "Galacitot akartunk beszerezni, azt hittük, a bolygó lakatlan." "Akkor miért van maguknál fegyver?" "Mert ez a szabály minden olyan feladat esetén, amit ismeretlen területen kell végrehajtanunk." "Mutasson meg egy fegyvert." mondja az idegenek vezetője, saját fegyverét átvéve bal kezébe. Chakotay lassú mozdulatokkal nyújtja oda neki fézerét, miközben Tuvoknak sikerül visszafognia a nekilóduló Torrest. Az idegen nézegeti egy darabig a kéziféért, majd a Paris szerszámövéen levo trikorderre bök: "És az mi? Valamilyen letapogató berendezés?" "Igen." bólint Paris, "Trikordernek nevezzük." "De nem jelzett itt élőlényeket." mondja az idegen. "Nem." bólint a hadnagy. A lény erre visszaadja a fézert Chakotaynak, és ugyanebben a pillanatban többszólamú hangjelzés hallatszik. "ez meg mi?!" rezzen össze Torres. "Szeizmikus riadó." mondja az idegenek vezetője, majd kikapcsolja a ruhájához rögzített szerkezetet, "Az a sziklafal instabil. Csak óvatosan." A vezér ezzel elindul a folyosón, Chakotayék pedig már épp a nyomába szegodnének. Ekkor halk mormolás hallatszik a falakból, mire az idegenek egyike leszökken arról a jó embernyi magasban levo sziklaperemrol ahol eddig orkődött, és Torres mellé lép: "Vigyázzon..." Mikor azonban megpróbálja odébb terelni a hadnagyot, az nekitámad, mire egy másik idegen fegyvert fog rájuk. Tuvok is fézert ránt, és a Torresre célzó idegenre emeli, de a következő pillanatban rá kell jönnie hogy fézere használhatatlanná vált. A nyakához szorított idegen fegyverből felhangzó zümmögés azonban nagyon is működőképességet sejtet, így a vulcani leereszti fézerét. Paris megpróbálja elrángatni Torrest az idegen mellől, de az nem hagyja magát. A következő pillanatban pedig megérkezik az előre jelzett rengés, egy kevés sziklát és port szórva a jelenlevokre. Torresnek végül sikerül legyoznie ellenfelét, aki a földre roskad. Egy pillanatra mindenki szem elöl téveszti az itt-ott álló idegeneket, akik egyszer csak már nincsenek sehol, és Tuvoknak, valamint Chakotaynak is nyoma veszett. "Valahol lennie kell itt egy rejtett átjárónak..." néz körül Torres. Paris trikorderrel próbál az idegenek nyomára akadni: "Viszont nem észlelhető itt semmi ilyesmi. És életjelek sem." "Akkor rosszul használja a trikordert!" csattan fel Torres, ezzel kikapja a muszert Paris kezéből, aki azonnal vissza is veszi: "Ha maga mondja... Vagy ezek az idegenek valami interferenciát generálnak, ami megakadályozza a felfedésüket. Ki kell innen jutnunk, mielőtt visszajönnék." Torres eközben ledobta magáról ruhája kabátját, így most csak egy szürke atlétatrikóban rogy le egy kore. "Nem hagyhatjuk itt Chakotayt és Tuvokot." jelenti ki a hadnagyno. "Ha van valami ötlete hogy hogy találjuk meg oket, ki vele!" Torres bizonytalan pillantást vet Parisra, miközben nyakizmait masszírozgatja. Paris a tartását hirtelen elvesztett, kimerült Torres elé guggol: "B'Elanna... Vissza kell mennünk a hajóra, és segítséget hozni. Kettejüknek, és magának is!" "Miért mondja azt mindenki hogy valami bajom van?" kérdezi Torres fáradtan. "Megpróbálom elmagyarázni. De eloször tunjünk el innen." Torres beleegyezően bólint, majd szétszórt holmiját begyujtva Paris után ered.

"Kész. A serotonin-szintjét ezzel egyelőre stabilizáltam." mondja a Doktor, miután beadott Boraknak valamit egy oltópisztolyból, "De az ingadozások továbbra is aggasztanak. Egyre nehezebb oket kompenzálni." Borak felül a vizsgálóasztalon, miközben így szól: "Ezentúl még erősebben fogok koncentrálni az állapotom stabilizálására." "Hajlandó lenne egy általam kidolgozott alternatív gyógymódot számításba venni?" kérdezi reménykedve a hologram. "Nem. Egyedül kell elboldogulnom ezzel." mondja Borak a kijárat felé sietve. "De veszélyben van az élete!" ered utána a Doktor. "Hát nem érti?! Az hogy egy vulcani milyen jól képes uralkodni ezen helyzet fölött, tulajdonképpen egy jellempróba! Már így is megaláztam Tuvok hadnagyot és magamat is azzal hogy ennyire nyilvánosan kezeltem ezt az ügyet!" "Ne legyen ilyen szigorú magához. Nagyon jól csinálja, foleg ezen különösen nehéz körülmények között. Elvégre ha a Vulcanon lenne, ott volna magával a családjá, és a barátai." "Akkor sem szabadna hogy segítségre legyen szükségem." "Tudom hogy a

függetlenség nagyon fontos a vulcaniak számára. De nem szégyen nagy néha egy kis útbaigazítást kérni valakitől. Ha fontolóra is veszi az én alternatívámat, eldöntheti hogy él-e vele, vagy sem." Borak nem túl lelkesen érkezik a holodeckbe, ahol Neelix szabadidos programja fut, bár a díszlet meglehetősen kihalt, és a szimuláció ideje szerint este van. "Zászlós..." hallatszik a Doktor hangja valahonnan, mire Borak arrafelé indul. "Nem értem milyen okból rendelt ide." morogja a vulcani, mikor megtalálja a Doktort. "Bízzon bennem. ... Borak zászlós... Szeretném bemutatni T'Perát." mondja az, miután kicsit odébb vezette a zászlóst. T'Pera, egy hagyományos vulcani öltözetet viselo, csinos, fiatal vulcani no szimulációja, némiképp kihívóan pillant Borakra, miközben a Doktor megáll a szimuláció mellett. "Nem javasolhatja komolyan hogy o legyen a párom." morogja Borak. "Nos... Örök életre szóló társaul valóban nem, de a jelenlegi problémájára megoldás lehet." "O csak egy hologram! Nem valódi!" mondja Borak, közelebbrol is megszemlélve a not. "Vagyis velem kapcsolatban is ilyen megkülönböztetéssel él?" kérdezi a Doktor. "Ön tapasztalt orvos, de... Szeretném felhívni a figyelmét arra hogy elég kevés ismerettel rendelkezik a fizikai létezés sajátosságai illetoen." "Ha jól sejtem, épp a szexuális jellegu problémájáról beszélünk, zászlós. És ez a megoldás talán a lehe to legjobb." pillant a Doktor T'Perára. "De nem lenne ugyanolyan mint egy valóságos párral." mondja Borak, és a kijárat felé indul. "A különbség csak a fejében létezik! Márpedig éppen ott, már ha jól értettem Mr. Tuvokot és persze önt, kell megoldani végre a pon farr problémáját. Gyo zze meg a tudatával a testét arról hogy o pontosan az, amire jelen pillanatban szüksége van. Tekintse úgy mint egy fejlett öngyógyító technikát. Hiszen önfegyelemre továbbra is szüksége lesz." Borak visszafordul, és T'Pera elé állva így szól: "Az... A javaslatában van némi logika, Doktor. ... Megpróbálom." "Nagyszeru!" lelkendezik a Doktor, "Akkor... Jobb ha magukra is hagyom önöket."

"Tuvok biztosan téved ebben a pon farr dologban. Ennek semmi értelme." dohogja Torres, miközben fegyverrel a kezében törtet Paris előtt a barlangrendszerben. "De megmagyarázná a viselkedését." jegyzi meg Paris. "Nem tudom mi baja vele." "Hah... Kézzel megy neki felfegyverzett idegeneknek, leordítja Neelixet... Errol már nem is beszélve." mutat Paris az arcán látható harapásnyomra, "Rádásul ha jól emlékszem a klingon szokásokra, ha egy no megharapja egy férfi arcát, az azt jelenti..." "Tudom hogy mit jelent!" csattan fel Torres, megelőzve hogy Paris befejezhesse a mondatot, majd gyorsít a tempón. Egy kicsit később azonban hátát a sziklafalnak vetve megtorpan, és dühösen Paris felé fordul: "Felolem... Talán tényleg érzek valamit... Nem is tudom, valami ösztönfélét. ... Tudja mit lehet tenni ellene?" Paris odasiet B'Elannához: "Ha visszatérünk a hajóra, a Doktor tudni fogja, hogy segítsen. ... Vagy ott van Borak, végszükség esetére." "Soha az életben nem segítenék annak a vulcani p'taknak!" mondja erre Torres dühösen, majd újra nekilódul, "Már maga a gondolat is nevetséges!"

"Ez meg mi?!" torpan meg Torres, mikor a követett folyosó egyszer csak néhány nagyobb sziklában végzodik. "Az a rengés úgy látszik, leomlasztotta ezeket a sziklákat." véli Paris. "Útban vannak!" mondja Torres, célra emelve az idegenektől zsákmányolt fegyvert. "Várjon!" állítja le Paris, "Nem tudjuk mennyire stabil ez a járat. Lehet hogy ettől az egész beomlik!" "Engedje már el!" próbálja meg kirángatni a fegyvert Torres Paris kezéből. "Nem! Azt hiszem, jobb lesz ha ez nálam marad." "Ne akarjon ujjat húzni egy klingonnal. Soha!" fenyegetozik Torres. "Nem áll szándékomban." "Attól fél hogy eltöröm a karját? Meg is teszem..." Paris erre elhajítja a fegyvert, majd elkapja Torres ütésre lendülő kezét: "B'Elanna, hagyja már abba! Nem is a fegyverrol van szó hanem a szexrol. De abba a játékban nem szállok be, megértett?" "Szerintem pedig igen... Megízleltem a vérét, Tom..." mondja Torres úgy fordítva Paris fejét hogy szemügyre vehesse a harapásnyomot, majd megpróbálja megcsókolni a hadnagyot. "Nem. A barátja vagyok, vigyáznom kell magára, mert most nincs egészen eszénél. Ha engedne ennek az ösztönnek, később utálná magát miatta. És engem is, mert kihasználtam a helyzetet. ... Ezért nem teszem meg." mondja Paris, majd eltávolodik Torrestől. "Mi lenne... Mi lenne ha szétválnák, és külön mennének tovább?" kérdezi B'Elanna. "Nem!" rázza a fejét Paris. "Nem tudja milyen eros... Milyen nehéz ezt a vágyat legyozni." "Tényleg

ennyire ellenállhatatlannak talál?" kérdezi Paris vidáman. "Azért ezt nem mondanám..." rázza meg a fejét Torres. "Akkor jó." mondja Paris, majd felveszi a földről B'Elanna hátizsákját, és odadobja neki: "Na jöjjön."

"Információkat akarok a hajóról ami idehozta magukat." mondja az idegenek vezetője, mikor Chakotayval és Tuvokkal megérkeznek egy helyiségbe, ahol néhány berendezés, és mesterséges fényforrások vannak, "A hajtóműről, fegyverekről, szenzorokról... Mindenről." Mindeközben megvizsgálja a flottatiszteket egy muszerrel, majd meglepetten fordul Tuvokhoz: "Van egy beültetés a karjában." "A könyökizületemet ki kellett cserélni, miután megsérültem egy harci szimulációban." "Az orvosi tudásuk is érdekel. Tudományos eredményeik, mesterséges intelligenciáik fejlettsége." "Szívesen mesélnék a mi népünkrol, és hallanék az önökérol. Ezért igazán nem szükséges kihallgatást rendeznie." jegyzi meg Chakotay. "Azután hogy behatoltak a sakarik területére, ne várjanak ennél jobb bánásmódot." válaszolja a vezér ridegen. "Már mondtuk, nem tudtuk hogy él valaki idelent." emlékezteti Chakotay. "Igen, mondták." "A népük a jelek szerint el akarja kerülni azt hogy idegenek fedezzék fel." állapítja meg Tuvok, "Olyan nehéz elhinni hogy a mi esetünkben sem volt kevésbé eredménytelen ez a törekvés?" "Ha megfelelőek lennének az óvintézkedéseink, nem észlelték volna semmit ami felkelti az érdeklődésüket." mondja a vezér. "Ebben a segítségükre lehetünk." ajánlja Chakotay. "Mi?" "Megmutathatjuk, hogyan bukkantunk rá a galacitra, hogy elfedhessék a jelet. Segíthetünk eltüntetni a felszínen lévő romokat is, így senkit sem tesznek kíváncsivá." "Látták a romokat?" "Igen. Gondolom a sakarik korábban ott éltek." "Hosszú idővel ezelőtt. Még a születésem előtt." "Mi történt?" kérdezi Tuvok. "A népem soha nem tudta meg kik voltak a támadók, vagy hogy miért támadtak. De alig egy óra alatt vége is lett mindennek. Néhány telepese nek sikerült eljutnia a bányáig, és azóta itt élünk. Ahol biztonságos. Ha a támadók tudnának a létezésünkrol, talán visszajönnének." "Az óvatosságuk ezek után érthető. Miért ne segíthetnénk jobb védelmet kiépíteni? Utána pedig tovább repülünk, és többé nem zargatjuk önöket." A vezér hosszan gondolkodik az ajánlaton, végül nagyot sóhajtva így szól: "Rendben van. De az egész művelet figyelemmel fogjuk kísérni." Ekkor a sakari ruhájára rögzített szeizmikus riasztó újra megszólal, és távoli morajlás hallatszik.

"Látja, már majdnem ott vagyunk a következő kereszteződésnél. Sikerülni fog?" Kérdezi Paris a kimerült Torrest "Van más választásom?" lihegi amaz, miközben felmorajlanak körülöttük a falak, és kisebb kodarabok hullanak alá. Hamarosan már nagyobbak is, amelyek végül leverik a lábáról a két tisztet. Mikor a rengés végül elhal, és mindketten kiköhögték magukat, Paris így szól: "Na ezen is túl vagyunk. Jöjjön, keressünk egy másik kijáratot." "Szerintem épp itt lenne az ideje használni azt a fegyvert. Most már megéri a kockázatot." "Egyetértének... Ha még meglenne. De most ott hever valahol a kövek alatt." mutat Paris a friss omlásra. "Mi?!" "Sajnálom..." Torres kétségbeesetten járkal egy darabig, mire Paris így szól: "Próbáljon megnyugodni... Tudom milyen nehéz lehet..." "Dehogy tudja! ... Ki tudnék bújni a borömböl! Tennem kell valamit, nem bírom..." Ezzel Torres letámadja Parist, és a földre dönti a hevesen tiltakozó hadnagyot. Annak sikerül megszabadulnia tole, mire a földön hevero Torres megjegyzi: "Pedig maga nem szokta kellelni magát." "Általában. De nem ma. Nem hagyhatom hogy megtörténjen." "Pedig le merem fogadni hogy akarná... Hányszor hívott meg vacsorázni... Vagy a holodeckbe... Ahogy megbámult, mikor azt hitte, senki sem látja... És mikor féltékenykedik, ha mással lát. ... Ne mondja hogy egy kicsit sem érdeklém!" szorítja a sziklafalhoz Torres Parist. "Igaza van. Ezt nem mondhatom." "Akkor ne utasítson vissza!" "Higgye el, én is szeretném, de... De tudom hogy most nem ön maga. ... Egyértelműen kifejezte hogy nem érdeklődik irántam, és el kell fogadnom hogy így érez. Most is." "Nem... Ez nem igaz. Csak... Félttem beismerni. Már olyan régen meg akartam... Hagyjuk egyszeruen megtörténni..." Paris látszólag mármár belemegy a dologba, és viszonzozza Torres csókjait, de végül hirtelen elhúzódik. "Remélem, egy napon újra elmondja majd ezt, és akkor komolyan is gondolja." "Miért nem segít? Azt akarja hogy megbolonduljak?!" kiabálja Torres. "Tudja hogy nem ez a helyzet..." "Tartsa magát távol tolem!"

A Doktor a fülét hegyezve óvakodik előre Neelix holoprogramjában, de csak a tücsköket, és néhány éjszakai madarat hall. Aztán, mikor elhaladva egy szék mellett, abból Borak bámul rá egykedvűen, önkéntelenül összerезzen. "Hívott, zászlós. Valami gond van?" "Épp ellenkezőleg." "Úgy látom, sokkal jobban van." állapítja meg a Doktor, leülve egy másik székbe. "Igen. A holodeck-terápia nagyon eredményesnek bizonyult, gratulálnom kell az eredeti megoldáshoz." "Ezt örömmel hallom. Lehet hogy ebből még általánosan elterjedt megoldás lesz, urjáró vulcaniak számára? Biztos vagyok benne hogy miután hazaértünk, a Csillagflotta orvosi részlege..." A Doktor elhallgat, mikor Borak hirtelen feléje fordul. "Nem fog tudomást szerezni az ön személyes tapasztalatairól." fejezi be a mondatot a Doktor. "Köszönöm, Doktor. Újra szolgálatba állhatok?" kérdezi Borak, elindulva a kijárat felé. "Hamarosan, zászlós. De elobb elvégzek néhány agykéreg-letapogatást." indul utána a Doktor.

"Mr. Borak biokémiai értékei stabilizálódnak." mondja a Doktor Janewaynek, mikor belépnek a főorvosi irodába, "Még nem érték el a névleges értéket, de azt hiszem, túl van a nehezen. Elhagyhatja a gyengélkedőt." "Szép munka volt, Doktor. Muködne ez a dolog B'Elannánál is?" "Semmi sem szól ellene." "Akkor amint visszatértek, elküldöm önhöz." "Azonnal megkezdem a program fél-klíngon verziójának elkészítését. Az adatbankban rengeteg adat található a társas kapcsolataikról. Tudta például hogy az egyik kulcscsont eltörése a nászéjszakán, egyfajta jó elojelnek számít a házasságra nézve?" "Ami azt illeti, nem." "Azt hiszem, tanulmányt fogok írni ebben a témában, igazán érdekesítő... Persze pusztán tudományos szemszögből." "B'Elanna értékelni fogja a fáradozását, Doktor." mondja Janeway furcsa hangsúllyal, majd távozik, a Doktor pedig munkához lát.

Paris az áttörhetetlennek tuno koomlástól visszatér az összekuporodva szunyókáló Torreshez, és finoman megrázza a vállát. "Hol vagyunk...?" néz körül B'Elanna felriadva. "Sajnos még mindig a barlangban." "Barlangban... A galacit... Hol a trikorderem?" próbál talpra állni Torres. "Nem, már nem a galacitot keressük. A hajóra próbálunk visszajutni, emlékszik, B'Elanna?" "Nem..." néz körül Torres. Ekkor a koomlás felöl mocorgás hallatszik, majd a rakás tetejéről kisebb darabok gördülnek alá, a táguló nyíláson pedig lámpafény tuz be. Paris odasiet a kohalomhoz, és igyekszik maga is segíteni. A nyílásban hamarosan Chakotay jelenik meg: "Minden rendben odaát?" "B'Elannának segítségre van szüksége. Gyorsan ki kell juttatnunk innen."

A csapat valamivel később megérkezik a tárnarendszer egyik kijáratán át a felszínre, és az élen haladó Chakotay rögtön a hajót hívja: "Chakotay hívja a Voyager-t! Válaszoljanak! ... Még mindig semmi." "Mi történik?" kérdezi Paris, miután leültette Torrest egy nagyobb sziklára, "Miért nem válaszolnak?" "Valamilyen kommunikációs gondjuk lehet. Biztos hamar megoldják." válaszolja Chakotay reménykedve. "De lehet hogy nem idoben. Aggódok a tünetek gyors erősödése miatt. Segítenie kell rajta, Mr. Paris. Ha nem fejezi be a pon farrt, meg fog halni." fordul Tuvok a boldogtalan arckifejezést öltö Paris felé. Az megcsóválja a fejét, majd a nem messze a sziklán gubbasztó Torreshez megy, miközben Tuvok és Chakotay eltunnek a színrol. "B'Elanna... Tudom hogy ez a helyzet nagyon abszurd... És azt hiszem, egyikünk sem számított ilyesmire... De most már késo aggódni miatta..." "Tom..." pillant fel Torres. "Mi van?" "Hallgasson..." mondja B'Elanna, majd kézen fogva elvezeti a hadnagyot.

Torres már-már fenyegetően köröz Paris körül, idonként megcsókolva itt-ott. "Ööö... Most jött el az a rész, mikor nehéz dolgokat kezd hozzám vagdalni?" kérdezi Tom aggodalmas arccal. "Talán majd később..." "Nem... Igazán tudom, mit kellene csinálnom..." mondja bizonytalanul Paris. Torres eközben halk torokhangú mordulásokat hallat. Tom megpróbálja utánózni. Vesztere. A következő pillanatban szinte minden átmenet nélkül a földön találja magát, Torres pedig a mellkasán ücsörög. "Most meg mit csinálsz?!" kérdezi B'Elanna dühösen. "Ööö... Jól érzem magam?" próbál találgatni Paris. "Akkor látsszon is rajtad!" Paris kényszeredetten elvigyorodik, majd ledobja magáról Torrest, és fölébe kerekedik. A következő pillanatban valaki megragadja az egyenruhája hátrészét, és odébb repíti. "O az én párom, nem a magáé!" mondja Borak Torresre mutatva. "Mit akar itt?!" mered rá

Torres. "Érvényesíteni a követelésemet, befejezni a dolgot, és ha kell, kiállni a riválisom ellen! Tuvok hadnagy!" A vulcani és Chakotay hamarosan elokerülnek. "Zászlós?" áll meg Tuvok Borak mellett. "Uram... Meghirdetem a khuna thalife-t!" "A szertartásos kihívást. Meg akar önnel küzdeni a párjáért." fordul Tuvok Paris felé. "Harcolni akar?! Kap olyat mindjárt..." indul meg Borak felé Paris, de Chakotay visszafogja: "Várjon mát, Tom... Ezt nem hagyhatom. ... Maga oldotta meg hogy elveszítsük a kapcsolatot a hajóval?!" fordul Borak felé. "Szükséges volt megszüntetni a kommunikációt. Kiiktattam a transzportereket és a siklókat is. Senki sem tarthat távol a páromtól." "Soha nem leszek a párja!" csattan fel Torres Borak felé lendülve, de Paris visszatartja. "Az mindjárt elválik." "Ha valaki belemászik abba az arrogáns képébe, az én leszek!" kiabálja Torres, "Én magam fogadom el a kihívását!" Borak kérden Tuvok felé fordul, aki rábólint: "Joga van fellépni a saját védelmében." "Na várjunk csak... Egyikük sincs igazán magánál..." tiltakozik Chakotay. "Az ösztöneik vezérlik őket. És én azt javaslom, hagynunk kellene hogy tegyék, amit azok diktálnak." "Vagyis hagyjuk őket harcolni?!" "Így logikus. Mindkettejüknek be kell fejezniük a pon farrt mielőtt belehalnak. Nem várhatunk a Voyager-re." "Darabokra téphetik egymást!" tiltakozik Paris, még mindig Torrest fogva. "Ésszerűbbnek tartom néhány sérülés, mint a kémiai kiegyensúlyozatlanság miatti halál elfogadását. ... Nem látok más lehetőséget a vulcani hagyományok követésénél." áll Tuvok Chakotay elé. Az még egyszer végigméri Torrest és Borakot, végül rábólint: "Legyen." "Kezdjék." szól Tuvok, mire Paris elengedi B'Elannát, majd mindhárman odébb húzódnak. Torres és Borak csatázni kezdenek. az első támadást a vulcani kezdeményezi, de B'Elanna gond nélkül oldalt lép elole. Ezután ő jön, Borak pedig hamarosan a porban hever, igaz csak rövid időre. Torres a rövid szünetet kihasználva fegyver után néz, és mire Borak feláll, a félvér klingon már egy méteres husánggal támad rá. Borak elkapja a botot és egy jó ideig igyekszenek kicsavarni azt egymás kezéből, nem túl sok sikerrel. végül Borak egy lefelé irányuló rántással meglepi Torrest, így sikerül megszereznie a botot. Néhány ütéssel a földre küldi B'Elannát, de az újra magához ragadja a kezdeményezést, és a rávetődött Borak hamarosan védekezni kényszerül. Egy darabig úgy néz ki, végül Torres lesz a győztes, jobb és bal ökle monoton egymásutánissággal landol Borak arcán. De a vulcani, mielőtt újra elvágódna, egy ütéssel adja vissza az eddigieket, mire B'Elanna tántorogni kezd. Végül mégis ő marad talpon, Borak ugyanis, földre kerülése után nem képes újra lábra állni. Torres sem bírja sokkal tovább, néhány másodperc múlva Paris karjaiba hanyatlik. "Vége van, ugye?" kérdezi Paris reménykedve. "A vérláz véget ért. Mindketten rendbe fognak jönni." nyugtatja meg a vulcani, miközben Paris gyengéden magához ölelve tartja a kimerülten ziháló B'Elannát.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50541.6. Jelenleg a Chakotay által a sakariknak tett ígéretet teljesítendo, a bolygójuk álcázásának javításán dolgozunk. Ok pedig ezért nagylelkuen jelentos mennyiségu galacittal látnak el minket."

Mikor az lift ajtaja kinyílik elotte, Paris felpillant a kezében tartott jegyzetfüzetbol. Egy darabig zavartan bámulnak egymásra a kabinban álló Torressel, majd Paris belép, mire B'Elanna odébb húzódik. "Kettes szint." szól Paris. Torres eközben fejét lehajtva izeg-mozog mellette. "Na? Úgy látom, már jobban érzi magát..." mondja Paris, futólag elmosolyodva, "Szolgálatban van már?" "Igen." fordul felé Torres, "Igen, jól vagyok. Köszönöm. ... Khmm... Jól haladunk a munkálatokkal. A hét végére újjá varázsoljuk a görbületi tekerceket." "Ah, nagyszeru. ezt öröm hallani." Ezután egy darabig mindketten lapos pillantásokat vetnek a másikra a szemük sarkából, végül Paris egy nagy sóhaj után így szól: "Számítógép, liftet megállítani! ... Ide hallgasson, ez nevetséges. Hosszú időt fogunk még együtt tölteni ezen a hajón..." "Pontosan. Úgy kell tekintenünk, mintha semmi sem történt volna azon a küldetésen." fordul felé Torres. "De... Történt valami, B'Elanna!" "Figyeljen, Tom. Amit tett, nagyra értékelem... Amit kész volt tenni értem. De ami engem illet, egy orült vulcani vegyi bizonytalanság hatása alatt álltam. És bármit tettem és mondtam... Az nem is én voltam." von vállat Torres. "Ahh... Értem már. Attól fél, hogy akár a félelmetes klingon fele is felül kerekedhetett volna. Én ott voltam magával és... Nem találtam annyira félelmetesnek. Hogy szinte legyen, szívesen látnám olyannak még valamikor..." B'Elanna végigméri Parist, majd zavartan elfordul.

"Számítógép, tovább." szól végül Tom, mikor egyértelművé válik hogy Torresnek egyelőre nincs több hozzáfuzni valója a dologhoz. A lift hamarosan megérkezik, Torres kilép az ajtón. Ám menet közben, hátra sem fordulva, visszaszól: "Csak óvatosan a kívánságokkal, hadnagy." Paris erre felkapja a fejét, de már csak az összezsugorodó ajtószárnyakat van alkalma megcsodálni.

"Nagyon sürgősen hangzott a hívása..." érkezik Janeway a fák között hajdan vezetett út egyik romos kereszteződésében várakozó Chakotay mellé. "Van itt valami amit meg kell néznie. A romok eltakarítása közben találtuk..." A parancsnok tesz néhány lépést az út maradványai mentén húzódó zöld növényfal felé, majd félrehajtja a növényzetet. "Ez kétségkívül a bolygó támadóinak egyike." Janeway sokáig szemléli szótlanul a láthatóvá váló fatörzsnek dolve piheno csontvázat. A koponya egy humanoidé, megközelítőleg emberi formájú, de még ha egészen másként nézne is ki, nem ez volna az igazi probléma. A bal szemüreget azonban egy összetett beültetés takarja, amelyet szemmel láthatóan a koponyacsonthoz rögzítettek. A bordák sem látszanak, fölöttük, vagy esetleg helyettük, fekete, egymást átfedő ívelt páncéldarabok védték valaha a lény belső szerveit. A mellkasi részből, a kulcscsont alól kifordulva sötét vezetékek kígyóznak a koponya oldalához rögzített fél-maszk csatlakozópontjaihoz, és kisebb átméretű vezetékek látszanak más helyeken is, a csontokra fonódva. "A Borg..." suttogja Janeway elhulve, s önkéntelenül is körülpillant a közelben lopakodó halálos fenyegetés előjelét hordozó tájon.

58. Unity - Az Egy álmai

Chakotay parancsnok, elso tiszt naplóbejegyzése. CsillagIdo 50614.2. Kaplan zászlós és én a Voyager felé tartunk, miután befejeztünk egy felderítő utat a Nekrit-kiterjedésben."

"Ebben a ködben teljesen lehetetlen navigációs adatokat kapok. Még mindig nem tudtam megállapítani a pontos helyzetünket." fordul a másodpilóta székében ülo fiatal no tanácstalan arccal Chakotay felé. "Ez azt akarja jelenteni hogy eltévedtünk, zászlós?" kérdezi Chakotay túljátszott szigorral. "Az attól függ, mit ért eltévedés alatt, uram..." mondja kissé megszeppenve Kaplan, aki a jelek szerint nem vette észre Chakotay szemében a vidámság szikráit. "Például hogy nem tudja megállapítani a pontos helyzetünket." "Sajnálom, uram." "Hívja még egyszer a Voyager-t." sóhajt Chakotay. "Nincs válasz. Valószínűleg hatósugáron kívül vagyunk." "Akkor a hagyományos módszerrel kell navigálnunk. Kérek egy optikai letapogatást." "Igen, uram." "Egy aszteroidamezot észlelek 113.7-es irányon." állapítja meg Chakotay kisvártatva. Kaplan nem válaszol, mire a parancsnok felé fordul: "Jegyezze fel." "Ööö... Uram, ez a mezo... Ugyanaz ami mellett két órája már elhaladtunk." "Nagyszeru. Nem elég hogy eltévedtünk, ráadásul körbe-körbe repülünk." morogja erre Chakotay. A muszerpult felol ekkor hangjelzés érkezik, mire mindketten felkapják a fejüket. "Szövetségi hívójel." állapítja meg Kaplan, "Íránya 309.4. A Voyager az." "Úgy tunik, azért van valaki aki tudja, hol vagyunk." állapítja meg Chakotay vidáman. "Beállítom az útvonalat." mondja Kaplan.

Chakotayék siklója hamarosan egy vörösesbarna bolygó közelébe érkezik, ám a Voyager-nek nyoma sincs orbitális pályán.

"A jel a felszínról érkezik." állapítja meg Chakotay. "Lehetséges lenne hogy a Voyager leszállt?" tunodik Kaplan. "A regisztrált értékek nem egyértelműek... Ezernyolcszáz humanoid élőlény észlelhető a felszínen, a nyugati kontinensen, néhány épület, egyszerubb technológia. De nincs urhajóra utaló energiamintázat." "Észlelek egy másik adást is. ... A jel gyenge, és... Határozottan nem a Voyager-tól származik." jelenti Kaplan. "Próbálja beállítani a sáv szélességet." javasolja Chakotay. "...Szövetségi hajót. Segítségre van szükségünk." hallatszik egy noi hang. "Itt Chakotay parancsnok, a Voyager csillaghajóról. Kérem azonosítsa magát." "Nem értettem az adást. Szövetségi hajó, kérem ismételj..." Az adás többi része zajba fullad. "Elvesztettük a kapcsolatot, uram." "Szövetségi hajóként azonosított bennünket." mondja Chakotay meglepetten. "ki tudhat erről?" kérdezi Kaplan. "Bárki legyen is, segítséget kért tőlünk. Vessen ki egy üzenobóját, értesítse a Voyager-t hogy egy segélykérést fogtunk, és leszálltunk a bolygón."

"Itt mintha háborúztak volna..." mondja Kaplan, miközben óvatosan haladnak előre a különös sziklaformációkkal, és mindenféle fémroncsokkal teliszórt tájon. Az éjszakai sötétséget csak néhány lyukacsos fémhengerben lobogó tuz oszlatja el valamelyest. "Nem tudom megállapítani az adás pontos helyét." mondja a trikorderét tanulmányozó Chakotay. Ekkor a sziklák közül hosszú, csuklyás köpenyt viselo, fegyveres alakok sorjáznak elo. "Parancsnok..." méregeti Kaplan az aggasztó tempóban gyülekezo ittenieket. "Chakotay parancsnok vagyok, a Voyager csillaghajóról. Segélykéro adást fogtunk, és azokat keressük, akik a segítségünket kérték." A csuklyások egyike ekkor célra emeli a nála levo fegyvert. Kaplan figyelmeztetően felkiált, majd fedezékbe löki Chakotayt, és o is behúzódik a fémroncsok közé. A csuklyások, mintha csak ez lett volna a jel, támadásba lendülnek, rövid, méregzöld energiaimpulzusok záporoznak Chakotay és Kaplan fedezékére. Azok igyekeznek viszonozni a tüzet, de Kaplant hamarosan eltalálják, Chakotayt pedig hátba támadja, és magával sodorja egy köpenyes. A parancsnoknak sikerül felülkerekednie, de nem sokra megy vele. A támadást megnyitó fegyveres ugyanis a következő pillanatban egy jól irányzott lövéssel leteríti a fedezék nélkül maradt Chakotayt. A támadók elobújnak fedezékükbol, hogy szemügyre vegyék zsákmányukat, de hirtelen egy plazmaszóró kettos energiasugara vágódik

közéjük. "Vissza, gyorsan!" adja ki a parancsot a csapat vezetője, és a következő pillanatban már nyomukat sem látni. A plazmaszórós csapat külsőre semmiben sem különbözik az imént megfutamított köpenyeseiktől, vezetőjük Chakotayra mutatva így szól: "Hozzátok be őket."

Chakotay egy ágyon fekvé tér magához, erős fejfájástól gyötörve. Forgolódik egy kicsit, de a nagy, térelválasztókkal tagolt helyiség másik feléből ideragyogó fény elvakítja. "A helyében nem nagyon mozognék." hallatszik egy női hang, "Komoly fejsérülése van." Az egyik térelválasztó árnyékából egy hosszú szőke hajú földi nő bontakozik ki. "Maga... Földi?!" kérdezi Chakotay hitetlenkedve. "A nevem Riley Frazier. Magát hogy hívják, parancsnok?" "Miért támadtak meg minket?" "Azok nem a mi embereink voltak. De a segélykérést én küldtem. ... Mi megmentettük önöket." "Mit csináltak Kaplannal?" "A zászlóásával? Neki nem sikerült...Sajnálom." "Vissza kell mennem a siklóhoz." áll fel Chakotay, de néhány lépés megtétele után megszedülve a falnak dől. "A siklója már nincs ott ahol leszálltak vele. Azok akik magukra támadtak, ezóta már rég szétszerelték. Pihenjen, parancsnok. Segíteni fogok." mondja Frazier, és egy pohár vizet nyújt a hirtelen rátört fejfájással küzdő Chakotaynak "Hogyan..." Chakotay a jobb halántékára szorítja a fejét, nem tudja befejezni a mondatot. "Hogyan kerültünk ide? Ezt én is megkérdezhetném önöktől. Nagyon meglepet mikor egy Szövetségi hajót fedeztem fel odakint. Nem mintha nem örülnék ennek." "Hosszú történet. Miért nem kezd maga?" kérdezi Chakotay. "Hét... Vagy nyolc éve lehetett. Tudományos tisztként dolgoztam egy hajón a bolíai szektorban. Minden eljél nélkül idegenek támadtak meg minket. Pár perc alatt lerohanták a hajót, a túlélőket valamilyen fajta sztázisba helyezték. És ezen a bolygón tértünk vissza az életbe. A csillagok láttán nem tartott sokáig rájöttünk hogy már nem az Alfa Kvadránsban vagyunk." "Van itt több földi is?" "Rajtam kívül háromról tudok, ok a legénységünkhöz tartoztak. De van pár klingon, cardassiai, romulanok, meg úgy egy tucat egyéb fajba való, amelyek közül nem is sokat ismerek." "Ki zárta sztázisba magukat?" "Nem tudom. Valamikor lehetett itt egy településük, legalábbis a romos épületek és az itt rozsdásodó felszerelés erre enged következtetni. Soha többé nem láttuk őket. ... Mindenki aki itt van, nagyjából ugyanezen ment keresztül. Megtámadták őket ott ahol éppen voltak, és idehozták őket." "Miért ölték meg Kaplant? Nem jelentettünk fenyegetést magukra nézve." "Több mint egy tucat különböző faj tagjai vannak itt, mindegyiket akarata ellenére hurcolták ide. Sokan bizalmatlanok más fajokkal szemben. Itt nincs Szövetség... Ha érti, mire gondolok." "Tehát állandóak ezek a támadások?" "Az erőforrások itt eléggé korlátozottak. Nem telt sok időbe míg lezajlott az első nagyobb csata. Először a klingonok estek neki a cardassiaiaknak, aztán a farnok estek áldozatul a parainoknak. Végül elfajultak a dolgok, és most anarchia uralkodik. De néhányunk... Néhány százan lehetünk csak, megpróbálják kihozni a lehető legjobbat a helyzetből. Létrehoztunk egy kis közösséget... Megosztjuk a munkát, és a rendelkezésre álló ellátmányt." "Kapcsolatba kell lépnem a hajómmal." mondja Chakotay, majd megint meginog, ahogy újra rátör a fájdalom. "A támadók tönkretették az adókat. Napokig tarthat míg megjavítjuk." mondja Frazier, miközben belekarol Chakotayba hogy visszavezesse az ágyhoz. "Segíthetek..." ajánlja a parancsnok. "Az orvosunk megvizsgálta. Komoly neurális traumát szenvedett. Úgyhogy szépen fekvé marad. Ez parancs, parancsnok." mondja Frazier mosolyogva.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdő 50622.4. Míg Chakotay parancsnok egy rövidebb utat keres a Nekrit-kiterjedésen át, mi folytatjuk több hónapig tartó utunkat ebben a porral teli térségben."

"Ez a helyet nevezhetnénk akár az Unalom-kiterjedésnek is." mondja Paris a hídon, nagyot sóhajtva, "Napok óta nem láttunk semmi érdekeset." "Ha már nagyon unatkozik, biztosan találom önnek valami más elfoglaltságot, Mr. Paris. A hajtómuplaszma-szurokre úgyis ráférne már egy alapos takarítás." mondja erre Janeway faarccal, mire Paris gyorsan a kormányospult kijelzéseire kezd koncentrálni: "Most hogy így mondja, kapitány, az urnek ezen része valódi kihívás egy navigátor számára." "Találtam valamit ami talán számot tarthat Mr. Paris érdeklődésére, kapitány." jelenti be Tuvok, "Egy azonosíthatatlan hajó a távolsági szenzorokon." "Miféle hajó?" kérdezi Janeway. "Eléggé

kevés adat érkezik, de a hajó pontosan a jelenlegi útirányunkba esik." "Harry, küldjön szabvány üdvözlést." szól Janeway. "Igen, kapitány. ... Nincs válasz." "Küldje még egyszer, széles sávon." "Továbbra sincs válasz." "Látótávolságba értünk." jelenti Tuvok. "Képernyőre." A fomonitor rövid hangjelzése után, amellyel a rendszer az új kép megjelenését jelzi, halálos csend ereszkedik a hídra. A foernyo közepén egy csúcsára állítva forgó, erosen tagolt felszínu fekete kocka jelenik meg. "A Borg..." Paris halk hangja kiáltásként hasít a némaságba. "Vörös készültség!" pattan fel Janeway, "Minden gépnek állj, pajzsok maximumra, fegyverek tuzkészzenlétbe! Tuvok, letapogatnak minket?" "Különös. A Borg egyetlen rendszere sem üzemel jelen pillanatban." állapítja meg a vulcani. "Így van. Sodródnak." erősíti meg Kim. "Lehet hogy csak egy trükk, így próbálják elhitetni hogy biztonságban vagyunk." véli Paris. "Meglehet. De nem ez a szokásos Borg taktika." mutat rá Tuvok. "Próbáljunk egy többfázisú letapogatást. ... Tom, készüljön vészindításra, ha esetleg reagálnának a dologra." szól Janeway. "Értettem." "Kezddeti, Mr. Kim." fordul Janeway a zászlóshoz. "Nincsenek energiamintázatok, sem életjelek." "Ez megnyugtatóan hangzik." jegyzi meg Paris. "Talán. De azért ne bízson a helyzetben túlságosan. A Borg, mint azt tudjuk, begyűjti a sérült technikai eszközeit. Egy teljesen felszerelt, üzemképes Borg hajóval történő találkozás esélye jelen körülmények között igen magas." "És éppen ezért megyünk át arra a hajóra." jelenti ki Janeway elszántan, nem kis meglepetést okozva ezzel. "Kapitány?" kérdezi Tuvok. "Itt a lehetőség hogy a lehető legtöbb tudjunk meg a Borg technológiáról." fordul felé Janeway. "Talán sikerülne egy adatcsomópontot üzembe helyeznem, és kideríthetnénk hogy mi bánt el a hajóval." veti fel Torres. "Ha szerencsénk van, olyan gyenge pontot találhatunk a rendszerükben, amin át sebezhetok. ... Arra az esetre ha tényleg találkozánk egy teljesen felszerelt, üzemképes Borg hajóval." pillant Janeway Tuvokra, "Állítson össze egy felderítőosztatot, Tuvok. Tom..." "Igen, kapitány?" "Vigyen minket transzportertávolságra."

"Mindent itt természetünk, egy zöldségeskertben." mondja Frazier, miközben Chakotay az éléstár polcain válogat: "Finom..." "Hússal sajnos nem szolgálhatunk." "Nem gond. Vegetáriánus vagyok." "Tényleg? Én meg csak álmodozom anyám híres texasi sültjéről... Mit gondolkodnak, mennyi időt vesz majd igénybe az útjuk hazafelé?" kérdezi Frazier, miközben a kijárat felé indulnak. "Úgy hatvanhét évet. Feltéve hogy nem találunk egy wormhole-t vagy, a hazajutásnak bármi más, gyorsabb módját." "Azon soha nem gondolkodtak hogy keressenek egy szép 'M' típusú bolygót, és letelepedjenek?" "Akkor nem lenne lehetőségünk új világok felfedezésére. És egyébként sem olyan rossz az élet a Voyager-en. Biztos vagyok abban hogy Janeway kapitány engedélyezi hogy annyit magunkkal vigyünk az itteniek közül, ahányan elférnek a hajón." "Magunkkal akarnak vinni?" kérdezi Frazier meglepetten. "Feltételezem, ezért küldték a segélykérő jelzést." "Nem, félreértett. Nagyon jó nekünk itt." "De akaratok ellenére hozták ide önöket, és maga mondta, milyen veszélyes itt az élet..." "Akárhogy is, ez a bolygó az otthonunkká vált. Olyanok lettünk itt mint a texasi telepesek." "Ezt meg tudom érteni, de..." "Olyan eros kötődés jött létre köztünk, amit korábban nem éreztem. még a családommal kapcsolatban sem. Valószínűleg az együtt átélt dolgok miatt van így." "És mi a helyzet a barátságtalan szomszédsággal?" kérdezi Chakotay. "Néhányukat már sikerült beolvasztanunk a mi csoportunkba..." Chakotayn eközben megint erot vesz a fejfájás, a parancsnok sietosen tér vissza fekhelyéhez. "De igaza van, ok valóban problémát jelentenek." ismeri el Frazier, "Ezért reméltünk segítséget önöktől. A biztonság javítása, orvosi ellátmány. Talán néhány fegyver... Egy új társadalmat próbálunk itt kialakítani, ami toleranciára, és közös felelősségvállalásra épül. És kölcsönös tiszteletre. Ezek olyan értékek, amiket annakidején belénk neveltek. És nem vagyunk hajlandók feladni oket csak azért, mert jelen körülmények között nehéz lenne megfelelni nekik. ... Most megyek, segíték a kommunikációs rendszer javításánál." mondja Frazier a helyiség kijáratára indulva. "Magával tartok..." eredne utána Chakotay, de heves visszautasítás a válasz: "Ne! ... Még... Nem jött eléggé rendbe ahhoz hogy harcolni tudjon, ha esetleg megtámadnak minket. ... Hamarosan visszajövök hogy megnézzem, hogy van." Chakotay óvatosan Frazier után lopózik, és kifigyeli, hogy az milyen kombinációt beütve nyitja ki a szabadba vezető ajtó zárjait.

A sötétbe borult Borg transzportkocka belsejében hátborzongató zajok hasítanak bele a viszonylagos csendbe, miközben a felderítőosztag kézilámpáik fényénél tör előre a romos folyosókon. "Mint egy kísértethajó..." szól oda Torres a mellette haladó Tuvoknak. "Hadnagy, ha hagyja érvényesülni a félelmét, az árt a hatékonyságának." válaszolja Tuvok. "Nem félek, Tuvok. Csak piszok ideges vagyok!" mondja Torres, miközben hátrahököl egy váratlanul elotte felbukkant csövég láttán. A főmérnök hamarosan trikordert vesz elo, és vizsgálódni kezd, majd megállítja a csapatot egy szögletes fémszekrénynél, amibe csövek és vezetékek sokasága kapcsolódik: "Ez egy hozzáférési pont. Ha sikerülne üzembe helyezni, ezen keresztül hozzáférhetnék a fő adathálózathoz... Tuvok, abban a modulban van egy megfelelo energiavezeték. Csatlakoztassa rá ezt a generátort." Ezzel Torres leakaszt egy nagyobb csomagot a válláról, és Tuvok kezébe nyomja. A vulcani kotorászni kezd a csövek és vezetékek kusza halmazában, hogy megtalálja a megfelelot, de hirtelen egész másvalami kerül elo: egy halott Borg zuhan ki a csövek közül. Tuvok fézert rántva lép hátra: "Hadnagy!" Torres azonnal ott terem a trikorderrel. "Halott." állapítja meg.

"Ahogy ki tudtuk deríteni, a Borg hajó működése mintegy öt évvel ezelott, teljesen váratlanul szunt meg." mondja Tuvok a Voyager tanácstermében. "A letapogatás ezeregyszáz holttestet regisztrált." teszi hozzá Torres. "A hajó egyik részlegében felnyílt a burkolat, a vákuum pedig épségben megörzött néhány ottani testet." szól Tuvok. "Egyet a fedélzetre hoztunk, talán a boncolás kiderítheti, mi történt." mondja újra Torres. "A kérdés az, miért hagyta a Borg egy hajóját, rajta az összes értékes technikával, így sodródni az urben?" fordul feléjük Janeway. "Elképzelhető hogy a hajó leállásakor megszakadt a kapcsolat a kollektívával." véli Tuvok. "Mi okozhatta a rendszerleállást?" kérdezi Kim. "Talán valamilyen természeti csapás. Vagy..." Torresnek nem nagyon akaródzik befejezni a mondatot, de Kim rákérdez: "Vagy mi?" "Talán olyasvalakik győzték le a Borgot, akik még náluk is nagyobb hatalommal rendelkeznek." mondja végül Torres. A baljóslatú feltételezésen mindenki rágódik egy darabig, végül Janeway szólal meg: "Tuvok, keressen több Borg hajót a közelben. És olyanokat is, amelyek náluk is erősebbek. B'Elanna, ön és a Doktor lássanak hozzá a boncoláshoz. És azt hiszem nem lenne felesleges óvatosság valamivel korábban találkozni Chakotay parancsnokkal a tervezettnél. És beszámolni arról hogy régi ismerősökkel futottunk össze."

Chakotay, akinek jobb halántékán egyre határozottabban látszanak a sérülés okozta véraláfutások, kívárra mikor minden elcsendesedik körülötte, fellopózik a helyiség, és egyben az épület fobejárataként is szolgáló kapuhoz, ami egy galéria egyik végében van. Elobb megpróbálkozik a vezérlopanellel, majd mikor elsore nem jár sikerrel, megütögeti a kaput, és kikiabál rajta: "Halló, van ott kint valaki? ... Riley?" Mivel senki sem válaszol, végül visszatér a nyitópanelhez. végül csak sikerül kinyitnia, és kimerészkedhet a kint ragyogó napfénybe. Egy falakkal körülvett udvarra jut, ahol mindenféle mechanikus zajok hallatszanak, és a település lakói javítgatnak különféle berendezéseket. Nem igazán figyelnek a köztük járkáló Chakotayra, aki azért igyekszik nem túl feltűnően nézelődni. Egy irányból, különös, éles zümmögés üti meg a fülét, mintha magas fordulatszámú mikroszervók hangja lenne, így a parancsnok arrafelé indul. Egy nagyobb roncsdarab mögött kikémlelve négy ittenit pillant meg. Az egyik neki háttal ül, ot állják körül a többiek. Mikor Chakotay meglök egy fémdarabot a lábával, az álló alakok egyike felé fordul. Tulajdonképpen egy kopaszra borotvált koponyájú romulannak lehetne gondolni a magas termetű férfit, ha nem lenne a jobb szeme helyén egy jellegzetes kinézetű implant: egy mesterséges Borg látószerv. Az ülo alak, akinek szintén nincs haja, tarkójának jó részét pedig egy fémes protézisre cserélték, amely beültetésén mindeddig a romulan dolgozott, is Chakotay felé fordul, és a parancsnoknak azt kell látnia hogy Frazier az. "Riley...?" A nő döbbenten mered Chakotayra. "Mik maguk? Borg?!" kérdezi Chakotay az állóképpé merevedett négyest. "Borg voltunk." áll fel Frazier. "Tehát nem csak elrabolták, de be is olvasztották magukat a kollektívába. "A Wolf 359-nél történt. Én a Roosevelt tudományos tisztje voltam. ... Öt évvel ezelott a transzportkockánkat tönkretette egy elektromágneses vihar. Megszakadt a kapcsolatunk a kollektívával... Felszabadultunk. Újra önállóan

tudtunk gondolkodni, eszünkbe jutott honnan származunk, hogy hívnak minket. "Olyan volt mintha rémálomból ébredtünk volna..." szólal meg a romulan, és mikor teljesen Chakotay felé fordul, láthatóvá válik mesterségesse alakított bal alkarja is, "Összeszedtük amit használhatónak gondoltunk, és lesugároztunk ide." "Minden olyan új volt a számunkra... Az elfelejtett emlékek, a saját hangunk csengése..." lép közelebb Frazier, "Az ételek íze..." "A bőrünk pigmentációja lassan helyreállt, sokunknak sikerült megszabadulnia a Borg tartozékoktól." teszi hozzá a romulan. "Engem egy karprotézissel is elláttak. Orum készítette el egy Borg replikációs rendszer segítségével." pillant Frazier a romulanra, "Szenvedéssel teli időszak volt, de reménykelto is egyben." "És azután..." "Mikor e kezdeti eufória elmúlt, az emberek jobban szemügyre vették magukat, és rájöttek hogy olyan népekkel élnek együtt, amelyeknek kultúráját nem értik, olyan fajokkal, akiket kezdetlől fogva gyűlölnék. Harcok kezdődtek, eluralkodott a káosz. ... De nem mindenki ilyen. Amit az összefogásról mondtam, az igaz volt..." "Riley igazat mond, Chakotay parancsnok. Nézzen meg engem. Romulan vagyok, gyűlöltem a földieket, a Szövetséget. De most Riley és én barátik vagyunk, az összefogáshoz tartozunk." "Orum az orvosunk, magát is o vizsgálta meg." mondja Frazier. "Miért nem mondták el ezt mindjárt az elején?" kérdezi Chakotay. "Mert tudjuk hogyan éreznek a Borg iránt. Borzalmas dolgokat tettünk." "Beolvasztották magukat. Nem maguk irányították a tetteiket." "Vagyis, segítenének nekünk?" Chakotay megpróbál válaszolni, de megszedül, és csak Frazier és Orum közelségének köszönhető hogy nem esik össze. "Attól tartok egyelőre a parancsnoknak van szüksége a mi segítségünkre." mondja a romulan, miközben a főépület felé támogatják Chakotayt.

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány bejegyzése. Kiegészítés. Egy üzenetbójára bukkantunk amit Chakotay siklójából bocsátottak ki, és most arrafelé tartunk. A Borg test boncolását ezekben a percekben végzik."

"Meg kell mondanom, az ur vákuumánál nincs jobb egy csinos kis holttest tartósításához." mondja a Doktor lelkesen a gyengélkedőben dolgozó Torresnek és Kesnek, miközben szétnyitja a mutoasztal íves diagnosztikai paneljait az alattuk fekvő Borg fölött, majd hozzálat a trikoreres letapogatáshoz. "Hm... A belső szervek állapota kielégítő, a légzőrendszer azonban komolyabb károsodásokat mutat, amit minden bizonnyal a hosszas urbani tartózkodás okozott. ... Aha... Van itt még egy komoly szív-depolarizáció is." "Mintha egy energialökés végzett volna vele." mondja Kes. "Nagyon jó, Kes." bólogat elégedetten a Doktor. "Ez alátámasztja az elméleteinket. Úgy véljük hogy a f energiarendszerüket túlterhelte egy hatalmas energiájú impulzus." lép közelebb Torres, aki eddig néhány eltávolított implantot vizsgált. "Hm... Ez igazán érdekes..." hümmögi a Doktor, aki épp a koponya felső részét borító takarólemezt eltávolítása után szabaddá váló ottani rendszereket tanulmányozza. "Mit gondol, mi az?" kérdezi Torres közelebb hajolva. "Azt hiszem, egy axonközi jelerősítő. Kes, adna nekem egy kérgi szondát?" Mikor a kért eszköz megérkezik, a Doktor matatni kezd vele a Borg rendszerei között. Néhány pillanat múlva felpörge szervök hangja hallatszik, a Borg koponyaimplantján kigyúl a célzólézer, a lény néhányszor megrándul, majd hirtelen felülve körülpillant a helyiségben. Torres felsikoltva ugrik hátrébb, Kes nem különben, a Doktor pedig meglepetten bámulja a hirtelen feléledt Borgot. "Kapcsolja ki!" kiabálja Torres, mire a hologram támadásba lendül, és hosszas célzás után belebök a koponyán levo nyílásba a kérgi szondával, a Borg pedig visszahanyatlik a mutoasztalra. A jelenlevők döbbenetn néznek egymásra, majd Torres, kiengedve az eddig visszatartott levegot, így szól: "Mi az ördög történt?!" "Ez még mindig él?" kérdezi Kes. "Természetesen nem. A jelekből ítélve véletlenül aktiváltam egy neuroelektromos tartalékenergia-cellát. Csak motorikus reakciók voltak, aggodalomra semmi ok." mondja a Doktor. "Ebben nem lennék olyan biztos." mondja Torres, miközben lassan közelebb óvakodik a mutoasztalhoz. "Mire gondol?" kérdezi a Doktor. "Ez a motorikus reakció aktiválta a dolgozó eredeti programját." állapítja meg Torres a nála levo trikorderrel, "Ha valami újraindítja a test többi részét... Akkor komoly veszélyforrássá válik a fedélzetén."

"Romlik az állapota." mondja Orum megállva Frazier mellett, miután végzett Chakotay vizsgálatával. "Kell hogy legyen valami orvosság a számára..." "Tudja hogy mennyire korlátozottak az orvosi lehetőségeink. Szerintem csak egyetlen lehetőség maradt. "Biztonságos lesz az a számára?" kérdezi Frazier aggódalmasan. "Mi lenne biztonságos?" ül fel Chakotay nehézkesen az ágyon. Frazier és Orum összenéznek, majd a romulan bólint, és Chakotayhoz fordul: "Mint azt bizonyra tudja, a Borg kollektív tudat komoly erőt képvisel. A másodperc tört része alatt teszi lehetővé az információcserét, egyetlen elmévé kapcsolja össze a résztvevőket. De azt talán nem tudja, hogy ez a tény egy orvosi alkalmazását is lehetővé teszi." "Orvosi alkalmazást?" kérdezi Chakotay. "Egy állandó neuroelektromos mezo kapcsolt össze minket, ami segített egy sérült Borg szervezetének regenerálásában." "Képzelve el úgy, mint egy szubtéren át kapott vérátömlesztés." veszi át a szót Frazier, "Csak itt nem csupán egyetlen donor van. Hanem több ezer, akik egyszerre adnak, és kapnak neuroelektromos energiát." "Ez a technika sikeresnek bizonyult mind a szerves, mind a szervetlen részek gyógyításakor." mondja újra Orum. "Ez valóban nagyon érdekes... De... Nem értem hogyan segíthetne ez rajtam..." rázza meg a fejét Chakotay. "A Borg neuroprocesszorok még mindig a testünkben vannak. Meghaltunk volna ha megpróbáljuk eltávolítani őket." ül le Frazier az ágy szélére, "Egy hordozható neurotranszponderrel sikerült újra szinkronizálnunk az idegi mintázatunkat." "Azt hittem, megszunt a kollektíva." "Így is van." nyugtatja meg Frazier. "De újra létre tudjuk hozni, igaz csak rövid időre, és csupán néhány résztvevővel. Így létrehozhatunk egy neuroelektromos mezot, ami elosegítheti a gyógyulását." mondja Orum. "Azt akarják... Össze akarják kapcsolni az agyamat... Egy Borg kollektívával?!" kérdezi Chakotay undorral, és megpróbál elhúzódni Fraziertól. "Nem. Egyáltalán nem errol van szó." mondja a no. "Mindent irányításunk alatt tartunk. Csak egy korlátozott időre kapcsolódna össze Rileyvel, velem, meg még néhány személlyel a csapatból, akik segíteni szeretnének önnek." szól Orum. "Nem engedem hogy neuroprocesszort ültessenek az agyamba!" "Ez nem is szükséges. Csak egy neurotranszmittert kellene rögzítenem a fején. Létrehozzuk a kapcsolatot, aztán a transzmittert levesszük a folyamat végén. Biztosíthatom, a sérült idegszövet gyorsított regenerációján túl nem lesz semmi más hatása." "Köszönöm... De ezt nem akarom." "Megértem az ellenkezését. Én sem éreznék másképp. De hiszen látja... Orum, én meg a többiek... Önálló személyiségek vagyunk. Nem akarjuk valamiféle robottá változtatni magát." "Inkább megpróbálom megvárni a Voyager-t." "Az a segítség túl későn érkezhet, parancsnok." mondja aggódalmasan Orum, "Ha nem teszünk valamit hogy megállítsuk a szövetpusztulást, meg fog halni."

"Chakotay..." próbálja magához téríteni Frazier a mozdulatlanul fekvő parancsnokot, mire az nagy nehezen kinyitja a szemét. "Döntést kell hoznia..." "Valami hír a Voyager-ról?" suttogja Chakotay. "Semmi. ... Nem változtathatok azon, mik vagyunk. Eloszor nem voltam oszinte, de kérem... Nagyon sajnálom, és csak segíteni szeretnék. Orum megtesz minden elképzelhető óvintézkedést. Kérem... Legalább hagyja hogy megpróbáljuk megmenteni..." "Vagy ez, vagy az örök vadászmezok..." mondja Chakotay, mire Riley elmosolyodik. "Vagyis benne van?" Chakotay bólint, mire a no Orum felé fordul. Az átvesz egy kis dobozt egy odébb várakozó társától, aktiválja a szerkezetet, majd leteszi az ágyra. "Ez itt a neurotranszmitter..." mutat oda Chakotaynak egy kis fémkorongot, majd a parancsnok tarkójára rögzíti a szerkezetet. Hamarosan újabb itteniek érkeznek a helyiségbe, végül úgy nyolcan lehetnek összesen. "Ne féljen, Chakotay, itt vagyunk, hogy segítsünk." hallatszik Frazier hangja, immár a neurális kapcsolaton keresztül. A következő pillanatban a jelenlevők hangjának kórusa szólal meg Chakotay tudatában: "Nyisd meg szellemed a gondolatainknak. Összpontosíts a gyógyulásra. Hallgasd a hangunkat, nyisd meg a szellemed a gondolatainknak. A kollektíva ereje meg tud gyógyítani. Köztünk biztonságban vagy. Érezd az egységet. Lásd kik vagyunk, ismerj fel bennünket. Többé nem vagy egyedül. A mi eronk a te erod. Mi legyozzuk a fájdalmadat. Üdvözlünk miközöttünk. Most már nincs mitől félned. Nem hagyunk meghalni. Mi vagyunk a kör. Nincs kezdet... Nincs vég."

Egy, a végtelenben száguldó transzportkocka. Egy kék csillag fényében ragyogó bolygó. Végtelen mezon robogó lovak. Egy Borg harcos valahol egy csatamezon. Kék ruhában táncoló kislány. Elpusztított kolónia. Lángoló kazon hajó... Virágok... Öregember. Egy transzportkockát rohamozó Miranda osztályú hajó. Rombolósugár-tépte parancsnoki egység. Klingonok rajtaütése egy Borg kockán. Csata, egy fotontorpedó szemszögéből nézve, ahogyan az társaival együtt célja felé száguld. A meditáló Chakotay. A kék ruhás kislány, amint az öregember felé szalad: "Nagypapa!" A hegyek mögül felkelő nap által vörösre festett felhők, és büszkén az ég felé ágaskodó fenyők. Felrobbanó klingon csatahajó. Borg célzólézer. Vonósugár. Robbanás. Virágszonyeg... Békesség.

Chakotay lassan hanyatt fordul az ágyon, elso pillantása a nem messze ülo Frazierre esik. "Hogy érzi magát?" kérdezi a no, mire a parancsnok a tarkójához kap. "Ne aggódjon. Levettük már. ... Úgy néz ki, használt a kezelés. Orum azt mondta, a sérült szövetek látványos javulást mutatnak." "Hihetetlen volt..." sóhajt Chakotay. "Tudom." mondja Riley felállva. "Mindannyiukat hallottam. A gondolataik a fejemben... Mintha a sajátjaim lettek volna. Láttam saját magamat... A maga szemével." "Bámuláson kapott..." mondja a no vidáman. "És azután... Arcok... Bolygók... Mi volt az?" "Képek." mondja Riley, leülve az ágy szélére, "Azoknak az emlékei, akikkel összekapcsolódott. A családtagjaik, az otthonaik..." "Sok dolgot tudok. Mindegyikükről." húzódik közelebb Chakotay a nohoz, "Magáról is. Szereti a levendulát..." "A kedvenc virágom." "Texasba repült, egy sétatálcás férfival." "A nagyapám..." "Rengeteget tudok magáról." "Egy egyedülálló élményben volt része." mondja Riley, majd felsóhajtva megsimítja a saját arcát. Chakotay megbabonázva mered rá: "Éreztem..." A no csak bólint, majd végigsimít a bal alkarján: "És ezt?" Most Chakotay bólogat. "A kapcsolat utóhatása." "Meddig tart?" kérdezi a parancsnok. "Egy óráig. Esetleg kettoig. ... Elég sokáig..." mondja Riley. "Hallja még amit gondolok?" csendül fel a no hangja Chakotay fejében. "Igen." "Akkor tudja hogy szeretném ha sokkal közelebb kerülnénk egymáshoz... Ha minden emléküket megosztanánk. Szeretném hogy érezze mindazt, amit én érzek..."

"A bója szerint Chakotay parancsnok és Kaplan zászlós három nappal ezelőtt leszálltak a bolygón, egy segélykérő jelzés miatt." mondja Tuvok, miután a Voyager pályára állt a vörös bolygó körül. "Be tudja mérni a siklót?" kérdezi Janeway. "A felszínen semmi nyoma." "A kommunikátoraik?" fordul a kapitány Kimhez. "Csak egy jelet észlelek, egy surun lakott területről. A jel elég gyenge." "Voyager hívja Chakotay parancsnokot! Hall engem? ... Kaplan zászlós, itt Janeway kapitány. Jelentkezzen!" "Egy elektrodinamikus jelenség zavarja az adást. Kell egy kis idő hogy kiegyenlítsem a hatását."

"Ez megvan." ad vissza Chakotay egy szerszámot Fraziernek, miután befejezte vele a munkát a telep adóján, "Most már legalább a rövidtávú adónak működnie kell. Ha még a foerosítót is meg tudnánk javítani..." "Nem gondoltam hogy ennyire ért az áramkörökhöz is." mondja a no. "Úgy látszik, mindent azért mégsem tudott meg rólam." "Parancsnok..." csatlakozik hozzájuk Orum, "Még nem is mondtam, mennyire hálásak vagyunk önnek." "Miért? Hiszen önök mentették meg az én életem." "DE ön is rengeteget adott az összefogásnak. Új reményt, és mindennek előtt friss energiát. Nem is tudja mennyire élénkítő volt egy új elmét érezni az egységben, még akkor is ha csak rövid időre. Olyan régóta vagyunk már csak ennyien hogy... Nos, hagyom magukat dolgozni." fejezi be hirtelen a romulan, ezzel elsiet. "Annyira tiltakoztam a kapcsolat ellen. Most pedig szinte sajnálom hogy csak ennyi volt." mondja Chakotay. "Tudom." "Mikor tegnap este összekapcsolódtunk, megtudtam, mit akarnak tőlünk valójában Többől van szó a biztonság javításánál, vagy ellátmánynál." "Ez igaz." "Nagyon radikális lépés lenne." "A radikális problémák néha radikális megoldásokat követelnek." "Riley, Chakotay parancsnok! Észleltünk egy hajót." kiabál oda nekik Orum, "Ez biztosan a Voyager." "Remélem, legalább megbeszéli a javaslatunkat a kapitányával." fordul Frazier Chakotayhoz. "Miért nem beszél vele maga?" kérdezi erre a parancsnok.

"Sokat gondolkodtunk a helyzetünkön, és arra a megállapításra kellett jutnunk hogy a megoldás a neurális kapcsolat visszaállítása." mondja Frazier Janewaynek a Voyager tanácstermében. A köztük ülo Chakotay egyelőre hallgat. "Minden egykori Borg bevonásával, aki itt él." "Ezt nem gondolhatják komolyan." mondja Janeway ridegen. "Tudom hogy elsore túlzásnak tunik kapitány, de kérem hallgassa tovább." szól Chakotay. "Nos?" pillant erre a kapitány kérdon Frazierre. "Valószínűleg tudja hogy amíg össze voltunk kapcsolódva, nem voltak etikai konfliktusaink. Nem létezett bun, éhezés, nem voltak egészségügyi gondok, úgy éltünk együtt mint egy harmonikus család." "Már megbocsásson, Dr. Frazier... Egy olyan harmonikus család aminek egyetlen célja az hogy minden tole különböző kultúrát magába olvasszon." jegyzi meg Janeway. "De mi nem vagyunk Borg. Már nem! Tanultunk a múltunkból. ... Csak azt az egyetlen dolgot akarjuk a magunk hasznára fordítani, ami pozitívnak mondható ebben a borzalomban. Az együttműködésnek ezt az egyedülálló módját, aminek segítségével hatékonyabb, és biztonságosabb társadalmat hozhatnánk létre..." "Magyarázza el, pontosan hogyan." szól Janeway parancsoló hangnemben. "A neurotranszponder amit kiszereltünk a hajóból, csak arra elég hogy egy kis csoportot kössön össze. Mint amelyik segített meggyógyítani Chakotay sérülését. ... A hatása így csak korlátozott kiterjedésu. Ha a teljes lakosságot össze akarjuk kapcsolni, ahhoz egy sokkal nagyobb teljesítményu berendezésre van szükségünk." "Attól tartok, semmi ilyesminc nincs." dol hátra Janeway, úgy érezve hogy megfelelo kifogást talált. "De a transzportkockának van." mutat rá Frazier. "Arra szeretnének megkérni bennünket, hogy helyezzük üzembe a Borg hajó neuroelektromos generátorát, és irányítsuk a bolygó felé a mezejét." mondja Chakotay. "Üzembe akarják helyezni... A Borg hajót?!" kérdezi Janeway, remélve hogy nem jól értette a dolgot. "Nem az egész hajót, csak a generátort. És legfeljebb néhány percig kell működnie, hogy újjáépítse a kapcsolatot." pontosít Frazier. "Senki sem tudja mi fog történni, a csak egy pillanatra is visszakapcsoljuk azt a generátort." rázza meg a fejét Janeway, "Az alapján amit tudunk, valószínűsítheto hogy ezzel újabb Borg hajókat csalnánk ide." "Kapitány, biztosíthatom, minden óvintézkedést meg fogunk tenni." "Dr. Frazier, csodálom a makacsságát, és tisztelem a bátorságát. Ellátjuk önöket orvosi felszereléssel, javítunk a település biztonságán, sot, el is visszük ha valaki velünk akar jönni. De ami a javaslatát illeti, oszintén szólva eros fenntartásaim vannak. De hogy ne tunjek igazságtalannak, még egyszer megfontolom a dolgot." mondja Janeway, majd feláll, ezzel jelezve hogy befejezettnek tekinti a beszélgetést. "Nagyon köszönöm." mondja Frazier, majd egy mindvégig jelen levo biztonsági tiszt kíséretében távozik. "Mit gondol?" pillant Janeway Chakotayra. "Ha arra kíváncsi, megbízható-e, a válaszom igen." "Úgy látom, elég jól ismeri." jegyzi meg Janeway. "Ez csak közelíti az igazságot. Hallottam a gondolatait... Éreztem az érzéseit... Láttam az o szemével." "És mikor összekapcsolódtak, nem érzett semmi hátsó gondolatot, semmi... Pusztító szándékot?" "Nem." "Mit gondol? Meg kellene tennünk amit kérnek?" "A szívemen viselem ezeknek az embereknek a sorsát. ... Én magam mindent megtennék azért hogy segítsek nekik. De ha a maga helyében lennék... Más tényezeket is figyelembe kellene vennem." "Nem csak arról van szó hogy ezrek feje fölött akarunk dönteni a sorsukról. ... Nagy kockázatot vállalnánk. Egy új kollektívát hoznánk létre, ki tudja milyen következményekkel." Chakotay gondolkodik egy darabig, majd így szól: "Értesítem Reilyt."

"Attól félek, a döntése végleges volt." mondja Chakotay Fraziernek a bolygón, ahol rajta kívül többen jelen vannak a Voyager legénységéből. "Reméltem hogy nem így lesz, de számítottam erre." "Mi a helyzet a támadókkal? Meddig tudják visszatartani oket?" "Valahogy majdcsak megoldjuk. És ki tudja... Talán találunk más módot ahhoz hogy eljussunk a kockához, és újra létrehozuk a kollektívát." "Jöjjenek velünk..." próbálkozik újra Chakotay. "Chakotay..." "Replikálhatunk texasi sültet is. Igaz, nem lenne olyan mint amit az anyja készített, de..." Riley erre elneveti magát: "Ez igazán csábítóan hangzik. De az én helyem itt van. És tudom hogy megérti ezt." "Soha nem értettem még jobban senkit." "Nos, végeztünk a rakodással..." áll meg kettejük mellett Neelix és Torres, mire Frazier feléjük fordul: "Köszönjük Neelix." "Indulnunk kellene." jegyzi meg Torres, Chakotay

határozatlanságát látva, majd odébb állnak. Chakotay szótlánul megsimogatja Reily arcát, majd a többiek után indul.

"Minden rendben?" pillant oldalra Torres a siklóban, a szokatlanul csendes Chakotay felé. Az csak bólint, szólni nem szól. "Majd egy feszes tempójú kis hoverball-meccs ad elég töprengenivalót." mondja Torres. "Állok elébe." szól Chakotay elmosolyodva. "Amint visszaértünk, foglalok időt a holodeckben." mondja Torres elégedetten. "Chakotay, hallasz minket?" szólal meg egy összetett hang a parancsnok fejében. "Mondott valamit?" kérdezi Chakotay reménykedve, de Torres meglepetten néz rá: "Nem." "Észlel esetleg nekünk szóló adást?" "Nem. Miért?" "Akkor csak képzeltem..." rázza meg a fejét Chakotay. "Biztos hogy minden rendben?" "Jól vagyok." "Chakotay, szükségünk van a segítségedre." érkezik az újabb üzenet, mire Chakotay lehunyja a szemét, majd feje a mellére billen. "Chakotay? ... Hívom a hajót, amint megjöttünk, a Doktor meg fogja nézni. ... Gyengélkedo, jelentkezzen..." "Ne tegye." mondja erre Chakotay, és mikor Torres felé fordul, egy rá irányított fézerrel nézhet farkasszemet. "Chakotay, adja ide a fézert..." próbálkozik Torres, de a parancsnok lelövi, mielőtt a közelébe férközhetne.

"Kapitány, Chakotay parancsnok siklója irányt változtatott." tájékoztatja Tuvok a hídra lépo Janewayt az új fejleményekről. "Próbálják hívni." "Nincs válasz." jelenti Kim. "Teljes impulzusmeghajtásra gyorsított." mondja Tuvok. "Mr. Paris, utána. Szóljanak Neelixnek hogy majd később felvesszük."

"Chakotay, menj az omega negyvenhét jelzésu modulhoz." hallatszik a kollektíva hangja, miközben a parancsnok megközelíti a Borg transzportkockát "Megtámadtak minket. Omega negyvenhét. Kilences részleg. Állítsd be a koordinátákat. Megtámadtak minket. Kilenc alfa alfa. Siess. Megtámadtak minket. Omega negyvenhét, kilences részleg."

A szállítószugár valahol a Borg hajó gyomrában teszi ki Chakotayt. "Lépj kapcsolatba a három béta hatos konzollal. Hallgasd a gondolatainkat. A gondolataink egyek. Lépj kapcsolatba a három béta hatos konzollal. Hallgasd a gondolatainkat." Chakotay egy trikorderrel betájolja magát, majd útnak indul a sötét folyosókon. Egy kereszteződéshez közeledve ismeros hangot hall: Tuvok irányít egy biztonsági osztagot a kereszteződés felé. Chakotay meglapul egy beszögellésben, Tuvok osztaga pedig végül másfelé fordul.

"A jobb alsó csatlakozósáv. Csatlakoztasd az egy egy hatos energiavezetékét. Siess. Pí kettes hozzáférési út. Megtámadtak minket. Pí kettes hozzáférési út." Chakotay megérkezik egy nagy, hengeres berendezéshez, de mielőtt alaposabban szemügyre vehetné, Tuvokék bukkannak fel a helyiség túloldalán, így Chakotay újra fedezékbe húzódik. "Aktiváld a neuroelektromos generátort. Gyorsan. Energiatovábbító-rendszer. Aktiváld a generátort. Segíts rajtunk. Megtámadtak minket. Aktiváld a generátort, most. Chakotay szükségünk van a segítségedre." Miután a biztonságiak odébbálltak, Chakotay végre munkához láthat. csatlakoztat néhány kábelt, de mielőtt üzembe helyezhetné a rendszert, éles fénycsóva vetül rá. "Parancsnok..." hallatszik Tuvok hangja, "Távolodjon el attól a konzoltól. Különben kénytelen leszek lóni." "Ne hagy magad feltartani. Meg kell tenned." Chakotay erre rálo Tuvokra, és el is találja. A hadnagy mellett álló Kim viszonozza elsoként a lövést, de a kollektíva ereje megakadályozza hogy a parancsnok eszméletlenül essen össze a találatától. "Az alfa energiaellátó rendszert egyes állapotba kell kapcsolnod." Chakotay, utolsó erejével végigsöpör egy kapcsolótáblán... És a Borg hajó életre kel.

A hatalmas, tagolt kocka sötét felszíne mögött itt is, ott is zöldesfehér fények gyúlnak, átragyogva a fémszövedékre emlékeztető felszínen, és a Borg hajó lassan stabilizálja pozícióját.

"Üdvözlünk benneteket. Éreztétek a kapcsolatot. Hallgassátok a dalunkat." szólal meg a kollektíva hangja a menedéket ostromlók fejében, akik felhagynak a harccal.

A transzportkockában maradt Borgok rendszerei életre kelnek, és a félig élő harci gépek keresni kezdik a behatolókat. Tuvok és Chakotay eközben úgy-ahogy magukhoz tértek, épp a távozásra készülnének, mikor vörös fényszálak szelik át a ködös levegot, a neuroelektromos generátor

helyiségében. "Mr. Kim..." szól figyelmeztetően Tuvok, mire a zászlós a fenyegetés irányába fordul, és mivel a másik két biztonsági Tuvokot illetve Chakotayt támogatja, egyedül veszi tüz alá a Borgokat. Mikor az első sugár becsapódik az elől érkező lény mellébe, különös, mély hangú mordulás hallatszik, és a Borg felsőteste körül felragyog a szubtérpajzs halvány, üvegszerű körvonala. Kim megpróbálkozik a többivel is, de azokat is védi már a fézerek frekvenciájára hangolt szubtérburok, így a Borgok megállíthatatlanul törnek előre. "Voyager, vésztranszport!" üzeni Kim a hajónak. A szállítószalagok éppen akkor ragadják el őket, mikor az elől haladó Borg kinyúl Kim nyaka felé, hogy a szervezetébe juttassa az átalakítás első fázisát elvégző nanoszondákat.

"Chakotay, B'Elanna, és a felderítőosztag a fedélzeten." jelenti Paris, "És megvan a sikló is."

"Lassan távolodjunk el." szól Janeway. "Kapitány, a Borg hajó aktiválta a fegyvereit!" jelenti Paris.

"Mr. McKenzie, pajzsokat teljes töltésre, fézereket készenlétbe!" indul Janeway a kapitányi szék felé. "Kapitány, a Borg hajó önmegsemmisítésre készül. Robbanás három másodperc múlva." jelenti Kim. "El innen!" szól Janeway.

A Voyager szinte egyhelyben fordul meg, majd teljes impulzusra gyorsítva igyekszik eltávolodni, de nincs sok ideje. A Borg kocka fényei felragyognak, majd hatalmas robbanás szórja szét a hajó darabjait az urban.

"Jelentést!" szól Janeway a megrázkódó hídon. "A pajzsok tartanak. Sem burkolati kár, sem sebesültek." mondja Kim. "Mi az ördög volt ez?!" méltatlankodik Paris. "Aduikapcsolat. A bolygóról." jelenti Kim. "Halljuk." "Mi vagyunk az új Egység. Megsemmisítettük a Borg transzportkockát. Sajnáljuk hogy Chakotay parancsnokot arra kellett kényszerítenünk hogy segítsen nekünk. Szükséges volt a túlélésünk érdekében. Az Egységgel való kapcsolatát megszakítottuk. Örök hálánk." zengi egy többszólamú, hátborzongatóan ismerős, mégis új hang, majd a kapcsolat megszakad.

"A neuropeptid-szintje normális értéket mutat." mondja a Doktor, Chakotayt vizsgálva a gyengélkedőben. "És nincs kapcsolatra utaló jel?" kérdezi aggódalmasan Janeway. "Nincs." "Hogy tudták egyáltalán helyreállítani?" "Azt gyanítom hogy a maradék neuropeptidek megnövelték a telepátikus érzékenységet." "Azt hittem egy nagyobb távolságra kiterjedő kapcsolat a korlátozott teljesítményű berendezéseik miatt nem lehetséges." pillant Janeway Tuvokra. "A jelek szerint a kommunikációs rendszerük megjavítása után fel tudták vele erősíteni a neurotranszponder jeleit." "Megbocsátásának egy pillanatra...?" néz Janeway a Doktorra és Tuvokra, akik erre elsietnek. "Nem tudom mit mondhatnék." mondja Chakotay, miközben Janeway körbejárja, "Sajnálom." "A Doktor szavai alapján akarata ellenére cselekedett." mondja Janeway komoran. "Meglehet. De ettől még nem érzem jobban magam. Segítettem nekik megjavítani a kommunikációs rendszert, és annak is része volt a dologban." "Magában mindig ott a késztetés arra hogy segítsen másokon. És ezért nem is igen tehetett volna másként." "De ennél nagyobb nem is tévedhettem volna, igaz?" "Nem tudom." mondja Janeway rövid töprengés után, "Nem vagyok boldog amiatt ami történt. De eddig nem úgy viselkedtek mint az átlagos Borg. Megmentettek minket a kockától, és elengedtek." "De nem haboztak a befolyásuk alá vonni, mikor ez állt az érdekükben. Nem igaz?" mutat rá Chakotay. "Nem, valóban nem." "Meddig tudják vajon megtartani az eszméiket, ezzel a késztetéssel szemben?" kérdezi végül Chakotay, mire csak egy egyetértő bólintás a válasz.

59. The Darkling - Az árnyék

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50693.2. A Mikai Utazók egyik helyorsége körül keringünk. Ez a meglehetősen laza irányítás alatt álló, ám tapasztalt felderítő nép sok ismerettel rendelkezik arról a térségről, ahová tartunk. És hajlandók ezen ismereteiket velünk is megosztani."

"A huszonegy hold közül a legközelebbin szálltam le, aztán elhagytam a hajót a navigátorommal együtt, hogy elvégezzük a legsürgősebb javításokat. A károk sokkal nagyobbak voltak mint amire számítottunk. Telt az idő, a levego lehult, végül kénytelenek voltunk tüzet gyújtani a fegyvereink segítségével. Később, az éjszaka közepén rázkódásra ébredtünk. Rengett a talaj... Holdrengés. Más már nem is hiányozhatott volna. Visszasiettünk a hajóba, és reméltük hogy a rengés hamar elmúlik majd. De nem egyszeru holdrengés volt... Mert nem is hold volt az, amire leszálltunk." Janeway, aki eddig kifürkészhetetlen arccal figyelte a némiképp egy bajorira hasonlító, vállig érő hajú férfi beszámolóját egy hangulatosan berendezett bárban, most elöbbre hajol: "Hanem micsoda?" "Egy élőlény. De olyan hatalmas, hogy saját tömegvonzással rendelkezett! Akkora, hogy teljes ökoszisztéma fejlődött ki rajta. Mennyi ideig szunnyadhatott ott, míg a tüzeink fel nem ébresztették... Évekig... Évszázadokig?" "Talán akár évezredekig is." jegyzi meg egy, a beszélővel egy fajba való férfi, aki Kessel az oldalán néhány másodperce érkezett az asztalhoz. "Ki tudja..." "Zahir az a pilóta aki segített az orvosi felszerelés átszállításában." mutatja be Kes a mellette álló férfit Janewaynek. "Örvendek." nyújt kezét a kapitány. "Részemről a szerencse. ... Különös. Néhány hónapja jártam abban a rendszerben amirol az imént o beszélt. De az én hajóm érzékeloi semmi ahhoz hasonló szörnyeteget nem észleltek, amirol az imént mesélt." "Talán rosszul működtek a hajója szenzorai." morogja a Janewayel szemben ülo férfi, "Vagy a saját tükörképében gyönyörködött ahelyett hogy kinézett volna az ablakon." "A vendégeink orvosi felszereléssel láttak el minket. Ezért cserébe mi, Utazók, megmutatjuk nekik, mi áll előttük az úton. De ezt a lehető leghelytállóbban kell megtennünk." vág vissza Zahir. "Ez itt az én bárom, azt mesélek amit én akarok!" mondja a másik férfi, egy fegyvert húzva elő köpenye alól, "Maga pedig ha nem tetszik, elmehet oda ahová akar." "Én már jártam az ismert ur határán nem egyszer." mondja erre Zahir halk, de fenyegető hangon, miközben közel hajol a másik férfihoz, "Ezért jogom van jönni-menni. Oda, úgy, és akkor, amikor nekem tetszik. Talán el akarja vitatni tolem ezt a jogot?" A bár tulajdonosa erre kellenetlenül távozik. "Bocsássa meg ezt a kis eloadást, kapitány." fordul Zahir Janeway felé, "De a népem az efféle helyorségeket csak..." A férfi eközben egy széket húz közelebb egy másik asztaltól Kes számára, majd o is helyet foglal, "Szükséges rossznak tekinti. Olyan helynek ahol az ember feltankol, elvégzi a javításokat, meghallgatja a legfrissebb híreket, és olyan gyorsan odébbáll ahogy csak lehet. ... A Kessel való közös munkánk során volt alkalmam megfigyelni a toleranciájukat. És idoközben megbizonyosodhattam arról hogy ez a tulajdonság mindannyiukra egyformán jellemzo. Sajnálom hogy mi nem tudjuk ennek jelét adni." "Nem kell bocsánatot kérnie semmiért." mondja Janeway, "Nagyszeruen telt itt az idő, és főleg hasznosan. Ezt az utolsó történetet azért szívesen kivizsgálám, akár az ön vezetésével is." "Holdnyi méretu lények ide vagy oda, az az aszteroidamezo nagyon gazdag vorilliumban." Janeway felvillanyozódva pillant Kesre: "Akkor ez megérne egy kis kitérot. Elég kevés vorilliumunk maradt raktáron. ... Köszönjük, Zahir." Janeway szavaira Kes, és az egyébként megnyero külseju, fiatal férfi sokat sejteto pillantással néznek össze.

"A férfiaknak és nőknek egymástól távolságot tartva kell boldoggá tennie egymást. Ez alatt azt kell érteni, hogy még pillantásaiknak is mentesnek kell lennie a testi örömök iránti vágytól." A kopaszra borotvált fej, a kerek, fémkeretes szemüveg, bajusz, és a jellegzetes indiai öltözék által fémjelzett neves történelmi személyiség eléggé különösen fest Neelix szabadidos holodeckprogramjában, amint

épp elmélyülten magyaráz a vele szemben álló Doktornak. "Szenvedély nélküli élet? Akkor akár azt is mondhatnánk, emberiség nélküli élet." jegyzi meg erre egy tizenkilencedik századi öltözéket viselő, magas fiatalember, "Nem gondolja?" A kérdezett, Neelix, bizonytalanul néz a többiekre: "Ööö... Én úgy gondolom... Mindketten elég komoly érvekkel támasztották alá nézőpontjukat." "Az embert hajthatja a kreativitás vágya, a szellemi megvilágosodás vágya, de ugyanúgy a testi vágyak is. Mindennek helye van egy jól leélt életben." "Köszönöm, Lord Byron." pillant a Doktor a magas fiatalemberre, majd a másik szimuláció felé fordul: "A kora tizenkilencedik századi romantika klasszikus érvei." "Igen, valóban érdekes látni ahogy..." lép előbbre Neelix, de Gandhi félretolja: "Klasszikus vagy sem, tévútra vezet. A testi örömszerzés szigorúan a fajfenntartás része, más okból gyakorolni kimondottan ellene van az isteni elképzelésnek." "Tényleg így volna? Akkor mennybéli barátai gondolom csak úgy, a levegőből keletkeztek..." jegyzi meg Byron. "Magának hideg fürdőt kellene vennie." pillant rá Gandhi rosszallóan, "Ilyen esetekben ez a legjobb megelőzési módszer." "Ezt megjegyzem." mondja a Doktor, majd a nála lévő jegyzetfüzetre pillantva otthagyja a kétharmad részben szimulált társaságot. Neelix utána indulna, de Gandhi lecsap rá, és visszahúzza. "Üdv, Doktor." bukkan elő Kes valahonnan. "Ah, üdvözlöm, Kes." "Doktor, mi folyik itt?" néz körül a lány kíváncsian. "Egy személyiségjavító program. Elbeszélgettem a történelmi adatbankunkban lévő személyiségek némelyikével." mondja a doktor, miközben megállnak egy asztal mellett, és a Doktor az ott ülőkre mutat: "Szókratész, T'Pol a Vulcanról, DaVinci, Lord Byron, Madame Curie, egy tucatnyi lehetnek itt. Kiválogatom azon személyiségjegyeiket, amelyeket értékesnek talállok, és beillesztem azokat a programomba." "Mit remél ettől?" kérdezi Kes. "Hogy jobban kijövek a betegekkel, új nézőpontokat a diagnózisok felállításához, beleérző képességet, több türelmet. ... Tulajdonképpen segíthetett volna a munkában, de a jelek szerint a bolygón volt elfoglalva... Valamivel." "Sajnálom, Doktor, de annyi minden összejött egyszerre a Mikai Utazók annyira... Érdekesek. Rengeteg helyen jártak, és sok érdekes dolgot hoztak magukkal." "Ugyanez önre is elmondható, Kes. Mindenkirol, a Voyager-en." mutat rá a Doktor. "De amit ok csinálnak az igazán lenyűgöző. Kicsiny hajókkal repülnek, csak egy pilóta és egy navigátor... Találomra kiválasztanak egy irányt, és nekiindulnak. ... Le kellene jönnie a bolygóra, Doktor. Bemutatnám Zahirnak." "O kicsoda, ha megkérdezhetem?" "O segített a szállításnál. Igazán különleges férfi." "Valóban? Szerintem túlságosan hagyja magát elkápráztatni ezektől az Utazóktól. ... A felderítőosztagok jelentései szerint ez egy nyughatatlan népség. Szenzációéhesek, de nem értenek a valódi kutatómunkához. Röviden szólva: rossz a hírük." "Zahir nem. O egészen más." A Doktor ennek hallatán nagyot sóhajt, majd így szól: "Ez biztosan a Neelixtől való eltávolodása miatt lehet. A Mahatma..." pillant a Doktor Gandhi szimulációjára, "Hideg fürdőt javasolna. Egyszerű, de kétségkívül hatásos." Kes meglepetten néz a távozó Doktor után, miközben a háttérben Gandhi és Lord Byron épp egy, a szimulációhoz tartozó fürdőruhás lányt igyekeznek meggyőzni a maguk igazáról.

"A felderítőosztagnak tartott előzetes eligazításon ha jól emlékszem, megemlítettem, hogy a klingonok emésztőrendszeréből hiányzik egy enzim ami lehetővé teszi az itteni növényi élelmiszerek feldolgozását. Talán... Nem figyelt?" kérdezi a Doktor olyan hangon, mintha egy szófogadatlan gyereket oktatna ki, miközben a szenvedő arccal a mutoasztalon fekvő Torres körül köröz. "Csak egy kis salátát ettem..." sóhajtja Torres. "Maga mindig olyan mohó... Eros fájdalmat érez?" kérdezi a Doktor, miközben ellenőrzi Torres pulzusát a csuklóján. "Nem. Inkább égető érzés?" "Igen." "Nincs szebb egy lángoló szívénél..." mondja a Doktor, Torres kezét nézegetve. "Mi?!" mered rá a hadnagyra. "Semmi, semmi... A pulzusa csodálatos." Ezzel a Doktor nyomkodni kezdi Torres hasát, "Ez most milyen érzés? Jó?" "Doktor, ha nem akarja hogy visszarakjam az eredeti csomagolásába a jövő évezred elejéig, fogja vissza magát." "Bocsásson meg hadnagy, kissé elszámítottam magam." mondja erre a hologram, immár szokásos stílusában, "Számítógép, a programom imént futtatott kiegészítést elszigetelni, és felülvizsgálat céljából tárolni." "Doktor, csak nem belepiszkált a programjába?!" kérdezi Torres, miközben a hologram elokészít egy oltópisztolyt. "Nem nevezném a

foorvosi poszt ellátásához szükséges képességek beültetését 'belepiszkálásnak'." "Megtudhatnám, mégis mit csinált?" "Átvettem néhány jellemvonást történelmi személyiségek holodeckprogramjaiból. Tudósok, költők, filozófusok, szentek..." "És egyszerűen bekapcsolta őket a programjába?!" "Igen." bólint a Doktor, mire Torres elhúzza a száját. A hologram beadja neki az oltópisztoly tartalmát: "Kész. Ez kiegyenlíti az enzimhiányát. Most már jól van." "Ugyanez viszont nem mondható el magáról. ... Nem kapcsolhat be mindenféle, találmányra kiválasztott személyiségjegyeket a programjába csak úgy." "Nem is találmány történt. Ez komoly kutatómunka eredménye." "A kutatómunka egy dolog. Az eredmények átültetése a gyakorlatba pedig egy másik. A viselkedésminta-alprogramok nem mindig működnek úgy ahogy az ember elvárna tőlük. Óvatosan kell eljárnia, különben..." Torres ekkor bosszúsán pillant le, mivel a Doktor keze a combján nyugszik, "Kárt okozhat." "Értem, mire gondol." húzza vissza a kezét a Doktor. "Megnézem a programját, amint vége a szolgálatomnak a gépházban. Csak nem lesz talán túl nehéz megszabadulni a felesleges személyiségektől. Utána olyan lesz mint az új." mondja Torres a kijárat felé indulva. "Köszönöm, hadnagy." szól utána a Doktor, "Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot kikapcsolni."

"Úgy tartják, ezt a parkot több mint tízezer éve alakították ki." mondja Zahir, miközben egy holdsütötte erdoségen vezet a keresztül Kes. "Kik?" kérdezi a lány. "Ezt senki sem tudja. Talán hozzánk hasonló urutazók. ... Nem sok nyomot hagytak maguk után. Csak néhány sziklába munkált jelet, semmi többet." "És maguk mit akarnak hátrahagyni?" "Még nem tettem fel magamnak ezt a kérdést." torpan meg Zahir elgondolkodva, "Ezt kedvelem magában, Kes. Maga rávesz arra hogy egész más szemszögből vizsgáljak meg dolgokat." "Ezt én is elmondhatnám önrol." jegyzi meg Kes vidáman. "Van egy mondásunk: az én utamat olyan nehéz előre látni, mint egy árny mozgását az égen. ... Nekünk már csak ilyen nyughatatlan a természetünk. Szeretünk szembeszállni az ur kihívásaival. Leginkább egyedül." "Belátom, megvan az elonye ennek is." "De én személy szerint nagyra értékelem a bajtársiasságot. És azt az egymás iránti bizalmat látva, amit a hajója legénysége mutat, meg kell mondjam, irigykedem." "Biztosan kell hogy legyen valami kompromisszum..." "Kompromisszum... Ez nem azt jelenti hogy mindkét fél veszít valamit?" kérdezi Zahir, miközben megállnak egy sziklaplatón, ahonnan jól láthatók a völgyben megbújó helyorség épületeinek fényei, valamint az égen ragyogó három telihold. "Rendben, akkor legyen... Egy megállapodás. ... Lelkek találkozása." "Csak a lelkeké?" kérdezi Zahir, miközben tovább sétálnak. Hamarosan újra sziklásabb terepre érnek, és mikor az egyik embermagas kodarab oldalában felbukkan egy különös véset, melynek egyes részei saját fénnel világítanak, Kes megkérdi: "Ezt akarta megmutatni?" "Igen." "Ez tényleg csodaszép. Ugyanazok hagyták itt, akik azt a csapást vágták, tízezer éve?" "Feltételezhető." "El tudja olvasni?" Zahir ujjával követni kezdi a rajz felső részén sorakozó kisebb jeleket: "Az én utamat olyan nehéz előre látni, mint egy árny mozgását az égen." "Nagyon köszönöm." mondja Kes, magához húzva Zahirnak a sziklán nyugvó kezét, majd maguk is közelebb húzódnak, végül hosszan megcsókolják egymást. Azt nem sejtik, hogy kicsit odébb, a fák között, egy hosszú csuklyás köpenyt viselő alak figyel őket.

A transzporteremelvénnyel materializálódó Kes, kissé zavartan int oda az ügyeletesnek, majd mintha nem is a padlón járna, átszellemült arccal kilépett a helyiségből.

Tuvok, egy jegyzetfüzetbe mélyedve, lassan sétál a Voyager egyik folyosóján. Idonként azért felpillant, nehogy beleszaladjon valakibe, bár a szembe jövők kitérnek a szemmel láthatóan elfoglalt biztonsági fonók előtt. Tuvok egyszer csak megtorpan, majd jobb szemöldökét megemelve így szól: "Számítógép, mennyi az idő?" "Három óra van." érkezik a válasz. "Jó estét, Tuvok." mondja a hadnagy mellett elhaladó Kes. "Hajnali három óra van, Kes." szól utána a vulcani, mire a lány megáll. "Igen, tudom." "Nyolc órára le kell adnia egy részletes jelentést." "Nem felejtettem el." bólint a lány. "Remélem is." mondja Tuvok összevont szemöldökkel, mire Kes elsiet. "Lám csak... Hogy van, Kes?" pillant a Doktor a gyengélkedőbe érkező lányra. "Nem gondoltam hogy ilyenkor dolgozik itt valaki." "Épp a múlt heti felderítőút rövid elemzését fejezem be." mondja

a Doktor kissé bosszúsan. "Azt... Nekem kellett volna megcsinálnom." szól Kes bunbánó arccal. "Bizony." "Sajnálom. Azonnal megcsinálom." mondja a lány, és közelebb lép hogy átvegye a Doktortól a jegyzetfüzetet, de az elhúzza a kezét: "Bár nem tanácsadói minőségben dolgozom a hajón, azért annyi pszichológiai ismerettel rendelkezem, hogy... Aggasszon a viselkedése." "Túl késő van..." "Nem arra gondolok hogy merre jár szolgálat után... Hanem hogy egyre kevésbé lehet eligazodni magán. Ingadozik a hangulata, a munkakedve. Mint orvosa és mint... Tanítója... Elhanyagolnám a kötelességeimet, ha nem hívnám fel erre a figyelmet." "Doktor... Tudom hogy aggódik miattam, és csak a javamat akarja... De miért kezel mindenki úgy mintha még mindig gyerek volnék?! Elmúltam három éves, és ha érdeklődöm egy férfi iránt, az csak rám tartozik, nem pedig az egész hajóra." "Távol álljon tolem beavatkozni..." mondja a Doktor nagyot sóhajtva, "Úgy éli az életét, ahogy önnek jólesik." "De nem mindegy magának hogy mi történik velem. Ezt nem felejttem el..." mondja engesztelo hangon a lány. "Na jó... Azt hiszem, még el kell készíteni egy jelentést." "Azonnal meglesz."

"Igen, tessék." szól ki a reggeli kávét és jelentéseket 'feldolgozó' Janeway a készenléti helyiségből a csengo hangjára. Az erosen nyúzott Kes lép be, és mérsékelt lelkesedéssel köszönti a kapitányt, majd átadja neki az elkészült jelentéseket. "Jó reggelt... Az utolsó pillanatban, Kes?" nézi meg magának Janeway az asztal túloldalán egyik lábáról a másikra álló lányt. "Hogy?" ráncolja a homlokát Kes. "Annak a művészete hogy az ember a dolgokat az utolsó pillanatig halogassa, és aztán villámgyorsan megcsinálja. Az Akadémián én voltam a legjobb ebben." "Kapitány, volna egy kis ideje?" "Persze. Menjünk át oda..." pillant Janeway az ablakok alatti kanapé felé. "Tudja... Elöltöttem egy kis időt Zahirral mostanában." "Igen..." bólogat Janeway. "Érdekes fiatalembernek tunik." "És az is. ... Azt hiszem, szeretnék több időt eltölteni vele. Sokkal többet." mondja Kes, miközben leülnek. "Értem..." "A Zylerai Hasadék vizsgálatára készül... A hajója nagy görbületi sebesség elérésére képes... Beérnénk vele a Voyager-t, mielőtt túlságosan messzire távolodnának." "Hogy közelebből megismerje, ez lenne a legjobb módja." ismeri el Janeway. "Többől lenne szó. ... Kapitány, az életem egyharmada már mögöttem van. Gyakran gondolkodom azon, a hátralevo időt is a Voyager-en akarom-e eltölteni?" "Ez... Valóban helyénvaló kérdés." "De mindenki olyan jó volt itt hozzám. Nem szeretném ha hálátlannak tartanának. Csak... Arra gondolok, ez talán többet adhatna nekem... Én sem egészen értem, de azt tudom hogy változom. És hogy vannak dolgok, amikkel már nem vagyok elégedett. Szeretném ha kicsit zajlana körülöttem az élet." "És úgy gondolja, Zahir mellett ez megtörténne?" "Ki tudja... Talán." "Megértem a helyzetét, Kes. Ismerem az érzést, mikor az ember élete egyik sorsfordulójához érkezik, de nem tudja eldönteni, melyik irány lenne a helyes. Segíthetek meglátni a lehetőségeket és következményeket... De magát a döntést önnek kell meghoznia." "Értem." "Néhány napig még a bolygó körül maradunk. Ne siesse el. ... Az ajtó mindig nyitva áll." "Köszönöm, kapitány." mondja Kes, immár kissé magabiztosabban, majd az ajtó felé siet, Janeway pedig kissé szomorúan néz utána.

"Ha ebben az irányban haladnak, távolodva ettől a plazmaövtől, a tarkani határország nem fogja észrevenni magukat." magyarázza Zahir Tuvoknak a helyország bárjában, egy csillagtérkép-hengeren mutatva a biztonságos útvonalat. "Ez több hónapra letérítené a Voyager-t az Alfa Kvadránsba vezető útról." jegyzi meg Tuvok. "Igen. De legalább az út végén meglesz a Voyager." "A tarkaniak ennyire jelentős erőt képviselnek?" "Igen. És eléggé mohók is. Kiteszik magukat valahol egy holdon, miután a hajójuk a legújabb zsákmányukká vált." "Nem áll szándékában Kest magával vinni abba a térségbe." mondja, mint inkább kérdezi Tuvok. "Az én hajómat másodpercek alatt elintéznék. Ne aggódjanak Kes miatt. Az ő élete nekem éppen olyan értékes mint a sajátom." "Amennyire eddig meg tudtam ítélni, a maguk népe nem, értékeli túl sokra az életet. Komoly kockázatot vállalnak." "Ez igaz. De ha mások biztonsága forog kockán, megváltozik a helyzet. Szerettem Kest. Szeretném ha velem jönne, de bárhogyan határoz is, örülnék ha barátjaként tekintene rám." "Én pedig annak, ha előbb kiérdemelné ezt." Rövid csend áll be kettejük között, majd Kes szólal meg, aki az imént érkezhett a helyiségbe: "Még mindig nem végeztek?" Tuvok és Zahir felállnak, majd a vulcani így

szól: "Majd holnap folytatjuk." "Köszönöm, Tuvok." jön közelebb Kes, miközben a hadnagy távozik, "Beszéltem Janeway kapitánnyal." "És?" kérdezi Zahir. "Nem kell sietnem a döntéssel, még két napig maradunk." "Akkor addig csinálhatnánk valamit. Ma este átmegyek a legközelebbi helyorségre. Szép az út odáig..." "Ma este nem megy. Le vagyok maradva a munkámmal, és aludnom is kellene egy kicsit." "Megpróbálok nem túl csalódottnak tunni..." mondja Zahir. "Már késő." "Bánt valami?" "Nem. Nem, csak azon gondolkodom amit Janeway kapitány mondott. Keresztutakról, és hogy hová juthat az ember... Talán egy napon úgy tunik majd, hogy ez a beszélgetés volt a legnagyobb jelentőségű az életünkben. Szinte már félelmetes." "Nem kell annak lennie, amíg melletted vagyok."

Zahir az éjszakai erdőben sétálva hirtelen megtorpan, mikor mintha valami zajt hallott volna a háta mögött. Hallgatózik egy darabig, de mivel a zaj nem ismétlődik, tovább indul. Hamarosan újra meg kell állnia. "Van ott valaki?!" kiabál hátra. Válasz nem érkezik, de Zahir jobbnak látja elovenni fegyverét, és azzal a kezében indul tovább. mikor a hegyoldalon vezető ösvényen egy keskenyebb ponthoz érkezik, egy csuklyás alak bontakozik ki mögötte a sötétből. Zahir megpördül, de ennél többre nincs ideje: támadója megtaszítja, Zahir pedig alázuhan a sziklaperem melletti mélységbe.

"Zárva vagyunk." morogja a helyorség bárjának tulajdonosa, mikor a köpenyes idegen becsukja maga mögött az ajtót. "Csak egy helyet keresek a tüz mellett." hallatszik egy félig-meddig ismeretlen hang. "Jöjjön vissza holnap." áll a jövevény elé tulaj. "Vissza is fogok. De előbb megmelegszen!" löki félre a köpenyes a tulajdonost, majd fellebbenti csuklyáját. Az álcának is jól használható öltözk a Doktort rejti. A hologram megragadja a tulaj karját, a tuzhoz vonzolja a férfit, és a kezét a lángokba tartja néhány pillanatra, majd elengedi. "Legalább a reakciói rendben vannak. Pár perc kezelés egy borregenerátorral, és rendben lesz. Addig pedig egy jeges tömlő is megteszi. ... Kell egy hajó, amivel elhagyhatom ezt a bolygót. Maga fogja megszerezni!"

"Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" szól Kes, amint megérkezett a gyengélkedőbe. "Kérem pontosítsa az orvosi vészhelyzet mibenlétét." jelenik meg a Doktor valamivel a lány mögött. "Zahirt eszméletlenül találták meg egy szakadékban. Jelenleg a helyorség sürgősségi kezelőjében van." "Állapot?" "Többszörös törések, borsérülések, és a gerincvelő sérülése sem kizárható. Doktor, úgy tunik, megtámadták..." "Kicsoda?" "Még nem tudni. Tuvok segít a nyomozásban." "Tehetek valamit?" "Remélem. Az ottani orvos már várja." "Az orvosi készletemet. Pakoljon csontregenerátort is. ... Áttöltöm magam a mobil emitterbe, és tájékoztatom a kapitányt." "Doktor, várjon..." csusszan át Torres a szállítóhíd becsukódni készülő ajtaján, az emelvény felé tartó Kes és a Doktor mögött, "Van egy kis gond a programjával." "Éspedig?" "Még nem tudom, de azok miatt az alprogramok miatt amiket beillesztett." "Valami nincs rendben vele?" kérdezi Kes aggódalmasan. "Éppen ezt akarom kideríteni. El kell végeznem egy teljes ellenőrzést, miközben a program fut." "Sajnálom, Kes." nyújtja át az orvosi készletet a doktor a lánynak, "Javasolom a csontregenerátor alkalmazását, mindaddig míg Zahir állapota nem stabilizálódik. Megyek amint tudok." Ezzel a Doktor Torres után indul.

"Szóval... Összekavartam mindent?" kérdezi a hologram, miközben Torres a gyengélkedőbeni ellenőrzőpultjánál dolgozik. "Nem a maga hibája. Az elmélettel nem volt semmi gond. Nem rossz ötlet néhány személyes vonást hozzáadni a programjához." "Úgy gondolja?" "Csak az alprogramok között kialakuló kölcsönhatásokat nem lehetett előre látni. A keveredés okozta összetett viselkedési mintát." "Ezt magyarázza el, hadnagy." "Vegyünk például Lord Byront. Egy kreatív költőseni..." "Éppen ezért választottam." jegyzi meg a Doktor. "De Byron érzelmileg túlfutott volt, mondhatni instabil. Byron holodeck-szimulációjában a rendszer blokkolja ezeket az instabil elemeket, különben a végeredmény nem is Byron lenne. Vagy itt van TPau. Diplomata, bíró, filozófus..." "A vulcani történelem egyik leglogikusabb személyisége." bólint a Doktor. "És fölöttébb gátlástalan, a logikája használatát illetően." "Értem... Ez a gátlástalanság szintén a személyisége része volt, ugyanúgy mint logikai képességei." "Az ön által kiválasztott történelmi személyiségek jó részének van ilyen sötét

oldala a személyiségmintájában." "És ezek most... Bennem vannak. Az én programomban futnak." mondja a Doktor boldogtalan ábrázattal, "Azt akarom hogy távolítsa el oket, hadnagy!" "Szándékomban áll. Készítettem egy keresési algoritmust, ami megkeresi, és eltávolítja a nem kívánt személyiségjegyeket. De ehhez ki kell kapcsolnia." A Doktor bólint, majd így szól: "Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot kikapcsolni." A hologram azonban ahelyett hogy eltunne, széteso mintákban vibrálni kezd, majd lassan újra határozott alakot ölt.

"A legkülönösebb azonban az a Zahirt ért támadással kapcsolatban, hogy nem találtunk semmiféle, a tettes kilétére utaló nyomot." mondja Tuvok Janewaynek, mikor kilépnek egy turbóliftból, a hajó egyik folyosójára. "Mire gondol?" kérdezi Janeway. "Még a leggyorsabb támadás is hagy maga után valamilyen nyomot." "Sejtmaradványok a támadó borérol, fehérjenyomok, DNS..." bólogat a kapitány. "De ebben az esetben semmi ilyesmit nem találtunk. Egyetlen idegen molekulát sem." "Eszméletén van Zahir?" "Igen. De nem emlékszik magára a támadásra. Csak valami zajra." "Hogy van egyébként?" "Jól reagál a kezelésre." "És Kes?" "Aggódik, és el sem mozdul mellöle." A jelek szerint a gyengélkedo volt Janewayék célja, és amikor a helyiségbe vezető ajtó kinyílik, a páros a földön hevero Torrest pillantja meg eloször. Besietnek a mozdulatlan hadnagyhoz, miközben Tuvok aktiválja a Doktort. "Kérem pontosítsa a..." kezdené a hologram, de mikor megpillantja Torrest, inkább orvosi trikordert kezd keresni. "Kikapcsoltam magam hogy elvégezhessem egy ellenorzést. A jelek szerint közben elvesztette az eszméletét." mondja a doktor, miközben vizsgálni kezdi Torrest, "Késleltetett anafilaktikus sokk, valószínűleg a salátától amit tegnap evett. Emeljük fel egy ágyra. ... Mondtam neki hogy ne egyen itteni zöldséget, de hát hallgat rám itt valaki?! Ez már az ötödik alkalom mikor egy felderítőosztag valamelyik tagja figyelmen kívül hagyja az eligazításomat. Nem is tartok többet." méltatlankodik a Doktor, miközben Janeway megtölt egy oltópisztolyt, "Szükségem van..." "Tíz milliliter allicin." nyújtja oda a szerkezetet a kapitány a meglepett Dokornak. "Ezt meg honnan tudta?" néz rá a hologram meglepetten, miközben beadja a szert Torresnek. "Tanultam klingon fiziológiát, még valamikor az Akadémián." "Micsoda emlékezet..." "A vendégprofesszorunkat Hoghnak hívták. És rém szigorú volt." "A hadnagy állapota stabilizálódott, de még néhány óráig megfigyelés alatt kell tartanom." "Doktor... A nyombiztosítók még nem értékelték ki minden adatot ami a Zahirt ért támadás helyszínéről származik." mondja Tuvok, miközben szemügyre veszi egy muszerkocsi tartalmát, "Az ön muszerei sokkal érzékenyebbek mint amivel a helyorségen rendelkeznek..." "Nem mintha nem lenne így is elég dolgom, de felölem..." mondja a Doktor boldogtalanul, miközben Janeway és Tuvok távoznak. Mikor becsukódik mögöttük az ajtó, a hologram alakja ismét széttöredezik, majd a Doktor el is tunik egy rövid idöre. De az a hologram ami végül felbukkan, már nem a valódi Doktor. Dühös pillantásokat vetve a vizsgálóasztalon fekvö Torresre, betölt néhány oltópisztolyt, majd a hadnagyhoz sietve bead neki néhány töltetet. "Hogy érezzük magunkat..."? kérdezi, mikor Torres magához tért. "Mi... Mi történt?" "Telenyomtam cathelnie-el. A hatása pont olyan mint egy anafilaktikus sokk." "Minek?!" "El kellett tüntetnem a nyomaikat. Különösképpen elöle... A maguk Doktora elöl." "Maga egy új személyiség. Az alprogramokból..." állapítja meg Torres. "egy kicsi ebbol, egy kevés abból..." Torres a kommunikátorát keresné, de az nincs az egyenruháján. "Gondolta hogy ott hagyom?" kérdezi a Doktor gúnyosan, miközben Torres megpróbál felkelni, de a teste nem engedelmeskedik. "Vagy hogy hagyom elmenni?" "Mit csinált velem? Nem tudom mozgatni a lábaim!" "Idegpálya-blokkoló, a gerincvelöbe. Csípötol lefelé mozgásképtelen." Torres lendületet véve elörevetodik hogy elkapja a Doktort, de az megfogja a kezeit. "Most már az én szakavatott kezeimben van. Központi idegrendszer, izmok, endokrinrendszer, reflexek... Az agya... Minden az én irányításom alatt áll!" "Miért?" "Az együttműködésére van szükségem. De önszántából nem segítene." "Bajban van, igaz? Az alprogramok amik létrehozták, kezdenek egymással is összeakadni..." "Abbahagyni!" csattan fel a Doktor, majd bead valamit Torresnek, mire az teljesen elveszti az uralmát a vázizmai fölött, csak a szeme villog dühösen a hologramra. "Fékezze a nyelvét... Vagy kiveszem." mondja a Doktor, majd az ellenorzo termináljához megy. "Nézze csak... Én vagyok... De egyben o is. Milyen orvosi vészhelyzet állt elö?" Micsoda szánalmas módja a

létezésnek. A szerencsétlennek szolgálna kell magukat, és még csak rendes neve sincs. A gondolatától is rosszul leszek. Maga most szépen elárulja, hogyan törölhetem ki a programomból." Ezzel a Doktor, visszatérve az asztalhoz, megint bead valamit Torresnek, "Felszabadítottam a beszédközpontját, válaszoljon!" "Ha a Doktor törlodik, azzal maga is eltunik. Az alprogramok teljesen összekapcsolódtak egymással." "A fájdalom fiziológiája nagyon egyszerű... Ha túl sok, az alany elveszti az eszméletét. Egy egyszerű védekező mechanizmus. De ha kémiai úton blokkolják... A szenvedés minden képzeletet felülmúló lehet. Ha esetleg hazudni merne..." "Soha nem segítenék magának..." A Doktor dühösen egyenesedik fel, ám mikor testén a következő pillanatban zavarok futnak végig, megtorpan, majd Torresre pillant: "Ez mi volt?!" "Az alprogramjai széthullóban vannak." "Kell hogy legyen mód a megakadályozására! Mondja el, mi az!" "Mire kiszedi belőlem ezt az információt, már túl késő lesz." "Azt hiszem, az előjáróim tudni fogják. Magára pedig már nincs szükségem." mondja erre a Doktor, majd Torrest elkábítva útnak indul. A folyosón összefut egy zászlósnovel, és rövid gondolkodás után a nyomába szegodik. A liftbe is vele tart, együtt indulnak meg a tízes szintre. "Hogy van ma, zászlós?" kérdezi a hologram a mit sem sejtő útítársától. "Köszönöm, nagyszerűen." "Tizennégyes szint." mondja a doktor, majd közelebb húzódik a nohöz. A lift ekkor megáll, és Paris lép be a kabinba: "Doktor... Zászlós... Tízes szint. ... Maga mire készül, doki?" "Munkára." morogja a hologram. "Soha nem ér a végére, igaz? Gondolom, nagyon örül a mobil emitternek." mondja Paris, de a Doktor nem válaszol. "Hát jó..." von vállat a hadnagy. A lift néhány másodperc múlva megérkezik, az utasok kiszállnak. "Jó éjszakát Doktor. Kellemesen elbeszélgettünk." szól vissza Paris.

"Számítógép, a hármas számú trópusi pihenopark-programot aktiválni." mondja a Doktor a holodeck vezérlésének, "Betölteni a VOH 4C jelzésű programban szereplő történelmi személyiségeket."

"A felderítőcsapat tagjai a támadás napján szemtanúi voltak egy heves vitának ön, és Zahir között." mondja Tuvok a korábbiakról már ismert bártulajdonosnak. "Az arrogáns viselkedése miatt váltottunk néhány keresetlen szót, ez volt minden." "Ön fegyverrel fenyegette." "Ez nem igaz." "Tehát a munkatársaim feltehetőleg hazudtak." mondja erre Tuvok. "Akár ez is elképzelhető." csattan fel a tulaj. "Zahirt a támadás előtt itt látták utoljára." néz körül Tuvok, "Maga nehézség nélkül utána küldhetett valakit." "De nem tettem." "Egy tanú vallomása szerint fény szurodott ki ebből a helyiségből, azután az idopont után, mikor ön általában bezár. Kevesebb mint egy órával a támadás után." "Volt még egy kis dolgom." "Vagy esetleg akkor beszélt a maga által lefizetett tettessel, hogy az elvégezte-e a feladatot." "Erre nincs bizonyíték." "Még nincs, Nakaan. még nincs." szólal meg egy hang a bejárat felől. Zahir érkezik, Chakotay vállára támaszkodva. "Elvisz bennünket oda ahol a támadás történt, így megvizsgálhatjuk a helyszínt is." mondja a parancsnok. "Kiváló. Azt hiszem, hamarosan újra találkozunk." pillant Tuvok Nakaanra. "Könyörögjön a csillagokhoz, hogy ne találjunk semmit." fordul Zahir fenyegetően a tulajhoz, majd Chakotayval és Tuvokkal együtt távozik.

Kes kíváncsian néz körül a csendes gyengélkedőben. Megáll a vizsgálóasztalon fekvő Torres mellett, megvizsgálja a biomonitor kijelzéseit, majd mikor mindent rendben talál, tovább keresgél.

"Számítógép, vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni." mondja végül, mikor sehol sem találja a Dokort. "A program jelenleg fut." "Számítógép, hol található a Doktor?" "Az egyes holodeckben." Kes gyanútlanul lép be a szabadidoprogram díszletei közé, ahol fölöttébb bizarr dolgokat tapasztal. Gandhi szimulációjának feje nagy sebességgel forog körbe-körbe, T'Pol vég nélkül ismételteti egy kalto-játszma egyetlen mozdulatsorát, Szókratésznek csak a felsőteste van meg, úgy hever a földön, Byron pedig egy asztalon fekszik mozdulatlanul, a Doktor pedig egy trikordert vizsgálva elégedetlen arccal járkál körülötte: "Automaták, kirakati bábok, hamis képek... Semmi titok amire fény derülhetne... Értéktelen, élettelen dolgok." "Doktor..." óvakodik közelebb Kes. "Hello Kes. Elkelné a segítsége... A személyiségjavító programom váratlan fordulatot vett." "Ki maga?!" kérdezi a lány, miközben a Doktor lekapja a ruhájáról a kommunikátorát. "A vészhelyzeti orvosi hologram új ura." "Hol van az igazi Doktor?" "Idebent. Öntudatlan, és gyanútlan." "És maga mit akar?!" "Csak amit

minden embert. Egy kis örömet... Maga most velem jön!" ragadja meg Kes karját a hologram, "Jobb lesz magának."

A transzporterügyeletes moccanni sem tud, úgy teríti le a Doktor fézerének sugara. "A hús gyenge, Kes. Ezt soha ne feledje!" mondja a hologram, miközben odébb löki a vezérlopultra bukott testet, és munkához lát. "Hová megyünk?" "Ahová az urszél sodor minket... Azt mondta, el akarja hagyni a hajót. Hogy kalandokat akar... Úgy látszik, terveink örömteli módon nagyon hasonlítanak egymásra." "Janeway kapitány értesülni fog a sugárzásról, és visszahoznak minket, amint elhagytuk a hajót." "Úgy látom alábecsül engem, Kes. Pedig jobb lenne ha nem tenné. Tudom mire jó egy trikorder, és a szubtérhullám-vezetok átállítása csak pár percet vesz igénybe. Torzító mezot fog létrehozni, így aztán nem sugároznak bennünket sehová. Janeway kapitány azt sem fogja tudni, hol vagyunk." "Hibát követ el." mondja Kes. "Dehogya. A dolog tökéletesen működik." nyugtatja meg a Doktor, a zavarómezore gondolva. "Nem arra gondoltam..." jegyzi meg a lány, mire a Doktor a falhoz löki: "Tudom mire gondolt! De azt hiszem, inkább maga az aki nem érti a helyzetet. Én már fölötte állok a jó vagy rossz dilemmájának. A viselkedési mintákat csak a gyengék követik, akik képtelenek érvényesíteni akarataikat, nem tudják megtenni amit kellene. Az ero viszont diadalmaskodik, és nem nézik, kinek árt közben! Na tunjünk el innen." "Én nem megyek, Doktor." "Ne hívjon így! És igenis, velem jön." csattan fel a hologram, miután levégezte a transzporter beállítását, és az emelvény felé kezdi terelni a lányt. "Miért zavarja ha Doktornak hívom? Nem azt mondta hogy tehetetlen, és öntudatlan? Miért fél tole ennyire?" "Én nem félek semmit! Senkitől... De o undorít!" "Miért?" "Mert ugyanolyan gyenge mint mindenki más. Soha nem tudta felfogni a holografikus létezésében rejlo hatalmat! Undorító..." Kes megpróbálja elhagyni az emelvényt, de a Doktor a fejéhez nyomja a fézert: "Halálos fokozaton van!" "Úgysem fog loni..." "Olyan biztos ebben?" A transzporter vezérlése ekkor jelzi hogy hamarosan kezdodik a sugárzás, mire a Doktor maga elé húzza Kest: "Maga lesz a fedezékem. Hamarosan nagyon érdekessé válnak a dolgok." "Kapitány, engedély nélküli sugárzás a hármass szállítóhídról." jelenti Kim a hídon. "Kérdezze meg mi folyik ott." fordul felé Janeway. "Az ügyeletes nem válaszol." "Számítógép, ki hagyta el a hajót?" kérdezi a kapitány. "Kes és a Doktor." "Hívja oket." "Nincs válasz. És a helyzetüket sem tudom meghatározni. Valamilyen torzító mezo veszi körül oket." "Janeway hívja Chakotayt!" "Itt Chakotay." jelentkezik be a parancsnok a felszínrol, ahol éppen Tuvokkal és Zahirral együtt a tetthely átvizsgálását végzik. "Kes és a Doktor elhagyta a hajót." üzeni Janeway. "Kapitány, itt Tuvok. A Zahirt ért támadás színhelyének vizsgálata során aggasztó nyomokra bukkantunk. Egy holografikus rendszer maradéke energiájára. A nyomok pontosan megegyeznek a Doktor rendszere által előállítottakkal." "Ezt azt akarja jelenteni hogy a Doktor támadta meg Zahirt?" "Úgy néz ki, kapitány." üzeni Chakotay.

"Akkor lehet hogy Kes veszélyben van... És Torres. Valaki nézzen rá B'Elannára a gyengélkedoben." pillant Janeway a taktikai ügyeletesre, "Chakotay keressék meg oket, én meg addig megpróbálok tenni valamit a zavarómezo ellen."

"Kell hogy legyen valami általános utasítás... Egy algoritmus..." méltatlankodik a Doktor, miközben Nakaan bárjának egyik asztalánál ülve a mobil emittert vizsgálhatja, "Valami, amivel stabilizálni lehet a programot. ... Hol van már Nakaan?! Megállapodtunk! ... Miért nem működik ez az átkozott vacak?!" csattan fel végül a Doktor, és dühösen püfölni kezdi az emittert, mire Kes odasiet hozzá, és lefogja a kezét: "Doktor, ne! Hagyja abba!" "Miattam aggódik, vagy... A Doktor miatt?" "Mindkettejük programját az emitter tartalmazza. Ha megsérül, mindketten megsemmisülhetnek." mutat rá a lány. "De nincs benne elég hely kettonknek. Az egyikünknek meg kell halnia! És én megérdemlem a létezést. Jobban mint a maguk Doktora!" "Miért?" "Mert én az elnyomottakból, titkoltakból születtem. É vagyok a személyiségük sötét oldala." "A történelmi személyiségeké?" "Egyik sem akarta elismerni, hogy bennük is ott a sötétség. Tagadtak engem, elfojtottak! Mert féltek az igazságtól." "Miféle igazság az?" "A sötétség sokkal alapvetőbb mint a fény! A rosszindulat a jószág fölött áll. A gonosz sokkal mélyebben gyökerezik mint a jó. Ezért több joga van a létezésre."

mondja a Doktor, majd újra az emitterrel kezd foglalkozni. "Ez nem igaz." mondja Kes, mire a hologram az asztalra csap: "Nem! ... Ugyan miért ne lenne?!" "az együttérzés és barátság az alapja mindenfajta együttélésnek. Hozzáférése van a Doktor adatbankjához, tudja hogy o mit csinál." "Igen." "Akkor azt is tudja, hogy amit mondok, igaz. A test minden szerve összhangban dolgozik a többivel, különben a szervezet egyáltalán nem működne..." "Folytassa." mondja a Doktor elgondolkodva. "Családok, társadalmak, kultúrák, nem alakulhattak volna ki együttérzés és tolerancia nélkül. Ezek nélkül széthullottak volna. ... Az ön holografikus technológiája sem került volna kifejlesztésre a számos együttműködésre kész szakember közös munkája nélkül. A Doktornak ugyanolyan joga van a létezésre mint magának. Biztosan találunk helyet mindkettejüknek." "De hogyan?" kérdezi a Doktor. "Bocsánat a késésért." érkezik Nakaan az egyébként üres bárba. "A felderítőhajó?!" pattan fel a Doktor. "Soha nem fogja elhagyni a felszínt." "Ezt meg hogy érti?!" "Janeway kapitány tudja hol vannak. A hajójuk lezárta az egész térséget, hogy megakadályozzanak bármilyen felszállást." "Nem!" "Viszont engem ki fog fizetni. Megszerveztem magának az utat, az már nem rám tartozik hogy azok odafent ennyire vissza akarják kapni a not..." A Doktor erre megüti Nakaant: "Ezért megölöm!" "Ha ma este meg is hal valaki, nem én leszek, az biztos." morogja a férfi, majd sietosen távozik. A hologram ekkor széttöredezik, és több másodpercebe telik míg a rendszer stabilizálódik. "Gyerünk, eltunünk innen!" ragadja meg Kes karját a Doktor, és kivonszolja a bárból.

"Gyorsabban! A felszállóhely még két kilométerre van!" sürgeti a hologram a kimerült Kes. "Semmi értelme. Vagy már elfelejtette hogy a Voyager odafent várakozik?!" "Nincs jelentősége, csak átmegyünk egy másik kontinensre. Na indulás!" "Fáradt vagyok." "Csak segíteni akar a többieknek hogy megtaláljanak minket. Pedig jobb lenne ha velem tartana." "Miért?" "Mert rossz döntést készül hozni! Annyira naiv... Szüksége van az irányításomra!" "Miért nem veszi észre, mekkora felfordulást okozott már így is?!" "Egy szót se többet!" csattan fel a Doktor, majd tovább vonszolja a lányt. Tuvok, Chakotay és Zahir a sötét erdőségben bolyonganak, a vulcani többet figyeli a trikorderét mint az utat maga előtt. "Honyomok..." torpan meg egy szikla mellett. "Pihenot tarthattak." véli Chakotay. "A nyomok erre utalnak." bólint Tuvok. "Janeway hívja Chakotayt: sikerült áttörnöm a Doktor zavarómezejét. A jel sugárzásához még nem elég tiszta, de legalább a helyzetük már megvan. Továbbítom az adatokat Tuvok trikorderébe, és tovább próbálkozom a mezovel." "Értettem." nyugtázza az üzenetet Chakotay. "Kevesebb mint kétszáz méterre vannak." állapítja meg Tuvok, mire mindhárman sietosen útnak indulnak.

A Doktor és Kes egy sziklapárkányon sietnek előre, mikor fézersugár villan el mellettük. Nem ok voltak a célpont, hanem a nem messze levo sziklafal, ami leomolva járhatatlanná teszi az utat előttük. "Vége, Doktor. Innen nem mehet már sehová." mondja Chakotay a feléjük forduló Doktornak, aki maga elé rántja Kest. "Sehová?! És a szakadék?" kérdezi a hologram fenyegetően, "És meg is teszem..." Ám ekkor a hologram kohéziója megszunik, és a Doktor bizonytalanra váló körvonalakkal tántorogni kezd, elengedve Kest. "Úgy látszik, csökken az emitter feletti uralma." állapítja meg Tuvok. A Doktor eközben stabilizálódik, és gyorsan újra maga elé húzza Kest. "Valahogy meg kell állítanunk. ... Doktor, hallgasson ide... Segíthetünk... Egy új programtároló, csak magának... A holodeckben, vagy a gyengélkedoben, ahol jónak látja. De most kapcsolja ki a zavarómezt, hogy visszavihessük a hajóra." mondja Chakotay. "Csak be akarnak csapni!" kiabálja a hologram, és közelebb húzódik a párkány széléhez. "Doktor, ha igaz amit mondott, akkor nem akar megölni, hiszen mindezt csak azért tette hogy engem megvédjen..." mondja Kes kétségbeesetten, mire a hologram maga felé fordítja: "Megtudhatnám, mirol beszél?!" "Igen, Doktor. A Zahir elleni támadás... Csak az én védelmemben tette." "Az első áldozatom, aki az utamban állt!" "Azt akarta megakadályozni hogy magával vigyen." "Véletlen. Csak egyszeru véletlen egybeesés volt!" "Vagy a holodeckben... Leüthetett volna, ha akar." "De így most van egy túszo!" "Aztán mikor azt mondta, azért akar engem magával vinni, hogy ne követhessek el egy nagy hibát. Azt mondta, naiv vagyok, és segítségre van szükségem! Ilyesmit pedig nem mondanak egy túsznak. Maga védeni próbál

engem, a maga módján!" "Ezt nem fogadom el!" "Lehet hogy maga tényleg az elfojtott gonoszság, de a jó még mindig ott van magában." "Egy szót se többet!" "Nem tagadhatja..." "Dehogynem!" kiáltja a Doktor, majd Kest is magával rántva leveti magát a szakadékba.

A szállítóhíd emelvényén materializálódó két alak bizonytalanul megrándul, ahogy a transzporterciklus befejeződik, majd meglepetten tekintenek a nem messze álló fegyveres orőkre. "Volna valaki oly kedves és tájékoztatna arról, mi a csodát keresünk mi itt?!" méltatlankodik a Doktor, miközben Kes levego után kapkodva áll mellette, "És miért van rajtam ez a nevetséges ruha?" "Szállítóhíd a hídnak: megvannak. És az eddigiek alapján a Doktor olyan, mint régen." üzeni Kim vidáman a hídra. "Köszönöm, értettem." érkezik Janeway megkönnyebbült válasza. "Tegyük már el, mielőtt még valaki megsérül, aztán foltozhatom össze..." morogja a Doktor a biztonságiak fézereire pillantva, miközben a kijárat felé indul.

"Töröltem az összes ön által beillesztett alprogramot." mondja Torres a Doktor vezérloputjánál állva, miközben a hologram elégedetlen ábrázattal vizsgálhatja a hadnagynot egy orvosi trikorderrel, "A problémás személyiségek minden nyomát." "Ha legközelebb lelki gazdagodásra vágyom, majd programozok magamnak egy jó könyvet." morogja a Doktor. "Támogatom az ötletet." bólint Torres. "Maga is a legjobb egészségnek örvend. A jelek szerint a másik énem nem okozott... Maradandó károkat." "Azt el kell ismernem, tudta használni az oltópisztolyt." "Jó hogy megszabadultunk tőle. Köszönöm, hadnagy." "Szívesen." bólint Torres elhúzva a száját, majd elsiet. Az ajtónál összefut az épp belépo Kessel, üdvözlésképp odabiccent neki. "szeretném folytatni azokat az analíziseket..." áll meg a lány a Doktor előtt. "Ezt örömmel hallom. És annak is... Nagyon... Örülök hogy végül is velünk marad. Maga nélkül ki sem látszottam volna itt a munkából." "Janeway kapitány tanácsolta hogy alaposan vizsgáljak meg minden lehetséges következményt. Ha változások állnak be az életemben, előre láthatatlan események történnek velem... A legjobb hely ahol lehetek, ez itt." "Olyanok között akiket ismer, és..." A Doktor kissé bizonytalankodik, mielőtt befejezi a mondatot, "Kedvel. ... Nos, ha másként dönt, sokunknak hiányzott volna." "Ön is hiányzott volna nekem, Doktor." mondja erre a lány, majd elsiet a labor felé, miközben a hologram összevont szemöldökkel bámul utána: "E helyütt állva Apollónak és Aesculapiusnak, a gyógyítás védnökeinek, és minden isteneknek és istennoknak fogadom, hogy bárhol legyek is, a betegek és sebesültek megsegítésén leszek, és nem ártok senkinek."

60. Rise - Útban felfelé

A méretes, formátlan szikladarab tömegközéppontja körül forogva bukdácsol egy szürkésbarna légköri bolygó felé, útját a Voyager hídján tartózkodók aggodalmas pillantásai kísérik. A szokásos személyzetén kívül két sötét öltözetet viselő, valószínűleg egy Delta Kvadránsbeli fajhoz tartozó férfi is jelen van. Janeway néhány lépést tesz a fomonitor felé, miközben feszülten figyeli az aszteroidát, majd mikor alkalmasnak ítéli meg a pillanatot, így szól: "Tűz!" A Voyager bal oldali elülő vetocsövéből egy magányos torpedó indul útnak, és néhány másodpercnyi reptülés után becsapódik a bolygó felé tartó szikladarabba. Az aszteroida két nagyobb, és számos kisebb darabra törik a robbanás következtében. "Az aszteroida darabokra hullott, de a törmelék nagy része továbbra is ütközopályán halad a bolygó felé." jelenti Tuvok. "Cél a törmelék, megsemmisíteni." szól Janeway. "Miért nem porlott szét az egész? Mi történt?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom. A szenzorok szerint főleg vasból és nikkelből áll. Nem lett volna szabad egy centiméteresnél nagyobb daraboknak visszamaradnia." válaszolja Kim. "Nagykövet, attól tartok, ez nem fog sikerülni." fordul az egyik sötét ruhás férfi a társa, egy nála idosebb, osz hajú felé: "Tegnap is megpróbáltunk megsemmisíteni kettőt, de a maradványok szétszóródva még nagyobb területet taroltak le." "A maradványok jelentős része megsemmisült. A célkövet azonban két nagyobb darabot nem tudott bemérni. Azok máris beléptek a légkör felső rétegébe." jelenti Tuvok.

A sötét hasú fellegekkel terhes égen két fénypont gyűl valahol a magasban. A fénypontok hamarosan elnyúlnak, és izzó csóvát húzva maguk után a füves pusztaság felé száguldanak lapos szögben. Néhány pillanat múlva éles süvítésük is felhangzik, majd a szétrobbantott aszteroida két épségben maradt darabja egymástól nem túl messze eléri a felszínt. A páros becsapódás keltette kettős lángkör kitágul, és a becsapódások hatalmas porfelhő löknek a levegőbe.

"A maradványok a nagyobbik kontinensen csapódtak be, megközelítőleg ötszáz kilométerre a déli sarktól." jelenti Tuvok. "A központi sivatagban... Szerencsére az a terület nem túl sűrűn lakott." mondja a nagykövet. "Jelentős méretű kráter képződött... Légköri lökeshullámok... Nagy mennyiségű por és méreganyag-kiáramlás a felső sztratoszférába." sorolja Tuvok. "Mikor érkezik a következő?" kérdezi a nagykövet társa. "Hat órán belül." válaszolja Tuvok. "Ki lehet számítani a röppályáját?" kérdezi a nagykövet, mire Tuvok dolgozni kezd. "A becsapódás ugyanazon a kontinensen várható, de most a keleti part térségében." "Ott található az egyik legnagyobb településünk. Több mint ötezer lakossal. "Kapitány..." fordul a nagykövet kíséroe Janeway felé, "Nagyra értékeljük a fáradozásait, de most már meg kell kezdenünk a lakosság kitelepítését. A számításaim szerint legalább tizenkét másik aszteroida tart az irányunkba, amelyeket még a maguk segítségével sem tudunk maradéktalanul megsemmisíteni." "Hívás futott be a felszínről, az egyik leginkább érintett területről." jelenti Kim. "Képernyőre." szól Janeway. A foernyon egy szakállas itteni férfi jelenik meg: "Nagykövet, elvégeztük a maradványok analízisét. Arra a megállapításra jutottunk, hogy az aszteroidák nem természetes eredetűek, anyagszerkezetük mesterséges előállításra utal. Azonnal találkoznom kell önnel, azt hiszem meg tudjuk..." Az adás ekkor megszakad.

"Megszűnt a jel." mondja Kim. "Az utolsó pozíciója?" fordul felé Chakotay. "Nem tudom bemérni. Túl sok az interferencia." "Ez Dr. Veton volt, a vezető asztrofizikusunk. Említette hogy az aszteroidák összetétele feltárhat valami fontosat?" fordul a nagykövet a kíséroejéhez. "Jelen pillanatban nem egészen értem, mire gondolhatt..." mondja az bizonytalanul. "Mr. Paris, le tudunk juttatni egy siklót azon a felforduláson át?" kérdezi Janeway. "Rázós út lesz, de meg lehet oldani." bólint a hadnagy. "Nagyon kevés az esély arra hogy megtaláljuk Dr. Vetont. Inkább a kolónia kiűritésével..." mondja a nagykövet kíséroeje, de az osz hajú férfi a szavába vág: "Túl kevés az idő arra hogy mindenkit kitelepíthessünk. Nem adom fel, most már semmiképpen. ... Kapitány, még egyszer szeretném a segítségét kérni. De a legénysége életét ne tegye kockára." "Aki 'A'-t mond, mondjon 'B'-t is." fordul a nagykövet felé Janeway. "hogyan?" "Egy földi mondás, nagykövet. Arra

utal, hogy most már nem hagyjuk itt önöket csak így. Tuvok, állítson össze mentosztagokat. három sikló indul a felszínre hogy megkeressék Dr. Vetont." "Igenis, kapitány. Mr. Paris..." Tuvok és a hadnagy a lift felé indulnak. "Híd hívja a gépházat: B'Elanna, kell egy anyagminta a legutóbbi aszteroidából. Tudni akarom, miért nem porlott szét." üzeni Chakotay. "Én addig átnézem az eddig összegyűlt adatokat. A készenléti helyiségben leszek." szól Janeway.

Neelix hátizsákkal a kezében ront be a gyengélkedőbe: "Analepticus készítményekre van szükségem, gyorsan!" "Talán beteg?" kérdezi a meglepett Doktor Kes mellől. "Nem, nem. Sot, nagyon is tetters vagyok. A biztonsági kiképzésem alapján bekértem magam egy mentosztagba, és a kapitány beleegyezett. Gondoltam nem árt egy kevés plusz gyógyszert vinni." "Van néhány a biolaborban. Mindjárt hozok." mondja Kes. Neelix közben igyekszik felvenni a hátizsákot, de nem tudja bedugni a karját az egyik pánthba. Ideges tapogatózását a Doktor figyeli egy darabig, majd így szól: "Javasolhatok valami nyugtatót?" "Nem, rendben leszek. Csak amiatt vagyok kissé ideges, mert Tuvok hadnagy osztagába osztottak be, és bármit teszek is, számára sohasem elég jó." "Ismert tény hogy a vulcaniak elvárásainak nehéz megfelelni. Mr. Tuvok az én szakértelmemet is csak ritkán ismeri el. Azt javaslom, Mr. Neelix, fogja vissza kissé a lelkesedését. Azért lesz ott hogy figyeljen, és tanuljon." "Igen... Ez okos tanács, Doktor." bólint végül Neelix.

"Magasság tizenöt kilométer, sebesség Mach 2.1. Belépünk a felső troposzférába." mondja a sikló pilótaülésében ülő Tuvok, aki mellett Neelix másodpilótáskodik. A jármű hevesen rázkódik, Neelix rövid időre hátrafordul az utastérben ülő itteni férfihoz: "Mr. Sklar, minden rendben?" "Exogeológus vagyok... A felszíni viszonyokhoz vagyok szokva." "Hamarosan leszállunk, csak nyugalom." A sikló ekkor megdől, és huzamosabb ideig úgy is marad. "Mi történt?" kérdezi Sklar. "Egy elektrodinamikus réteg sodor magával. Teljes energiát a légköri hajtóművekre." rendelkezik Tuvok. "A légköri hajtóművek nem reagálnak." mondja Neelix. "Megpróbálom kiegyenlíteni a süllyedést..." szól Tuvok, és a sikló néhány másodperc múlva egyenesbe áll. Azonban továbbra is erosen rázkódik, és a Neelix melletti konzolok hirtelen lángra kapnak egy pillanatra. "El fogjuk veszíteni a fő energiarendszert." állapítja meg a talaxiai. "Kézzel kell letennem a siklót. Becsapódásra készülj!" szól Tuvok.

"Parancsnok, elvesztettem a kapcsolatot Tuvok siklójával." jelenti Kim. "Hívja őket." "Nincs válasz." "Értesítse Paris hadnagyot és a többieket. Lehet hogy lezuhantak." "Torres hívja a hidat." "Beszéljen." szól Chakotay. "A fedélzetre sugároztunk egy törmelékdarabot." "Azonnal ott vagyok." indul Chakotay a lift felé, menet közben magához szólítva a nagykövetet is.

Tuvok és a többiek heves dörömbölésre térnek magukhoz a földet ért siklóban. A vulcani futólag megvizsgálja két társát, majd kioldja a sikló beszállórámpájának zárjait. Amint a rámpa leereszkedik, két viharvert alak bukkan fel mögöttük, az egyik a Voyager-el korábban kapcsolatba lépett szakállas férfi. "Dr. Veton..." fordul feléjük meglepetten Sklar. "Valami zajt hallottunk... Olyan volt mint egy lezuhanó hajó hangja..." mondja a férfi, miközben a kint tomboló szélvihar elol sietve húzódnak be a siklóba, "Úgyhogy elkezdünk keresni magukat. O Hedzarin, a közeli galacitbányában dolgozott. O is hallotta a hajójukat zuhanni..." "Láttak a miénkhez hasonló hajókat?" kérdezi Tuvok. "Nem, csak a magukét..." "Doktor, azt mondta, fontos információi vannak az aszteroidák szerkezetét illetően..." mondja Sklar. "Ezek az adatok titkosak. Csak a nagykövetnek számolhatok be róluk." "Engem tájékoztathat. A nagykövet az ön keresésére küldött ki minket." mondja erre Tuvok. "Nem. Inkább várok." "Doktor, emiatt tettük kockára az életünket. Beszéljen!" "Hallgasson, Sklar!" "Uraim, nincs okuk vitatkozni. Eloszor röpképes állapotba kellene hoznunk a siklót." huti le őket Neelix, majd a vezérloplulthoz visszatért Tuvok felé fordul. "Sajnos ez lehetetlen. Az összes elsodleges rendszer megsérült, a görbületi- és impulzushajtómu megsemmisült. Azt javaslom, javítsuk meg a kommunikációs rendszert, és küldjünk segélykérő üzenetet." "Meddig fog ez tartani?" kérdezi Hedzarin. "Néhány óráig mindenképpen." válaszolja Tuvok. "Nincs annyi időnk!" csattan fel Sklar, "Ha a következő aszteroida megérkezik, az egész területet elpusztíthatja. El

kell tünniük innen, gyorsan!" "Biztosíthatom, megteesszük amit lehet. ... Mr. Neelix, menjen ki és ellenőrizze az antennagyuruket. Tudnom kell hogy a jeltovábbító megsérült-e." lát munkához Tuvok. "Ha így van, hozzá is láthatok a javításhoz." ajánlja Neelix. "Egy kárjelentés egyelőre elegendő lesz." "Sokat tanultam Torres hadnagytól. Megismertette velem a sikló összes fedélzeti rendszerét, és..." "A kárjelentést, Mr. Neelix." "Igen, uram." "Addig mindannyiuknak azt javaslom, orizzék meg a nyugalmukat." fordul Tuvok az itteniek felé, "Ha hagyják hogy a félelem úrrá legyen magukon, az csak csökkenti a hatékonyságunkat." "Rendes fickó ez ah az ember jobban megismeri. Ha kell, saját kezűleg fogja darabokból újra összerakni a kommunikációs rendszert, és..." "Neelix!" emeli fel a hangját Tuvok, mire a talaxiai a kijárat felé indul: "Már itt sem vagyok."

Neelix odakint a viharos szél által hordott porral dacolva nekilát, hogy trikorderével megvizsgálja a siklót, de mikor eközben futólag körülnéz, egy különös objektum vonja magára a tekintetét: mintha egy alig észrevehetően vékonyodó, karcsú oszlopszerűség nyúlna a szél által hajtott felhók közé. Ám mikor a felhók idonként kissé megritkulnak, sejtetni engedik hogy az oszlop valójában sokkal magasabb mint azt gondolni lehetne, mintha egyenesen a csillagokig nyúlna. Neelix bámulja egy darabig a nem mindennapi látványt, majd visszasiet a siklóba. "Mr. Tuvok..." "Nem lehet hogy máris elkészült." fordul hátra bosszúsan a vulcani. "Nem is egészen... Tudom, azért vagyok itt hogy figyeljek és tanuljak... Nem akarok fegyelmezetlennek tenni, de azt hiszem, találtam valamit ami kivihet innen minket." "Mi volna az?" lép közelebb Hedzarin. "Láttam valamit, ami egy orbitális kötélpályának tunik, és itt van a közelben..." "Igen, azon át juttatunk fel rakományt a felszínre az orbitális ellátó állomásra." bólint Veton. "Gondolom, mágnespályás technikát használnak a teher mozgatására." mondja Neelix. "Igen." "Mire akar utalni ezzel?" kérdezi Tuvok. "Mi lenne ha beszállnánk az egyik szerelvénybe?" fordul Neelix Tuvok felé. "Az a kötélpálya több mint háromszáz kilométer hosszú, tizenkét óráig tart az út fölfelé." jegyzi meg Sklar. "Nem is kellene felmennünk egészen az állomásig. Csak hogy elhagyjuk az ionoszférát. Amint magunk mögött hagytuk a légköri zavarokat, kapcsolatba lépünk a Voyager-el, és szépen átsugározatjuk magunkat." "Mi is gondoltunk erre." mondja ekkor Veton, "Csakhogy a kabinok a legutóbbi becsapódáskor megsérültek. Az indukciós tekercsek nem működnek." Neelix gondolkodik egy darabig, majd új ötlettel áll elő: "Mi lenne ha elvinnénk a sikló néhány légköri hajtóművét, és rögzítenénk őket a szállítóegységre? Kell hozzá némi kreativitás, de... Megvalósítható lenne." Tuvok összevont szemöldökkel méregeti Neelixet. "Két évig dolgoztam egy orbitális kötélpályán karbantartóként a Rynaxon. Ismerem a működési elvet, ez sem különbözhet attól túlságosan. Tuvok hosszan töpreng, majd kísértve a sikló ajtajáig, így szól: "Annak a valószínűsége hogy a Voyager vagy valamelyik sikló ránk bukkan, akkor a legnagyobb, ha itt maradunk." "És ha nem találunk meg időben?" kérdezi Sklar. "Igaz van." csatlakozik Hedzarin, "Meg kellene próbálnunk a kötélpályát. Jobb mint itt várni hogy betemessen a por." Neelix elszántan Tuvok elé áll: "Egy tucat mágnespálya javításánál segítettem... Legalább adjon lehetőséget hogy megpróbáljam. Ha nem sikerül, még mindig megvárhatjuk itt a többieket." Tuvok végignézi a többieket, majd így szól: "Ám legyen." "Nem fogja megbánni, hadnagy." mondja Neelix, majd kilép a siklóból: "Akkor induljunk a kötélpálya horgonyzó állomásához."

A csapat besorjázik a tompán csillogó, égbe nyúló kötélpálya földalatti kiszolgáló építményének egyik helyiségébe, ahol félhomály fogadja őket. Neelix megvizsgálja a helyiségben lévő berendezéseket, majd az egyik pultnál dolgozik egy keveset. Néhány másodperc múlva a helyiség fénybe borul. "Azt hiszem... Be tudjuk illeszteni a hajtóműveinket az indukciós mátrixba. De ahhoz szükség lesz..." tunodik Neelix, majd elakad a szava mikor megpillant valamit. Átsiet a helyiségen, és megáll egy láda mellett, amelyen egy étellel félig teli tányér, és evőeszközök vannak. "Úgy tunik..." mondja Neelix, felemelve a tányért, "Hogy valaki volt itt, nem is olyan régen..." A következő pillanatban egy árny ront ki az egyik sötétbe burkolózó oldalfolyosóból, és Neelix mögé ugorva kést szegez a talaxiai nyakának: "Tunjenek el innen, vagy megölöm!" Tuvok csak egy pillanatot késve fog fézert a Neelixet túsul ejtő itteni nore. "Eldobni a fegyvert! Azonnal!" Tuvok

vonakodva engedelmeskedik. "Ez az én búvóhelyem, és az én tartalékaim!" kiabálja a no. "ezek nem érdekelnek minket. Csak az egyik kabinra van szükségünk, hogy biztonságos helyre juthassunk." mondja Tuvok nyugodtan. "Igazat mond. Maga is velünk jöhetne." bólint Hedzarin. "A kabinok súlyosan megsérültek!" "Tudjuk. Az indukciós tekercsek..." mondja Neelix óvatosan, nehogy megmozdítsa közben a fejét, "De vannak nálunk alkatrészek amikre kicserélhetjük őket." "Tudom milyen rossz a helyzet, ez a katasztrófa mindannyiunktól áldozatokat követel. De higgye el, mi csak megpróbáljuk elhagyni a felszínt." próbálkozik Veton is. "És mi van... A levegoellátóval? Az is megsérült, nem tud elég levegot termelni hat embernek." "Talán meg tudjuk növelni a teljesítményét. Vannak eszközeink amik jók lehetnek erre a célra." mondja Neelix. "Nincs elég élelmem mindenkinek. Arra ne számítsanak hogy megosztom magukkal!" mondja a no. "Ha... Meg tudom javítani a kabint, nem is igen lesz szükségünk élelemre. Van egy urhajónk a bolygó körül. Átsugároznak a fedélzetre, amint elhagytuk az ionoszférát." szól Neelix, mire a no végül lassan elveszi a kést a torka elöl, majd elengedi a talaxiai. Neelix a no felé fordulva így szól: "Ha nem tévedek, azért maga is tud egyet s mást ezekről a kabinokról, nem igaz?" "Tulajdonképpen nem sokat. Az igazság az hogy a kohóban dolgoztam." "Az talán még jobb. Jól jöhet valaki akinek vannak metallurgiai ismeretei." mondja erre Neelix, "Na lássunk munkához. ... Bízson bennem, Mr. Vulcani. Kettőt nem pislant, és már fent is leszünk." Neelix ezzel megdörzsöli a nyakát, ahol az imént még a kés pengéje érintette, majd elsiet a központi vezérlopult felé.

Chakotay egy geológuskalapáccsal kopogtat egy szürke, kissé olvadt felületű kodarabot a Voyager egyik laborjában. Torres egy trikorderrel vizsgálódik, az itteni nagykövet pedig kissé távolabbról figyelő munkájukat. "Kész a metallurgiai vizsgálat." mondja Torres, "A kodarab főleg trioxinból, olivinból, és... Na várjunk csak... Nagy koncentrációban észlelhető triadium." "Triadium? Az szerkezeti erősítőanyag, nem?" kérdezi a nagykövet. "De igen." bólint Torres. Chakotay közben akkurátusan körbekopácsolta az ovális kodarabot, és most Torresre pillant: "B'Elanna, segítene egy kicsit?" A hadnagyó megfogja a kö egyik végét, Chakotay a másikat, fessegetik egy darabig, aztán a kodarab üvegszerű csengéssel elpattan és két, nagyjából egyforma nagyságú félre esik szét. Benne egy üreg tárul fel, amiben kisméretű szerkezetek rejtőznek. "na ilyen aszteroidát se láttam még..." jegyzi meg Torres, "De ha jól sejtem, ebben van a triadium. Elso pillantásra mintha valamiféle irányítórendszernek tünne..." "Nagykövet, van egy olyan érzésem hogy ezek az aszteroidák nem véletlenül tartanak a bolygójuk felé." pillant Chakotay az osz férfira.

"Készen állunk a fő energiarendszer visszakapcsolására?" kérdezi Tuvok, hátrapillantva a kötélpálya vezérlojének egyik konzoljáról. "Azt... Azt hiszem." válaszolja bizonytalanul Neelix. "A tekercsáthidalás üzemben." mondja erre Tuvok, majd átsétál egy másik konzolhoz, leveszi annak egyik takarólemezét, és zárja az alatta rejtő mérletes kapcsolót. A mindeddig félhomályos helyiség fényárba borul. "Úgy tunik, az áthidalás bírja a terhelést..." néz körül Neelix, "Gratulálok Mr. Vulcani. Megcsináltuk!" "Most már csak a levegoellátót kell megjavítanunk. No meg persze a megsérült kötélpálya-csatlakozást." "Kezdjük is hozzá. Én megnézem a levegoellátást." szól Neelix, majd a szükségesnek ítélt szerszámokat összekapkodva távozik.

Felkapaszkodik az egyel magasabb szintre, ahol az őt nemrég túsul ejtett no szintén valamilyen javítással foglalatoskodik. "Hogy halad, Lelius?" "Nem, tudom bekapcsolni ezeket az energia-elosztókat... Én nem orbitál-technikus vagyok, nem értek az ilyesmihez!" "Talán tudok segíteni... Lássuk csak..." mondja Neelix, közelebből szemügyre véve a szerkezetet, amint a no dolgozik, "Aha... Be kell szabályozni a nyomáskiegyenlítő szelepet. Azt hiszem ez lesz az... Ennek elégnie kell lennie." Ezzel a talaxiai odébb lép, majd hirtelen megtorpanva körülpillant: "Kell még egy név..." "Név?" kérdezi meglepetten Lelius. "A mágnespályának. Mikor Rynaxon elkészültünk egy új pályával, elkereszteltük a kocsikat. Az ilyesmi szerencsét hoz. ... Valami javaslat?" "Semmi." rázza meg a fejét a no. "Mit szólna az... Alexiához?" "Alexia?" "A legkedvesebb novérem. mindig magával vitt, mikor felfedezőútra indult. Megmutatta a tauthi barlangokat, az egyenlítői portengert... Egyszer sarkvidéki pókokra is vadásztunk. Ha rá gondolok, a kalandok jutnak az eszembe. És ez itt

egy olyan kaland... Ami neki is tetszett volna. ... Na, mit gondol?" "Hol van most a novére?" "Meghalt, még... Mikor fiatal voltam. Abban a háborúban vesztettem el az egész családomat." "Nagyon sajnálom..." "Magam előtt látom oket... Minden este. Mielőtt elalszom, magam elé képzelem oket. És beszámolok nekik arról, hogy telt a napom. Ma este sok mesélnivalóm lesz." Neelix megtörölgeti a homlokát, mire Lelius egy fémpalackot kerít elő valahonnan, és odakínálja a talaxiainak. "Köszönöm..." mondja Neelix, majd kortyol egyet. "Nekem is van egy húgom. Halle. Három héttel ezelőtt, az első becsapódás után a házunk romokban hevert. Elszakadtunk egymásról, azóta... Nem láttam. Azt sem tudom, él-e még egyáltalán..." "Ha visszatérünk a Voyager-re, megkérem a kapitányt hogy segítsen felkutatni..." "Mr. Neelix!" hallatszik ekkor Tuvok sürgető hangja odalentrol. "Bocsánat..." mondja a talaxiai, majd visszatér Tuvokhoz. "Igen, uram?" "A társas kapcsolatainak ápolgatása késlelteti az elorehaladásunkat." mondja a vulcani. "ezzel meg mit akar mondani?" "A megérkezésünk óta ugyanannyi időt töltött haszontalan beszélgetésekkel, mint amennyit munkával." "Megpróbálom egy kicsi felvidíteni a társaságot..." von vállat Neelix. "Jelenleg az elsődleges feladat ennek a járműnek a mozgásképesse tétele. Nem pedig a morál javítása. Ez nem a holodeck, és nem is a kaszinó. A helyzetünk kritikus, és így egyetlen dologra szabad csak koncentrálnia: hogy biztonságban visszatérjünk a Voyager-re." "Elnézést, uram. Igyekezni fogok, amennyire tolem telik." mondja Neelix, mire Tuvok egy elégedett bólintást követően távozik.

A csapat, Veton kivételével a központi vezérlohelyiségben dolgozik, mikor a szállítómodul felől az indulásra elokészített meghajtórendszer mély bűgása hangzik fel. Elsoként Neelix figyel fel a dologra, és odasietve a modul lezárt ajtajához, benéz a trapéz alakú ablakon. Odabent Veton ügyködik a vezérloputnál. "Dr. Veton, mit csinál ott?!" kiabál be Neelix. Lelius is csatlakozik hozzá: "Kinyitja a kapukat... Indulásra készül... Nélkülünk akar elindulni!" "Dr. Vaton! Hagyja ezt abba! Állj!" próbálkozik Neelix, de mivel eredménytelenül, a többiek felé fordul. A helyiség eközben remegni kezd, előbb csak por, majd kisebb kodarabok kezdenek hullani a plafonról. "A kötélpálya alapját még nem biztosítottuk, ha most elindul, lehet hogy az egész üreg beomlik!" néz körül Neelix. Tuvok is odasiet az ajtóhoz ami körül a többiek gyülekeznek, majd egy kis szerkezetet helyezve el a nyitópanelon, kioldja a zárat. Néhány hosszú lépéssel Veton mellett terem, és a vulcani fogással elkábítja, miközben Neelix megpróbálja leállítani az indulási folyamatot. "Elkéstünk, a kabint tartó szerkezet kezd összeomlani..." mondja a talaxiai, "Azonnal el kell mennünk innen." "Elindulhatunk?" lép mellé Tuvok. "azt hiszem, igen." Ellenorzi a muszereket Neelix. "Csukják be az ajtót." int Tuvok a többieknek. Lelius és Hedzarin nekifeszülnek a vaskos ajtónak, Sklar pedig boldogtalan ábrázattal néz körül: "Utálom a bezártságot..." Az orbitális kötélpálya horgonyzóhelyének kör alakú területén egy nyílás tárul fel, és egy szögletes kabin kúszik fel a közelről már egyáltalán nem hengeresnek látszó pályára. A szállítómodul, két-két háromszögletű nyúlvánnyal és egy vezetogyuruvel kapaszkodva a félköríves bemélyedésekkel tarkított pályára, egyre gyorsuló tempóban emelkedik fölfelé. "Sebesség harminc kilométer óránként. Belso légnyomás hétszáz millibar. Magasság nyolcszáz méter, emelkedünk." tájékoztat Neelix a helyzetrol. "Elvesztjük a mágneses felfüggesztés kohézióját..." állapítja meg Tuvok. "Rendben... Valamit tennünk kell ellene, különben szabadesésbe megyünk át..." mondja Neelix. "Úgy érte, lezuhanunk?!" kérdezi Sklar. "Megakadályozzuk..." nyugtatja meg Tuvok, majd sürgeton Neelixre pillant, aki töprengve áll a vezérloput mellett. "Várjon, várjon már!" inti le a talaxiai, "Gondolkodom! ... A sebesség! Növelnünk kell a sebességet, hogy stabilizálja a haladásunkat! Próbálja meg növelni az oldalsó rögzítok energiaellátását." A kabin rögzítórésze felől ekkor robbanás hallatszik. "Átirányítottam a tartalékot az oldalsó rögzítokbe." mondja Tuvok. "Figyelem... Megpróbálunk behúzni egy kicsit." mondja Neelix, és elmozdít egy kart. A szállítómodul remegése hirtelen megszunik, mire mindenki hitetlenkedve néz egymásra. "Sebesség: hetvenöt kilométer per óra, és stabil." állapítja meg Neelix. "Mágneses felfüggesztés stabil." teszi hozzá Tuvok. "Tovább emelkedünk. ... Jó kislány vagy, Alexia. Tudtam hogy sikerülni

fog." veregeti meg Neelix a kabin vezérloputját. "Alexia?" fordul felé Tuvok meglepetten. "Elneveztem a kabint a novéremrol." "Gondolom, hogy szerencsét hozzon. Erre szükségünk is lesz. Az egyik levegoellátó leállt." mondja Tuvok. "Valahogyan meg kell növelnünk a többi teljesítményét, különben pont a legrosszabbkor fog elfogyni a levegonk..." néz körül Neelix. "Mennyi az esélye annak hogy elérjük az ionoszférát?" kérdezi Tuvok. "Azt mondanám, nagyon jó... Volt. Amikor elindultunk. De mivel túl korai volt a start, idoközben ugye kiderült néhány kisebb hiányosság..." "Kisebb hiányosság?" "Nem tudtam még üzembe helyezni az automatikus emelkedésszabályozót, vagyis kézzel kell irányítanom az emelkedésünket. Aztán van egy kis gond a légkörtartással is, máris felfedeztem néhány repedést." "Meg kell javítanunk oket. hol van a szigetelokészlet?" kérdezi Tuvok. "Szigetelokészlet... Szigetelokészlet... Nem tudom pontosan." néz körül Neelix bizonytalanul. "Mr. Neelix, azt mondta, vannak tapasztalatai ezzel a technikával kapcsolatban." "Azok vannak..." bólogat a talaxiai "Bizonyos értelemben. Bár azok még nem működő kabinok voltak, csak... Prototípusok." "Lehetne kicsit pontosabban?" "Na jó, modellek voltak, egy a tízhez méretarányban. De nagyon pontosak!" "Csak modellek?!" "Igen. De minden részletben azonosak voltak a valódi mágnespályás rendszerrel. Ugyanaz az alapelv, ugyanazok a részegységek... Szándékomban állt eloször áttanulmányozni a kabin rendszereit, nem akartam idejekorán elindulni. De csak semmi pánik, minden az irányításom alatt áll." "Most már nem sokat tehetünk, hogy harminc kilométernyire vagyunk a felszíntől." mondja erre Tuvok, "Azt javaslom hogy..." "Mit csinál?!" hallatszik ekkor Sklar méltatlankodó hangja, rögtön utána pedig Lelius csattan fel: "Úgyis ki akart zárni bennünket, most menjen o!" A no eközben Vetont vonszolja a kabin ajtaja felé, aki még félig a kábítófogás hatása alatt állva erotlenül tiltakozik. Tuvok megragadja a not, és odébb vonszolja az ajtótól: "Elég legyen! Még fontos lehet a kolóniáik túlélése szempontjából." "Otthagyt volna bennünket meghalni!" "Ez nem ok a gyilkosságra. ... Dr. Veton, miért próbált meg nélkülünk elindulni?" fordul Tuvok az idoközben talpra állt férfi felé, "Van ennek valami köze ahhoz, amit az aszteroidákkal kapcsolatban derített ki?" "Válaszoljon!" lép közelebb Hedzarin is, mivel Veton makacsul hallgat, "Vagy saját kezuleg penderítem ki!" "Nyugodjon meg, Mr. Hedzarin. Amint a Voyager-en leszünk..." "Mióta parancsnokol maga itt?!" "Ezt a mentoakciót az én kapitányom, és a maguk kormányának nagykövete közösen rendelte el." "Én viszont akkor is kihajítom innen! Úgy legalább több levegonk marad." "Ha ezzel el akar tántorítani, tudnia kell hogy vulcaniként olyan testi ero van a birtokomban, amely..." Hedzarin erre meglendíti az öklét Tuvok felé, de az megragadja a kezét, és lefelé szorítva azt, térdre kényszeríti a férfit. "Hosszú, és veszélyes út áll előttünk. Ezért szükségem van mindannyiuk teljes együttműködésére." mondja Tuvok nyugodtan, "Megértett?" "Igen..." nyöszörgi Hedzarin, aki úgy érzi, mintha satuba szorították volna az öklét, mire Tuvok végül elengedi. Lelius elcsendesedve szemléli a Neelix mellé visszatérvő Tuvokot. "A szerkezeti hibák hamarosan másodrendű nehézséggé válnak." mondja Tuvok halkán.

"Most zártuk le a harmadik mélyrepülésben végzett keresést. Sem Dr. Vetonnak, sem Tuvok mentoosztagának semmi nyoma." hallatszik Paris hangja a Voyager hídján. Janeway komoran a taktikai pultnál ügyelo zászlósra pillant, majd útnak indulva Kim munkahelye felé, így válaszol: "Egy homokvihar tart önök felé. Egy órán belül ki kell térniük észak felé." "Értettem, Paris kilép." "Kapitány, most már részletesebb adataim vannak a közeledő aszteroidáról." fordul Kim a mellette megálló Janeway felé, "Hatalmas, több mint fél kilométer átméroju, és gyorsabb is mint az eddigiek." "Mikor várható a becsapódás?" "Körülbelül két óra múlva." válaszolja Kim nagyot sóhajtva.

A szállítókabiban már erosen észlelhetok a kiesett levegoellátó okozta nehézségek, Tuvok kivételével mindenki más erosen levegoért kapkod. A vulcani egy oltópisztollyal jár körbe, most éppen Vetonnál áll meg: "Doktor, beadok egy adag trioxot. Ez javítja a vér oxigénszállító képességét." A többiek is sorra kerülnek hamarosan. "Remélem nem fáj..." méregeti Sklar az oltópisztolyt. "Nem. Az eszköz a bor alá továbbítja a szert." "Akkor jó. Nem rajongok a tukért... Tudnak valami csinálni a levegoellátóval?" "A megsérült egységet nem tudjuk megjavítani. De

Lelius igyekszik megnövelni a többi teljesítményét." "Ha nem sikerül neki, mind megfulladunk." "Logikátlan ön által nem befolyásolható dolgok miatt aggódni. Ez csak tovább növeli a félelmét, ami, ha szabad megjegyezmem, már így is elég jelentos." "Nagyon köszönöm megnyugtató szavait..." morogja Sklar. hogy vannak a többiek?" kérdezi Neelix, mikor Tuvok visszatér a vezérlopulthoz. "Kezdeti széndioxid-mérgezés." "És maga?" "Az én tudom képes különlegesen ritka légkörben is elegendo oxigénnel ellátni." "Ha nem sikerül rendbe hozni a levegoellátást, magára marad ennek az izének az irányítása." mutat rá Neelix, "Úgyhogy jobb ha megmutatom, hogy muködnek a dolgok..." Neelix ezzel magyarázni kezd, de az ajtó felol hallatszó kiáltozás megállítja: "Állj! mit akar ott?!" "Ki kell jutnom innen... Engedjenek ki!" motyogja Veton, miközben az ajtó nyitópaneljét nézegeti. Tuvok odasietve elhúzza onnan. "Nem, nem hagyom... Szükségem van rá..." tiltakozik Veton. "Már meg mégiscsak ki akarna menni...?" pillant le Lelius az emeleti részrol. "Nem értik... Van ott kint valami..." "Micsoda? MI van kint?" kérdezi Tuvok. "Fent... A teton." mondja Veton, majd összeroskad. Tuvok trikorderrel ragadva letérdel mellé, de a szerkezetbol már csak éles sípolás érkezik. "Meghalt." néz a többiekre a vulcani. "Újra tudja élesztetni?" kérdezi reménykedve Neelix. "A szív-tüdo szerve máris elkezdett leépülni." rázza meg a fejét Tuvok. "Az oxigénhiány miatt?" kérdezi Hedzarin. "Nem. Azt hiszem, megölték." "Megölték?! Hogyan?" ereszkedik le az alsó szintre Lelius is. "Megmérgezték." Tuvok körülnéz, majd felveszi a kulacsot, amibol Veton idonként kortyolt egyet-egyet az út során. Megvizsgálja a trikorderrel, majd így szól: "A vizét korrozív lytroxidszármazékkal szennyezték be." "Lytroxid? Azt hutoanyagként használják az oldalsó rögzítópántnál..." mondja Neelix. "Miért nem lehetett baleset?" kérdezi Hedzarin. "A hutorendszer le van zárva, máshol pedig nincs lytroxid a fedélzeten." válaszolja Tuvok. "Szóval most már választhatunk hogy megfulladni, avagy mérgezésben meghalni akarunk-e..." mondja Sklar. "Miután visszatértünk a hajóra, vizsgálatot fogok indítani. Jelen pillanatban a túlélésre kell koncentrálnunk." mondja Tuvok. "Már megint parancsolgat! Milyen jogon dönt a sorsunkról? Honnan tudjuk hogy nem éppen maga ölte meg?!" kérdezi Hedzarin. "Nem lett volna indítékom..." Neelix kissé odébb húzódva eltöpreng. "Na várjunk csak... Azt mondta, a teton? ... Azt hiszem, meg kell állítanunk a kabint." emeli fel a hangját végül, mire a vitatkozó Tuvok és Hedzarin elhallgatnak. "Ha jól emlékszem, Dr. Veton azt mondta, van valami a teton." "Az oxigénhiány miatt fantáziált." jelenti ki Tuvok, "Megpróbálta kinyitni az ajtót ami megölte volna, és valószínűleg minket is." "Pontosan. Az életét is hajlandó lett volna kockára tenni! Azt hiszem, ki kellene másznunk, és kideríteni, mire gondolt." "A kabin megállításával azt kockáztatjuk hogy a mágneses felfüggesztés megint elveszti a kohéziót." mutat rá Tuvok, "Majd a Voyager-re való visszatérés után ellenorizzuk a tetot." "Nem tudom... Olyan furcsa érzésem van..." mondja Neelix. "Nem érdekelnék a fura érzései." fordul el Tuvok. "Nem tudja, vagy csak nem akarja felfogni, mit akarok mondani?! Akár fantáziált, akár nem, azt mondta, kell neki valami a tetorol. És bármi legyen is az, talán hasznát vehetjük..." "Errol nem vitatkozom. Irányítsa a jármuvet, és hallgasson." "Elobb meghallgat!" mondja erre Neelix, ezzel nulla állásba húzza a kabin sebességét szabályozó kart. A szállítóegység néhány másodperc múltán megállapodik. "Az érzelmei kerültek elotérbe. Értelmetlenség volna folytatni a vitát." mondja Tuvok. "Tudja mire reagálnak az érzelmeim? Magára! Elbújik a vulcani nyugalma mögé, de valójában tele van szarkazmussal és rosszindulattal. Meguntam hogy én legyek a célja a maga ellenségességének!" "Rosszul ítéli meg a helyzetet..." "Egyáltalán nem." szólal meg Lelius, "És ezt mindenki látja, mikor Neelixel beszél. Lekezel, és arrogáns." "Kivetíti a saját érzelmi beállítottságát az én tetteimre. Semmit sem érzek Mr. Neelix iránt." "Hát ez az! Pontosan errol beszélek! Semmit sem érz irántam! De mit érz ellenem?! három éve tesz már nevetségessé, és mindenkivel érezteti hogy egyáltalán nem tisztel! Én elturtem. Tudja miért? Mert maga tényleg sokkal okosabb nálam, Tuvok. Sokkal logikusabban gondolkodik, erosebb, és... Majdnem mindenben jobb nálam. ... És csodálom magát. De nincsenek ösztönei, és ami rosszabb, nincsenek érzelmei! Nem érti meg az embereket! A nem vulcaniaknak vannak érzelmeik, és hallgatniuk kell rájuk. Én hallgatok az enyémekekre. És jelen pillanatban azt súgják hogy ki kell másznunk ebbol a dobozból, és kideríteni, mirol beszélt a doktor!" "Én másként vélekedem." "Csak tessék!" mondja Neelix feldúltan, majd leül

a vezérlopult elé, "Én vagyok az egyetlen aki irányítani tudja ezt a lovat. De addig egy tapodtat sem mozdulunk, amíg valaki körül nem nézett a teton." Tuvok hosszasan hallgat, mielőtt így szól: "Nem hagy más lehetőséget." "Hát jó. Szóval valakinek ki kell szállnia." néz körül Neelix. "Én nem megyek." rázza meg a fejét Hedzarin. "Engem meg se kérdezzenek..." mondja Sklar. "Én kész vagyok megpróbálni..." mondja Neelix, de Tuvok a szavába vág: "Én megyek." "Maga?" "A logika diktálja. Én a ritka légkörben is tudok lélegezni." Ezzel Tuvok megindul a tetokibúvóhoz vezető létrához, és kapaszkodni kezd fölfelé. "Nem hiszem el hogy ki akar menni. Azt sem tudja, mit kellene keresnie." szól utána Sklar. "Mr. Neelix ösztönét fogom keresni..." néz vissza a vulcani, "Remélem jelzi valami." Mikor Tuvok eltunik a többiek szeme elöl, Lelius kérden Neelixre pillant. "Lehet hogy furán hangzik, de én akkor is kedvelem a fickót." von vállat a talaxiai, "Bár kölcsönös lenne..."

Tuvok kibújik a szállítómodul sima tetejére, amin csak egy legfeljebb fél méter magas korlát húzódik körbe, és az eros széllel dacolva lezárja a kibúvó vaskos fedelét, majd körülnéz. A rögzítőrendszer felső karja tövében egy szerviznyílást pillant meg. Odasiet, leveszi a takarólapot, majd sokáig tanulmányozza az alatta levo két kart, kicsinyke billentyuzetet és néhány jelzőfényt. Trikorderével is megvizsgálja a látottakat, majd bebillentyúz valamit a panelen, mire a gombok feletti kijelző életre kel. Tuvok aktiválja kommunikátorát: "Tuvok hívja Neelixet." "Itt Neelix, hallgatom." "Találtam egy adattároló modult, ami el van szigetelve a belső rendszerektől. Egy idegen urhajóról tartalmaz adatokat. Ki kell emelnem, és további kiértékelésre bevinni a kabinba." "Legyen óvatos. Ha a berendezés nem látszik egyszerűen eltávolíthatónak, inkább hagyja ott." tanácsolja Neelix. Ekkor fémes kattánás hallatszik fentől, mire Neelix arra fordul. Sklart pillantja meg a kibúvónál. "Sklar, mit csinál maga ott?!" Neelix felkapaszkodik a létrán, de a férfi az utolsó pillanatban odaérve visszalöki. A talaxiai úgy két és fél métert zuhan a fémpadlóra, és mozdulatlanul terül el odalent. Lelius odasiet hozzá, és aggodalmas arccal térdel le mellette, miközben Sklar kibújik a nyíláson a kabin tetejére.

Tuvok a sűrítő szél miatt nem hallja hogy valaki közeledik felé, az adattároló kiemelésén dolgozik. Így Sklarnak sikerül két gyors mozdulattal átlöknie a hadnagyot az alacsony korlát fölé, aki eltunik a mélyben. Sklar ezután a felnyitott szerviznyíláshoz megy, és az egyik kart elfordítva kiszabadítja az adatmodult.

Tuvok mindeközben a kabin oldalán végigfutó merevítobordák egyikébe kapaszkodva lóg a több kilométernyi mélység fölé.

Sklar, kezében Tuvok fézerével tér vissza a kabinba, és a belső teret körülfutó galérián maradva úgy helyezkedik hogy mindenkit szemmel tarthasson. "Hol van Tuvok?" fordul felé Hedzarin. "Mr. Tuvok visszatért a felszínre..." mondja Sklar, miközben egy távolabbi létrán mégiscsak leereszkedik, "Indítsák el a kabint!" "Mit akar tenni?" kérdezi Lelius. "Azonnal!" "És hogyan? Megsérült..." néz a nő a padlón heverő Neelixre. "Álljon fel! ... Felállni!" mondja Sklar, cipoje orrával megbökdösve Neelixet, de az nem reagál. "Hát akkor úgy látszik, ki kell találnunk, hogyan halad ez a szerkezet..." néz Sklar Hedzarinre és Leliusra, akik aggodalmas pillantással méregetik a vezérlopultot.

"Kapitány, az aszteroida látótávolságban van." jelenti Kim. "Lássuk." fordul a fomonitor felé Janeway. Mikor azonban az állítólagos aszteroida megjelenik a monitoron, Janeway kérden pillant Kimre: "Zászlós...?!" A képernyőn ugyanis egy ismeretlen építész urhajó jelent meg. "Nagyszámú legénység... Legalább kétezer fő." mondja Kim. "Úgy állították be a pajzsait, hogy félrevezesse a szenzorainkat." állapítja meg Chakotay, "Hívják minket." "Képernyőre." "Az Etani Rend bejelenti birtokjogát erre a területre." mondja a képernyőn megjelenő humanoid, "Vonuljanak vissza." "A bolygó a nezu-k birtokában van. Öt települést hoztak létre rajta." vág vissza Janeway. "Maga nem nezu." állapítja meg az idegen. "Én a barátjuk vagyok. A nevem Kathryn Janeway, és addig nem megyünk el, míg ki nem kapcsolják a fegyvereiket." "Hajlandók értük a halált választani? Huséges barátok... És fölöttébb ostobák." Ezzel az etani bontja a kapcsolatot. "Szuk tíz perc múlva itt vannak,

kapitány." mondja Chakotay. Janeway féloldalasan elmosolyodik, majd leereszkedve a székébe, így szól: "Harckészültség!"

Neelix vitatkozó hangjára tér magához. "Miért nem mozdulunk még mindig?!" méltatlankodik Sklar, miközben Lelius a vezérléssel birkózik. "Ha nem mozdulunk meg hamarosan, az oldalsó tartók megereszkednek, és csúszni fognak. A mágneses rögzítő is bizonytalanná válhat..." "Akkor hozzön minket mozgásba!" csattan fel Sklar. "Megtenném, ha tudnám, hogyan!" "Próbálja meg. Nyomkodja a gombokat!" "Az túl veszélyes. előbb ki kellene oldanunk a rögzítőket." "Hedzarin, menjen ki és ellenorizze a szuroket! Bizonyosodjon meg róla hogy tiszták!" mondja Sklar. Neelix egyelőre jobbnak látja nem mozdulni, így éppen megfelelő helyzetben van ahhoz hogy az ablakon át lássa, amint Tuvok felkapaszkodik a kabin bejáratához, majd újra eltunik. "Csak Neelix tudja hogy kell irányítani ezt a vacakot!" csattan fel Lelius. "Csak nem lehet olyan nehéz. Próbálkozzon!" Neelix, mivel mindenki a vezérlopultra figyel, végül összeszedi magát, csendben elkúszik az ajtóig, és felhúzza magát a nyitópanelhez. Mire Sklar észreveszi hogy magához tért, sikerül kinyitnia az ajtót, amin át Tuvok tántorog be. A légnyomásváltozás elrepíti valamerre a Sklarnál levo adatmodult, miközben Tuvok nekiront, és sikerül megszereznie tole a fézert. Sklar ekkor egy, a földön hevero fémcsovet felkapva próbálkozik, de Tuvoknak még így is sikerül felülkerekednie, és egy jól irányzott rúgásának köszönhetően Sklar kitántorogva a nyitott ajtón, megkezdí a hosszú utat lefelé. Tuvok bezárja az ajtót, majd vizsgálni kezdi a nyitópanel alatt újrā összerogyott Neelixet. "Örülök hogy még él..." mondja Neelix erotlenül. Szerencsére sikerült megkapaszkodnom, és visszamásztam. ... köszönöm, Mr. Neelix." "Hogy mi...?" bámul fel a talaxiai az ot vizsgáló Tuvokra. "Köszönetet mondtam. Amiért kinyitotta az ajtót." "Szívesen..." "Azt hiszem, most már tudjuk ki, és miért ölte meg Dr. Vetont." mondja Neelix. "De miért ölte meg?" kérdezi Hedzarin. "Az adattároló technikai információkat tartalmaz egy idegen urhajóról. Fegyverekrol, görbületi hajtómúrol, pajzsmódulációról... Sklar nyilvánvalóan meg akarta akadályozni hogy megtalálják. ... Agyrázkódása van. Attól tartok, a talaxiai fiziológiáról birtokolt ismereteim itt nem elégségesek. Nem tudom ellátni." "Ezzel nem boldogulok. Attól tartok, a rögzítés bármelyik pillanatban kioldhat." fordul el Lelius a pulttól. "Neelix... Szükségünk van magára." mondja Tuvok. Neelix megpróbál megmozdulni, de nem jár sikerrel. "Attól tartok, nem megy." "Mennie kell." "A szemem is alig bírom nyitva tartani." "Csinálja... Alexiáért!" mondja Tuvok, leereszkedve Neelix mellé, "Most biztosan büszke lenne magára." "Örülök hogy javíthattam valamit a társas kapcsolataim..." pillant Neelix a vulcanira, majd Tuvokba kapaszkodva talpra küzdi magát. "Maga aztán tudja, hogy kell ösztönözni az embert..." Neelix megállva a pult előtt dolgozik egy darabig. A kabin megrándul, majd nekilódul. "Negyvenöt kilométer per óra..." mondja Neelix elégedetten, majd megveregeti a vezérlopultot.

"A hajó lotávolban. Aktiválja a fegyvereit." jelenti Chakotay a Voyager hídján. "Teljes energiát a pajzsokra, fézerek készenlét!" a hajó megrázkódik az elso találattól. "Pajzsok nyolcvanöt százalékon." jelenti Kim. "Viszonozzuk a lövést!" "Hatástalan. Nem tudtuk áttörni a pajzsukat." rázza meg a fejét Chakotay.

"Kapaszkodni! Átlépjük az ionoszférát..." mondja Neelix.

Az orbitális kötélpályán felfelé szágúldó kabin immár nem emelkedik, de inkább távolodik a bolygótól.

"Aktiválok az indukciós fékeket! ... Megcsináltuk!" fordul a többiek felé Neelix, mire Lelius a nyakába borul. Hedzarin jobb híján Tuvokot ropogatja meg, és a vulcani véleménye, legalábbis arckifejezéséből ez olvasható ki, kissé megváltozik a nagy termetu nezu fizikai erejét illetoen.

"Tuvok hívja a Voyager-t..." aktiválja a kommunikátorát a hadnagy, miután újrā kap levegot. "Itt Janeway. Minden rendben, hadnagy?" "Igen, kapitány." "Mi jelenleg kissé elfoglaltak vagyunk, de álljanak készen az átsugárzásra."

"Pajzsok huszonhárom százalékon, a szerkezeti integritás gyengül." jelenti Kim. "Kapitány, ez az adattároló taktikai információkat tartalmaz az ellenséges hajóról." mondja a taktikai konzol mögött, Chakotay mellett álló Tuvok, a szállítómodulban elrejtett szerkezetet tanulmányozva, "Többek között a pajzsmodulációjukat is." "Állítsák be a fézert annak megfelelően. Cél a központi reaktoruk." szól Janeway. "Kész." "Össztuz. Tuz!" "Közvetlen találat... A reaktoruk leállt." nyugtázza Tuvok. A Voyager-t újabb találat rázza meg. "Újramodulálják a pajzsukat." jelenti Chakotay. "Cél a fegyverrendszer. Tuz!" szól Janeway. "A fegyverzetük megsemmisült." mondja Tuvok. "Visszavonulnak, kapitány." Janeway harcias pillantást vet két tisztjére, majd elégedett arccal fordul újra a foernyo felé. A híd hátsó részén álló nezu nagykövet ekkor Neelix, és a többiek felé fordul: "Mi történt önökkel a felszínen? Hol van Sklar?" "Mr. Sklar..." kezdi Neelix, majd Tuvokra pillant, "Végül visszatért a felszínre."

"A fotiszteket épp most tájékoztatják..." mondja Neelix az üres étkező egyik asztalánál ülo Leliusnak, miután letett elé egy csészét, majd o is helyet foglal. "Azokat akik megtámadták a kolóniát, Etani Rendnek hívják. elég különös módszerrel foglalják el a bolygókat... Elobb eloidéznek valamit, ami úgy tunik mintha természetes katasztrófa lenne. Az önök esetében az aszteroidák... miután a lakosságot a bolygó lakói kitelepitik, ok szépen leszállnak, és elfoglalják amit találnak." "Csak azzal nem számoltak hogy felbukkan a Voyager. Ezért jöttek azelott, hogy kiüríthettük volna a bolygót..." bólint Lelius. "Igen, pontosan ezért." "És mi volt Dr. Vaton szerepe?" "Amennyire tudjuk, Dr. Vaton az Etani Rend nyomára bukkant, és titokban adatokat gyujtott a hajóikról. Azt is sikerült kiderítenie, hogy van egy áruló az egyik kolónián. O segítette az etaniakat, információt adott át nekik. Vaton csak azt nem tudta, hogy Sklar volt az áruló. Nem tudta kiben bízhat..." "Ezért rejtette el az adattárolót a kabin tetején." mondja Lelius, mire Neelix bólint. "Sokkal nagyobb kárt is okozhattak volna a világunkon. ... Köszönöm." mondja a no rövid csend után, megfogva Neelix asztalon hevero kezét. Néhány másodperc múlva Tuvok érkezik, és megáll az asztaluk mellett: "Üzenetet kaptam a nagykövettől. Megtalálták a hűgát, Hallet." Lelius örömteli pillantást vet Tuvokra és Neelixre. "Adja át üdvözetemet." mondja vidáman a talaxiai, mire a no felpattan, és az asztal fölött áthajolva arcon csókolja Neelixet, majd elsiet. Neelix is elindulna a konyha felé, de Tuvok utánaszól: "Mr. Neelix, tudnia kell hogy leadtam a jelentésemet a küldetésünkrol a kapitánynak. Amelyben külön kiemeltem az ön kitartását, és bátorságát." "Ez megtisztelo." "Az ösztöne végül jó tanácsadónak bizonyult. De lesz majd mikor cserben hagyják a megérzései, és be kell látnia hogy a logika mindenek fölött való. ... A megérzés különben is csak egy másik kifejezés a véletlen felismerésre." "Egy napon, Mr. Vulcani, ráveszem még hogy bízzon meg a szimatában." "Ezt erosen kétlem." "Majd meglátjuk..." mondja Neelix, immár tényleg a konyha felé véve az irányt. "A tartós siker ki van zárva." jelenti ki Tuvok. "Mindig a magáé kell hogy legyen az utolsó szó, mi?" pillant vissza Neelix vidáman. "Csak a helytelen megállapítására reagáltam." "Én pedig úgy érzem, egyszeruen nem állhatja ha alul marad egy szópárbajban." mondja Neelix eltunve Tuvok szeme elol. "Ez nem tartozik a tárgyhoz." "Na látja, errol beszélek." kukkant ki Neelix vidáman a sarok mögül, mire Tuvok megrázza a fejét. "Nem. Nem látom."

61. Favorite Son – Kakukkfióka

Jegyezze fel ennek a hármas csillagnak a koordinátáit. Jó tájékozódási pontnak tunik ebben a szektorban." pillant Chakotay Kim felé a Voyager hídján. "Nem haladtunk már el egy ilyen hármas csillag mellett korábban?" tunodik a zászlós. "Nem, legalábbis nem hiszem. Miért?" "Csak... Olyan ismerosnek tunt." von vállat Kim. "Talán egy helyzetfüggő asszociációs paradoxonjelenséget él át éppen." mondja erre Tuvok. "Deja vu." teszi hozzá magyarázatképpen a taktikai konzol szélére támaszkodó Janeway, a feléjük forduló Kim kérő arc kifejezése láttán. "Igen... Biztosan az lesz." bólint a zászlós nem túl nagy meggyozodéssal. "Kapitány, egy hajó közeledik 215.8-as irányból." jelenti Tuvok. "Képernyőre." szól Janeway, miközben elindul a kapitányi szék felé. "A pajzsai kikapcsolva, a fegyverrendszer alaphelyzetben." folytatja Tuvok, mikor a foernyon megjelenik egy ártalmatlan kinézetű hajó. "Hívják minket." jelenti Kim, mire Janeway odabólint neki. "Tiszteletem. Aurbin vagyok, a Nirada kapitánya." mondja a fomonitoron megjelenő, ráncos szürkészöld boru humanoid. "Kathryn Janeway, a Voyager Szövetségi csillaghajó kapitánya." "Úgy gondoltam, ismerünk minden hajóosztályt ebben a szektorban..." mondja Aurbin, kíváncsian méregetve Janewayt, "De olyan hajót mint a maguké, még nem láttam soha." "Nem a környékrol származunk." mondja erre óvatosan Janeway. "Ebben az esetben üdvözlöm önöket a nassaarik felségterületén." "Mindjárt ránk fognak lóni!" mondja hirtelen Kim. "Mi?!" fordul felé Chakotay. "Kapitány, védekeznünk kell!" bizonygatja tovább a zászlós. Janeway kérden Tuvokra pillant, mire az megrázza a fejét: "Nincs felismerhető fenyegetés." Kim ekkor dolgozni kezd a pultján, mire Tuvok így folytatja: "A taktikai funkciókat átirányították a muveleti tiszti konzolra. A fegyverzetünk bekapcsolásra került." "Aktiváltam a pajzsokat, és tuz alá veszem a hajót." jelenti ki Kim. A Voyager a következő pillanatban valóban tüzet nyit a nassaari hajóra. "Közvetlen találát. Viszonozzák a tüzet." jelenti Tuvok. "Vörös készültség!" szól Janeway, miközben hitetlenkedve mered Kimre. A két hajó a következő pillanatban már harcban áll. "Hívják oket! Ennek véget kell vetnünk!" szól Janeway. "Kapitány, gyorsan kellett cselekednem..." mondja Kim. "Majd később elmagyarázza, de egyelőre leváltom. Parancsnok, ön é a muveleti konzol." határoz Janeway. "Nem reagálnak a hívásra." jelenti Tuvok, miközben Chakotay elfoglalja a hátrébb lépo Kim helyét. A gépházban sincs különösebb nyugalom, Torres pulttól pultig rohangál, miközben sorra érkeznek a kárjelentések mindenfelöl: "Kisebb károk az ötös szinten. ... Javítócsoport útban... Plazmavezetéksérülés... A 'B' hatos szekcióból..." "Ashmore!" igyekszik Torres túlkiabálni a zurzavart, "Nyissa ki a vészszelelozoket! Megpróbálom elvezetni a plazmaáramot."

"Pajzsok hetven százalékon..." jelenti Tuvok két robbanás között. "Tunjünk el innen!" szól Janeway. "A görbületi hajtómu üzemképtelen." jelenti Chakotay. "A nyomunkban vannak." teszi hozzá Tuvok. "Híd hívja a gépházat: mi a helyzet a görbületi hajtómuvel?"

"A plazmainjektorok leálltak, dolgozunk a problémán." üzeni Torres, majd egy különös zajra felkapja a fejét. A következő pillanatban egy felülröl érkező gázsugár veri le a lábáról.

"A gépházban felrobbant egy plazmavezeték. A meghajtórendszer leállt. Sebesülteket jelentettek." mondja Chakotay. "Cél a fegyverrendszerük, tuz!" fordul Janeway elszántan Tuvok felé. "Károk a fegyverrendszerben és a pajzsemmitterben." jelenti a lövés eredményét Tuvok, "Visszavonulnak."

Janeway nagyot sóhajtva néz körül a füstös levegoju hídon, majd felsiet Kimhez: "Most pedig szeretném tudni, egész pontosan mire gondolt, mikor ezt tette?!" "Aktiválták a fegyvereiket, lóni akartak. Megsemmisíthettek volna." "A szenzornapló szerint a fegyverrendszerük kikapcsolt állapotban volt." állapítja meg Tuvok. "Akkor valahogyan félrevezették a szenzorainkat. Egy thetrionhullám indult meg a hajójuk felöl." mondja Kim. "Sok lehetséges oka van a thetrionsugárzás megnövekedésének." jegyzi meg Tuvok, "Többek között görbületimező-rendellenesség is." "Nem." rázza meg a fejét Kim, "A fegyverek voltak. Az az 'üdvözlöm a nassaari területen' csak figyelemelterelés volt." "Ezt meg honnan tudja?" kérdezi Chakotay. Kim zavartan nézelodik, majd

így szól: "Erre... Nem találok magyarázatot. Egyszeruen tudtam. Csak a hajót akartam védeni." "Nem kételkedem a szándékában, de további magyarázatokra van szükségem." mondja Janeway, miközben a lift felé kezdi terelgetni Kimet, "Elemezzék ki a szenzornaplót, és keressenek valami alapot Mr. Kim... Megérzésére." "Igen, kapitány." szól Tuvok. "Amíg az ügy nem tisztázódik, felmentem a szolgálat alól." folytatja Janeway, mire egy biztonsági lép Kim mellé, "Nézesse meg a sérülését a gyengélkedoben." mondja még a kapitány, Kim fejsebére pillantva, majd a széke felé veszi az irányt. Kim egy darabig határozatlanul áll a turbólift ajtaja előtt, végül az orrel a nyomában távozik.

"Légzés továbbra sincs, vérnyomás kilencven per negyven, tovább zuhan." olvassa le Kes egy orvosi egység kijelzőjét. "Másodfokú égések a légutaiban..." rázza meg a fejét a Doktor, miközben szétnyitja a mutoasztal diagnosztikai paneljeit az összeégett arcú Torres mozdulatlan teste fölött, "Helyre kell állítanunk a tüdőt." "Az idegszövetek pusztulásnak indultak." jelenti Kes, egy orvosi trikorderrel vizsgálódva. "Oxigénhiány. Valahogyan meg kellé indítanunk a légzést." ránt közelebb egy muszercocsit a Doktor. Kim ekkor érkezik a gyengélkedobe, és döbbsen torpan meg az ajtóban. Nem Torres az egyetlen sebesült, így Kesnek több irányba kell megosztania a figyelmét, miközben a hologram a hadnagyno életéért küzd: "Adjon neki tíz milligramm pulmacint." "Nincs hatás..." mondja Kes, miután beadta a szert. "Még húsz milligrammot." rendelkezik a Doktor. Torres néhány pillanat múlva reszelosen felsóhajt, és többé-kevésbé rendszeresen lélegezni kezd. "Meg fog gyógyulni?" kérdezi aggodalmasan Kim. "Igen." fordul felé a Doktor, "Egy újabb utassal kevesebb a halál hajóján." Kim a Doktor vezérlokonzolja támaszkodva nagyot sóhajt, Kes pedig hamarosan megáll ellötte: "Hadd nézzem a sérülését." "B'Elanna majdnem meghalt... Az én hibámból..." "Ezt hogy érti?" kérdezi a lány. "Én kezdem a harcot. Mert azt hittem, helyesen cselekszem. Abban a pillanatban teljesen biztos voltam benne." "És most már nem az?" kérdezi Kes. "Egyre kevésbé." rázza meg a fejét a zászlós, "Amit tettem... És éreztem... Annak nem volt semmi értelme. És lehetett volna rosszabb is. Mi lett volna ha erosebbek nálunk? Megöltem volna az egész legénységet..." "De nem így történt. B'Elanna megsérült, de teljesen rendbe fog jönni. ... Harry, örüljön annak hogy nem alakult rosszabbul a dolog." "Igaza van. Köszönöm." mondja Kim, majd a kijárat felé indul. az ajtó mögött a mellé kirendelt or várja türelmesen, akinek láttán a zászlós egy pillanatra megtorpan, de végül útnak indul a kabinja felé.

Kim nyugtalanul forgolódik az ágyában, álmában újra átélve a csata egyes részleteit. De emellett néhány hamis emlékkép is felbukkan. Egy gyorsan távolodó bolygó képe, majd a mutoasztalon fekvő Torres, amint vádlón Kimre pillant. "Nem akartam hogy megsebesüljön..." mondja Kim. "Azt hiszi hogy ettől most jobban érzem magam?" "Sajnálom..." "Harry, itt vagyok..." mondja egy idosebb, keleties arcvonásokkal rendelkező nő, miközben Kim ágya fölé hajol, "Ne aggódj, hamarosan jobban leszel." Az ágyon azonban egy hat-nyolc év körüli, valamilyen kiütésekkel járó betegségben szenvedő fiú üldögél, "Mit szólnál ha foznék egy kis levest?" Ugyanaz a nő, kicsit később a gyengélkedoben fordul Kim felé: "Egy kötelességtudó fiatalembert igyekeztünk nevelni belöled!" "És én meg is próbáltam az lenni." fordul felé Kim. "Ezennel felfüggesztelek a szolgálat alól." "Anyá..."

Kim ledobja magáról a takarót, kikászálódik az ágyból, majd átbetorkál a sötét kabinon keresztül a mosdóba. Mikor megillantja tükörképét, hosszasan szemléli magát, főleg a homlokán és a halántékán látható halványpiros mintákat.

"Eloször a jó hír. Nem kell elkülönítenem, a szervezetében semmiféle fertőző tényezőt nem fedeztem fel." mondja a Doktor a gyengélkedo egyik vizsgálóasztalán ülo Kimnek. "És a rossz hír?" "Ha nem találom meg az okát ezeknek a kiütéseknek, nem fogom tudni kezelni oket." "Elozo éjszaka arról álmodtam hogy kilenc éves vagyok, és mendakai himlom van. Nem lehet hogy visszaestem?" kérdezi Kim, mire a Doktor összevont szemöldökkel pillant rá: "Még soha nem gondolkodtam azon hogy álmok alapján állítsak fel diagnózist. A tudatalattija észlelte az első tüneteket, és megpróbált valamilyen magyarázattal szolgálni... Hmm... Ennél a betegségnél ritka hogy valaki visszaesik, de

ezt a lehetőséget sem hagyom figyelmen kívül." A Doktor eközben tovább vizsgálja Kimet, majd egyszer csak meglepetten pillant a trikorderére. "Mi az?" kérdezi a zászlós. "A vérének kémiai összetétele is megváltozott." "Ez rosszat jelent?" "Nem feltétlenül. Csak nem vág egybe a mendakai himlo egyéb tüneteivel." "Doktor, gondolja hogy ennek a betegségnek... Lehetnek pszichológiai kihatásai?" "Például?" pillant a hologram Kimre. "Itt vannak ezek a fura deja vu esetek... Meg tegnap a hídon az a hirtelen megérzés. Az volt az oka hogy tüzet nyitottam parancs nélkül." "Ez valóban nevezhető nem szokványos viselkedésnek. A letapogatások azonban nem mutattak ki semmit, de végzek egy pontosabb analízist." "Doktor..." hallatszik ekkor Kes hangja Torres ágya felől, "Magához tér." Kim és a hologram gyorsan odasietnek. "Jó reggelt, hadnagy..." köszönti a hologram kedélyesen a lassan feleszmélt Torrest. "Reggel...? ... Egyáltalán miért vagyok itt?" néz körül B'Elanna félig felülve. "Baleset történt a gépházban, felrobbant egy plazmavezeték." mondja Kes. "Másod- és harmadfokú égéseket., és néhány törött bordát kellett kezelnem." teszi hozzá a Doktor, "Teljes felépülés várható." Torres eközben tovább fészkelodik, legszívesebben ott hagyná már az ágyat, de hirtelen feljajdul, és kezét az oldalára szorítva egy idore mozdulatlanra dermed. "Miután legalább még egy napot eltöltött itt." mondja még a hologram, miközben Torres sziszegve hanyatlik vissza az ágyra: "Ezúttal... Nem vitatkozom önnel, Doktor." A hologram elmosolyodva áll odébb, helyét Kim veszi át, bunbánó arccal nézegetve Torres. "Harry... Mi lett az arcával?" kérdezi vidáman Torres, észrevéve a Kim homlokát keretező pirosas mintákat. "Most próbáljuk kideríteni..." "Egész aranyos... Most úgy néz ki mint egy foltos tark." mondja B'Elanna, miközben igyekszik a hátára fordulni anélkül hogy az oldala túl hevesen tiltakozna az akció miatt. Ezt megússza, azonban néhány másodpercre száraz köhögés keríti hatalmába. "B'Elanna... Nagyon sajnálom hogy megsebesült." "Ugyan..." von vállat Torres, már amennyire ez a mozdulat fekve kivitelezhető, "Ez is része az urutazósdinak, nem igaz?" "Tudom, de..." fészeleg Kim. "Mi az? Mi lelte?" "Nem számít... Csak örülök hogy rendbe fog jönni." "Nagyon köszönöm." bólint Torres kedvesen elmosolyodva. "Attól tartok, itt kell megszabnom a látogatási idő végét." érkezik vissza a Doktor, "Zászlós, távozhat. Majd értesítem, mikor elkészültem az analízissel." "Vigyázzon magára." pillant Kim távozás előtt még egyszer Torresre. "Viszlát, Foltoska." fordul utána fektében B'Elanna.

"Kapitány, az eseményekért teljes mértékben engem terhel a felelősség." merevedik vigyázzba Kim Janeway előtt a készenléti helyiségben. A kapitány a jellegzetes 'mit nem mond' pillantásával néz fel rá az eddig tanulmányozott jegyzetfüzetből. "Nem észérveken alapuló döntést hoztam, mikor azt hittem hogy az idegen hajó tüzeléshez készül, mint ahogy nem is volt így." "Harry... Tüzeléshez készülték." "Vagyis mégis igazam volt..." megy össze Kim mint egy kiszúrt léggömb. "Tuvok összehasonlította az észlelt thetrionsugárzást azzal, amit a fegyvereik működése közben tapasztaltunk. Védtelen helyzetben leptek volna meg minket." "Röviddel a felfedezésük után... Gyanúm támadt. Tudtam hogy bajban vagyunk." "És ezzel vissza is kanyarodtunk egy fontos kérdéshez." jegyzi meg Janeway. "Hogy honnan tudhattam... Bár lenne valami válaszom, kapitány, de... Az elmúlt napokban az urnek ez a része egyre ismerősebbé válik a számomra. Ha nem tudnám hogy ez lehetetlen, meg mernék esküdni rá hogy már jártam itt." "Minden elképzelhető lehetőséget számításba kell vennünk." "Már mindennek utánanéztem. Téridoanomália... Telepatikus kapcsolat, változó valóságok...A lista vége felé már egészen vad dolgok vannak..." "És itt van még a hirtelen megbetegedése... Ami talán nem véletlen." áll fel az asztal mögül Janeway. "Tuvok hívja Janewayt: három, a nassaariakéhoz hasonló hajó közeledik." "Azonnal ott vagyunk." indul a kijárat felé a kapitány.

"Harminchat másodperc múlva itt vannak." fogadja őket Chakotay a hídon. "Itt hagyhatjuk őket?" kérdezi Janeway. "Nem hinném. Még folynak a javítások. Szükség esetén megpróbálhatunk hármas görbületig gyorsítani, legfeljebb." "Mutasson egy csillagtérképet a környékről." megy Kim a kormánygyeleteshez. Tanulmányozza egy darabig a képet, majd az egyik naprendszerre bök: "Induljon ide. Talán sikerül elérnünk." "Újabb megérzés, zászlós?" kérdezi Janeway. "Ott biztonságban vagyunk. Ezt határozottan tudom." jelenti ki Kim. "Taktikai helyzet?" fordul Janeway

Tuvok felé. "A hátsó pajzsemitter üzemképtelen, a fézerek tuzkészek, a vetocsövek azonban nem. Jobb lenne elkerülni az összetuzést." Janeway elgondolkodva Kimre pillant, majd odabólint a kormányosnak: "Állítsa be Harry útirányát. Sebesség... Ami belefér."

"A nassaari hajók két percen belül beérnek minket." jelenti Tuvok valamivel később. "Mindjárt elérjük azt a naprendszert." állapítja meg Chakotay, "De ha továbbra is görbületi sebességgel haladunk, át is repülünk rajta." "Impulzusmeghajtás. Itt maradunk egy darabig." szól Janeway. "Néhány másodperc múlva lotávolságban vannak." mondja figyelmeztetően Chakotay. Kim futólag felpillant a konzoljáról, és egy ismeros bolygót pillant meg a fomonitoron. "Taresia..." "Mit akar ezzel mondani?" pattan fel Janeway, "Ismeri ezt a bolygót?" "Igen. Álmodtam róla." "Egy újabb hajó, a bolygó felől." jelenti Tuvok. "Nassaari?" kérdezi Chakotay. "Nem. De támadópályán halad, a fegyverei tuzkészek." "Kitéromanoverre készülj!" szól Janeway. "Nem lesz semmi baj..." mondja ekkor Kim.

A harcias kinézetű kékesszürke hajó lapos szögben repül rá a Voyager-re, fegyvereiből egy pillanat múlva fehér energiacsomók vágódnak elő. Azonban mindegyik elkerüli a Voyager pajzsait, és elvillannak a nassaari hajók irányába. Útnak indítójuk is elszáguld a Voyager fölött, miközben folyamatosan tüz alatt tartja az eddig a Szövetségi hajót fenyegető nassaari járműveket. Az újonnan jötteknek a jelek szerint igen kifinomult tüzvezető rendszere van, ugyanis az egy időben eleresztett lövések félelmetes precizitással csapódnak be a laza kötelékben érkező nassaari hajók pajzsába. Azok néhány találat után kihunynak, és a hajók bizonytalanul mozogva lassan lefordulnak a Voyager-ról.

"Az azonosítatlan hajó harcképtelenné tette mindhárom nassaari hajót." jelenti Tuvok, "Visszavonulnak." "Mi lesz a következő mutatvány, Harry?" fordul Chakotay vigyorogva Kim felé, "Sikló a kalapból?" "Nyisson csatornát a hajóhoz." szól Janeway. "Már hívnak bennünket." mondja a zászlós. "Ismeretlen hajó... Itt a taresiai urhajó..." mondja a fomonitoron megjelenő, már nem fiatal, de még mindig csinos nő, akinek Kimhez hasonló foltjai vannak. A nő hirtelen elhallgat, és a zászlós felé fordul: "Hát itt van... A szenzoraink észlelték a jelenlétét. Örülök hogy nincs semmi baja." "Ismer engem?" lép előre Kim a pultja mögött. "Bizonyos értelemben. Azt tudom hogy a mi népünkben való." "Hogyan?" bámul a fomonitorra Kim. "Ön taresiai. Üdvözlöm idehaza!" Janeway kérdező Kim felé fordul, de csak egy hasonló pillantást kap válaszul.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50732.4. A taresiaiak az anyabolygójukhoz kísérték bennünket, és jelenleg azon állításuk alátámasztására próbálunk bizonyítékokat gyűjteni, hogy Kim zászlós az ő fajukba tartozik."

A bolygóra, egy épületbe érkező Janewayt, Kimet, Tuvokot és Parist egy egész seregnyi fiatal nő fogadja, valamint az a valamivel idősebb, aki először lépett kapcsolatba a Voyager-el. "Üdvözlét. Nagyon örülünk hogy itt vannak. Ez egy ünnepelni való nap. Egy újabb taresiai tért meg közénk." mondja az utóbbi, miközben Kimet közrefogják néhányan. "Hazaértél, Harry." mondja egyikük, majd megcsókolja Kimet. "Ööö... Egy pillanat... Még mindig nem egészen értem, hogyan lehetséges ez." "Szeretnénk feltenni néhány kérdést, mielőtt nagyon belebonyolódnánk az ünneplésbe..." fordul Janeway a vendéglátójuk felé. "Természetesen." bólint az. "Az orvosunk nemrégiben idegen genetikai összetevőket fedezett fel a szervezetemben..." kezdi Kim, miközben igyekszik kissé elhessegetni a hevesen érdeklődő nőket. "Igen, azok a taresiai génei. Most aktiválódnak. Amennyiben az orvosuk szükségesnek ítéli, szívesen a rendelkezésükre bocsátunk DNS mintát az összehasonlításához." "Engem inkább az érdekelne, hogyan jutottam hozzájuk..." jegyzi meg Kim. "Nagyon egyszerűen. Itt fogant meg, ezen a bolygón. Embrióként sztázisba helyezték, majd a Földre vitték, és elhelyezték egy földi nő méhében." mondja vendéglátójuk, közelebb lépve Kimhez. "Az anyám... Mit csináltak vele?!" "Nem volt tudatában annak ami történik. A beültetési eljárás végén az embrió beépítette magába a hordozó szervezet génkészletének egy részét, és a fejlődése olyan módon ment végbe, mint ahogy az a gazdaszervezet fájának egyedeinél megszokott. A fejlődése

teljesen emberi volt, így az anyja meg volt győződve arról hogy a saját gyermekét hordja ki." "Pedig nem az voltam... Ahogy azt ön elmondta." "Megértjük hogy érez most..." érkezik egy Kimmel nagyjából egyidős fiatalember, akit szintén a zászlóshoz hasonló méretű hölgykoszorú udvarol körül, "Minden itteni más világokon született, és úgy érkeztek haza, mint ön. És fedeztük fel hogy nem egészen azok vagyunk akinek hittük magunkat..." "Harry, nem ülnél le? ... Miért nem hoz neki valaki egy italt?" mondják Kim rajongói. Paris megnyúlt képpel figyeli a jelenetet. "Minden gyermeket idegen szülő hoz a világra?" kérdezi eközben Tuvok. "Igen. És minden gyermek új génanyagot hoz nekünk a visszatérésekor, valamint hosszú évek tapasztalatát egy idegen kultúrával kapcsolatban." válaszolja vendéglátójuk. "De Harry nem törekedett arra hogy ide kerüljön." mutat rá Janeway, "Egy balesetnek köszönhetően kerültünk a Delta Kvadránsba." "A DNS-ébe bizonyos ösztönök kerültek bekódolásra. Többek között a világur kutatásának vágya is. A balesetnek köszönhetően gyorsabban ideért, de e nélkül is folyton arra készítette volna valami, hogy keresse a hazavezető utat. O az első, aki ilyen nagy távolságból tért meg közénk." Kimnek eközben hoztak egy italt, ő pedig, mikor átnyújtják neki a poharat, kézfejével megérinti a pincérkedést magára vállaló no arcát. "Harry..." bámulja Paris meglepetten. "A taresiaiak így mondanak köszönetet, igaz?" kérdezi Kim a notól, aki helyeslően rábólint, "De hogyan tudok ilyen sokat egy helyről, ahol még sosem voltam?" "Minden a taresiai génjeiben van. Mikor megközelítette az otthonunkat, és ettől aktiválódtak, velük együtt felébredt az addig szunnyadó genetikai emlékezet is." "Ha eltöltöttél már egy kis időt itt, sokkal több dologra fogsz emlékezni." teszi hozzá az egyik nő. "Tudom hogy furcsának tunik, de közülünk való vagy, Harry. Te nem így érzed?" Kim körülnéz, végül el kell ismernie: "De igen... Érzem." "Akkor maradj velünk egy kicsit. ünnepeljünk! ... Gyere, együnk valamit." Ezzel a hölgykoszorú elragadja Kimet. Paris hosszan bámul utána, majd megkeresi a taresiai fiatalembert: "Általában így fogadják a visszatérőket?" "A férfiakat igen. Őket ritkábban látni." Paris kérden a férfira pillant, mire az hozzáteszi: "A népesség kilencven százaléka nonemu." "Ahh... Tényleg?" kérdezi a hadnagy felvillanyozódva. "Ahha..." bólogat serényen a taresiai. "Még egyszer szeretnék megköszönni hogy segítettek a nassaaarik támadása során." mondja Janeway vendéglátójuknak, valamivel odébb, "Van valami ötletük, miért támadtak meg minket?" "Valószínűleg ok is észlelték a taresiai utast a hajójukon, mint mi. És nekik ennyi elég is ahhoz hogy megsemmisítsenek egy hajót." "Háborúban állnak egymással?" kérdezi Tuvok. "Nekünk nem érdekünk a háborúság. De ok úgy látszik, felelősek arra hogy kiirtanak minket. A védelmi rendszerünk megakadályozza hogy a közelünkbe kerülhessenek, de annak érdekében mindent megtesznek hogy megakadályozzák a gyermekeinek a hazatérésben." "Értem." bólint Tuvok, "Ezért reagált rájuk Mr. Kim ösztönösen ellenséges módon." "Ezt a védekező ösztönt minden gyermekünkbe beprogramoztuk." "Gondolja hogy a nassaaarik újra megtámadnak minket, mikor elhagyjuk az önök felségterületét?" kérdezi Janeway. "Elobb-utóbb el fogják unni a várakozást. De azért egy darabig tanácsos lenne ha várának itt egy kicsit." Janeway és Tuvok erre összenéznek, a vulcanin látszik hogy nincs különösképpen elragadtatva a lehetőségtől. "Ez ugye írás..." méreget Kim egy jelsorozatot az egyik széles bejárati ajtó fölött. "Igen, az. El tudod olvasni?" kérdezi rajongóinak egyike. "Csak úgy-ahogy." "Az írott nyelvünk eléggé bonyolult. Ha érdekel, szívesen megtanítom." Paris kicsit távolabbról figyeli a jelenetet, majd mikor Kim rajongótáborának egyik tagja halad el elötte egy tálcával a kezében, amin valamiféle ennivaló van, lecsap rá: "Nahát... Ez igazán jól néz ki. mi ez?" "Fuszeres saltana... Magam készítettem." válaszol a nő, épp csak annyira lelassítva hogy ne tűnjön teljesen udvariatlannak, majd tovább siet Kim felé, faképnél hagyva Parist. "Szeretném kideríteni vannak-e rokonaim. Esetleg beszélni a vér szerinti szüleimmel..." mondja eközben Kim, mire némi bizonytalanság támad a nők között. "Apáinkkal sajnos egyikünk sem találkozhat. Ok viszik az embriókat más világokra. A tiédnek rendkívül hosszú utat kellett megtennie míg megérkezett az Alfa Kvadránsba." "Zászlós, felsugárzunk a hajóra." érkezik Tuvok és Janeway. "szeretnék még egy ideig maradni." áll eléjük Kim, miközben Paris is elokerül, "Még rengeteg kérdésem van." "Persze, Harry. Jelezzen, ha készen áll." bólint Janeway. "Viszlát később." veregeti meg Kim vállát Paris, majd a többiekkel együtt távozik.

"Az egyezés teljesen pontos." bólint a Doktor, miközben a gyengélkedő nagy monitorán egy kettős DNS-mintaanalízis eredményeit mutatja meg Janewaynek, "A Kim zászlós DNS-ében lévő idegen szakaszok egyértelműen taresiai eredetűek." "Miért nem mutatták ki őket a korábbi letapogatások?" kérdezi Janeway. "Ellenoriztem az összes korábban rögzített adatot. Ezek a részletek korábban olyan funkció nélküli szakaszoknak álcázták magukat, amelyek minden DNS láncban előfordulnak. Azonban az elmúlt napokban valahogyan átvették a foszterepet." "És új tudásanyaggal látták el..." mondja a Janeway mögött álló Tuvok. "Igen. Új neurális kapcsolatokat hoztak létre az agyában. Az újszülött földi gyerekeknek is van ösztönös tudásuk. Felismernek formákat, visszatartják a lélegzetüket a víz alatt... Minden a gének által továbbítódik." magyarázza a Doktor. "A taresiaiak tehát úgy tudják alakítani a génkészletet, hogy az ellássa az újszülötteket bizonyos célzatos ismerethalmazzal..." fordul Janeway Tuvok felé. "Tudományosan elfogadható, de a géntechnika oldaláról közelítve igen figyelemre méltó teljesítmény." mondja erre a Doktor. "Tehát az, amit a taresiaiak állítanak, igaz. Harry közülük való..." "És napról napra jobban fog hasonlítani rájuk. Mind testileg, mind neurológiailag." bólint a hologram. "Csak az a kérdés, mit kezdünk ezzel, mikor tovább akarunk indulni." sóhajt fel Janeway, "Persze egyelőre az is kérdéses, hogy mikor válik ez lehetségessé." indul Janeway a kijárat felé, miközben Tuvokhoz intézi szavait: "A nassarik még mindig odakint ólálkodnak?" "A három hajó a taresiai rendszer határánál várakozik." bólint Tuvok. "Még ha jó ideig várakozunk is, lehet hogy csak elodázzuk vele az újabb konfliktust. Jobb szeretném meggyőzni őket arról, hogy mi nem vagyunk az ellenségeik." "A nassarik nyilvánvalóan csak Kim zászlóst tekintik ellenségüknek. Talán hajlamosabbak lennének diplomáciai megoldásokra, ha nincs a fedélzetén." véli Tuvok. "Akkor keresse meg Harryt és tájékoztassa hogy egyelőre elhagyjuk a keringési pályát. Egy kis szerencsével pár óra alatt tisztázhatjuk a helyzetet, és akkor visszajövünk." határoz Janeway. Tuvok és a Doktor elobb a távozó Janewayre, majd egymásra néznek.

"A kereskedelmi flottába jelentkeztem, hogy kijuthassak az urbe. Minden zugát alaposan át akartam kutatni." meséli a taresiai fiatalember Kimnek, valahol a bolygón. "Én is valahogy így voltam a Csillagflottával. Semmi más hivatást el sem tudtam volna képzelni. Most már tudom, miért. ... Kicsit fura hogy eddig idegen DNS-részletek irányították az életemet." "Irányítani nem irányította, legfeljebb valamelyest befolyásolta." pontosít a taresiai, miközben elokerülnek Kim önjelölt kísérei, "Gondolom, van néhány taresiai jellemvonásod... Tehetség matematikai vagy zenei téren..." "Igen. Tulajdonképpen sosem értettem, miért szeretem annyira a zenét, mikor a szüleim... Az emberi szüleim... Nem kedvelték különösebben." A nok egyike eközben egy hengeres szerkezetet akar Kim nyakához érinteni, mire a zászlós elkapja a fejét: "Na várjunk csak... Mi az?" Beszélgetőtársa eközben hasonló kezelésben részesült, és most átszellemült arccal mondja: "Csak egy kis hangulatjavító. Mellékhatások nélkül... Tetszeni fog." "Inkább kihagyom, köszönöm." rázza meg a fejét Kim. "O egyébként Malia." pillant a taresiai a hozzá simuló nore, "O lesz az első feleségem." "Az első?" "Aha." "Csak nem egy másodikat is kiszemeltél?" "Meg egy harmadikat is." mondja Malia, "Ma este válunk egyé Taemonnal. Hogy mondják ezt az embereknek?" "Házasságnak. De egy férfi csak egy not vesz el." "Elég szokatlan... Remélem, eljössz a szertartásunkra." "A világért sem hagynám ki." bólint Kim. A nok hamarosan távoznak. "Itt nem kell visszafognod magad, Harry. Mindenki azt akarja hogy boldog légy. Te nagyon sokat jelentesz nekünk." mondja Taemon. "Az emberi szüleim is mindig ezt mondták. Hogy valamiért különleges vagyok. Évekig nem volt gyerekük, aztán jöttem én... Csodagyereknek neveztek..." "Az is voltál." "Hozzászoktam. bármilyen kívánságom volt is... Minden áldozatot meghoztak értem." "Nagy szerencséd volt. Szerettek téged." "De soha nem éreztem úgy hogy tényleg megérdemlem ezt a sok áldozatot. ... Soha nem értettem, mi olyan különleges bennem. Mindig úgy képzeltem, biztosan van valami rejtett képességem. Hogy erősebb vagyok mint egy klingon, vagy képes vagyok gondolatokat olvasni. Túl akartam szárnyalni az átlagos gyerekeket." "A szüleidnek igaza volt abban ahogyan bántak veled. Különleges voltál, egész életedben. És ez elég jó érzés, nem igaz?" "De, így van." Eközben az egyik nő visszatért, és

elkezdi Kim vállait masszírozni. "Megengeded?" Kim egyelőre nem biztos benne, hogyan kellene reagálnia. de Taemon biztató intésére végül beleegyeznek, "Persze, csináld csak." "Azt hiszem, hamarosan nagyon jól fogod itt érezni magad." mondja Taemon. "Már most is ez a helyzet." "Eléggé ahhoz hogy itt maradj?" kérdezi a no. "Na ebben azért nem vagyok egészen biztos. Jól éreztem magam a Voyager-en." "Itt is jól érezheted magad..." "Nem kell azonnal eldöntened." mondja Taemon, "Egyszeruen csak élvezd, hogy itt lehetsz." "Az egyenruhád annyira... Hivatalos. Mi lenne ha keresnénk valami kényelmesebbet?" kérdezi a no. "Köszönöm." bólint Kim, "Azaz..." Ezzel kézfejevel megérinti a melléje telepedett no arcát, aki erre megcsókolja a kezét.

A Voyager a három nassaari hajóval néz farkasszemet, a taresiai rendszer határán valamivel túl. "Egyetértek önnel, kapitány." mondja a fomonitoron látható Aurbin, "Nincs ok a további ellenségeskedésre." "Ezt örömmel hallom. Remélem a véleményüket akkor is fenntartják, miután Kim zászlós visszatért a fedélzetre." "Ez a helyzet nem fog elo állni. A legénységük tagja nem fog visszatérni." "Ezt hogy érti?" kérdezi Janeway. "Senki, aki hazatért Taresiára, nem hagyta el többé a bolygót. Keringenek pletykák errol a népről..." "Én azonban nem adok hitelt az ilyesminek. Tényekért viszont hálás lennék." "Én viszont megtámadok minden taresiait aki a közelembbe kerül. Ha a legénységük szóban forgó tagja visszatér, ismét megtámadjuk magukat. Fogadjon el egy jó tanácsot: felejtse el ot. ... A legjobb ha máris tovább repülnek." fejezi be Aurbin a beszélgetést. "És ha mégis van valami azokban a szóbeszédekben amit hallott?" lép közelebb Chakotay Janewayhez. "Nem tudom. De jobb szeretném ha Harry visszatérne végre a hajóra. Irány a bolygó!" "Kapitány, a szenzorok egy nagy intenzitású polaronhálót észlelnek a bolygó körül." jelenti Tuvok, miután a Voyager visszaérkezett Taresiához. "Polaronháló? Korábban semmi ilyesmit nem észleltünk..." méltatlankodik Janeway. "Egy idoközben aktivált muholdas rendszer gerjeszti." "Át tudunk repülni a hálón?" kérdezi Chakotay. "Valószínűtlen. A poláris suruság túl nagy." rázza meg a fejét a vulcani. "Hívják oket!" szól Janeway. "Blokkolják az adásunkat." állapítja meg Tuvok néhány pillanat múlva, mire Janeway döbbenten bámul rá. "Ha jól sejtem, már nem vagyunk szívesen látott vendégek..." jegyzi meg Chakotay.

A komoly méretu helyiséget jóformán csak a mindenfelé álló méternyi magas gyertyák világítják be. A helyiség egyik falánál álló Kim érdeklodve figyeli amint több bejáraton át fiatal nok sorjáznak be a helyiségbe. Miközben azok egy egyelőre nem felismerhető rendszer szerint elfoglalják a helyüket, Kim állandósult noi kíséroe megfogja a zászlós kezét, és odébb vezeti: "Ne aggódj. Azonnal eszedbe fog jutni a szertartásról minden amit tudni kell, amint elkezddött." A nok idoközben elhelyezkedtek, hárman közülük egymás közelében állnak, vöröses, áttetszo fáttyollal letakarva. Egy kristálygong hangjára Taemon lép be közéjük, majd így szól: "Amah gulat. Egyesüljünk hát." Erre a jelenlevok vagy a padlóhoz, vagy egy társukéhoz koppantják a náluk levo hosszú, négyszög keresztmetszetu botokat. Ezután a Taemon körül álló három lefátyolozott nobol álló belso gyuru az egyik, míg a körülöttük állók, beleértve Kimet és társnojét, a másik irányba kezdenek keringeni a fiatalember körül. A lefátyolozottak egyike egy kis tégely vörös festéket vesz elo, és kört rajzol vele Taemon halántékára, nyakára és homlokára, egy másik pedig keskeny fekete szalagot köt a szeme elé, és a csuklói köré, miközben a többiek újra koppantanak botjaikkal. "Az egyesülés befejeződött." jelenti be az egyik fáttyas, mire ütemes kopogás kezdodik, és Taemont kivezetik a helyiségből. "Miért kötözték meg?" kérdezi Kim, miközben a többiek lassan szétszélednek. "Hagyomány. Azt jelképezi, hogy az életük ezután összetartozik, nem kereshetnek mást. ... Nem találod izgalmasnak?" "A dolog leírására ez a szó nem jutott volna eszembe..." tunodik Kim. "Az ünnepségen velünk tartasz, ugye?" csatlakozik melléjük a zászlós másik kitaró hódolója. "Igazság szerint kapcsolatba kellene lépnem a Voyager-el. Mostanra már valószínűleg visszatértek." mondja erre Kim, faképnél hagyva a meglehetősen csalódottnak látszó nokit. Nem megy messzire, csak a helyiség másik felébe, és ott aktiválja kommunikátorát: "Kim hívja a Voyager-t. ... Itt Kim zászlós, a Voyager-t hívom. Hallanak engem?" Válasz azonban továbbra sem érkezik, ellenben valahonnan elokerül a Voyager-t eloször fogadó idosebb no, kezében két pohárral: "Harry... Nagyon örülök hogy részt tudott venni az

eseményen." mondja, átnyújtva az egyik poharat a zászlósnak. "Igazán érdekes volt... Ön esetleg nem kapott valami üzenetet a Voyager-ról?" "Nem, legalábbis nem tudok ilyesmirol. Valószínűleg még nem érkeztek vissza." "Pedig már jó régen elmentek. Remélem nem megint a nassaarikkal támadt gondjuk..." "Ne aggódjon emiatt. A kapitányának jó sok időre lesz szüksége mire észhez téríti azokat az alakokat." "Biztosan..." "Miért nem... Ünnepel velünk, míg várjuk őket? És persze nyugodtan itt töltheti az éjszakát is."

"Sikerült rábukkannunk pár lyukra a tachyonhálóban, de a Voyager-t biztosan nem tudjuk átpréselni egyikén sem." mondja Chakotay Janewaynek, miközben a hajó egyik folyosóján sietnek valahová. "Mi a helyzet egy siklóval?" "Az sem sokkal esélyesebb. És akkor még ott volna a következő probléma: egy taresiai hajó cirkál a túloldalon." "És azt már láttuk, mire képesek." bólint Janeway, miközben belépnek a gyengélkedőbe. "Ahh... Kapitány..." fordul feléjük a Doktor, majd vendégei előtt elindul az irodája felé. "Miután hangot adott ez irányú kételyeinek, utánanéztem Kim zászlós születési adatainak." "Megállapította hogy taresiai DNS van a szervezetében..." mutat rá Chakotay. "Így van. Jelen pillanatban. De a korábban készített mikrocelluláris letapogatási eredményeiben nyomát sem találtam ezeknek a taresiai részleteknek. Ebből pedig csak arra tudok következtetni, hogy nem születése óta hordja magában azokat." "Tehát ez az embrió-beültetés mese hazugság volt. Valójában földi ember." mondja Chakotay. "Igen. De lehet hogy már nem sokáig. Az idegen DNS egyre jobban átalakítja a génszerkezetét. Hamarosan már meg sem lehet különböztetni egy született taresiaitól." "Van valami elképzelése arról, hogyan juthatott ez az új DNS a sejtjeibe?" kérdezi Janeway. "A legvalószínűbb hordozó egy vírus lenne, amit valami felderítőúton szedhetett össze." "A biofiltereknek nem kellett volna kiszurni, és megsemmisíteni a vírust?" kérdezi Chakotay. "Minden bizonnyal így is történt. De mivel ekkorra az idegen DNS már valószínűleg beépült a sejtjeibe, a hordozó elpusztítása nem változtatott a helyzeten." magyarázza a Doktor. "Meg lehet valahogy állapítani hogy mikor fertőzódott meg?" kérdezi Janeway. "Igen, meg lehet." húzza ki magát büszkén a Doktor, "A transzporter maga is lefuttat egy mikrocelluláris ellenőrzést, valahányszor valaki használja. Ellenőriztem a naplót, és az alapján az idegen gének eloszló CsillagIdő 50698-kor voltak észlelhetők a szervezetében." "A felderítőút arra a bolygóra, ahonnan a vorilliumot szereztük be..." emlékszik vissza Chakotay, "Harry is velünk volt, de egy időre elszakadt tőlünk." "A fertőzést okozhatta bármi, elfogyasztott élelmiszer, de akár egy egyszerű érintés is." szúrja közben a Doktor. "Szóval Harry megfertőzódott az idegen DNS-el, ami arra készítette, hogy ösztönösen igyekezzon ebbe a rendszerbe jönni. Azután a taresiaiak elének tállják ezt a mesét, hogy azt higgyük, közjük való." foglalja össze Janeway, "Miért?" "Ne felejtse azt a fogadóbizottságot a Taresián. Minden bedobtak hogy maradásra bírják." mutat rá Chakotay. "És hogy minket távol tartanak, nem hagynak neki sok választási lehetőséget." bólint Janeway.

"Nos, itt is vagyunk. Remélem, jól fogod érezni itt magad..." mondja a Kimet a szálláshelyére kísérő no, "Tehetek érted még valamit?" "Nem, minden tökéletes..." néz körül a zászlós, "Köszönöm." A nonek azonban szemmel láthatóan esze ágában sincs távozni, hiába próbálkozik tovább Kim: "Jó éjszakát." "Nem fekszel le?" "Segítesz?" "Hogy?" fordul Kim felé a no meglepetten. "Földi szokás. Az anyák lefektetik a gyerekeiket, mesélt mondanak, vagy énekelnek nekik, hogy elaludjanak." "Aranyos..." mondja a no, miközben letompítja a szoba világítását, majd egy kis üvegtégelyt vesz föl egy asztalról, és letelepszik vele az ágy szélére, amire Kim idoközben leheveredett. "Dolj hátra, és lazíts. ... Ne karia s'han. ... Éretted amit mondtam?" "Szép álmokat, igaz?" A no erre puhán megcsókolja Kimet, majd így szól: "Hunyd le a szemed. Harry engedelmeskedik, a no pedig az orrára és a homlokára ken egy keveset a tégely tartalmából. "Jó illata van..." "A reika-virág kivonata. Nagyon jót tesz." A no ezután még néhányszor megcsókolja Kimet. "Ne karia s'han... Jó éjt, Harry." mondja végül, majd halkán távozik.

Kim kissé nyugtalanul alszik, különös álmok üldözik. Eloszló taresiai nok gyurujében van, akik úgy figyelik mint ragadozó a prédáját. Aztán hirtelen a Voyager hídján találja magát, ahol Chakotay és Janeway fordulnak feléje. "Nagy boldogság hogy itt vagy nekünk, Harry." mondja Chakotay. "Te

valóban valami különleges voltál, egész életedben." teszi hozzá Janeway. A következő pillanatban Kim gyermek-énjét figyeli, amint az egy ágyon ül az anyja mellett, aki így szól: "Tudod hogy hol van az igazi otthonod." "Szerintem nagyon fogod szeretni ezt a helyet." hallatszik egy női hang, Kim megfordulva taresiai kísérijét pillantja meg, "Maradj itt velem." Az ágy ekkorra kiürül, Kim és a nő ledolnek, hamarosan felbukkan a zászlós másik rajongója is, és egy fekete szalagot köt Kim szeme elé.

Harry szeme felpattan, és a zászlós kérdőn néz az ágyon mellette fekvő két nőre. "Semmi baj, csak álmodtál..." nyugtatják meg azok. "Mit kerestek itt?" kérdezi Kim, miközben otthagyja hívatlan társaságát az ágyon fekve. "Csak azt akarjuk jól érezd magad." "Figyeljete... Értékelem az ajánlatot, de szeretnék inkább egyedül lenni." "Rossz válasz. azt hiszem, már így is túl sok éjszakát töltöttél egyedül, Harry." mondja a nő egyike, miközben csatlakoznak Kimhez. "Ne fojtsd el tovább az érzéseidet. Tudom hogy ugyanolyan vágyaid vannak mint bármely más taresiainak. Most itt az alkalom hogy beteljesítsd őket..." "És tőlünk nem szabadulsz meg egykönnyen..." "Azért megpróbálom." jelenti ki Kim. "Azt akarom hogy engem válassz, Harry." térdel le elé az a nő, aki az este ide kísérte. "Vagy inkább mindkettenket. És akkor már csak egy harmadik not kell keresned." "Sem veletek, sem mással nem áll szándékomban egyesülni." rázza meg a fejét Kim. "De ez az oka amiért haza akartál jönni. Hogy gyerekeid legyenek. Hallgass az ösztöneidre..." "Nem. mint már mondtam, vissza akarok menni a Voyager-re." "Nekik soha nem leszel olyan értékes mint amilyen nekünk vagy... Mi rád vagyunk utalva!" "Felelősséggel tartozol a népednek. Tovább kell adnod a génjeidet a következő nemzedéknek. A taresiai gének kötelességtudatra és huségre készítetnek..." "Én a legénységemhez, és a földi családomhoz vagyok hű!" "De már nem tartozol hozzájuk. most már egy vagy miközülünk. Ezért itt a helyed." Kim megpróbálna távozni, de útját állják. "Mi majd gondoskodunk arról hogy boldog legyél. Gondolj csak Taemonra... Hogy o milyen boldog és elégedett volt. Te is meg fogod találni a boldogságodat." "Az lenne a helyes döntés. ez az az élet ami neked rendeltetett, Harry." Kim ekkor taktikát változtat, úgy látszik, enged a csábításnak. "Talán... Mégsem lenne ez olyan rossz élet, mint eddig gondoltam." "Csodálatos lesz. Megkapsz mindent, amire valaha is vágytál. És dicso helyet a néped között." "Soha többé nem leszel egyedül, Harry. Errol gondoskodunk." "Három feleség?" néz Kim a két nőre, "Hm... Ezt még át kell gondolnom." "Tudom hogy én érdekellek. Amióta megérkezted, valami kapcsol van közöttünk." mondja az egyik nő. "Igazad van." bólint Kim, és a nő elé penderít egy széket, amire elülteti: "Te mindenképpen három feleségem egyike leszel." Ezután a másik nőhöz lép, leoldja a derekáról az övként használt fekete szalagot, majd nekilát vele a székhez kötözni a másik not. "Mire készülsz?" kérdezi amaz aggodalmasan. "Ahogy te mondtad... Ez még nagyon izgalmas is lehet..." mondja Kim kétértelműen, majd beköti a nő száját is. "El ne felejtétek, boldoggá akartatok tenni, nem igaz?" kérdezi Harry, miközben közelebb húz egy széket a másik nőnek is. "Szerintem be akarsz csapni valamivel..." próbál tiltakozni a másik nő. És igaza van. O nem részesül olyan gyengéd elbánásban mint társnoje, mikor ki akarja oldozni a másik taresiát, Kim fejbe csapja egy eléggé masszívnak látszó vázával. A nő egy elhaló kiáltással lehanyatlik. "Nagyon sajnálom." pillant rá futólag a zászlós, majd elhagyja a helyiséget.

Kim óvatosan lopakodik végig a kihalt folyosókon, végül elérkezve egy ajtóhoz, nem túl hangosan bekopog. Többször is próbálkozik, de nem kap választ, és az ajtó melletti gomb sem reagál az érintésre. Kim így kézzel feszül neki az ajtószárnyaknak, és sikerül annyira szétfeszegenie őket, hogy becsusszanhasson közöttük. "Taemon, itt vagy?" Válasz nem érkezik, és Kim pillanatokon belül megtudja, miért. A kabin gazdája, illetve ami maradt belőle, mumifikálódva hever az ágyon, a szertartás során felrajzolt piros jelek közepén egy-egy mélyedés látszik, mintha valamit a testbe csatlakoztattak volna a megjelölt helyeken. Kim gyorsan megvizsgálja a testet, majd rábukkan a sérülések valószínű okozóira is: három hosszúka, hegyes csúcsban végződő eszközre, amik az ágy melletti asztalon hevernek. Az ajtó felől ekkor arra utaló hangok hallatszanak, hogy valaki szintén a bejutással próbálkozik, mire Kim magához véve a kézfegyvernek is alkalmasnak látszó szerkezetek egyikét, a bejárat mellé húzódik. az ajtó hamarosan kinyílik, és Malia, Taemon első felesége siet be

rajta. Kim megragadja, és az ágyra löki a not a holttest mellé, majd az álla alá dugja az ismeretlen szerkezet hegyes végét: "Rám is ez várt volna a nászéjszakán?!" "Könnyebb lett volna neked ha ezt nem látod." "Persze, úgy gyanútlanul mentem volna a vágóhídra. Mit csináltatok Taemonnal?" "Csak megfelelő mennyiségű sejt egyesítésével nyerünk elég génanyagot a megtermékenyüléshez." Kim erre hátrébb húzódik: "Szóval ezért nincsenek itt férfiak... Nem az embriókkal hagyják el a bolygót. Megölik őket." "Minden apának készen kell állnia feláldozni magát, a gyermekeiért. A népe fennmaradásáért." "Igaz volt egyáltalán valami abból a meséből? Hogy a taresiaiak idegen világokon születnek? Hogy én közetek tartozom?!" "Az igaz hogy a fiúgyermek ritkák. És génanyagra van szükségünk a fajfenntartáshoz. Más fajokba tartozó férfiakra van szükségünk, olyanokra mint te. A genetikai inkompatibilitást pedig ezzel a módszerrel ki lehet küszöbölni." "Átalakítás... Szóval ezt teszik velem ezek az új gének..." "Ünnepelni fognak téged azért amit teszel." "Ebben nem lennék olyan biztos!" mondja Kim, majd maga elé rántja a not, és a szerkezet hegyes végét a nyakához szorítva a kijárat felé tereli: "Elviszel egy kommunikációs pulthoz, ahonnan kapcsolatba tudok lépni a hajómmal!" Az ajtó ekkor újra nyílni kezd, mire Kim gyorsan a falhoz húzódik. A belépo másik két no néhány pillanatig nem veszi észre, egyenesen az ágy felé tartanak, így Kim ki tudja vonszolni túszt az ajtón át. Malia kiáltani próbál, mire az újonnan jöttek megfordulnak. "Ne jöjjenek közelebb." figyelmezteti őket Kim. "Nem fog sikerülni. Ahhoz túl fontos vagy a számunkra. Az nem számít ha velem valami történhet, de téged nem fognak elengedni." Kim erre a két no közé löki Maliát, majd futásnak ered a folyosón.

"Ha itt törjük át a hálót, lesz pár másodpercünk, mielőtt a járorhajó nekünk esik." mutat Chakotay a muveleti tiszt pult egyik monitorára. "Az nem sok idő arra hogy visszaszerezzük Harryt." állapítja meg a mellette álló Janeway. "Vagyis nagyon gyorsnak kellennem." bólint Chakotay vidáman. "A pajzsok készen állnak?" fordul Janeway Tuvok felé. "Az új konfiguráció stabilan üzemel." bólint a vulcani. "Célkoordinátákat beállítani, teljes impulzus!" adja ki a parancsot Janeway Parisnak. "Igenis, kapitány."

A Voyager nekilódul Taresia felé. néhány pillanatig akadálytalanul repül, majd a pajzsa felfénylik, ahogyan a hajó belefúrja magát a bolygó védomezejébe.

"Áttörjük a mezot, de több energiára van szükségünk a közegellenállás kompenzálásához." jelenti Tuvok. "Megnövelem a hajtómu energiaellátását." pillant Paris a mellé lépo Janewayre. A Voyager eközben folyamatosan rázkódik, majd a dolog hirtelen abbamarad. "Átjutottunk." mondja Paris. "Nem észlelem Harry kommunikátorát. Egyes szintu bioletapogatást kezdeményezek." szól Chakotay. "Kapitány, a taresiai hajó elfogópályán." jelenti Tuvok. "Harckészültség!"

Kim megérkezik a központi helyiségbe, de immár nem egyedül. A számos bejáraton át az egyesülési szertartáshoz használt botokkal felfegyverzett nok özönlének be, elvágva a menekülés összes lehetséges útját. Az első támadás elhárítása közben Kim elveszti alkalmi fegyverét, de szerez helyette egy botot. Azonban nem sokáig sikerül megtartania, ráadásul a túlerovel szemben nem sok esélye van. "ez örömnép lehetett volna..." mondja az idosebb no, majd jelére a többiek támadásba lendülnek. Az első hullámban rácsimpaszkodó noket Kim lerázza, mire azok taktikát változtatnak, és újra a botokat részesítik elonyben. "Harry... Innen nem menekülhet sehová..." mondja a nok vezetője diadalmasan. Téved. Kim körül felragyog egy anyagátvivo sugár, és néhány másodperc múlva a nok alkotta kör közepén már nem áll senki.

"Megvan." bólint Chakotay, miközben a Voyager megrázkódik a taresiai hajó lövéseitől. "Új irányt állítok be." mondja Paris. "A taresiaiak követnek minket." jelenti Tuvok. "Viszonozzuk a tüzet." szól Janeway. "Kapitány... Adódott még egy kis gond... Elokérültek a nassaari hajók, és pontosan felénk tartanak." mondja Paris némiképp aggodalmas hangon. "Idő az elfogásig?" "Kevesebb mint egy perc." Kim ekkor lép ki a liftből a hídra. "Harry..." biccent felé Janeway. "Kapitány." viszonozza a gesztust a zászlós, miközben a pultjához siet hogy felváltsa Chakotayt. "Üdvözlöm a fedélzeten. most aztán nagy szükségünk lesz a taktikai megérzéseire..." adja át a konzolt a parancsnok. "Remélem hogy a taresiaiak nem hagyják figyelmen kívül a nassaari hajókat." fordul Janeway Kim

felé. "Semmi esetre sem." rázza meg a fejét Kim. "Helyes. Harcoljanak csak egymással, ahelyett hogy minket piszkálnak." "Öt másodperc a támadásig." jelenti Paris.

A nassaari hajók tüzet nyitnak a Voyager-re, de csak úgy tessék-lássék, majd miután elhaladtak fölötte, inkább a taresiaiakkal kezdenek foglalkozni. Azok lövik még egy darabig a Voyager-t, de mikor a nassaari zárótüz egyre intenzívebb lesz, rájönnek hogy ideje célpontot váltani. A Voyager feltunés nélkül siklik ki a csatamezről.

"Nem követnek minket." jelenti Tuvok. "Akkor ne is hagyjunk nekik esélyt." mondja elégedett mosollyal Janeway, mire Paris dolgozni kezd a kormányospulton.

"...De Odüsszeuszt figyelmeztették hogy azok a nok, a szirének, csodaszép dalt fognak majd énekelni, amivel a halálba csalnak mindenkit." ad Kim mitológialeckét Parisnak és Neelixnek a kaszinóban. "Akkor hogyan jutott túl rajtuk a hajójával?" kérdezi Neelix. "Az embereivel bedugatta a fülét, hogy ne hallják a dalt, o maga pedig a hajó egyik árbocához kötöztette magát, és így, mivel mozdulni sem tudott, meghallgathatta a szirének dalát anélkül, hogy az hatással lehetett volna rá." "Ezek a taresiaiak mindenkit érdekeltek volna... Még nem láttam együtt ennyi gyönyörű not..." néz Paris a másik kettőre, akik egyetérten bólogatnak. "De nem csak a nok voltak az oka... Valahogy csábító volt az új személyazonosság. Valami más, nem az ifjú Kim zászlós..." mondja Harry. "Hát, én azért nagyon boldog vagyok hogy az ifjú Kim zászlós újra a körünkben van." jelenti ki Neelix, "Bár néhányat megtarthatott volna a foltjai közül. Szerintem jól álltak önnek." A talaxiai távozik a konyha felé, Paris pedig közelebb húzódik: "Nem tudom mi olyan rossz abban ha önmaga... Kiváló tiszt, mindenki kedveli." "Jó dolog ha kedvelik az embert, de..." mondja Kim, miközben a kijárat felé indul Parissal együtt, "Az sem hátrány ha kissé magabiztosabb a nokkel szemben, bátrabb... Kicsit olyan mint ön." Paris erre megtorpan, és kérden Kimre pillant: "Mint én?" "Ühüm." "Na ezen jobb ha elgondolkodik, Harry, különben lehet hogy egy-kettőre börtönben találja magát. ... Hogy oszinte legyek, mióta csak a Voyager-en vagyok, én igyekszem olyan lenni mint ön." "azt a napot én nem fogom megélni..." jegyzi meg Kim vidáman. "Komolyan beszélek. Maga a példaképem. Megbízható, szorgalmas, nagyon pontos... De azt hiszem udvariasságban én vezetek..." mondja Paris, miközben Kimmel az oldalán elhagyja a kaszinót.

62. Before and After - Egy életen át

"Aktiválni a bio-temporális kamrát..." hallatszik a Doktor hangja a teljes sötétségben, majd egy éles fényvillanásból lassan kibontakozik a gyengélkedő mutorészlege, a mutoasztalról szemlélve. "Biztos hogy teljesen rendbe fog jönni?" kérdezi aggodalmasan egy tizenéves fiú, akinek keleties arcvonásai vannak. "Csak akkor ha most mindannyian távoznak, és hagyják hogy végezzem a munkámat." válaszolja a Doktor kissé bosszankodva. Ami azt illeti, ő is megváltozott valamelyest, mintha megfiatalodott volna, legalábbis a fejét tetejét a kopasz folt helyett sötét haj ékíti. Mellette egy kék betétes egyenruhát viselő, fiatal, szőke nő áll, aki őcampa származásának tunik. Ő szólal meg: "Ő az anyám. Itt maradok." "Ez egy nagyon összetett eljárás, amihez csendre és nyugalomra van szükségem." mondja a hologram. "A Doktornak igaza van. Hagyjuk, hadd tegye a dolgát." hallatszik Paris hangja, bár ő maga nem látszik. "Rendben." bólint a nő kellenlően, majd kilép a képből. A Doktor körbejárja a mutoasztalt, majd így szól: "Bár korábban elmondtam volna... De jobb később mint soha. Őn a legjobb barát, akim valaha volt. ... Felkészülni a bio-temporális kamra aktiválására. Öt percen belül kezdünk." Ezután a világ belevész egy fehér villanásba.

"Nagymama, hallasz engem?" óvakodik közelebb a gyengélkedő egyik ágyához a korábban látott fiú, kezében egy zöld csomaggal, "Ajándékot hoztam. ... Kes nagymama?" Az ágyon fekvő, hosszú oszbe vegyült szőke hajú, szemre ötven éves körüli nő a fiú felé fordul. Arcvonásai, bár az idő nem nyomtalanul telt el fölöttük, még orzik az egykori fiatal őcampa jellegzetességeit, és a halványkék szempár is olyan élénken csillog, mint egykor. "Végre elkészültem a születésnap ajándékkal. Sajnálom hogy csak ilyen késon tudom odaadni, de azt akartam hogy tényleg szép legyen." "Én... Egyáltalán nem ismerlek..." mondja az idős Kes, a fiú arcát fürkészve. "Ezt meg hogy érted? Én vagyok Andrew, az unokád..." "Akkor sem ismerlek..." "Doktor? Dr. Van Gogh..." fordul Andrew a főorvosi iroda felé, mire a hologram szinte azonnal elokerül: "Mi történt?" "Nagymama nem emlékszik rám." "Kes... Hogy érzi magát?" siet az ágyhoz a doktor, miközben aktivál egy orvosi trikordert. "Hol vagyok? mi ez a hely?" néz körül Kes. "A gyengélkedőben van. Tudja hogy én ki vagyok?" "Nem." rázza meg a fejét Kes, szemügyre véve Van Goght, "De... Mégis. Láttam már magát." "Emlékszik a nevemre?" "A kölyök... Dr. Van Goghnak nevezte." "Igen." bólint a doktor. "Azt mondta, én vagyok a legjobb barátja..." mered maga elé Kes eltunodva. "Nos, nem vagyok biztos abban hogy pontosan így fogalmaztam, de... Ez nem azt jelenti hogy nem ez a helyzet." "Hogyan lehetné a barátja, mikor nem is ismerem?" "Mondja el, mire emlékszik..." Kes hosszan tunodik, mielőtt így szól: "Emberekre... Magam körül. Magára, a gyerekekre... Egy fiatal nőre. Valami tartályban voltam... Egy bio-temporális tartályban." "Így van." bólint Van Gogh. "Ott feküdtem benne, ön pedig azt mondta valakinek, hogy kapcsolja be." "Azt hiszem, kicsit össze van zavarodva. Beszélgettünk már a bio-temporális tartályról, de még nem tartunk ott hogy elhelyezzük benne. Emlékszik még valami másra? Azokon az embereken kívül akiket látott... Bármire, az eddigi életéből?" "Nem." A doktor a fiú mellé lépve így szól: "Menj, hozd ide a család többi tagját." A fiú a kijárat felé indul, amin át ebben a pillanatban Chakotay érkezik a helyiségbe. A parancsnok nem látszik idosebbnek a megszokottnál, viszont, mint kiderül, a rangjában beállt némi változás. "Hohó, megállj! Hová ilyen sietve?" kapja el a fiú karját Chakotay, aki erre felé fordulva így szól: "Bocsásson meg, kapitány, de feladatot kaptam." Chakotay erre elengedi a fiút, majd miközben az kiviharzik a gyengélkedőből, a doktor felé fordul: "Mi lelte a fiút?" "Attól tartok, Kes rosszabbul van, kapitány. Az amnéziája immár teljes, az engramjainak csak kevesebb mint egy százaléka sértetlen még. Mintha teljesen kiürült volna az emlékezete." "Valamiféle szenilitás?" kérdezi Chakotay. "Lehetséges. Nem kezeltem még kilenc éves őcampát. De amennyire meg tudom ítélni, ez az öregedési folyamatának természetes velejárója." "És néhány hónapja még mikrosebészeti műtétet végzett a könyökömön..." csóválja meg a fejét Chakotay komoran. "Akkor még egészséges fiatal nő

volt. De ez a morelogium minden elojel nélkül tört rá. És félelmetes sebességgel teljesedett ki. "Hogy áll a bio-temporális kamrával?" kérdezi Chakotay. "Mint mondtam ez teljességgel forradalmi eljárás, foglalom sincs, lesz-e bármiféle hatása. Normál körülmények között most hosszas tesztorozatnak vetném alá a berendezést. De túl gyorsan veszítjük el... Ha nem próbálom meg most, túl késő lehet." "Hisz abban hogy ezzel meghosszabbíthatja az életét?" "Ha szerencsénk van, ezzel kap egy újabb évet." "Megkapta a család beleegyezését. Úgyhogy lásson hozzá." mondja Chakotay. "Olyan hideg van itt..." hallatszik ekkor Kes hangja, mire Van Gogh és Chakotay odasietnek hozzá, a doktor pedig trikorderrel kezdi vizsgálgatni. "Ez nem is csoda. A testhőmérséklete tizennégy egész nyolctized fokra süllyedt, az több mint két fokkal van a normális érték alatt." "Ez mit jelent?" kérdezi Chakotay. "Nem vagyok biztos benne." rázza meg a fejét a doktor. "Tessék?!" "A sejtjei bio-temporális változásban vannak. De nem értem hogyan lehetséges az, azelőtt hogy elhelyeztem volna a tartályban." mondja tanácstalanul Van Gogh, miközben betölt egy oltópisztolyt. "Fázom..." vacogja Kes, majd fehérség borítja el a helyiséget.

Az idős Kes nyugtalan álomból ébred a kabinjában. Egy darabig üldögél az ágy szélén, majd nagyot sóhajtván egy képet vesz fel az éjjeliszekrényről. A fénykép ott magát ábrázolja fiatalabb korában, hosszú hajjal, amint egy csecsemőt tart a karjaiban. Kes felkel, bejárja a kabint, majd megáll egy tükör előtt, és hitetlenkedve bámulja tükörképét. Ekkor hangokat hall az övével egybe nyitott szomszédos lakosztályból, így elindul arrafelé. "Már majdnem teljesen kész vagyok a nagyinak szánt ajándékkal. ... Ez nagyszerű. Nagymama is biztosan egyet fog érteni azzal, hogy ezért megérte várni egy kicsit. ... Én is remélem. Annyira szégyelltem magam amiért nem tudtam elkészülni vele a születésnap ünnepségére." Mikor Kes kibukkan az ajtónyílásból, a gyengélkedőben látott fiatal nő, és Andrew fordulnak felé. "Szia. jól aludtál?" kérdezi a nő. "Andrew..." "Nagyi, ne nézz ide! Ez meglepetés akarna lenni!" mondja a fiú, igyekezve eltakarni az ajándékot. "Ülj le, hozok egy teát." mondja a nő. "Hol vagyok?" kérdezi Kes, miközben az ablakon át kibámul a csillagokra. "A kabinodban." "Milyen kabinban?" "A Voyager-en. Valami baj van?" "Nem tudom, ki vagy te." fordul a nő felé Kes, "De te... Téged ismerlek." térdel le a fiú mellett: "Mondd csak, mi történt? Hogy kerültem ide?" "Andrew, szólj apádnak és nagyapának. A gyengélkedőben találkozunk." mondja a nő, mire a fiú az ajtó felé indul. "A gyengélkedő... Arra is emlékszem, nemrég ott voltam." mondja Kes, mire a nő meglepetten mered rá: "Mikor?" "Csak néhány perce. Dr. Van Gogh kérdéseket tett fel... Semmire sem emlékeztem." "Legalább egy hete nem voltál már a gyengélkedőben. Mióta nem dolgozol ott..." "Dolgozni? Mit dolgoztam?" "Nem emlékszel? Te voltál az egyik hajóorvos. Együtt dolgoztunk ott." "És te... Ki vagy?" "A lányod, Lenis." "De... Én nem emlékszem rád..." mondja Kes, miközben Lenissel együtt tartanak a gyengélkedő felé a hajó egyik folyosóján. "Egyáltalán semmire sem emlékszel?" "Csak néhány emberre, akik körülöttem állnak. Hangokra... A doktor arra kért mindenkit hogy menjenek ki, aztán azt mondta valakinek, hogy kapcsolja be a bio-temporális tartályt." "Azon dolgozott egy ideje, lehet hogy beszélt róla neked is." bólint Lenis. "Azután arra ébredtem, hogy egy fiú áll mellettem. Andrew... Egy ajándékot akart adni nekem, és nagymamának szólított." "De Andrew még nem is készült el az ajándékkal... A kabinodban is azzal foglalkozott." "De... Ott volt! A doktor elküldte, hogy hívja össze a családot. Fáztam... Aztán egyszer csak felébredtem abban az ágyban a kabinomban, és..." "Biztosan csak álmodtad." "Nem... Nem hiszem." "De... Mindaz amire emlékszel, nem történt meg." "Ezt te honnan akarod tudni?" "Figyelj rám anya... Egy ideje kicsit zavart vagy... ez eléggé ijesztő, de, bízz bennem. A lányod vagyok, szeretlek... Úgyhogy gyere velem... Kérlek." "Hmm... Valami ilyesmire számítottam." mondja a Kest vizsgáló Van Gogh a gyengélkedőben, mire Lenis aggodalmas pillantást vet rá: "A morelogium..." "Az emlékezetének több mint kilencvennyolc százalékát elvesztette." bólint a doktor. "Morelogium..." motyogja Kes. "Az ocampák életének utolsó szakasza, anyám." magyarázza Lenis. "Ez azt jelenti, hogy meg fogok halni?" "Ezt próbálom megakadályozni." szól Van Gogh. "És hogyan?" fordul felé Lenis. Ekkor Paris, Kim, és Andrew sietnek be a gyengélkedőbe, Paris meg sem áll az ágyig, amin Kes ül. "Kes..."

Én vagyok az, Tom. A férjed..." A doktor Paris vállára téve a kezét, félre vonja: "Tom... Elveszítjük..." "Mennyi ideje van még?" "Ha nem teszünk semmit, már csak hetek kérdése. De dolgozom valamin, ami meghosszabbíthatja az életét." mondja a doktor, miközben az irodája felé tart Parissal, és a hozzájuk csatlakozó Lenissel és Kimmel. "Azt tervezem, hogy bio-temporális mezővel kezelem, ami az entropikus leépülés egy korábbi szakaszába juttathatja vissza a sejtjeit. A dolog teljesen kísérleti jellegű. De ha működik, kap még egy kis időt." "Nem." jelenti ki Lenis határozottan, "Az anyám megbékélt azzal, hogy kilenc évig fog élni. Ha elérte a természetes élete végét, nem akarja hogy azt mesterségesen meghosszabbítsák. Különösen nem a jelen állapotában." "Ha a doktor módszere életben tudja tartani anyádat, akár csak egyetlen napig, akkor hagynunk kell hogy megpróbálja!" fordul a lánya felé Paris. "De ez nem egy bizonyított kimenetelű orvosi beavatkozás lenne, csak egy kísérlet!" "Drágám... Megértem mit érzel... De ha te fekédnél azon az ágyon, én ugyanazt tenném, mint most Tom." lép közelebb Kim, Lenishez intézve szavait. "Valaki engem is meghallgatna?" szólal meg Kes hangja a hátuk mögött, mire mindenki megfordul. "Igen. Hallgassátok meg." helyesel Lenis, "Hallgatjuk, mit szeretnél, anyám." "Csak azt akarom tudni, mi folyik itt. Lehet hogy a morelogium miatt vagyok amnéziás, de ez nem magyaráz meg semmit! hogy kerültem hirtelen a gyengélkedőből az ágyamba, vagy miért emlékszem úgy, hogy már voltam a bio-temporális tartályban?" "Kes... Elképzelhető hogy a morelogium miatt képzelodik..." lép közelebb a doktor. "Nem! Ezek nem képzelgések voltak!" "Szeretném ha lefeküdné..." kezdi Van Gogh a legközelebbi ágy felé terelgetni Kest, aki hiába tiltakozik. Andrew is csatlakozik hozzá, de Kim nyugalomra inti: "A nagymama nagyon beteg, fiam." "Lehet. De nem képzelodik! Senki nem olyan okos mint a nagyi! Hallgatnunk kellene rá!" Mielőtt a doktor az ágyhoz érne Kessel, az megborzong: "Fázom..." "A testhőmérséklete két egész héttized fokkal csökkent..." állapítja meg a doktor, de további szavait elmossa egy fehér villanás.

A kaszinóban vidám a hangulat, a legénység egy emberként énekel, miközben az aranyszín betétes egyenruhát viselő Neelix egy fényes kék mázzal bevont, kilenc gyertyával díszített tortát egyensúlyoz át a tömegben, majd megáll vele Paris, és az idős Kes előtt. "Boldog kilencedik születésnapot, Kes. ... Kívánj gyorsan valamit." mondja Neelix, "Na, mire vársz, fűjd el a gyertyákat!" Kes nagy levegőt véve eleget tesz Neelix kérésének. "Gratulálok, drágám." csókolja meg Paris Kest, miközben Neelix odébb áll a tortával. "Tudják hogy nem csináltam ilyesmit azóta hogy biztonsági tiszt vagyok?" néz a talaxiai Tuvokra, aki az asztal mellett álldogál, ahová Neelix a tortát letette. "Akkor miért nem veti le az egyenruhát, és tér vissza korábbi dicső tettei helyszínére?" "Alakíttassa még egy kicsit a vicceit, Vulcani parancsnok. Ha jól csinálja, egy napon talán még nevetni is fogok rajtuk." jegyzi meg ennek hallatán Neelix, mire az eközben mellőlük érkezett Chakotay nevetésben tör ki. Neelix az első szelet tortát Kesnek adja, aki eközben Andrewt követi tekintetével. A fiú átfurakodik a tömegben, majd így szól: "Sajnos még nem tudom odaadni az ajándékodat, nagyi. Valami különlegeset akartam csinálni, de az iskolai feladataim olyan sok időt vettek igénybe, hogy nem tudtam, befejezni." "azt hiszem, mindenképpen érdemes lesz megvárnom, mi készül. Gyere, beszéljess egy kicsit nagyanyáddal..." mondja Kes, és egy csendesebb sarok felé kezdi vezetni a fiút, "Szeretnék kérdezni néhány dolgot. Gondold át jól, mielőtt válaszolsz, rendben?" "Mindig meggondolom amit mondok, ahogy tanítottad." "Hol voltál mielőtt az ünnepség megkezdődött?" "A gépházban, fizikaórán." "És azután egyenesen idejöttél?" "Nem, előbb a kabinodba, hogy idehívjalak. Már nem emlékszel?" Ekkor Van Gogh doktor kerül elő valahonnan: "Andrew ne sajtáítsd ki teljesen nagyanyádat. Mások is szeretnének gratulálni neki." "akkor át is adom önnek, doktor." mondja vidáman a fiú, ezzel elsiet a torta irányába, és átfúrva magát az asztal körül sereglo emberek gyuruján, egy méretes adagot sikerül szereznie magának. "Hihetetlen hogy első találkozásunkkor ön alig múlt egy éves. Alig idősebb Andrewnál." mondja a doktor, akin nyoma sincs a mobil emitternek, mégis zavartalanul járt-kelt eddig is a kaszinóban. "Doktor, valami nincs rendben velem." "Mire gondolsz?" "Ígérje meg hogy nem fogja képzelgésnek tekinteni..." "De mit? Miből gondolja hogy ilyesmit élne át?" "Ígérje meg." "Ez csak természetes." bólint Van Gogh.

"Elvesztettem emlékeim nagy részét... És ami megmaradt, az nem fér össze azzal, amit magam körül tapasztalok..." "Lenne egy kicsit pontosabb?" kéri a doktor, miközben átsétálnak a helyiségen. "Nos... Eloszor a gyengélkedoben voltam, magával, meg egy novel, a lányommal. Az életem meghosszabbításának lehetőségéről beszélgettünk. Aztán hirtelen a kabinomban találtam magam... És csak egy kicsivel ez után, itt." Van Gogh gondolkodik egy darabig, majd megrázza a fejét: "Amennyire én emlékszem, nem történt ilyesmi. Nem lehet hogy csak álmodta?" "Nem, ébren voltam. Ebben biztos vagyok. De senki sem emlékszik az eseményekre olyan módon, ahogy én átéltem őket." "Nem szívesen mondom ezt, de lehetséges... Hogy ezek a tapasztalatok valahogyan összefüggésben vannak a morelogiummal..." "Errol is beszélt akkor. Egy bio-temporális tartályba akart helyezni, hogy lelassítsa az öregedési folyamatot." "Hogy lehetséges hogy tud errol?!" kérdezi meglepetten a doktor. "Maga mesélt róla." "De a bio-temporális tartály ötlete csak ma reggel jutott eszembe, Kes! Itt akartam önnek eloszor beszélni róla, afféle születésnap megglepetésként." "Ha így van, honnan tudhatok róla mégis?" "Fogalmam sincs. Talán a gyengélkedoben kideríthetünk valamit." mondja Van Gogh a kijárat felé indulva Kessel.

"Az emlékezet-engramjainak több mint kilencvenöt százalékát elvesztette." mondja a doktor a gyengélkedoben Chakotaynak és Parisnak, miután befejezte Kes vizsgálatát. "Ez a morelogium jellemző tünete?" kérdezi Paris. "Nem tudom. Nincs összehasonlítási alapom. Nincs más ocampa a fedélzetén." "Ne aggódj, kiderítjük mi ez." fordul Paris Kes felé. "Vannak emlékeim, csak nem egyeznek az önökével. Andrew eloszor átadta a születésnap ajándékot, később pedig azt mondta, még dolgozik rajta, most pedig, hogy még hozzá sem tudott fogni." "Vagyis mindent fordított sorrendben élsz át, a jelek szerint." állapítja meg Paris. "Talán valamiféle idoparadoxon hatása alatt áll..." veti fel Chakotay. "Lenne még egy lehetséges magyarázat. Kesnek tudomása van egy olyan orvosi eljárásról, amit még nem is dolgoztam ki. Lehetséges hogy prekogníciós képesség fejlődik ki benne..." mondja Van Gogh. "Azt akarja mondani, látom a jövőt?" kérdezi erre Kes. "Az elmúlt évek során sok különleges mentális képességről tettél tanúbizonyságot." jegyzi meg Paris, "Telepátia, telekinézis..." "A prekognícióra is volt már példa. Bizonyos fajok, mint például a Beta Kvadránsbeli yato-k, széles körben ismertek arról, hogy egyes eseményeket pontosan képesek előre jelezni." bólint a doktor. "Próbáljon valami bizonyítékot találni a prekogníciós elméletre. Tom és én addig ellenorizzuk az idoanomáliák lehetőségét." határoz Chakotay. "Mindent megteszünk hogy segítsünk rajtad..." fogadkozik Paris. "Azt hiszem, én is tehetnék valamit." mondja Kes. "Mire gondol?" kérdezi Chakotay, miközben Kes a gyengélkedő központi termináljához megy. "Az életem nagy részét ezen a hajón töltöttem... Ha utánanézek dolgoknak az orvosi adataim között, talán eszembe jut néhány dolog." "Lehet hogy az emlékeit elvesztette, de az elszántságát nem." állapítja meg Van Gogh elmosolyodva.

"Szia." köszönti Paris Kes, mikor hazaérkezik szálláshelyükre. "Ah... Szia." pillant fel Kes az asztalon szétszórott jegyzetfüzetekről. "Mire jutottál?" kérdezi Tom. "Hogy mozgalmas életem volt. Hol kezdjem? ... És ti?" "Kipróbáltunk minden temporális felderítómódszert ami Harrynek az eszébe jutott... De nem találtunk semmi olyasmit ami megmagyarázhatná azt, amit átéltél." mondja Tom, miközben az egyik jegyzetfüzetet kezdi nézegetni: "Az első vizsgálati eredményeid... Emlékszem, azonnal szemet vetettem rád, mikor e fedélzetre jöttél. Megpróbáltam leplezni, de Neelix megérezte, és rám zúdította a teljes féltékenységet." "Neelix?" "Nem emlékszel...? Te és ő egy jó ideig nagyon szoros kapcsolatban álltatok. ... Khmm... Ezek meg itt Lenis vizsgálati adatai. ... Mikor a szívverését hallgattuk a születése előtt... Csodálatos volt. hihetetlenül boldogok voltunk." "És ezzel itt mi a helyzet? Azt írja, valamilyen radioaktív szennyezodést szenvedtem el. CsillagIdo 50973." "Az volt..." Paris nagyot sóhajtva telepszik le Kes mellé, "A pokol évének kezdete." "A pokol éve?" "A legénység néhány tagja... Most már csak így hívja. Egy krenim nevu faj szinte állandóan támadott minket. Egyszer majdnem megsemmisítették a hajót. A Doktor több hónapra üzemképtelenné vált, és elvesztettük a legénység több tagját. .. Janeway kapitány, Joe Kerry... B'Elanna..." "B'Elanna?" kérdezi Kes, mikor Paris hosszas hallgatásba merül. "Mindig elfelejtem, hogy nem emlékszel rájuk..."

A számomra B'Elanna... Különleges jelentőséggel bírt. ... Mikor meghalt... Legszívesebben követtem volna. De te... Kisegítettél belőle." Paris megpróbálja megérinteni Kes arcát, de az elkapja a fejét. "Bocsáss meg." húzódik távolabb Paris. "Nem. az én hibám, te nem tettél semmi rosszat. Csak azért van mert..." "Nem emlékszel a közös életünkre." bólint Paris, "Semmi baj. Amit érzek, az elég kettonknek is." "Amit éreztem irántad, talán visszatér majd..." Paris felállva odébb megy kissé: "A radioaktív szennyezésről kérdeztél... Sokunkat érintett. A krenimek első támadása során egy kronotontorpedó egyik darabja sugárzással árasztotta el a hajót." "Kronotontorpedók..." ismétli Kes eltunodva. "Azért tudtak áthatolni a pajzsra, mert folyamatosan idokitérített állapotban voltak. ... Várjunk csak... Azt hiszem, belebotlottunk valamibe! Jobb ha azonnal beszélünk a doktorral." "Ha azok a kronotonrészek bejutottak a szervezetembe, lehet hogy azok okozzák a mostani tüneteket..." mondja Kes, miközben Paris oldalán végigsiet egy folyosón. "Pontosan erre gondolok." bólint Tom. "Talán megtaláljuk a maradék..."

Mikor a mindent elnyelő villanás elenyészik, Kes egy csecsemővel a kezében találja magát a Voyager egyik kabinjában. Rövid szöke haja a múlté, arcát hosszú, szokásbarna hajkorona övezi. "Mosolyogni..." hallatszik Kim hangja, mire Kes arrafelé fordul. Harry elkészíti a képfelvételt, majd Parissal és Lenissel közelebb lépnek. "Az orra pont mint a tiéd, anyám." guggol le Leni Kes mellé, miközben Kim odamutatja nekik a kész felvételt a felvevo monitorán. "Na, milyen érzés nagyapának lenni?" fordul Harry Tomhoz. "Ami azt illeti, annál mindenképpen jobb hogy tudom, te vagy a sógorom." Kim ennek hallatán elhúzza a száját, miközben Kes rájuk pillant: "Milyen nap van ma?" "Hogy milyen nap?" kérdez vissza Paris. "Igen. Mi a mai dátum?" "56947. Miért kérde?" mondja Kim. "Több mint hat hónap..." mered maga elé Kes. "Anyám, valami baj van?" kérdezi aggodalmasan Leni, mire Kes átadja neki a gyereket, majd karon ragadja Parist, és a kijárat felé indul: "Tom, azonnal beszélünk kell a Doktorral. Gyere..."

"Amennyire meg tudom ítélni, eddig öt alkalommal ugrottam vissza." mondja Kes, miközben a doktor a gyengélkedőben vizsgálja. "Volt valami rendszer az ugrásokban?" kérdezi a hologram. "Nem. Teljesen véletlenszerűnek tuntek. Egyszer csak alig néhány hetet ugrottam, de most legutóbb teljes fél évet. Megérkezés után egy darabig teljes az egyidejűség, de mielőtt igazán megérthetném, mi történik az adott időszakban, jön a következő ugrás. És pontosan mielőtt ez bekövetkezik, a testhomorságletem egy rövid időre jelentősen lecsökken." A doktor kezében lévő triorder ekkor figyelmet követelően sípolni kezd. "Hmm... Ez megmagyaráz egyet s mást." vonja össze a szemöldökét a hologram. "Micsoda?" kérdezi Kes. "Nagy koncentrációjú kronotonsugárzás észlelhető a sejtjeiben." "Vagyis igazam volt. Tényleg van összefüggés." mondja erre Kes. "De... A legénység többi tagja ugyanilyen sugárdózsist kapott." mutat rá Paris. "Igen. De a többiekben mostanra már csak maradéksugárzás észlelhető. Kes szervezetében azonban a kronotonrészek valami miatt újra aktiválódtak." "De mitől?" kérdezi Paris. "A bio-temporális tartály..." mondja Kes. "Igen, én is erre gyanakszom." ért egyet a doktor. "Kérhetnék magyarázatot?" néz rájuk Paris értetlenül. "A dolog kézenfekvő, hadnagy. A felesége visszafelé utazik az időben." mondja a hologram, mire Paris és Kes összenéznek.

"A halálom pillanatában úgy tunt, semmi érdemleges emlékekkel nem rendelkezem." magyarázza Kes a tanácssteremben a körülötte állóknak, "Azóta visszafelé éltem az életem, mindig egy-egy korábbi pillanatra visszaugorva. Ezalatt emléket, tapasztalatokat gyűjtöttem. A múlt az én jövőmmé változott." "Doktor... Van valami elmélete a kiváltó okot illetően?" fordul Chakotay a szokás szerint kissé távolabb álló hologram felé. "A jelek szerint Körülbelül hat hónap múlva Kest egy bio-temporális mezo hatásainak fogom kitenni. Egy kísérleti eljárás során, amivel az öregedési folyamatát akarjuk megállítani." "És ez a kísérlet fogja Kest a jelenlegi, kellemetlen helyzetébe hozni?" kérdezi Tuvok rosszállóan. "Úgy tunik, szerencsétlen módon nem fogom felismerni hogy a mezo újra aktívvá fogja tenni a szervezetében lévő kronotonrészeket. És ez ki fogja lökni Kest a velünk való egyidejűségről." "Meg lehet akadályozni valahogyan hogy Kes tovább ugorjon?" kérdezi Chakotay. "Igen. A kronotonszennyezés teljes eltávolításával." "Ahhoz tudnunk kellene a

hajót beszennyező kronotontorpedó pontos fázisadatait." mutat rá Kim. "Abban az időben a taktikai szenzorok üzemképtelenek voltak." emlékszik vissza Tuvok, "Nincsenek adataink a kérdéses torpedóról." "Egy dologra még ki kellene térnünk, doki. Elképzelhető hogy Kes olyan időpontba ugrik vissza, ahol még nem is volt a Voyager fedélzetén?" kérdezi Paris. "Ennél sokkal rosszabb is bekövetkezhet, Mr. Paris. előfordulhat hogy olyan távolra ugrik vissza, ahol még ő maga sem létezett."

"A Voyager hajónaplója, Chakotay parancsnok. CsillagIdő 55836.2. Kes immár két napja egyidejű a mi valóságunkkal. De mivel nem tudhatjuk, mikor ugrik legközelebb, szünet nélkül keressük a megoldást, ami segíthet rajta."

"Megpróbálkozom egy hipotalamus-letapogatással. Talán találunk valami rendszert a testhőmérséklet-változásodban." mondja Lenis Kesnek a Voyager egyik laboratóriumában. "Látom, értesz a dologhoz." jegyzi meg Kes. "Nagyszerű tanárom volt." "Dr. Van Gogh?" "Nem. Te." "Sajnálom hogy emiatt a munka miatt nem lehetsz a kicsivel. Biztosan vele lennél minden pillanatban." "Tulajdonképpen... Néha kissé elveszettnek érzem magam mellette. Harry... Énekel neki, elszórakoztatja... Én a jelek szerint jobban boldogulok a molekuláris letapogatóval mint a pelenkával..." "Ugyan Lenis, szerintem..." Ekkor Van Gogh ront be a laborba: "Kes... Talán meg tudom akadályozni a következő ugrását! Létrehoztam egy szigetelomezot, ami elvileg képes lehet erre. De velem kell jönnie a gyengélkedőbe." "Én folytatom itt a munkát." mondja Lenis, miközben a doktor és Kes a kijárat felé indulnak. "Lenis... Biztosan jó anya leszel. Véletlenül tudom hogy Andrewból egy nagyszerű fiú lesz." fordul vissza Kes, mielőtt végleg elhagynák a helyiséget.

Kes nyugtalanul járkal a gyengélkedőben, egészen addig, míg Paris be nem fut. "Szia, Tom." "Gondoltam, jól jönne egy kis társaság..." "Úgy érzem magam mintha ketrechen lennék. Dr. Van Gogh..." "Dr. Van Gogh?" pillant Paris meglepetten a nem messze dolgozó hologramra, "azt hittem, végül a Mozart mellett döntött..." "A jelek szerint a kultúra és képzőművészet nagy alakjai iránti érdeklődésem folytonosan változik." "Nos... Vincent... Mi lenne ha kiengedne innen minket?" kérdezi Paris, mire a doktor nagy szemeket mereszt rá a megszólítás miatt, majd így szól: "Attól tartok, ez nem lenne túl elonyös." "Na jó... Akkor..." fordul Tom Kes felé, "Mi lenne ha folytatnák a 'Tom és Kes, a korai évek' című műsort?" "Nekem tetszene." bólint Kes. "Akkor kezdjük mondjuk... Az esküvönkkel. Harry volt a tanúm. Olyan ideges volt, hogy mikor pohárköszöntöt akart mondani, végül sikerült a pezsgőjét a díszegyenruhámra öntenie..." Ezen mindketten nevetnek egy jót, majd Paris hirtelen elkomorodik. "Mi baj van?" kérdezi Kes. "Minden nap úgy gondoltam... Ez életem legboldogabb napja. És mégis, a következő nap mindig jobb, és jobb lett." "Nagyon sokat jelent nekem az hogy most itt vagy." "azt hiszem... Találtam valamit." érkezik a gyengélkedőbe Lenis. "Éspedig?" fordul felé egy emberként az összes jelenlévő. Ám mielőtt Lenis belekezdhetne a felfedezés előadásába, figyelmeztető jelzés hallatszik a gyengélkedő központi termináljáról. "Mi ez?" kérdezi Paris, miközben Van Gogh a kijelzőket kezdi tanulmányozni. "Kes testhőmérséklete egy egész kilenczized fokkal lecsökkent..." válaszolja a doktor, miközben Kes fázósan összehúzza magát álldogál a mutorészlegben. "Lenis, figyelje a szigetelomezot, én pedig megpróbálom tenni valamit a hőmérsékletcsökkenéssel." Ezzel a doktor átlép a mutorészleget védő erotéren, ami egy pillanatra felszikrázik. A doktor gyorsan elokészít egy oltópisztolyt, majd a tartalmát beadja Kesnek, utána trikorderrel kezd vizsgálgatni. "A hőmérséklete tovább csökken..." "A szigetelomezo leépül..." jelenti Lenis. "Erosítsen a mézo amplitúdóján." rendelkezik a doktor. Kes ekkor elhalványul, és áttetszővé vált alakja lassan hullámszerűen kezd, mintha egy víztükör felszínén tükröződne vissza. "Elvesztjük..." mondja kétségbeesetten a doktor. Paris szeretné megérinteni Kest, aki szintén felé nyújtja a kezét, de a mutorészleg körül feszülő erotér megakadályozza őket ebben. "Csináljon valamit, doki!" kiabál Paris, majd a világ belevész a mindent elborító fehérségbe.

Kes meglehetősen fájdalmas helyzetbe érkezik, levegoért kapkodva áll valahol, kezével egy nyílás peremébe kapaszkodva, mögötte Paris áll. "Mi folyik itt?" kérdezi Kes, két fájdalomhullám között, miközben Tom a háta mögött matat. "Azt hittem, elég egyértelmű... Jön a gyerek..." válaszolja Paris nem épp a legnyugodtabban. "És hol vagyok?" "Ahol épp nem kéne lenned! Egy siklóban." "Beszélnem kell a doktorral!" "Persze... Nekem is sokkal jobban tetszene ha most itt lenne..." húzza el a száját Paris, "Mondtam hogy ne gyere velem erre a küldetésre... Biztosan hallgattál rám. ... Már látom... Mindjárt megvan..." Kest ezután egy darabig egyéb dolgok kötik le, így nincs energiája a szócsata folytatására. Hamarosan azonban megszabadul kínjaitól, és Paris boldogan mondja: "Kislány...!" "Csodaszép..." mondja Kes, mikor Paris átadja neki a csecsemőt. "Igen. Pont mint az anyja." "Figyelj..." "Szeretlek, Kes." "Beszélünk kell." "Egy pillanat..." mondja Paris, mikor a muszerpult felől hangjelzés hallatszik. "Mi történt?" "A Voyager-t megtámadták!" A futársikló a Voyager testéhez minél közelebb húzódva igyekszik a siklóhangár irányába, miközben nagy testvére fézerzáppal igyekszik távol tartani tole az esetleges támadókat. "Gratulálok..." fogadja Neelix a siklóhangár ajtaján kilépo Kest, Parist és a kicsit. A folyosó sötét, a vörös készültség hangjelzése hallatszik, és a hajó idorol idore megrázkódik. "Köszönjük. De a jelek szerint kicsit várnunk kell az ünnepléssel." mondja Paris, "Kest elviszem a kaszinóba. Chakotay kapitány szeretné ha elmenne tuzveteto rendszerhez, és a célszkennereket egy frekvenciasorozatra állítaná. El akar banni a kronotontorpedókkal, mielőtt kilonék oket." "Kronotontorpedók... A pokol éve." torpan meg Kes. "Micsoda?" néz rá Paris. "Te meséltél erről az idoszakról, hogy a legénység a pokol évének hívta..." "Mikor mondtam ezt?" "Ez egy hosszú történet..." sóhajt Kes. "Akkor majd később elmondod. Most el kell jutnom a fegyverzet-vezérléshez." Paris ezzel elsiet, Kes pedig így fordul Neelixhez: "Jól figyelj, valami nagyon fontosat kell elmondanom..." A Voyager sötéten, találatoktól tépett páncélzattal, kissé oldalra billenve vánszorog a csillagok között. A támadás a jelek szerint véget ért. Chakotay és Paris átvágnak a szükségkórházzá alakított, félhomályos kaszinón, arrafelé ahol Kest sejtik. Hamarosan rábukkannak, Paris leül mellé az ágyra, Chakotay pedig melléjük guggol. "Neelix elmesélte mi történik. Hogy vagy?" kérdezi Paris. "Mindketten jól vagyunk..." nyugtatja meg Kes. "Elég különös történet." szól Chakotay. "Csak egy kicsivel a legutóbbi ugrás előtt a doktor már majdnem talált valami megoldást..." "A doktor?" kapja fel a fejét Paris. "Jó tudni hogy valamikor sikerül majd újraindítanunk." jegyzi meg Chakotay. "Valamikor? Az már túl késő lehet. Most kell segítenünk Kesen." mondja Paris kétségbeesetten. "Kiderítettük hogy a dolog a kronotonfertőzéssel áll kapcsolatban, ami a krenimek egyik támadások ért minket. Meg kell állapítanunk a torpedók pontos időállandóját, és..." mondja Kes, de Chakotay a szavába vág: "A számítógép már hetek óta üzemképtelen. Ha a szenzoraplókban meg is lenne ez az információ, nem tudunk hozzáférni." "Egy bio-szigetelomezovel is próbálkoztunk. Legutóbb ugyan nem működött, de néhány módosítással..." "A létfenntartás csak a hármastól tizennégyesig terjedő szinteken üzemel, a rendelkezésre álló tartalék energiát pedig arra használtuk hogy a krenimek torpedóitól megszabaduljunk. még gyengélkedonk sincs, nem hogy bio-szigetelomezot tudnánk létrehozni. Sajnálom." "Valamit akkor is tennünk kell!" jelenti ki Paris. "Bármilyen javaslatra nyitott vagyok." csóválja meg a fejét Chakotay tanácstalanul. "Fázom..." borzong meg Kes. "Kerítetek egy takarót..." néz körül Paris. "Nem, nem érted... Hamarosan... mindjárt..."

Kes kissé elveszetten álldogál Neelix szabadidos holoszimulációjában, kezében egy pohár itallal. Körülötte szimulált személyek, és a legénység éppen ráéro tagjai töltik idejüket. Kés hamarosan rábukkan Paristra. "Tom..." "Nicsak, Kes. Jó ez a buli, igaz?" "Feltétlenül beszélünk kell..." Ekkor Torres hangja hallatszik a bejárat felől: "Tom... Bocs a késésért." B'Elanna lesit a lépcsőn, Paris karjaiba veti magát, majd szenvedélyes csókot váltanak. Kes döbbenet figyel a jelenetet, majd mikor a páros feléje fordul, így szól Torreshez: "Ön biztosan B'Elanna..." "Rég néztem már tükörbe, de azt hiszem..." bólint Torres vidáman. "Valami baj van?" kérdezi Paris. "Igen, ami azt illeti, van." bólint Kes. A hajó a következő pillanatban egy tompa dörrenést követően megrázkódik. "Vörös

készültség! mindenki a harcálláspontokhoz!" szólal meg Janeway hangja az interkomból, mire mindenki a kijárat felé veszi az irányt.

A kissé viharvert Voyager-t egy fekete páncélzatú, fölöttébb baljóslatúan kinéző hajó üldözi, idonként megeresztve egy-egy kékesfehér energiacsomót a Voyager felé. A lövések akadálytalanul hatolnak át a pajzson, hogy kísérteties, kék lángokkal robbanjanak fel a Voyager páncélzatán. "Tuvok, lojón vissza!" szól Janeway a híd egyik korlátjába kapaszkodva. "Értettem." "Ezek meg ki az ördög?!" méregeti Chakotay a fomonitoron látható hajót. "Krenimnek nevezik magukat..." érkezik a hídra Kes és Paris. "Honnan tudja?" fordul feléjük Janeway. "Janeway kapitány...?" torpan meg Kes, de Janeway nem hagyja sokáig ácsorogni: "Mit tud ezekről az alakokról, Kes?" "Pajzsok harminckilenc százalékon, kapitány." jelenti Tuvok. "Nem értem, miért nem hárítja el a pajzsunk a torpedókat..." mondja Chakotay. "Kitéromanover, Mr. Paris. ... B'Elanna, tud még energiát adni az elso pajzsra?" megy Janeway a mérnöki pulthoz. "Azon vagyok." "Ezek a torpedók kronotonalapúak." csatlakozik hozzájuk Kes, "Azért hatolnak át a pajzson mert temporális eltérés van közöttünk."

A krenim hajó eközben ráéros tempóban tovább lövöldöz a Voyager-re, a következő találat egy kicsivel a híd alatt csapódik be.

A találattól a mérnöki konzol felrobban, elrepítve a mellette álló Janewayt és Torrest. Kes néhány méterrel odébb van, így a robbanás ot megkíméli. "Javitóosztagot a hídra! ... Sebesültekre érkeznek jelentések. ... Lezárni a burkolati kárt! ... Három ember induljon tüzet oltani! ... A sérülést nem lehet lezárni... vigyék őket a gyengékedobe!" Kes félve térdel le a mozdulatlanul heverő Janeway és Torres mellé. Kitapintja a pulzusukat, majd döbbsen pillant fel a dermedten álló Chakotayra: "Meghaltak..." Miközben a krenimek tovább lövik a hajót, Paris is az áldozatokhoz siet, és Torres teste mellé térdelve, de ő sem állapíthat meg mást, mint Kes néhány másodperce. "B'Elanna..." "Közvetlen találat a hatos szintnél." jelenti Kim, "A burkolat átszakadt, a létfenntartás leállt." "Kiüríteni!" rendelkezik Chakotay, majd Parishoz fordul: "Tom, menjen vissza a kormányhoz..." Paris csak nehezen tud elszakadni a halott Torrestől, de végül erőt vesz magán: "Igen, uram..." "Parancsnok, készítik a következő torpedót." jelenti Tuvok, "Egy következő találatot nem élünk túl." "Kes, úgy látom, rendelkezik adatokkal ezekről a fegyverekről. Van valami ötletem, hogyan iktathatjuk ki őket?" kérdezi Chakotay. "Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, a célszkennerek átállítása segíthet valamit." "Összejöhet." mondja Kim, "Ha a szkennert egy frekvenciasorozatra állítjuk, lehet hogy sikerül a torpedót a kilövés előtt, még a vetocsoben megsemmisíteni." "Hallották..." néz körül Chakotay, "Tom, álljunk pozícióba!" "Készen állok, parancsnok." jelenti Tuvok. "Tuz!"

A Voyager alsó tüzívét és a krenim hajó orrát fézersugár köti össze. néhány másodpercig semmi sem történik, majd a krenim hajó elülso része, ami egy rövid nyakkal kapcsolódik a hajtómurészleghez, felfénylik, majd darabokra robban. A hajtómuegység néhány másodperccel lemaradva követi. "Megvannak a jelentések a veszteségről?" kérdezi Chakotay a szükségkórházzá alakított kaszinóban. "Janeway kapitányon és B'Elannán kívül tizenegy embert veszítettünk." válaszolja Kim. "A hajó?" "A jobb oldali pajzsgenerátorok és a görbületi hajtómu üzemképtelen. A négyestol tizenkettes szintig nincs főáramköri energiaellátás." "Az ötös szint elsobbiséget kap. Üzembe kell helyeznünk a gyengékedot." határoz Chakotay. "Értettem, uram." bólint Kim, majd elsiet. Chakotay ezután Keshez fordul, aki orvosi trikorderrel a kezében álldogált mellettük: "Kes, ami az ön helyzetét illeti..." "Megértem hogy az most alacsonyabb prioritású." bólint Kes. "Tom, ön maradjon itt, segítsen ellátni a sebesülteket." indul Chakotay a kijárta felé, "Ha már urai vagyunk a helyzetnek, akkor gyászolhatunk..." "Hogy van?" áll meg Kes Paris mellett, aki épp egy sebesültet vizsgál, de a hadnagy csak nagyot sóhaj. "Tom... Lehet hogy jelen pillanatban nem így néz ki, de rendbe fognak jönni a dolgok." "Bár hinni tudnék ebben..." "Híhet benne..." "Köszönöm." "Kes..." érkezik Neelix sietve, "Az egyik torpedó valami sugárzásmaradványt hagyott hátra. A legénység több tagja máris rosszulról panaszkodik." "A kronotonsugárzás..." mondja Kes, majd maga felé fordítja az orvosi trikorder letapogatófejét. "Hát ez az... Már én is szennyezodtem. Honnan jön a sugárzás?" "Az egyik

Jeffries-folyosóban mérték be, tizenkettes szint, kettes szektor." "Oda kell mennem." indul meg Kes. "Nem lehet, az egész szintet lezárták." "Meg kell mérnem annak a torpedónak az időállandóját!" "Nem mehetsz a közelébe annak a vacaknak! Elevenen megsülsz!" tiltakozik Neelix. "Tudom mit csinálok. Te itt maradsz, és segítesz Tomnak, rendben?" "Igen, de..." mondja Neelix a távozó Kesnek.

Kes a szintközi átjárók során ereszkedik a tizenkettes szint felé. A szakaszajtók egy darabig nyitva vannak, a tizenkettes szintet orzo azonban le van zárva, de Kes közeledtére kinyílik, addig míg az áthalad a nyíláson. A vízszintes folyosókba vezető ajtók már nem ilyen elozékenyek, Kesnek kézzel kell kioldania a zárat, és szétfeszegetni az egyik ajtót annyira, hogy átférjen a nyíláson. A folyosóban ritkás füst gomolyog, új tíz méternyire pedig látható a folyosó falába ékelődött torpedószilánk tompavörösen pulzáló fénye. Kes igyekszik nem túl surun levegot venni, de a maró füst így is fojtogatja. Köhögőrohamokkal küzdve éri el a torpedómaradványt, és megkezd a méréseket. A trikorder eleinte nem tud pontosan ráállni a kívánt paraméterekre, a mutatott érték rapszodikusán változik a kijelzőn. Ám Kes addig próbálkozik, míg végül a szerkezet megállapodik egy stabil értéken. "Egy egész negyven..." olvassa le Kes a kijelzőt, majd a eszméletlenül fémpadlóra omlik.

"Kes, hogy halad az új fájdalomcsillapítóval?" lép ki a Doktor az irodájából. "Doktor...? Megkopaszodott?" bámulja Kes a hologramot, akinek feje búbján a szokásos kopasz folt díszel. "Tessék? Ezt nem értem." néz a Doktor a még mindig hosszú hajó Kesre. "Ez egy hosszú történet." rázza meg a fejét Kes, "Csak az a fontos hogy a kronotontorpedó időállandója egy egész negyvenhét század mikroszekundum." A Doktor erre még értetlenebbül bámul Kesre.

"Amennyire meg tudom állapítani, most nagyjából hat évvel lehetek a múltamban." mondja Kes a tanácssteremben, ahol a mobil emittert viselő Doktoron kívül mindenki az asztal körül ül. "Van valami elmélete az ugrások okát illetően?" kérdezi Tuvok. "A Kes által elmondottak alapján a legénység úgy tizenegy hónap múlva kronotonsugárzás-szennyezést szenved. Mindenkit mentesítenek, hosszú távú következmény nem lesz. De úgy öt évvel később, miközben én egy kísérleti módszerrel megpróbálom meghosszabbítani az életét, a temporális mezo, amiben elhelyezem, aktiválja a kronotonrészeket. Ez kilöki Kest az egyidejűségből, és az időben visszafelé történő mozgásra kényszeríti." mondja a Doktor. "Eddigi szolgálati időm alatt nem találkoztam még csak ehhez hasonló jelenséggel sem..." tunodik Janeway. "Kesnek sikerült megmérnie a fertozést okozó torpedó időállandóját." mondja a Doktor. "Mivel Kes visszafelé halad az időben, már megfertozódott. Ha elhelyezzük egy bio-temporális tartályban, és pontosan modulált anti-kronotonmezt hozunk létre körülötte, azzal semlegesítjük a fertozést, és visszatérítjük a velünk egységes időbe." mondja Torres. "Akkor lássunk neki!" áll fel Janeway, "A következő ugrás lehet hogy már olyan időpontba viszi vissza Kest, ahol nem segíthetünk, mert nem is vagyunk ott." "Kapitány..." állítja meg Kes a kijárat felé tartó Janewayt, "Úgy hat hónap múlva elérik az urnek egy térségét, amit egy, magát krenim-nek nevező faj ural. Kerüljék el a velük való találkozást, bármi áron!"

"A tartály üzemkész." jelenti Torres a tompított világítású gyengélkedőben, ahol Kes egy hengeres tartályban fekszik. "Szinaptikus továbbítók készen. Életjelek?" néz Janeway kérdőn a Doktorra. "Pulzus rendben, testhőmérséklet tizennégy fok, sugárzásszint hetvennégy röntgen. Kezdek. Aktiválja a tartályt, hadnagy. ... Növelje a bio-temporális mezo feszültségét." "Mezofeszültség huszonöt kilodyne." mondja Torres. "Nagyszerű." bólint a Doktor, "Most próbáljuk meg az anti-kronotonokat." "Bármikor, amikor jónak látja, doki." mondja erre Torres. "Megkezdem az anti-kronoton besugárzást..." indítja meg a folyamatot a hologram, "Tíz MeV, öt másodperces impulzusban. ... Az impulzus stabilak, testhőmérséklet tizennégy egész ketto, növekszik." "Mi a helyzet a kronotonszámmal?" kérdezi Janeway. "Sugárzásszint hetvenegy röntgen, csökken." "Működik." pillant Janeway elégedetten Torresre. "Torres hadnagy, növelje a mezoerosséget harminc kilodynera." szól a Doktor. "Igenis." "Indítom a következő impulzust. Tizenöt MeV, öt

másodperc. ... Testhőmérséklet tizennégy egész kilencetized fok, sugárzásszint hatvannyolc röntgen. ... Hatvan... Ötvenhét... Ötvenketto..."

"Szükségük van egy szakácsra. És amit én főzök, azok után megnyalják mind a tíz ujjukat." mondja Neelix a készenléti helyiségben, a vele szemközt álló Janewaynek. Kes, immár rövid, szöke hajjal, kíváncsian járkal a helyiségben. "Az én feladatom az lesz, hogy felismerjem a kívánságait, mielőtt azok egyáltalán megfogalmazódnának önben." folytatja Neelix. "Már megint..." néz körül Kes döbbsen. "Az első kívánságát máris látom... Fel akar fogadni!" "Bocsásson meg..." fordul Kes Janeway felé, "Tudom hogy ez különösen fog hangzani, de... Én nem tartozom ide..." "Ööö... De hiszen ezt már megbeszéltük, nem?" fordul Neelix rosszállóan Kes felé. "Nem, nem erre gondolok. Visszafelé haladok az időben, és egyre fiatalabb leszek. Le kell csökkentenünk a kronoton-szintemet, amihez azonnal egy bio-temporális tartályba kell helyezniük." "Nagyon... Sajnálom, kapitány. Egyáltalán nem erre gondoltam..." mentegetőzik Neelix. "Kérem, tegyék amit mondok..." "Kicsim, próbálj megnyugodni... Biztosíthatom, kapitány, általában egyáltalán nem ilyen..." Egy pillanat, Mr. Neelix..." inti csendre Janeway a talaxiait, majd Kes felé fordul: "Mondja el még egyszer előlrol, szép lassan." "Az egész nyolc évnnyire a jövőben kezdodik, közvetlenül a halálom előtt..." Kes ekkor megborzzong, mintha jeges fuvallat csapná meg. "Neee!"

Az ocampák anyabolygójának mélyében, egy hidroponikus ültetvény egyik kádja mellett, egy földi léptékkal mérve tizenévesnek látszó lány dolgozik. Hirtelen megdermed, és döbbsen pillant körül. "Ideje vacsorázni..." érkezik egy férfi az egyik sziklájáratból, mire a lány döbbsen arccal fordul feléje. "Mi a baj, Kes?" kérdezi a jövevény. "Ki maga? hol... Hol vagyunk?" "Most nem érünk rá találós kérdésekre, Kes. Tudod mit szöl anyád, ha elkésünk." "Te vagy az apám..." "Így van." "Te pedig a legkedvesebb kislányom. de el ne mondd senkinek..." "Figyelj... Valami borzalmas dolog történt velem..." mondja Kes kétségbeesetten. "Mire gondolsz?" "Lehet hogy már nincs sok időm... Ezért gyorsan kell elmagyaráznom. Kérlek próbálj hinni nekem. ... Egy Voyager nevu urhajón éltem..." "Egy urhajó... Értem..." bólogat a férfi nagy komolyan, "Tehát már nem álmodozol arról hogy a felszínt kutatód majd?" "Voltam a felszínen! Vagyis oda fogok menni. És annak a hajónak a legénysége fog megmenteni a kazonoktól, és magával visz." "Nem mesélnéd tovább ezt a történetet vacsora közben?" "Nem! Arra nincs idő. Hinned kell nekem! Eloször öreg no voltam, azután pedig..." "Kes, elkésünk!" "Apám, kérlek..."

Azt mondják, senki sem emlékszik a születésére. Ha a normális irányban éli le az életét, meglehet, valóban így van. Kes azonban a halála pillanatában született, s most megérkezett oda, ahol kilenc évvel ezelőtt a története megkezdődött. Vagy meg fog kezdodni. A boldog apa büszkén tartja kezében a csecsemőt, nem is sejtve, épp most született gyermekének talán ezek az utolsó másodpercei, amelyeket az általunk ismert téridő-tengely által meghatározott világegyetemben tölthet el, mielőtt egy évek múlva bekövetkező esemény utóregzéseként végképp kitörlódik a létezésből. "Kislány..." mondja az apa, átadva feleségének a kicsit. "Kes..."

Az utazás ezzel még nem ért véget. Az anyag börtönébe zárt tudat végigéli az anyaméhbeli fejlődés pillanatait, csak éppen visszafelé. Azután egyszer csak már nincs tovább... Nincs hová visszalépni. Elérkezett az utolsó pillanat, ahol megszunik az idő, értelmüket veszítik a fogalmak, ahol már a 'semmi' sem értelmezett.

A világegyetem egy kiterjedés nélküli eseménnyé változva meghatározhatatlan állapotúvá válik. Ez itt a holtpon. Innen már csak egyfelé vezet az út. Újra megszületik a szubjektív idő személyre szabott valósága, és a tudat elkezd felfelé kapaszkodni a helyrezökkent idő kristálypoharának hiperbola-falán.

"Kislány..." mondja az apa, átadva feleségének a kicsit. "Kes... Annyira... Annyira gyönyörü... Kes... Tudom hogy egy napon... Meglátja majd a napfényt."

"Ötvenegy röntgen. ... Negyvenhat... Harmincnégy. Növeljük az anti-kronoton kibocsátást húsz MeV-re." fordul a Doktor Torres felé. "Értettem." "Az értékek folyamatosan normalizálódnak. Pulzus rendben, testhőmérséklet tizenhat egész háromtized fokra emelkedett. A kronotonsugárzás értéke nulla röntgen, nem mérhető." mondja a Doktor, elégedetten Torresre és Janewayre pillantva, "Üdvözlöm idehaza, Kes." "Milyen nap van ma? Mennyi idos vagyok?" kérdezi a tartályban fekvő Kes, aki talán egy kicsit idosebbnek tunik, mint korábban, és arcát továbbra is szokásbarna, hullámos, vállig érő hajkorona övezi. "Pontosan annyi idos, mint mikor befeküdt a tartályba. Egészséges három év két hónapos." mondja a Doktor, "És az orvosi hostetteinknek köszönhetően újra egyidejűvé vált velünk."

"Szóval biztonsági tiszt leszek." húzza ki magát elégedetten Neelix a holodeck szabadidos szimulációjában, miközben egy pohár pezsgót vesz el egy tálcáról, "Na, mit szólnak ehhez?" "Szerencsére az, amiről Kes beszámolt nekünk, csak egy lehetséges jövő, Mr. Neelix." mondja erre Tuvok, szintén pezsgospohárral a kezében, "Minden egyes alkalommal, amikor visszább ugrott az időben, a tettei nagy valószínűséggel befolyásolták az azt követő jövő eseményeit." "Jó érv, Tuvok. Lehet hogy biztonsági fonék leszek..." mondja erre Neelix, mire Chakotay elvigyorodva koccint vele.

"Minden emléket visszanyerte a múltra vonatkozóan?" kérdezi kicsivel odébb Kim Kestol. "Legalábbis a múlt havi replikátor-fejadagokra még emlékszem." válaszolja a no vidáman, "Vagyis még mindig tartozik velük... Ha esetleg erre gondolt." "Ne aggódjon, nem felejtettem el." igyekszik Kim menteni ami menthető, ami általános derűtséget eredményez a körülöttük állók körében. "Tudom hogy mindez csak elméleti jelentőségű, de akkor is... Milyen jelentősebb orvosi felfedezéseket fogok tenni abban a lehetséges jövőben?" fordul a Doktor Kes felé. "Nem láttam mindent, ami az elkövetkező hat évben történni fog, csak egy-egy rövidebb időszakot." "Azt hiszem, azért találkozott néhány fölöttébb érdekes dologgal..." jegyzi meg a Paristól nem messze álló Torres. "Igen, Kes... Meséljen." helyesel Paris is. Kes mély hallgatásba burkolózik, a helyzetet Chakotay menti meg: "Csak óvatosan, Tom. A végén még kiderül hogy elhagyta a Voyager-t, hogy kolostorba vonulhasson." "Na azért ne vigyük túlzásba. Szerintem szépen megházasodik, és családot alapít." mondja erre Kim, miközben Chakotay odébb áll. "Köszönöm." pillant Paris elégedetten a zászlósra. "Na, elárulja?" kérdezi Torres. "Nos... Ahogy Tuvok is mondta, csak egy lehetséges jövőt láttam." "Tudja mit? Ne szóljon egy szót se, nem is akarom tudni. Kell hogy maradjon néhány meglepetés az életben." mondja végül Paris. "Tomnak igaza van. azt hiszem, jobb ha a jövőt meghagyjuk jövőnek." lép közelebb Janeway. "Ezzel egyet értek." csatlakozik Tuvok is, "Nem lenne okos dolog ha Kes nyilvánosságra hozná a tapasztalatait. De azért egy jelentés arról a krenim nevu fajról jól jönne..." "Azonnal hozzálátok." teszi le Kes a poharát a legközelebbi asztalra. "Csak nyugi... Nem kell azonnal." inti le Janeway, "Élvezze kicsit az ünnepséget. "Ha valamit megtanultam ebből az esetből, az a következő: a jelennél nincs alkalmasabb időpont." mondja erre Kes, majd a kijárat felé veszi az irányt.

63. Real Life - Az élet sója

"Jeffrey... Belle...? Elkésünk ha nem igyekeztek! Úgyhogy nyomás..." hallatszik egy no sürgö hangja, egy ízlésesen berendezett, huszonnegyedik századi nappaliban. Az emeletre vezető lépcsőn egy nyolc-kilenc év körüli kislány, egy nála valamivel idosebb, talán tizennégy éves fiú, mögöttük pedig egy harmincöt körüli no siet le. "Az ajtóhoz, gyerekek.... Apátok mindjárt indul a munkába..." A gyerekek megállnak a szabadba vezető ajtónál, anyjuk pedig ellenőriz rajtuk ezt-azt: "Körmeik... Szép tiszták. Hadd lássam a cipőket. Kifényesítve, helyes. Apátok is elégedett lesz." "Én szeretnék előbb elbúcsúzni apától. mindig Jeffrey búcsúzik először..." nyafog Belle, mire a fiú azonnal visszavág: "Tegnap is te voltál az első!" "Gyerekek... A madárfiókák hogy férnek meg egymás mellett a fészkekben?" "Igazad van, anya. Bocsanat Belle. Legyél te az első." "Nem, most tulajdonképpen te jössz, tegnap tényleg én voltam az első." ekkor ajtócsapódás hallatszik az emeletől. "Már jön is..." pillant a lépcső felé Jeffrey, mire az anyjuk is beáll melléjük a sorba. "Hmm... Igazán finom volt a kávé..." bukkan fel a lépcső tetején a Doktor, egyik kezében egy bögrével, másikban pedig egy kis táskával, egyenruhában. "Örülök hogy ízlett. Ma egy új keveréket próbáltam ki." mondja a no mikor a Doktor megáll mellette. A hologram gyorsan arcon csókolja, miközben a kezébe nyomja a bögrét. "A szokott időben jövök." "Ne hagyd hogy mindent a te válladra pakoljanak. A rutinmunkával más is elboldogul." mondja a no. "Ezzel egyet értek." bólint a Doktor. "Kellemes napot kívánok, apám. mire hazajössz, készen leszek a leckével." mondja Jeffrey az eléje lépo Dokornak, miközben kezét fognak. "Már előre örülök a viszontlátásnak, Jeffrey. ... És az én kis angyalkám ugye ötöst kap majd a mai történelemdolgozatra?" "Hát persze, apu. miután hazajöttél, megoldunk néhány számtanpéldát?" "Örömmel." bólint a Doktor. "És ne felejtse el... Meghívhatnád néhány kollégádat vacsorára. Szeretném végre egy kicsit megismerni őket." mondja a Doktor felesége. "Nem felejtettem el. ... Akkor hát..." A Doktor kilép az ajtón, majd visszainteget: "Viszlát mindenkinek!" "Viszlát papa! ... Viszlát drágám."

Mikor a Doktor néhány lépésnyire materializálódik előtte a gyengélkedőben, Kes felpillant a központi vezérlőpultól: "Nos, milyen az új holo-családja, Doktor?" "Pontosan olyan, mint amilyennek szerettem volna." közli a hologram elégedetten, majd táskájával a kezében bevonul az irodájába.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50836.2. Távolsági kapcsolatba léptünk egy nyilvánvalóan barátságos természetű néppel, akiket voostigai-nak hívnak. Egy óra múlva megérkezünk az egyik urállomásukra."

"Kim zászlós, lenne szíves figyelmét a szenzorokra összpontosítani, és megállapítani hogy közeledünk-e a voostigai urállomáshoz?" mondja Tuvok feltunoen udvariasan a hídon. "Tulajdonképpen közelednünk kellene... Ez különös... Már nem észlelhető." "A megadott koordinátákon vagyunk?" kérdezi Janeway a székéből. "Igen, és... Várjunk csak... Most van valami. Ezek csak... Romok." rázza meg a fejét Kim. "Hogyhogy romok?" kérdezi Chakotay. "Megerosítem." szól Tuvok, "Egy roncsmezőt érzékelek, ami mintegy nyolc köbkilométer kiterjedésű." "A roncsok összetétele?" kérdezi Janeway. "Boronite, nátrium-karbonát, hatvan nagyobb alkatrész." mondja Kim. "Lehetett urállomás valamikor..." jegyzi meg Paris. "Képernyőre." szól Janeway. A fomonitoron sodródó roncsok jelennek meg, minek láttán a kapitány feláll. "Mi történhetett velük?" "Valami széttepte őket. És a maradéenergia-szint alapján azt mondanám, legfeljebb egy órája történt." állapítja meg Chakotay. "Nem észlelek életjeleket, kapitány. Úgy látszik, nincsenek túlélők." jelenti Kim. "A voostigaiknak hatvan tudósa dolgozott az állomáson..." mondja Janeway komoran. "Nincs felismerhető fegyver-energiamintázat." jelenti Tuvok. "Talán van itt valaki aki olyan fegyvert használ, ami nem hagy felismerhető nyomot maga után." véli Paris.

"Tudni szeretném, kik azok. És miért semmisítenek meg egy tudományos állomást?!" mondja Janeway, továbbra is a fomonitort nézve. "Azt hiszem, kideríthetjük, kapitány. Van itt egy különös, szubtéri eredetű mintázat... Plazmarészecskének tunnek..." mondja Kim. "Én is látom." bólint Chakotay, a széke melletti lekérdezőterminált tanulmányozva, "Olyan mint valami áramlat, ami a roncsfelhőből indul ki." "Lehet hajó nyoma?" kérdezi reménykedve Janeway. "Nehéz megmondani." "Kövessük a nyomot, Tom." adja ki az utasítást a kapitány. "Igen, asszonyom."

"Optikai processzorok, képképző rendszer... Minden a legnagyobb rendben, Doktor." mondja Torres a gyengélkedőben, mikor végzett a Doktor rendszereinek ellenőrzésével. "Ezt tolem is megtudhatta volna." bosszankodik a hologram. "Ebben biztos vagyok. De az utóbbi időben annyit barkácsolt már a programján, hogy felerosódott bennem a készlet és hogy egy kicsit rendbe tegyem." "Ez a barkácsolás egyedül azt a célt szolgálja, hogy általa javítsam az orvosi feladataim ellátásának színvonalát." jelenti ki önérzetesen a Doktor, "Ezen csak nem talál kivétnevelőt...?" "Távol álljon tolem, Doktor. Igazán nagyon tisztelni való hogy jobbítani akarja magát." "Éppen ezért hoztam létre egy családot is." újságolja a Doktor. "Egy családot?" kérdezi meglepetten Torres. "A legénységnek elég sok tagját hallottam már a családjáról beszélni ahhoz hogy felismerjem, milyen fontos ez önöknek, biológiai lényeknek." "Többé-kevésbé... Igen." ingatja meg a fejét Torres. "A Doktor készített egy holografikus feleséget és két gyereket, hogy megtapasztalhassa a családi életet." csatlakozik a beszélgetésbe az eddig a közelben dolgozó Kes. "Érdekes... És eddig hogy alakul a dolog?" kérdezi Torres kíváncsian. "Nagyszerűen. Azt hittem, sokkal nehezebb lesz, de tulajdonképpen még élvezem is." "Tényleg?" kérdezi Torres különös hangsúllyal, "Nem gondoltam volna önre hogy ennyire családcentrikus. Bemutatja őket valamikor?" "Milyen különös véletlen... Kis feleségem épp ma mondta, hogy meghívhatnám néhány munkatársamat vacsorára. Talán ön és Kes csatlakozhatnának hozzánk ma este. Charlene kiválóan fog." "Én is szívesen megismerném." Torres gondolkodik egy kicsit az ajánlaton, végül így szól: "Hát akkor, doki... Készíthetik az ezüstöt... Elfogadjuk a meghívást." A hologram elégedetten néz körül.

"Kérem, vegyen még egy kicsit, B'Elanna..." mondja Charlene a vacsoraasztalnál, a székében hátradőlve Torresnek. "Köszönöm, már így is kétszer vettem... egyébként nagyon ízlett." "Köszönöm. Akkor mégiscsak megérte végigcsinálni azt a nemzetközi fozotanfolyamot. Így különlegességeket is találhatok Kennethnek." "Kenneth?" kapja fel a fejét Kes. "A férjem. Önöknél hogy hívják?" kérdezi meglepetten Charlene. "Ah... Mi a legtöbbször csak Doktornak hívjuk." "Hát persze... Egyébként nagyon keményen dolgozik, és nagy teher nehezedik rá. Ezért szeretném ha az otthona egyfajta menedék lenne. Egy hely, ahol megfélemlizhet a mindennapok gondjairól." "Ez igazán kedves." bólogat Torres. "A papa nagyon fontos ember. Ő a legjobb orvos, és folyton életet ment." büszkélkedik Belle. "Ez azért kicsit túlzás." mondja a Doktor. "Nem is. Te mondtad hogy..." "Belle, fejezd be szépen a vacsorát. ... Azért ismerik a képességeimet. ... Jeffrey, mesélnél egy kicsit az iskolai projektéről?" "Egy olyan mikrofilter-beültetésen dolgozom, ami képes kiszűrni a vérből olyan mikroorganizmusokat, amelyek túl kicsik ahhoz hogy immunválaszt váltsanak ki." mondja a fiú. "Jeffrey kiváló elme. Már a haladó természettudományos programban vesz részt." magyarázza a Doktor. "Az alma nem esik messze a fájától, igaz?" kérdezi Torres, miután alaposan megnézte magának a fiút. "És mit szólnak Bellehez? A számtanon és trigonometrián már túl van, és kiváló atléta." mondja Charlene. "Biztosan nagyon büszke a családjára, Doktor." fordul Kes a hologram felé. "Hát..." "Ami azt illeti, mi is büszkéek vagyunk rá. Ő a legcsodálatosabb férj és apa az egész kvadránsban. Nem igaz, gyerekek?" "Számítógép, programot felfüggeszteni." mondja hirtelen Torres, mire a szimulált család mozdulatlaná válik. "Na de hadnagy...?" fordul Torres felé a Doktor kérdőn. "Be kellett fejeznem mielőtt a vércukrom a plafont kezdi verdesni." mondja B'Elanna dühösen, majd felpattanva az asztaltól elviharzik. Néhány lépés múlva azonban meggondolja magát, és mégsem hagyja el a holodecket, hanem megtorpanva visszafordul az asztal felé: "Doktor..." "Igen?" áll fel a hologram. "Ha azt hiszi hogy így néz ki a családi élet, akkor borzasztóan téved!" "Ezt nem egészen értem..." "Túl tökéletesek..." szúrja közbe Kes. "Nevetségesen

tökéletesek." pontosít Torres, "Ilyen család nincs is. Ez fantáziavilág. ... Nem fog valódi élettapasztalatot szerezni ezzel a... Limonádéval." "Megadtam a számítógépnek az elvárásaimat a gyerekekkel és a feleséggel kapcsolatban. Ha valódi feleséget akarnék, ugyanilyennek kellene lennie. Intelligens, képzett, jó szervező..." "Az elképzelés nem rossz, Doktor. Csak kicsit igazítani kell rajta, hogy közeledjen a valósághoz." mondja kicsit lehiggadva Torres, "Segíthetek... Ha gondolja." A Doktor összevont szemöldökkel méregeti Torrest egy ideig.

"Kapitány, a részecskenyom amit követünk ritkul." jelenti Paris, mire Janeway a taktikai konzolhoz siet. "Van valami nyoma a forrásnak?" kérdezi Tuvokot. "Sem hajót, sem bármiféle mesterséges szerkezetet, sem fegyverzetre utaló jelet nem észlelek." válaszolja a vulcani. "Egy pillanat..." szól Kim figyelmeztetően, "Itt van valami." "Én is észlelem. Egy szubtér-hasadék." állapítja meg Chakotay. "Mi okozza?" siet le Janeway a székhéhez. "Nem tudni. De növekszik." válaszolja Kim. "Pajzsokat fel, vörös készültség." határoz Janeway, annál is inkább, mert a Voyager rázkódni kezd, "Tom, teljes erővel hátra!" "Valami kiemelkedni készül a szubtérből..." jelenti Kim.

A Voyager-el szemben különös jelenség bontakozik ki lassan. Egy fénylo középpontból egy csillogó anyagú, korong alakú felho kezd szétterjedni, a korong közepéből pedig, arra merolegesen le- illetve fölfelé, egy-egy keskeny tölcser nyújtózkodik az urbe. A jelenség nem túl gyorsan, de szemmel láthatóan húzza maga felé a hajót.

"Tom, vigyen innen minket!" szól Janeway. "A hajó nem reagál." "A hajtómu és a navigáció leállt." jelenti Kim. "Híd a gépháznak: energiára van szükségünk!" "Dolgozunk rajta, kapitány." érkezik Torres válasza. "A jelenség tovább közeledik. Iránya 047.19." jelenti Tuvok. "Ütközésre készülj!" szól Chakotay. A fomonitoron látszó energia-hullámfront mindenféle törmelékot sodor magával a Voyager felé, amelyektől, mikor beleütköznek, a hajó pajzsa felszikkázik. "A jobb oldali pajzsot találat érte." jelenti Kim. "Kárjelentés a hármasszintre." teszi hozzá Tuvok. "Fegyverrendszert aktiválni, megpróbálunk zavart okozni a jelenségben." határoz Janeway "Egy pillanat..." szól figyelmeztetően Chakotay. A jelenség pedig, mintha csak erre várt volna, néhány másodperc alatt elenyészik, csak a maga előtt hajtott roncsokat hagyja hátra. Janeway nagyot sóhajtván néz körül a hídon, miközben Chakotay így szól: "Na ilyet se láttam még..." "Állapotjelentést." áll fel Janeway. "Húsz százalékos energiavesztés a jobb oldali pajzson, és jelentéktelen fizikai károsodás a burkolaton a hármasszintnél." mondja Tuvok. "Sebesülteket nem jelentettek." szól Kim. "A hajtóműrendszer újra működőképes. Azt hiszem, kicsit el tudunk távolodni ettől a... Bármilyen legyen is." mondja Paris. "Nem tudom, hogy feltétlenül szükséges-e..." tunodik Janeway, "Hiszen olyasminek voltunk a tanúi, amiről még senki sem hallott, látni meg pláne nem látta. ... Tudományos szempontból... Tartozunk annyival a világnak, hogy megvizsgáljuk." "Az összegzett telemetriai adatok alapján azt mondanám, ez egy asztráltölcser volt, ami a tér és szubtér érintkezési pontján keletkezik." mondja Chakotay. "Jelentős plazmamennyiséget is tartalmazott, ez megmagyarázza a részecskenyomot." teszi hozzá Kim. "Ha fel tudnánk használni ezt a energiát, nem kellene többé korlátozni a replikátorenergia-felhasználást." mutat rá Chakotay. "Kapitány, nem tudjuk, mi hívta életre a jelenséget, sem azt, hogy mitől szűnt meg hirtelen. Hogyan vizsgáljuk meg, ha nincs is itt?" kérdezi Kim. "Szerintem az urnék ezen a részen olyan viszonyok uralkodnak, amelyek időnként létrehozzák ezt a jelenséget." véli Janeway, majd Tuvok felé fordul: "Állítsa a szenzorokat folyamatos szubtéri letapogatásra. Talán előre tudjuk jelezni a következőt."

"Sokat gondolkodtam arról, amit Torres hadnagy mondott." mondja a Doktor a gyengélkedőben sétálva a nyomában lépkedő Kesnek, "És úgy vélem, igaza volt. Ha meg akarom ismerni egy család életét, olyan eredetinek kell lennie, amennyire csak lehetséges." "Megkérte B'Elannát, hogy változtasson a programon?" "Sőt, már meg is tette. Beillesztett a programba néhány véletlen vezérlésű kiegészítő viselkedési algoritmust." "Milyen hatása lesz ennek a családjára?" kérdezi Kes. "Nos, az események a természetes valószínűség törvényei szerint lépnek majd fel. De hogy ez pontosan miben nyilvánul meg, azt nem lehet előre látni." "ez meglepetéseket is okozhat. Készen áll rá?" kérdezi Kes vidáman. "Az adatbankomban minden benne van, amit az embernek a

gyermeknevelésről és gyógyásatról tudnia kell. Nem adódhat olyan nehézség, amit ne tudnék leküzdeni." "A felesége is megváltozhat..." mutat rá Kes. "Tudja... Van néhány tapasztalatom a szerelmi kapcsolatok terén. Itt sem számítok jelentősebb problémákra." "Akkor tehát minden a legmesszebbmenokig ki van dolgozva. Mikor találkozik az új, feljavított családjával?" "Perceken belül. Vacsorára haza kell érnem. ... Számítógép, a Doktor béta ró jelzésű családprogramját a kettes holodeckben elokészíteni, a VOH-t átírányítani." Kes széles mosollyal nézi ahogy a Doktor alakja szertefoszlik.

Mikor a Doktor kinyitja szimulált házának ajtaját, a rátőro hangorkán majdnem messzire repíti. "Itthon... Vagyok..." motyogja maga elé meglepetten a hologram, majd beljebb óvakodik a fölöttébb különösen hangzó zene által uralt házba. "Na végre! Azt hittem, már haza se jössz ma!" robog le a felesége a lépcsőn, aki az ideális nobel, teljesen átlagos háziasszonnyá változott. "Nagyon fárasztó napom volt..." mondja a Doktor, miközben Charlene dühösen hajigálja félre a nappaliban lévő kanapén heverő ruhadarabokat, szemmel láthatóan keresve valamit. A Doktor eközben sietősen sorolja hogy mi mindent kellett csinálnia a nap folyamán, de felesége csak fél füllel hallgatja, inkább a keresésre összpontosít. "Majd elmeséled ha hazajöttem... Már így is késésben vagyok..." mondja Charlene, miközben a megtalált adatterminált behajítja a nála lévő kis táskába, és könnyű kabátot kanyarítva a vállára, az ajtó felé veszi az irányt. "Késésben...?" kérdezi a Doktor értetlenül. "Szerda van. Már elfelejtetted, eloadásom van a boliai követségen." "Ahh, tényleg. A vacsora készen van?" "Ma este te főzöl." rázza meg a fejét a nő. "Anyaaa! Nem találom az ütömet!" hallatszik Belle kiáltása az emelet felől. "Ha rendet raknál a szobádban, talán több esélyed lenne..." kiabál vissza Charlene. A Doktor a lépcső teteje felé pillant, majd a távozni készülő felesége után fordul: "Mi ez a zaj?" "Én egész nap ezt hallgattam. Mi lenne ha te tennél valamit az ügyben?!" kérdezi Charlene, majd az ajtót becsapva elviharzik. "Apu, segíts, elkések az edzésről..." robog le Belle a lépcsőn, és mint alig egy perce az anyja, ő is elkezd felforgatni a nappalit, "Az edző nagyon pipa lesz ha megint elkések." "Ha rendesen elraknád azt az ütöt a szekrénybe, akkor tudnád, hol van." "Erre egyedül is rájöttem... Jaj, szólj már Jeffnek hogy kapcsolja ki! Szétmegy tőle a fejem!" "Az enyém is." ért egyet a Doktor, majd felkiabál az emeletre: "Jeffrey... Jeffrey!" "Mi van?!" kerül elő hamarosan a fiú meglehetősen döbbenetes öltözkében, és a nyitott szobaajtón át a fenti hangvihar most legalább kétszeres erősséggel árad szét a házban. "Miféle zene ez?" igyekszik a Doktor túlüvölni a lármát. "Klingon." "Legalább halkítsd le egy kicsit, ekkora zajban nem tudsz a házi feladatra koncentrálni." Jeffrey vállat vonva visszavonul a szobájába, de így legalább a becsukott ajtó csökkenti kissé a zajterhelést. "Apa, még mindig nem találom..." panaszkodik Belle. "Tudom, Belle." "Az edző vissza fog tenni a második csapatba..." "Legalább tanulsz belőle." bólint helyeslően a Doktor. "De nem érted...?" "Belle, neked kellene végre megérteni hogy..." A Doktor nem tudja befejezni a mondatot, az ajtó felől heves dörömbölés kezdődik. A hologram ajtót nyit, és meglepetten bámul a vele szemben álló két fiatal klingonra. "Hol van Jeffrey?" "Kik vagytok?" "Barátok." "Nevetek van?" "Larg." "K'Kath." "Akkor... Larg és K'Kath, gyertek vissza később. Jeffrey épp leckét ír." "O hívott bennünket." mondja Larg. "Apuuu... Kell az ütöm..." kiabálja Belle, mire a Doktor összekaparva nyugalma utolsó morzsáit, feléje fordul: "Most már... Egy pillanat." Ezzel visszafordul a klingonok felé: "Sajnálom, de Jeffrey csak akkor fogadhat látogatókat, ha kész van a feladataival." Az emelet felől ekkor megint felhangosodik a zene, majd Jeff hangja hallatszik: "Apa, én hívtam ide oket." "Apu..." nyafog Belle. "Jeffrey, ez így nem helyénvaló." "Csak pár perc. Egy kis üzleti ügyet kell elrendeznünk." "Üzleti...?" "Li goss. Poh ist'arh." szól oda Jeffrey a klingonoknak, akik a Doktor mellett ellépve elindulnak az emeletre. "Az ütömet akarom, azonnal!" kiabálja Belle, "Te nem szeretsz úgy mint anyu, ő segítene megkeresni!" A Doktor eközben meglepetten figyel, ahogy a klingonok eltűnnek az emeleten, a lépcső utáni sarok mögött. "Anyut akarom! ... Anyut akarom!" kiabálja Belle, majd sírva fakad. A Doktor szélütötten áll a nappali közepén, tanácstalanul nézelődve hol erre, hol arra.

"Nem talál kedvére valót, hadnagy?" kérdezi Neelix a konyhából, mikor Paris már jó ideje válogat a tálalópulton levo ételek között. "Nem negyedik napja esszük már ugyanazt?" "Miért, nagyon ízletes, ha szabad megjegyeznem..." "Ezt nem vitatom. Csak nem ártana némi változatosság." "Használhatja nyugodtan a replikátort is." von vállat Neelix. "Ööö... Már elhasználtam a fejadagjaimat." "Hát akkor..." mondja Neelix miközben elovesz és megrak egy tányért, "Jó étvágyat." Paris boldogtalan ábrázattal indul el az asztalok felé, de valamelyest felderül az arca, mikor Torrest pillantja meg nem messze, amint az elmélyülten tanulmányoz egy jegyzetfüzetet. "Egy csodaszép nonek soha nem szabadna egyedül ennie..." telepszik le Paris a no mellé. B'Elanna gyorsan lenyeli az első reakcióként belöle kikívánckozó választ, majd halvány mosollyal az arcán fordul Paris felé. "Mit olvas?" kérdezi Tom. "Semmi különöset." mondja Torres, majd a kezét az asztalra dobott jegyzetfüzetre teszi. Paris azonban nem hagyja annyiban a dolgot, és hiába próbálja B'Elanna megakadályozni, elorozza tőle a kézi terminált. "Érdekes... Harcosnok a Vérfolyam partján..." "Csak... Szórakozásból..." dol hátra Torres, miközben Paris olvasni kezdi: "Rok vakmero pillantással mérte végig, mire Em'Nehr megérezte szíve zakatolását a mellében. Megszorította kardja markolatát, és bár legszívesebben megmártotta volna fegyverét a másik testében, valami mégis habozásra készítette. ... B'Elanna... Ez egy klingon romantikus regény?" "A klingonoknak is van olyan amit maguk eloszeretettel neveznek romantikus léleknek. És élénkebb, mint azt gyanítanak." "Ezt el fogom olvasni. Talán kapok belöle pár ötletet arra, hogy hogyan gyorsíthatnám fel a szívverését." "Ez nem technikai útmutató, Tom." "Attól függ, mit értünk technika alatt." jegyzi meg Paris ártatlan képpel. "Egy mérnöknek egy bizonyos rendszerre való specializációt." "Azt hiszem, nekem megfelel ez a meghatározás." "Nem ígérem meg hogy nem fogom ledöfni..." jegyzi meg Torres, mire Paris elvigyorodik. "Tudja hogy a Doktornak új családja van?" vált témát hirtelen B'Elanna. "Ühüm. ... És, hogy állnak?" "Azt hiszem, eloször kicsit túl lelkes volt. De egyet meg kell hagyni... Igyekszik gondoskodni rölük." "Elég nehezen lehet elképzelni a Doktort gyerekekkel..." csóválja meg a fejét Paris. A hajótól nem messze az urben ekkor formálódni kezd valami, a folyama jól nyomon követheto a kaszinó ablakaiból. Ám a jelenlevok csak akkor figyelnek fel rá, mikor a jelenség hatására a Voyager rázkódni kezd. Mikor a korábban a hídról már megfigyelt jelenség újra teljes pompájában kibontakozik, Janeway hangja szólal meg az interkomból: "Fotisztek a hídra!" Torres és Paris sietve távoznak.

"Tom, szeretnék egy szondát küldeni a jelenségbe." fogadja Janeway a hídra érkezöket, "Tudjuk tartani addig a pozíciót, amíg rögzítjük a mérési adatokat?" "Megpróbálok." siet le a hadnagy a kormányospulthoz. "Készüljön fel vészindításra, ha esetleg megindulna felénk." teszi hozzá Chakotay. A Voyager ekkor megrándul. "Bocsánat a hirtelen mozdulat miatt. Csak megpróbálok valamit kezdeni a jelenségből érkező gravitonhullámokkal..." mentegetozik Paris. A hajó rázkódása valamelyest enyhül, mire a hadnagy elégedetten jegyzi meg: "Na... Így rögtön jobb. De ennél stabilabb pozíciót nem tudok nyújtani." "Tuvok..." fordul Janeway a vulcani felé. "A szondát elindítottam." Paris ekkor ismét kénytelen nagyot rántani a hajón, mire Torres kicsusszan a székeből. "Tulajdonképpen egész jó móka..." jegyzi meg Paris vidáman. "Magának lehet..." morogja B'Elanna, visszakapaszkodva a mérnöki pult mögé. "Megérkeztek az első adatok." jelenti Kim. "Kapitány... Azt hiszem ez egy igen különös jelenség. Kilencmillió kelvin hőmérsékletre érkezett jelentés, eros plazmajelenségek, a jelenség közepe pedig teljesen nyugodt." "A jelek szerint a belsejében anyag cserélödik ki tér és szubtér között." állapítja meg Tuvok. "Mi a helyzet a plazmával? Tudnánk szerezni belöle valamennyit?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom hogyan. Ilyen zürzavarban képtelenség sugározni." rázza meg a fejét Torres. "Talán próbáljunk meg..." Janeway elhallgat a mondat közepén, a Voyager rázkódása ugyanis lecsillapodik, és a jelenség egy pillanattal később megszunik. "Elvesztettük." jelenti Paris némiképp feleslegesen. "Hová lett a szondánk?" kérdezi Chakotay. "Eltunt... Még továbbít, de hatalmas az interferencia." állapítja meg Kim. "Egy instabil közbülso réteget észlelek... Ez Sem a normál-, sem pedig a szubtér. Valószínűleg ott keletkezik a jelenség, és ott van a szonda is." mondja Torres, mire Janeway odasiet a mérnöki konzolhoz. "És létrejött egy újabb részecskeáramlat. Lehet hogy magából a tölcserből nem tudunk plazmát szerezni,

de ebból talán igen." szól Chakotay. "A Bussard-kollektorokat át lehetne alakítani úgy hogy gyűjtsék be a plazmarészecskéket." mutat rá Tuvok. "Elképzelhető. De a Voyager nagy energia-kibocsátása megváltoztatná a részecskék szerkezetét. Nem tudom, utána tudnánk-e még használni valamire a plazmát..." tunodik Torres. "Mi lenne ha odavinnék egy siklót? Annak jóval kisebb a kibocsátása." veti fel Paris. "Szerintem megélné megpróbálni." bólint Janeway. "De... Ezzel tudatosan sugárfertőzésnek tenné ki magát." tiltakozik Torres. "Kérdezze meg a Doktort hogy tud-e valami védoanyagot adni." fordul Janeway Paris felé. "Igen, asszonyom. Megyek a siklóhangárba, amint elkészültünk." bólint Paris.

"Egy hyronaline-lektrozin keveréket kapott." mondja a Doktor, miután beoltotta a gyengélkedő egyik ágyán ülo Parist, "Ennek ideiglenes védelmet kell adnia, de a tartós hatást nem garantálom." "Semmi gond, doki. Nem akarok túl sokat idozni odakint." "Ahogy én magát ismerem, elmegy a végso határig. Nagyon szereti kísértetni a sorsot..." morogja a Doktor, visszatérve a központi konzolhoz. "Úgy látom mármár túlságosan jól ismer..." jegyzi meg vidáman Paris. "Maga kétségkívül az a gyerek volt, akinek a legmagasabb fára kellett felkapaszkodnia, a legmeredekebb sziklán kellett felkúsznia." "Egészen pontosan." bólogat Paris. "Hogy a szüleinek mit kellett átélnie, azt csak gyaníthatom." "És az ön családjával mi a helyzet, doki? Úgy hallottam, elég mozgalmas időszakot élnek át..." "Így van. De egy alapos helyzetelemzés után megoldást találtam. Most már nem adódhatnak újabb nehézségek." "Ez pont úgy hangzik mintha egy betegrol beszélne. Egy családról ugyanúgy fel lehet állítani a diagnózist, és lehet kezelni?" "Majd meglátjuk. ... A fizikai kondíciója megfelelo, el fogja viselni a fellépo terhelést." "Hm... Köszönöm, doki." mondja Paris, ezzel útnak indul a siklóhangár felé.

"Jeffrey..." szól fel a Doktor sürgeto hangon az emeletre. "Mindjárt jön..." mondja erre Charlene, aki Belle-el együtt a nappaliban üldögél. "Mindenki megkértem hogy pontban tizenhat órakor jelenjen meg itt." méltatlankodik a Doktor. "Jeffrey aludt..." mondja Belle. "Aludt? A délután közepén?!" Ekkor végre elokerül a fiú, és megereszkedett vállal elvánszorog a legközelebbi ülohelyig. "Igaz ez? Tényleg aludtál?" kérdezi a Doktor. "Beteg vagy?" 2 kérdezi Charlene aggódón. "Suru éjszakám volt..." válaszolja Jeffrey nagyot ásítva. "ez az egyik dolog, amirol beszélni akarok. ... Köszönöm hogy megjelentetek. Úgy gondolom, legfobb ideje egy családi beszélgetésnek. És szeretném ha ezentúl rendszeresen tartanánk ilyet." "Már elore örülök..." morogja Jeffrey. "Ha valami mondanivalód van, Jeffrey, mondd hangosan, hogy mindannyian halljuk." lép közelebb a Doktor. "Nem, semmi..." "Olyan érzésem van hogy ez a család jelentos mértékben irányítatlanná vált. Férjként és apaként, szeretnék meghatározni néhány paramétert. Ez a feladataim közé tartozik." "Mik azok a paraméterek, apu?" kérdezi Belle. "Határok. Korlátozások. ... Ennek érdekében kidolgoztam egy családi idobeosztást, valamint egy szabály- és követelménylistát." mondja a Doktor, miközben kioszt egy-egy jegyzetfüzetet mindenkinek, "Szeretném ha gondosan áttanulmányoznátok." "Miért tetted át az eloadásaim napját?!" méltatlankodik Charlene. "Meg kellett tennem hogy működjenek a dolgok. Meg kell hoznunk néhány áldozatot." "Apa?! Áttetted a Parisses Squares edzéseimet hétfo, szerda, péntekrol, kedd, csütörtök, vasárnapra?! Így a második csapatba fogok kerülni, pedig én elég jó vagyok az elsohöz is!" "Tulajdonképpen nem is kellene az elso csapatban játszani. ahhoz még nem vagy elég idos. Mint már mondtam, Belle, mindannyiunknak áldozatokat kell hoznia." "És te mit akarsz feláldozni?" kérdezi Jeffrey gúnyosan. "Én csinálom a vacsorát, mikor anyátok az eloadásokat tartja." "Egyébként is így van, úgyhogy ez nem áldozat, apu." tiltakozik Belle, mire a Doktor kényszeredetten vigyorogni kezd. "Na álljon meg a menet... Ez meg mi?! Hogyhogy semmi klingon barátok?!" kérdezi Jeffrey, mire Charlene is szemügyre veszi a fiúnak kiosztott szabályokat. "Pontosan az. Rossz hatással vannak rád. Eroszakosak, kimaradnak éjszakára... Miért nem keresel néhány rendes vulcani barátot?" "Nem írhatod elo nekem, kivel barátkozhatok!" "Egy pillanat... Kenneth, azt hiszem, ez tényleg nem túl jó ötlet." mondja Charlene, mire a Doktor hitetlenkedve pattan fel, majd helytelenito pillantást vetve feleségére, magához hívja. "Te is nagyon jól tudod, milyen fontos az hogy egységesen lépünk fel." mondja a Doktor halkan,

mikor a nő megáll mellette, "Elvárom toled hogy támogasd a döntéseimet." "Ha tényleg ezt várod el, jobb lett volna ha előbb megbeszéled velem ezt az egészet, mielőtt a fejem fölött egyedül döntenés mindenről! Ugyanis én nem vagyok a gyereked, és azt hiszem, legalább egy kis beleszólási jogom van a szabályok és elvárások megállapításába." "Ööö..." próbál megszólalni a Doktor, de Charlene nem hagy neki esélyt: "És nagyon tisztességtelennek tartom, hogy megpróbálsd előírni Jeffreynek hogy kivel barátkozhat!" "Pontosan. Ez a megbeszélés csak valami vulcani hülyeség. Úgyhogy engem jobb ha nélkülöztök..." mondja Jeffrey, majd elindul az emeletre. "Jeffrey! Még nem fejeztem be!" "Elégge felmérted már, hagyd, hadd menjen." mondja Charlene, "Nem akarok a gyerekek előtt tovább veszekedni erről, de később még beszélni fogunk róla." Ezzel a nő a Doktor kezébe nyomja a jegyzetfüzetet, majd szintén az emelet felé veszi az irányt. "Most aztán szép kis zurzavart okoztál, apu." jegyzi meg Belle. "Nekem is olyan érzésem van. Pedig meg kell mondjam, nem értem a reakciójukat. Csak... Azon dolgozom hogy a családi együttélésünk zökkenomentesebb legyen." "És attól miért lenne az ha csak kedden, csütörtökön, és vasárnap mehetek edzésre?" "Belle... Nálad két-három évvel idesebb gyerekekkel játszottál együtt, ez túl veszélyes." "De éppen ezért olyan vonzó!" "Túl fiatal vagy még ahhoz hogy felismerd, milyen veszélyei vannak ennek a játéknak..." ereszkedik le az asztal szélére a Doktor, "Az én feladatom az hogy vigyázzak az egészségedre, és én... Csak igyekszem jó apa lenni..." Belle szemügyre veszi apja kétségbeesett ábrázatát, majd letelepedve melléje, így szól: "Ha ezzel könnyebb neked, apu... Megyek a második csoportba." "Köszönöm, Belle. Ez nagyon érett viselkedés." "Szerintem nagyon jó apa vagy." "Hát... Köszönöm." "Szeretlek, apu. Még akkor is, amikor ilyen zurzavart okozol." mondja a kislány, apja vállára hajtva a fejét, mire a Doktor kissé elérézkenyülve elmosolyodik.

Parisnak erosen igyekeznie kell hogy ne zuhanjon ki a rázkódó sikló pilótaüléséből. "Voyager hívja a Concorde siklót. Hall engem?" szólal meg Janeway hangja a kommunikációs rendszerből. "Tisztán és hangosan hallom, kapitány. Úgy háromezer kilométerre vagyok a tölcser helyétől. Úgy néz ki, hamarosan elérem a részecskeáramlást." "Ha ez olyan mint az előző volt, a méző hamarosan össze fog omlani." "Az remek lenne, mert kezdek azon gondolkodni, mégsem kellett volna annyit ennem reggelire."

Paris utolsó mondatára Janeway és Torres kuncogva néznek össze. "Kapitány, a tölcser összeomlóban van." jelenti Kim. "Tom, álljon készenlétben!" üzeni Janeway. "Felölem kezdetünk..."

"Pozícióban vagyok, kapitány." üzeni Paris, mikor kihuny előtte a gigantikus energiatölcser, "Aktiválom a Bussard-kollektorokat... Működik a dolog." "Talán már nem sokáig leszünk Neelix mesterfogásaira utalva."

"Ezért mindannyian hálásak lennénk..." néz körül Janeway a hídon, kissé szégyenkezve amiatt, hogy így leszója a talaxiainak mindannyiuk érdekében végzett fáradtságos munkáját. "Kapitány, egy szubtéri zavart észlelek!" jelenti Kim. "Újabb tölcser készül?" "Nagyon úgy néz ki." bólint a zászlós. "Tom, el onnan! Azonnal!" üzeni Janeway.

"Már megyek is..." nyugtázza a parancsot a hadnagy, de a jelenség gyorsabbnak bizonyul nála. A semmiből kialakuló tölcser megragadja a siklót, és spirális pályán vonszolni kezdi a középpontja felé.

"Harry, ki tudja sugározni?" indul meg Janeway a műveleti tiszt konzol felé. "A transzporterek leálltak." "Megpróbálok csinálni valamit..." mondja Torres. "Tom...? Hall engem?"

"Magába ránt... Nincs elég energiám!" üzeni Paris kétségbeesetten, az ablakon át a sikló belsejét vakító fénnel megtöltö jelenséget méregetve.

"Mi van a transzporterrel?!" fordul Janeway Torres felé. "Nem lehet használható állapotba hozni." rázza meg a fejét Torres. "A sikló belépett az örvény belsejébe." jelenti Kim. "Janeway hívja Parist! Hall engem?" Válasz nem érkezik, ellenben Tuvok így szól: "Kapitány, az örvény elkezdett összeomlani." A fomonitor közepén tomboló jelenség lassan halványulni kezd, majd egy fénylo

pontba visszahúzódva, kitörlodik a normál térből. A hídon tartózkodók döbbsen arccal bámulják a helyet, ahol Paris hadnagy vélhetőleg eltűnt, valószínűleg mindörökre.

"Amikor a szonda eltűnt, még tovább adta a jeleket. Mi van a siklóval, Harry?" kérdezi Janeway, a muzeumi tiszt pulton támaszkodva. "Rengeteg az interferencia, nem lehet megmondani hogy van-e közöttük hasznos jel." "Javítsa fel amennyire lehet." "Beiktattam egy súlyozott szűrőt. Próbálja meg most." Janeway a híd közepe felé fordulva így szól: "Voyager hívja Tom Parist. Hall minket?"

Válaszoljon." A hangszórókból csak jellegtelen zaj érkezik válaszul. "Csúszta el a vételi sávba.

Talán úgy hallunk valamit." pillant Janeway Kimre. "Nem hallok önöket kapit... ..ros plazma-interferenciát... ..udom kiszűrni..." "Ismételjen, Tom, alig értettük. Irányítsa kifelé a kommunikációs nyalábot, és próbálja újra." "Hallom önöket... Így jobb már?" érkezik Paris üzenete, az elozónál lényegesen tisztábban. "Igen, egy kicsit. Hol van most?"

Paris tanácstalanul bámul kifelé a futársikló ablakán. "Kapitány... Bár tudnám." Odakint két, sárgától kékig terjedő színtartományú, párhuzamos sík húzódik, melyek között itt-ott fénylő energia-kisülések ütnek át.

A Doktor boldogtalan ábrázattal, csak tessék-lássék odafigyelve munkálkodik a gyengélkedő laborjában. Hamarosan nagyot sóhajtva fel is hagy a hiábavaló próbálkozással, és nehéz léptekkel bebandukol az irodájába, majd lerogy a székebe. A gyengélkedő másik felében dolgozó Kes az iroda ívelt üvegfalán jóvoltából végignézi a jelenetet, majd mintha csak épp arra járna, besétál az irodába.

"Doktor..." A hologram igyekszik nyugodt arckifejezést erőltetni magára, úgy fordul a nő felé.

"Segíthetek valamiben?" kérdezi Kes. "Nem, nem..." rázza meg a fejét a hologram, mire Kes elindul a kijárat felé, de azért nem túl gyorsan, talán érezve, mi következik. "De, talán mégis..." szól utána a Doktor, mire Kes gyorsan visszafordul. "Egy immunogenetikai analízist akartam elvégezni Parsons zászlós szövettenyészetén."

int a hologram az elárvult munkahely felé, "De a jelek szerint képtelen vagyok elvégezni rendesen a méréseket." "Szívesen megpróbálnám..." ajánlkozik Kes. "Csak tessék... Hálás lennék érte." Kes kisiet az irodából, és elfoglalva a Doktor korábbi helyét, munkához lát. A hologram hamarosan követi, és rövid habozás után így szól: "Néhány otthoni probléma foglalkoztat... Nem tudom kiverni őket a fejembe..." "Jelenleg nincs semmi fontosabb munka...

Miért nem használja ki az alkalmat, és töltsön egy kis időt a családjával?" kérdezi Kes. "Hmm... Nem tudom, ennek ok is örülnének-e." "Doktor... Nem szabadna figyelmen kívül hagynia őket." A hologram rövid gondolkodás után igazat ad Kesnek, majd nagyot sóhajtva így szól: "Számítógép, a Doktor béta rögzítési családját elindítani a kettős holodeckben, a VOH-t átirányítani!"

Mikor a Doktor belép a házba, a nappaliban Larg, K'Kath, és Jeffrey fogadják, nyilvánvalóan nem számítottak a felbukkanására. "Apa, mit keresel itt?" "Itt lakom, Jeffrey." mutat rá a hologram, "Ha esetleg már elfelejtetted volna." "Úgy értettem... Korán jöttél haza." "Talán megzavartalak valamiben?" "Neem... Csak a barátaimmal beszélgettünk." "Tulajdonképpen szívesen megismerném őket közelebbről. Larg, K'Kath, foglaljatok helyet." A két klingon kelletlenül leül, és közben a Doktor észrevesz valamit Largnál. "Mi az?" "Micsoda?" kérdezi vissza a klingon. "Amit a kezében tartasz." "Ez?" emeli fel Larg a nála lévő tort. "Egy torta. Miért, mit gondoltál?" kérdezi Jeffrey

piamaszul, de a Doktor metsző pillantására lassan lehajítja a fejét. "Fiúk, mire kell nektek az a torta?" "A dok'torgh torta a kultúránk egyik fontos része." válaszolja Larg, "Minden klingon kap egyet, a felemelés szertartására való felkészítés során." A Doktor elgondolkodva méri végig az egyébként

öltözetében és hajviseletében a klingonokra hasonlítani akaró Jeffreyt, majd kinyújtja kezét a torért. Larg felmordul, de végül csak átnyújtja a díszes markolatú, többszörösen áttört pengéjű fegyvert. A Doktor megvizsgálja a tort, majd így szól: "Véletlenül konyítok valamicskát a klingon

szertartásokhoz. ... És ha jól gondolom, ez valószínűleg egy 'khat'lats kardja'. Nem így van?" A fiúk egy darabig zavartan nézelődnek egymásra. "Nos?" kérdezi a Doktor. "Igen." morogja Larg. "Ezt a kardot egy ereszakos szertartás során használják. Amelyben egy leendő harcos eloszórja a vérző

sebet. Melyiküknek kellene ezt használnia?" Ismét csak csend a válasz. "Halljam... Valaki a khat'latsra készül közületek?! ... Várom a választ!" "Apa, elefántot csinálsz a bolhából..." "Nem

hinném..." csóválja meg a fejét a Doktor, majd a klingonokra pillant: "Arra kell kérjelek titeket, hogy távozzatok." "Apa..." tiltakozna Jeffrey. "És ne hozzatok többé fegyvert ebbe a házba." folytatja a Doktor, visszaadva a tort Largnak. "Mondtam neked hogy az emberek gyengék és gyávák." mondja Larg K'Kathnak, miközben a kijárat felé indulnak. "Hívjatok majd fel!" kiabál utánuk Jeffrey, majd a két klingon az ajtót becsapva távozik. "Látod mit tettél? Elrontottál mindent!" pattan fel Jeffrey dühösen. "Ugyan mit rontottam el?!" "Semmit. Felejtsd el!" indul az emeleti lépcső felé a fiú, de a Doktor utána siet, és a vállánál megragadva maga felé fordítja: "Te akartad használni azt a tort, igaz?! Rábeszéltek valami eroszakos szertartásra." "Nem kellett engem rábeszélteni. Én kértem meg őket! Nagy megtiszteltetés, ha valaki elvégezheti a khat'lats-t. Nem mindenkinek teszik ezt lehetővé, de bennem megbíztak. De most miattad... Megint olyan vagyok a szemükben mint egy földi!" "Valakit meg akartál támadni? A vérét ontani, csak azért hogy a barátaid előtt nagyobbak tűnj?" "Azért akartam megtenni, hogy dicso férfi lehessenek! De ez olyasmi amit te nem érthetsz meg." "Jeffrey, hogyan értessem meg veled hogy amit tenni akarsz, az helytelen?!" "Nem helytelen. Csak egy teljesen más kultúra szokása. Hogy jössz te ahhoz hogy eldöntsd, mi helyes és..." "Én vagyok az apád! És elvárom hogy elfogadd az én etikai értékrendemet!" "Szó sem lehet róla. A tiéd földi értékrend! Gyenge, és értéktelen. A klingonok személete sokkal nemesebb! Ez az a szemlélet, amit én követni akarok!" "Ha ebben a házban akarsz élni, az itteni szabályoknak kell alávetned magad." "Ha így akarod... Inkább élek valahol máshol." mondja Jeffrey elindulva a kijárat felé, de a Doktor visszatartja: "Jeffrey... Gondolkozz el ezen jól." "Már rég megtettem. Harcosná akarok válni. De ez nem megy, ha egy sápatag tark láncra verve próbál tartani." mondja Jeffrey, majd felszegett állal kivonul a házból. A Doktor nem ér rá sokáig töprengeni, az asztali terminál felol éles hangjelzés hallatszik. A hologram fogadja a hívást, a monitoron Charlene kétségbeesett arca jelenik meg: "Kenneth..." "Mi történt?" "Belle... Megsérült egy balesetben."

A Doktor egy gyengén megvilágított, egyszemélyes kórteremben figyeli az ágyon fekvő Bellet. A helyiség ajtaja kinyílik, Charlene siet be: "Hogy van...?" "Dr. Finley és én egy három órás műtétet hajtottunk végre rajta... Mindent megpróbáltunk... Igazán mindent... Ha sikerült megszüntetnünk egy vérzést, egy újabb kezdődött valahol..." "Én... Én ezt nem értem... Csak éppen hogy beverte a fejét az egyik platform szélébe... Hogy sérülhetett meg ilyen súlyosan?" "Nagyon komoly koponyasérülés volt... A hallóideg, és a motorikus kéreg is megsérült... Megállíthatatlanul vérzett..." "És most? Hogy folytatjátok a kezelést?" "Sajnálatos módon... Az agy a számunkra még mindig... Egy titkokkal teli szerv." "Mit akar ez jelenteni? Mi lesz vele?" A Doktor nagyot nyel mielőtt folytatni tudja: "Semmit nem lehet már tenni... Legalábbis orvosilag." "Valamit mégiscsak kell! Kenneth, neked tudnod kell tenni valamit! Kell tenned valamit! Nem hagyhatod csak így..." Charlene hangja elcsuklik, csak kis szünet után tudja folytatni: "Nem... Ezt nem tudom elfogadni, beszélek Dr. Finleyvel." Charlene ezzel elsiet, a Doktor pedig fáradtan ereszkedik le egy székbe. "Belle..." "Apu..." hallatszik a lány erotlen hangja az ágy felől, mire a Doktor felpattan: "Igen, itt vagyok." "Minden olyan távoli... Mi történt?" "Elestél, és megsérült a koponyád..." "Nem fáj..." "Nem. Folyamatosan orvosságot kapsz." mondja a Doktor, a lány arcát simogatva. "Azért nem érzem a lábam?" "Igen..." mondja alig hallhatóan a Doktor. "Mi lesz velem? Mikor látok majd újra?" A Doktor végül kétségbeesetten kiált fel: "Számítógép, programot befejezni!" A holodeck néhány másodperc alatt kiürül, az egyetlen itt maradt hologram pedig lesújtottan álldogál a csendbe burkolózott helyiség közepén.

"Már vissza is jött?" torpan meg a gyengélkedőbe belépő Kes, mikor megpillantja a Doktor. "Igen." bólint a munkába temetkezett hologram. "Megtalálta a Parsons zászlós sejtjeiből készített tényeztet?" "Igen, köszönöm. Jó munkát végzett." "És, hogy van a család?" "Gondolom, jól. Befejeztem a programot." "Befejezte? Máris?" kérdezi Kes, miközben mindketten bevonulnak az irodába, és a Doktor az asztal mögé telepedve az asztali terminált kezdi vartatni. "Igen. Megkaptam amit a kísérlettel kapni reméltem. Igazán kielégítő volt, tovább folytatni idopocsékolás lenne." "Szívesen találkoztam volna velük még egyszer. Nagyon élveztem azt a vacsorát." "Ha valaha is

alkotok egy újabb családot, meg fogjuk hívni." mondja erre a Doktor vidáman. Ám mikor Kes végül távozik, munkakedve és jó kedélye egy szempillantás alatt eltunik, és csak bámul maga elé.

"Annyira növeltem a sávszélességet, amennyire csak lehetett." mondja Torres a mellette megálló Janewaynek. "Janeway hívja Parist: most milyen a vétel?" "Teljesen tiszta, kapitány. ... A regisztrált adatok analízise alapján úgy tunik, abban a közbülso rétegben vagyok, amirol beszéltünk. Tér és szubtér között..." "Ezért nem észleljük semmiféle módszerrel..." bólogat Janeway, alaposabban szemügyre véve a mérnöki konzol egyik kijelzőjét. "Harrynek igaza van. Tényleg itt születnek az asztráltölcsérek, legalábbis ez a hely tele van kicsikkel." "Ez valóban érdekes, Tom, de nem oldja meg azt a problémánkat hogy hogyan szedjük ki onnan." üzeni Janeway. "Nos, ami azt illeti, én már gondolkodtam ezen is, kapitány. És a jelek szerint az egyetlen út arrafelé vezet, amin át ide jöttem." "Egy tölcseren át?" "Pontosan. Figyelemmel kísérek egyet, és úgy látom, hamarosan ki fog törni a normál térbe. Ha sikerülne az útjába állnom a siklóval, ki kell hogy köpjön a maguk oldalán." Janeway bizonytalan pillantást vet a többiekre a hídon, majd így szól: "Ha lenne másik ötletem, elmondanám, de nincs egy sem. Önnek kell döntenie."

"Azt hiszem, nemigen van más választásom." üzeni Paris, épp mikor a sikló előtt levo tölcser megkezd a kitörést a normál térbe. A hadnagy felgyorsítja a siklót, és egyenesen azt a vakítóan fénylo pontot veszi célba, ahol a tölcser itteni vége az egyik határoló síkkal érintkezik. A sikló egyre hevesebben kezd rázkódni. "Egyelőre megy a dolog, kapitány. Már majdnem elértem a tölcser magját. Ennek elég nagyra kell lennie ahhoz hogy kijussak rajta a normál térbe."

"Már jön is..." jelenti a muszereit tanulmányozó Kim. "Kapitány..." "Igen, Tom?" "Azt hiszem, el kellene vinniük innen a Voyager-t." "Mi történik?" "Ez a tölcser egyre csak no, azt hiszem sokkal nagyobb lesz mint a korábbiak. Nem veszélyeztethetik a hajót..." "Nem megyünk sehová. A közelben kell maradnunk, ha ki kell sugározni onnan." rázza meg a fejét Janeway. "Az örvény háromszáz kilométer per másodperces sebességgel közeledik." jelenti Tuvok. "Chakotay, vegye át a kormányt. Térjen ki az útjából, de maradjunk elég közel a sugáráshoz!" mondja Janeway, miközben a korlátokba kapaszkodva visszavonul a székehez. "Értettem."

"Megpróbálok kirepülni..." üzeni Paris. Ám a tölcser másképp gondolja, olyan pofont ad a siklónak, hogy a hadnagy majdnem a kijáratnál landol. Egy darabig azt próbálja megállapítani, egyben van-e még többé-kevésbé, de végül csak visszaküzdí magát a pilótaülésbe.

"Harry, be tudja mérni?" kérdezi Janeway, a hídon uralkodó zajt túlkiabálva, miközben a Voyager az örvény által maga előtt hajtott roncsok között szalamozik. "Még nem. Túl instabil a helyzetünk."

"Tom, mikorra tudja elhagyni a tölcser?" kérdezi Janeway.

"Remélem minél előbb. A burkolat kezd eltorzulni." üzeni Paris, miközben a sikló olyan hangokat ad körülötte, mint amiket egy óriás markában összeroppanó konzervdobozban hallhatna az ember. A hadnagnak szintén meggyulik a baja a tölcserben száguldozó roncsokkal. Jó ideig sikerül elkerülnie oket, azonban egy méretes darab, amelyen még látható a hajdani hajó vagy urállomás oldalára festett azonosító jelzés egy része is, frontális támadást intéz a sikló ellen.

"Megvan a sikló... A burkolata összeroppan!" jelenti Torres. "Harry, be tudja mérni végre?!" kérdezi Janeway. "Megpróbálok, várjanak... Megvan! A sikló a fedélzeten, kapitány, egy élőlény a fedélzeten." "Megsebesült..." teszi hozzá Torres. "Átsugározni a gyengélkedobe. Chakotay, tunjünk innen!" "Igen, asszonyom."

"Az a kemény feje megint megmentette, hadnagy." mondja a Doktor a gyengélkedo egyik ágyán ülo Parisnak, "Csak egy nem túl komoly agyrázkódás." "Hehh... Szerintem azért megérte. Lehet hogy vad kis kirándulás volt..." "Ezt el is hiszem. Csoda hogy nem halt meg." mondja a Doktor rosszállóan, "A magához hasonló veszélykereseket el kéne zárni..." "Doki..." "Soha nem gondolkak bele a tetteik következményébe, hogy mit okoznak ezzel másoknak. Nem, csak a pillanatnak élnek, olyan kockázatot vállalnak amit..." A Doktor hirtelen elhallgat és kissé zavartan mered Parisra egy pillanatnyi idore, majd gyorsan elfordul. "Bocsánat..." "Minden rendben?" kérdezi Paris, megérezve a helyzet komolyságát. "Csak... A családom jutott az eszembe. A lányom, Belle, balesetet

szenvedett. O is így kereste a bajt. ... Meg fog halni." "Igazán sajnálom..." mondja Paris nagy levegot véve. "Kiheverem. Befejeztem a programot, többé nem megyek vissza." "Ezt talán meg kellene gondolnia még egyszer, Doki." jegyzi meg Paris, miközben a hologram elindul a muszerekocsit tolva a gyengélkedő másik része felé. "Nem bírtam ott maradni... Túlságosan fájdalmas volt." "Azt hiszem, mindannyian elkerülnénk az ilyesmit. Ha lehetne. De általában nincs meg ez a lehetőség." "Nekem szerencsére megvolt." mondja komoran a Doktor. "Valóban olyan nagy szerencse ez? Azért alkotta meg ezt a programot hogy megtudja, milyen az élet egy családban. Jó időkben, és rosszakban egyaránt. Az egyiket nem lehet elválasztani a másiktól." "Nem tudom, miért ne lehetne." "Gondoljon csak arra, mi történt eddig velünk itt a Voyager-en. ... Mindannyian hátrahagytunk valakit. Veszteség ért minket. De... Lásza meg, hogy hozott egy egymáshoz közelebb mindannyiunkat. Támogatást és barátságot leltünk egymás között. Családdá váltunk. Részben a fájdalom miatt, amiben mind osztoztunk. ... Ha most abbahagyja azt a programot, itt marad örökre, ezen a ponton. Soha nem lesz lehetősége elbúcsúzni a lányától. Vagy ott lenni a fia, a felesége mellett, mikor szükségük lesz önre. Soha nem lesz lehetősége megismerni a módját annak, hogyan kell szeretni, támogatni... Hosszabb távon pedig... Nem fogja megérteni, mit is jelent egy család..." Paris ezután még csendben áll egy darabig a Doktorral szemközt, majd elsiet.

A Doktor az üres holodeck közepén materializálódik, majd így szól: "Számítógép, a Doktor béta ró jelzésű családprogramját a kikapcsolás pillanatánál betölteni és elindítani." A kórterem újra megjelenik a Doktor körül. A hologram odalép az ágyhoz, és megfogja Belle kezét. "Apu...? Mi lesz velem? mikor látok majd újra?" "Nem tudom... Nagyon beteg vagy." "De nem halok meg... Ugye?" "Túl... Túl beteg vagy ahhoz hogy... Meggyógyulj." keresgéli a szavakat a Doktor. "Vagyis meghalok..." "Igen." "Ha velem maradsz... Nem fogok félni..." "Itt maradok. Megígérem." Az ajtó ekkor kinyílik, és Charlene lép be, Jeffreyvel az oldalán. A fiú úgy látszik, már nem akar klingon lenni, úgy néz ki mint bármelyik földi kortársa. Charlene az ágyhoz siet, és elfoglalja az odébb lépo Doktor helyét, aki Jeffrey felé fordul. A fiú bizonytalanul álldogál egy darabig. "Apa..." Azután elszánja magát, így végül megölelik egymást. "A takaród, hugica..." lép közelebb az ágyhoz Jeffrey, Belle kezébe igazítva egy sokat megért takarót. A lány elmosolyodva húzza magához az ismerős holmit. "Itt vagyunk, Belle... mind itt vagyunk..." mondja Charlene a könnyeit nyeldesve. A kislány mosolyogva fordul feléjük, majd vak szemei mintha követni kezdenének valamit, amit csak ő láthat, és ami megállíthatatlanul közeledik. "Sötétedik... Annyira... Fáradt vagyok." "Semmi baj... Aludj csak. Mind itt vagyunk." mondja a Doktor. A kislány szemei lassan lecsukódnak, majd feje félrebillen. Charlene a Doktorra pillant, aki egy orvosi trikordert vesz el az ágy lábánál lévő diagnosztikai pultról, és a muszer letapogatófejét végigmozgatja a mozdulatlan test fölött. Végül lassan összecsurkja a trikordert. Charlene zokogni kezd, Jeffrey a nyakába borul, a Doktor pedig megöleli mindkettejüket. Sokáig állnak így, három szimuláció egy nagyon is valóságos dráma utolsó jelenetében.

64. Distant Origin - Távoli eredet

A sziklás, itt-ott gyér növényzettel tarkított tájat egy főleg füstöt, és egy kevéske lávát eregető tuzhányó uralja. Egy nem túl meredek hegyoldalban alaposan elkopott sziklákból álló alakzat látható, a sziklák tövénél egy szabálytalan alakú nyílással. A nyílástól nem messze a barlangban már teljes a sötétség, csak egy kézilámpa pásztázza lassan a kövekkel és csontokkal borított talajt. A fényfolt hirtelen megáll, forrása lejjebb ereszkedik, és egy pikkelyes boru, háromujjú kéz jelenik meg benne. A kéz felemel valamit a földről, ami eloször csak egy alakatlan kupac, de mikor kissé kirázódik belőle a por, felismerhetővé válik hogy valamiféle szövetdarabról van szó. A szövet nagyrészt aranysárga színű, felül egy kis szürke szegéllyel, ezen a szegélyen pedig egy kis, ívelt fémdarab látható, ami mintha valamiféle jelvény lenne. Egy másik fényfolt is pásztázza a talajt, nem messze az elsőtől, ez egy a porból félig kiálló csonton állapodik meg. Egy, az elozohöz hasonló kéz nyúl be a fénykörbe, és egy kis ecsettel óvatosan elkezd megtisztogatni a csontot. A kéz gazdája, egy hülloszeru lény, odarecseg társának, aki még mindig a szövetdarabot tanulmányozza. Az sietve csatlakozik hozzá, miközben a csontot felfedező lény egy kerek muszer kijelzéseit figyeli. "Biztos a genetikai egyezés?" kérdezi az újonnan érkezett. "Igen. Gyujtsuk össze a leleteket, és térjünk vissza a hajóhoz." "Lehet hogy ez az? A bizonyíték?" "Ha igen, ez lesz a legjelentősebb felfedezés a vöth történelemben." A másodikként szóló arrébb mozdítja lámpája fénykörét, ami most egy koponyára esik. Egy eltéveszthetetlenül földi ember koponyájára.

Egy impozáns, leginkább egy púpos hátú, páncélos bogárra hasonlító urhajó siklik a hidegen ragyogó csillagok között, hátsó részének két oldalán halvány zöldeskék fénnel izzik a meghajtórendszer.

A karmokban végződő három ujj óvatosan helyez el ujjpercet egy fémasztalon, amelyen egy emberi csontváz kezd lassan alakot ölteni. A csontváz meglehetősen hiányos, úgy látszik a két lény nem találta meg az összes csontot, persze lehet hogy ez nem az a hibájuk. "Többszörösen ízelt, kifinomult mozgásra alkalmas kéz... Mint az egy fejlett technikával rendelkező fajnál elvárható." fordul az a alacsonyabb idegen a magasabb felé, miután elhelyezte a csontot a megfelelő helyen. A lényeknek a háromujjú kézen, és a pikkelyes, hülloszeru boron kívül még egy feltűnő jellegzetessége van: a koponyájuk felső része hátrafelé megnyúlt, a nyúlvány oldalán a pikkelyes bor hullámokba gyúrodik. A lények orra inkább csak egy kisebb dudor, az ornyergükön kezdődő pikkelysor valamivel a szemük fölött háromfelé válik, egy-egy ág indul jobbra és balra a fej oldalán, a harmadik pedig a fejteton át húzódik végig a megnyúlt koponyán, kicsit olyan hatást kölcsönözve a lényeknek, mintha azok valamiféle sisakot viselnének a fejük tetején ami megközelítőleg a szemük vonaláig ér körben a fejükön. A magasabb lény egyetérten bólogat, majd a kezében tartott kerek muszert végigmozgatja a csontváz fölött. Végül elgondolkodva kezdi nézegetni a koponyát, ami egy eroszakos támadás nyomait viseli magán: a bal oldalán, nagyjából a pofacsonttól a szemüregtet magába foglalóan a koponyatetőig ki van harapva belőle egy darab, jól látszanak a csontba vésődött fognyomok. "Hm... A koponyatetőfogata huszonkét százalékkal kevesebb a miénkénél. Ráadásul hiányzik a szaglólélebenye..." "Hogyan? Ez azt jelentené, hogy nem volt szaglóérzéke?" kérdezi az alacsonyabb lény hitetlenkedve. "Bizony... Ez a szegény fickó nem igazán tudta volna élvezni a Hokhati lagúnákat. ... A csontjai szokatlanul porózus szerkezetűek... Nagy valószínűséggel melegvérű volt. Biztos vagyok benne hogy nem száurusz." "Nem száurusz? Nem fogja ez aláásni az elméletünket?" "Vitathatatlanul hasonló genetikai mintázatunk van ezzel a lénnel. Rokonok vagyunk, még ha csak távoliak is. ... A soron következő kérdésünk pedig így hangzik: mit csinált a mi melegvérűnk a galaxisnak ezen a tájékán?" "Talán felderítőúton járt... Esetleg egy nagy hajóval, társakkal együtt..." véli az alacsonyabb idegen. "Ez a szövet..." emeli fel a magasabb a barlangban talált ruhafoszlányt, "Szintetikus polimerekből áll. A molekulaszervezete pedig replikációs technikára enged következtetni. ... És itt van ez a jel... Ez vajon csak díszítés, vagy valami jelzés?"

mutat a lény a szövehez rögzített fémdarabra, "Lehet hogy a társadalmi helyzetére, a beosztására utal..." "Elképzelhető hogy ez katonai egyenruha..." "De legalábbis annyit feltételezhetünk, hogy egy társadalmi rendszerben élt. És volt egy hajója." A lény tiszteletteljes mozdulattal emeli fel a sérült koponyát az asztalról, és az üres szemüregbe nézve így szól: "Vajon látták a szemeid azt a bolygót, ahonnan származunk? Népünk igazi hazáját... Szép volt az a bolygó? ... Óceánok fedték, vagy szárazföld? Volt-e kilenc holdja? Vagy nem volt egy sem?" A lény a fejét megrázva visszatér a sokkal fontosabb kérdéshez, de mielőtt visszateszi a koponyát az asztalra, még megjegyzi: "Nem vagy túl beszédes... A hajója, és az utasai hordozzák a származásunk titkának kulcsát. Meg kell találnunk oket." "Kapcsolatba lépek a támogatóinkkal... Talán tudnak adni egy kutatóhajót... Meg esetleg néhány segítőt..." mondja reménykedve az alacsonyabb idegen. "Azon a körön már túlnőtt a dolog... Szektorokat felölelő kutatást kell végeznünk, ahhoz pedig egy teljes flotta kellene. Vagyis inkább a Vének Tanácsához kellene fordulnunk." "Professzor... Nem tartja ezt kissé korainak?" kérdezi az alacsonyabb idegen aggodalmasan. "A csontok állapotából ítélve úgy egy éve halhatott meg. A hajója lehet hogy már ezer fényévre jár innen... Nincs idonk! Egy dologról nem szabad megfeledkeznie, Veer... Mikor felvettem az én Körömbbe, elkötelezte magát a tudományos igazság feltárása mellett. Ez előtt a lelet előtt csak egy elméletünk volt. De most már bizonyítékunk is van. Csak a szemeket kell felnyitnunk, hogy más is felismerje. A legjobb ha a Városhajó felé vesszük az irányt... Bemutatjuk nekik a barátunkat, és hagyjuk hogy magáért beszéljen."

A bogárszerű hajó egy nála talán százszorta nagyobb ureszköz felé tart, ami méltóságteljesen araszol előre a csillagközi tér hidegében, számtalan fényesen ragyogó ablaka a belsejében hordozott élet melegéről árulkodik.

"Népünk millió éven át azt hitte, mi voltunk az első intelligens faj, ami a világunak ebben a részében kialakult." mondja a professzor, egy félhomályos teremben sétálva, "A legelső faj." pillant egy pontfényekkel megvilágított, kissé megemelt térségre, ahol egy sötétvörös ruhát viselő fajtájabeli ül, mellette pedig, éppen csak a fénykör határán túli sötétségbe húzódva egy sötét ruhás alak áll. "Ezen a feltételezésen alapszik mindaz, amit dicsonak tartunk. Ám ezen hitünk az elmúlt évek során megkérdőjeleződött. Nem csak tudósok, és filozófusok, de egyszerű emberek által is. És most, itt fekszik önök előtt a távoli eredetre utaló bizonyíték." A professzor a nem messze álló asztalra mutat, amin ott hevernek a csontok. "Ezek a maradványok kétségtelenül bizonyítják, hogy a galaxisnak egy másik részéből származunk. ... Hogy egy nagyon távoli bolygón fejlődtünk ki, és millió évekkel ezelőtt utaztunk ide. Ez a mi igazi, elveszett múltunk." "Egy csontkupac..." mondja a sötétvörös ruhás idegen lekicsinyően, akirol kiderül hogy nonemu, "Milyen lenyugózo..." "Ez a... Csontkupac egy nagyjából egy évvel ezelőtt meghalt lény maradványa. Egy olyan fajból származó lényé, amely nem ismeretes a térségünkben. De mégis, negyvenhét közös genetikai azonosító jegyünk van ezzel a lénnel." mondja a professzor, majd odaint társának, aki bekapcsolja az asztalon lévő kijelzőt, amin két DNS lánc válik láthatóvá. "Kétségtelenül rokonságban állunk vele, és szándékomban áll bebizonyítani, hogy mi ugyanazon a bolygón fejlődtünk ki, mint ez a lény." "És ez lenne a bolygó, az a bizonyos elveszett világ, a távoli eredet elméletében?" kérdezi a vörös ruhás. "Igen. Egészen pontosan így van. És ennek a bolygónak... A mi bolygónknak a felkutatása érdekében... Találnunk kell egy élő példányt ebből a fajból. Készítettünk egy számítógépes extrapolációt..." A professzor segédje új képet varázsol a kijelzőre, ami egy zöldes boru, kezén három-három ujjal rendelkező, sárga-fekete öltözetet viselő humanoidot ábrázol. "Egy kétlábú, urutazó, de technikailag korlátozott melegvérű fajt keresünk. A koponyatérfogat alapján azt mondanám, nem fejlettebbek az átlagos melegvérű fajoknál." "Melegvérű...? És továbbra is azt mondja, hogy rokonságban állunk egy emlos fajjal?" kérdezi a vörös ruhás széke mellett az árnyékba húzódott idegen. "Igen. És ezért kérelemzem egy azonnali expedíció indítását..." "Hadd tanácskozzunk előbb a felfedezéséről... A fantáziadús jelentése a maradványok felfedezéséről, tetszett nekem..." mondja a vörös ruhás, miközben intésére az árnyékban álló alak egy kis szerkezetet tart elé, amire ő futólag rápillant, "Itt az áll, hogy a lelohellyel kapcsolatos

információkért fizetniük kellett..." "Kereskedők voltak. Ők ismerték a barlang helyét, nem volt más választásom." "Nem lehetséges hogy család áldozatává vált?" kérdezi a vörös ruhás. "A csontváz minden mikronját megvizsgáltam. Teljesen valódi." "Gegen professzor... Belegondolt az elméletének szélesebb körű hatásába?" "Mire gondolsz?" "Hogy ezzel kétségbe vonja a Tanokat, és ezzel mindazt, amit örök idők óta hiszünk magunkról. A történetünket... Az osi, és jogos igényünket az urnek erre a részére. még magát az én intézményemnek a fennhatóságát is. hogy mindez hazugság." "Ezt soha nem állítottam. Azonban... Néhány dologban a nézőpontunkat... A elfedezésem fényében... Talán újra kell értékelnünk." "Újraértékelni... Meg fogjuk fontolni a kérése alapján egy expedíció indítását." mondja a vörös ruhás, majd fejet hajtva Gegen felé, távozik. "Jól csinálta, professzor." siet oda Veer Gegenhez. "Alig hinném..." csóválja meg a fejét a lesújtottan álló Gegen, "Nem sejtettem hogy ilyen fokú érdektelenséggel találom szemközt magam." "Most... Mihez kezdünk?" "Szeretném ha megszervezne egy találkozót az Exobiológusok körével. Ők támogatni fognak." Veer elsiet az egyik kijáraton át, de egy pillanatra megtorpan az ott várakozó nonemu saurusz mellett. Az, miután Veer elment, a leleteket tartalmazó asztal mellett álló Gegenhez megy: "Apám... Nagyon aggódom miattad." "Ok nélkül." "Nem győzték meg különösebben az érveid." "Ez nem is szükséges. A bizonyítékok magukért beszélnek. És a felfedezésem híre máris terjedoben van. Ha elég ember járul az uralkodóhoz elé..." "A matematika sosem volt az erősséged, apám. Lehet hogy alaposan túlbecsüled az esetleges támogatóid számát..." "Tehát te sem hiszel nekem, igaz?" "Én... Igazán szeretnék... Az elodeink valami más helyről jöttek...? Egyáltalán nem is tartozunk ide? Ez az egész olyan... Hihetetlen." "Csalódtam benned..." "Apám, kérlek.. Hagyj fel ezzel... Egy ábrándot kergetsz, elvesztegeted a képességeidet... Aggódok amiatt ami történhet, ha nem hagyysz fel ezzel." "Tudod hogy veled mi történne, ha valóban felhagynék vele?! A gyerekeiddel? Az összes vothhal? Tudatlanságban éltek, és a fejlődést meggátolják az osi babonák. Az igazságnak ki kell derülnie!"

Gegen a barlangban talált ruhadarabról származó fém jelzést vizsgálhatja, mikor Veer érkezik sietve a hajó központi helyiségébe: "El kell mennünk innen! Azonnal!" "Mi történt?" "Beszéltem az exobiológusokkal... Aggódnak... Vannak bizonyos szóbeszéddek..." "Mivel kapcsolatban?" "Az uralkodó megtiltotta a további kutatásokat, önt pedig el akarják fogatni." "Milyen okból?!" "A Tanok elleni eretnkséggel vádolják." "Meg fogom védeni magam." "Túl késő. A támogatóink is félnek, senki sem áll már mellettünk." "Akkor egyedül kell folytatnom a vállalkozásunkat. Térjen vissza a családjához, mellettem ön is veszélyben van." Veer azonban Gegen elé áll, és határozottan kijelenti: "Én nem hagyom magára a bajban, professzor." Gegen hosszan nézi munkatársát, majd így szól: "Megvizsgáltam az egyenruhán talált jelzést. És találtam valamit, ami akár egy mikroszkopikus azonosító is lehet..." A professzor ezzel leül egy muszerpult elé, és dolgozni kezd a billentyűzeten, "A fordítógép szerint valószínűleg egy névről van szó." "Egy név?" "Igen. Azt hiszem, a melegvérűek hajójának neve. Biztos vagyok benne hogy amit keresünk..." A pult központi monitorán ekkor egy mikroszkópos felvétel jelenik meg, folyamatosan növekvő nagyítással. A kép közepén eloször csak két fekete vonal látszik, amelyek egyre nagyobbá válva jelekké bomlanak szét. Végül, mikor a nagyítás megáll, a következő olvasható a kijelzőn, két sorban: "USS VOYAGER 0429-52" "Azt úgy hívják: Voyager." mondja Gegen, jelentősegteljes pillantást vetve Veerre.

"Átrepülni az ismert űrön azért, hogy megtaláljunk egyetlen hajót a végtelen csillagóceánban, egyáltalán nem könnyű feladat. Hetekig semmi eredményt nem értünk el, de aztán ránk mosolygott a szerencse. A Nekrit-kiterjedés peremén, egy urállomáson egy kereskedő különös kutatókról számolt be nekünk, akik azt állították, a galaxis másik végéből valók. A kereskedő egy Voyager nevű hajót is említett, és segített nekünk néhány részlet pontosításában. ezen adatok birtokában hamarosan újabb leletek birtokába jutottunk, új bizonyítékokat találtunk. A legjelentősebb leletünk egy tárolóhenger volt, benne egy minta a Voyager hajtóműplazmájából. Most folyamatosan figyeljük az űrt egy ennek megfelelő mintázatot keresve. Még mindig keveset tudunk róluk, de azt már igen, hogy embernek nevezik magukat, és hazafelé tartanak egy messzi bolygóra. ... Gondolatban veled vagyok, Frola. Ugyanúgy ahogy munkatársam, Veer is." Gegen a diktálást befejezve a tole nem messze várakozó

Veerre pillant: "Épp üzenetet küldtem a lányomnak." "Okos dolog ez?" kérdezi Veer aggódalmasan. "Kódoltam a vivohullámot, nem fogják tudni visszakövetni." "A nevemben is üdvözölte?" "Természetesen. ... Észrevettem, milyen színben játszanak a pikkelyei, mikor o a közelben van. Elobb felvettem a Körömbé, most meg a családomba is bekívánczik?" "Dehogy, professzor, gondolni sem mernék rá." "Jobb is ha távolságot tart. A hagyomány szerint mi a Taruth családból választunk párt." Gegentol úgy másfél méternyire, egy asztalon egy lágy fénnel világító hengeres tárgy van, ami körül rovarok keringenek. A száurusz arrafelé fordul, szájából szinte követhetetlen gyorsasággal kivágódó nyelve megragad egy rovar, amit Gegen jóízuen elfogyaszt. "Azonban... A hagyományok arra való, hogy megszegjék őket..." mondja ezután, sokkal barátságosabb hangon. A központi konzol felől ekkor hangjelzés hallatszik, mire Veer odasiet, hogy utánanézzon a dolognak. "A plazmanyom. A letapogató talált valamit ami megfelel a kritériumoknak. ... Egy hajó, kilencven fényévnire. Száznegyvennyolc élőlény van a fedélzeten, hat egész kettes görbülettel halad." "Létrehozok egy tértorzulást." megy Gegen egy másik pulthoz, "Így az egyszerű szenzorai aligha fognak felfedezni bennünket... Lassítson le transwarpról, nehogy megelőzzük őket." "Megtörtént. Van kapcsolat. ... mit üzenünk nekik?" "Semmit..." mondja Gegen, szemügre véve a görbületi sebességgel haladó Voyager-t, "Legalábbis egyelőre. Megfigyeléssel jobban megismerjük őket. Majd ha elegendő mennyiségű adatunk lesz, és nem tunnek eroszakosnak, felvesszük velük a kapcsolatot." "Átviteli távolságban vagyunk." mondja Veer. "Adattároló eszközöket keresünk, analizáljuk a viselkedésüket, mindent megvizsgálunk ami elérhető, kik vagy mik ezek az idegenek. ... Nyitott szemmel, Veer!"

"Az interfázis stabil." vizsgálja meg Gegen a ruhája karján lévő szerkezetet, miközben a Voyager legénységének egyik tagja mit sem tudva a jelenlétükről, elsiel mellettük a hajó egyik folyosóján. "Fura... Azért nem vártam volna ilyen szagot." jegyzi meg Veer. Gegen is beleszimatol a levegőbe, majd vállat von: "Elvégre emlosök... Jellemző rájuk. ... Na menjünk arra..." int a folyosó egyik irányába a professzor, majd útnak indulnak. Hamarosan megállnak egy fali terminál mellett. "Úgy látom, ez valami hozzáférési pont." Gegen egy darabig a kezében tartott szerkezetre összpontosít, majd így szól: "Egyszerű bináris rendszer. Átjátszottam az adatbankjukat." "Fogadok hogy egy anodyn-relé." mondja Paris, aki néhány méternyire lép ki egy turbóliftből a két száurusz mellett. "Soha. Plazmavezeték." jelenti ki a Parissal érkező Torres. "Relé, ez kétségtelen. Átnéztem az egész plazmarendszert." "Ezt erosen kétkeltem." torpan meg Torres, "Elvégre maga nem is gépész." "Maga meg az, mi?" kérdezi Paris, miközben Torres tovább indul. "Maga mondta..." "Hím és nőtény társas érintkezése. Figyeljük meg." adja ki a parancsot Gegen, így gyorsan Parisék nyomába erednek. "Na most mi van?" pillant Paris diadalmasan Torresre, miután a gépház egyik konzoljának monitorára varázsolta a vitát eldöntő adatot. Torres bámulja egy darabig a kijelzőt, valószínűleg frappáns visszavágást fogalmazgatva magában, végül így szól: "Hogy mi van? ... Élvezheti a győzelmét." "Az anodyn-relék... Ki gondolta volna..." piszkálódik tovább Paris, mire Torres elhúzza a száját: "Véletlenül beletrafált... Ennyi az egész." "Na ja, pont a közepébe." Ekkorra Gegen és Veer is elokerülnek, és kicsit távolabbról hallgatják a szópárbajt. "Ma este egyenlítheti a tartozását." folytatja Paris, majd kihívóan Torres felé fordul: "Kettes holodeck. Klingon harci szimuláció, és ez alkalommal ne fogja vissza magát." "Násztánc?" fordul Veer Gegen felé. "Kétségtelenül. Figyelje meg ahogy a nőtény tettei, hogy nincs benne a dologban, ezzel tulajdonképpen bátorítva a hímet..." "Nem látszik a felszínközeli erek kitágulása..." mutat rá Veer. "Úgy tunik, náluk ez a képesség nem fejlődött ki. Ez megmagyarázza a túlnyomó szóbeliséget is." "Akkor este találkozunk. H-A-B-I." mondja Paris, a gépház kijárata felé indulva. "Mi van?!" bámul utána Torres. "Hozza a batlh'etlhjét is." néz vissza Paris, mielőtt végérvényesen távozna. "Batlh'etlh..." morogja Torres, visszafordulva a konzol felé.

"Jelentést." siet ki Janeway a hídra a készenléti helyiségből. "Befejeztük a távolsági letapogatást. Ha tartjuk a jelenlegi irányt, két napon belül elérünk egy eros tetrionsugárással szennyezett területet." mondja Chakotay. "A másik lehetőség?" "Három hónapos kerülő." "Tuvok, erősítse meg a pajzsokat.

... Hadnagy, tartjuk az irányt. ... Harry, folytassa a távolsági letapogatást." Igenis, asszonyom." Janeway letelepszik a székebe, onnan folytatja: "Vizsgáljunk meg mindent amit a tetronsugárzásról tudunk. Minden elképzelhető óvintézkedést meg akarok tenni." "Nos, Veer, milyen társadalmi rendszerre következtet mindebből?" kérdezi Gegen, aki társával együtt a híd hátsó részében állva nézelodik. "Nyilvánvalóan erosen hierarchikus felépítésű, nyilvánvaló megkülönböztetésekkel helyzet és rang szerint. A jelek szerint az emberek annak a nosténynek a parancsnoksága alatt állnak." mutat Veer Janewayre, "Talán matriarchátus?" "Én is pontosan erre a következtetésre jutottam." bólint Gegen egyetérten. "Ez különös..." mondja ekkor Kim, "Téranomáliát észlelek." A zászlós vizsgálódik még egy darabig, majd teljes biztonsággal kijelenti: "Itt van a hídon." "Forrása?" kérdezi Chakotay. "Nem vagyok biztos benne. De helyileg erosen korlátozott jelenség. Modulált fáziseltolással... Olyan mintha valami álcázórendszer lenne!" Janeway aggodalmasan néz körül a hídon, majd felállva így szól: "Minden gépnek állj. Behatolási riadó!" "Úgy látszik, nem kíváncsi személyekké váltunk. Térjünk vissza a hajóra." mondja Gegen, mikor a híd világítása megváltozik körülöttük. Ám mikor kapcsolatba akarna lépni a hajójukkal, meglepetés éri. "Mi történt?" kérdezi Veer. "Valamiféle eroteret aktiváltak." "Egy tízes osztályú szigetelomezot vontam a híd köré, kapitány." jelenti Tuvok. "Teljes szubtéri letapogatást végzek." mondja Kim, "Két élőlényt észlelek." "Mérje be oket!" szól Chakotay. "Egyes küldetésirányító konzol." szól Kim néhány pillanat múlva. "Professzor...?" kérdezi Veer aggodalmasan. "Az eroterük zavarja az interfázist. Kiegyenlítem. ... Azt hiszem, erről a szintről el tudunk menni..." "Mutassák magukat!" áll meg Janeway valamivel mellettük, a kezében levo fézerrel a Kim által megjelölt területet pásztázva. "Kapitány, az élőlények elhagyták a hidat, most a kettes szint tizenhármasszektortban vannak." jelenti Kim, "A kaszinóban." "Zárja le a szintet!" utasítja Chakotay Tuvokot, majd a Janeway által feléje hajított fézert elkapva egy biztonsággal a nyomában beviharzik a liftbe. "Kettes szint elszigetelve. Biztonsági osztagot kérek a kaszinóba." üzeni eközben Tuvok az embereinek, majd csatlakozik a parancsnokhoz. "Behatolók? Én nem látok egyet se..." nézelodik Neelix az étkezoban. "Úgy látszik, kicsit alábecsültük a melegvéruinket." állapítja meg Gegen kicsivel odébb, miközben továbbra is a hajójukkal való kapcsolattartásra szolgáló szerkezetet vatlatja. "Talán fel kellene fednünk magunkat, és elmondani a szándékainkat." véli Veer. "Lehet hogy arra is szükség lesz hamarosan." bólint Gegen.

"Kapitány, analizáltam a fáziseltolást." mondja Kim, mire Janeway mellette terem. "Híd hívja Chakotayt." "Hallgatom." "Állítsák a fézereket egy egész nyolcvanöt gigahertz diszperziós frekvenciára. Ez elvileg hatástalanítja az álcázójukat."

"Értettük." nyugtázza az üzenetet a parancsnok, miközben kilépve a liftbol, beállítják fézereiket, majd elindulnak a kaszinó felé.

"Hozzáigazítottam a rendszereinket a hajójuk pajzsához. Azt hiszem, most már távozhatunk." mondja Gegen, épp mikor a biztonsági osztagok, Chakotayval és Tuvokkal az élükön, megérkeznek. Tuvok körbepásztáz a kezében tartott trikorderrel. "Tértorzulások... Ott!" mutat végül pontosan Neelix irányába. "A padlóra!" kiáltja Chakotay, majd az osztaga élén tüzet nyit a jelzett irányba. A fézersugár elakad a levegoban, azon a helyen a tér meggyurodni látszik, majd a jelenség a két, meglepetten nézelodo sauruszt hagyja maga mögött. A jelenlevok várakozó álláspontra helyezkedve figyelik ahogy a magasabb idegen megszállottan pötyögtet a nála levo szerkezeten, az alacsonyabb pedig néhány gyors csettintést intézve felé, elhúzódik tole. Chakotay követi a lány mozgását, aki ekkor kissé megroggyantja térdeit, majd a parancsnok felé nyújtja a bal kezét. Ekkor válik feltunové, hogy a két saurusz bal ruhaujján, az alkar középso részénél van egy-egy nyílás. Éles szisszenés hallatszik, valami kívágódik a lény alkarjából, majd megállapodik Chakotay mellében. Egy csontszínu tüske az, ami körül gyorsan oszlo fehérés felho látható egy pillanatig. Chakotay meglepetten pillant le a tüskére, majd a szeme fennakad, és a parancsnok összeroskad. Tuvok egy gyors lövéssel leteríti az alacsonyabb idegent, a magasabb pedig, kihasználva hogy a figyelem egy pillanatra elterelődött róla odaugrik a földön hevero Chakotayhoz, és megnyom néhány gombot a nála levo szerkezeten. Mire Tuvok rálohetne, egy szállítószugár már el is ragadta a lényt és

Chakotayt. A gyenge kábításra állított fézernek köszönhetően az itt maradt idegen néhány másodperc múlva magához tér, és felpillant. Nem sok jót ígéro látvány fogadja: legalább négy fézer szegezódik rá, a körülötte álló biztonságiak kezeiben.

"Féztartalát okozta jelentéktelen károsodás a mellkas felső részén, nem súlyos. De szeretnék meggyőződni arról hogy nem történt sejtszintű károsodás." mondja a Doktor a gyengélkedő egyik ágyán fekvő idegen vizsgálata során. "Elvégzek egy mikrocelluláris letapogatást." mondja Kes, épp mikor Janeway megérkezik a helyiségbe. "Kezdjen egy DNS analízissel. Szeretnék többet tudni a molekuláris fiziológiájáról." mondja a Doktor. "Ha megkésve is, de üdvözlöm a fedélzeten." áll meg Janeway az idegen ágya mellett, "Janeway kapitány vagyok. Ki maga, és mit csináltak az első tisztessel?" Az idegen néhány kattánásszerű hangot hallat. "Kell hogy legyen egy hajójuk. Álcázták? ... Nem akarunk ártani maguknak, csak azt szeretnénk tudni..." A lény ekkor becsukja a szemét, teste egy pillanatra megfeszül, majd elernyed, mire Janeway kérdőn fordul a Doktor felé. "A pulzusszáma és a testhőmérséklet csökken... Az anyagcseréje majdnem teljesen leállt." "Meg fog halni?" kérdezi a nem messze várakozó Tuvok. "Nem hinném. Az idegrendszere ép, és tökéletesen funkcionál. Inkább egyfajta védekező állapotba került." "Lássa el a sérüléseit, és próbálja magához téríteni." határoz Janeway, "Vizsgálják meg az eszközeit, tudni akarom, mivel állunk szemben."

Chakotay egy függőlegestől kissé megdőntött fémasztalon tér magához. "Ne ijedjen meg. A kutatóhajómon van." mondja az asztal mellé lépo Gegen. Chakotay megpróbálja aktiválni a kommunikátorát, de az nem hajlandó életre kelni. "Tudom hogy megszökne, de figyelmeztetem, egy védomezo van az asztal körül. Ha nyugton marad, nem lesz semmi baja." "Mit akar tolem? Miért rohanták le a hajónkat?" "Lerohanni? Terepkutatást végeztünk, hogy többet tudjunk meg a fajukról. Nem akarunk rosszat. Én molekulár-paleontológus vagyok." "Mindig megszigonyozzák az ismeretlen lényeket?" kérdezi Chakotay csíposan, miközben a tüske becsapódási pontját vizsgálhatja. "Egy sajnálatos félreértés... Veer még tapasztalatlan, és pánikba esett. Az embereik ránk lóttek, és nem tudtam elérni..." "Ezért hozott magával engem." "Igen. Az ember egy élő példánya. ... Ahh, igen... Tanulmányoztam az adatbankjukat, és sok kérdésem van." mondja Gegen, az egyik muszerpult felé fordulva, majd egy képet jelenít meg az egyik monitoron, ami a Földet ábrázolja. "Errol a bolygóról származnak, igaz?" "Igen. A Föld." "És... Vannak ott olyanok mint mi?" "Ki maga?" "Kérem... Válaszoljon." "Kapcsolja ki az eroteret, és mondja el, mi folyik itt. Akkor civilizált módon beszélhetünk. Egyébként én is tudós vagyok, talán segíthetek megtalálni, bármit keres is. És nem harapok." Gegen kikapcsolja a védomezot, így Chakotay elhagyhatja az asztalt. "Köszönöm. A nevem, Chakotay." "Gegen." "Akkor hát, Gegen, beszéljessünk a Földről."

"Nagyon sürgetően hangzott a hívása." siet be Janeway a gyengélkedőbe. "Nem ok nélkül." pillant fel a Doktor a központi konzolról, "Elemeztük az idegen DNS-ét. Negyvenhét genetikai ismertetőjegy teljes mértékben megegyezik az emberével." "Ez több mint véletlen." "Én is így gondolom." bólint a hologram, "Utánanéztem a Földről szóló paleontológiai adatbázisban... Vessen erre egy pillantást." Janeway szemügyre veszi a monitoron látható adatokat: "Hihetetlen..." "Így is lehet mondani." "Ez azt jelenti hogy több száz földi faj ismertetőjegyei megtalálhatók benne. ... Amelyek több tízmillió évvel ezelőtt éltek." Janeway döbbenetben az ágyon fekvő lény felé fordul, majd odasiet hozzá. "Ez a faj a Földön fejlődött ki...?" "Minden jel arra mutat. És ahogy a dolgok állnak, ön és o... Távoli rokonok." mondja a Doktor. "Csak az a kérdés, mennyire távoliak. ... Irányítsa át magát a kettes holodeckbe. Teszünk egy sétát az osidok történelmében." mondja Janeway a kijárat felé indulva.

"Betápláltam a genetikai adatokat a holodeck rendszerébe." fordul el a Doktor a holodeck belső vezérlopaneljéért. "Akkor lássuk, meg tudjuk-e találni titokzatos rokonunkat. ... Számítógép, az adatokat analizálni, keresés a földi fosszília-adatbankban. Azonosítani a földi ember, és a gyengélkedőben lévő lény összes lehetséges közös osét." "Megtaláltam az érolényt." jelzi a számítógép kisvártatva. "Megjeleníteni." A holodeck közepén egy körülbelül méternyi hosszú

osgyík jelenik meg. "Eriops. Devon kor." mondja a számítógép. "Eriops...? Ezek a lények négyszázmillió évvel ezelőtt éltek. És gyaníthatóan a legutolsó közös őse a meleg- és hidegvérűeknek." mondja a Doktor. "Igen... Lássuk a következő lépést. Számítógép, melyik a legfejlettebb hidegvérű lény, ami az eriopsból fejlődött ki?" kérdezi Janeway. "Hadroszaurusz. Krétakor." "Megjeleníteni." A gyík helyén most egy félig a hátsó lábaira emelkedett, embernél magasabb négylábú oshüllo válik láthatóvá, ami több hasonlóságot mutat a gyengélkedőben fekvő lénnyel, többek között mellso lábain három ujj van, és a fejformája is igen jellegzetes, főleg a hátrafelé álló hosszú nyúlvány. "Ha jól emlékszem, a hadroszauruszok kipusztultak, a krétakor végi nagy kihálási hullámban." tunodik Janeway, miközben alaposan szemügyre veszi a lényt, "De mi lenne ha mégsem haltak volna ki? Mi lenne, ha néhányan túléltek volna azt az időszakot, és továbbfejlődnek?" "El tudom képzelni hogy ez a lény egy sokkal összetettebb formájúvá fejlődött. Sok hasonlóság van." mondja a Doktor. "Számítógép, genom-kivetítési algoritmust. Amennyiben a hadroszaurusz tovább fejlődött volna az elmúlt hatvanötmillió évben, mi lenne a legvalószínűbb megjelenési formája?" kérdezi Janeway. "Feldolgozás folyamatban... Lezárult." "Eredményt megjeleníteni." A hadroszaurusz eltunik, és a helyén megjelenő kétlábú, pikkelyes ború lény meglehetősen mértékben hasonlít a gyengélkedőben levő idegenre. "Egy dinoszaurusz alszik a gyengélkedőben..." állapítja meg a Doktor elképedten. "Csak az a kérdés..." veszi szemügyre Janeway alaposabban a lényt, "Hogy miért nem állítottak ki egyet sem a természettudományi múzeumokban."

"Ha egy sauruszfaj nyelvet és technológiát fejlesztett volna ki, valaminek maradnia kellett volna utána." mondja Chakotay, kérden Gegenre pillantva, "De ha egy elszigetelt helyen fejlődtek ki..." "Egy később elpusztult földrészen..." szúrja közbe a saurusz. "A Földet megszámlálhatatlan természeti katasztrófa alakította az idok folyamán. Aszteroidák, vulkánkitörések, földrengések. Lehet hogy minden, az önök fajától visszamaradt nyom az óceán fenekén hever valahol, vagy éppen több kilométernyi szikla alatt." "De nyilvánvalóan nem mindenkit ért utol a pusztulás. Voltak túlélők, akik kifejlesztették az urutazás technikáját, és elhagyták a bolygót." mondja Gegen. "És végül eljutottak ide." bólint Chakotay, "A Delta Kvadránsba." "Az eonok múlásával elszakadtak a Földhöz kötődő gyökereink. És a helyükbe a Tanok léptek. Amelyek azt hirdetik, hogy mi voltunk az első faj..." Gegen bosszankodva felhorkan. "Most már értenie kell, miért kellett megkeresnem a hajójukat." "Legközelebb azért inkább köszönjenek be." jegyzi meg Chakotay vidáman. "Nah... Nyitott szemmel. ... Attól tartok, hagytam hogy elvakítsanak az előítéleteim. Bizalmatlan voltam önökkel szemben. Jóformán semmi kapcsolatot nem tartunk fel nem-saurusz fajokkal, különösen az emlosöket tekintjük... Alacsonyabb rendűeknek. Viszont az is igaz hogy egyet sem ismertem mindeddig." "Remélem sikerült jó benyomást tennem önre." "Ez így van, biztosíthatom." "Vissza kellene térnünk a Voyager-hez. A barátjának, Veernek idoközben már nagyon eleget lehet az emlosök ételéből." "Ezt... Nem tehetem." "Ugyan miért?" "Mert már megszerveztem egy találkozót a támogatóimmal a negyedik kolónián. Várnak ránk." "Késünk egy kicsit..." von vállat Chakotay. "Nem tudja mi vár rám... Eretnekségért akarnak perbe fogni. És maga az egyetlen bizonyítékom. Ha látják magát, még az Uralkodó is kénytelen lesz elismerni az állításaim igazát. ... Nem engedhetem még el... Addig nem amíg végére nem járok ennek. Igazán sajnálom."

"Ezzel működnie kellene..." mondja Paris, miközben a Veer ruhájának ujjáról leszedett szerkezetet egy alma tetejére biggyeszti. "Egy alma?!" kérdezi Tuvok meglepetten. "Maga mondta hogy szerves kísérleti alanyt akar." "Egy bio-tartályra gondoltam." húzza el a száját Tuvok, "De azt hiszem az alma is megteszi." "Akkor próbáljuk meg..." mondja Paris, pötyögtetni kezd az almára és a szerkezetre irányított trikkorderen. A céltárgy néhány pillanat alatt eltunik. "Érdekes. Az idegen berendezés egy kicsit kitéríti az almát a mi téridő kontinuumunkhoz képesti fázisból." állapítja meg Tuvok. "Egy személyi álcázó..." "És fejlettebb, mint minden általam ismert álcázási módszer." bólint Tuvok. A hajó ekkor remegni kezd.

"Mr. Kim?!" pillant Janeway a zászlósra a hídon. "Jelentos mértéku tértorzulás, pontosan előttünk." A következő pillanatban egy gigantikus méretű hajó bontakozik ki egy elnyúlt fénysávból, pontosan a Voyager előtt. "Vörös készültség!" szól Janeway. "Letapogatnak minket." jelenti Kim. "Pajzsokat maximumra! Hívja őket." "Nincs válasz." A Voyager ekkor ismét megrázkódik. "Valamilyen energiasugarat bocsátottak ránk, ami áttörte a pajzsot. Azt hiszem, egyfajta transzporterrel van szó. Az idegen hajó mellett eltörpülő Voyager teste elkezd feloldódni egy sárgás fényjelenségben, hogy aztán néhány pillanattal később megjelenjen egy ködös atmoszférájú zárt térben. A végeláthatatlan, ovális keresztmetszetű folyosófélelben a valószínűleg Csillagflotta összes hajója kényelmesen elférne egyszerre, és még csak nem is lenne túl nagy a zsúfoltság.

"Jelentést." mondja a fomonitor által szolgáltatott hihetetlen látványt bámuló Janeway.

"Besugároztak az idegen hajóba." Janeway hamarosan elszakad a mármár rémítő látványtól, és felsiet a taktikai konzolhoz. "Energiát veszítünk." állapítja meg, szemügyre véve a szeszélyesen villódzó kijelzőket, "Kapcsoljon tartalékra." "A parancspályák blokkolva. Minden rendszert leállítanak." mondja Kim. Néhány pillanat múlva a híd összes kijelzője kialszik, csak a szükségvilágítás és a vörös készültség villogó jelzése marad meg. "Fegyverkezzenek fel." határoz Janeway.

"Tuvok hívja a hidat." érinti meg a vulcani a kommunikátorát, miközben fegyverrel a kezében halad a hajó egyik folyosóján, Paris társaságában, "Janeway kapitány, válaszoljon." Mikor megérkeznek egy turbólifthez, Tuvok megpróbál hívni egy kabint, de csak az üzemképtelenséget jelző hangot kapja válaszul. Paris vallatni kezdi a közelben lévő fali terminált, majd így szól: "A turbóliftek nem működnek. Irány a Jeffries-folyosók." Útközben, mikor megállnak egy kereszteződésben, különös hangokat hallanak valamerről. "Tuvok, remélem csak a gyomra korgott..." néz körül Paris. Tuvok egy trikordert kezd nézegetni, de a szerkezet semmi hajlandóságot nem mutat a működésre. "A trikorderem üzemképtelen." állapítja meg a vulcani, miközben Paris kinyit egy szerviznyílást, "Nyilvánvalóan egy fojtómezo..." Tuvok teste ekkor egy tompa puffanás kíséretében megrándul. "Tuvok...?" fordul felé Paris. A vulcani hátranyúl, és egy csonttűskét húz ki a hátából. Bámulja egy pillanattal, majd elgyengülve a falnak dől. Paris megpróbál ráloni a folyosó végén álló alakra, de a fézer sem működik. "Menjen..." mondja Tuvok. "Nem hagyom itt egyedül..." tiltakozik Paris. "Ez parancs, hadnagy!" Paris végül vonakodva behúzódik a nyílásba, miközben Tuvok a padlóra roskad. "Egyetlen relét sem tudok újraindítani. Valahogy sikerült minden rendszerünket blokkolniuk." csóválja meg a fejét a muveleti tiszt konzol újraindításán fáradozó Kim. "Akkor megyünk a gépházba. Ott hozzá tudunk férni a kézi vezérléshez." mondja a fézerkarabéllyal felfegyverzett Janeway. Ekkor néhány hívatlan látogató érkezik a hídra. A jelenlevők tüzet nyitnának rájuk, de a fézerek működésképtelenek. "A hajójuk a hatalmunkban van." mondja a saurusz különítmény vezetője.

"Ez egy ismétlődő üzenet a Vének Tanácsától. Elfogták a Voyager-t." mondja Gegen, hajója központi vezérloppultjának egyik kijelzőjére mutatva, "Ha nem térek vissza a Városhajóhoz, és állok a vádlóim elé, megsemmisítenek minden bizonyítékot... Megölnék mindenkit a fedélzeten." "Mit akar tenni?" kérdezi Chakotay. "Engem nem tehetnek felelőssé a halottakért... De ha nem térek vissza a megerősítő adatokkal, elvetik az elméletemet... Elhallgatják a valóságot..." "Ez nehéz lesz ha a bizonyíték eléjük áll." jegyzi meg Chakotay, "A hajómat megtámadták... Nekem úgy tunik, mindannyian vád alatt állunk." Gegen állít valamit az egyik konzolon. "A Városhajó felé fordultunk."

"Kettőt keresünk a mi fajtánkból. Az egyiket megtaláltuk a gyengélkedőjükben." mondja a Voyager elfoglalását irányító saurusz Janewaynek a készenléti helyiségben, "A másik hol van?" "Fogalmam sincs. Elfogta az első tisztemet, és eltűnt vele." "A letapogatásaink szerint csak ez az egy hajójuk van. Hol az anyabolygójuk?" "Ha azt akarja hogy együttműködjek, előbb engedje el a hajómat." "Maguk nem honos népek. A Tanok alapján így nincsenek jogaik. hol van az anyabolygójuk?!" "A

jelek azt mutatják, ugyanarról a bolygóról származunk mint maguk. A Földrol." "Úgy látom, Gegen máris elkezdte a hazugságai terjesztését." sziszegi a saurusz dühösen.

A gépházban nézelődo saurusz figyelmét egy feléledo monitor vonja magára. a lény odasétál, és egy darabig nézegeti a számára ismeretlen jelekkel írott feliratot: "Fegyverrendszer kézi vezérlésre kapcsolva. Jogosultság: Paris alfa ketto négy kilenc." A saurusz mögött egy helyütt összegyürodik a tér, és Paris lép ki a jelenségbol. A kezében levo, másra nemigen használható nehézfézerrel leüti a lassan reagáló sauruszt, majd a csaliként használt konzolhoz lép, és egy másik alprogramot indít el. mikor a vészhelyzeti kommunikációs hálózat életre kelt, a hadnagy így szól: "Paris hívja Janewayt!" "Kapitány, ha hall engem, jó ha tudja hogy sikerült aktiválnom a fegyverzetet." A saurusz és Janeway egyszerre pillantanak le a kapitány egyenruháján levo kommunikátora, "És beélesítettem egy sorozat torpedót." "Ki ez?" kérdezi a saurusz. "A kormányosom. Úgy hallom, éppen egy csinos kis lyukat készül robbantani a hajójuk oldalába. Paris hadnagy, tuz! ... Ah, én a maga helyében gyorsan megkapaszkodnék valamiben." pillant Janeway kihívóan a sauruszra.

Paris megteszi az elokészületeket a torpedók kilövésére, de az elotte levo monitor hirtelen elsötétedik. "Tartalékrendszert!" utasítja a számítógépet. "Parancs nem végrehajtható. A fegyverrendszert kikapcsolták." "Hogyan?!" "A módszer ismeretlen." "Paris hívja Janewayt." "Hallgatom." "Kapitány, valaki felfigyelt a kilövési elokészületekre. Nem tudom hogy sikerült nekik, de blokkolták a teljes rendszert." "Azért jó próbálkozás volt, Tom." A saurusz, mintha csak erre várt volna, megérinti a ruhája karján levo szerkezet egyik gombját: "Aluk hívja a parancsnokságot: a Voyager kapitánya nem hajlandó együttműködni. Kérek egy vállatósebeszt, és..." "Ez nem lesz szükséges. Gegent elfogták. Maradjon a Voyager-en, és várja a további utasításokat."

Gegent és Chakotayt az Uralkodóno termébe kísérik, ahová hamarosan a vörösbe öltözött saurusz és kíséroe is megérkeznek. "Fora Gegen professzor... Önt eretnekséggel vádolják. Kívánja visszavonni a távoli eredet elméletét?" "Ez nem áll szándékomban." "Akkor megkezdodik a tárgyalás. ... Három hónappal ezelott megkérdojelezett valamit egy tanulmányban, azt állítva, az nem felel meg a valóságnak. Most pedig újra ellent mond a Tanoknak." "Bocsánatot kérek ha megbántottam a Véneket a tanulmányommal. De a Tanokat még csak véletlenül sem említettem." "Nem is volt szükséges. Világosan értettük, mire céloz. Már lassan egy évtizede próbálja meg megingatni társadalmunk egyik alappillérét a távoli eredet elméletével." "Ez nem igaz. Csak tudományos kutatómunkát végeztem, a Tanok soha nem érdekeltek." "Pontosan erre akartam utalni. Éppen azért fogtuk perbe, mert ilyen, a következményeket teljesen figyelmen kívül hagyó elméletek felállításával foglalkozik. Felelotlen, és hanyag. Pusztító hatással van a társadalmunkra. De még jóvá teheti a maga által okozott károkat. Vonja vissza az állításait, ismerje el a hibáját, és akkor megígérem, hogy kíméletes eljárásban lesz része." "Sajnálom. Nem tagadhatom meg az igazságot. A bizonyíték itt áll mellettem." jelenti ki Gegen határozottan "Bizonyíték? Valóban? A mi szakértóink is megvizsgálták az adatait. És arra a következtetésre jutottak hogy ezeknek a lényeknek semmi közük hozzánk. a genetikai hasonlóságok csak véletlen egybeesés következménye. Semmi több." "Ha szabadna szólnom..." mondja Chakotay, mire az Uralkodóno felé fordul. "A Voyager adatbankjában számos, a Földrol származó fosszília adatai megtalálhatók. A genetikai hasonlóság nem csak az ember, de sok más faj esetében is kimutatható. Ez kicsit sok lenne véletlen egybeesésnek. Ha valaki alaposabban szemügyre veszi ezeket az adatokat..." "Megtettük. És nem is vonjuk kétségbe az adatokat. Csak az azokból levont következtetést. Gegen professzor... Ez az egész nekem sincs jobban ínyemre mint önnek. Hogy osztinte legyek, nagyon nem szeretnék én lenni az oka annak hogy az egyik legkiválóbb tudósunk kegyvesztetté váljon. Csak annyit szeretnék hogy ismerje el, talán mégis rosszul értelmezte a rendelkezésére álló adatokat. Megtenne legalább ennyit?" "Azt hajlandó vagyok elismerni, hogy vannak még nyitott kérdések, még nem teljes a kép. De egy dologban biztos vagyok. Arról a bolygóról származunk, amit ezek az emberek Föld-nek neveznek." mondja Gegen. "Sokan közülünk más véleményen vannak." mondja az uralkodóno, majd megnyom egy gombot a széke karfáján. ajtónyílás hangja hallatszik, majd Veer óvakodik a

helyiségbe. "Tova Veer..." fordul felé az Uralkodó, "Ön egy képzett fiatal tudós. A legmagasabb elismerés mellett vették fel az Archeológusok Körébe." "Igen, Miniszter." "És úgy hat éve dolgozik Gegen professzor asszisztenseként." "Részem volt ebben a kiváltságban." bólint Veer. "Ezen közös munkájuk során megismerkedett mentorának a távoli eredetre vonatkozó elméletével?" "Ez így van." "Ön, mint szakérto, hogyan véleményezné a professzor következtetéseit a témáról?" Veer nagyot sóhajt, mielőtt megszólal: "Hibásak... Miniszter." "Veer..." fordul felé Gegen hitetlenkedve. "Azt jelentené ez hogy ön és Gegen tévedtek?" "Igen. Átnéztem a teljes kutatási anyagot, beleértve a Voyager-rol származó adatokat is. ... Azt hiszem, kissé túlbuzgók voltunk. Olyan evolúciós kapcsolatokat vélünk felfedezni, melyek valójában nem állnak fenn." "A lelkesedést és elhivatottságot senki sem ítélné el, Veer. Csupán annyi hibát követtek el, hogy hagyták hogy ez befolyásolja az ítéloképességüket. Elmeget." Veer távozik, a Miniszter pedig visszafordul Gegen felé: "Gegen professzor, még egyszer megkérdelem: lehetséges hogy tévedett?" "Mit mondott neki? Hogy megfosztja a címétől, ha nem engedelmeskedik? Hogy büntetőtelepre küldi?!" "Elismeri a tévedését?" "Megfenyegették a családját?!" "Válaszolja a kérdésemre!" csattan fel a miniszter. "Ugyan mi haszna lenne? Maga már eldöntötte ezt a kérdést. Ez a tárgyalás nem az igazságról és a bizonyítékokról szól, hanem hogy maga ott maradhat-e abban a székben!" "Gegen..." szól figyelmeztetően Chakotay. "Arról, hogy megóvjon egy olyan mítoszt ami alapján maga uralkodhat! sokkal jobb lenne magának ha hallgatnék... De ezt nem fogja elérni. Semmit nem fogok visszavonni, inkább a börtön, mintsem segédkezzem az igazság örök idokre való eltemetésében." "Most végre megmutatta a pikkelyei valódis színét, professzor." "Igaza van, Miniszter. Valóban tévedtem. Azt hittem, érdekel valakit is az igazság, még akkor is ha megkérdőjelezi azokat a dolgokat, amiken legmélyebb meggyozodásunk alapszik..." "Mi nem vagyunk holmi bevándorlók! Nem fogok húszmillió évnnyi történelmet és a Tanokat feláldozni csak azért mert egy jelentéktelen száurusznak volt egy eszement elmélete. Ez az utolsó lehetősége... Lehetséges hogy tévedett?" "Maga tévedett, Miniszter." szólal meg Chakotay. "Mit mond?" "Azt állítja, hogy Gegen objektivitását eltorzította a vágyakozás. Nem lehet hogy ugyanez önnél is fennáll?" "Csakhogy nem én állok vád alatt." "Ezt megértem. De a meggyozodásuk bizonyos értelemben igen. Ahogyan magukról gondolkodnak, az univerzumban elfoglalt helyükrol. Ez vált kérdéssé, ma már nem is eloször." "Mit akar ezzel mondani?" "Az elmúlt néhány napban megtudtam néhány dolgot a kultúrájukról. Az eredményeikrol. Gondoljon csak a transwarpra. Egy hihetetlen mérnöki teljesítmény. És mégis, a Tanok annak idején úgy vélekedtek róla, hogy borzasztó katasztrófával jár ha valaki megpróbálkozik vele. Ez akadályozta meg a használatát évszázadokig. mindaddig, amíg valaki nem vállalta a kockázatot, és meg nem kísérelte. Sikerrel járt. És a népük előtt a kutatás egy újabb távlata nyílt meg. Végül pedig ennek megfeleloen megváltoztatták a Tanokat is. A saját bolygóm történetébol tudom, milyen nehezen mennek a változások. Az új ötleteket kétkedéssel, vagy akár félelemmel fogadják. De gyakran végül elfogadják oket, és mikor ez megtörténik, akkor következik be fejlődés. Mert felnyíltak a szemek." "Ha én felnyitom a szemeimet ennek az elméletnek... Elborzaszt amit látok. Látom, amint a népem elmenekül egy bolygóról... Egy csapat száalmas menekült... Akiknek valahogyan sikerül a galaxison átvezeto útjuk során elvergodni idáig. Egy elojogok nélküli fajt látok! Egy gyökerek nélküli fajt! Ez elfogadhatatlan!" "Én ezt egészem másként látom, Miniszter. Egy osi száuruszfajt, valószínűleg a föld legelső intelligens teremtményeit, akik a valaha létezett legveszedelmesebb teremtmények árnyékában életben maradtak. És tovább fejlődtek. Kialakult a beszéd, a kultúra... Azután a technika. És mikor a bolygójukat veszély fenyegette, bátran vágtak neki a világnak. Elképzelhetetlennek tuno távolságokat gyoztek le, minden nap az ismeretlennel kellett szembesülniük. De mindezek ellenére összetartottak. Folytatták az utat, azzal a bátorsággal, amiről már addig is bizonyosságot tettek. És végül eljutottak ebbe a kvadránsba, ahol lefektették annak a kultúrának az alapjait, amit ma Voth-nak neveznek. Ha megtagadják a múltat, akkor az elodeik küzdelmeit, és teljesítményét tagadják meg. Ha megtagadják a földi gyökereiket, az igazi örökségüket tagadják meg." A Miniszter rövid ideig gondolkodik, de végül ismét csak a korábbi kérdéssel fordul Gegenhez: "Visszavonja az állításait?" "Nem. Továbbra is ez a meggyozodésem."

"Ahogy gondolja. Ítéletet hozok ön ellen, viselnie kell makacssága következményeit. ... Gegen, a Tanok elleni eretnokség vádjában bunösnek találtatott, ezért egy büntetokolóniára küldjük. És amíg csak él, többé nem taníthat, és nem kutathat. A tudományos karrierje véget ért." "Ahogy óhajtja." hajt fejet Gegen. "Chakotay a Voyager urhajóról... Maga és a legénysége osztoznak Gegen professzor sorsában." "Miért?! Mi haszna van abból ha bezárja őket? Hagyja, hadd menjenek!" csattan fel Gegen. "Az életük hátralevo részét egy büntetotelepen töltik, a hajójukat megsemmisítjük." "Miniszter..." próbálkozik Gegen, hasztalanul. "Azonnal átadja a hajójukat, és informálja a legénységet az ítéletrol." "Hagyja ezt abba, kérem!" könyörög Gegen. "Talán alternatívát kínál nekem?" Gegen maga elé bámul egy darabig, majd Chakotayra pillant, végül így szól: "Még egyszer átgondoltam... Visszavonom a távoli eredet elméletét. Az adatokból levont következtetéseim nyilvánvalóan hibásak voltak. Én... Tévedtem..." "Hajlandó a munkáját a Tudományos Kör előtt is visszavonni?" "Igen..." "Akkor áthelyezzük egy másik kutatási programba. A paleontológia bizonynyal unalmassá vált már az ön számára ennyi év után. Úgy gondoljuk, a fémtechnika terén egy sokkal kifizetodobb feladattal tudnánk megbízni önt." "Minden bizonynyal." mondja a maga elé bámuló Gegen. A Miniszter Chakotay felé fordul: "Én nem vagyok hajthatatlan. Önhibájukon kívül kerültek ebbe a helyzetbe. Térjen vissza a hajójára, és álljanak rá a területünket elhagyó útvonalra. ... Az önök érdekeit szolgálná... Ha soha többé nem találkoznánk." A Miniszter ezzel kivonul a helyiségbol, Chakotay pedig a megsemmisülten álló Gegenre pillant.

A Voyager és Gegen kutatóhajója egymás mellett siklanak az urben.

"Soha nem voltam különösebben jó vegyész. A fémtechnika terén végzendó munkám valószínűleg csúfos kudarccal fog végzodni." mondja a hajója vezérlojében üldögélo Gegen Chakotaynak.

"Nagyon sajnálom." mondja a parancsnok. "Ostoba voltam. Arrogáns... És mindent elvesztettem."

"Bátor volt. Mint a vothok eddig is. Már akkor, mikor elhagyták a Földet." "Ön pedig, Chakotay igaz társ volt. Barát. Soha nem fogom elfelejteni." "Remélem, valami mást sem fog elfelejteni." mondja Chakotay, egy csomagot helyezve el a helyiség közepén levo fémasztalra, majd kinyitva azt, egy gömböt emel ki belole. A csillogó felszínu gömb a földet ábrázolja, úgy, ahogyan az azt elhagyó szauruszok láthatták, mikor még egyszer visszapillantottak, millió éves utazásuk kezdetén. "Egy napon minden voth otthonaként fog gondolni erre a bolygóra." mondja Gegen. "Egy napon... Nyitott szemmel!" "Nyitott szemmel." bólint Gegen. "Chakotay hívja a Voyager-t: energiát." A szállítószugár elragadja a parancsnokot, Gegen pedig még sokáig szemléli a Földet mintázó gömböt.

65. Displaced - Helycserés támadás

"Most meg hova megy? Nagyon jól csinálta..." hallatszik Paris hangja a holodeck szélesre táruló biztonsági ajtaján át, amin a civil ruhás, fölöttébb dühösnek látszó Torres siet ki. "Tökéletes pozícióban volt a végso csapás beviteléhez." lép ki a folyosóra Paris is, szintén civilben. Torres futólag a nála levo batlh'etlhre pillant, majd mintha Paris ott sem lenne, elindul a folyosón. Ám Tom nem hagyja magát lerázni: "Csak be kellett volna fejeznie a mozdulatot. gyérünk, próbáljuk meg még egyszer." "Ne kényszerítsen erre, Tom." mondja Torres dühösen. "Dehogy kényszerítem. Csak bátorítom." "És ugyan mire?!" "Valami újnak a kipróbálására. Ez a harci szimuláció a legjobb edzés amit valaha végeztem. Nem is, még annál is több..." mondja Paris lelkesen, "A batlh'etlh-vívás művészet. Ehhez a test és a lélek teljes összhangja..." "Na ide figyeljen... Maga lehet hogy odavan ezért a klingonosdiért, de én nem!" mondja Torres felindultan, miközben Paris igyekszik kitérni az orra előtt villogó batlh'etlh számos éle elol, mivel B'Elanna a kezében levo fegyverrel teljesen megfélekezve gesztikulál, "Én ugyan nem fogom az idomet holografikus szörnyek darabokra szabdalásával tölteni. Csak azért tartottam magával, mert rábeszélte azzal a nagy szövegével." "Vigyázzon már, hé..." mondja Paris aggodalmas ábrázattal, "Még lecsapja vele valaki fejét..." Torres úgy bámul a batlh'etlhre mintha azt sem tudná, hogy került a kezébe, majd keresztben maga elé tartva odanyújtja Parisnak: "Kipróbáltam, ennyi elég volt belőle. Értve vagyok?" "Ha nem tetszett a program, rendben..." von vállat Paris, "De miért kell mindenre ilyen ellenségesen reagálnia?!" "Én nem vagyok ellenséges!" csattan fel Torres. A következő pillanatban halvány fényjelenség ragyog fel a folyosón nem messze tőlük, és egy döbbsen nézelődo, szürke öltözetet viselő idegent hagy maga után. "Hol vagyok?" fordul a jövevény a meglepetéstől hirtelen elcsendesedett Torres és Paris felé. "Paris hívja a hidat: látogatónk van a hatos szinten." aktiválja a hadnagy a kommunikátorát. "Mit akarnak tolem...?" kérdezi a jövevény aggodalmas arccal, "Miért raboltak el?" "Senki sem rabolta el..." lép közelebb Torres megnyugtatónak szánt kézmozdulatot téve, csak a kezében tartott batlh'etlhről feledkezik meg ismét, így az idegen egy jó lépést hátrál. B'Elanna zavartan pillant a kezében levo fegyverre, majd gyorsan leereszti a fenyegető kinézetű összetett pengét, úgy folytatja: "Egyszerűen csak megjelent itt az orrunk előtt. Nekünk semmi közünk hozzá." Az idegen bekukkant egy keresztfolyosóba: "Miféle hely ez?" "Egy Voyager nevű urhajón van." válaszolja Paris, "Hol volt ezelőtt?" "A kolóniánkon, a Nyria III-on. Épp hazafelé tartottam... Azután egyszer csak már itt voltam." mondja a jövevény, majd megborong. "Mi történt?" lép közelebb Paris. "Hideg van itt. És túl világos is." "Elkísérjük a gyengélkedőbe ahol az orvosunk megvizsgálja. Talán kiderül néhány dolog." mondja Torres, ezzel útnak indulnak a gyengélkedő felé.

"A homérsékletet negyvenöt fokra emeltem, és azt hiszem, most már a fényerősség is kellemesebb önnek." mondja a Doktor az alig megvilágított gyengélkedőben a jövevénynek. "Igen, Köszönöm. Nagyon kedves. ... Remélem megbocsátják kezdeti bizalmatlanságomat..." fordul az idegen Janeway felé, "De ez az esemény eléggé idegborzoló volt." "Az ön helyében én is így éreznék." nyugtatja meg a kapitány. "Van a népüknek olyan technológiája, ami ideszállíthatja?" érdeklődik Tuvok. "Nem tudok róla..." mondja az idegen elgondolkodva, "De lehet hogy más fajoknak van, és ok hoztak ide. Csak azt nem tudom, miért." "Érzett valami fizikai hatást a történetek során?" kérdezi a Doktor. "Elször könnyűnek éreztem magam, azután mintha minden elhomályosodott, lebegni kezdett volna elöttem. Néhány pillanatig sötétség vett körül, és olyan furcsa érzésem volt, mintha rovarok mászkáltak volna rajtam. Utána pedig már itt is voltam a hajójukon." "Érdekes..." tunodik a Doktor, "Egy mikrocéluláris letapogatással megpróbálok maradékegyergia-nyomokat találni a szervezetében." fordul a hologram Tuvok felé. "Megmondaná kérem, hol található a kolóniájuk?" kérdezi a vulcani. "A Nyria rendszer harmadik bolygóján. Egy vörös óriáscsillag, egy csillagközi porfelhővel az ötödik bolygó pályáján túl." "Első hallásra nem tunik ismerősnek." rázza meg a fejét

Janeway, "Sajnos elég csekély ismereteink vannak az urnek errol a térségéről. Majd mutatunk csillagtérképeket, talán felismer rajtuk valami navigációs támpontot. A legénységem már megkezdte a térség vizsgálatát, hátha találunk valami arra utaló nyomot, hogy mi történt önnel." "Hadnagy, ha lenne kedves..." nyújt át a Doktor egy trikordert Tuvoknak, mire az magasra emelt szemöldökkel néz rá egy pillanatig: "Hol van ma Kes?" "Nem tudom. Elkésett. ... Számítógép, hol tartózkodik Kes?" "Kes nem tartózkodik a Voyager fedélzetén." érkezik az egyáltalán nem megnyugtató válasz. "Mikor hagyta el a hajót?" kérdezi Janeway. "Tizenegy óra harminckettókor." Janeway gyanakvóan pillant a vele szemben ülo idegenre, majd felteszi a következő kérdést: "Mikor érkezett a fedélzetre a látogatónk?" "Tizenegy óra harminckettókor."

"Semmi nem utal arra hogy az elmúlt hetekben más hajó is járt volna erre felé..." áll meg Kim, a keverokamrárt övező korláton könyöklő Torres mellett, aki egy cseppet sem látszik boldognak. "Bárki volt is az, nem tehetné úgy hogy ne hagyjon maga után valami energianyomot." mondja B'Elanna, a lelkesedés legkisebb jele nélkül nyomogatva a korláton lévő konzol szenzorait. "A belső szenzorok semmi különösét nem regisztráltak a folyosóban ahol a nyíriai megjelent, sem Kes utolsó ismert tartózkodási helyén." "Koncentráljunk arra az időszakra." élénkül fel kissé Torres, "Futtasson le egy első szintű ellenőrzést minden belső és külső szenzor naplójának adatain az esemény időpontjában." "Elkezdem, de el fog tartani egy darabig." "Maga nem talál engem ellenségesnek, igaz?" kérdezi Torres, mire Kim meglepetten néz rá. "Én... Ezt nem mondanám önnek..." mondja végül, kissé bizonytalanul. "Tudom hogy kissé heves vagyok. De ez nem jelenti azt, hogy ellenséges. Nem igaz?" "Korántsem." "Egyenes vagyok, elmondom a véleményem. De ez nem ellenségesség." folytatja Torres durcásan. "Ez egészen más..." mondja erre Kim óvatosan. "Vagyis ha valaki ezt mondaná rólam, tévedne, igaz?!" kérdezi Torres, felemelve a hangját. "De még mennyire..." igyekszik Kim hevesen egyetérteni, majd megpróbál észrevétlenül kissé elhúzódni Torrestól. "Akkor most mitől retteg?" néz rá B'Elanna dühösen. Kim hirtelenjében nem tudja mit válaszoljon, szerencsére az elindított ellenőrzés a segítségére siet, hangjelzéssel adja tudtukra, hogy talált valamit. "Mi az?" kérdezi Torres. "Úgy néz ki mint egy polaron részecske-hullám." állapítja meg Kim. "Mérje be a forrását, én meg megpróbálom javítani valamit a felbontáson." mondja Torres, átsietve egy másik konzolhoz. "Nos, van valami? ... Harry?" A hadnagy Kim előző tartózkodási helye felé fordul, de senkit sem lát a konzol előtt. Lassan visszaballag arra a helyre, ami körül már mások is gyülekeznek, akik tanúi voltak Kim eltűnésének. "Torres hívja a hidat: Kim zászlós az imént tűnt el." "Itt meg van egy újabb látogatónk..." válaszolja Janeway, miközben Chakotayval együtt felállnak a székeikből, hogy közelebb menjenek a híd közepén tanácstalanul álldogáló nyíriai nohöz.

A Voyager egyik turbóliftjéből egy deressedő halántékú hadnagy lép ki dolga után sietve. Ám alig tesz meg néhány lépést, testét rövid ideig tartó fényjelenség burkolja be, és a férfi eltűnik. A nyíriai fiatal ember hunyorogva néz körül a napfényben fürdő teraszon, Neelix szabadidős programjában, ahol két csinos nő mosolyog rá kihívóan a bárpult mellől.

"Mr. Tuvok, ért el valami eredményt?" csatlakozik Janeway a vulcanihoz a taktikai konzolnál. "A pajzsok teljesítményének megnövelése nem okozott látható változást. Azonban..." Tuvok ekkor felvillan, majd eltűnik, mire Janeway nagy szemeket mereszt Chakotayra, mire a parancsnok felsóhajt.

A gépházban serénykedő technikusok egyike egy jegyzetfüzetet véve magához a kijárat felé indul, valószínűleg hogy jelentést tegyen valakinek. Az ajtóban azonban beleszalad egy tanácstalanul ácsorgó nyíriaiba.

"Hol vagyunk...?" néz körül a két nyíriai egyike, akik egy biztonsági kíséretében érkeznek a gyengélkedőbe. "Üdvözlöm önöket a gyengélkedőben..." fordul feléjük futólag a Doktor, aki épp egy másik nyíriait vizsgál, majd elhúzva a száját hozzáteszi: "Húzzanak egy sorszámat..."

"Az elmúlt három órában huszonkét embert veszítettünk." néz Chakotay a megfogyatkozott tisztikarra a tanácsteremben, "A nyiriaiak elmondása szerint mindannyian a kolóniájukon kötöttek ki. mintha valami helycsere folyna..." "Megmutattam Danának a térképeinket, de nem volt neki ismerős ez a környék." mondja Paris, "Vagyis lehet hogy az a település több ezer fényévre van innen." "Mi okozhatja ezt a helycserét?" fordul Chakotay Torreshez. "Nem tudom. Harry és én közvetlenül az eltunése előtt egy polaronrészecske-hullámot fedeztünk fel. egy tértorzító mezot hozott létre körülötte, de megszunt az eltunésével egy időben." "Lehet hogy valami téranomáliába botlottunk?" kérdezi Paris. "Minden lehetséges. Egy természetes jelenség, mint például egy wormhole, vagy egy szubtér-áramlat... Vagy egy, a mi transzportereinkhez hasonló technológia." sorolja Torres. "Térjenek vissza a munkahelyeikre, és dolgozzanak tovább." szól Janeway, "A nyiriaiakat vigyék a rakterekbe, és állítsanak oröket minden lehetséges kijárat elé." "Azt nem mondhatnánk hogy fenyegetőnek tunnek bármilyen szempontból... Nyilvánvalóan ugyanolyan meglepettnek tunnek mint mi." mondja erre Chakotay. "Chakotay, nekem aztán mindegy milyennek tunnek. Nekem akkor is mintha egy ko lenne a gyomrom helyén, mióta az első feltunt közülük. Érzem hogy itt valami suskus van. Miközben mi szenzorokat ellenorzünk, vizsgálódunk, elméleteket gyártunk, addig a nyiriaiak szépen lecserélik a legénységünket. Gondoljanak csak bele... Pontosan kilenc perc húsz másodperc telik el két eltunés között. Ha ez tovább folytatódik, tizennyolc óra alatt elfogy a legénységünk. Szerintem ettől illene maguknak is gyomorideget kapni. Megkapták a parancsaikat." mondja Janeway, majd elsiet.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50912.4. Tizenkét órája kezdődött meg ez a különös személyzetcseré. Még mindig nem találtuk meg az okát, pedig a legénységem felét már elvesztettem."

"A kettes raktér majdnem teljesen megtelt." mondja Chakotay az egyik folyosón mellette lépdelo Janewaynek, miközben egy éppen elhagyott kereszteződésben egyetlen or terelget öt nyirait, "Fel kell használnunk a siklóhangárokat is." "Tegyen így. Szeretném rajta tartani a szemem ezeken az alakokon." "Átírányítok még néhány embert a biztonságiakhoz. Egyre kevesebben lesznek." "Minden nem létfontosságú rendszer állítsanak le. Hamarosan át kell állnunk minimális számú legénységgel történő működésre." mondja Janeway, miközben megérkeznek a gépházba. "B'Elanna... Van már valami ötlete a dologról?" "Egy nyirai asztrofizikus, aki úgy egy órával ezelőtt érkezett, furcsa gravitoningadozásokról számolt be náluk. Ezért elvégeztem néhány letapogatást, és itt is rábukkantam valami hasonlóra." mondja Torres, miközben egy konzolhoz vezeti Janewayt és Chakotayt. A kapitány tanulmányozza egy darabig az ábrát, majd meglepetten kérdezi: "Egy wormhole?" "Valószínűleg egy törpe-wormhole. És ha így van, az itteni vége rendszeresen a Voyager-en belül nyílik meg. Átrepülhettünk a nyitási pontján valahol, és rajtunk ragadt." "És hogyan szabadulunk meg tole?" kérdezi Chakotay. "Ezen új adatok fényében szeretnék még egyszer beszélni Rieslannal, azzal a nyirai tudóssal..." "Neelix foglalkozik még velük?" fordul Janeway Chakotay felé. "Igen, még a kettes raktérben kell lennie." bólint a parancsnok. "Janeway hívja Neelixet." aktiválja a kapitány a kommunikátorát. "Itt Neelix, kapitány." "Lenne szíves megkeresni egy nyirait, akit..." Janeway nem tudja befejezni a mondatot, illetve ha befejezte is, az utolsó szavait már a Nyiria III felszínén hallhatták. Torres és Chakotay döbbsenten merednek a kapitány eltunésének helyére. "Neelix hívja Janeway kapitányt: megszakadt a kapcsolat. Mi történt?" "Chakotay Neelixnek: a kapitány eltunt." üzeni a parancsnok, miközben Torres a muszereket kezdi vallasni. "Keresse meg a Rieslan nevu nyirai tudóst, és hozza a gépházba." "Azonnal, parancsnok." bontja a kapcsolatot Neelix. "Tegyen meg mindent hogy választ találjunk a dologra." pillant Chakotay Torresre, majd sietve elhagyja a helyiséget. "Bocsásson meg kérem... Nem ön Dr. Rieslan?" lép oda Neelix egy nyiraihoz a szükségsszálláshellyé alakított kettes raktérben. "Még mindig túl hideg van itt." mondja erre kitéroen a férfi. "Mindjárt megnézem a környezetszabályzást. Megint. De akkor is arra kell kérnem..." "És a levego... Sok a nedvesség." "Azonnal gondoskodom róla. De önnek a gépházba kell mennie, szükség van ott önre."

"Gondolom ott kellemes meleg, és sötét lesz..." célozgat a nyirai. "biztosíthatom, jól fogja érezni magát. Egy ember jön majd hogy odakísérje."

"Parancsnok, gondok vannak a belső szenzorokkal a négyes szinten." mondja egy zászlósno, szemmel láthatóan kissé nehezen ismerve ki magát a taktikai konzol kijelzői között, "A kapcsoló-reléekkel lehet valami." Chakotay a navigációs konzol előtt komorlik, onnan szól hátra: "Nincs már javítóosztatom. Úgy marad." Mikor nem érkezik válasz a no felől, Chakotay aggodalmasan fordul hátra, de a zászlós még megvan, csak éppen újabb párbajba bonyolódott a konzollal. "Hogy tetszik az első napja biztonsági főként, zászlós?" kérdezi Chakotay. "Pont mint ahogy elképzeltem, uram." "Ki mondta hogy ezen a hajón nincsenek kiugrási lehetőségek?" jegyzi meg Chakotay vidáman, mire a no is elmosolyodik, de egy pillanat múlva ismét komorrá válik az arca: "Megint eltunt valaki... Neelix az." "Hányan is maradtunk?" "Negyvenen." "Meg úgy száz nyirai..." morogja Chakotay, "Hozzáfért minden hangmintával védett rendszerhez. Zárja le a hajó összes nem használt részét, és aktiváljon biztonsági eretereket a fontosabb területeken." sorolja Chakotay, miközben ő is munkához lát, pultról pultra sietve, "Hajtómag, fegyverzet, vetocsövek... És reméljük hogy csak én vagyok túlzottan paranoiás."

"Ha engem kérdez, egy thetrion-letapogatás csak idopocsékolás..." mondja Rieslan Torresnek a gépházban, "Egy multispektrális keresés sokkal megfelelőbbnek tunik." "Csakhogy magát nem kérdeztem. A thetrion-letapogatást meg már egyébként is megkezdtem." "Maga a szakérto..." von vállat a nyirai. A felügyeletére kirendelt biztonsági tiszt eközben a helyét nem találva járkál a keverokamra körül, majd a korlátnak támaszkodva lenéz a kavargó kék fénnel ragyogó oszlop alsó részét tartalmazó aknába. "Neutrínók, ionizált hidrogén, theta-sávú sugárzás..." sorolja Torres a letapogatás eredményét. "Pontosan az amit az ember egy wormhole esetében találhat." jegyzi meg Rieslan. "Engem az jobban izgat hogy mi nincs itt... Ugyanis semmiféle kvantumszint-hullámozást nem lehet felfedezni." "Ez nem olyan szokatlan." mondja a nyirai. "Szerintem több mint szokatlan. Egyenesen lehetetlen. Nem hiszem hogy ez egy wormhole." Rieslan futólag az orre pillant, aki eközben a korlát szélére rögzített konzol kijelzéseit tanulmányozza elmélyülten, de időnként felméri a nyirai hozzá képesti helyzetét. "Akkor lehet hogy mégiscsak egy szubtér-áramlat lesz..." veti fel Rieslan. "Elvégzek egy mintakeresést az eredeti adatokon." hagyja ott Torres az eddig használt konzolt, és indul el egy másik felé. A nyirai nem követi, helyette ő is a keverokamrába kezd nézegetni. "Nem, határozottan nem szubtér-áramlat." jelenti ki Torres, "A térharmonikusok nem arra utalnak. Szerintem ez nem természetes jelenség." Rieslan ekkor akcióba lendül, és egy váratlan, eroteljes ütéssel a padlóra küldi az utolsó pillanatig gyanútlanul álldogáló ort, és mielőtt az a padlóra roghatna, kikapja a fézert a fegyverövéből. Torresnek nem marad ideje lerohanni a nyirait, az idejekorán rászzegezi a fegyvert: "Ott marad! Nem bántom ha nem kényszerít rá." "Így tervezték, az elejéről kezdve..." mondja Torres, miközben Rieslan a keverokamra vezérlésén kezd dolgozni. "Mit csinál?" "Leváltom." mondja a nyirai. Torres előtt a világ néhány pillanat múlva sárgás fényjelenségbe burkolódik, és mikor ennek vége, Paris pillant rá meglepetten. B'Elanna körül néz a sziklafalakkal és dús növényzettel körülvett, fehér tartópillérektől határolt fedett területen, ahol a Voyager-rol eddig eltunt légénységi tagok beszélgetnek kisebb csoportokban. "B'Elanna, minden rendben?" lép Janeway a hadnagy mellé. "Kapitány... A nyiraiak csinálják az egészet, valamilyen berendezést használnak..." Janeway megfordítja Torrest, aki így tanúja lehet amint két fegyveres nyirai villan be a helyiségbe. A két jövevény a hadnagyhoz megy, egyikük leveszi a kommunikátort Torres egyenruhájáról, majd távoznak, ahogy jöttek. "Mit akarnak ezek tőlünk?" kérdezi Torres Janewayt. "Fogalmam sincs. Nem válaszolnak a kérdéseinkre." "Adtak vizet, ennivalót, gyógyszereket, de nem szólnak egy szót se." teszi hozzá a közelben álló Kes. "A többiek hol vannak?" kérdezi Torres. "Ugyanilyen táborokban, nem messze a vadonban." válaszolja Janeway. "Ez nem lehet nyirai település. Itt nincs sem elég meleg, sem elég sötét nekik." néz körül B'Elanna. "Igen. Ez inkább úgy néz ki, mint valami idilli Föld-utánpótlás." ért egyet Paris, "Mintha egyenesen nekünk csinálták volna." "Tudja valaki milyen bolygón vagyunk?" érdeklődik Torres. "Még nem."

Tuvokot átküldtem a többi táborba, hátha kiderül valami. Amíg vissza nem tér, legfeljebb megválaszolatlan kérdésekkel szolgálhatok." mondja Janeway bosszankodva.

"A tizenegyetől tizenötösig terjedő szinteket teljesen leállítottam." jelenti a megbízott taktikai tiszt, "A még itt lévő legénység nagy része a raktérek és a siklóhangár közelében ügyel." "na ne... Mind a tizenhárman?" kérdezi Chakotay epésen. "Tizenketten." pontosít a zászlós. "Jennaro hívja a hidat: a gépházban vagyok, eszméletlenül találtam itt Molina zászlóst. Más baja nincs." "A nyiriai tudós aki vele volt?" kérdezi Chakotay. "Nincs nyoma, uram." "Keresse meg! Sürgösen." mondja Chakotay, majd a turbólift felé indul. "Hová megy?" szól utána aggodalmasan a zászlósno. "Beszélek a nyiriaiakkal."

Chakotay fegyverrel a kezében ront be a raktérbe, és az elokészületek alapján azt láthatja amire számított: odabent nincs senki. "Chakotay mindenkinek: biztonsági riadó! A nyiriaiak át akarják venni a hajó vezérlését. mindenki menjen a hídra vagy a gépházba, és készüljenek a behatolók fogadására."

Az elsoként érkezett nyiriai, a Voyager készletéből származó fézerrel felszerelve, egy osztagot vezényel a Jeffries-folyosók egyik szintközi átjárójában: "Kettes csoport, maguké a fegyverzet-vezérlés."

Az egyik ajtó szisszenésére a kormányospultnál dolgozó zászlós megfordul, de csak a legénység két másik tagja érkezett. "Kezdjék a védomezo megerősítésével..." szól oda nekik a no, miközben valaki feszegetni kezdi a kabin felől a turbólift ajtaját, "És szerezzenek tartalékenergiát, le kell zárunk az ajtókat." A liftből elsoként kirontó két nyiriaiak nem sok esélye van, a zászlós szinte azonnal leteríti őket. Azonban mögöttük még három nyomakszik kifelé, és a túlerő hamarosan felülkerekedik.

A gépház felső szintjén egy magányos technikus igyekszik feltartani a két irányból támadó nyiriaiakat, de szinte semmi esélye sincs ellenük. Az alsó szinten is bujkálnak ketten, legalábbis mikor a fobejárat feltárul, és nyiriaiak özönlenek be rajta, egy férfi és egy nő hangja hallatszik, amint egymásnak kiabálnak.

Chakotay és egy biztonsági egymást fedezve nyomulnak előre egy folyosón, majd megállnak egy fali terminálnál. "Mindenütt ott vannak... Elkezdtek megszerezni a hozzáférési kódjainkat... Úgy látszik, nagyon jól felkészültek. Valahogy megpiszkálták a számítógépet, és onnan szereztek az adatokat ehhez a jól időzített akcióhoz..." Chakotay hirtelen elhallgat, mikor rájön hogy már nincs kihez beszélnie, kíséroe az elmúlt néhány másodperc során eltunt. "Larson...? ... Chakotay hív bárkit, aki még itt van! ... Válaszoljanak!" "Itt Jennaro, uram." "Még valaki? ... Mi ketten nem győzhetünk, de megnehezíthetjük a nyiriaiak dolgát. Tegyen tönkre mindent, amihez csak hozzá tud férni!" "Értettem."

"Hogy állunk?" érkezik a kelloen elsötétített hídra az elsoként a fedélzetre jött nyiriai. "Minden szinten kiiktattuk a biztonsági rendszereket." válaszolja Rieslan, "És hamarosan teljes hozzáférésünk lesz a számítógéphez. De a navigációs rendszerük nem működik." "Nem működik?" "Két ember még szabadon mozog a fedélzeten, és szándékosan károkat okoznak." "Elkapni őket!"

Chakotay valahol egy sötét folyosón lekapja egy szerviznyílás fedelét, és kitép egy maréknyit az ODN vezetékei közül, majd gyorsan odébáll. Egy kereszteződés után egy nyiriai osztagba botlik, így egy lövészváltás után gyorsan visszavonulót fúj. Beveti magát egy Jeffries-folyosó nyitva hagyott nyílásába, a nyiriaiak pedig tovább sietnek, azt gondolva hogy Chakotay a főfolyosón maradt. A gépházban a keverokamra kék fényei lassan kihunynak, és még a jelenleginél is nagyobb sötétség borul a helyiségre.

"Most meg mi van?" kapja fel a fejét a szürke ruhás Danar a hídon, mikor a muszerpultok hunyorogni kezdenek. "Szabotálták a hajtóműrendszert. Leállt az antianyag-reaktor." Chakotay egy szintközi átjáróba érve kinyitja egy keresztfolyosó szakaszajtáját, ami mögül egy meglepett nyirai bámul vissza rá, majd tüzet nyit. A parancsnok gyorsan visszazárja rá az ajtót, és tovább indul a következő szintre.

A gépházban többen vizsgálják a Jennaro jóvoltából leállt keverokamrát. Azonban a jelek szerint a tettes még nem tunt el a környékről, ugyanis váratlanul felragyognak a reaktormagot szerelési munkálatok során megvilágító erős fény reflektorok, amiktől a nyiraiak félvokon menekülnek a keverokamra közeléből.

Chakotay végül az egyik elhagyott raktérben bukkan fel a szervizjáratokból, és az ottani terminálhoz sietve dolgozni kezd. "Figyelem. Az EPS gerincvezeték megszakítása a rendszermag instabilitását okozhatja." szólal meg a számítógép figyelmeztetése. "Remélem is..." morogja Chakotay, majd aktiválja kommunikátorát: "Chakotay hívja Jennarot: valószínűleg megpróbálják majd törölni a Doktor programját. A gyengélkedő közelében van? ... Jennaro?! ... Számítógép, mikor hagyta el Jennaro a hajót?" "Hét perc húsz másodperce." Chakotay ennek hallatán sietosen bújik vissza a szervizalagútba.

"Bemértük az utolsó embert is. Az ötös szinten van." mondja Rieslan a hídon. "Küldjenek le egy osztagot!" "Már úton van."

"Vészhelyzeti orvosi hologramot aktiválni!" szól Chakotay, mikor kidugja a fejét a szervizjáratból a gyengélkedőben. "Kérem pontosítsa... Hahó?!" hallatszik a Doktor hangja a helyiség másik feléből. "Doktor, itt vagyok." mondja Chakotay, miközben lezárja a gyengélkedőbe vezető egyik ajtót. "Parancsnok... Mi történt?" kerül elő a hologram. "Törölődik a programja ha nem tudom időben áttölteni a mobil emitterbe, mielőtt én is eltűnök. ami pedig minden pillanatban megtörténhet." A Doktor ennek hallatán elokészíti az egységet, Chakotay pedig dolgozni kezd a hologram vezérlokonzolján. Ekkor dörömbölés hallatszik az ajtó felől. A Doktor felkap egy oltópisztolyt, és a tartalmával telepumpálja a félig szétfeszített ajtón bepréselődő nyirait, aki lógva marad az ajtószárnyak között. "Kész!" mondja Chakotay. A Doktor kikapcsolódik, az eltűnő kezéből kieső oltópisztoly koppanva hull a padlóra. Chakotay magához veszi az emittert, miközben az eszméletlen nyirait kirángatják az ajtószárnyak közül, és a felszabadult nyíláson át a többiek beözönlenek a helyiségbe. "Nyugi, tudom mikor kell feladni..." fordul Chakotay a nyiraiak felé, letéve a nála lévő fészert. A következő pillanatban a Csillagflotta utolsó képviselője is elhagyja a Voyager fedélzetét.

"Még soha nem voltam teljesen elvágva a hajótól..." panaszkodik a Doktor, miközben Torres a karján lévő mobil emitter kicsiny vezérlopaneljén dolgozik, "Mi van ha kimerül az emitter energiatartaléka?" "Reméljük hogy lelépünk innen mielőtt odáig fajul a dolog." "Tuvok, mit talált?" kérdezi kicsivel odébb Janeway a vulcanit. "Tíz ehhez hasonló tábor van, mintegy négy négyzetkilométeres területen elszórva. mindegyik oldalról vadon veszi körül őket." "Kérhetném egy kicsit a figyelmüket?" csendül fel ekkor egy női hang, a jelek szerint három nyirai villant be nemrég a szokott helyen. A nő két fegyveres kíséroe feszült figyelemmel pásztázza a foglyokat, miközben az tovább beszél: "Most, hogy mindannyian biztonságban megérkeztek, üdvözlöm önöket új otthonukban." "Nem különösebben érdekel a szívélyes üdvözlése..." jegyzi meg a tiszt karján lévő közeledő Janeway, "Miért hoztak ide minket?" "A hajójukra a nyirai terület védelméhez van szükségünk." "Mindig így szereznek hajót? Szépen lecserélik a legénységet?" kérdezi Chakotay élesen. "Hajókat, kolóniákat, urállomásokat... Ez sokkal hatékonyabb mint a háborúskodás." válaszolja a nő, "Nem vagyunk kegyetlen nép. Megpróbáltuk a dolgot annyira fájdalommentessé tenni, amennyire csak lehetett. Mint láthatják, nagy gondot fordítottunk arra hogy megszokott környezetet teremtsünk az önök számára, amiben jól érzik magukat." "Attól eltekintve hogy akaratom ellenére vagyunk itt." mutat rá Janeway. "Ez legnagyobb sajnálatomra elkerülhetetlen. De biztosan boldogok lesznek itt. Az élelmiszerellátót az önök számítógépéből származó programok vezérlik, irodalmi, és egyéb szórakoztató anyagokat is letöltöttünk önöknek." "És mi van ha

megpróbálunk megszökni ebből a mini-paradicsomból?" kérdezi Chakotay. "Észre fogják venni hogy nem tudnak eljutni sehová." "Nem fogadjuk el ezt a lehetőséget. Módot fogunk találni a hazatérésre." jelenti ki Janeway. "Kapitány... Szükségtelen hálálkodnia." gúnyolódik a no, "Bár ön és a legénysége egy sokkal kellemetlenebb helyre is kerülhetek volna." "Ez akkor is csak egy börtön." jegyzi meg Chakotay. "Ha mindenáron rosszul akarják itt érezni magukat, a maguk dolga. De mivel nem tudnak változtatni a helyzetükön, javaslom hogy inkább fogadják el. Méltósággal." A no ezzel visszatér a két or közé, majd beleszól a kezében lévő kis szerkezetbe: "Itt készen vagyunk." A következő pillanatban mindhárom nyiriai eltűnik. "Meséljen valamit erről a dzsungelről. Lát lehetőséget az átjutásra?" fordul vissza Janeway Tuvok felé, mintha az iménti látogatás meg sem történt volna. "Nem hiszem. minden irányban egy természetes akadályba ütköztem... Sziklafalak, áthidalhatatlan folyamok... A terület elhagyhatatlan." "Egy teljesen elszigetelt terület..." néz körül Chakotay, "Nem túl tökéletes ez egy kicsit?" "A környezet valóban kissé túl tökéletesnek hat. Nem lennék meglepve ha csak egy holografikus kivetítés lenne, a vadont pedig azért rakták volna körénk hogy ne legyen kedvünk túl messzire merészkedni." ért egyet Janeway. "Kapitány..." hallatszik Kim hangja kicsivel távolabbról. Janeway és kísérei arrafelé fordulnak, ahol többen figyelnek egy furcsa jelenséget: az épülettől nem messze kezdődő dzsungel egy helyütt mintha kifakult, és kicsit összegyűrodott volna. azután a torzulásból kibukkan egy oldaltáskás, fehér öltözetet viselő, barna pikkelyes boru lény. "Bocsássanak meg hogy csak így betörök... De szerettem volna üdvözölni önöket. Jahlad vagyok, a szomszédjuk." A jövevény köré gyűlt emberek egyként bámulják a lényt, aki úgy sétált be ide, mintha az a világ legtermészetesebb dolga volna. "Honnan származik, hogyan került ide?" kérdezi Janeway közelebb lépve. "Erm... Az én fajom a szomszédos környezetben lakik, a kapu túloldalán. Odaát eléggé másképp néz ki. Sivatagos, nem ilyen... Zöld. De ezt biztos maguknak csinálták, a nyiriaiak alaposan át szokták nézni az adatbankokat." "A nyiriaiak hozták ide az önök népét is?" kérdezi Tuvok. "Egyesével hoztak el bennünket... Ohh... Hát ez? Önök ezt eszik?" kérdezi Jahlad egészen felvillanyozódva, mikor észrevesz egy ennivalóval teli kosarat, amiből több is van itt-ott az épületben. "A kolóniájukról rabolták el önöket?" kérdezi Janeway. "Úgy tettek mintha nem tudnák mi történik. Mire gyanút fogtunk, már ok voltak többen." mondja Jahlad, miközben kóstolgatni kezdi a kosár tartalmát, "Azóta itt vagyunk." "Van valami elképzelése, hol lehet az az itt?" "Nem. Hmm... Nem rossz. Nem érdekelné önöket egy csere? Ennivalót, ezekért..." Az idegen ezzel különböző alkatrészeket szed elő a csomagjából, "A környezet legutóbbi lakóit nem nagyon érdekelte a csereüzlet. De maguk sokkal muveltebb csoport benyomását keltik." Janeway elgondolkodik, majd terelgetni kezdi Jahladot valamerre. "Ha valaki korábban lakott itt... Talán mi is távozhatnánk úgy ahogy ok." "Hmm... nem hiszem hogy az o... távozási módjuk különösebben tetszene önöknek. Betegség vitte el őket." "Kapitány, kell itt lennie valami erotérnek, de sajnos nem találok." mondja Kim, aki Torressel egy ideje Jahlad érkezési helyét vizsgálgatják. "Jól álcázták, igaz? Nekem is kilenc évig tartott míg felfedeztem a kaput." fordul feléjük Jahlad. "És hogy nyitotta ki?" kérdezi Torres. "Nos... Megvan rá a módszerem." "Mi nagy értéku áruként tekintenénk erre az információra..." jegyzi meg Janeway, mintegy mellékesen magához véve egy ennivalóval teli kosarat. "Szívesen kötnék üzletet, de a kapu csak a mi környezetünkbe vezet. Természetesen bármikor örömmel látjuk önöket." "Lehet hogy van itt több kapu is..." mondja Janeway, felvéve egy másik kosarat is, "És ha megmutatná hogyan lehet rájuk bukkanni..." "Örömmel nézek a közös munkánk elé." mondja végül Jahlad, mire Janeway szélesen elmosolyodik.

A kinti vadonra sötétség borult, de a félig nyitott épületegyüttest számos világítótest borítja majdnem nappali fénybe, ezek egyikének közelében dolgozik Torres a Doktor emitterén. "Most mit lát?" kérdezi, miután állított valamit a szerkezeten. "Bámulatos... Minden a saját fényében ragyog, ráadásul gyenge honyomokat is észlelek. Nagyon szép..." "Az esztétikai szempontoktól eltekintve, meddig terjed az optikai érzékenysége?" kérdezi Torres bosszankodva. "A kapitány küldött, hogy megérdeklődjem, hogy állnak." áll meg mellettük Paris. "Majdnem kész vagyunk. Átállítottam a Doktor optikai érzékelőjét, így most észre kell hogy vegye a kapuk mikrohullámú sugárzását." "És

így kezdődött a trikorderi pályafutásom..." ironizál a Doktor. "Ahh... A múltkori dologról..." mondja Torres mintegy mellékesen, miközben újra az emitterrel kezd foglalkozni, "Talán kicsit túl érzékenyen reagáltam azzal a klingon programmal kapcsolatban." "Nem vettem rossz néven." legyint Paris. A Doktor eközben a szemöldökét emelgetve nézelodik, a Torres által beállított új letapogatási módokat próbálgatva. "Azt hiszem ez már elég lesz. Megkezdhetjük a keresést." mondja végül B'Elanna. "Jó, megmondom a kapitánynak. ... Emmm... Ami azt a programot illeti... Nem akartam én eroltetni..." "Tudom hogy nem akarta. És én se akartam úgy magára rontani..." "Tipikus védekező reakció. Agresszív kirohanás, védelem gyanánt egy érzelmi fenyegetés ellen." mondja a Doktor, mire Torres elhúzza a száját, Paris pedig vigyorogva pillant a hologramra: "Azt hiszem ez telitalálat volt..." "Fura hogy ezt épp maga mondja." jegyzi meg Torres csíposen, majd elvonul. "Ezzel meg már megint mit akar mondani?!" szól utána Paris. "Maga az aki úgy tesz mintha semmivel sem lehetne sarokba szorítani." fordul vissza Torres. "Miért gondolja ezt rólam?" "Mert úgy tesz mint akinek semmi sem árthat, és viccet csinál mindenbol." "Találó megállapítás. A védekező mechanizmusok sok formában jelenhetnek meg." mondja a Doktor. "Ez nevetséges. Én egy nagyon higgadt ember vagyok." jelenti ki Paris önérzetesen, mire Torres felnevet. "Ki próbál itt barátságot kötni valakivel, aki nyilvánvalóan fél attól hogy barátai legyenek?!" kérdezi erre Paris. "A közelebbi kapcsolatoktól való félelem az önbecsülés hiányát jelzi. Ha szeretné meghallgatni a lehetséges kiváltó okok analízisét, akkor..." Torres erre a Doktorhoz hajolva állít valamit az emitterén. A hologram némán tátog még egy darabig, majd bosszankodva becsukja a száját. "Ha olyan nehéz a barátommá válni, miért próbálkozik vele mégis?!" fordul vissza Torres Paris felé. Tom dühösen bámulja egy darabig a not, majd így szól: "Na látja, ez jó kérdés. Azt hiszem, fel is hagyok vele." Paris ezzel elviharzik Torres pedig egy darabig tanácstalanul bámul maga elé. A Doktor végül sürgetően eléje tartja a mobil emittert tartó karját.

Tuvok és Chakotay az épületcsoport egyik kissé zártabb részében, egy asztal mellett ülve dolgoznak, előttük egy rakás alkatrész, amelyeket vélhetően Jahlad hozott. Neelix érkezik valahonnan, majd elégedett ábrázattal áll meg mellettük, és újabb alkatrészeket varázsol elő a ruhaujjából: "Van itt egy energiacella, megy egy elosztó, amit az egyik ételautomatából szereztem. Meg ez az apróság, ami úgy néz ki mint valami kondenzátor..." "Ezzel sikerülnie kell. Ha esetleg tudna találni még egy ilyet, építhetnék egy másik fegyvert is." veszi át Tuvok az alkatrészeket. "De biztos abban hogy az első működik..." jegyzi meg Chakotay vidáman, mire Tuvok rosszalló pillantás lövell feléje. "Szerzek még egyet... Talán szétszerelem a szonikus zuhanyt..." töpreng el Neelix, majd újabb beszerzőkörütra indul. "Gratulálok, Tuvok. Hogy ilyen, véletlenül előforduló alkatrészekből is tud valami működöt építeni... Nem tudtam hogy a vulcaniak képesek efféle improvizációra." "A jelenlegi körülmények bizonyos mértéku... Rugalmasságot igényelnek." "Ezzel egyetértek. Ez az egész az akadémiai túlélőgyakorlatra emlékeztet. Meglepetésszerű taktikai szimulációk... Kitétek bennünket valahol a dzsungelben, minden elokészítés nélkül. Ott tanultuk meg, hogy lehet életben maradni." "Azt a leckét én sokkal korábban megtanultam." mondja erre Tuvok, "A tal ort szertartás során négy hónapig éltem a Vulcan sivatagjaiban. Csak egy kés volt a birtokomban. Ehhez képest a Csillagflotta gyakorlatai nem jelentettek túl nagy kihívást." "Ezt el tudom képzelni." bólint Chakotay. Tuvok még egyszer szemrevételezi a kezében lévő összetett, hengeres szerkezetet, majd leteszi az asztalra: "Ez a fegyver elkészült. Ha Mr. Neelix tud hozni még egy kondenzátort... Improvizálok még egyet." Chakotay vidáman méregeti a munka végeztével egykedvűen üldögélő vulcanit.

Másnap délelőtt, mintha csak idotöltés gyanánt tennék, Torres és a Doktor az épület körül sétálgatnak. "Hadrnagy, nyomát sem látom kapunak. hogy oszinte legyek, kezdem unni a dolgot." mondja a Doktor. "A hologramok nem unatkoznak. Keressen csak tovább." adja ki az utasítást Torres. Hamarosan elhaladnak Janeway mellett, aki Jahlad társaságában sétálgat. "Évek óta próbálunk már megszökni, de a legnagyobb felfedezés mindeddig a két környezet közötti kapu volt. Nem akarok pesszimistának tunni, de nem hiszem hogy van innen kiút." "Kell hogy legyen, csak

próbálkoznunk kell." "Tudom hogy az önök számára kissé korai még elfogadni, de... Nem is olyan rossz itt az élet. Miután felhagytunk a szökés gondolatával, egész jól eltöltöttük az időt..." "Kapitány... Találtunk valamit." hallatszik Torres hangja nem túl messzirol, mire Janeway és Jahlad odasietnek. "Itt van, pontosan elöttem." mondja a Doktor, maga elé bámulva a levegőbe. "Itt?" lengeti meg a kezét Janeway a jelzett helyen. "Pontosan." Jahlad erre egy kis eszközt vesz elő a csomagjából, és a kapu felé irányítja. Egy darabig semmi sem történik, végül a sziklafal kissé kifakul, és elhomályosodik. "Nos, ha a szkennerként nyújtott szolgálataimra már nincs szükség, visszatérek az orvosláshoz." mondja a Doktor, ezzel távozik. Janeway az időközben hozzájuk csatlakozott Tuvokra és Parisra pillant, majd elindul a kapu felé, a többiekkel a nyomában. A torzulás, bár a földi környezet szimulációja felől nem látható, egy fémajtót rejt, ami Janeway közeledtével félrehúzódik, és a csoport hirtelen egy sötét folyosón találja magát. "Ha szétválunk, nagyobb területet deríthetünk fel. Tuvok és én erre megyünk..." mutat Janeway a fémesen visszhangzó, halvány fényekkel megvilágított folyosó egyik irányába, "Maguk hárman pedig arra. Húsz perc múlva találkozunk ugyanitt." Ezzel a két csapatra oszlott felderítők útnak indulnak. Az egyik csoport élén Paris halad, kezében a Tuvok által barkácsolt fegyverrel. Utána Torres, végül pedig, kissé lemaradva, Jahlad következik. "Nem hiszem hogy itt szabadna lennünk..." jegyzi meg Jahlad aggodalmasan. Egy kereszteződésben megállnak, majd az egyik folyosóba bekukkantó Paris jelöli ki az új irányt: "B'Elanna... Arrafelé..." Néhány lépés után egy ugyanolyan ajtó előtt állnak, mint ami mögött a földi környezet rejtőzött. Paris megvizsgálja az ajtó melletti nyitópanelt, majd félig-meddig találmányra megérinti az egyik szenzort. Az ajtó feltárul, egy párás levegoju esőerdőt fedve fel. A csapat nézelődik egy darabig, majd Torres felfigyelve egy másik ajtóra, arrafelé veszi az irányt. Mire a többiek befutnak, már ki is nyitotta az ajtót, ami mögött egy töredezett sziklaplató látható, melynek tetején egy több lábbon álló, minden szépséget nélkülöző építmény áll. "Teljesen elszigetelt bioszféra, és mind különbözik..." állapítja meg Torres.

Tuvok néhány egymást keresztező folyosón cirkál, időnként elhaladva Janeway mellett, aki egy nagyobb muszerpultot tanulmányoz. "Ez kétségkívül valami ellenőrzőállomás. Kapok adatokat, de nem tudom mit jelenthetnek." "Ha a nyíriak letöltötték a Voyager teljes adatbázisát, kellett hogy valamilyen fordítóalgoritmust készítsenek hozzá." mutat rá Tuvok, közelebb menve a konzolhoz. Janeway próbálkozni kezd, és végül sikerül értelmezhető kiírásokat varázsolnia a képernyőre. "Na... Máris sokkal jobb." A kijelzőn egy megfigyelő-kamera képe jelenik meg, egy ismerős épülettel, és a környéken sétáló egyenruhásokkal. "Szövetségi lakóréssz." olvassa Janeway a kép mellett megjelenő feliratokat, "Népesség száznegyvennyolc fő. ... Legalább még nem vették észre hogy valaki hiányzik." Janeway tovább kísérletezik a konzollal, és sikerül más kamerák képeit is lehívni. "Hány környezet lehet összesen...?" Tuvok eközben egy másik kijelzőre összpontosít, és hamarosan meg is adja a választ: "Kapitány... Itt kilencvenöt különböző környezetről vannak adatok." "Több ezer foglyot tarthatnak itt... Kell lennie egy térképnek, vagy valami ilyesminek erről az épületről. ... Csak hozzáférési jogosultsággal..." csóválja meg a fejét Janeway, mikor a konzol visszautasítja a kérelmét. "Megpróbálok valamit tenni a biztonsági rendszerük ellen." mondja Tuvok, átvéve Janeway helyét a pultnál. "Ez az, most már van valami..." mondja Janeway elégedetten, majd elkerekedett szemmel bámulja a képernyőn megjelenő adatokat. "Ez hihetetlen... Tuvok, egy hajón vagyunk." "Próbáljuk megtalálni a hidat." javasolja a vulcani. "Ha van egyáltalán. De semmi ilyesmit nem találok. De négy szinttel fölöttünk van egy sokkal nagyobb vezérközpont. Talán hozzá tudok kapcsolódni innen is." A rendszer azonban visszautasítja a kérést. "Biztonsági zárlat." állapítja meg a kapitány. "Talán ki tudnánk iktatni az egész alrendszer..." tunodik Tuvok. Ám a megvalósításra nem marad idejük, ugyanis sziréna harsan a folyosókon, így a páros gyorsan otthagyja a terminált.

"Az egyik terminálon jogosulatlan hozzáférési kísérlet történt. Néhány lény valószínűleg megszökött a lakrészéből." mondja a Voyager fomonitorán látható nyíriai nő. "Elfogni, és visszavinni őket." rendelkezik Danar. "Már útnak indítottam az osztagokat. Ha ellenállást tanúsítanak, lehet hogy keményebb eszközökhöz kell nyúlnunk." Danar ezen töpreng egy darabig, végül így szól: "Ha más

kiutat nem lát, engedélyezem eroszak használatát." A no ezzel bontja a kapcsolatot, Danar pedig a kormányospultnál ülo Rieslanra pillant: "Mikor lesz elérhető a görbületi meghajtás?" "Most már percekben belül."

Paris és csapata a villogó vörös fények által megvilágított folyosókon óvakodnak előre. "Menjünk inkább vissza..." mondja Jahlad. "Nem. Meg kell találnunk a kapitány és Tuvokot, lehet hogy a segítségünkre van szükségük." "Inkább magunkon kellene segítenünk, most még van lehetőségünk visszatérni a környezetünkbe." "Maga mehet." mondja erre Torres, "De mi nem hagyjuk cserben a társainkat." Jahlad hamarosan le is marad a másik kettőtől, és egy darabig álldogál egy kereszteződésben. Ennek köszönhetően a nyirai örök hamarosan rá is bukannak, mire Jahlad gyorsan megadja magát, és hagyja hogy elkezdjék visszaterelni a számára kijelölt lakóterülethez.

Egy magányos nyirai dolgozik a folyosórendszer egy kiszélesedő részében, egy hengeres berendezés mellett. A sötétből egy kéz nyúl ki, megszorítja a nyirai nyakának és vállának találkozásánál lévő idegdúcot, majd csendesen a földre eresztí a fiatal férfit. A kéz gazdája természetesen Tuvok, és amíg a vulcani igyekszik egy nem túl feltuno helyre eltüntetni ténykedésének eredményét, Janeway a berendezést, és a hozzá tartozó vezérlopultot veszi szemügyre. Hamarosan Tuvok is csatlakozik hozzá: "Épp egy áthelyező berendezést használt. Valakit visszaküldtek az egyik folyosóról a miénkkel szomszédos környezetbe." "Valószínűleg Jahlad volt az." véli Janeway, "Ezt az áthelyezőt kellett használniuk a nyiraiaknak hogy minket idehozzanak." "Ugyanezen az úton vissza kell hogy jussunk a Voyager-re." bólint Tuvok. "Már ha kitaláljuk persze hogy hogyan kell működtetni..."

"Üzenet a bioszféra-felügyelőtől. Csak hang." jelenti Rieslan a Voyager-en. "Lalin hívja Danart: a szökevények közül néhányan hozzáfértek a vezérlőrendszerhez, fegyvereik is vannak. Erosításra van szükségünk." "Útban vagyunk." üzeni Danar, majd Rieslanhoz fordul: "Teljes sebesség. És kerüljünk elég közel hogy a teljes osztagot egyszerre áthelyezhessük."

Parist és Torrest megszorították egy zsákutcában, Tom a barkácsolt fézerrel igyekszik fedezékben tartani a nyiraiakat. "Valami nem stimmel ezzel..." jegyzi meg, mikor a fegyver sugara egyre sápadtabbá válik. "Valószínűleg ürül az energiatelep. A fegyver nem épp Csillagflotta-szabvány szerinti." mondja erre Torres. "Ki kell jutnunk innen. Valamelyik lakóterületen majdcsak elrejtőzhetünk..." néz körül Paris, majd beveti magát egy nem messze lévő folyosóba, Torres egy lépéssel lemaradva követi. Néhány kereszteződéssel odébb Torres megtorpan: "Tom, azt hiszem arra van egy..." elindulnak a jelzett irányba, miközben az örök magabiztosan nyomulnak előre feléjük. "Itt van..." áll meg B'Elanna egy ismerős kinézetű ajtó előtt, és gyorsan megérinti a nyitószenzort. A következő pillanatban hátrahököl, mikor a feltároló nyíláson át jeges szél ront rá. Egy darabig mindketten bámulják az odabent húzódó jégvilágot, és a szélfújta, kavargó havat, majd Torres így szól: "Emlékszik, a nyiraiaknak fel kellett melegítenünk a hajót." "Ide biztos nem lesz kedvük bejönni." bólogat Paris. Az oket üldöző osztag ekkor felbukkan a folyosó végén, így nincs más választásuk, bevetik magukat a fagyos pokolba. A nyiraiak biztonságos távolban állnak meg a nyitott ajtótól, egészen addig, míg vezetőjük is meg nem érkezik: "Kövessék oket. Befelé!"

"Ennek az áthelyezőnek hihetetlenül nagy a hatótávolsága." mondja Tuvok, "Több mint tíz fényév." "De a nagy távolság korlátozza a kapacitást. Ezért tudtak egyszerre csak egy embert a Voyager-re küldeni és egyikünket közben idehozni." teszi hozzá Janeway. "Ezért aztán azzal operáltak, hogy igyekeztek teljesen ártalmatlannak tunni. Kezdetben legalábbis." "Egyszerűen nem találok a rendszer üzembe helyező pultot..." bosszankodik Janeway, miközben konzoltól konzolig járkál, "Pedig már nem tarthat sokáig míg ránk találunk."

"Talán mégsem volt olyan jó ötlet bejönni ide..." mondja Torres fogvacogva, miközben hatalmas jégformációk között lopakodnak. "Reméljük hogy nekik még rosszabb mint nekünk." mondja erre

Paris. A válasz néhány, a fejük fölött elhúzó lövés formájában érkezik, mire a menekülők gyorsan lebuknak egy méretesebb jégtömb mögé. Paris visszalone, de Torres lefogja a kezét: "Várjon, az a fézer majdnem teljesen üres..." Paris erre célpontot vált, ahelyett hogy a nyriaiakat venné célba, a fölöttük levo jégpárkányra lo, ami az üldözök elorsének nyakába omlik, a szökevények pedig beveszik magukat egy jégbarlang-rendszerbe, melynek teteje itt-ott beszakadt. "Ezt már nem bírhatják sokáig... Csak egy lépéssel előttük kell maradnunk." mondja a hideggel egyre nehezebben megbirkózó Torres. "Jó lenne nem túlzottan eltávolodni a kaputól. inkább keressünk itt valami búvóhelyet." javasolja Paris, majd észrevéve egy nagyobb beszögellést, arrafelé tereli Torrest. "Adja a fézert..." mondja B'Elanna, de elgémberedett ujjai közül kifordul a hideg fémszerkezet. "Megdermed a kezem..." "Várjon..." mondja Paris, és dörzsölgetni kezdi a most már leplezetlenül vacogó Torres kezeit: "Azt hittem, a klingon vére melegen tartja." "Látszik hogy nem sokat tud a klingonokról. Mi sokkal kevésbé turjuk a hideget mint maguk, földiek." "Tényleg? Azt hittem ez a cardassiaiakra igaz..." "Azok csak ezt mondják..." "Jobb már?" kérdezi Paris, mire Torres bólint majd átvéve a fézert, állítgat rajta valamit: "Azt hiszem, ettől a telep magához tér még egy kicsit. Egy lövésre talán elég lesz." Ekkor léptek zaja hallatszik a keményre fagyot hóban, és egy elfehéredett arcú nyriai botorkál be a szökevények rejtekhelyére. Nagy nehezen felemeli a nála levo fegyvert, majd összerogy, és nem mozdul többet. A társa, aki kicsit lemaradva érkezik, valamivel jobban érzi magát, ot Torresnek kell leszednie a fézerrel. "Szép lövés volt. De most lépünk le innen, mielőtt megfagyunk." határoz Paris, majd talpra segítve B'Elannát, elindulnak arrafelé, amerre a kijáratot sejtik.

"Az alapműködésre már rájöttem, de nem tudom hogy lehet célt bemérni..." mondja Janeway, miközben Tuvok idonként kipillantva a folyosókra, maga is a muszereket tanulmányozza. "Nem talált valamit ami hasonlít a mi célszkennereinkre?" kérdezi Janeway reménykedve. "A különböző környezetek megfigyelo rendszereiben bioszenzorok is találhatóak. Talán..." mondja az egyik konzolt vizsgáló Tuvok, de mikor a pult hangjelzést hallat, elhallgat. "Mi az?" fordul arra Janeway. "Az egyik környezetben ismeros életjeleket találtam. Az Argala lakótérben..." válaszolja a vulcani, miközben a monitorra csalja egy fagyos világ kicsiny szeletének képét. "Tom és B'Elanna..." mondja Janeway. "Maglehet. Talán ott akartak elrejtőzni a nyriaiak elol." "Nem valami csábító hely..." jegyzi meg Janeway. "A homérséklet nem éri el a mínusz húsz Celsius-fokot." "Azt nem sokáig élhetik túl. Ki kell hoznunk oket!" Ekkor egy másikpult is hangoskodni kezd, mire mindketten átsietnek hozzá. "Kapitány, egy hajó közeledik nagy görbületi sebességgel... A Voyager az." állapítja meg Tuvok. "Ha a nyriaiak erositést kapnak, gondjaink lesznek. Foglalkozzon tovább a bioszeknnerrel."

"Nem gondoltam hogy ilyen messzire eljöttünk..." mondja dideregve Torres, majd egy jeges foltra lépve elvágódik. Paris visszasiet hozzá hogy talpra segítse. "Azt hiszem, nem bírok tovább menni..." "Mozgásban kell maradnia." mondja Paris. "Nagyon fáradt vagyok..." omlik le Torres egy nagyobb jégdarabra. "B'Elanna... Álljon fel." "Nem... Menjen csak tovább, pihenek egy kicsit." "Ha megpróbálja, meghal!" "Dehogy, csak le kell hunynom a szemem egy pillanatra..." "Ezt nem engedem... Na gyerünk!" mondja Tom, majd felrángatja B'Elannát, "Talpra, Torres, ez parancs!" "Maga nem parancsolgathat nekem, egyforma a rangunk." mondja erre B'Elanna, miközben Paris tovább vonszolja. "Csakhogy én a hídszemélyzethez tartozom, és hosszabb ideje szolgálók." "Na persze... Két teljes nappal." mondja gúnyosan Torres, majd megpróbálja megint eldobni magát. "Állva maradj!" rázza meg Paris, "Mozogjon, vagy a vállamra kapom és úgy viszem ki innen." "Na azt próbálja meg..." mondja B'Elanna annyira fenyegetően amennyire vacogó fogakkal csak képes rá. A következő pillanatban halvány fényvillanás fogja körül oket. Az egyik, a Voyager legénységének otthont adó lakótérben a közelben levok meglepetten pillantanak a köztük összekapaszkodva bevillanó Torresre és Parisra, akik kissé zavartan húzódnak el egymástól, és intenzíven a kezüket kezdik dörzsölgetni, meg kicsi topognak hozzá, mintha még mindig fáznának.

Danar megállva Rieslan mellett, szemügyre veszi a kormányospultot. a következő pillanatban mindketten eltűnnek a Voyager hídjáról.

Meg sem állnak az argalai bioszféra kellemes klímájú jégbarlangjaiig. "Hol vagyunk?!" kérdezi Danar, miközben megpróbál minél méltóságteljesebben reszketni. "Az... Argala lakóterében... Uram." "Tunjunk el innen..." indul meg Danar találmára, "Merre van a kapu?" Valamivel mögöttük ekkor Janeway villan be, kezében egy zsákmányolt fegyverrel, és a szállítórendszerhez tartozó kommunikációs egységgel. "Maga volt az..." fordul felé a két nyriai. "Az átvido-rendszerük az irányításom alatt áll. A taktikai tisztem a parancsaimat várja." "És... mit akar parancsolni neki?" kérdezi Danar dideregve. "Az maguktól függ. Visszaadják a hajómat, és elengedik a foglyokat." "Elfogadhatatlan." Janeway erre körülnéz, majd vállat vonva így szól: "Na jó... Akkor maradnak ahol vannak. Adják át üdvözetemet a legénységüknek, mikor őket is ideszállítom." "És ha... Megadnánk magunkat?" kérdezi gyorsan Rieslan. "Akkor keresünk maguknak egy kellemes, meleg lakóteret, ahol jól érzik majd magukat. Miközben mi felvesszük a kapcsolatot a foglyok bolygóival, és megszervezzük a hazatérésüket. És miután használhatatlanná tettük a szállítót, elengedjük magukat." A nyriaiak fogvacogva állodognak, mire Janeway elhúzza a száját: "Sajnálatos ostobaság... Mr. Tuvok, vigyen ki innen..." "Várjon!" mondja Danar, mire Janeway kérdőn fordul felé.

"A Voyager hajónaplójába, Janeway kapitány bejegyzése. CsillagIdo 50929.6. A nyriaiak visszaszolgáltatták a Voyager-t, a legénység biztonságban visszatért a fedélzetre. A lakóhajó korábbi foglyai felvették a kapcsolatot otthonaikkal, és arra várnak hogy értük jöjjenek."

Torres kissé bizonytalanul lép be a szabadidos programba, majd körülnézve elindul valamerre. Mint kiderül, a nem messze üldögélő Paris felé vette az irányt, aki egy kényelmes székben elterülve egy pohár italt kortyolgat. Torres odasomfordál hozzá, letelepszik a mellette lévő székbe, majd futólag Tomra pillantva így szól: "Szép napunk van..." "Csodaszép." ért egyet Paris. Torres nagyot sóhajt, majd így folytatja: "Egy darabig elég fagyos volt..." "Igen, valóban." pillant Tom a tekintetével ott feltűnően kerülő B'Elannára. "Örülök hogy végül felengedett..." mondja Torres rövid csend után. "Igen." bólint Paris, "Én is." Ezután mindketten csendben, arcukon halvány mosollyal, hátradolva élvezik a hologram-nap árasztotta kellemes meleget.

66. Worst Case Scenario - Ha minden kötél szakad

Torres kissé tanácstalanul torpan meg a Voyager kihalt, csendes folyosóinak egyik kereszteződésében, majd nagyot sóhajtva elindul az egyik irányba. Erre mintegy varázstsítésre a folyosók megtelnek a legénység tagjaival, és az egyik sarkon beforduló Chakotay kedélyesen így szól Torreshez: "Hová siet?" "A hídra." "Elkísérhetem?" "Nincs ellene kifogásom." Torres és a parancsnok ezzel útnak indulnak egy turbóliftet keresve. "És... Hogy állnak a dolgok?" érdeklődik Chakotay. "Egész jól... Azt hiszem." "Tuvokkal még mindig vannak gondjai?" "Több nincs mint általában." von vállat B'Elanna. "Nem tudom maga hogy van vele, de nekem a gondolattól hogy hetven évet töltsék el egy hajón azzal a fickóval, megfájdul a fejem. És ki tudja miért, olyan érzésem van hogy a legénységből sokan egyetértenek velem. Maquis és flottatisztek egyaránt." A páros ezután beszáll egy liftbe, amit Chakotay a híd felé irányít. "Szóval... Mit gondol?" "Ugyan mirol?" kérdez vissza Torres. "Arról amit az imént mondtam. Hogy sokan a legénységből nincsenek túl megelégedve a biztonsági fonókkal. ... És ugyanezen okból Janeway kapitány sem hiszem hogy nagy sikert érme el egy népszerűségi versenyen. Ön esetleg másként látja?" "Valahogy olyan érzésem van, hogy ezzel csak próbára akar tenni." jegyzi meg Torres. "Mondjuk inkább úgy: egyszerűen csak érdekelné a véleménye." "De mégis, miért?" "Mert maga jó tiszt. Kedvelem magát, és nem akarom hogy valami baja essen..." "Számítógép, a liftet megállítani!" szól Torres, majd szembefordul Chakotayval: "Ide hallgasson! Mire megy ki ez az egész?!" "Néhány jelentosebb változást tervezünk... Hamarosan. Minden Maquis benne van, és úgy huszonötven a flottalegénységből is." "Ezt... Most úgy értsen hogy lázadást terveznek?" Chakotay sokat sejtetően bólint, majd komoly arccal hozzáteszi: "És mikor kitör a lövöldözés, tudnunk kell hogy maga melyik oldalon áll." A híd egyik hátsó konzoljánál dolgozó Torres lopva sandít hátra a székében ülo Chakotay felé. Hamarosan Janeway is befut a készenléti helyiségből: "Nos, parancsnok... Hajó hamarosan teljesen az öné lesz." "Egyszer mindent el kell kezdeni." mondja Chakotay felállva, "Ne aggódjon, kapitány. A hajója jó kezekben lesz." "Ebben teljesen biztos vagyok." "Siklóhangár hívja Janeway kapitányt." fut be Paris hívása. "Mondja, Mr. Paris." "Indulhatunk, a sikló útra kész." "Már megyek is." indul el Janeway a lift felé. "Kapitány, ha jobban belegondolok..." indul utána Chakotay, "Nem lenne jobb ha Tuvok hadnagyot vinné magával? Arra az esetre ha a rukaniak mégsem annyira barátságosak." Janeway megáll a taktikai tiszti konzol mellett, és kérden a vulcanira pillant, aki így szól: "Biztosíthatom, parancsnok, a legmesszebbmenokig gondoskodtam a kapitány biztonságáról a távolléte alatt. ... Azonkívül önnek még hozzá kell szoknia az elso tiszti poszttal járó feladatokhoz, és úgy vélem, jobb ha van valaki aki ha szükséges támogatja önt, abban az esetben ha nem ismernék el a kapitány által önre ruházott jogokat." "Értékelem a biztonságom iránti aggodalmát, de Tuvoknak igaza van." mondja Janeway Chakotaynak, "Paris hadnagy és én boldogulni fogunk. Huszonnégy óra múlva találkozunk." Janeway ezzel távozik, Chakotay pedig így fordul Tuvokhoz: "Hadnagy, szeretném ha folyamatosan nyomon követné a kapitány siklóját. Gondoskodjunk arról hogy ne érhesse meglepetés." "Igenis, uram." "Zászlós..." siet át Chakotay a muveleti tiszti konzolhoz, Kim elé, "Kapcsolja ki a transzportereket, hogy megkezdhessük a tervbe vett javításokat." "Uram, nem kellene ezzel várnunk a kapitány visszatéréséig?" Mielott Chakotay eldönthetné hogy mit válaszol, Tuvok szólal meg: "Kim zászlós, egyértelmu parancsot kapott a feljebbvalójától. Hajtsa végre amit a parancsnok mondott." "Igen, uram." "Befejezte már a belso szenzorok hatékonyságának megnövelését, zászlós?" fordul ezután Chakotay Torres felé. "Dolgozom rajta, uram." válaszolja B'Elanna bizonytalanul. "Remélem is." bólint Chakotay. Ekkor két biztonsági or érkezik a hídra, Chakotay útban a széke felé elhalad előttük, és egy idore megtorpan, hogy átvegyen az egyiküktol egy jegyzetfüzetet: "Várjanak itt." "Valami gond van, uram?" érdeklődik Tuvok. "Nem, csak megjött a holnapi szolgálati beosztás." mondja Chakotay, miközben a jegyzetfüzet tanulmányozva folytatja útját. "Uram, Janeway kapitány siklója görbületi sebességre gyorsított." jelenti Tuvok. "Köszönöm,

Tuvok. ... Chakotay mindenkinek: Most... Indul a menet!" "Uram?" kérdezi meglepetten Tuvok, de ennél többre nem marad ideje, ugyanis Chakotay lelövi. A liftajtó előtt álló két biztonsági is fézert ragad, és gyorsan kivonják a forgalomból azokat akik nem csatlakoztak a lázadókhoz. Kimmel meggyulik a bajuk, a zászlósnak sikerül lebuknia a pultja fedezékébe, és belekiabálja a kommunikátorába: "Vörös készültség! Biztonságiakat a hídra!" "Harry, csak az idejét vesztegeti." mondja nyugodt hangon Chakotay, "Az én embereim vannak a gépházban, és minden fontosabb rendszernél." "Ez nem fog összejönni. A legénység ellent fog állni!" kiabál ki Kim a konzol mögül. "Ez elég nehezen fog menni. Mindenkit aki nincs szolgálatban, és nem csatlakozott hozzánk, bezártunk a kabinjába. Kim lapul még egy darabig, végül hangos csatakiáltással vetodik ki a pult mögül, abban reménykedve hogy talán le tud lőni néhányat a lázadók közül mielőtt eltalálják. Torres azonban résen van, és idejekorán leteríti a zászlóst, mire Chakotay elégedett pillantást vet rá: "Úgy látom, végül csak eldöntötte." "Jonas hívja Chakotayt." hallatszik az interkomból. "Mondja." "A kettes szintben ellenállásba ütköztünk, elkelve egy kis segítség." "Carlston, O'Donnel, kasztlizzák be ezeket a fickókat. Ayala, a kormányhoz. Lépünk ki Janeway siklójának kommunikációs hatósugarából." osztja szét a feladatokat Chakotay, majd Torresre pillant: "Maga jöjjön velem." "Kettes szint." adja meg az útírányt Chakotay, mikor Torresrel együtt beszálltak a liftbe. "Köszönöm hogy segített." fordul Chakotay B'Elanna felé. "Semmiség..." bólint Torres nyugtalanul. "Minden rendben?" "Az igazat megvallva... Nehezemre esett ráloni Harryre." "Csak elkábult. Ma nem ölünk meg senkit, csak ha végképp elkerülhetetlen. Maradjon a közelemben." A lift pillanatokkal később megérkezik a célhoz, így Chakotay és Torres fézerrel a kezükben kióvakodnak a sötét folyosókra. "Alacsonyan próbálkozzon." javasolja Chakotay, mikor egy saroknál megtorpanva Torres arra készül, hogy kikukucskáljon a folyosó további részére. B'Elanna így leguggolva próbálkozik, és kiderül hogy Chakotay intelme nem volt felesleges, ugyanis egy fézersugár villan el alig valamivel Torres feje fölött, mire ő gyorsan visszahúzódik: "Beszorítottak minket..." "Akkor lövöldöznünk kell egy kicsit. Készen áll?" Torres bólint, így a következő pillanatban mindketten kipenderülnek a sarok mögül, és kapásból lőnek. Két ellenfél dol ki fedezékeik mögül. Egy harmadik azonban taktikusan kivárva meglapult, és csak most bukkan fel, mikor Chakotayék már nem számítanak ellenállásra. Ám nem sokra megy a dologgal, valahonnan a parancsnok és Torres háta mögül ugyanis egy jellegzetes hang hallatszik, és egy karabélyból származó fézerimpulzus villan el a harmadik ellenfél irányába, leterítve azt. Torres megpördül, és meglepetten bámulja a mögötte álldogáló alakot: "Seska...?!" "Mint a régis szép időkben, mi?" mondja a nő vidáman. "Kösz a segítséget." bólint Chakotay. "Tovább kell mennünk, pár Janeway-szimpatizáns bevette magát a kaszinóba." mondja Seska, mire Chakotay útnak is indul. Torres kissé lemaradva követi őket.

Mikor a kaszinó egyik ajtaja berobban, a magukat itt meghúzott legénységi tagok gyorsan fedezékbe húzódnak, és felkészülnek a harcra. "Nem ajánlom..." szól oda nekik az elsoként belépo Seska, "Ez itt szórásra van állítva, úgyhogy mindenki kap belöle ha elsütöm..." "Tegyék le a fegyvereiket." rendelkezik Chakotay. Neelix erre felpattan a többiek mellől, és Chakotayék közé állva a Janeway-szimpatizánsokra céloz a nála lévő fegyverrel: "Nem hallották? Fegyvert eldobni. ... Miért bámul ilyen meglepetten, parancsnok? Tudom mikor van dolgom egy győztesel. A maguk oldalán állok." "Lelöjtem?" kérdezi Seska. "Szakácsra továbbra is szükségünk lesz." rázza meg a fejét a parancsnok, "Chakotay a gépháznak: hogy állnak?" "A gépház biztosítva." "Egyes és kettes szállítóhíd, helyzetjelentést!" "Az egyes szállítóhíd a hatalmunkban van." "Kettes szállítóhíd biztosítva." "Siklóhangár, jelentést!" "A siklóhangárt biztosítottuk, parancsnok." "Én gondoskodom az itteni foglyokról." néz Chakotay Seskára és Torresre, "Maguk ketten gyűjtsék össze a kabinjukba zárt embereket. Vigyék őket az egyes raktérbe." "Hát sikerült..." néz körül Seska elégedetten. "Mint a régi szép időkben." bólint Chakotay vidáman.

"Jól csinálta." jegyzi meg Seska, miközben Torresrel a Voyager folyosóit járják a lakószinten. "Köszönöm." "Aztán remélem hogy továbbra is így folytatja." "Ezzel meg mit akar mondani?" "Hogy engem nem olyan könnyű meggyőzni mint Chakotayt." mondja Seska, majd berontva egy helyiségbe, kiterelik a kabin lakóját. A következő szálláshely történetesen Kesé, aki meglepetten

pillant a fegyveresekre: "Seska, mi ez az egész?!" "Mozgás, kifelé!" "Miért zártak be minket?" méltatlankodik a lány, miközben engedelmesen kivonul a kabinból.

Seska és Torres végül egy egész kis csoporttal érkeznek meg az egyik raktérbe, ahol már számos fogoly várakozik. "Mit akarnak tenni velünk?" kérdezi Kes, mire Seska a maga előtt keresztben tartott fegyverrel lökdösi vissza a többiek közé: "Nem megmondtam hogy nincs beszéd." "Hé Seska, nyugi." állítja le Torres a not. Hamarosan Chakotay is befut Neelixel. "Nézzenek jól körül." fordul Chakotay a foglyok felé, "Fegyverek szegezodnek magukra. gondolom azt is észrevették hogy a fotisztek nincsenek jelen. ... Letartóztattuk oket. És a legközelebbi lakható bolygónál kitesszük mindannyiukat, Janeway és Paris kivételével. De ok majd rájönnek a megbeszélte találkozóhelyen hogy nem vagyunk ott. ... Összefoglalva: átvettem a parancsnokságot. Senkit sem teszek felelőssé a felettesei által elkövetett hibák miatt, ezért választhatnak: a feletteseikkel együtt elhagyják a hajót, vagy... Dönthetnek úgy mint Neelix, és a legénység más tagjai, nevezetesen hogy csatlakoznak hozzánk. Ha ezt teszik, egy olyan legénység tagjai lesznek, mi mindent megtesz azért hogy minél gyorsabban hazajussunk. ... Az én irányításom alatt a nagyhatalmú Csillagflotta-szabályok nem fogják megakadályozni hogy kihasználjunk minden lehetőséget, azzal szemben ahogy Janeway megsemmisítette az állomást ami hazavihetett volna minket. ... Nem fogunk értékes időt vesztegetni azzal hogy megvizsgáljunk minden jelentéktelen kis anomáliát amibe véletlenül beleszaladunk. ... Épp ellenkezőleg! bármi áron igyekszünk megszerezni mindenféle technológiát, ami lerövidítheti az utunkat. A pokolba a Csillagflotta szabályzatával! ... Tizenöt percük van dönteni." "B'Elanna, itt meg mi folyik?!" szólal meg Paris hangja a bejárat felől, ami fölöttébb különös, tekintve hogy a hadnagynak most éppen Janewayjel kellene úton lennie egy siklóban. A jelenlevők meglepetten fordulnak Paris felé, Torres pedig gyorsan így szól: "Számítógép, programot felfüggeszteni!" A hadnagyno ezután bosszúsán siet Paris elé: "Mondja, maga csak úgy ki-be sétálgat mások holodeckprogramjaiba?!" "Most mit van úgy oda mintha azon kaptam volna rajta hogy épp rumbázik egy meztelen boliaival?" kérdezi Paris, "Egyébként azt hittem, együtt ebédelünk." "Már dél van?" kérdezi meglepetten Torres, "Teljesen elvesztettem az időérzékemet..." "Én meg csak várok és várok Sandrine-nál..." csóválja a fejét Paris, miközben beszél a mozdulatlaná dermedt szimulációk közé, "Azt hittem, a pool-asztalnál találkozunk, nem pedig egy másik holodeckben... Seskánál?! ... Miféle program ez egyáltalán, B'Elanna?" "Egy rendkívül izgalmas program..." kezd a magyarázatba Torres lelkesen, "Épp adatkarbantartás végeztem a holodeckek adatbázisában, és már jó néhány felesleges állományt töröltem, mikor rábukkantam erre a holoregényre. Valami olyasminak tunik mint egy tipikus 'Mi lett volna ha...' kezdetű történet, egy Maquis-lázadásról. Nem tudtam ellenállni neki, annyira csábító volt... Talán főleg azért mert rólunk szól." "Ki írta?" kérdezi Paris. "Na ez az amit én is nagyon szeretnék tudni..." néz végig Torres a mozdulatlaná dermedt szimulált szereplőkön, majd visszafordul Paris felé: "Bárki is volt a program írója, nem akarta hogy kitudódjon a kiléte. kódolta az egészet." "De vajon miért akar valaki minden körülmények között anonim maradni?" "Gondoljon csak bele... Aki elindítja a programot, annak egy biztonsági tiszt szerepét kell eljátszania, akit Chakotay arra kér, hogy segítsen neki átvenni a hajó fölötti uralmat. ... Úgy értem... Ez azért elég nyugtalanító." "Gondolja hogy... Jelentenünk kellene ezt a kapitánynak?" "Valószínűleg igen..." bólint Torres. "De szerintem nem tudnánk úgy minden részletre kiterjedő jelentést adni, ha nem ismernénk a történet végét." "Ez egy jó érv..." ért egyet Torres. "Helyes. Akkor újraindítja nekem?" "Magának?! hiszen épp most kezdett érdekessé válni!" tiltakozik Torres. "Jaj ne legyen már ilyen, B'Elanna... Egy óra múlva kezdődik a szolgálatom. És különben is, szerintem egy holoregény úgy sokkal élvezetesebb, ha az ember megbeszélheti valakivel." "Na jó." adja be a derekát Torres, "De ezért tartozik nekem valamivel."

"Hová siet?" lép Chakotay a Voyager egyik folyosóján lépkedő Paris mellé, aki ezúttal aranyszínű betétes egyenruhát visel. "A hídra." "Elkísérhetem?" "Tulajdonképpen reméltem is hogy így alakul..." jegyzi meg Paris. "Egyébként hogy van?" "Jobban nem is lehetnék." "Tuvokkal még mindig vannak gondjai?" "Vele? Ugyan kinek nincsenek?" "Nem tudom maga hogy van vele, de

nekem a gondolattól hogy hetven évet töltsék el egy hajón azzal a fickóval, megfájdul a fejem." "Akkor legalább sejtethi, mitol megy tönkre szép lassan a gyomrom." mondja erre Paris vidáman, miközben mindketten belépnek egy liftbe. "Híd." szól Chakotay. Ezután egy darabig mindketten hallgatnak egy sort, majd Paris szólal meg: "Úgy hallottam, lázadás készülődik..." "Számítógép, liftet megállítani. ... Ki mondott ilyet magának?!" "Mondjuk úgy... Hallani ezt-azt." "Nem lenne szabad mindent elhinnie, amit hall." csóválja meg a fejét Chakotay vidáman. "Persze hogy nem... Különben is csak azt akartam hogy tudja, a maga oldalán állok, bármi történjék is." "Számítógép, liftet továbbindítani." szól Chakotay. "Komolyan mondtam. Csak mondja meg mit tegyek." "Hát jó, zászlós. Hallgasson figyelmesen. Mikor a kapitány elrepül, hogy találkozzon a rukaniakkal, azt szeretném ha lezárná a legénységi szállásokat. Arról fogom majd kérdezni hogy végzett-e a belső szenzorok hatékonyságának megnövelésével. Ha igennel válaszol, tudom hogy nekikezdhetünk." "Értem..." bólint Paris. "Figyelni fogom. Úgyhogy csak semmi trükk." A lift hamarosan megérkezik a hídra, ahol Chakotay és Paris a posztjaik felé indulnak. "Elértük a rukani szektort, parancsnok." jelenti Tuvok, mikor Chakotay elhalad a taktikai konzol mellett. "Értesítse a kapitányt." "Igenis, uram." Hamarosan Janeway meg is érkezik a készenléti helyiségből: "Nos, parancsnok... Hajó hamarosan teljesen az öné lesz." "Egyszer mindent el kell kezdeni." mondja Chakotay felállva, "Ne aggódjon, kapitány. A hajója jó kezekben lesz." "Ebben teljesen biztos vagyok." "Siklóhangár hívja Janeway kapitányt." fut be Paris hívása. "Mondja, Mr. Paris." "Indulhatunk, a sikló útra kész." "Már megyek is." indul el Janeway a lift felé. "Kapitány, ha jobban belegondolok..." indul utána Chakotay, "Nem lenne jobb ha Tuvok hadnagyot vinné magával? Arra az esetre ha a rukaniak mégsem annyira barátságosak." Janeway megáll a taktikai tiszt konzol mellett, és kérden a vulcanira pillant, aki így szól: "Biztosíthatom, parancsnok, a legmesszebbmenokig gondoskodtam a kapitány biztonságáról a távolléte alatt. ... Azonkívül önnek még hozzá kell szoknia az első tiszti posztal járó feladatokhoz, és úgy vélem, jobb ha van valaki aki ha szükséges támogatja önt, abban az esetben ha nem ismernék el a kapitány által önre ruházott jogokat." "Értékelem a biztonságom iránti aggodalmát, de Tuvoknak igaza van." mondja Janeway Chakotaynak, "Paris hadnagy és én boldogulni fogunk. Huszonnégy óra múlva találkozunk." Janeway ezzel távozik, Chakotay pedig így fordul Tuvokhoz: "Hadnagy, szeretném ha folyamatosan nyomon követné a kapitány siklóját. Gondoskodjunk arról hogy ne érhesse meglepetés." "Igenis, uram." "Zászlós..." siet át Chakotay a muveleti tiszt konzolhoz, Kim elé, "Kapcsolja ki a transzportereket, hogy megkezdhesük a tervbe vett javításokat." "Uram, nem kellene ezzel várnunk a kapitány visszatéréséig?" Mielott Chakotay eldönthetné hogy mit válaszol, Tuvok szólal meg: "Kim zászlós, egyértelmű parancsot kapott a feljebbvalójától. Hajtsa végre amit a parancsnok mondott." "Igen, uram." "Befejezte már a belső szenzorok hatékonyságának megnövelését, zászlós?" fordul ezután Chakotay Paris felé. "Igen, uram." válaszolja Tom határozottan. "Remélem is." bólint Chakotay. Ekkor két biztonsági or érkezik a hídra, Chakotay útban a széke felé elhalad előttük, és egy időre megtorpan, hogy átvegyen az egyiküktől egy jegyzetfüzetet: "Várjanak itt." "Valami gond van, uram?" érdeklődik Tuvok. "Nem, csak megjött a holnapi szolgálati beosztás." mondja Chakotay, miközben a jegyzetfüzetet tanulmányozva folytatja útját. "Uram, Janeway kapitány siklója görbületi sebességre gyorsított." jelenti Tuvok. "Köszönöm, Tuvok. ... Chakotay mindenkinek: Most... Indul a menet!" "Uram?" kérdezi meglepetten Tuvok. Paris, aki egy ideje feszülten figyel, elkiáltja magát mikor megpillantja a fézert Chakotay kezében: "Tuvok, fedezékbe!" A figyelmeztetés azonban kicsit elkésik, Tuvoknak már nincs ideje reagálni, Chakotay lövése telibe találja. Paris eközben a hozzá közelebb álló biztonságira veti magát, és Kim is tüzet nyit a lázadókra. azonban a jelek szerint azok többen vannak, mert hamarosan legyozik az ellenállást. Kimet lelövik, Parist pedig ketten közrefogják. "Úgy látom, eldöntötte melyik csapatban játszik." áll elé Chakotay. "Még nincs vége, Chakotay." mondja erre Paris kihívóan. "A fogdába vele." rendelkezik a parancsnok, mire Parist elvonszolják. A Voyager fogdaszekciójának egyik cellája fölöttébb zsúfolt, a lázadókhöz nem csatlakozott magasabb rangú tisztek mindegyikét ide zsúfolták össze. Paris egy darabig a többiek példáját követve ide-oda járkál a cellában, majd Tuvokhoz megy: "Uram... Tennünk kell valamit!" "Van

valamilyen javaslata, zászlós?" "Megszökni, és visszafoglalni a hajót!" "Amit meg is fogunk kísérelni, azonnal amint alkalmasnak látszik rá az idopont." "Miért nem most azonnal?!" "Egy ilyen javaslat kiképzési hiányosságokra enged következtetni." jegyzi meg Tuvok, "Elfelejté hogy jelenleg egy elektrosztatikus eroter mögött tartózkodunk." "De nem várakozhatunk itt tétlenül..." "Korántsem vagyunk tétlenek. Megfigyeljük az ellenfelet, felismerhető mintázatokot keresünk a viselkedésében, kifigyeljük a védelmük gyenge pontjait." sorolja Tuvok. "És meddig kellene hogy tartson még ez a megfigyelési szakasz?" morogja Paris elégedetlenül, "Már elmúlt egy óra, kezdek unatkozni." "Zászlós, a szórakoztatása nem az én feladatköröm. Krízishelyzetben vagyunk, és az előírásoknak megfelelően járunk el. Ki kell várnunk a szökési kísérletre alkalmas pillanatot, akár egy óra, akár egy hét múlva jön is az el." "Egy hét?! ... Ki írta ezt a zöldséget?" csóválja meg a fejét Paris. Ekkor az eroter túloldalán Chakotay jelenik meg, és így szól: "Kim és Tuvok itt maradnak. A többiekét átvisszük az egyes raktérbe." Az ügyeletes kikapcsolja a cella eroterét, így a bent levők távozhatnak. Kellemes várakozást." pillant vissza Paris, majd a többiek után ered.

"Nem fogunk értékes időt vesztegetni azzal hogy megvizsgáljunk minden jelentéktelen kis anomáliát amibe véletlenül beleszaladunk." mondja Chakotay az egyes raktérben az ott összegyűjtött legénységi tagoknak, "Épp ellenkezőleg! bármilyen áron igyekezünk megszerezni mindenféle technológiát, ami lerövidítheti az utunkat. A pokolba a Csillagflotta szabályzatával! ... Tizenöt percük van dönteni." Paris körülnéz, majd a többieket félretolva Chakotay elé lép: "Nekem nincs szükségem tizenöt percre. Csatlakozom magukhoz."

"Szóval csatlakoztam Chakotay lázadó bandájához, de annyira bizalmatlan volt velem szemben, hogy a hajtóműplazma-elosztók felügyeletére osztott be." meséli Paris a holodeckben szerzett élményeit Torresnek a kaszinóban. "Az elejétől kezdve a lázadókkal kellett volna lennie, úgy sokkal izgalmasabb." mondja erre Torres. "Legközelebb kipróbálom." bólint Paris. "Ezt nem lehetett nem meghallani..." áll meg Neelix az asztaluk mellett, "Épp az új holoregényről beszélgették..." Torres és Paris meglepetten néznek össze, miközben Neelix folytatja: "Én megpróbáltam kódolt üzenetet küldeni Janeway kapitánynak, hogy figyelmeztessen a lázadásra. De Chakotay rájött. Lelottek. És a program kezdődött az elejéről. ... Legközelebb egy darabig a lázadókkal tartok, és úgy próbálok majd ellenállást szervezni." "Nem arról volt szó hogy ez ketten kis titka marad?" jegyzi meg Paris bosszankodva. "Ugyan, én aztán egy szót se szóltam róla senkinek." rázza meg a fejét Torres. "Én a Doktortól tudtam meg." "A Doktortól?!" kérdezi Paris, mire Torres felszisszen: "Lehet hogy kilocsogtam valamit, miközben a hetenkénti ellenőrzését végeztem." "Nagyszeru..." húzza el a száját Paris, "Ki tud még róla?" "Miattam ne aggódjanak. Én nem szólok róla egy szót sem." "Ayala az imént mesélt valami új holoregényről..." áll meg az asztal mellett Kim. A bejelentés hallatán Paris majd lefordul a székről, és végül csak ennyit mond, elképedten nézve Torresre: "Álljon be a sorba, Harry..."

"Paris hadnagy magánnaplója. CsillagIdo 50953.4. Úgy döntöttem, megfogadom B'Elanna tanácsát, és még egyszer belekezek a holoregény végigjátszásába, de ezúttal mint Chakotay lázadó csapatának teljesen elkötelezett tagja. Remélem hogy ezzel jobban alakulnak a dolgok mint legutóbb."

A Voyager-szimuláció hídján civil ruhás Maquisk dolgoznak, Chakotay vezetésével. Mikor Seska kilép a liftből, a parancsnok kérdőn fordul felé: "Mi az ördög van már a görbületi hajtóművel?!" "Még mindig nem működik. Nem tudjuk rendbe szedni a dilithiummagot." "Már lassan két napja." mordul fel rosszallóan Chakotay. "Ne aggódjon már... B'Elanna dolgozik rajta." "Végezzen el egy biztonsági analízist." fordul Chakotay a taktikai konzolnál dolgozó Parishoz, "Szerintem többről van itt szó egy egyszeru hajtóműhibánál." "Úgy gondolja hogy van egy szabotorunk?" kérdezi Paris. "Hajó közeledik 216.33-as irányon. Janeway siklója az." jelenti Seska. "Nyisson egy csatornát." szól Chakotay, majd a fomonitor felé fordul: "Hello Kathryn. Hogy alakult a dolog a rukaniakkal?" "Nem látom az egyenruháját, parancsnok." üzeni Janeway. "Történt néhány változás míg távol voltak."

"Hallottam felole. Úgy gondolja, egyetlen barátom sem maradt a Voyager-en?" "Legalább egy biztosan. De ot hamarosan megtaláljuk." "És azután?" "Megölik, vagy egyszeruen csak kidobják a hajóból?" "A legénységből ma senki nem fog meghalni." "Azt hittem, maga olyasvalaki, aki állja a szavát, Chakotay. De úgy látom, tévedtem." "Sajnálom hogy így alakult. De a legénység úgy gondolja, én gyorsabban haza tudom juttatni oket mint maga." "Görbületi hajtómu nélkül ez azért elég problémás lesz, nem?" kérdezi a Janeway mellett a siklóban ülo szimulált Paris. "A görbületi hajtómuval valóban vannak átmeneti gondjaink, de a fegyverrendszer tökéletesen üzemel." mondja erre Chakotay. "Aktiválták a fegyvereiket." jelenti a taktikai konzol mögött álló Paris. "Kathryn, ne játssza itt a host! Értelmesebben is be tudnánk fejezni ezt az egészet. Megtarthatják a siklót, még élelmiszert is átsugározthatok... De ha nem viselkednek okosan, megsemmisíttetem a siklót." "Chakotay, tudhatná már hogy engem nem jó megfenyegetni." mondja Janeway elszánt arccal, majd bontja a kapcsolatot. A sikló a következő pillanatban tüzet nyit a Voyager-re. "Tényleg azt hiszi hogy ezzel megy valamire?!" csóválja a fejét a parancsnok. "Egy lövéssel megsemmisíthetnénk." szól Seska. "Csak ha parancsba adtam!" figyelmezteti Chakotay, "Hívják újra!" "Nem tudom hogyan sikerült nekik, de kikapcsolták a pajzsunkat. Védtelenek vagyunk." jelenti Paris. "Cél a hajtómumag. Tuz." szól Chakotay. Janewayék siklója a telitalálattól darabokra robban. "Mindig mondtam hogy Janeway egy ostoba noszemély." mondja Seska elégedett arccal. A számítógép azonban a következő pillanatban rácáfol erre: "Figyelem! Behatolási riadó a nyolcas szinten." "Paris és Janeway azok." állapítja meg Paris. "Mégsem olyan ostoba... Hagyta hogy elszórakozzunk a siklójával, o meg közben szépen átsugárzott a kikapcsolt pajzsunkat köszönhetően." jegyzi meg Chakotay. "Kiszabadítják a foglyokat..." jelenti Seska. "Magáé a híd." pillant rá Chakotay, majd Parist magához intve belép a liftbe.

Janeway épp a fogdaszekció vezérlopaneljénél áll, hogy kikapcsolja a Tuvokot és Kimet fogva tartó eroteret, mikor a helyiség ajtaja kinyílik, és Chakotay ront be rajta: "El a konzoltól!" Janeway kapásból a parancsnokra lo a nála levo fézerkarabéllyal. A parancsnoknak sikerül elkerülnie a telitalálatot, a lövés a bal karját éri. A jobbal viszonozza a tüzet, Janeway pedig lehanyatlik. Chakotay mögött Paris lép a helyiségbe, hogy gondoskodjon az esetleges további ellenállókról, ám hirtelen a saját hangja szólal meg mögötte: "Eldobni!" A valódi Paris megpördül, és egy darabig farkasszemet néz a szimulációjával. A következő pillanatban a szimuláció véget ér, és a holodeck kiürül. "Számítógép, a programot folytatni!" szól Paris bosszankodva. "A szimuláció véget ért." "Persze, azt látom. Újraindítani, pontosan ott ahol megállt!" "Parancs nem végrehajtható." "Miért nem?!" "A program nem tartalmaz további adatokat." "Ez azt akarná jelenteni hogy itt a történet vége?" dünnögi maga elé Paris elégedetlenül. "Megerosítem." szól a számítógép. "Jól kitolt velem valaki, nem igaz?!" "Kérem fogalmazza újra a kérdést." szól a számítógép, miközben Paris bosszús pillantásokkal méregeti a holodeck stabilizálórácsát.

"Így... Azt hiszem, ezt a biztonsági blokkot is megkerültük. most próbálja meg." mondja Torres, elfordulva a holodeck egyik belso szerviznyílásától. "Számítógép, adja meg a 'Rebellion Alpha' címu holodeckprogram írójának nevét." szól Paris. "Ez az információ titkosításra került." érkezik a válasz, mire Tom és B'Elanna egyszerre sóhajtanak fel. "Már minden dekódolási algoritmust kipróbáltam..." bámul a nyílásba Torres tanácstalanul, "Akárki is csinálta, értett hozzá." "Meg melleleg egy szadista alak lehetett." morogja Paris, "Így itt hagyni az embert a dolgok közepén..." Ekkor kinyílik a holodeck ajtaja, és Neelix siet be: "Sikerült?" Torres és Paris egyszerre csóválják meg a fejüket. "Nekem se." mondja Neelix letörten, "Pedig mindenkinél érdeklödtem a dologról, akiben csak meg lehet bízni... Persze csak diszkrétan. De senki sem tud semmit... Vagy nem beszél róla." "Tudják a régi szép idokban egy ilyen kis hajón semmit nem lehetett titokban tartani..." méltatlankodik Paris, mire a többiek egyetérten bólogatni kezdenek.

"A tervezett témákat ezzel ki is merítettünk." néz végig Janeway a tanácssterem asztala körül ülökön, "De van még valami amiről szeretném ha beszélnék. ... Chakotay parancsnok említette, hogy állítólag van egy új holoregény..." A szó hallatán Paris és Torres feltunoen igyekeznek úgy tenni

mintha ok tulajdonképpen itt sem lennének. "Amely nagy érdeklődésnek örvend." fejezi be Janeway. "Negyvenhét fűtatta le a legénység harminchárom különböző tagja." veszi át a szót Chakotay, mire a mellette ülo Kim elmélyűlten tanulmányizni kezdi az asztal lapját. "Gondolom, önök közül senki sem tudja, mirol beszélünk." néz körül Chakotay. "Izé, én... Én találtam... Az egyik tartalék memóriaegységben..." mondja Torres kényelmetlenül fészkelodve a székében. "Én is kipróbáltam..." jelentkezik gyorsan Paris. "Még valaki?" néz körül Chakotay. Neelix és Kim bunbánó arccal emelik fel a kezűket, mire Chakotay és Janeway vidáman összenéznek. "Úgy hallottam, ennek a kis remekmunek a szerzoje jobbnak látta a névtelenség homályába burkolózni. ... Talán azért mert a történet kissé kényes témákat feszeget, névleg hogy Chakotay parancsnok lázadást szervez a Maquis legénység támogatásával." Janeway szavainak hallatán Chakotay ártatlan képpel néz a többiekre. "Szóval most, hogy kibukott az ügy, szeretném ha mindannyian vizsgálatba kezdenének, azt kiderítendo, ki a mi névtelen szerzonk." mondja Janeway, jelentoségteljes pillantásokat vetve Tuvokra. A vulcani elhúzza a száját, majd így szól: "Erre nem lesz szükség, kapitány. Én vagyok a szóban forgó program szerzoje." A bejelentés nem kis meglepetést okoz. "Maga, Tuvok?!" mered Paris a vulcanira. "Nem is gondoltam hogy írói ambíciói vannak..." jegyzi meg Janeway. "A tehetségéről nem is beszélve. Micsoda történet..." csóválja a fejét Neelix. "Attól tartok, egy félreértésről van szó. A program nem egy holoregény, hanem egy taktikai helyzetgyakorlat. Mikor annak idején a Maquisk csatlakoztak hozzánk, komoly esélyt láttam egy esetleges lázadásra. ... Ez indított arra hogy elkezdjek írni egy gyakorlatot az alacsonyabb rangú biztonsági személyzet számára, hogy a segítségével felkészülhessenek egy ilyen eseményre." "De nem fejezte be a programot." mutat rá Paris. "Nem. A két legénység ugyanis egyre inkább hajlamossá vált az együttműködésre, így a lázadás valószínűségét egyre kisebbnek tartottam. Végül már úgy értékeltem a helyzetet, hogy éppen a program váltaná ki azt a helyzetet, aminek az elkerülésére megírtam. Ezért végül töröltem. Legalábbis így emlékeztem." "Csak nem számolt B'Elanna kimagasló számítógépes szakértelmével." jegyzi meg Janeway. "És persze a kissé túlzott kíváncsiságával." teszi hozzá a vulcani, "Bocsássa meg a hanyagságomat, kapitány." "Hanyagság? Az semmi. Inkább azért tartozna suru bocsánatkérésekkel, hogy otthagyt minket a történet kellos közepén." méltatlankodik Paris, mire a jelenlevok, Tuvok kivételével persze, elmosolyodnak, "Be kellene fejeznie a történetet." "Épp ellenkezőleg, Mr. Paris. A program nyugtalanságot idézhet elo a legénység körében, ezért haladéktalanul törölni kell. És semmi kétségem nincs afelol hogy a kapitány is egyetért velem ebben." "Már megbocsásson, Tuvok, de... Csak nyugi. Eredetileg taktikai kiképzoeszköznek szánta ugyan ezt a programot, de... Úgy látom, idoközben átlényegűlt ártatlan szórakozássá." "Biztos vagyok abban hogy ön a hajó kapitányaként..." próbál ellenkezni Tuvok, de Janeway nem hagyja kibontakozni: "Én nem egyszeruen csak a kapitány vagyok. Egy közösséget vezetek, és egy közösségnek szüksége van szórakozásra, kultúrára, a kreativitás kiélésére... És mivel nem juthatunk hozzá az otthon írott új zenemuvekhez, holoregényekhez, magunknak kell ezeket megteremtünk a magunk számára." "Ezenkívül, Tuvok, ha a legénység nem tudja meg, mi lett a történet vége, a végén még tényleg fellázad." mondja Chakotay nagy komolyan, mire Parisból és Torresbol kitör a nevetés. "És ha Tuvok nem akarja megírni a befejezést, önként jelentkezem." mondja Paris. "Tényleg?" fordul felé Torres. "Persze. Mindig is terveztem hogy egyszer majd írok egy holoregényt. Azt hiszem, ennek megfelelo befejezést tudnák kanyarítani." "Remek." bólint Janeway elégedetten, "Ami engem illet, már alig várom hogy kiderűljön, sikerűl-e Janeway kapitánynak elbánnia az összeeskűvokkel..." A kapitány ezután faarccal végigméri a fölöttébb vidám társaságot, majd lassú léptekkel távozik.

"Nicsak, itt jön a mi Mr. Anonymusunk..." pillant fel Paris a nála levo jegyzetfüzetbol, mikor Tuvok megáll mellette a kaszinó egyik asztalánál, "Sok sikert akar kívánni az utódjának?" "Mivel a kapitány engedélyezte hogy... Elvégezze ezt a haszontalan feladatot, úgy gondoltam, hasznát veszi majd az annakidején elvégzett valószínűség-elemzéseimnek." "Köszönöm, Tuvok, de azt hiszem erre semmi szükségem. A befejezés hogy úgy mondjam, teljesen ötletszeru lesz." "Valóban? Nagyon

szívesen meghallgatnám, mit gondolt ki ez idáig." telepszik le a vulcani Parissal szemközt. "Nos, arra gondoltam, hogy Paris és Janeway végül visszafoglalják a hajót, és kivégeztetik az összes árulót." "Ennek a valószínűsége fölöttébb csekély. Janeway kapitány soha nem viselkedne ilyen embertelenül." csóválja meg a fejét Tuvok. "Ez csak kitaláció, Tuvok, nem a valóság. Ne hagyja hogy mindig csak a logika vezesse..." "A logika fontos része a történet felépítésének. ... T'Haen, a vulcani költő egyik tanulmányában azt írja, a szereplők cselekedeteit vagy az ő, vagy a környezetének jellemvonásai eredményezik." "Errol a T'Haenrol még nem hallottam. De azt tudom, milyen egy igazán jó történet. Tele van váratlan fordulatokkal." "Ha azt hiszi, hagyom hogy paródiát csináljon a programomból, téved." "Csak nem azt akarja ezzel mondani hogy mégiscsak maga akarja befejezni?!" méltatlankodik Paris. "Művészi nézeteltérések...?" áll meg az asztal mellett Torres, vidáman mérve végig a két vitázót. "Mr. Paris abszurd ötleteit aligha lehet művészinek nevezni." morogja Tuvok. "Merthogy az én ösztöneim a jelek szerint nem férnek bele a vulcani költészet szabta keretekbe." vág vissza Paris. "Lenne néhány javaslatom, amelyek talán segítenek valamennyit." mondja Torres az asztal szélére támaszkodva, "A történet eddig főleg az akcióra koncentrált, ami egyáltalán nem rossz, de... Szerintem hiányzanak belőle az igazi érzelmek." "Nem romantikus regényt írunk, hadnagy." csóválja meg a fejét Tuvok. "Írunk?!" kapja fel a fejét Paris. "Úgy vélem, sok hasznot húzhat a segítségemből." bólint a vulcani. "Ah, na ne mondja..." "Nekem aztán mindegy, ki fejezi be, de minden jó történetben van helye egy kis gyengédségnek és szerelemnek." "Most hogy így mondja, már eszembe is jutott valami..." fordul Paris Torres felé sokat sejtető arckifejezéssel, "Mit szólna például egy forró szerelmi jelenethez a Csillagflotta kormányosa és a Maquis főmérnök között?" "Milyen valószínű..." sziszegi oda Torres Parisnak. "Felajánlhatok egy csésze kávé, hogy jobban menjen a munka?" áll meg Neelix az asztal mellett. "Köszönjük..." "És ha már úgyis itt vagyok..." néz a talaxiai a többiekre. "Hadd találjam ki. Van egy ötlete." morogja Paris. "Dehogy. A világért sem akarnék beavatkozni a muteremtés folyamatába... Inkább csak egy megjegyzés... A Neelix nevével kapcsolatban." "Ki gondolta volna..." jegyzi meg Tuvok. "Ő soha nem tenné ilyet a kapitány ellen. bocsásson meg, Mr. Vulcani, de a jelek szerint nem tud túl sokat a jellememtől." "Tuvok, csak nem feledkezett meg T'Haen tanításairól?" kérdezi helytelenítőn Paris. "Talán alkalmasabb helyet kellene keresnünk a munkához." sandít a vulcani Torresre és Neelixre. "Ez az első értelmes javaslat ma este." jegyzi meg Paris, majd mindketten felállva faképnél hagyják Torrest és Neelixet, akik bosszankodva néznek utánuk. "Elsoként el kellene készítenünk a hátralevo fejezetek vázlatos történeti tervét." mondja Tuvok Parisnak, miközben egy folyosón a holodeckek felé tartanak. "Már mondtam Tuvok, én ötletszerűen dolgozom." "Nem, nem. Vázlat nélkül nem láthatunk hozzá." "Láthatunk? Már megint kezd?!" Nem egyeztem bele hogy maga is részt vehet a munkában." "Szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy én írtam a történet eddig elkészült részét." "És most attól fél hogy én veszélyeztetem az eredeti elképzeléseit..." "Hogy szinte legyenek, igen. És különben is gondoskodnom kell arról hogy ne veszélyeztethesse a hajó biztonságát az ön... Ötletszerűsége." "Befejezhette volna a történetet, de inkább kitörölte volna." mutat rá Paris. "Ez igaz. De mivel most erre már nincs lehetőségem, élek a szerzői eljogaimmal." "Na ide hallgasson Tuvok, mert nem mondom el többször: nem kell segítség!" jelenti ki Paris, mikor megérkeznek az egyik holodeckhez. Tuvok jelentőségeltjes pillantást vet Parisra, majd elsoként lép be a holodeckbe. Odabent azonban már várja őket valaki. "Itt vannak végre..." fordul feléjük a Doktor, "Van néhány ragyogó ötletem a holoregényük következő fejezetéhez. Valamint egy lista azokkal a módosításokkal, amelyeket véleményem szerint végre kellene hajtani az eddig elkészült részben, a minőség javítása érdekében." "Hát ez hihetetlen..." méltatlankodik Paris, miközben a Doktor a kezébe nyom egy jegyzetfüzetet. "Ne hálálkodjanak. Gondoljanak csak a korábbi holodeck-programozói tevékenységemre..." "Számítógép, a VOH önvezérlő rendszerét blokkolni, és a hologramot a gyengélkedőbe visszairányítani!" rendelkezik Tuvok. "Hé, várjanak egy..." tiltakozna a Doktor, de egy pillanattal később szertefoszlik. "Köszönöm, Tuvok." sóhajt Paris, "Most pedig hozzá is látok..." "Ez kissé nehéz lesz. Ugyanis csak nekem van írásjogom a programhoz." jelenti ki a vulcani faarccal, mire Paris megcsóválja a fejét.

"Hát jó, Tuvok, maga nyert. ... Közösen fejezzük be a történetet." "Ez nagyon bölcs döntés volt, Mr. Paris. ... Számítógép, a 'Rebellion Alpha' címu holodeckprogramot írásra elokészíteni. Hozzáférsi kód: Tuvok négy hét hét négy." "A program írásra elokészítve." "Az első amit sürgösen meg kell változtatnunk, az a cím." morogja Paris. "Elokészíteni a programmátrixot új interaktív kapcsolatok beépítésére." szól Tuvok, elengedve a füle mellett Paris megjegyzését. "Mátrix elokészítve." "Karakter-paraméterállományokat megnyitni." A holodeckben ekkor különös jelenség kezdődik, mintha a rendszer igyekezne létrehozni valamit Parisék körül, de ugyanabban a pillanatban mindig ki is kapcsolódna, így csak a felhevült levegő örvényléséhez hasonlatos látvány keletkezik belőle. "Kapitány, mindkét transzporter energiaellátása megszűnt!" jelenti Kim, "Leállt a kommunikációs rendszer, és a holodeckek is teljesen megbolondultak." Janeway rosszat sejtve áll fel a székéből.

"Mit keresünk ebben a cellában?" néz körül Paris, mikor a szimuláció végül mégiscsak beindul körülöttük. "Fogalmam sincs. Még nem is adtunk utasítást a számítógépnek a környezet létrehozására." rázza meg a fejét Tuvok. "Hello Tuvok..." szólal meg egy rég hallott hang a cella erotérkapuja felől, "Mivel most engem lát, valószínűleg az imént nyitotta meg a karakter-paraméterállományokat módosításra abban a taktikai szimulációban, amit írogat." "Honnan tudja ezt?" kérdezi Tuvok a fogdarészleg vezérlokonzolja mellett álló Seskát, "Maga egy hologram." "Így van. Seska holografikus szimulációja. Azon Maquisk egyikéé, akiket elárult! Azt hittem azok után amennyi ideig minket figyelt, már elég jól ismeri a Maquiskat. De a programját látva úgy éreztem, elkelne egy kis segítség. ... Ezért alkottam meg ez a képet magamról, és most... Következzen a program hátralevo része." "Az nem létezik." mutat rá Tuvok. "Most már igen. Befejeztem, és eszközöltem néhány módosítást is." "Milyen módosításokat?" kérdezi Paris. "Eloszor is, a holodeck lezárult, és a barátainknak nem lesz könnyű dolguk ha ki akarják vinni innen magukat. Másodszor, kiiktattam a biztonsági rendszert. Ez azt jelenti hogy ha magukra lövök, Márpedig ez elő fog fordulni, akkor meghalnak. ... De ennek még nincs itt az ideje." Seska ezzel egy fézert vesz elő, majd kikapcsolja a cella erotérkapuját. "Adok tíz másodpercet. Menjenek. ... Kilenc. ... Nyolc..." "Számítógép, programot befejezni!" próbálkozik Tuvok. "Hat. ... Öt..." "Egyes holodeck a hídnak: vészsugárzás!" "Elfelejtettem volna megemlíteni? A kommunikációs rendszert is kikapcsoltam. Négy. ... Három..." "Jobb lesz ha engedelmeskedünk." állapítja meg Paris, ezzel kisietnek a folyosóra.

"Soha nem kellett volna átvernie őt, Tuvok." mondja Paris, miközben végigkocognak a Voyager egyik folyosóján. "Már több mint egy éve halott." mutat rá a vulcani, "Ezt a fordulatot senki sem láthatta előre." "Tudhattuk volna hogy Seskát az olyan apróságok mint a halál, nem akadályozzák meg abban hogy egyenlítsen." Az egyik kereszteződésben Janeway hangja szólal meg: "Tuvok, Tom, ide..." A kapitány az egyik szállítóhíd bejáratában áll, felfegyverkezve. "Be kell sugároznunk a raktérbe hogy kiszabadítsuk a többi foglyot." mondja Janeway, miközben egy-egy fézert nyújt oda Parisnak és Tuvoknak, "Így biztonságosabban ott lehetünk mint ha gyalog próbálkoznánk." "O is csak egy hologram." mondja halkan Paris, miközben Janeway felsiet a transzporter vezérlokonzójához, hogy elvégezze a beállításokat. "Nyilvánvalóan azt reméli hogy segítünk neki visszafoglalni a hajót a lázadóktól." bólint Tuvok. "Én amellet vagyok hogy segítsünk. Seska ellen minden segítség jól jöhet." "Elfelejtí hogy Seska átírta a történetet. Lehet hogy úgy programozta be Janeway kapitányt, hogy ellenünk dolgozzon." "Vagyis van jobb ötlete?" "A legbiztonságosabb az volna, ha elkerülnénk minden kapcsolatot a szereplőkkel. A valódi kapitány minden bizonnyal rá fog jönni milyen helyzetben vagyunk, és kívülről leállítják a programot." "Induljunk." szól Janeway. A következő pillanatban Chakotay és Seska kerülnek elő valahonnan. "Mindenki marad ahol van!" mondja Chakotay. "Fegyvereket a földre!" fordul feléjük Janeway. "Különben lelo? Rajta, próbálja csak meg..." mondja Seska. "Ahogy óhajtja." von vállat a kapitány, ezzel elsüti a fézert. A fegyver felizzik, Janeway alakját rotes izzás burkolja be egy pillanatra, és a kapitány megszűnik létezni. "Szegény Kathryn... Úgy látszik senki sem szólt neki hogy a hármass fegyverállványon levo fézerek mind hibásak." pillant Seska Chakotayra. "Hogy te micsoda no vagy, Seska..." húzza közelebb

Chakotay, és megcsókolja. "A maguk helyében én futásnak erednék. A programnak még nincs vége..." fordítja Seska a fézerét Tuvokék felé. "Nem áll szándékunkban részt venni ebben a holografikus edzésprogramban." jelenti ki Tuvok. "Ugye nem akarnak úgy járni mint a kapitány?" kérdezi Seska. "Maga mindent elokészített. A hibás fézerek, egy olyan Chakotay aki a maga oldalán áll... De ez nem valóságos." rázza meg a fejét Paris. "Hallod ezt? Azt hiszi, csak játszadozunk." néz Seska Chakotayra, aki erre így szól: "Milyen régóta várok már erre..." Ezzel karon lövi Parist. "Miért nem hittek nekem mikor azt mondtam hogy kikapcsoltam a biztonsági rendszert?" méltatlankodik Seska, "Ajánlom hogy gyorsan tunjenek el, különben nem ússzák meg ennyivel."

"Szóval így járunk ha nem követjük Seska forgatókönyvét...." sziszegi a sebesült karját dajkáló Paris, miközben ismét egy folyosón sietnek valahová. "Tovább tud jönni?" kérdezi Tuvok. "Menni fog. Csak azt nem tudom, hová kellene mennünk..." "Van egy ötletem." nyugtatja meg Tuvok. "Ez meg mire jó? Ez nem a valódi gyengélkedo..." jegyzi meg Paris, mikor a vulcani bevonszolja a helyiségbe. "Talán a szimulált felszereléssel is el tudjuk látni a sérülését. Nem számít hogy itt, vagy máshol rejtőzünk el." "Kérem pontosítsák az orvosi vészhelyzet mibenlétét." lép közéjük a Doktor. "Nincs vészhelyzet, doki. Jól vagyok." rázza meg a fejét Paris, miközben a hologram megvizsgálja. "Badarság. Fézertalálat okozta harmadfokú égés. Feküdjön az ágyra." "Mondom hogy nincs semmi bajom." tiltakozik Paris, de a Doktor hajthatatlan: "El kell látnom!" Ezzel felkap egy oltópisztolyt, és a sebre nyomva beadja a tartalmát Parisnak, aki fájdalmasan felkiált. "Sóoldat. Kezdetnek ez is megteszi." jegyzi meg a doktor elégedetten. Tuvok kiüti a kezéből az oltópisztolyt, de a Doktor sem marad adós a válasszal, egy másik ágyra szorítva fojtogatni kezdi a vulcanit. Paris megpróbálja fejbe verni a hologramot, de a keze átlendül a Doktor fején. Az úgy döntött, eleget gyötörte őket, így az egyenruhájuknál fogva kilódítja mindkettejüket a folyosóra, és utánuk szól: "Ne habozzanak felkeresni ha bármi gondjuk van." A páros a szemközti falnak támaszkodva igyekszik összeszedni magát. "Hogy van, Mr. Paris?" "Nagyszeruen. ... Talán látogassunk el a kaszinóba, hátha a holografikus Neelixnek kedve támad reggelit csinálni belőlünk." "Az iméntiek alapján levonhatjuk a következtetést hogy Seska úgy programozta be a holografikus legénységet, hogy ne hagyjon nyugtot nekünk. El kell kerülnünk a további találkozásokat." mondja Tuvok, miközben tovább indulnak a folyosón. "Seska Tuvoknak: tudom hogy hallanak engem." "Nagyszeru." morogja Paris. "Csak emlékeztetni akartam arra hogy úgyis meg fogom találni, bárhová megy." "Szerintem a Jeffries-folyosókkal kellene próbálkoznunk." javasolja Paris. "Egyetértek." bólint Tuvok.

"Kapitány, lehet hogy nem fogja elhinni, de... Ez az egész Seska miatt van." mondja Kim a muveleti tiszti konzol mellett megálló Janewaynek. "Hogyhogy?!" kérdezi meglepetten a kapitány. "A hiányzó huségég helyét nála zsenialitás töltötte ki." mondja a szintén itt dolgozó Torres, "A biztonsági rendszernapló adatai szerint CsillagIdő 48671-kor törte fel Tuvok programját. Úgy egy hónappal azelőtt hogy itt hagyott minket. Úgy állította be a saját kiegészítéseit, hogy ezek a hibák akkor lépjenek fel, mikor Tuvok újra megnyitja írásra a program paraméterállományait. Az pedig legelőször ma történt meg azóta." "Ki tudjuk hozni őket onnan?" kérdezi Janeway, mire Kim és Torres egymásra nézve megrázzák a fejüket. "Seska telerakta csapdákkal az egész programot. Ha kinyitjuk a holodeck ajtaját, a benti energiaháló felrobban." "A transzporterek sem működnek." teszi hozzá Kim. "Azt mondták, meg vannak nyitva a paraméterállományok..." tunodik Janeway. "Igen. És jelenleg Seska módosított programja fut." bólint Kim. "Ha Seska belenyúlhatott Tuvok programjába, lehet hogy mi is bele tudunk Seskáéba." néz a kapitány a másik kettőre.

"Nos Tuvok, ilyen esetekre mit mond a híres T'Haen?" kérdezi Paris, miközben mindketten egy Jeffries-folyosóban kúsznak előre. "A humorosnak szánt megjegyzései nem sokat segítenek rajtunk, Mr. Paris." morogja Tuvok, majd mindketten megállnak egy szakaszajtó előtt. A vulcani kioldja a zárat, de továbbmenni nem tudnak, az ajtó mögött ugyanis zöldes energiavihar kavarg. "Blokkolt a vezérlés. Nem tudom visszazárni az ajtót." mondja a vulcani. A következő pillanatban Paris mellett a folyosó falán egy pisztolyszerű tárgy jelenik meg. "Tuvok..." mondja Paris, majd megragadja az eszközt, és az ajtónyílásba irányítja. A szerkezetből kiáramló fehér gáz hamarosan szétoszlatja a

továbbjutást akadályozó zöld jelenséget. "Mit gondol, ez meg honnan került ide?" veszi szemügyre Paris a kezében tartott szerkezetet. "Ez egy fölöttébb érdekes kérdés." "Lehet hogy megint Seska játszik velünk? Halálra ijeszt, aztán az utolsó pillanatban megment, hogy tovább gyötörhessen?"

"Nekem lenne egy optimistább magyarázatom is. Elképzelhető hogy a holodecken kívüli társaink felismerték a helyzetünket, és a program módosításával igyekeznek a segítségünkre lenni. Most például ezzel a plazmaoltóval." "Ha mindenképpen ragaszkodik a pozitív értelmezéshez, ezen nem veszünk össze." húzza el a száját Paris, majd tovább indulnak.

"Ha tényleg tudják hogy mi történik..." mondja Paris, miközben lefelé ereszkednek a szintközi átjárókat összekötő létrák egyikén, "Miért csak egy plazmaoltót adtak? Miért nem kapcsolják ki az egész holodecket? Vagy változtatják meg a program forgatókönyvét?" "Valószínűnek tartom hogy Seska hihetetlenül megnehezítette a nagyobb mértéku beavatkozások végrehajtását." válaszolja Tuvok, majd mindketten fülelni kezdenek egy figyelmeztető hangjelzésre. "Arra." indul meg Paris egy irányba. Valamivel odébb egy rendszerdiagnosztikai konzolra bukkannak, amin a következő felirat villog: "Próbálunk segíteni. Menjenek a fegyverraktárba." "Igaza van." bólint Paris.

"Kövessük az utasításait." mondja Tuvok.

"Nicsak, fiúk..." üdvözli Chakotay Parist és Tuvokot, mikor azok belépnének egy ajtón, "Sétáljunk egyet." A jelenetet Janeway és Torres is figyelemmel kísérik a gépház egyik monitorán. "Ezek meg honnan kerültek ide?" kérdezi Janeway, "Seska programja új algoritmusokat generál, hogy ellensúlyozza a mi beavatkozásainkat." állapítja meg Torres. "Szélesebb hozzáérésre lenne szükségem." mondja Janeway. Torres megpróbálkozik a dologgal, de végül így szól: "Az nincs." "Jobb ha megoldja hogy legyen, különben nem jutnak ki onnan élve. ... Úgy látom, Chakotay a raktérbe vezeti oket." "Torres Kimnek: hogy haladnak a transzporterekkel?" "Seska programja blokkolta az összes relét a rendszerben. Eltartana egy darabig ha így akarnánk kihozni oket." "Akkor nekünk kell folytatnunk." állapítja meg Janeway.

"Amint látják, mindenki itt van már, aki nem csatlakozott hozzánk. Idoközben az is egyértelművé válhatott a maguk számára, hogy ez többé már nem Csillagflotta-hajó." mondja a raktérben a foglyok előtt sétálgató Chakotay. Hirtelen Seska siet be a helyiségbe: "Hozzák ide Tuvokot és Parist. ... Maga, és maga, készítsék a fegyvereiket." Tuvokékat odébb terelik, és a két fegyveres megáll velük szemben. "Mit akarsz csinálni?" kérdezi Chakotay.

"Mégis mit gondolsz? Kivégeztetem oket." hallatszik a terminálból Seska hangja. "Azonnal bele kell nyúlunk a szereplők adataiba." szól Janeway. "Megpróbálom." bólint Torres.

"A parancsomra tüzelhetnek." mondja Seska, elégedetten mérve végig Tuvokot. "Várjanak!" csattan fel Chakotay. "Ez meg mi?! Hiszen együtt terveztünk el mindent." fordul felé Seska. "Nem vagyok meggyőződve róla hogy tényleg szükséges megölnünk oket." "Nem vagy biztos benne...?!" Seska és Chakotay vitáját kihasználva Tuvok odasúgja Parist: "Ha nem tévedek, Chakotay programja épp most áll módosítás alatt." "Gondolja hogy újra segíteni próbálnak?" "Ne hallgasson rá, parancsnok." emeli fel a hangját Tuvok, miközben Seska még mindig arról gyzködi Chakotayt, hogy meg kell ölniük Tuvokot és Parist, "Ne tétézz még gyilkossággal is az eddigi bűneit." "Hallgasson!" szól Seska. "Tegyék le a fegyvert." mondja Chakotay.

"Sikerült." állapítja meg Torres, a szimuláció eseményeit figyelve. "Ha még jobban meg tudnám változtatni a holografikus Chakotayt..." tunodik Janeway, majd munkához lát.

"Elértük amit akartunk!" mondja Chakotay, "Semmi okunk arra hogy megöljük oket." "Készüljenek a parancs végrehajtására!" szól Seska, mire a fegyveresek újra megcélozzák Tuvokékat. "Seska! Én irányítom ezt az akciót!" "Most már nem." mondja erre a no, és lelövi Chakotayt.

"Hát ez orület..." kommentálja Torres az eseményeket, "A program átrendezi az alfolyamatokat hogy kompenzálhassa a módosításainkat. Bármit teszünk, is, úgy alakítja magát hogy Tomnak és Tuvoknak meg kelljen hálnia." "Még nem fogytam ki az ötletekből." mondja Janeway újra a billentyűzet felé fordulva.

"Van még valaki aki kétségbe akarja vonni a fennhatóságomat?" néz körül Seska a raktérben, majd hogy senki sem válaszol, elégedetten jegyzi meg: "Hát nem nagyszerű dolog a huség? Fézereket halálos fokozatra." "Ne hallgassanak rá." próbálkozik Paris. "A parancsomra lojenek..." mondja Seska, de nincs ideje befejezni a mondatot, mert a szimulált Voyager megrázkódik, többször egymás után. A remegések olyan erosek, hogy mindenkit levernek a lábukról. A zurzavart kihasználva Tuvoknak és Parisnak sikerül megkaparintaniuk egy-egy fézert, és Seskát veszik célba velük: "Ne mozduljon!" "Híd Seskának: a rukaniak megtámadtak minket." "A rukaniak?!" kérdezi hitetlenkedve Seska. "Az a nép amelynek képviselőivel mi találkoztunk, miközben maguk átvették a hatalmat." mondja Paris, "Mikor rájöttünk, mi folyik a hajón, segítséget kértünk tőlük."

"Harry, hogy állnak a transzporterek?" kérdezi Janeway. "Még dolgozunk rajtuk, kapitány."

"Soha nem kapják vissza a hajójukat." jelenti ki Seska. "Ez fölöttébb ostoba kijelentés, ha figyelembe vesszük a jelenlegi helyzetét." jegyzi meg Tuvok. "Számítógép, önmegsemmisítés, hatvan másodperces időzítéssel. Azonosító: zéta egy." "Figyelem! A hajó hatvan másodpercen belül megsemmisül." "Számítógép, parancs visszavonva. Azonosító: Tuvok hét négy négy hét." "Parancs nem végrehajtható. A hanglenyomat nem egyezik." "Ha nem adják át azokat a fegyvereket, a hajó megsemmisül, pontosan..." "Önmegsemmisítés negyvenöt másodperc múlva."

"Nem tudom ezt hogy csinálta, de mikor elrendelte az önmegsemmisítést, megkezdődött a holodeck energia-elosztóinak túlterhelése. A holomátrix fel fog robbanni." jelenti Torres, mire Janeway komor arccal fordul vissza a terminálja felé.

"Önmegsemmisítés harminc másodpercen belül." "Adják át a fegyvereket." nyújtja ki a kezét Seska Tuvokék felé. A vulcani a nála lévő karabély tuzválasztójához nyúl, és átállít rajta valamit: "Halálos fokozatra kapcsoltam. Ha nem állítja le az önmegsemmisítést, lőni fogok." "Meglep, Tuvok. Ez egyáltalán nem logikus. Ha megöl, ki állítja le az önmegsemmisítést?" "Önmegsemmisítés tizenöt másodpercen belül. ... Tizennégy. ... Tizenhárom. ... Tizenketto..." Tuvok végül átadja a fegyvert Seskának, és Paristól is elszedik az övét. "Önmegsemmisítést leállítani. Azonosító: zéta egy." szól Seska. "Önmegsemmisítés leállítva." "És most, küldje vissza rukani barátait." int a nő a fézerrel Paris felé. Tom gúnyosan elmosolyodik, de Tuvok mellette így szól: "Tegye amit mond." "Tuvok?!" "Ez parancs, Mr. Paris." "Paris a rukani hajónak: köszönjük a segítségüket, sikerült megoldanunk a helyzetet." "Hát ez az..." mondja Seska, "Ha az ember azt akarja hogy valami el legyen végezve, a legjobb ha saját maga csinálja." A nő ezzel meghúzza a karabély ravaszát. A fézer felizzik, a rotes ragyogás egy pillanat alatt Seskára is áterjed, és a nő néhány másodperc alatt megszunik létezni.

"Nem rossz... Hogy sikerült?" pillant Paris Tuvokra. "Nem Seska az egyetlen aki el tud rontani egy fézert." jegyzi meg a vulcani, miközben a szimuláció véget ér körülöttük.

"Vége." áll fel a konzoljától Torres, nem kis megkönnyebbüléssel. "Kim hívja a gépházat: azt hiszem, a transzporterek most már újra működnek." "Rendben Harry... De most már nem sürgös." üzeni Janeway.

"A jól végződő történetekre!" emeli fel bögréjét Janeway a kaszinóban, mire a körülötte ülők is hasonlóan tesznek. "Meg kell mondanom, kapitány, a segítségünkre siető idegen hajó ötlete nagyon kreatív volt." mondja Tuvok, miután mindannyian ittak egy kortyot. "Ki mondta hogy a deus ex machina egy elavult irodalmi fogás?" néz körül Janeway vidáman. "Én csak annak örülök hogy kezdtek félúton írósztrájkba." mondja Paris. "Akkor hát, remélem van már néhány új ötletük a következő közös irodalmi munkájukhoz." néz Torres előbb Parisra majd Tuvokra. "Mit szólnának egy westernhez?" veti fel Janeway. "Vagy egy detektívtörténethez?" javasolja Torres. "Nekem teljesen mindegy." hajol előbbre Chakotay, "Mindaddig, míg nem nekem osztják megint az intrikus szerepét." A parancsnok kijelentését általános derűtség követi, majd Neelix kér szót: "Nekem is lenne egy nagyszerű ötletem... Egy bátor kereskedőről szólna, aki egy hajó szakácsa lesz... Azután pedig eloláptetik..." "Mr. Neelix, amennyiben Mr. Paris és úgy döntünk, újabb holoprogramot készítünk, biztos lehet benne hogy sokkal kevésbé közeli témát fogunk választani." mondja végül Tuvok, mindenki nagy megkönnyebbülésére.

67. Scorpion, Part I - Skorpió, I. rész

"Itt a Borg. A létezés eddig ismert formája véget ért a maguk számára. Biológiai és technológiai sajátosságait a Kollektíva részévé tesszük. Az ellenállás..." A párban közeledő Borg kockák által továbbított üzenetnek néhány élénksárga, cikkcakkos energia-kisülés vet véget, melyek pillanatok alatt szétépítik mindkét kockát, roncsokkal, és tuzzal szórva tele az urt.

"A bíboros közönséges tolvaj. Alig több mint két hónapja volt, hogy két portrét készítettem el az unokaöccséről, amelyeken Achilleshez, vagy Herkuleshez hasonló hosies beállításban kellett megfestenem. Ez állt a szerződésben, és én le is festettem azt a fiatal tökfilkót olyannak, amilyen adottságokat a természettől soha nem kapott. ... Amit ehhez véghez kellett vinnem, sokkal nagyobb munka volt, mint amit Herkules vagy Achilles valaha teljesített. És mit kaptam én, az isteni Leonardo da Vinci fizetségként?" kérdezi egy hosszú bozontos szakállú idosebb férfi egy hatalmas muteremféleiben a nem messze álló Janewaytól, miközben egy mechanikus torzón dolgozik. "A bíboros örök háláját." mondja Janeway vidáman. "Haha... Exacto!" bólint da Vinci, "Más szavakkal, signorina, a semminél is kevesebbet." "Akkor ez egyel több ok arra, hogy elfogadja az ajánlatomat." lép közelebb Janeway. "A pénz csak mellékes dolog, ööö... Katarina, ugye?" "Igen. ... De csak egy sarkot kérnék... Egy munkapadot, ahol a saját elképzeléseimen, képeken, szobrokon dolgozhatom. Már az is nagy ösztönzés volna a számomra, ha az ön közelében lehetek." "A hízelgés, Katarina, szintén mellékes dolog." jegyzi meg da Vinci, "Ezenkívül jobb szeretem a magányt." da Vinci eközben befejezte a szerkezet összeállítását, és most elindítja. A fából készült torzó keze a mellkasban lévő fogaskerek mozgásának köszönhetően fel-le mozogni kezd, mire da Vinci elégedetten lép hátra. "Hogy fogja elnevezni ezt a szerkezetet?" kérdezi Janeway. "Fastus karja." "A kovácsmesterség istene." bólint Janeway. "Minden kovács, aki valaha is fogott már kalapácsot a kezében, hálás lesz majd ezért a művemért." "Valaki azt mondta egyszer: 'Minden találmány csak az emberi test kiterjesztése.' Hm?" "Azért ne gondolja, hogy mert élveztem a mai látogatását, fogadóvá nevezem ki a műhelyemet, mindenféle utazó elszállásolására..." A szerkezet ekkor megáll, da Vinci pedig zsörtölődve veszi szemügyre. "Hadd nézzem meg..." lép közelebb Janeway. "Hagyja, csak összezsírozza vele az ujjait." "Jót tesz a bornek." von vállat Janeway. da Vinci eközben megtalálja a hiba okát, egy törött fogaskerék formájában, amit nagy mugonddal kiemel a szerkezetből: "Lássuk, találunk-e helyetted másikat, olyat, ami erősebb mint te vagy..." Miközben a mester megfelelő pótalkatrész után kutat, Janeway szemügyre veszi a nem messze lévő asztalon heverő vázlatokat. "Ez úgy néz ki, mint valami repülő szerkezet..." emeli fel az egyiket. "Mivel a fantáziám olyan könnyedén szárnyal, azon gondolkodom, a testem nem lenne-e képes ugyanerre. De tévedtem..." Janeway eközben felfedezi a mennyezet alá felhúzott repülőszerkezetet, ami a vázlat alapján készült, és alaposabban szemügyre veszi: "Azt hiszem, ez a szárnyak alakja miatt van. Ha jól látom, a denevér, vagy a veréb szárnyát vette alapul." "Igen, igen... Na és?" "Mi volna, ha mondjuk... Egy sólyomról mintáznánk?" "Egy sólyom... Egy teremtmény, ami könnyedén siklik a levegő hátán..." "Exacto!" bólint Janeway. "Új gépezetet fogunk szerkeszteni." jelenti ki da Vinci, megállva Janeway mellett, "És maga, Katarina, segíteni fog felszállni rajta." "A munkához szükségem volna egy kis helyre." jegyzi meg Janeway. "Egy sarokra... Talán egy munkapadra..." mondja da Vinci elmosolyodva. "Nagyszerű volna." mondja Janeway. "Heti tíz scudi... Ás saját maga szerzi be az alapanyagot." "Legyen hét. És néha kölcsönkérek majd ezt-azt." "Megegyeztünk, áll az alku." bólint da Vinci. "Chakotay hívja Janeway kapitányt." "Mondja." aktiválja Janeway a kommunikátorát. "Kapitány, szükségünk lenne önre a gépházban. Meg kellene néznie valamit." "Mindjárt ott vagyok." sóhajt Janeway, majd még egyszer körülnéz a muteremben. "Számítógép, programot befejezni." A holodeck néhány pillanat alatt kiürül, a kapitány pedig a kijárat felé indul. "Mi a helyzet?" kérdezi Janeway, mikor belép a gépházba. "Rossz hírek." fordul felé Chakotay és Torres, "A két hónapja indított távolsági felderítoszonda elnémult." "Eloszor azt hittem, csak valami

kommunikációs gond támadt." veszi át a szót, Torres, "De azután kiértékeltem az utolsó néhány másodperc telemetriás adatait. ... Nézze meg ezt." Janeway közelebb hajol az egyik konzolhoz, ahol Torres egy képfelvételt indít el. Előbb egy gyorsan közeledő Borg kocka látszik, majd egy Borg hajó belseje, a végeérhetetlennek tűnő folyosókkal, végül egy Borg, ahogy vizsgálni kezdi a szondát. "Ez a végünket jelentheti, kapitány." mondja Chakotay, "Ez a Borg területe."

"Nem tudjuk pontosan, mennyi hajójuk lehet odakint." mondja Janeway a tanácssterem asztala körül járkálva, "De a területük hatalmasnak tűnik. Több ezer naprendszer... Mind Borg. És a jelek szerint a területük közepe felé tartunk. Megkerülni nem tudjuk. De talán van egy út, ami átvezet rajta." Úgy látszik, ez a végső Chakotaynak, a parancsnok ugyanis ekkor feláll, és az egyik fali terminálhoz megy, ahol lehívja a területre vonatkozó csillagtérkép-adatokat: "Mielőtt a szondát kikapcsolták, feltérképezett egy keskeny sávot, ami teljesen mentes bármiféle Borg tevékenységtől. Az északnyugati árkjóró nevet adtuk neki." "Sajnos az árkjóró tele van intenzív gravimetrikus torzulásokkal." veszi át a szót Torres, "Amelyeket valószínűleg kvantumszingularitások okoznak." "Még mindig jobb egy vad folyón, mint egy aknamezon." jegyzi meg Paris. "Így van." ért egyet Chakotay, "Az árkjórón teljes taktikai készségben fogunk áthaladni. A fegyverzetel mi a helyzet?" fordul Chakotay Tuvok felé. "A fézereket változó modulációra programoztam, de a Borg valószínűleg gyorsan alkalmazkodni fog." "Egy kis elony is elony. Zászlós." "Átprogramoztuk a távolsági szenzorrendszert, most már transwarp-jeleket is keresnek. Korai eljelző rendszer." mondja Kim. "Szép munka. Doktor, mi a helyzet az orvosi fronton?" "A három hónappal ezelőtt talált Borg holttest minden négyzetmilliméterét átvizsgáltam. Most már jobban értem, hogyan működik az asszimilációs technológiájuk, és talán orvosi védoeszközt is tudok készíteni ellene." "Kettozze meg az erőfeszítéseit, ez most elsodleges fontosságú. ... Neelix, egy darabig nem tudunk majd élelmiszert felvenni." "Nem probléma, uram. Már dolgozom a rendelkezésre álló élelemforrások megnövelésén." "Gyorsan kell cselekednünk." mondja Janeway, "A Borg elfogta az egyik szondánkat, tudják hogy itt vagyunk. Mindent meg fogunk tenni hogy elkerüljük a közvetlen találkozást, de ha mégis összefutunk a Borggal, felkészülten fogunk szembenézni velük. ... Mindannyiukban a végletekig megbízom. ... Akkor hát, munkára!"

A Voyager fedélzetén lázas munka kezdődik, minden rendszert ellenőriznek, majd újra ellenőriznek, plusz biztonsági intézkedéseket dolgoznak ki, minden részlegnél lázas tevékenység folyik. "Szeretném lerövidíteni a szintek lezárásához szükséges időt." mondja Chakotay Kimnek, miközben a Voyager-nek a híd hátsó részén levo nagy sémrajzát tanulmányozzák. "Ha hívatlan vendégek toppannak be?" "Pontosan. Meg kell erősítenünk az erotereket is." "Ezek az injekciós nyúlványok..." mondja a Doktor, a halott Borgról származó kéz-implantot nézegetve, amelynek mutató- és középső ujjából egy-egy hajlékony fémfüllánk mered elo, "Az asszimilációs folyamat első fázisát képezik. A bor alá behatolva nanoszondákat bocsátanak a véráramba." "Talán ki tudnánk dolgozni ellene valamiféle védopajzsot." véli Kes. "Valószínűtlen. Ezek a fullánkok képesek áthatolni minden ismert bevonaton, vagy erotéren. Ami azt jelenti, hogy a harcot a testen belül kell felvennünk." A Doktor és Kes ezzel a diagnosztikai pulthoz mennek, ahol a hologram elindít egy szimulációt. "Az első szövet, amit a nanoszondák megtámadnak, a vér, az asszimiláció pillanatok alatt végbemegy." "Megváltoztatják a vérésejtek működését, mint valami vírus..." állapítja meg Kes. "Tehát logikusnak tűnne az immunrendszer megerősítése. Valamiféle antitest létrehozása. Lehet hogy elpusztítani nem tudnánk a nanoszondákat, de talán lelassítani... Próbálkozzunk meg a szondák szubmikron-boncolásával. Majd meglátjuk, sikerül-e fényt derítenünk az asszimiláció pontos folyamatára..." Kes közben a mutoasztalon kiterített Borg beültetések felé fordul, és hirtelen különös érzés keríti hatalmába. Néhány pillanatra mintha egy ismeretlen helyen volna, egy hátborzongató 'szobor' előtt, amely széttépett, és találmra egy kupacba dobált Borg testrészekből áll. Kes megborzong, mire a Doktor aggódalmas arccal lép közelebb: "Kes, valami baj van? ... Kes?" "Borgokat láttam..." "Telepatikus élménye volt?" "Testek... Több tucatnyi, mind halott..." mondja Kes, egészen elsápadva.

"Hogy van Kes?" kérdezi Janeway a hídra érkező Tuvokot. "Zavart, és bizonytalan. Az elmúlt két órában több telepatikus látomást élt át a Borgok haláláról, és a Voyager pusztulásáról." "Valamiféle megérzés?" kérdezi Chakotay. "Lehetséges." "Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a dolgot... De nem változtatjuk meg a tervünket." mondja Janeway, "Azt szeretném, ha figyelemmel kísérné Kest, és..." "Kapitány, a távolsági szenzorok transwarp-nyomokat észlelnek." jelenti Kim, "Távolság öt egész nyolctized fényév, hátulról közelednek." "Vörös készültség!" rendelkezik Chakotay.

"Kitéromanover." szól Janeway. A Voyager másodpercekkel később finoman rázkódni kezd. "Mi történt?" néz körül Chakotay. "Kiestünk görbületbol." feleli Paris. "Híd a gépháznak: Mi folyik itt?" "Nem tudom biztosan, kapitány. Valamiféle szubtéri zavar megakadályozza, hogy stabil görbületi mezot építsünk ki." érkezik Torres válasza. "A zavar erősödik." jelenti Tuvok. "Két Borg hajót észlelek." mondja Kim, "Nem, három. ... Négy, öt... Tizenöt Borg hajó. Távolság két egész egytized fényév, közelednek." "Pajzsokat maximumra, minden fegyvert készenlétbe." szól Janeway. "Látótávolságban vannak." jelenti Tuvok. "Képernyőre." Mikor a fomonitoron megjelenik a tizenöt, laza alakzatban közeledő Borg kocka, Chakotay döbbenet bámulja oket: "Istenem..."

A Borg hajók beérik a Voyager-t, és nem is lassítva száguldanak el mellette. A szubtéri 'menetszél' falevélként dobálja ide-oda a hatalmas kockák között eltörpülő Voyager-t, kész csoda, hogy nem kenodik fel valamelyik Borg hajó szubtérpajzsára.

Mikor már úgy tunik, hogy az első találkozás különösebb atrocitás nélkül lezajlik, a leghátul haladó Borg kocka hirtelen lelassít a Voyager előtt. "Egy polaron sugarat észlelek." jelenti Kim, "Letapogatnak minket." A Borg letapogatósugár élénkzöld vonalként söpör végig a hídon. "Gondoljunk valami szépre..." motyogja maga elé Janeway. A Borg kikapcsolja a letapogatósugarat, majd egy szempillantás alatt a többi kocka nyomába ered. "A kocka csatlakozott a többiekhez." erősíti meg Tuvok, mire Chakotay és Janeway meglepetten néznek össze. "Érkezett valami kárjelentés?" áll fel a kapitány. "Nem. A pajzsok is rendben." feleli Kim, "A görbületi hajtómu is újra működőképes, minden elsődleges rendszer stabilan üzemel." "Vörös készültség törölve. ... Harry, kövesse azt a Borg flottát a távolsági szenzorokkal. Eléggé sietosnek tunt az útjuk, nem? Kíváncsi volnék, mire készülnek." "Igenis, asszonyom." "Ezt a találkozást jó ómennek tekintem. ... Visszatérünk az eredeti irányra, Mr. Paris." "Hát, ha még kellett bizonyíték arra, hogy valóban Borg területen járunk, most megkaptuk." jegyzi meg Chakotay. "A készenléti helyiségben leszek." indul Janeway az ajtó felé, Chakotay pedig átveszi az ügyeletet.

'Csillagflotta-adatbázis - Bizalmas - A Borg' olvasható a készenléti helyiség asztali terminálján, amit Janeway feszült figyelemmel tanulmányoz. Mikor megszólal a csengo, az ajtó felé sem fordulva mondja: "Igen, jöjjön be." "Épp most fejeztük be a legutóbbi szenzoros felderítést. Egyelőre jól állunk, az északnyugati átjáróban még mindig semmi nyoma Borg tevékenységnek." mondja a belépő Chakotay. "Újabb taktikai szempontok?" "Számításaim szerint tegnap este óta... Egyikünk sem evett." mutat rá Chakotay, "Velem vacsorázik?" "Nem, köszönöm. Nincs étvágyam, és sok a dolgom." "Értem..." indul az ajtó felé Chakotay. "Átnéztem az összes olyan Csillagflotta-kapitány személyi naplóját, akik találkoztak a Borggal. Attól az alkalomtól kezdve, hogy Q eljuttatta annak a kockának a közelébe az Enterprise-t... Egészen a Wolf 359-es mészárlásig. Minden találkozást, minden csatát, ami segíthetne belelátni a Kollektíva gondolkodásmódjába." Chakotay erre visszatér az asztalhoz, és leül Janewayjel szemben. "És?" "Jean-Luc Picard ezt mondja: 'Egyetlen, a Kollektívához csatolt Borgtól sem lehet könyörületre számítani. Csak egyetlen akarat hajtja oket: a hódítás. Nem zavarja oket buntudat, nem hatnak rájuk az érvek.' ... Azután itt van Amizov kapitány, az Endeavour-ról: 'Úgy gondolom, hogy a Borg a lehető leggonoszabb faj, amivel eddig találkoztunk.'" Chakotay elmosolyodva pillant a nagy átéléssel idéző Janewayre, aki értetlenül mered rá: "Mi olyan vicces?" "Semmi..." "Pedig mosolyog. Vagyis valami vicceset mondhattam." "Pont úgy hangzott, mint Amizov." "Mi?!" "Az elobb, mikor a naplójából olvasott fel... Pontosan utánozta a hanghordozását." "Semmi ilyesmit nem tettem." tiltakozik Janeway. "Dehogynem. És Picard-t is nagyon jól alakította." "Tényleg?" "Nem szégyen az, ha valaki a nagyokat utánozza..." jegyzi meg Chakotay vidáman, "Hickman zászlós, az asztrofizikus, például fölöttébb élethűen adja Janewayt."

"Na lám csak... Ha túléljük a következő néhány napot, el kell majd beszélgetnem Hickman zászlóssal." jelenti ki Janeway vidáman, "A kapitányt utánozgatjuk, mi? Biztos hogy ez sért valamilyen Csillagflotta előírást. ... El kellett jönnie ennek a napnak..." folytatja Janeway elkomorodva, miközben feláll, és az ablakokhoz sétál, "Ezt mindannyian tudtuk. És mindannyian igyekeztünk felkészülni az előttünk álló megmérettetésre. ... De hol válik túl nagygyá a kockázat? ... Mikor kell végül visszafordulnunk, és meghúzni magunkat baráti területen? Elfogadja a legénység, hogy az életük hátralevo részét a Delta Kvadránsban kell eltölteniük?" Chakotay Janewayhez megy, és vele szemben megállva hallgatja szavait. "Mindig a többi kapitánytól, fegyvertársaimtól kérek tanácsot." int Janeway az asztali terminál felé, "De az igazság az, hogy egyedül vagyok." "Ha eljön az a pillanat... Ön mellett leszünk majd. És meg hozzuk a helyes döntést. Nincs egyedül, Kathryn." "Három éve... Még a nevét sem tudtam. Ma pedig egyetlen napomat sem tudnám elképzelni ön nélkül." mondja Janeway, Chakotay szemébe nézve. "Janeway kapitány, kérem a hídra." szólal meg ekkor Tuvok hangja az interkomból.

"Uraim?" áll meg Chakotay és Janeway a taktikai konzolnál tanakodó Tuvok és Kim mellett. "Valami különös dolog történik." mondja Kim. "A Borg hajók energiamintázatai hirtelen eltűntek." teszi hozzá Tuvok. "Mindegyik?" kérdezi Chakotay. "Még hozzá eléggé hirtelen. Úgy öt egész kéttized fényévnnyire innen." mondja Kim. "Az ok?" kérdezi Janeway. "Ismeretlen." feleli Tuvok. "Mr. Paris..." indul Janeway a híd közepe felé. "Kapitány?" "Forduljunk a legutolsó pozíciójuk felé. Kettes görbület."

"Közeledünk a hajókhoz." jelenti Kim valamivel később. "Impulzussebesség. Képernyőre." szól Janeway. A fomonitoron egy kiterjed roncsfelhő jelenik meg, a nagyobb darabok alapján megállapítható, hogy a roncsok valaha Borg kockák voltak. "Életjelek?" kérdezi Chakotay. "Néhány. De rendszertelenek." feleli Kim. "Kapitány, a roncsokon fegyver-maradékenergia észlelhető." jelenti Tuvok, "Az egyik Borg, a másik ismeretlen eredetű." "De mi tud így elbánni a Borggal?!" mered a képernyőre Paris. "Valaki, aki még a Borgnál is nagyobb erejű, elképzelhetetlen." mondja Janeway. "Pedig elpusztította őket. Tizenöt kocka... Lehet hogy épp most bukkantunk rá a minket a Borg területen átvezető révkalauzra?" mondja Kim. "Ezt hogy érti?" kérdezi Janeway. "Egy szövetséges..." "Ne vonjunk le elsietett következtetéseket." mondja Chakotay, "Tapogassák le a területet további hajók után." "Nem észlelhetek." jelenti Tuvok. "Egy pillanat... Én biológiai adatokat fogok. az egyik Borg hajó burkolatáról érkeznek." mondja Kim. "Hadd lássuk. ... Nagyítást!" A fomonitoron, egy nagyobb roncsához tapadva egy különös objektum válik láthatóvá: sárgásbarna, karcsú alakzat, néhány hosszan előre, illetve hátranyúló csápszerűséggel; összességében egy urhajóra emlékeztet. "Egyértelműen szerves, de a szenzoraink nem tudnak áthatolni a felszínén." jelenti Kim. "Szabvány üdvözlőüzenetet." "Nincs válasz." rázza meg a fejét Tuvok. "Lehet hogy valamilyen urban létező életforma, vagy valamiféle biológiai fegyver." véli Chakotay. "Nagyon érdekelne, miféle fegyver képes megsemmisíteni a Borgot. Le tudjuk sugározni a burkolatról?" "Nem tudom bemérni." rázza meg a fejét Kim. "Vonósugár, Tuvok?" kérdezi Chakotay. "Nincs hatás." "Bármilyen legyen is az az izé, a mi technológiánkkal nem sokra megyünk." állapítja meg Kim. "Tuvok, észlel légkört a kockában?" kérdezi Janeway. "Pozitív." "Chakotay parancsnok... Átmegy egy felderítőosztaggal. Próbáljon meg rövidtávú letapogatást végezni a biológiai anyagon." "Még mindig észlelhetek Borg életjeleket, de instabilak." szúrja közbe Tuvok. "A kommunikációs csatornát nyitva hagyjuk, és a baj első jelére visszahozzuk az osztagot." "Rendben." bólint Chakotay, "Tuvok, Harry, velem jönnek."

A hajó szerkezetének maradványait, és a köztük heverő halott, vagy inaktív Borgokat alig lehet megkülönböztetni egymástól, a felderítőknek vigyázniuk kell, hová lépnek. Megérkezésük után gyorsan körbepásztáznak fézerkarabélyáikkal, a fegyverlámpák fehér fénypászmákat küldenek a hajó füsttel teli levegőjébe. Chakotay trikordert vesz elő, Kim és Tuvok pedig fegyvereikkel pásztázzák a romos folyosókat, ahogy elindulnak arrafelé, ahol a biológiai objektum a hajó burkolatához kapcsolódott. Útközben aktív Borgokkal is találkoznak, amik foként a hajó javításával

vannak elfoglalva, ügyet sem vetnek a közöttük átvakodó felderítókra. "Eresszék le a fegyvereiket. Ha nem látszunk fenyegetonek, figyelmen kívül fognak hagyni." mondja Tuvok. "Az idegen bioadatok erősödnek." állapítja meg Chakotay valamivel odébb, "Már közel vagyunk." A következő többszörös elágazásnál a csapat tagjai különböző irányokba vezető folyosókba kukkantanak be. "Parancsnok..." torpan meg Kim, döbbenet bámulva valamit. Chakotay és Tuvok egy pillanat alatt mellette teremnek, így ok is megpillanthatják azt a hátborzongató 'mualkotást', ami a folyosó közepén díszleg. Széttépett Borg testrészekből álló különös 'szobor' áll előttük, ami mintha valakinek a tiltakozását fejezné ki a Borg életformája ellen. "Különös." jelenti ki Tuvok. "Hát, ez a szó nem jutott volna róla az eszembe." húzza el a száját Chakotay. "A testrészek elhelyezkedése hasonlít arra, amit Kes látott egyik megérzésében." mondja Tuvok. "Kes nem említette azt is, hogy mindannyian meg fogunk halni?" kérdezi erre Kim. "Jöjjenek, tovább!" mondja Chakotay, majd mindannyian megkerülve a testrészhalmot, továbbhaladnak a folyosón. Valamivel odébb az élen haladó Chakotay meglepetten torpan meg, a fémszerkezetű folyosó ugyanis egyszer csak átadja a helyét egy nedvesen csillogó, csoszoru járatnak. "A jelek szerint a bio-anyag áthatolt a Borg hajó burkolatán." állapítja meg Chakotay. "Az a Borg pedig megpróbálja asszimilálni." teszi hozzá Tuvok, a nem messze álló Borgra pillantva, aki hiábavalóan döfködi az idegen anyagot a kezébe épített nanoszonda-injektorokkal, mindig csak egy bosszantó energia-kisülést sikerül kiváltania vele. "Úgy látom, nem igazán jön össze neki." állapítja meg Kim. "A folyosó után egy nagyobb kamra van." állapítja meg Chakotay, "Negyven méternyire, magas antianyag-koncentráció. Úgy néz ki, mint valamiféle görbületi hajtómu." "Ez egy hajó volna?" kérdezi Kim. "A Csillagflotta ismer olyan fajokat, amik szerves alapú hajókat használnak. A breenek, például." jegyzi meg Tuvok. "Úgy látom, senki sincs odabent." teszi el a trikorderét Chakotay, majd a hajót hívja: "Chakotay hívja a Voyager-t." "Hallgatom, parancsnok." "Kapitány, bejáratot találtunk a bio-anyagba, úgy néz ki, valamiféle hajóról van szó. Engedélyt kérünk a belépésre." "Megadva." "Harry..." fordul Chakotay Kim felé, "Az ott egy Borg átviteli csomópont. Próbálja meg letölteni a taktikai adataikat. Talán van bennük valami a történelekről." "Igen, uram." "Tuvok..." int Chakotay a vulcaninak, ezzel elindulnak befelé a biológiai folyosón. Hamarosan megérkeznek az előre jelzett terembe, ahol a falakon levo ovális nyílásokban vékony vezetékek látszanak, amik halvány fényt kibocsátó folyadékokat szállítanak valahová. A boltozatos helyiség falában gerinccsigolyákra hasonlító ívelt támasztórendszer látható, megerősítve az élő hajó elképzelést. "Szerves vezetékek, elektrodinamikus folyadékokat továbbítanak." állapítja meg Chakotay, letapogatva a nyílásokon kilátszó csöveket. "Talán valamiféle energia-elosztó." véli Tuvok. "Lehetséges." "Ez meg itt mintha egy bináris mátrix volna, de idegfehérvéréből épül fel. Valószínűleg ez a számítógépmag." áll meg Chakotay egy másik nyílás mellett.

Kim eközben az adatátviteli csomópontot vallatja, mikor különös hang visszhangzik végig a Borg hajó folyosóin: ütemes dobogás, és valami, ami egy állat üvöltésére emlékeztet. Kim otthagyja a csomópontot, és tesz egy rövid ellenőrző körutat a környéken, de nem lát semmi különösét. Mivel idoközben a hang is megszunik, visszatér a csomóponthoz.

"Ezt a károsodást egy Borg diszruptor okozta." áll meg Tuvok a bio-hajó egyik falán látható égésnyom mellett, "A struktúra regenerálódik." A vulcani valamivel odébb megtalálja a tettest is, egy Borg hever a folyosó falánál. Testét halványbarna csápok fonják körül, amelyek lassan felfelé kúsznak a Borg fején, majd az egyik csáp behatol a lény orrlyukába. "Parancsnok..." hívja közelebb Tuvok Chakotayt.

A szerves folyosó asszimilálásával próbálkozó Borg hirtelen megfordul, és olyan nagy lendülettel indul útnak valamerre, hogy Kim alig tud félrehúzódni elöle. Mivel megint megszólalnak az ismeretlen forrású hangok, a zászlós ismét otthagyja a csomópontot, és fegyverét elokészítve ellenorzi a környező folyosókat.

Kes épp a gyengélkedoben van, egy tálcányi orvosi eszközzel a kezében tart a mutorészleg felé. Elméjébe hirtelen egy idegen kép furakszik be, a fájdalomtól üvölto Kimet látja, valami sötét helyen.

Kes megszédül, a kezéből kihulló tálca tartalma csörömpölve szóródik szét a padlón. "Kes...?" érkezik sietve a Doktor a gyengélkedo másik részéből. "Harry veszélyben van..." "Miből gondolja?" "Hozzák vissza őket azonnal!" mondja Kes kétségbeesetten. "Gyengélkedo hívja Janewayt!" aktiválja a Doktor a kommunikátorát.

"Parancsnok...!" visszhangzik végig Kim kiáltása a bio-hajó folyosóján, mire Chakotay és Tuvok a Borg hajóba vezető nyílás felé indulnak. Kim a folyosó végén várja őket, fézerével Borg hajó belsejébe vezető átjárót pásztázva. "Van itt még valaki rajtunk kívül." mondja Kim, "És nem a Borgra gondolok. Nem tudom pontosan bemérni, de húsz méteren belül van." "Talán visszatért a pilóta." véli Tuvok. "Voyager hívja a felderítőosztagot." szólal meg Janeway hangja. "Mondja." jelentkezik be Chakotay. "Készüljenek sugárzásra, kihozzuk magukat." "Jó ötlet."

"Energiát." bólint oda Janeway Torresnek. "Nem tudom bemérni őket." rázza meg a fejét a fómérnök. "Mi okozza a bajt?" "Bioelektromos mezo, aminek forrása felénk közeledik."

"Hét méteren belül van. Tunés innen!" adja ki a parancsot Chakotay, mire a csapat útnak indul az egyik folyosón. Chakotay vezet, Kim pedig a hátvéd.

"Szukítse be a mintavevo sugarat." tanácsolja Janeway. "Nem használ. Megpróbálkozom csontváz-beméréssel." "Mivel?!" "Talán a csontjaikban lévő ásványi anyagra sikerül rendesen ráállnom. Most jutott eszembe, de talán összejön."

A felderítőknek sikerül szert tenniük egy elovédre, két Borg formájában, akik a jelek szerint ugyanabba az irányba igyekeznek mint ők. A két Borg egy kereszteződésben egyszer csak megáll, és szinte tanácstalanul kezdenek nézelodni. "Az élőlény öt méternyire van, közeledik." állapítja meg Chakotay. "Merrol?" fordul körbe Kim a karabéllyal. A választ magától a közeledotől kapják meg. A folyosó fala alig néhány méterrel a felderítő előtt robbanásszerű hevedséggel felhasad, és valami kirobban a nyílásból. Egy pillanatig csak egy elmosódott foltot lehet látni belöle, ahogy elsodorja a két Borgot, majd mozgása lelassul, és a felderítők egy nem-humanoid idegennel találják szemközt magukat, ami lassan felénk fordul. A lény három lábön áll, a harmadik láb mintha a gerincoszlop meghosszabbítása lenne hátrafelé, az idegen azt főleg támaszkodásra használja. A lény gerince kis ívet írva le megy át vízszintesből függőlegesbe, hátát és mellkasát vaskos izomkötegek borítják, egy-egy karja teljesen kinyújtva legalább másfél méter hosszú. Az idegen fejét három vékony, de mozgékony izomköteg tartja, a lény eloször csak a fejét csavarja szinte teljesen hátra, hogy szemügyre vegye a felderítöket. Csúcsára állított háromszög alakú fejének tetejét egy sima, hátrafelé hajló természetes páncél borítja, sárga szemei annak alsó széle alól merednek vádlón a felderítökre, nem egyértelmu, hogy hegyes álla fölött van-e szájnílás. Az idegen elorelendül, és egyik hosszú kezével megüti a hozzá legközelebb álló Kimet, aki fájdalmasan felkiáltva repül hátra Chakotay és Tuvok lábaihoz. A következő pillanatban megérkeznek a szállítószugarak, az idegen újabb ütésre lendülő keze már csak az üres levegöben kaszál.

"Megvannak." mondja Torres elégedetten. "Csontváz-bemérés, mi? Ezt felvesszük a transzporter-kézikönyvbe." szól Janeway. "Kapitány... A bio-hajó aktiválódik, mintha valami fegyvert kezdene töltöni." mondja Paris, miközben a fomonitoron látható hajó néhány nyúlványa megmozdul, és új helyzetbe hajlik. Kesre, idoközben feljött a hídra, újabb látomás csap le, egy pillanatra mintha közvetlen közelről nézne farkasszem a dühösen sziszego idege lénnnyel. A no a mellette álló Janeway karjaiba omlik, az pedig kiadja a parancsot: "Mr. Paris, el innen! Maximális görbület!"

A Voyager elfordul a Borg hajó roncsától, és távolodni kezd a nagyobb roncsdarabokat kerülgetve. Mögötte az idegen bio-hajó leválk a Borg roncsról, és a Voyager után fordul, miközben belsejében sárga energiagömb kezd növekedni. Egy pillanattal később élénksárga, cakkos energia-kisülés villan el a Voyager nyomában, ám elvétí a menekülő hajót. A következő azonban talál, amitöl a Voyager stabilizációját elvesztve pörögni kezd.

"Mr. Paris, görbületi sebességre!" kiabálja Janeway a kaotikussá vált hídon. A hadnagy, amint sikerül visszakapaszkodnia a kormányospulthoz, lecsap az aktiváló szenzorra.

A Voyager még szeszélyesen pörög, miközben gondolái utazó pozícióba emelkednek, majd a hajó kilo a csillagok közé.

"Az idegen hajó nem követ minket." állapítja meg Paris. "Sebesültekrol érkeznek jelentések, de csak könnyebb sérültek vannak." jelenti az ügyeletes muveleti tiszt. Janeway az első tiszt székben magába roskadva üldögélő nőhöz fordul: "Kes...?" "Hallottam a gondolatait. A bio-hajó pilótája megpróbált kommunikálni velem. ... Telepata faj, tőlük származtak a korábbi megérzéseim is. ... Kapitány, nem a Borg miatt kell aggódnunk... Hanem miattuk." "Mit mondott a lény?" "Azt mondta... 'A gyenge elpusztul.'"

"A Voyager hajónaplója, Janeway kapitány. CsillagIdő 50984.3. Tizenkét óra telt el az idegen élőlényvel lezajlott találkozásunk óta. Nincs nyoma annak, hogy követnek minket, és a Borggal sem találkoztunk azóta. Úgy határoztam, tartjuk a jelenlegi irányunkat. Az északnyugati átjáró csak egy nap távolságra van, és nem hagyhatom, hogy a félelem aláássa a legénység elszántságát. Még akkor sem, ha a félelmünk megalapozott."

Janeway komor arccal figyeli a mutorészlegben, karanténmező mögött fekvő Kimet, akinek arcán vékony halványbarna csápok tekeregnek, az egyik már utat talált Harry résznyire nyitott szájába. A Doktor, miután megvizsgálta a mozdulatlanul fekvő Kimet, a karanténmezőn átlépve megáll Janeway mellett. "A fertőzés rosszabbodik. Ami a mellkasi seben keresztül megfertőződött néhány sejttel kezdődött, most már kiterjedt minden szervére." "Olyan, mintha valamilyen átalakítás zajlana le..." mondja Janeway. "Nem egészen. Az idegen sejtek egyszerűen elpusztítják a testét, belülről kifelé. Összefoglalva... Mr. Kimet élve falják fel." "És teljesen tudatánál van?" kérdezi Janeway döbbsen. "A szervezete azonnal kiválaszt bármiféle anyagot. Bármilyen nyugtatóval, vagy altatóval próbálkoztam is, pillanatok alatt semlegesítődött." A Doktor ezután a diagnosztikai konzolhoz fordul. "Ezek itt az idegen sejtek. Mindegyik százszor annyi DNS-t tartalmaz, mint az átlagos emberi sejt. Ez a legalaposabban kódolt életforma, amivel valaha találkoztam. Évekig tartana, míg vissza tudnám fejteni." "Rendkívül erős immunválasza van..." állapítja meg Janeway, áttanulmányozva az adatokat, "Minden, ami áthatol a sejtmembránon, legyen az vegyi, biológiai... Vagy technikai... Azonnal megsemmisíti. Ezért nem tudja a Borg asszimilálni őket." "Az ellenállás tehát ebben az esetben valóban... Teljesen hasztalan." jelenti ki a Doktor, "Azonban mindezek ellenére úgy vélem, a Borg technológiában kell keresnünk a megoldást Mr. Kim megmentésére." "Miért?" "Ha sikerülne módosított Borg nanoszondákat bejuttatnom a véráramába, azok megtámadnák, és elpusztítanák a fertőző sejteket. mint tudja, tanulmányoztam a nanoszondákat. Tulajdonképpen hatékony, aprócska asszimilátorok. A munkájuk csodálatra méltó, ám azokban az idegen sejtekben nem képesek szaporodni. ... Azonban sikerült szétszerelnem néhány ilyen szondát, és így hozzájutottam az átalakítási eljárásuk vezérkódjához. Ennek alapján át lehet programozni őket, hogy ugyanolyan bioelektromos mezőt gerjesszenek maguk körül, mint az idegen sejtek. Így elvégezhetik a feladatukat anélkül, hogy észrevennék őket. ... Kövessen kérem." A Doktor és Janeway átmennek egy másik pulthoz, ahol a hologram megmutatja a kísérleti szondák működését. "Az idegen sejtek teljesen figyelmen kívül hagyják a szondákat, míg aztán már túl késő... Eddig sajnos csak néhány prototípust tudtam előállítani. ... Napokig fog tartani, míg annyi nanoszondát tudok átalakítani, ami elég a meggyógyításához." fordul a Doktor Kim felé. "Maradt Harrynek ennyi ideje?" kérdezi Janeway. "Bár tudnám..." mondja halkán a Doktor. Janeway visszatér a mutorészleghez, és így szól az ott fekvő Kimhez: "Küzdjön ellene! Ez parancs."

"A Borgoktól szerzett taktikai adatok elemzéséből kiderítettük, hogy a Borg ezt a lényt 8472-es falként tartja nyilván." mondja Torres a gépházban Chakotaynak. "Az elmúlt öt hónapban a Borgokat legalább egy tucatszor támadták meg, és minden alkalommal megsemmisítő csapást mértek rájuk." teszi hozzá Tuvok. "A Kollektívának nagyon kevés információja van erről a fajról." mondja Torres. "Arról lehet tudni valamit, hogy honnan jönnek?" kérdezi Chakotay. "Attól tartok, igen." mondja Torres, összenézve Tuvokkal, majd a mellettük lévő terminálra kéri az adatokat. "Szóljanak a kapitánynak." mondja Chakotay elhulve.

"Az északnyugati átjáró..." mondja Janeway, a fomonitoron látható képet figyelve. Azon az ur egy részlete látható, ahol a 8472-es faj bio-hajóinak tucatjai hömpölyögnek lassú folyamként, ismeretlen céljuk felé. "Nem véletlen, hogy nincs ott Borg tevékenység." bólint Chakotay. "Százharminchárom bio-hajót regisztrálok. Továbbiak érkeznek folyamatosan." jelenti Tuvok. "Honnan?" fordul felé Janeway. "A jelek szerint egy kvantumszingularitásból." "Bemértem a gravimetrikus torzulás középpontját." mondja Torres. "Képernyőre." szól Chakotay. A fomonitoron egy fénylo térhasadék jelenik meg, amiből másodpercenként lépnek ki az újabb bio-hajók. "Kes... Érez valamit?" "Igen. Hallom oket. ... Egyedül vannak azon a helyen, rajtuk kívül nem él meg ott semmi." "Egy párhuzamos valóság?" kérdezi Chakotay. "Nem tudom. ... Ellenségeséget érzek, és vak dühöt. A gyenge elpusztul. ... Ez egy invázió. Mindent el akarnak pusztítani." "Tom, távozópálya, maximális görbület! Vigyen minket öt fényév távolságba, és ott várakozzunk." fordul Janeway Paris felé. "Igenis, kapitány. A vörös készültség marad. ... Parancsnok." Janeway ezzel a készenléti helyiség felé indul, Chakotay a nyomába szegődik.

"A pillanat, amiről beszéltünk... Most itt van." mondja Janeway, megállva az ablakok alatt, "Valami kommentár?" "Csak annyi, hogy ha berepülünk abba a folyosóba, végünk." "Így van. Az északnyugati átjáró elveszett a számunkra. Választhatunk... Vagy szembeszállunk a Borggal az o területünkön, vagy keresünk egy csinos kis bolygót a Delta Kvadránsban, és feladjuk a hazatérés gondolatát." "Lehet hogy vissza kell fordulnunk, de fel nem adjuk. Keresünk más módot a hazatérésre." mondja Chakotay. Janeway bizonytalan pillantást vet Chakotayra: "Képtelen volnék azt mondani a legénységnek, hogy feladjuk. Nem tehetem, Chakotay, még nem! Kell hogy legyen más megoldás!" "Kathryn... Két napja nem aludt. ... Próbáljon pihenni egy kicsit, és utána tiszta fejjel átgondolni a dolgot. Jelen pillanatban nincs közvetlen veszély, és holnap is tájékoztathatjuk a legénységet... Ha szükséges." "Akkor... Holnap reggel találkozunk." bólint Janeway. Chakotay távozik, a kapitány pedig a Voyager-el szemberohanó csillagok felé fordul.

Janeway egyenruhában fekszik az ágyon, kabinja sötétjében. Egyszer csak felül, és sietosen a kijárat felé veszi az irányt.

Hamarosan már a da Vinci szimulációban van, az éj leszállta miatt gyertyákkal megvilágított muteremben. "Maestro...? Leonardo?" "Katarina... Buena sera..." köszönti a galérián dolgozó mester a mellette megálló Janewayt. "Remélem, nem zavarom..." "Mit lát ott?" kérdezi da Vinci, az egyik fehérre meszelt fal felé fordulva, amire a közelben levo tárgyak szeszélyes árnyékokat vetnek a remego gyertyafényben. "Egy falat, amin visszaverodik a gyertyafény. Miért, ön mit lát?"

"Lankadatlan mozgást... Egy bagoly szárnyát... Lovak vágatását... Egy tolvajt, torrel a fogai közt. ... És egy falat, amin visszaverodik a gyertyafény. ... Vannak pillanatok, Katarina, mikor az árnyékok egy falon, vagy egy kövön szétszóródó vízcseppek... Foglyul ejtenek. Az órák elröppennek, a világ körülöttem feledésbe merül. És olyan világok lépnek a helyébe, melyek az én elmémbe születnek, és általa pusztulnak el. Így tekintek a lelkem mélyére. ... Üljön le, és mondja el, miért jött." "Egy út van elottem... Az egyetlen út, ami hazavezet Jobb és bal oldalán halálos ellenségek, akik felesküdték egymás kiirtására. Ha megpróbálok áthaladni közöttük, és is elpusztulok. De ha visszafordulok, örökre eltemetem a reményt, hogy valaha is hazajussak. És bármennyire kutatom is lelkem mélységeit... Nem találok a helyes megoldást." "Ha az ember nem talál alkalmas választ saját képzeletében... Akkor a képzelet magasabb szintjét kell keresnie..." mutat a magasba da Vinci, "Néha még én is arra kényszerülök, hogy térdre ereszkedjem, és könyörögjek... El kellene juttatnom egy levelet Saint Claude szerzeteseinek... Velem tart, Katarina? ... Felkeltjük az apátot, felkeressük a kápolnát, és elmondunk egy imát." "Valahogy úgy érzem, rajtam ez nem segít." csóválja a fejét Janeway, majd a falon táncoló árnyakra mered. Döbrent arccal emelkedik fel a székről, majd így szól: "Egy lehetőségre még nem gondoltam... Mi volna, ha... Szövetséget kötnek az ördöggel?"

"Szövetség a Borggal?!" kérdezi Paris a tanácssteremben, de a többiek is hitetlenkedve merednek Janewayre. "Inkább olyasmi, mint egy... Csereüzlet. Mi felajánlunk egy módszert, amivel legyozhetik új ellenségüket, ok pedig cserébe biztosítják a szabad áthaladást a területükön. ... A

Harry meggyógyítására tett erőfeszítései közben a Doktor módot talált az idegenek mikroszkopikus szinten történő megtámadására." "Még kísérleti stádiumban van a dolog, kapitány. Csak néhány prototípust tudtam elkészíteni." emlékezteti a Doktor. "Akkor is. Ha elmondjuk a Borgnak, hogyan módosítsák a nanoszondáikat, akkor azzal nyernek egy kis időt arra, hogy kidolgozzuk az idegenek legyőzéséhez szükséges fegyvereket." "Elvileg így van..." ingatja a fejét a hologram. "B'Elanna... A Borgtól szerzett adatokból kitunt, hogy gyakorlatilag semmit sem tudnak a 8472-es fajról." fordul Janeway Torres felé. "Így van. A Borg az asszimilálással szerez új információkat. Amit nem tudtak asszimilálni, nem is ismerhetik." "Mi azonban nem asszimilálunk." mutat rá Janeway, "Hanem kutatunk. És ez nagy elonyt ad nekünk ebben az esetben. Mert így van valamink, amire szükségük van." "Csakhogy a Borg nem éppen a diplomatikus megoldásairól híres." jegyzi meg Neelix, "Aligha várhatjuk el tőlük, hogy együttműködjenek velünk." "Normál körülmények között valóban. De ha igaz az, amit az idegenektől megtudtam, a Borg el fogja veszíteni ezt a háborút." mondja Kes. "Ebből a szempontból a Borg sem különbözik tőlünk. mint mi, ok is megpróbálnak életben maradni. Nem hiszem, hogy visszautasítanának egy olyan ajánlatot, ami segíti őket ebben." jelenti ki Janeway. "És ha a Borg úgy próbálja majd megszerezni ezt az információt, hogy asszimilálja a Voyager-t és a legénységet?" kérdezi Tuvok. "Az nem fog segíteni rajtuk. ... Doktor, egyedül ön ismeri a nanoszondák átalakításának teljes folyamatát. Töltse át az összes kutatási eredményét a holomátrixába." "Ahogy óhajtja." "Ön lesz a garanciánk. Ha a Borg bármilyen módon fenyeget minket, egyszerűen töröljük a programját." A Dokort szemmel láthatóan nem villanyozza fel különösebben ez a lehetőség. "Ne aggódjon, nem fog idáig fajulni a dolog, Doktor. A Kollektívának nagyon is érdekében áll, hogy együttműködjön velünk. ... A Voyager csak egyetlen hajó, a biztonságos áthaladásunk azért cserébe, amit kapnak tőlünk, nagyon alacsony ár. ... B'Elanna, segítsen a Dokornak az adatátvitelben. Mr. Paris... Keresse meg a legközelebbi Borg hajót, és induljunk arrafelé. Azt hiszem, nem kell sokáig keresgélnie." "Igenis, asszonyom." "Lelépni." A tisztikar távozik, Chakotay kivételével. "Nagyon hallgatag volt." fordul felé Janeway nagyot sóhajtva. "Nem akartam, hogy a többiek is hallják. A tervét túl kockázatosnak tartom." "Miért?" "Gyerekként hallottam egy történetet, egy tanmesét... Soha nem felejtettem el. ... Egy skorpió egyszer elérkezett egy folyó partjára, és nagyon szeretett volna átkelni a túloldalra. Ahogy nézelődött, észrevett egy rókát, és megkérte, hogy átvinné-e a hátán a túlpartra. A róka azt mondta: 'Nem. Ha a hátamra veszek, meg fogsz szúni. És megfulladok.' A skorpió erre így felelt: 'Ha ezt tenném, én is megfulladnék veled együtt.' A róka ezen elgondolkozott, végül ráállt a dologra. Így a skorpió felmászott a hátára, a róka pedig útnak indult. De mikor a folyó közepére értek, a skorpió mégis megszúrta a rókát. Ahogy a róka érezte, ahogy a méreg szétterjed az ereiben, meglepetten kérdezte a skorpiót: 'Miért tetted? Most te is meg fogsz fulladni.' 'Nem tehetek róla.' felelte a skorpió, 'Ilyen a természetem.'" Janeway hosszan töpreng a hallottakon, mielőtt válaszol: "Én is látom a kockázatot, ugyanúgy ahogy maga. És nem is azt javasoltam, hogy változtassuk meg a bestia természetét. Azonban ez egy egyedülálló helyzet. A mi ismereteink szerint soha semmi nem fenyegette a Borgokat, de most mégis sebezhetők lettek. És ebből kell nekünk hasznot húzni." "Még akkor is, ha beleegyeznek a cserébe... Meddig tartják magukat a megállapodáshoz? Hónapokig tarthat átkelni a Borg területen. Ezernyi naprendszerrel, milliányi hajóval találkozunk közben." "De csak egyetlen Kollektívával, és mi diktálhatjuk a feltételeket. Nem adhatunk nekik semmiféle információt, mindaddig, míg biztonságba nem jutunk. Csak elég bátornak kell lennünk, hogy végig tudjuk csinálni." "Csakhogy másfajta bátorság is van. Például ami ahhoz kell, hogy elfogadjuk, olyan helyzetbe kerültünk, ami fölött nincs hatalmunk. hogy nem minden problémát lehet megoldani." "Tehát azt javasolja, forduljunk vissza?" "Igen. El kell kerülnünk a veszélyt, itt hagyni őket egymásnak. Hatalmas felderítetlen terület van még a Delta Kvadránsban, amit felkereshetünk. Talán találunk más módot a hazatérésre." "Talán történik valami más... Utazunk hat hónapot, egy évet... Aztán mikor a 8472-es faj végzett a Borggal, észébe jutunk mi. És akkor rádöbbenünk, elszalasztottuk a kínálkozó lehetőséget, ami most van!" "Mennyit ér a biztonságunk?" kérdezi Chakotay. "Mit ért ez alatt?" "Elonyhoz juttatunk egy fajt, ami élőlények milliárdjait pusztította el.

Lehetové tesszük a Borgnak, hogy további fajokat asszimilálhasson, csak azért, hogy mi békében hazaérjünk. Ez nem helyes!" "Beszéljen erről Harry Kimmel, aki már alig él, az egyik ilyen fajnak köszönhetően! Az ő asszimilálásukban segíteni nem is tunik olyan rossz ötletnek, lehet hogy szívességet teszünk vele a Delta Kvadránsnak!" "Lehetetlen, hogy ez legyen a valódi véleménye. Csak keres valamit, amivel megindokolhatja a tervét. ... Az a vágy, hogy hazavigye a legénységet elvakítja a többi lehetőség iránt. Ismerem magát, Kathryn. Gyakran nem tudja... Hogy mikor kell feladni." "Bízok magában bennem, Chakotay?" "Nem arról van szó!" "De pontosan arról van szó! Tegnap azt mondta, hogy együtt fogjuk végigcsinálni, hogy mellettem áll." "De ezzel együtt el kell mondanom a véleményemet, különben nem lennék jó tanácsadó!" "Az éleslátása elismerésre méltó, de a vita lezárva. Meghoztam a döntést. támogat benne?" "Maga a kapitány. Én az első tiszt vagyok, a feladatom a parancsainak végrehajtása. De ettől még nem változik meg az a véleményem, hogy végzetes hibát követünk el." "Akkor hát végül... Mégiscsak magamra maradtam." állapítja meg Janeway szomorúan, "Leléphet."

A Voyager úgy siklik be a Borg kockáktól hemzsego naprendszerbe, mintha csak a készleteik kiegészítése végett érkeztek volna.

"Három bolygó van a rendszerben, a lakosság kizárólag Borgokból áll." jelenti Tuvok, "Egy hajó közeledik." "Minden gépnek állj, pajzsokat fel." rendelkezik Janeway. "Hívunk minket." "Nyisson csatornát." "Itt a Borg. Asszimilálásra fognak kerülni, az ellenállás hasztalan." hallatszik a hangszórókból, majd a Voyager megremeg. "A vonósugaruk ránk fogott." jelenti Tuvok. "Borg hajó, itt Janeway kapitány, a Voyager csillaghajóról. Taktikai adataim vannak a 8472-es fajról. Tárgyalni szeretnék." "A tárgyalás lényegtelen. Asszimilálásra fognak kerülni." Janeway erre odabólint Torresnek, aki egy másik csatornán továbbítani kezdi a Doktor által végzett kísérletek felvételeit. "Borg hajó, ez ízelítő abból a tudásból, amivel rendelkezünk. Ha nem kapcsolják ki azonnal a vonósugarat, megsemmisíttetem az összes erre vonatkozó adatot. Tíz másodpercük van, hogy átgondolják. ... Tudjuk, hogy a legyőzetés veszélye fenyegeti magukat, nem engedhetik meg maguknak, hogy elveszítsék ezt az információt. ... Kapcsolják ki a..."

"Vonósugarat." Janeway az utolsó szót már a Borg kocka fedélzetén ejti ki, egy függőhídon, ahová a Borg szállítószugár magával vitte "Nevezze meg a követeléseit." hallatszik a Borg kórus.

"Biztonságos áthaladás a területükön. Amint a hajóm elhagyta a Borg területet, megkapják az összes kutatási eredményünket." "Elfogadhatatlan. A területünk nagy kiterjedésű, az áthaladásuk túl hosszú időt venne igénybe. Azonnal szükségünk van a technológiára." "Ha most átadom, asszimilálnak minket." "A 8472-es fajt meg kell állítani. A mi túlélésünk a maguk túlélése. Adják át a technológiát." "Nem." néz körül Janeway a hatalmas belső térben, "Elobb a biztonságos áthaladás. Különben nincs üzlet." "Hallgatjuk a javaslatát." "Együttműködést javaslok. Egyesítsük erőinket. még ha most rögtön meg is szereznek a technológiánkat, nagyon sok időbe telne, míg megfelelő szintre fejlesztenék. Ha együtt dolgozunk, sokkal hamarabb kifejleszthetünk egy fegyvert. Ha átkísérnek a területükön, út közben tökéletesíthetjük a fegyvert..." A Borg hajó ekkor megremeg, Janeway alig tud megkapaszkodni a függőhíd korlátjában.

"Honnan került ide ez a hajó?!" kérdezi Chakotay Tuvokot, miközben az idegen bio-hajó folyamatos tüz alatt tartja a Borg kockát, ami pedig pórázon tartott kutyaként rángatja magával a Voyager-t is, a még mindig működő vonósugárnak köszönhetően. "Húszezer kilométerre innen egy kvantumszingularitás alakult ki. A bio-hajó azon át érkezett." "A Borg pajzsa gyengül, és hamarosan kiszabadulhatunk a vonósugarukból." jelenti Torres. "Be tudja mérni a kapitányt?" kérdezi Chakotay Tuvokot. "Még nem." "Parancsnok, kilenc további bio-hajó érkezik a szingularitáson át." jelenti Paris.

Az eloszór rendezetlenül repülő idegen hajók hamarosan alakzatba állnak, nyolcan kör alakban körülveszik a kilencediket. A szélén álló hajók energiafolyamokat indítanak útnak a középén haladó hajónak, az pedig egy hatalmas erejű, folyamatos sugárban bocsátja ki a kilenc hajó összegzett tüzerejét. A sugár a legközelebbi bolygót veszi célba, és folyamatosan üzemben marad. A bolygó

kérge lassan több helyen átizzik, ahogy a belső, forró mag kiterjeszkedik, a közölt plusz energia hatására. A felszíni kőzetlemezek vékonyabb pontjainál gigantikus vulkánok alakulnak ki, amelyek az urbe okádják a szökési sebességet elért olvadt kőzetet. Az egyik ilyen kitörés szinte teljesen telibe találja a Voyager-t fogva tartó Borg kockát.

"Mi folyik itt?!" néz körül Janeway a függőhíd korlátjába kapaszkodva, miközben a Borg hajó egyre vadabban rázkódni kezd.

A bolygó végül megadja magát a több percen át a magjába áramló nyers energia feszítésének, és darabokra szakad. A hatalmas mennyiségű izzó anyag elsodorja a két legközelebbi Borg kockát, a Voyager-t fogva tartó hajó valamivel korábban kezd el távolodni, ezért sikerül elkerülnie társai sorsát, és éppen csak valamivel a bolygó gyorsan táguló gömböt alkotó maradványai előtt, a mélyűr felé veszi az irányt.

